

Giới thiệu Vận Mệnh

Bạn là một độc giả vừa yêu thích truyện ngôn tình lại cũng thích game online thì hãy tìm đọc những tiểu thuyết võng du, ở đó bạn có thể thấy được thế giới ảo thực, tình có mộng có, đó có thể là chuyển chu du làm một nhiệm vụ gì đó với những thử thách bất ngờ như những trò chơi. Truyện Vận mệnh cũng là một tác phẩm thuộc thể loại này. Truyện kể về cô gái Diệp Từ luôn sống ích kỷ, chỉ chăm chăm lo cho bản thân, mong muốn đạt được ước mơ đến nỗi bất chấp mọi thứ. Cô sẵn sàng hy sinh, đánh đổi tất cả để thành công nhưng đến khi leo đến đỉnh cô mới phát hiện ra mình chẳng có gì cả, người thân, bạn bè cũng không còn ai. Sau khi được trùng sinh, cô đã quyết định thay đổi tất cả, cô sẽ cố gắng bảo vệ và chăm sóc người thân của mình nhưng người ta nói không ai có thể đoán được chữ ngờ. Cô cũng không thể lường trước được mọi chuyện kể cả việc đột nhiên xuất hiện chàng trai Lưu Niên trong cuộc đời cô. Anh là đối thủ của cô nhưng dần dần tình yêu nảy sinh, sự am hiểu lẫn nhau đã làm cho hai người xích lại gần nhau hơn, nhưng tình yêu của họ liệu có kéo dài được không, rồi chuyện gì sẽ xảy ra với cô nữa ??? Theo dõi truyện để tìm ra câu trả lời bạn nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sống Lại

Diệp Từ ngồi trên sân thượng của tòa nhà tập đoàn Quang Vinh.

Bên cạnh cô là chiếc cúp á quân mà cô vừa nhận được tại giải thi đấu PVP cá nhân - Giỏi Vương Giả lần thứ hai.

Cúi đầu, liếc mắt nhìn chiếc cúp bằng thủy tinh, Diệp Từ cảm thấy lòng mình thật trống rỗng.

Cô sờ túi áo khoác, lấy ra bao thuốc lá mình vừa mua.

Diệp Từ chưa từng hút thuốc, nhưng hôm nay cô rất muốn thử một lần.

Ngâm lấy một điếu, có chút không quen tay đốt lên một đầu thuốc, Diệp Từ hít một hơi thật sâu, rồi lập tức bị sặc ho khan dữ dội. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Ba mẹ, con làm được rồi. Nhưng sao, con lại không cảm thấy vui?" Cô từ từ đưa mấy ngón tay thon dài của mình cầm lấy chiếc cúp, đưa lên không trung, rồi hét to với giọng đã khàn khàn.

"Hai người xem, con đã lấy được cúp, con đã là một người mạnh mẽ, con đã bước lên đỉnh cao nhất, nhưng sao, một chút sung sướng cũng không có!"

Ở thành phố đường rộng người đông, trong buổi tối mông lung mờ hồ, có ai sẽ quan tâm đến một người nhỏ bé như cô.

Diệp Từ đưa tay che lấy mặt, giật mình phát hiện gương mặt mình vẫn khô khốc, một giọt nước mắt cũng không rơi. Cô đau đớn gào lên: "Đây là sự trừng phạt của tôi? Tôi vì muốn mình mạnh mẽ, đã vứt bỏ tất cả, nên bây giờ ông trời, ông đang trừng phạt tôi sao?"

Sau đó, cô quá ức chế mà bật cười.

"Tôi vì sao lại vứt bỏ tất cả? Vì sao lại muốn trở nên mạnh mẽ? Thật ra đều vì mọi người đã vứt bỏ tôi. Tôi vì muốn có ngày hôm nay mà đã làm những gì? Bức ba mình tức chết, khiến mẹ mình đau lòng mà đến nơi đất khách quê người, tách khỏi tất cả bạn bè, tiếng xấu đồn khắp nơi. Tôi cứ tưởng mình là hạc giữa bầy gà, không ai có thể hiểu tôi được, nhưng thật ra, tôi là một người ích kỷ."

"Mà bây giờ..."

Diệp Từ nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện hình ảnh bối rối của mình khi bị người trong ban tổ chức từ chối bản đăng ký dự thi. Đơn giản vì cô không có đồng đội, cô không có bạn bè.

"Vận Mệnh không cần một cá nhân mạnh mẽ, vì nếu đã là một người mạnh mẽ sẽ không tách rời khỏi người xung quanh. Cô Diệp, thật ngại quá, điểm tinh túy của cuộc thi chính là thi đấu theo tập thể, hiện giờ chưa có đoàn thể nào nhận cô, chúng tôi chỉ có thể từ chối bản đăng ký dự thi của cô."

Chưa có đoàn thể nào chịu nhận cô...

Haha, dĩ nhiên rồi, làm sao có người nào dám nhận cô chứ!

Cô là nữ Pháp Sư đứng đầu trò chơi, nhưng cũng đồng thời là Pháp Sư nổi tiếng thâm độc và tàn nhẫn nhất. Trong mười năm cô chơi trò Vận Mệnh, thậm chí cô còn chưa từng giúp đỡ bất cứ người nào.

Không chỉ trong trò chơi, mà cả trong cuộc sống hàng ngày cô cũng tàn nhẫn và ích kỷ như vậy.

Diệp Từ lấy di động ra, trong máy cô không có nhiều số điện thoại lắm, lúc này cô cảm thấy mình cực kỳ cô đơn, cô muốn tìm một người để trò chuyện, bất cứ người nào cũng được.

"Xin lỗi quý khách, số điện thoại này hiện không còn sử dụng."

"Xin lỗi quý khách, số điện thoại này hiện không còn sử dụng."

...

Trong danh bạ điện thoại vốn đã chẳng có bao nhiêu số, nay 90% đều đã không còn sử dụng. Rốt cuộc cô đã bao lâu rồi không liên lạc với mọi người xung quanh?

Cô kéo danh bạ, ngón trỏ dừng lại ở một dãy số, số điện thoại này đối với cô vô cùng thân quen, nó cũng là một chút ảm áp cuối cùng trong lòng cô, anh ấy, anh ấy có còn dùng nó nữa hay không? Cô thoáng do dự rồi ấn vào nút 'Gọi'.

"Xin lỗi quý khách, số điện thoại này hiện không còn sử dụng."

Câu nói lạnh như băng từ hệ thống vang lên khiến cô hoàn toàn sập đổ, thật là buồn cười. Trên thế giới này, sao chẳng còn ai cả vậy? Không khí náo nhiệt ngày xưa không còn nữa, cô đã bị mọi người xa lánh từ rất lâu rồi.

Diệp Từ lão đảo đứng dậy, ném chiếc điện thoại trong tay đi, gào lên: "Không sử dụng! Diệp Từ không cần các người..."

Cô chưa nói xong thì một trận gió lớn ào đến, làm cô vốn đã đứng không vững nay ngã nhào khỏi lan can. Cô theo phản xạ đưa tay với lấy thứ gì đó, tức thì nắm được một vật, cô ngẩng đầu nhìn liền nhận ra, thứ mà cô vừa với lấy được lại là chiếc cúp pha lê kia.

Diệp Từ lặng người, nước mắt rơi ướt đầm hai gò má.

Đến giây phút cuối cùng, chỉ có thứ này ở lại với cô sao?

Cuộc sống của cô còn ý nghĩa gì nữa?

Buông tay, buông tay thôi, cuộc sống của cô như thế này thì thà nó chấm dứt hẳn, để không phải đau buồn hay cô đơn nữa.

Diệp Từ lại nhìn thoáng qua chiếc cúp PVP, và rồi... buông tay.

Bóng tối mênh mông vô tận nháy mắt bao phủ lấy người cô, phẳng phất như cô chưa từng xuất hiện.

***

Nhức đầu quá.

Có điều, ánh mặt trời ảm áp này làm con người ta không thể không muốn ngủ thêm một chút.

Cô gái nằm trên người khịt khịt mũi, cuộn tròn bản thân trong chăn, chuẩn bị tiếp tục chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Chừng mười giây sau, chiếc chăn mềm mại trắng sạch bị xốc mạnh lên, người con gái kia bật dậy, cô ấy trừng mắt nhìn mọi thứ trong phòng như bị quỳ ám.

"Đây là thiên đường hay là một giấc mơ?" Cô thì thào tự nói với bản thân, sau đó lắc đầu, "Không... không thể nào, một người như mình làm sao có thể lên thiên đường được..."

Cô cúi đầu nhìn hai tay của mình, cánh tay nhỏ nhắn trắng ngần luồn vào trong chăn tự nhéo đùi của mình.

"A!!!!!" Con đau ập đến làm cô hét lên thật to, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

Thật sự không phải là mơ?

"Sao đây? Có chuyện gì?" Cửa phòng cô bị ai đó mở bật ra, một người đàn ông trung niên đang đeo tạp dề tay cầm thìa canh xông thẳng vào, vẻ mặt ông ta lộ rõ lo lắng, vội vàng hỏi cô gái ngồi trên giường vừa hét to ban nãy. "Từ Từ sao vậy con? Có chuyện gì vậy? Có phải là nằm mơ ngã xuống đất không?"

Diệp Từ ngồi trên giường mở to mắt nhìn người đàn ông vừa xuất hiện, thật lâu sau cũng không tỉnh táo lại được.

"Không phải bị té ngu người luôn rồi chứ?" Diệp Nam Thiên đưa tay vẫy vẫy trước mặt Diệp Từ.

"Ba!" Diệp Từ nắm chặt lấy bàn tay kia, sau đó đứng dậy ôm lấy Diệp Nam Thiên, lúc này nước mắt mới ngừng rơi.

Cô mặc kệ mọi chuyện, dù có là mơ, chỉ cần có thể nhìn thấy ba và mẹ thì cô cũng đủ cảm thấy hạnh phúc rồi.

"Có chuyện gì thế?" Diệp Nam Thiên có chút bất ngờ, từ ngày con gái qua tuổi mười lăm, đã rất lâu rồi cô bé không thân thiết với ông như vậy, hôm nay bỗng như con bé thay đổi thật khiến ông giật mình.

"Con lại có thể trông thấy ba, thật là tốt". Hai mắt Diệp Từ đầm lệ, cô ôm chặt lấy cổ ba mình, nói ra một lời từ tận đáy lòng.

"Con nói gì đó. Cứ như ba vừa mới chết đi sống lại vậy." Diệp Nam Thiên bật cười, vỗ vỗ lưng Diệp Từ, sau đó kéo cô bé ra: "Cha đi làm điểm tâm, con dậy rồi thì chuẩn bị xuống nhà ăn!"

Ông nói xong lại xoa đầu Diệp Từ rồi bước ra khỏi phòng.

Còn Diệp Từ lại sững sờ nhìn chiếc đồng hồ điện tử có khắc một bức tượng cực kỳ xinh đẹp.

7:37"

Ngày 20, tháng 8, năm 2050.

Năm 2050 ?

Năm 2050 ?!!!!

Cô không biết mình đã ngây người trong bao lâu, khi tỉnh táo lại, cô lập tức chạy đến bàn học, cầm lấy chiếc gương, run rẩy đưa lên xem gương mặt mình.

Bên trong gương là một cô gái chừng mười tám mười chín tuổi, gương mặt hồng hào có chút trẻ con, giữa khoe mắt và đôi chân mày là sức sống mãnh liệt bùng bùng khí khái anh hùng.

Đây là cô mười năm trước.

Diệp Từ dám khẳng định 100%. Vì ở giữa trán cô không có vết sẹo để lại từ vụ tai nạn xe hơi mười năm trước.

Nhưng, chuyện này là thế nào đây?

Diệp Từ đặt chiếc gương xuống, lúc này cô mới đưa mắt nhìn quanh phòng, chiếc giường, giá sách, máy vi tính, trên tường còn dán áp phích tuyên truyền của trò chơi Vận Mệnh, ở góc tường có một chỗ trống nữa.

Cô đã trở về mười năm trước?

Cô về mười năm trước?

Diệp Từ vui mừng như điên, sau đó lại cực kỳ xúc động.

Trời cao đã thương xót cô sao? Cô đã nghĩ cả đời này mình sẽ mãi mãi bị bóng đen hồi hận bao trùm và dày vò. Thế mà lại xảy ra một chuyện mà có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến.

Đây có phải nói rằng cô có thể sửa chữa tất cả sai lầm của mình không?

Rốt cuộc Diệp Từ không thể ngồi yên nữa, cô đứng dậy chạy ủa xuống phòng khách.

Diệp Nam Thiên đang dọn bữa sáng lên bàn ăn, Tà Hiểu Lan thì quét dọn phòng khách, cả hai nghe thấy tiếng bước chân vội vã của Diệp Từ đều ngừng đầu lên xem.

Diệp Từ vừa chạy đến phòng khách liền nhìn thấy hình ảnh ám áp đã biến mất từ lâu trong cuộc đời cô.

Cô mờ to hai mắt, cổ họng như có cái gì đó chặn lại.

Cô đã từng thề ước không dưới một ngàn lần, nếu ba cô có thể sống lại, mẹ cô chưa từng bỏ đi, cô nhất định sẽ làm một người con ngoan, không bướng bỉnh, không ích kỷ, không chống đối, ngoan ngoãn vâng lời.

Thật sự không ngờ, cô có thể có được cơ hội này.

Cô mím môi một lúc lâu, rồi nở một nụ cười thật tươi, lớn tiếng nói: "Ba, mẹ, ngày mới tốt lành!"

Tà Hiểu Lan vừa ngồi xuống ghế sofa liền đứng dậy, vội vàng bước vào phòng bếp, nhỏ giọng nói thầm với Diệp Nam Thiên: "Em đã nói Từ Từ không được bình thường. Mấy ngày nay ngoan ngoãn một cách kỳ lạ. Chẳng những không chơi với bạn bè xấu mà còn chủ động làm giúp việc nhà, có khi nào nó làm sai chuyện gì rồi không?"

"Con gái ngoan ngoãn nghe lời mà em không vui sao?" Diệp Nam Thiên cười híp mắt nhìn vợ của mình, sau đó gọi Diệp Từ ngồi xuống.

Diệp Từ ngồi xuống, tuy không biết ba gọi mình làm gì, nhưng cô vẫn rất phấn chấn. Đối với cô, cuộc sống này chính là Thiên Đường, dù thế nào cũng được.

Diệp Nam Thiên hắng giọng nói: "Từ Từ, con từng xin ba mua cho con bộ trò chơi Vận Mệnh đúng không? Ba đã đồng ý khi nào con vào đại học sẽ mua cho con. Bây giờ, ba thực hiện lời hứa của mình. Ngày mai người ta sẽ giao trò chơi đến đây."

Diệp Từ lặng người, rồi lại cúi đầu, trong đầu cô xuất hiện một số hình ngày thuở xa xưa.

Đúng rồi, trò chơi Vận Mệnh.

Vận Mệnh của cô dường như đã bắt đầu thay đổi từ khi ấy.

Gia đình cô cũng từ giây phút đó mà thay đổi.

Nếu, nếu được thay đổi, cô sẽ chọn thế nào đây?

"Nhưng, con phải trả lời xem mình cần trò chơi đắt tiền như vậy để làm gì? Những loại mũ bình thường cũng có thể chơi trò chơi, vì sao nhất định phải mua trọn bộ?"

Diệp Nam Thiên cũng không biết lúc này trong đầu Diệp Từ đang âm ỉ dậy sóng, ông chỉ im lặng mỉm cười nhìn Diệp Từ.

Năm đó, Diệp Từ muốn ba mẹ mua cho mình bộ trò chơi này chẳng qua vì một vụ đánh cược với bạn bè thôi. Nhà cô không phải là gia đình giàu có, nhưng ba mẹ rất cưng chiều cô, vì cô mà bỏ cả mười ngàn đồng ra mua thứ xa xỉ này.

Lúc ấy cô đã trả lời ba mẹ thế nào? Cô nói cô sẽ thay đổi cuộc đời mình tại trò chơi Vận Mệnh này.

Cuối cùng, Cô đã làm được, cô đã thay đổi được cuộc đời mình, cô trở thành một người mạnh mẽ, nhưng sau mười năm, cô mất hết bạn bè, cha mẹ, hạnh phúc, thậm chí là cả tính mạng. Tất cả đều vì cái tính kiêu ngạo ngu xuẩn của bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Công Tử U

Nghĩ đến đây, cả người Diệp Từ thoáng phát lạnh.

Hai tay cô nắm chặt gấu váy, sau đó lại buông ra. Đến khi Diệp Từ lại một lần nữa ngẩng đầu lên thì ánh mắt đau đớn đầy hối hận đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự cứng cỏi và kiên quyết.

Cô nhìn Diệp Nam Thiên rồi lại nhìn Tà Hiểu Lan, bố mẹ cô có thể vì cô mà không tiếc phải trả giá như thế nào, từ trước đến nay, Diệp Từ chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm dâng trào mãnh liệt như lúc này.

Hai người trước mắt cô từng vì bảo vệ một con bé ngu xuẩn ích kỷ như cô mà mất đi tất cả, đây là nỗi day dứt mà mãi mãi cô không thể quên được.

Trước đây, cô làm sai rất nhiều, nên bây giờ, cô phải lần lượt thay đổi tất cả.

Ba, mẹ, từ nay, sẽ đến lượt con bảo hộ hai người!

"Con muốn làm một game thủ chuyên nghiệp."

Diệp Từ nói rành rọt từng chữ.

"Game thủ chuyên nghiệp?" Diệp Nam Thiên và Tà Hiểu Lan gần như cùng lúc nói, cả hai giật mình nhìn Diệp Từ, câu trả lời này thực nằm ngoài dự đoán của họ.

Diệp Từ muốn có bộ trò chơi này có thể là vì đánh cược, hoặc đem khoe, cũng có khi chỉ là thích thú nhất thời, nhưng tuyệt đối không có khả năng vì công việc.

Con bé, chưa bao giờ là một người có trách nhiệm đến thế.

Diệp Từ nhìn ánh mắt kinh ngạc của ba mẹ, mỉm cười, dĩ nhiên cô biết ba mẹ mình đang nghĩ gì, vì cô là người hiểu rõ bản thân cô là một kẻ quá quắt đến mức nào.

Cô chỉ có thể lập lại câu trả lời một lần nữa: "Dạ, con muốn làm game thủ chuyên nghiệp". Cô dừng lại một chút rồi mỉm cười nói tiếp: "Ba mẹ, hai người đã vất vả vì con nhiều năm như vậy, lúc này, hãy để con chăm sóc ba mẹ."

Trở thành game thủ chuyên nghiệp, là một suy nghĩ mà Diệp Từ đã từng cân nhắc.

Cô biết khả năng của bản thân mình, cô học tập không giỏi, quản lý không tinh, mất bốn năm Đại Học, kết quả vẫn phải đi làm công, sống một cuộc sống ngột ngạt.

Nhưng, bây giờ cô đã trở về mười năm trước, cô có thể từ từ thay đổi chuyện của mười năm sau.

Trò chơi gọi là Vận Mệnh này là do nhiều cường quốc trên thế giới cùng hợp tác sản xuất và đưa vào hoạt động, nghe nói đó là thành quả nghiên cứu thử nghiệm suốt mười năm, độ chân thực cực kỳ cao. Sau khi tung ra, chẳng những ngay lập tức chiếm lĩnh thị trường mà còn tồn tại và phát triển mạnh đến tận mười năm sau.

Không chỉ có thế, Vận Mệnh chẳng những có thể tung hoành trong thị trường trò chơi mà còn hấp dẫn được nhiều nhà đầu tư, người chơi ở đủ mọi lứa tuổi vào Vận Mệnh ổn định cuộc sống.

Nếu nói mười năm trước, với mọi người, Vận Mệnh chỉ là một trò chơi của giới trẻ, vậy thì mười năm sau, nó là một trong những văn hóa phẩm thiết yếu trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của con người.

Ngày trước, Diệp Từ bắt đầu chơi Vận Mệnh từ khi nó mới được đưa vào hoạt động, cô từ một tay mới gà mờ trở thành nữ Pháp Sư mạnh nhất, cô biết rõ rằng tí mí từng chi tiết của trò chơi, bất kể là phần bổ sung hay... BUG.

Còn bây giờ, khi Vận Mệnh còn chưa chính thức hoạt động mà cô lại được quay ngược về thời quá khứ.

Đương nhiên, cô sẽ lại tham gia Vận Mệnh rồi.

Đây là việc tốt nhất mà cô có thể làm vào lúc này. Có điều, cô sẽ không cần phải dựa vào ai cả, vì bản thân cô đã được thần linh phù hộ rồi.

Trong khi vợ chồng Diệp Nam Thiên nom nớp lo lắng trước sự thay đổi quá kinh khủng của con gái mình, thì Diệp Từ đã bắt đầu chuẩn bị lại một lần nữa bắt đầu hành trình tại trò chơi Vận Mệnh.

Vận Mệnh chính thức hoạt động vào 14:00, ngày 30 tháng 8, năm 2050.

Hôm Diệp Từ nhận được trọn bộ trò chơi là tầm sáu giờ chiều ngày 28 tháng 8. Cô lại dùng toàn bộ tiền tiêu vặt của mình để mua một ít chất dung dịch dinh dưỡng cần thiết, rồi bắt đầu tâm sự, đã thông tư tưởng của ba mẹ mình một lần nữa, cô muốn dọn ra ngoài, thuê một phòng trọ gần trường.

Diệp Nam Thiên và Tả Hiểu Lan bàn bạc suốt một đêm, cuối cùng cũng đồng ý với ý kiến của con mình.

Ngày 29, tháng 8. Tìm được nhà, dọn dẹp làm vệ sinh.

Tám giờ tối, tất cả đã xong xuôi, bộ trò chơi an vị đúng chỗ. Cả nhà ba người cùng ăn một bữa tối ấm cúng.

Vợ chồng Diệp Nam Thiên bùi ngùi xúc động, Diệp Từ đưa ba mẹ về đến tận nhà.

10:00 sáng, ngày 30, tháng 8. Diệp Từ thức dậy rời giường, dọn dẹp một chút rồi ăn cơm trưa, sau đó rót dung dịch dinh dưỡng vào bộ máy, thử lại các tính năng một lần nữa.

13:28, Diệp Từ nằm vào trong bộ trò chơi, nhìn phần nắp của bộ máy từ từ hạ xuống, khẽ hít sâu một hơi.

Vận Mệnh, tôi đến đây.

Vận Mệnh của tôi, tôi lại trở về rồi đây!!!

Công ty đứng ra đưa Vận Mệnh vào thị trường là tập đoàn Vinh Diệu, được thành lập từ sự liên minh giữa nhiều công ty trên quốc tế. Máy chủ của nó được đặt ở nước Z, có thể đồng thời tiếp nhận năm mươi triệu lượt truy cập. Thật là xứng đáng với cái danh máy chủ trò chơi mạnh và lớn nhất thế giới.

Diệp Từ nhớ, năm đó, lần đầu tiên Vinh Diệu cho Vận Mệnh khởi động là 13:30

Chẳng qua lần ấy có sự hạn chế, vào lúc 13:30 đó, sẽ chỉ có một vạn người có thể thành công bước vào được trò chơi, những người đến sau chỉ còn cách ngoan ngoãn đợi đến 14:00

Năm đó, cũng chính một vạn người vào được trước có được lợi thế nửa giờ, này mà tạo nên hàng loạt các nhân vật xuất sắc.

Cũng trong năm đó, Diệp Từ vì chuyện này đã mắng Vinh Diệu không biết bao nhiêu lần, có điều lúc này, cô lại rất biết ơn bọn họ đã không công bố tin tức ra bên ngoài.

13:29:57 kết nối thành công.

Diệp Từ hoàn thành bước đăng nhập vào trò chơi.

Trước đây, nhân vật cô chọn là Pháp Sư.

Nhưng bây giờ, cô lại muốn chọn Thợ Săn của tộc Tinh Linh (gọi tắt Tinh Linh Thợ Săn).

Diệp Từ vốn từng nghe ngóng, tìm hiểu thông tin về trò chơi Vận Mệnh này một cách tỉ mỉ, nên tuy cô chưa từng thử chơi nhân vật Tinh Linh Thợ Săn, nhưng cô biết chủng tộc Tinh Linh mà phối hợp với nghề nghiệp Thợ Săn này càng lên cao càng mạnh và biến thái đến mức nào.

Quan trọng hơn, nếu chọn chủng tộc Tinh Linh, thì có thể từ đó thông qua nhiệm vụ ngẫu nhiên mà mở ra được hai chủng tộc ẩn giấu là Tinh Linh Thiên Không hoặc Tinh Linh Hải Dương. Từ đó học có thêm được đặc tính riêng biệt của chủng tộc là bay lượn hoặc lặn nước.

Hai đặc tính này đối với nhân vật Thợ Săn cấp cao có thể nói là như hổ thêm cánh, mạnh càng thêm mạnh.

Vì cô đã tính toán từ trước, nên một loạt các lựa chọn cơ bản cô đều chọn bỏ qua, ngay cả tên nhân vật cũng chọn ngẫu nhiên. Mãi đến phần chọn chủng tộc và nghề nghiệp cô mới dừng lại, cẩn thận chọn Tinh Linh và Thợ Săn.

Cả quá trình thiết lập không đến ba mươi giây, nháy mắt sau Diệp Từ đã xuất hiện tại Tân Thủ Thôn (thông thường khi vừa tạo nhân vật vào trò chơi sẽ xuất hiện ở thôn này, đây là thôn dành cho người chơi mới).

Mãi đến lúc này, cô mới cẩn thận xem lại thông tin và thuộc tính nhân vật của mình.

ID: Công Từ U

Chủng tộc: Tinh Linh

HP: 100

MP: 20

Thể chất: 10

Tinh lực: 2

Sức mạnh: 5

Trí lực: 2

Nhanh nhẹn: $6 + 2$ (cộng từ chủng tộc)

Tốc độ: 2

Thăng bằng: $2 + 1$ (cộng từ chủng tộc)

Nhảy càn: $1 + 1$ (cộng từ chủng tộc)

Đặc tính nhân vật: lặn nước (thêm từ chủng tộc), ẩn nấp (thêm từ nghề nghiệp), gian xảo, ngoại giao, nhảy, leo trèo, trả giá.

Vì mỗi thuộc tính đều cố định nên Diệp Từ chủ yếu chỉ xem đặc tính nhân vật, đây là yếu tố quan trọng quyết định phương hướng sau này.

Ban đầu khi Vận Mệnh mở bản Close Beta không nói rõ ràng cụ thể về đặc tính nhân vật, đến bản Open Beta mới có thông tin chính thức.

Vì lặn nước và ẩn nấp vốn là thuộc tính đặc biệt của chủng tộc và chức nghiệp, nên Diệp Từ đặc biệt chọn thêm hai thuộc tính đặc biệt của loài người là ngoại giao và trả giá.

Trước đây Diệp Từ từng là một Pháp Sư cấp cao thuộc chủng tộc nhân loại, nên cô khá là am hiểu hai loại đặc tính này.

Muốn có được đặc tính này, thì người chơi phải có được 50 điểm thanh danh ở các thành phố lớn.

Nếu ở cấp bậc cao, năm mươi điểm thanh danh chẳng đáng là gì, nhưng khi mới bắt đầu, năm mươi điểm này rất quan trọng. Bởi nó quyết định người chơi có thể nhận được nhiệm vụ ít hay nhiều, cấp bậc cao thấp ra sao.

Tuy tác dụng của thuộc tính ngoại giao này ở tương lai ai ai cũng biết, nhưng tại thời điểm này, người biết rõ ràng chỉ có cô mà thôi.

Tục ngữ cũng có câu "Tiểu tiết quyết định thắng bại" mà.

Sau khi được sống lại, Diệp Từ tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào hữu ích với bản thân mình.

Còn thuộc tính trả giá là thuộc tính mà bất cứ chức nghiệp nào cũng phải chọn. Trong Vận Mệnh, nếu không có thuộc tính này, nhất định người chơi sẽ bị các NPC cho rằng mình coi tiền như rác mà moi tiền.

Trong Vận Mệnh, tiền trong trò chơi vốn có thể đổi thành tiền thật, nên dĩ nhiên không ai muốn tiền của mình bị những NPC ăn không ngồi rồi moi mót hết. Đặc biệt là trong vòng ba tháng đầu khi trò chơi mới được đưa vào hoạt động, hệ thống chuyển đổi tiền tệ giữa trò chơi và hiện thực chưa được đưa vào sử dụng, thì số người có chừng 10 kim tệ trên người đã ít càng thêm ít, thuộc tính này vì thế mà trở thành thuộc tính cực hữu dụng trong việc tiết kiệm tiền vốn thuở ban đầu.

Khi Diệp Từ xem xét hết mọi thứ, nhìn xuống ID của mình, có chút bực bội.

Công Từ U...

Cái tên này tuy được lựa chọn ngẫu nhiên nhưng đúng là không tệ, chỉ tiếc là, cô là con gái, con gái mà phải vác cái tên đầy nam tính thế này ư...

Cô suy nghĩ một lúc, ngẫm thấy đây cũng không phải là tên thật, nên không so đo làm chi cho mệt.

Diệp Từ đóng lại bảng thông tin nhân vật, nhìn quanh Tân Thủ Thôn, bầu không khí yên tĩnh như thành của quý vậy. Có điều, lúc này chỉ mới có một vạn người đăng nhập được vào trò chơi, mỗi người được phân bổ rải rác vào gần vạn Tân Thủ Thôn trong khắp trò chơi, ở chỗ cô không có ai cũng bình thường.

Cô xoay người bước nhanh đi đến cạnh thôn trường thôn Tinh Linh, tuy cô chưa từng chơi thử nhân vật chủng tộc Tinh Linh, nhưng đối với cô, nơi này không hề xa lạ.

Mười năm, suốt mười năm ấy, bước chân của cô đã lướt qua mỗi tác đất trong trò chơi Vận Mệnh này, tất cả nhiệm vụ nào có thể nhận, cô đều đã làm, thậm chí còn tìm hiểu một số bản chia sẻ kinh nghiệm của người chơi khác và những thông tin bí mật nữa.

Nói không ngoa chứ bây giờ, cho dù bảo cô nhắm mắt, cô cũng có thể chỉ cần trong thời gian một hơi thở đã có thể biết, ở đây có nhiệm vụ gì, NPC thể nào, phần thưởng ra sao, thậm chí là... có BUG hay không?

Diệp Từ và thôn trưởng trò chuyện dong dài vài câu, thôn trưởng liền giao cho cô nhiệm vụ đầu tiên, đi đến khu vực xung quanh thôn giết thú. Diệp Từ không hề do dự lập tức xoay người đi, bước chân cực kỳ nhanh nhẹn.

Trong Vận Mệnh có một hệ thống khen thưởng đặc biệt. Ai là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ riêng, người đầu tiên đánh chết Boss, người đầu tiên vượt qua được Phó Bản, đều được nhận thêm phần thưởng riêng.

Tuy nhiệm vụ giết thú này là nhiệm vụ đơn giản nhất mà bất cứ người chơi nào vừa bước chân vào cũng phải làm, đó tựa như một khúc dạo đầu nhẹ nhàng bắt đầu một bài hát vô cùng đặc sắc. Cho nên, muốn trở thành người đầu tiên hoàn thành nó có thể nói tương đối khó khăn.

Diệp Từ nhớ rõ, sau khi Vận Mệnh hoạt động được vài năm, cô từng đọc được trong một chủ đề trên diễn đàn của người viết bài ẩn danh, nội dung vô cùng chi tiết, thuật lại rõ ràng nhiệm vụ đạt được khi là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ giết thú.

Mở ra nhiệm vụ liên hoàn.

Trong cả Vận Mệnh, giữa vô số người chơi, chỉ có một mình người đó mở ra được nhiệm vụ liên hoàn này. Người kia cũng không nói rõ làm xong nhiệm vụ đó sẽ đạt được những gì, hần chỉ bùi ngùi tâm sự rằng vì ban đầu mình không hiểu chuyện, chọn sai nhân vật, lãng phí một cách vô ích cơ hội trở thành thần.

Diệp Từ nhìn máy đếm thời gian trên màn ảnh.

13:30:51...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mở Ra Nhiệm Vụ Liên Hoàn

Nhà phát hành game Vận Mệnh thật là khó ưa.

Chẳng những cả quá trình Close Beta phủ đầy bí ẩn, mà đến cả thời gian bắt đầu trò chơi cũng được công bố bất ngờ.

Trước khi trò chơi chính thức hoạt động 12 ngày, trò chơi với cái tên Vận Mệnh luôn thần bí bỗng nhiên xuất hiện. Tựa như mười năm im lặng của họ chính là vì đôi lấy mười hai ngày thu hút sự chú ý điên cuồng này. Bất cứ ai, bất cứ đối tượng nào cũng đều bị nó hấp dẫn.

Nói không ngoa, trong 12 ngày này, đề tài thảo luận trên toàn thế giới gần như chỉ xoay quanh hai chữ Vận Mệnh.

Nhắc đến đây, lại càng cảm giận đám người của nhà phát hành trò chơi.

Bọn họ không tiếc công sức tuyên truyền quảng bá trò chơi, nhưng thông tin cụ thể liên quan đến nội dung trò chơi lại được hé lộ rất ít ỏi, kể cả trên mạng. Những gì người chơi biết được đều từ những bản chia sẻ kinh nghiệm không biết thật giả từ những người tự xưng đã tham gia chơi Close Beta, hoặc tin vĩa hè.

Cũng giống như đặc tính nhân vật, khi Close Beta không có nói, càng đừng mong có thể tìm được trên website chính thức của game.

Bây giờ là 13:30:51, trò chơi vừa hoạt động được 51 giây.

Cho dù hiện nay đã có 9999 người cộng với Diệp Từ thành công đăng nhập vào trò chơi, nhưng e là 9999 người này đều đang bận rộn rối rắm với việc phối hợp chủng tộc và chức nghiệp, thêm cả đặc tính nhân vật nữa.

Tạm thời, hẳn là không có ai hoàn thành nhiệm vụ được.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Diệp Từ nào dám thả lỏng.

Trên đời này, bất cứ chuyện gì cũng có thể tồn tại hai chữ "ngoại lệ".

Sau khi nhận nhiệm vụ, cô lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía bên trái, vòng ra sau căn nhà.

Mặc dù yêu cầu của nhiệm vụ là muốn giết thỏ xung quanh thôn, nhưng với những hiểu biết của cô, những con thỏ ở phía sau căn nhà này cũng được liệt vào nhiệm vụ giết thỏ.

Ưu điểm của nơi này là thỏ tập trung rất nhiều, chùng trên dưới ba mươi con, khuyết điểm là tốc độ xuất hiện trở lại rất chậm.

Có điều, vì đây là nơi gần với thôn trưởng nhất, Diệp Từ không có lý do gì bỏ qua lựa chọn này. Huống chi nhiệm vụ giết thỏ chỉ cần mười lăm con là hoàn thành.

Cô vừa chạy, vừa lấy quần áo và vũ khí hệ thống tặng người mới mặc vào người, ngay khi đến trước mặt đàn thỏ liền lập tức tấn công.

Thỏ chỉ có 1 cấp, nhưng đối với Diệp Từ cũng chỉ mới cấp 1 thì lực tấn công của nó không phải là nhỏ. Mỗi lần nó đánh trúng, đều mang đến 2-5 điểm tổn thương cho cô.

Cũng may Diệp Từ đã quen chơi Pháp Sư có tốc độ di chuyển thấp và độ nhanh nhạy cũng chẳng cao, nên cực kỳ am hiểu các cách bảo vệ tính mệnh. Huống chi lúc này nhân vật cô chơi còn là Thợ Săn, tốc độ lẫn độ nhanh nhạy đều cực cao, cảm giác này thật hạnh phúc, hạnh phúc muốn rơi lệ.

Trong trò chơi, khi mới bắt đầu mà chức nghiệp của mình có tốc độ di chuyển nhanh thật đúng là làm người ta hạnh phúc.

Cô giờ tay chém xuống, chưa đến ba phút, Diệp Từ đã đánh chết mười lăm con thỏ, thu gom được sáu răng nanh thỏ và bảy khối thịt thỏ. Kế đó cô lại tiếp tục vật lộn với chúng, đến khi thu gom được mười răng nanh thỏ và mười khối thịt thỏ mới ngừng tấn công, rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trưởng thôn.

Răng nanh thỏ và thịt thỏ là vật phẩm cần dùng cho nhiệm vụ kế tiếp, tuy việc lấy vị trí đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ giết thỏ rất quan trọng, nhưng Diệp Từ cũng không nhịn được lòng tham giết luôn hai vị trí dẫn đầu của hai nhiệm vụ khác. Cho nên, sau khi mạo hiểm, cô lại ba chân bốn cẳng chạy đi, lòng thầm cầu nguyện đừng có người nào chen ngang giành lấy vị trí đầu tiên vào lúc này.

"Chào nhà phiêu lưu trẻ tuổi, cô thật sự là người dũng cảm nhất mà tôi từng gặp, trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể..." Vị trưởng thôn thao thao bất tuyệt những lời ca tụng đầy sáo rỗng.

Diệp Từ lập tức chọn bỏ qua đoạn đối thoại.

Xét theo lẽ thường, nếu vô duyên vô cớ ngắt lời hay lướt qua cuộc trò chuyện với NPC thì sẽ làm NPC vô cùng bất mãn. Đây cũng do trò chơi Vận Mệnh được lập trình với độ chân thật lên đến 99%.

Nói cách khác, cuộc sống trong trò chơi gần như y hệt với cuộc sống bên ngoài, con người có thể ngửi được mùi hương, các xúc cảm đều hoạt động bình thường. Ngay cả NPC cũng được lập trình với độ thông minh rất cao, họ sẽ dựa theo hành động của từng người mà đánh giá, những đánh giá này ảnh hưởng trực tiếp đến phần thưởng nhiệm vụ và nhiệm vụ kế tiếp mà những NPC sẽ giao cho người chơi.

Tuy một số nhiệm vụ được thiết lập cố định với NPC, dù NPC có ghét người chơi đến mức nào cũng phải giao nhiệm vụ, nhưng với những nhiệm vụ ngẫu nhiên thì phải dựa theo sự thân thiết giữa người chơi và NPC mà xác định có xuất hiện hay không.

Đây cũng là lý do tại sao người chơi dù bình thường có mạnh mẽ đến mức nào, nhưng khi trò chuyện với NPC đều vô cùng kính cẩn.

Mà Diệp Từ lại dám lướt qua đoạn đối thoại với trưởng thôn, không phải vì cô không cần thiết lập quan hệ với trưởng thôn mà vì ban đầu cô đã chọn cho nhân vật mình thuộc tính ... gian trá.

Lời giải thích cho thuộc tính Gian Trá được viết rất chung chung: Đôi khi, con người cần phải làm như thế.

Chẳng những lời giải thích chung chung, sơ sài, mà lại còn đặt ở nơi ít người chú ý đến.

Ban đầu, khi Vận Mệnh vừa mới hoạt động, rất ít người chú ý đến thuộc tính này.

Khi tạo nhân vật, mỗi người chỉ được chọn vài thuộc tính, làm sao có ai muốn nhân vật của mình có phải một thuộc tính dở hơi.

Nhưng, sau khi Vận Mệnh hoạt động được ba năm, có một người chơi mới mắt nhắm mắt mở thế nào lại chọn nhầm thuộc tính này, rồi trong một lần tình cờ phát hiện được ưu điểm của nó, hơn nữa còn vào diễn đàn viết bài khoe khoang. Sau đó, không ít người chơi vì thuộc tính này mà tức muốn trào máu, thậm chí có người còn xóa nhân vật, chơi lại từ đầu để chọn thuộc tính nghịch thiên ấy.

Nguyên nhân không cần phải nói, đơn giản chỉ cần nó thuộc tính gian trá thì người chơi có thể thoải mái làm chuyện mình muốn, dù có ngắt lời hay lướt qua đoạn trò chuyện với NPC cũng không sao, ngược lại NPC còn nhầm tưởng họ vô cùng chăm chú lắng nghe, điểm thân thiết cũng theo đó mà tăng lên.

Đừng xem thường chút điểm nhỏ nhoi này, nó đối với một số người chơi hồng danh hay có điểm thanh danh quá ít thì là một sự giúp đỡ rất lớn, nhiệm vụ mà họ nhận được cũng theo đó mà thăng cấp.

Diệp Từ nhanh chóng nhảy đến câu thoại cuối cùng, trưởng thôn hài lòng gật đầu, mỉm cười nói: "Nhà phiêu lưu trẻ tuổi, cô không những đóng góp thật lớn cho thôn chúng tôi, mà còn có thái độ nhiệt tình như vậy, đại lục Ma Jia sau này nhờ những người trẻ tuổi như cô mà càng ngày càng phồn thịnh.

Khi lão dứt lời, bên tai Diệp Từ liên vang lên thông báo của hệ thống: "Chúc mừng ngài là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ giết thỏ, xin hỏi ngài có muốn ấn ID không?"

Sau những sai lầm trước đây, Diệp Từ đã hiểu làm người phải biết khiêm tốn. Bây giờ cô chỉ mong có thể chăm sóc cha mẹ, cô không còn là một cô bé ngây thơ ngày xưa nữa, danh tiếng đối với cô chẳng còn chút sức hấp dẫn nào.

Cô lập tức không cần suy nghĩ, chọn ngay lực chọn thứ hai, bên kênh hệ thống lập tức xuất hiện hàng chữ màu vàng kèm theo giọng nữ vô cùng ngọt ngào.

"Chúc mừng người chơi *** là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ giết thỏ, thưởng 1 đồng vàng, 1000 điểm thanh danh."

"Chúc mừng người chơi *** là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ giết thỏ, thưởng 1 đồng vàng, 1000 điểm thanh danh."

...

Diệp Từ nhìn xuống đồng hồ, 13:36:42, thờ phào nhẹ nhõm.

Thủ sát, rốt cuộc đã cướp được rồi.

*Thủ sát: tên gọi của lần hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, ví dụ như Diệp Từ vừa đoạt Thủ Sát của nhiệm vụ giết thỏ.

Mãi đến lúc này, cô mới phát hiện lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi, cô khẽ cười, đã bao lâu rồi cô không hồi hộp căng thẳng như thế này?

Tân Thủ Thôn mà Diệp Từ được đưa đến chỉ có mỗi một mình cô, nên cô dĩ nhiên không thể nghe thấy những người chơi khác đang ức nghẹn hòng mà mắng chửi mình.

Tất cả sự chú ý của cô đều dồn lên người vị trưởng thôn. Bài viết kia có đúng không? Nhiệm vụ liên hoàn ấy có tồn tại thật sao?

"Ái chà, nhà thám hiểm trẻ tuổi, ta thấy trên người cô có chút phong thái của vua Tinh Linh Dole ngày ấy, cô có hứng thú nghe ta kể chuyện cũ ngày xưa không?"

Có, có rồi. Diệp Từ gần như muốn nhảy dựng lên.

Đúng là có thật, bài viết kia đúng là thật rồi.

Cô tự nhận bản thân là một quyền bách khoa toàn thư của trò chơi Vận Mệnh, nhưng theo những gì cô biết, trong vô số nhiệm vụ tại Tân Thủ Thôn, chắc chắn 100% không hề có nhiệm vụ này.

Không, nói chính xác hơn, không phải không có, mà là cô không có cơ hội được biết đến.

Không những cô không có cơ hội, mà e là tất cả mọi người cũng không có cơ hội được gặp nhiệm vụ này.

"Dĩ nhiên rồi." Diệp Từ trả lời trưởng thôn bằng giọng nói đầy tha thiết mà trước nay chưa từng có.

"Ngày xưa, rất lâu, rất lâu..." Trưởng thôn lập tức bắt đầu quá trình giải thích dông dài của mình, tuy nhiên, Diệp Từ nào có nhiều thời gian lắng nghe những lời ấy, cô lại một lần nữa chọn lướt qua. Có điều, lần này cô chọn thêm mục sao chép, để đến lúc làm nhiệm vụ, nếu cần cô sẽ lại mở ra xem, từ từ nghiền ngẫm.

"Bây giờ, cô đã có thể tiếp tục bước theo con đường vinh quang của Dole ngày trước, nhà phiêu lưu trẻ tuổi à, đây là một con đường đầy chông gai, cô có sẵn lòng theo đuổi hay không?" Ngài thôn trưởng thoáng cái đã đến câu chốt khi giao nhiệm vụ.

"Tôi bằng lòng."

"Vậy thì, đến Hang Động Băng Giá đi, mang răng nanh của Saint về đây cho ta!"

Hang Động Băng Giá là nơi không hề xa lạ với Diệp Từ, đây là một trong mười Phó Bản lớn trong Vận Mệnh, độ khó không cao cũng không thấp, có điều, độ khó được chia theo hai dạng phổ thông và tinh anh. Thế nên các người chơi từ cấp 3-15 lúc nào cũng ào ào đổ xô đến đây.

Ngày trước, cô cũng từng lẫn lộn ở đây đến tận cấp 18, thậm chí còn nhặt được cả bộ trang phục màu lam nữa.

Thế nên, cô có thể nói là thuộc nằm lòng cái Phó Bản này, đúng hết như câu nhắm mắt lại cũng biết ở đâu có tảng đá, ở đâu có ngọn cỏ.

Về phần hạn chế người chơi đến cấp 3 mới được vào Phó Bản Hang Động Băng Giá, thật lòng Diệp Từ cũng không quan tâm lắm, vì cô định đợi mình lên đến cấp 5 mới vào đây mạo hiểm, như thế sẽ tương đối an toàn hơn.

Đương nhiên, lý do quan trọng nhất cũng vì khi cô lên cấp 5, sẽ học thêm được hai kỹ năng của Thợ Săn là trảm kích và bắn cung chuyên nghiệp. Tuy đến cấp 8 mới có thể học được kỹ năng thuần dưỡng sủng vật đặc trưng của nghề Thợ Săn, nhưng Diệp Từ cũng không quá lo lắng.

Trước đây cô là một Pháp Sư cấp cao, kỹ thuật giỏi, kinh nghiệm chiến đấu solo vô cùng phong phú, lại thêm hiểu rõ trò chơi Vận Mệnh như lòng bàn tay, với người bình thường, Hang Động Băng Giá có thể là một nơi vô cùng nguy hiểm, nhưng Diệp Từ tin chỉ cần cô có thể học được kỹ năng bắn cung chuyên nghiệp là đủ để đối phó.

"Tôi sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mà ngài đã giao phó." Diệp Từ đưa tay trái đặt trước ngực, cúi người hành lễ chào vị thôn trưởng một cách thành kính nhất, sau đó cô lập tức nghe thấy thông báo của hệ thống: "Cảm tình của thôn trưởng đối với bạn tăng thêm 10."

Động tác của cô vừa làm là cách thức hành lễ thành kính nhất trong trò chơi Vận Mệnh, nếu bình thường dùng nó để chào các NPC, thì cảm tình của họ với người chơi sẽ tăng thêm một bậc, có điều chỉ có thể dùng một lần mà thôi.

Điều này về sau có thể nói là chuyện chẳng có gì bí mật, nhưng hiện giờ, khi trò chơi mới vừa bắt đầu thì nó có thể xem là một tuyệt chiêu bí mật dẫn đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bug Chim Robin (*)

(*) Chim Robin: là một dạng chim gần giống chim Oanh

Diệp Từ vừa chạy đến chỗ Rami, đầu mối quan trọng trong nhiệm vụ mà thôn trưởng giao ban này, vừa lật xem phần thưởng của dãy nhiệm vụ liên hoàn. Có điều, thật đáng tiếc cho cô là trong phần ghi chú nhiệm vụ, đừng nói là phần thưởng, ngay cả những nhiệm vụ liên quan phía sau đều là một dấu chấm hỏi to đùng.

Tuy rất tò mò không biết nhiệm vụ liên hoàn sẽ mang đến phần thưởng gì cho mình, nhưng Diệp Từ cũng không còn cách nào khác, đành phải từ bỏ thôi.

Diệp Từ đóng phần ghi chú nhiệm vụ, rồi bước nhanh đến trước nhà Rami. Sau khi chào hỏi một cách lễ phép, Diệp Từ tự giới thiệu về mình, đồng thời cũng nói rõ lý do tại sao mình đến đây, ngay sau đó, cô lập tức nhận được nhiệm vụ từ Rami: Thu gom mười cái nanh thỏ.

Mười chiếc răng nanh ngay tức thì được giao ra, Rami giật mình nói: "Chúa ơi, người thanh niên, tốc độ làm việc của cô thật là nhanh."

Diệp Từ khiêm tốn mỉm cười, cái này chẳng phải tốc độ làm việc của cô nhanh, mà vì cô trùng sinh nên có chút ưu đãi thôi.

Nhiệm vụ đầu tiên được bàn giao một cách nhanh chóng, Rami tiếp tục bảo Diệp Từ ra ngoài thôn thu gom một số bộ da của heo rừng, đồng thời đưa cho cô một cây dao nhỏ dùng để lột da với độ bền chỉ có mười.

Sau khi ra khỏi thôn, Diệp Từ liền tìm thấy nơi có heo rừng. So với thỏ, lực tấn công và tốc độ của chúng rõ ràng mạnh hơn nhiều, mà cấp độ của bọn chúng còn cao hơn Diệp Từ một bậc. Diệp Từ không đủ sức một mình đấu với hai con heo rừng, chỉ có thể một đánh một mà thôi.

Theo từng nhát dao đâm xuống, Diệp Từ càng lúc càng sử dụng quen tay.

Tuy tốc độ giết một con heo rừng không cao, nhưng trong tình huống tấn công cự ly gần, Thợ Săn so với Pháp Sư rõ ràng nhỉnh hơn nhiều. Cũng vì thế mà mỗi lần Diệp Từ vung dao đâm xuống đều có cảm giác hạnh phúc muốn rơi lệ.

Cô nhớ ngày trước, khi cô còn là một Pháp Sư mới nhập môn, lúc làm nhiệm vụ này thực vô cùng thâm hiểm...

Trong lúc cô đang vui vẻ giết heo rừng, âm báo của hệ thống lại vang lên.

"Bạn có điện thoại của một người tên là Luru Sướng, xin hỏi bạn có muốn tạm dừng trò chơi để nghe máy không?"

Giọng nói nhắc nhở vô cùng bình thường của hệ thống lại khiến Diệp Từ đang giết heo rừng run rẩy cả người, ngay cả động tác vung dao cũng chậm mất nửa nhịp. Con heo rừng ngay lập tức bắt lấy cơ hội, không hề khách sáo mà để lại trên người cô một vết thương.

Diệp Từ vừa nhìn đau nhanh chóng giải quyết con lợn rừng ấy, vừa vội vàng chọn nhận điện thoại.

Muốn nói về mối quan hệ giữa Luru Sướng và Diệp Từ, thì phải kể đến chuyện xa xưa.

Nghe nói, hai mươi năm trước, trong khu nhà này, có bốn đôi vợ chồng, kết hôn trong cùng một năm, sau đó cũng mang thai cùng năm, thậm chí sinh con cũng cùng một ngày.

Diệp Từ nghĩ, khi đó chắc hẳn rất là náo nhiệt.

Mà Diệp Từ và Luru Sướng chính là hai trong bốn đứa trẻ ngày đó.

Đương nhiên, chuyện xưa của họ không phải chỉ có thế.

Bốn đứa bé từ ngày mới sinh ra đã chơi cùng với nhau, cùng đi nhà trẻ, cùng học tiểu học, sau đó đến trung học, mãi khi vào phổ thông mới tách ra, có điều, chuyện này cũng không thể ngăn cản được tình bạn của bốn người bạn họ trong bao năm qua.

Cả bốn vẫn luôn giữ mối quan hệ thân thiết, nếu không phải...

Diệp Từ cắn môi, nếu không phải khi ấy, cô vì hư danh ảo vọng mà lạnh nhạt vô tình làm tổn thương bọn họ, thì chắc chắn cả bốn vẫn còn là bạn tốt của nhau.

Sau đó, cô lại mỉm cười thâm hiểm, hiện giờ thật tốt, cô lại có thể bắt đầu một lần nữa.

Diệp Từ thực không ngờ ở giây phút này, trái tim cô thoáng tun rẩy. Mãi đến khi hệ thống đã kết nối với cuộc gọi của Luru Sướng, lòng cô vẫn còn dư âm của cơn bão giạt cấp mười hai vừa ghé thăm ban nãy.

Rốt cuộc đã bao năm rồi cô chưa được nghe thấy giọng của Luru Sướng?

Ba năm? Năm năm? Hay là lâu hơn thế nữa.

"Alo! Tiểu Từ, nghe nói cậu cũng định chơi Vận Mệnh phải không?" Tính tình Luru Sướng là thế, trước giờ cô nàng luôn nghĩ sao nói vậy, điện thoại vừa có người nhắc máy thì không cần biết đối phương đang làm gì, đầu tiên đều sẽ nghe thấy giọng nói giòn tan của cô.

"Ừ." Nghe thấy giọng Luru Sướng, những gì Diệp Từ suy nghĩ trong đầu đều như nghẹn lại, tất cả cũng bởi vì cô không thể khống chế nổi cảm xúc của mình, nghẹn ngào một lúc lâu mới thốt lên được một tiếng.

Trước đây, Diệp Từ vốn là một người khá lạnh lùng, nên câu trả lời này của cô không hề làm Luru Sướng cảm thấy bất ngờ, cô nàng tiếp tục cười hi hi nói: "Mình định luyện nhân vật Tế Tự, hehe, Tế Tự thuộc loài người, chuyên buff nhưng cũng có thể tấn công được, sau này để chị đây kéo cấp cho em ha!"

Nghe đến đây, Diệp Từ sững sờ, cô chợt nhớ lại năm đó Luru Sướng tham gia Vận Mệnh cũng chọn nhân vật như thế, kết quả là do thao tác quá khó, cấp bậc thấp, trang bị lại kém, nên phải thường xuyên tìm cô hỗ trợ. Nhưng bản thân cô nào để ý đến, chỉ miệt mài chuyên tâm luyện cấp cho mình nên không đồng ý giúp Luru Sướng, còn đưa tên Luru Sướng vào sổ đen, từ đấy... hai người không còn cơ hội liên lạc với nhau nữa.

Thật may, ông trời đã cho cô một cơ hội để sửa chữa.

Khi Luru Sướng vẫn còn đang đắc ý khua môi múa mép, Diệp Từ từ tốn đề nghị: “Tuy Tề Tự có thể vừa buff vừa đánh, nhưng nghề này nghe nói bị gọi là người vạn năng (*), nói khó nghe hơn thì là vạn năm dự bị. Thao tác tốt thì chẳng sao nhờ thao tác bình thường thì đến cả thăng cấp cũng rất khó khăn, cậu xem đôi cái khác được không?”

(*) người vạn năng, gốc là vạn kim du, ý chỉ người mà việc gì cũng làm được nhưng chẳng chuyên về cái gì cả.

Luru Sướng giật mình, Diệp Từ trong trí nhớ của cô là một người không thích nói nhiều, hơn nữa còn sống theo kiểu thân ai nấy lo, tuy cô nàng chơi game khá cừ nhưng dường như có thể hỏi được tin tức hữu dụng gì từ từ miệng cô ấy.

Nhưng, hôm nay cô nàng bị làm sao ấy nhỉ?

“Luru Sướng?”

Thấy Luru Sướng không nói tiếng nào, Diệp Từ gọi.

“Vậy nên chọn chức nghiệp gì mới tốt?” Luru Sướng sau khi phục hồi tinh thần, vội vàng hỏi.

Câu hỏi này đúng là làm khó Diệp Từ, Luru Sướng là người rất trọng vẻ bề ngoài, từ trước đến giờ chơi game không hề quan tâm đến độ khó dễ, chỉ để ý đến xấu hay đẹp mà thôi. Cho nên cô hơi lo đề nghị của mình sẽ không hợp ý Luru Sướng...

“Hay là...” Diệp Từ không dám thẳng thắn nói, nên mờ đầu theo kiểu thăm dò: “Hay là cậu chọn chức nghiệp Triệu Hồi Sư thuộc tộc người sói đi...”

“Triệu Hồi Sư, tộc người sói? Nghề ấy có ưu điểm gì?”

Phản ứng của Luru Sướng có chút ngoài dự đoán của Diệp Từ, cô nàng không có lập tức từ chối, điều này thực làm Diệp Từ vô cùng vui vẻ.

Có lẽ, cô không có thật sự hiểu biết rõ Luru Sướng, hiện tại tìm hiểu cũng không muộn.

“Thế lực của người sói so với các chủng tộc khác cao hơn hai điểm, hơn nữa còn có một đặc tính riêng của chủng tộc là nhạy bén, rất khó bị giết chết. Triệu Hồi Sư cấp 5 có thể dẫn theo sủng vật, dù đánh nhau, luyện cấp hay tham gia phó bản, DPS đều rất mạnh.”

“Vậy để tớ chọn Triệu Hồi Sư của tộc người sói.” Tuy Luru Sướng cảm thấy thái độ của Diệp Từ hôm nay có hơi kì lạ, nhưng cô vẫn rất vui mừng vì có thể nghe được lời khuyên của Diệp Từ, lập tức sáng khoái mà quyết định.

“Đúng rồi, khi tạo nhân vật, nhất định phải chọn đặc tính nhân vật là ngoại giao, gian xảo, trả giá...” Diệp Từ thực hận rằng không thể nói hết cho Luru Sướng những gì mình biết, cảm giác trong lòng cô lúc này giống như bản thân đã đánh mất một thứ vô cùng quý giá, và giờ vô tình tìm lại được, nên cô nhất định phải đem tất cả những thứ tốt nhất dành tặng cho cô bạn mình.

“Cậu làm thế nào mà biết nhiều vậy?”

Diệp Từ giật mình, vội vàng tìm cớ: “Minh mua được tài liệu từ người đã chơi bản Close Beta”

Luru Sướng chỉ thuận miệng hỏi, cũng không nghi ngờ, hai người nói thêm vài câu rồi tắt kết nối, chờ đến 14 giờ.

Sau khi cúp điện thoại, đáy lòng Diệp Từ không kiềm được sự hưng phấn đang dâng trào. Cô cũng không có ý định kiềm nén nó nữa mà chuyển hết thành đòn tấn công, không ngừng vung dao lên, hạ dao xuống vào người mấy con lợn rừng xui xẻo.

Đánh chết lợn rừng, Diệp Từ lấy dao ra để lột da, lập tức thấy mình có được Thu Thập thuật. Có điều đây chỉ là kỹ năng có được trong nhiệm vụ, một khi nhiệm vụ hoàn thành, kỹ năng Thu Thập thuật này cũng sẽ biến mất.

Bởi vì cứ lột xác một con sẽ làm hao tổn một chút độ bền của dao lột da, thế nên Diệp Từ tận dụng hết khả năng có thể, không những lột da nó mà còn xử lý luôn cả chỗ răng nanh lợn, thịt thà xương cốt, tất cả đều tách ra từng phần từng phần riêng biệt.

Đây đều là vật phẩm nằm trong yêu cầu của dãy nhiệm vụ chính.

Thu thập mười con lợn rừng xong, con dao lột da trên tay Diệp Từ cũng biến mất. Cô không về thẳng nhà Rami mà đi về phía một gốc hòe lớn bên ngoài thôn.

Là một người trùng sinh, chơi lại trò chơi mà mình vô cùng quen thuộc, nếu cô vẫn chơi theo trình tự cũ như bao người chơi mới thì thực là ngu xuẩn.

Diệp Từ tất nhiên có kế hoạch của mình.

Cô đến chỗ gốc hòe này đơn giản là vì ở đây có BUG, BUG này vốn cũng không ai biết, mãi đến khi trò chơi hoạt động được bốn năm mới có người phát hiện. Lúc ấy, hàng nghìn hàng vạn người ào ào đổ về để tận dụng nó, số lượng nhiều đến nỗi khiến tập đoàn Vinh Diệu phải cập nhật sửa lỗi ngay trong đêm đó, hơn nữa còn hạ 1 cấp của tất cả người chơi lợi dụng lỗi này xem như trừng phạt.

Diệp Từ mở ra hành trang có hai mươi ô dành cho tân thủ ra, bên trong có một bình thuốc đỏ, và một ngọn nến.

Ngon nên dĩ nhiên dùng để chiếu sáng. Trong Vận Mệnh, nếu người chơi không học được kỹ năng “Dạ Thịt” (nhìn trong bóng đêm), thì khi trời tối có thể nhờ vào ánh nến, đuốc hoặc một vài thứ khác để nhìn đường.

Hiện tại Diệp Từ không chút do dự lấy ngọn nến này ra, nhóm một đống lửa ở dưới gốc hòe, cô muốn nhân lúc tất cả mọi người còn chưa tiến vào trò chơi hoàn thành nhiệm vụ bị lỗi này.

Nhóm lửa xong, cô lấy phần thịt thỏ còn thừa khi làm nhiệm vụ ban nãy ra nướng. Tuy cô chưa học kỹ năng nấu nướng, nhưng miếng thịt thỏ bị nướng trên đống lửa vẫn xèo xèo cháy mỡ.

Bỗng nhiên phía trên đầu Diệp Từ vang lên tiếng vỗ cánh phành phạch, cô ngẩng lên thì thấy một con chim Robin màu nâu vàng đang từ từ đậu xuống bên cạnh, đôi mắt đen láy như hai hạt đậu nhỏ nhìn chăm chăm vào miếng thịt nướng trên tay cô.

Diệp Từ cũng không keo kiệt, cô quăng từng miếng thịt nướng cho nó ăn, đến miếng cuối cùng, cô không ném ra ngoài mà giữ trên tay đưa dần về phía con chim Robin.

Con chim Robin không chút khách sáo, nó há mỏ quặm lấy miếng thịt trong tay Diệp Từ.

Diệp Từ chăm chú nhìn miếng thịt trong tay, đến khi nửa miếng thịt bị con Robin cắn vào miệng, cô kéo mạnh miếng thịt ra khỏi miệng nó. Nhưng con Robin hình như đã ăn đến mức hài lòng, nó đập cánh, ria lông, vài chiếc lông màu vàng rơi xuống.

Thành công!

Diệp Từ vô cùng kích động. Đây là một nhiệm vụ tuần hoàn, khi đưa ra mười chiếc lông vàng của Robin, NPC sẽ thưởng cho người chơi một quyền kỹ năng nghề nghiệp được lựa chọn ngẫu nhiên.

Chỉ là... con chim Robin này rất là đáng ghét, trừ lần đầu tiên ngoan ngoãn cho bạn lông chim, về sau dù bạn có cho nó ăn, cơ hội lông rụng cũng chỉ là 0,001.

Cho nên, về sau, dù biết phần thưởng của nhiệm vụ này rất hậu hĩnh, nhiều người chơi cũng bỏ qua không đi làm.

Chẳng qua...

Bây giờ là BUG...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chính Thức Hoạt Động

Diệp Từ cầm miếng thịt nướng, chim Robin thực giống như ban đầu chưa ăn mười miếng thịt, nó hấp tấp chạy đến, há mỏ ngoạm lấy miếng thịt.

Diệp Từ cứ như vậy lần lượt dứt thịt cho nó.

Chim Robin hài lòng kêu lên chít chít, mấy sợi lông chim màu vàng kim lại rơi xuống.

Bây giờ cô mới dám chắc chắn BUG này có thực.

BUG này rất đơn giản, vấn đề quan trọng nhất nằm ở miếng thịt cuối cùng, nếu bạn rút ra thành công thì dù bạn có cho chim Robin ăn mười miếng thịt bao nhiêu lần thì nó cũng không nhớ được mình đã ăn hay chưa. Chỉ cần lập đi lập lại như vậy là có thể thu thập đủ số lượng.

Diệp Từ liên tục nướng thịt nhỏ, khi miếng thịt cuối cùng được dứt vào miệng chim Robin, Diệp Từ phúi tay đứng dậy, nhặt hết lông vũ rơi trên mặt đất, sau đó lấy chân xua đi đống lửa tàn, xoay người chạy về thôn.

Cô vừa mới chạy đến cổng thôn đã thấy trên trời lóe lên ánh sáng liên miên không dứt.

Cô nhìn sang đồng hồ chỉ thời gian, 14:02:03.

Thì ra đã đến giờ đăng nhập.

“Trời, mình còn tưởng mình là người đến sớm nhất, không ngờ còn có người sớm hơn!” Một người con trai trong giống Chiến Sĩ tộc Tinh Linh vừa thấy Diệp Từ liền kêu to.

Diệp Từ gật đầu, xem như chào hỏi, sau đó liền đi về phía Raimi.

Raimi nhận được da lợn rừng liền giao nhiệm vụ bảo Diệp Từ đi tìm thợ rèn tên John, sau đó tìm một đứa bé ăn mày... Bất kể ở trò chơi nào, những nhiệm vụ của người mới lúc nào cũng là chạy việc vặt.

Diệp Từ vừa kiểm tra vật phẩm trong túi đồ của mình vừa đi dạo quanh thôn, người mới đến càng lúc càng đông, cô có cảm giác không bao lâu nữa thì số người ở đây có thể kéo dài đến tận chân trời.

Vất vả lắm cô mới đi đến cạnh Raimi được.

Diệp Từ thở dài một hơi, đi lại ở một khu vực đông người chơi như thế này cũng là một dạng nguy hiểm.

“Raimi, thôn trưởng nói hình như em đang cần một vài vật phẩm?”

Raimi là một đứa trẻ khoảng bốn hoặc năm tuổi, cô bé ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, đôi mắt to chớp chớp ánh lên sự nghi ngờ: “Thợ Săn, chị có thể giúp em sao?”

“Tất nhiên.”

Raimi đưa tay sờ chiếc chiếc tạp dề cũ nát: “Váy mẹ em bị rách rồi, em muốn thêu lên vết rách một vài hoạ tiết thật xinh đẹp, chỉ là còn thiếu vài nhánh lông vũ của chim Robin, chị có thể kiếm về cho em được không?”

“Thứ em cần là cái này sao?” Diệp Từ lập tức đưa lông chim đã chuẩn bị từ trước ra.

Raimi kinh ngạc hoan hô: “Wow! Thợ Săn, chị làm việc thật nhanh nhẹn!”

“Hoàn thành nhiệm vụ ‘Sửa váy giúp Raimi 1’, nhận được 1 đồng tiền, 100 điểm kinh nghiệm.”

“Thợ săn, vẫn còn thiếu một chút, chị có thể cho ẹm thêm vài nhánh lông vũ nữa không?” Raimi cầm nhánh lông, khua chân múa tay đưa ra yêu cầu.

Diệp Từ vội vàng đưa thêm.

Cô nghe tiếng hệ thống thông báo: “Hoàn thành nhiệm vụ ‘Sửa váy giúp Raimi 2’, nhận được 50 đồng tiền, 500 điểm kinh nghiệm.”

Lần thông báo này của hệ thống làm Diệp Từ giật mình không thôi, cô nhớ nhiệm vụ này vốn có phần thưởng giống nhau mà, sao bây giờ dường như đã tăng lên?

Diệp Từ lại tiếp tục nhận được yêu cầu của Raimi y hệt như ban nãy, cô lần lượt hoàn thành, lập đi lập lại đến lần thứ chín thì lượng điểm kinh nghiệm mà Diệp Từ nhận được đã giúp cô thăng đến cấp 4.

Sau khi nhận nhiệm vụ ‘Sửa váy giúp Raimi 10’, Diệp Từ giao nhánh lông vũ cuối cùng, Raimi vui sướng vỗ tay: “Thật tốt quá! Thợ săn! Nhờ sự giúp đỡ của chị mà váy của mẹ em được sửa xong rồi. Chị đúng là một người tốt nhất, nhanh nhẹn nhất, kiên nhẫn nhất mà em từng gặp!”

Raimi vừa nói vừa cúi đầu lấy ra một quyển sách đưa cho Diệp Từ: “Em không có đồ vật gì để cảm tạ chị, hay là chị nhận quyển sách này đi! Chị Homer nói, quyển sách này có thể học, nhưng em không biết chữ, hy vọng nó có thể có ích với chị!”

“Chúc mừng bạn là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ tuần hoàn ‘Sửa váy giúp Raimi’. Bạn muốn bảo mật ID không?”

Cái này cũng muốn công bố?

Người sợ nổi danh heo sợ mập, đương nhiên phải bảo mật ID.

“Chúc mừng người chơi *** đã hoàn thành nhiệm vụ tuần hoàn ‘Sửa váy giúp Raimi’, thưởng 5 kim tệ, danh vọng 5000.”

“Chúc mừng người chơi *** đã hoàn thành nhiệm vụ tuần hoàn ‘Sửa váy giúp Raimi’, thưởng 5 kim tệ, danh vọng 5000.”

...

Hệ thống thông báo vài lần, lần này Diệp Từ xem như may mắn nên nghe thấy được những lời mà người chơi khác bàn luận về cô.

Hâm mộ cũng được, mắng cũng chẳng sao, Diệp Từ mắt nhắm mắt mở, cúi đầu nhìn quyển sách kỹ năng nhờ hoàn thành nhiệm vụ mà có được trong tay.

Thật ra Diệp Từ sợ nhất là hai chữ ngẫu nhiên, từ nhỏ đến lớn cô vốn không biết hai chữ may mắn là gì. Cô rút thăm phần thưởng vô số lần, nhưng chẳng bao giờ trúng qua, đánh boss sò thì thể vô số lần, trang bị tốt lại càng không xuất hiện.

Về phần ngẫu nhiên... Cô vốn không trong mong phần thưởng có thể vượt qua những thứ gọi là rác rưởi.

Diệp Từ hít sâu một hơi, mở quyển sách kỹ năng ra, suy nghĩ trong đầu cô bỗng ngừng lại.

Tồn Trữ Năng Lượng: là một kỹ năng thụ động của Thợ Săn. Có thể đem 10% giá trị thương tổn chuyển hóa thành MP. Cấp bậc học tập: 1.

Hai mắt Diệp Từ mở to thật to, con ngươi muốn rớt ra ngoài, sau đó cô ngẩng đầu nhìn về chân trời phía xa xa, hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây rồi sao?

Mặt trời tròn tròn sáng rực trên bầu trời lại khăng định đáp án hoàn toàn ngược lại: "Tôi mọc từ đằng Đông nhé!"

Chẳng lẽ, chẳng lẽ mệnh cô đã thay đổi?

Tồn Trữ Năng Lượng...

Có loại kỹ năng nghịch thiên như thế này sao? Nó lại còn tình cờ rơi vào tay cô nữa? Không! Không thể nào!! Bản thân quyển sách này đã là một dạng của BUG rồi, chuyển 10% điểm tổn thương thành MP? Đây là khái niệm gì đây trời!!!

Chức nghiệp Thợ Săn về sau, mỗi kỹ năng cao nhất cần khoảng 500 điểm MP. Nhưng mỗi đòn tấn công ít nhất thu về 8000-20000 điểm thương tổn. Cứ nhìn đi, như thế này chẳng phải muốn nói rằng từ nay về sau cô chẳng bao giờ cần dùng đến thuốc bổ sung MP sao?

Đừng quên, lượng MP nhiều hay ít quyết định trực tiếp đến lượng năng lượng tiêu hao. Chức nghiệp Thợ Săn chuyên về mặt hành động, nếu thiếu MP chẳng khác nào là một cục hình, bất kể lượng MP nhiều như thế nào thì cũng không trụ được quá 30 đợt tấn công. Hiện giờ nhờ có kỹ năng này thì từ nay về sau, cô có thể sử dụng kỹ năng mãi mãi mà không phải lo lắng gì nữa.

Đầu óc cô sau vài giây đông cứng cũng bắt đầu bình thường trở lại, cảm giác cứng nhắc từ quyển sách trên tay lại một lần nữa nhắc nhở cho cô biết sự tồn tại của nó.

Tay Diệp Từ run run, cô không chút do dự, lập tức mở sách ra. Nhất thời, quyển sách kỹ năng "Tồn Trữ Năng Lượng" hóa thành một tia ánh sáng bay vào cơ thể cô rồi biến mất. Cho dù như vậy, Diệp Từ cũng chẳng cảm nhận được bao nhiêu, mãi đến khi cô mở cột kỹ năng, trông thấy kỹ năng bị động xuất hiện cuối cùng mới tin chắc chắn đã thành công.

Thật tốt quá!

Diệp Từ vui mừng nhảy nhót, khiến những người đang giao nhiệm vụ xung quanh phải liếc nhìn, cô có chút xấu hổ, vội vàng quay về phía Raimi, nở một nụ cười thật tươi: "Cảm ơn em! Raimi!"

Đôi tai Raimi giật giật, cô bé cũng cười: "Hi hi, thợ săn, trông chị thật vui vẻ!"

"Đương nhiên! Đầu phải chỉ đơn giản là vui vẻ!"

"Vậy chị có thể giúp em thêm một chuyện nữa không?"

Diệp Từ vội vàng gật đầu, nếu cô nhớ không lầm thì bây giờ Raimi sẽ giới thiệu cô đi nhận thầy giáo kỹ năng của chính mình.

"Mẹ em đang làm búp bê vải, mấy ngày trước bị cướp ở Khu Rừng Đá, chị có thể tìm về giúp em được không?"

Đây là nhiệm vụ gì?

Diệp Từ ngẩn người, cô dám tự xưng mình là tử đệ Bách Khoa của Vạn Mệnh, nhưng từ trước đến giờ chưa hề nghe qua nhiệm vụ này...

Chẳng lẽ... lòng cô chợt run lên, cô vội vàng bật xem thông tin nhân vật của Raimi, quả nhiên đúng như cô nghĩ, tình cảm giữa cô và Raimi đã đạt đến độ thân mật.

Thảo nào... thảo nào cô nhận được nhiệm vụ ần. Hóa ra nhờ ban nãy cô hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng, cộng thêm thái độ vui mừng khi nhận được phần thưởng, nên tình cảm giữa cô và cô bé Raimi mới tăng lên, mở ra được nhiệm vụ ần.

"Đương nhiên!" Diệp Từ nhận lấy nhiệm vụ ần từ Raimi, sau đó nhận thêm nhiệm vụ đi tìm thợ săn Joura học tập kỹ năng. Diệp Từ vừa đi vừa trầm suy tính xem làm sao để đi đến Khu Rừng Đá.

Khu Rừng Đá là một trong mười phó bản dự bị có độ khó cao nhất, mở ra cho người chơi từ cấp 8 đến cấp 20. Quan trọng hơn là... hiện giờ cô đang một mình solo, cô ngẫm nghĩ một lúc, quyết định đợi đến cấp 8, học được kỹ năng thuần dưỡng sủng vật rồi tìm Lưu Sướng đi cùng thử xem sao.

Diệp Từ cảm thư giới thiệu của Raimi, nhanh chóng vòng quanh phía sau Tân Thủ thôn, đến khu vực học tập chức nghiệp.

Vì trò chơi mới mở không bao lâu, nên đa số người chơi vẫn còn đang bận miệt mài đánh quái tăng cấp bậc, chưa ai đạt được đến cấp 5 để đi học kỹ năng. Bầu không khí phía sau thôn có phần hoang vắng. Trừ thỉnh thoảng có vài người đi lạc vào, tính đi tính lại chỉ có mỗi một mình Diệp Từ đến học tập kỹ năng.

Sau khi tìm được thầy dạy kỹ năng sơ cấp, thợ săn Joura, Diệp Từ lập tức cung kính cúi chào, sau đó mới nói rõ mục đích của mình.

Joura không hề có chút phản ứng gì, cũng chẳng quay đầu lại, ông ta im lặng ngồi dưới ánh nắng mặt trời, mũi dao sắc bén trên tay từng chút từng chút vót nhọn một đầu mũi tên, sau đó gắn thêm lông vũ vào.

Từng động tác của Joura trông như vô cùng thông thả nhưng lại hết sức tỉ mỉ, giống như đang làm một món đồ chơi tinh xảo nhất thiên hạ vậy.

Diệp Từ im lặng đứng bên cạnh quan sát, cô không hề nóng vội thúc giục. Mỗi NPC đều có tính cách đặc biệt của riêng mình, có người vui vẻ, có người hướng nội, có người lặng lẽ, cũng có người xảo trá. Mà vị NPC Joura trước mặt Diệp Từ, lại là người có tính cách... im lìm.

Mặc dù lúc này không đi làm nhiệm vụ mà lại đứng chờ NPC là một việc rất lãng phí thời gian, nhưng muốn đồn cũi không thể không mài dao, vì công cuộc chinh phục Hang Động Băng Giá, có tốn chút thời gian cũng chẳng sao.

Joura có làn da tái nhợt, cộng với mái tóc trắng như tuyết, cả hai đều cho thấy tuổi tác của ông không hề nhỏ. Người của bộ tộc Tinh Linh không hề già đi theo thời gian, nhưng mái tóc và màu da của người càng lớn tuổi thì lại càng trắng.

Tôn trọng người già và yêu trẻ em là đức tính tốt, thế nên đối với một vị thầy giáo lớn tuổi có tính cách như vậy, Diệp Từ rất kiên nhẫn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Joura cũng ngừng lại việc đang làm, ông ngừng đầu, dùng cặp mắt xanh biếc nhìn vị tinh linh trẻ tuổi trước mặt, bình thản nói: “Thợ săn không có cung tên sao có thể được gọi là thợ săn?”

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Sói Đen Không Biết Khách Sáo

Tuy tính cách của Joura thuộc trường phái kiếm lời, nhưng ông làm việc rất dứt khoát. Sau khi nhận được thư giới thiệu của Raimi, cấp bậc Diệp Từ lập tức tăng từ 4 lên 5. Kể đó, Joura nhanh chóng dạy cho cô hai kỹ năng trăm kích và bắn cung chuyên nghiệp.

Không chỉ thế, vì Diệp Từ được nhiều NPC ở Tân Thủ Thôn khen ngợi, nên Joura còn tặng thêm cho cô một cây cung màu xanh lá.

Cung Tên Sắc Bén: điểm công kích 4 - 10, tốc độ công kích +1%. Yêu cầu cấp bậc 5, yêu cầu chức nghiệp: Thợ Săn.

Tuy rằng thầy dạy kỹ năng của mỗi chức nghiệp sau khi dạy kỹ năng xong đều tặng vũ khí cho người chơi, nhưng chất lượng vũ khí lại phụ thuộc vào tâm trạng của họ, bình thường đa số đều là vũ khí màu trắng, đỡ hơn chút thì màu xanh lá, may ời là may mới nhận được vũ khí màu xanh lam.

Hiển nhiên, chỉ số may mắn của Diệp Từ luôn ở mức bình thường.

Nhưng Diệp Từ cũng không lấy làm tức giận, sau khi được sống lại cô đã thấu hiểu rằng những thứ mình đang có mới là quan trọng nhất. Cô đã không còn mơ ước cao xa, cũng không còn tham lam nữa, vì vậy mọi thứ cô đều đón nhận một cách bình thản hơn trước rất nhiều.

Cô mở ra bảng thông tin nhân vật của mình, nhìn thuộc tính.

ID: Công Từ U

Chủng tộc: Tinh Linh

HP: 250

MP: 120

Thể chất: 25

Tinh lực: 12

Sức mạnh: 15

Trí lực: 12

Nhanh nhẹn: 26+2(cộng từ chủng tộc)

Tốc độ: 2

Thăng bằng: 12+1(cộng từ chủng tộc)

Nhảy cảm: 6+1(cộng từ chủng tộc)

Đặt tính nhân vật: lặn (thêm từ chủng tộc), ẩn nấp (thêm từ chức nghiệp), gian xảo, ngoại giao, nhảy, leo trèo, trả giá (mặc cả).

Trong game Vận Mệnh, mỗi chức nghiệp khi thăng cấp đều được hệ thống tự động phân phối điểm thuộc tính. Trong tám thuộc tính cơ bản kia, trừ thuộc tính 'Tốc Độ' phụ thuộc vào trang bị, thì 16 điểm thuộc tính có được khi thăng một cấp sẽ lần lượt phân chia vào bảy thuộc tính còn lại với tỷ lệ khác nhau. Mà mỗi chức nghiệp khác nhau đều được phân phối không giống nhau.

Ví dụ như tỷ lệ phân phối điểm thuộc tính của Thợ Săn khi thăng mỗi cấp là:

Thể chất: 3

Tinh lực: 2

Sức mạnh 2

Trí lực 2

Nhanh nhẹn 4

Thăng bằng 2

Nhảy cảm 1.

Không có thuộc tính nào được phân phối nhiều, mà cũng chẳng có thuộc tính được phân phối ít.

Phương pháp này dĩ nhiên cũng có ưu và khuyết điểm của nó.

Ưu điểm là tránh được việc sau này trong trò chơi xuất hiện một nhân vật nghịch thiên, nhà phát hành trò chơi đã cố gắng hết sức để bảo vệ sự cân bằng của từng chức nghiệp. Mà khuyết điểm là khiến cho tất cả người chơi ỷ lại vào trang bị và kỹ năng.

Có điều, theo kinh nghiệm của Diệp Từ, đây chẳng qua là một trong những cách thức hút tiền của công ty Vinh Diệu.

Người chơi càng ỷ lại vào trang bị và kỹ năng, thì sau này, khi hệ thống quy đổi tiền tệ giữa hiện thực và trò chơi được đưa vào hoạt động, lượng vốn đầu tư sẽ nhiều hơn, tập đoàn Vinh Diệu càng dễ hốt bạc.

Diệp Từ đóng băng thông tin nhân vật, chỉnh lại bộ quần áo người mới cô đang mặc chỉ có vài điểm phòng ngự, chuẩn bị đi Hang Động Băng Giá.

Đương nhiên, trước khi đi Hang Động Băng Giá, còn một nơi cô nhất định phải ghé qua một chút - Ngã Tư đường.

Sau này ở Vận Mệnh, ngoại trừ chức nghiệp cận chiến, những chức nghiệp khác khi dùng kỹ năng đều tiêu hao một lượng vật phẩm khác nhau. Ví như chức nghiệp sử dụng pháp thuật, mỗi loại pháp thuật đều phối với vật phẩm riêng biệt, nhóm người chơi hệ Buff cũng không ngoại lệ. Mà hai hệ chức nghiệp thợ săn và hiệp sĩ vì đều sử dụng cung tên, nên cần tên bắn mới có thể dùng được.

Người ta có câu, mọi con đường đều dẫn về La Mã, bất kể vật phẩm cần sử dụng là gì, thì đều cần phải có tiền mới có mà sử dụng.

Đương nhiên đây chưa phải là điều làm người chơi đau đầu, vấn đề quan trọng nhất là những vật phẩm cao cấp lại không có bán ở trong thành. Về phần nơi bán ở đâu thì...

Chỉ có thượng đế và Diệp Từ mới rõ...

Cô dễ dàng nhanh chóng rời khỏi Tân Thủ thôn, dọc đường liên tục chạm mặt người chơi mới. Những người này hoặc đi thành nhóm ba bốn người, hoặc đi một mình, tất cả đều cầm trên tay món vũ khí mà hệ thống tặng miễn phí, ai ai cũng đều hừng hực khí thế tìm nơi luyện cấp... Hoặc nói chính xác hơn là... tranh quái mà lên cấp.

Diệp Từ bình tĩnh nhìn từng dòng người tấp tập, khẽ thở dài một hơi. Thật may là cô có thể đăng nhập vào trước nửa giờ, nếu không đúng 14 giờ mới vào được thì thật là kinh khủng. Tình hình này chỉ riêng chuyện luyện cấp đã khó làm sao có thể nhân nhả đi đến Hang Động Băng Giá như thế này được?

Ban đầu, tốc độ chuẩn của thợ săn là 2 điểm, tuy cao hơn so với những chức nghiệp cận chiến hoặc pháp thuật nhưng vẫn khá là thấp.

Quãng đường từ Tân Thủ Thôn đến Ngã Tư đường không xa, vậy mà cô phải mất tận nửa giờ mới đến nơi.

Không chỉ thế, lúc cô đến được Ngã Tư Đường, bụng cô đói đến độ kêu vang.

Diệp Từ giảm tốc độ lại, đi về phía căn nhà nho nhỏ nằm bên lề Ngã Tư đường. Ở một góc sáng sủa của căn phòng có một nữ Tinh Linh đang ngồi. Dưới chân cô ấy bày đầy một đồng nhánh cây, còn trên bàn là các nguyên liệu quý hiếm dùng để chế tạo tên bắn.

Diệp Từ cúi chào cô gái kia, sau đó tự giới thiệu và nói rõ mục đích đến đây của mình. Saya không hề bất ngờ, thậm chí còn không ngẩng đầu, chỉ thuận tay cầm lấy một chùm tên đưa cho Diệp Từ

Diệp Từ nhìn chùm tên ấy, mỉm cười lắc đầu nói: "Saya, tôi cần loại tên tốt hơn."

Thợ săn dưới cấp 20 chỉ có thể sử dụng được ba loại tên: tên thô sơ, tên gỗ, tên đồng. Điểm tấn công của ba loại lần lượt là 1, 3 và 6. Đương nhiên, giá cả của ba loại cũng không giống nhau.

Rẻ nhất là tên thô sơ, mỗi chùm chỉ có giá một đồng tiền, kế là tên gỗ với giá mỗi chùm hai mươi đồng tiền, đắt nhất là tên đồng, giá một chùm tên lên đến 1 đồng bạc.

Đối với những thợ săn bình thường mới lên cấp năm, trên người chắc chắn không thể nào có nhiều hơn 10 đồng bạc, trừ đi phần tiền phải dùng để mua máu thì chẳng còn lại bao nhiêu. Nên chắc chắn tất cả đều sẽ mua loại tên có giá rẻ nhất.

Mà chùm tên ban nãy Saya đưa cho Diệp Từ rõ ràng là chùm tên thô sơ.

Có điều, Saya đã đánh giá Diệp Từ quá thấp, tuy bề ngoài Diệp Từ chẳng khác những người chơi mới khác là bao, nhưng do cô đã giành được hai vị trí hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của hai nhiệm vụ khác nhau, nên cũng có thể xem là rùng rình tiền, hiện giờ trong người cô đã có tận 12 đồng vàng.

Đã như vậy, Diệp Từ cần gì phải mua loại tên thô sơ nữa, đương nhiên cô sẽ mua loại tên có độ sát thương cao nhất.

Cô lấy ra mười đồng bạc, mua mười chùm tên đồng. Ấy cũng vì túi đồ của cô quá nhỏ, nếu túi cô chứa được 100 chùm tên dám cô cũng lấy 100 đồng bạc mua luôn một lần.

Nhưng chỉ cần như thế đã đủ làm Saya phải chú ý đến, cô nàng ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Diệp Từ bằng đôi mắt màu xanh tím, sau đó cất mười đồng bạc đi, giao cho Diệp Từ mười chùm tên đồng.

Diệp Từ lịch sự nhận lấy, cất vào túi, xoay người định ra về. Bỗng nhiên bên tai cô vang lên tiếng nói vô cùng xa lạ: "Nàng thợ săn trẻ tuổi kia, có phải cô định bắt đầu con đường phiêu lưu mạo hiểm của mình từ đây không?"

Diệp Từ quay đầu lại nhìn, khi xác định chắc chắn người vừa lên tiếng là Saya, Diệp Từ kinh ngạc không thôi. Cô còn tưởng rằng vị NPC này không biết nói, vì trong trí nhớ của cô, NPC Saya chưa từng lên tiếng nói chuyện với bất cứ người chơi nào.

"Bắt đầu từ thời quá khứ của Tinh Linh Vương Dole, theo đuổi dấu chân của Tinh Linh Vương là con đường vĩnh hằng." Diệp Từ suy nghĩ một lúc, rồi chọn bừa một câu có vẻ ba phải mà thôn trưởng tộc Tinh Linh đã nói với cô ban nãy.

Saya nhú đôi mi xinh đẹp, đôi tai hơi run lên. Kế đó cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: "Hãy đi đi, người thợ săn trẻ tuổi, ta hi vọng Tinh Linh Vương Dole vẫn còn tồn tại như lời cô đã nói."

Nói xong, cô lại tiếp tục cúi đầu chế tạo tên như trước.

Diệp Từ đợi thêm một lúc lâu, không thấy cô ấy nói thêm gì mới quay đầu ra về với vẻ không cam lòng. Sau đó cô men theo nhỏ, đi về phía bắc, xuyên qua một cánh rừng rậm.

Khu rừng Tinh Linh là tên gọi chung của cánh rừng gần Tân Thủ Thôn nhất. Khu rừng này rất rất là rộng, theo Diệp Từ được biết thì ở đây có rất nhiều thôn làng của tộc Tinh Linh và ba Phó Bản lớn.

Cây cối trong khu rừng Tinh Linh hầu như đều là cỏ thụ che kín bầu trời, dù có ngẩng cao đầu nhìn cũng không thể nào nhìn xuyên qua các tán cây tươi tốt ấy được, ánh mặt trời xuyên qua từng phiến lá mang đến cảm giác áp áp cho cả khu rừng. Trên mặt đất phủ đầy từng lớp lá rụng, nhờ thế khi đi trong đây tuy hơi ẩm ướt nhưng lại rất êm ái.

Trong khu rừng cũng có không ít loài hoa đại tuyệt đẹp, nằm rùng rợn đầy bên dưới các đám lá khô, thoải mái mà sinh trưởng.

Diệp Từ bước nhanh trên con đường mòn phủ đầy lá rụng, uốn lượn kéo dài vào nơi sâu nhất trong khu rừng Tinh Linh.

Bầu không khí yên tĩnh ở đây thực có chút làm con người ta rờn rợn, thậm chí còn có thể bắt gặp không ít quái cấp bốn cấp năm bước đi nhàn nhả trong rừng.

Muốn vào Hang Động Băng Giá thì đầu tiên phải hoàn thành một nhiệm vụ ở đây. Dọc đường đi, Diệp Từ linh hoạt né tránh quái vật, rất nhanh đã vào được nơi dựng tế đàn ở phía cánh rừng Tinh Linh.

Một số Tế Tự cấp thấp mặc áo thụng dài đang quỳ gối dưới tế đàn lẩm bẩm gì đó.

"Người thợ săn trẻ tuổi, con đến nơi đây nhất định là vì giúp đỡ chúng ta, vua Tinh Linh đã không có vứt bỏ chúng ta." Tế Tự đứng đầu nhìn thấy Diệp Từ liền nhiệt tình chào đón, gương mặt già nua ánh lên vẻ vui mừng.

“Con có thể giúp người làm gì, ngài Tể Tụ đáng kính?”

“Thủ lĩnh lũ chuột trong Hang Động Băng Giá nhân lúc ta ngủ đã trộm mất lệnh bài của ta. A! Con biết không! Món đồ ấy rất quan trọng. Vài ngày nữa sẽ có ngài đại Tể Tụ đến tuần tra, nếu ngài ấy biết ta làm mất lệnh bài, đòi ta thế là xong!” Tể Tụ ôm đầu rên rĩ với vẻ đau khổ, sau đó, lão lại nhìn Diệp Tụ bằng ánh mắt nịnh nọt, ông ta cười ha hả nói: “Người thợ săn, nếu con có thể giúp ta tìm được lệnh bài, ta nhất định sẽ không bạc đãi con...”

Diệp Tụ vừa nhận nhiệm vụ, vừa không kiểm được mà thở dài, NPC kia rõ ràng là tự làm mất đồ, sao có thể bắt người chơi tìm về giùm?

“Này! Bên kia, giúp một tay đi!” Diệp Tụ quay người định đi về phía Hang Động Băng Giá, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi âm ỉ từ phía sau, cách cô một khoảng khá xa.

Cô quay đầu nhìn thì thấy từ xa có một con sói đen đang chạy về phía mình, còn ở sát sau lưng hấn ta là một đàn nhện chi chít!

“Đừng có đứng ngây ngốc đó nữa, cô kia... cô kia! Giúp tôi giải quyết bọn chúng nhanh lên!” Người sói vừa chạy trốn, vừa giục Diệp Tụ giúp đỡ, không hề có chút khách sáo nào.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Âm Nước Sôi

Diệp Tụ nhìn chằm chằm người sói màu đen kia, nếu là trước đây, chắc chắn Diệp Tụ sẽ không để ý đến những chuyện như thế này. Diệp Tụ khi đó, sẽ không bao giờ xen vào những chuyện không liên quan đến mình.

Nhưng Diệp Tụ hiện giờ đã không còn là Diệp Tụ của ngày xưa nữa, cô nhìn thấy rõ sau lưng người sói là cả một bầy nhện chi chít nhưng vẫn lấy cung, rút tên, giương cung giúp đỡ.

Tuy trước kia chưa từng chơi nhân vật thợ săn, nhưng dù gì cũng làm pháp sư tận mười năm, đòn công kích tầm xa đối với Diệp Tụ cũng tương đối thuận tay. Mũi tên đầu tiên vừa bay đi liền trúng ngay mắt con nhện gần người sói nhất, nó đau đớn hét lên một tiếng chói tai, tám cái chân lù xù đầy lông lập tức chuyển hướng từ người sói sang Diệp Tụ.

Diệp Tụ dĩ nhiên làm sao lại đứng yên chờ nó tìm đến mình.

Cô vừa bắn tên xong đã lập tức bỏ chạy. Điểm thăng bằng của thợ săn tộc Tinh Linh vốn đã rất cao, đặc biệt nhất là khi tăng tốc chạy nhanh, ưu điểm của việc giữ thăng bằng liền thể hiện hết ra triệt để.

Diệp Tụ chạy trước, con nhện chạy theo sau, cả hai chạy băng băng trong cánh rừng, cô lợi dụng quán tính lẫn trọng lực mà chuyển từ thân cây này sang thân cây khác, khiến con nhện dù có đuổi kịp cô cũng không cách nào bắt được người.

Một con nhện chết, kẻ đến lại thêm một con.

Đòn tấn công của cô không mạnh nhưng nhờ sử dụng mũi tên bằng đồng, nên điểm thương tổn được tăng lên không ít.

Con nhện cấp 4, 5 tuy mạnh nhưng dưới sự di chuyển lắt léo của cô, mãi mà không có một con nào đến gần được cơ thể nhỏ nhắn ấy, thậm chí có không ít con chỉ mới bắt đầu chuyển hướng đuổi theo cô đã bị lật ngửa ra đất, hóa thành điểm kinh nghiệm bay vèo vào cơ thể cô.

Nhờ Diệp Tụ giúp đỡ thu hút sự chú ý, áp lực bên phía người sói giảm xuống không ít, hấn ta cũng đã trở lại hình dáng con người, cánh tay thô ráp quơ quơ thanh đao bén ngót, điên cuồng chém xuống người con nhện đang ở gần mình nhất.

Người sói miệt mài chém nhện nhưng cũng không quên quan sát Diệp Tụ ở phía xa, anh ta nhìn thấy Diệp Tụ chạy nhảy vừa linh hoạt vừa nhanh nhẹn không khỏi tán thưởng.

Mặc dù chưa từng giao thủ, nhưng chỉ cần nhìn hành động của cô nàng, anh ta đã dám chắc nữ thợ săn này tuyệt đối là một cao thủ PvP.

Hơn nữa, ngoài sự nhanh nhẹn ra, anh chàng người sói ẩn tượng nhất ở nữ thợ săn thuộc tộc Tinh Linh này là mặt kỹ năng thao tác vô cùng thuần thục. Hiện giờ trò chơi chỉ mới hoạt động được mấy tiếng mà cô ấy đã đạt đến cấp năm (chỉ có người chơi đạt đến cấp năm mới có thể nhận được vũ khí tương xứng với chức nghiệp), mà thao tác của cô ta căn bản không hề giống như một người chơi mới.

Thực có nét giống với cao thủ chơi lại từ đầu vậy.

Vận Mệnh thật sự có Close Beta sao? Ngoại trừ việc người kia có thể là người đã từng tham gia Close Beta được diễn ra vô cùng thần bí ra, anh ta không thể nào nghĩ ra lời giải thích nào nữa.

Người sói càng suy nghĩ lại càng chú ý đến Diệp Từ hơn.

Hai người hợp tác với nhau, rất nhanh đã giải quyết sạch sẽ đám nhện, không đợi Diệp Từ lên tiếng, người sói đã nhanh chóng cướp lời.

"Cám ơn bạn, thợ săn."

Đối mặt với chuyện được người xa lạ bắt chuyện, Diệp Từ - một người không giỏi về mặt giao tiếp - có chút thận trọng. Cô gật đầu, nói: "Không có chi." Sau đó lập tức quay người muốn đi.

Sự cẩn thận và kiệm lời của Diệp Từ hiển nhiên vẫn chưa đủ khiến gã người sói xấu hổ, ngược lại anh chàng còn cười hi hi ha ha nói tiếp: "Tôi tên là Âm Nước Sói, bạn này thật nguy hiểm, suýt chút nữa là lại chết rồi."

Nghe cách nói chuyện của Âm Nước Sói, dường như anh chàng đã chết không chỉ một hai lần.

Diệp Từ mỉm cười: "Chết cũng có gì đâu, dưới cấp mười có chết cũng không sợ bị trừng phạt."

"Cái này mình biết chứ, nhưng mà nếu chết thì mình lại phải vất vả chạy đến đây. Trời ơi, chạy một chuyến mệt gần chết, đâu phải chuyện đơn giản." Âm Nước Sói vừa giải thích vừa lắc đầu thở ngán than dài.

Nghe đến đây, Diệp Từ có chút tò mò. Nhìn trang bị trên người Âm Nước Sói, hình như anh chàng còn chưa đạt đến cấp năm, lẽ ra giờ này anh ta còn phải ở vùng lân cận Tân Thủ Thôn làm nhiệm vụ, coi như thôn Tân Thủ của tộc người sói và tinh linh có gần nhau đi chăng nữa cũng không thể nào chạy đến chỗ tộc Tinh Linh mà làm nhiệm vụ được...

"Bạn đến đây làm gì?"

"Đương nhiên là làm nhiệm vụ!" Âm Nước Sói hùng hổ đáp, sau đó nhìn Diệp Từ một lượt từ trên xuống dưới rồi nhú mày nói: "Này, bạn là người của tộc Tinh Linh, sao không ở chỗ tộc Tinh Linh làm nhiệm vụ thăng cấp mà đến chỗ người sói bọn mình làm gì?"

Này... Này...

Cái này có thể xem là vừa ăn cướp vừa la làng không?

Nhất thời Diệp Từ có chút hoa mắt chóng mặt, cái gã Âm Nước Sói này chẳng lẽ lại là kẻ... mù đường trong truyền thuyết. Cô nhếch môi đáp: "Đây là cánh rừng Tinh Linh."

"Hả?" Âm Nước Sói đang hí hửng nhìn cảnh vật xung quanh, nghe Diệp Từ nói thế liền giật mình, anh chàng mở to hai mắt nhìn Diệp Từ đang vô cùng bình tĩnh, gãi đầu nói: "Không thể nào!"

Diệp Từ nghe đến đây đã có thể khẳng định 100% anh chàng Âm Nước Sói này là kẻ mù đường, cô gật đầu nói: "Đây thực sự là cánh rừng Tinh Linh."

"Mẹ kiếp!" Âm Nước Sói cúi đầu tự mắng bản thân. "Lại lạc đường! Đã cố tình vào sớm nửa tiếng để tìm đường vậy mà..." Anh chàng nói xong lại nhìn Diệp Từ với vẻ mặt xấu hổ: "Hi hi, ngại quá, nói chuyện này giờ quên mất chưa hỏi tên bạn."

"Công Tử U." Người ta đã tự giới thiệu tên thì bản thân Diệp Từ không có lý do gì phải che giấu tên họ.

"Cái tên này thật là..." Âm Nước Sói lại len lén nhìn Diệp Từ, suy nghĩ một lát mới nói tiếp: "Thật là ái..."

Đành chịu. Nếu không phải Vận Mệnh không cho phép thay đổi giới tính, dám chừng có người đã nghĩ cô là gay.

"Ừ, cái tên thật là ái..." Diệp Từ thở dài một hơi, chuẩn bị từ biệt Âm Nước Sói để đến Hang Động Băng Giá.

"Chờ chút chờ chút." Âm Nước Sói kéo tay Diệp Từ lại, "Tiểu U, mình còn chút chuyện..."

Tiểu U... Diệp Từ lại hoa mắt chóng mặt thêm một lần nữa.

Cô với gã Âm Nước Sói này mới quen thôi mà, làm gì ra vẻ thân thiết thế, cứ như hai người đã biết nhau từ lâu rồi...

"Còn chuyện gì nữa?"

"Mình là người của Không Gian 0°, mình thấy thao tác của bạn rất tuyệt, nhân phẩm cũng không tệ, có muốn gia nhập công hội của bọn mình không?" Âm Nước Sói thẳng thắn nói ngay vào trọng tâm vấn đề, không hề lắt léo che giấu mục đích của mình.

Diệp Từ nghe anh ta nói thế giật mình sững sờ.

Cô sững sờ không phải vì chuyện cô và Âm Nước Sói mới gặp lần đầu mà anh chàng đã mời cô vào công hội, mà vì công hội Không Gian 0° này ở đời

trước có quan hệ khá sâu sắc với cô.

Năm đó, cô đã một mình cướp Boss của công hội này, chẳng những nhận được rất nhiều điểm kinh nghiệm mà còn chiếm được không ít trang bị thượng hạng. Dĩ nhiên hành động này của cô đã làm công hội Không Gian 0° tức giận không thôi, một người đơn mã độc đấu lại dám giành Boss với cả một công hội?

Kết quả của chuyện này là cả công hội Không Gian 0° chặn đánh Diệp Từ gần nửa năm, có điều cô cũng đã khiến công hội Không Gian 0° này sống không yên ổn suốt thời gian đó, cô đã giết ít nhất vài trăm người của tổ chức này.

Bây giờ ngẫm lại, tuy công hội Không Gian 0° lấy thịt đè người, ý đồ hoành hành, nhưng hành động của cô cũng chẳng hiền lành gì cho cam.

Ấm Nước Sôi thấy Diệp Từ ngần ngại, hơi lo lắng nói: "Bạn chưa từng nghe thấy tên công hội bọn mình à. Công hội hiện giờ đang là tổ chức đại diện cho nước Z, đứng thứ mười trong bảng xếp hạng công hội đó!"

Diệp Từ mỉm cười: "Đương nhiên là biết..." chẳng những biết mà còn vô cùng quen thuộc. "Nhưng hiện giờ mình chưa có ý định tham gia công hội. Nếu có đối ý mình sẽ liên lạc với bạn."

Người ta đã trả lời đến nước này, Ấm Nước Sôi cũng không nói thêm gì nữa, sau khi gửi lời mời thêm tên Diệp Từ vào danh sách bạn tốt, anh chàng lại nhìn cô với vẻ nuối tiếc: "Được rồi, có cơ hội lại hợp tác."

Đây là lời khách sáo.

Ấm Nước Sôi biết, Diệp Từ càng biết.

Sức chiến đấu của công hội Không Gian 0° có thể xếp vào nhóm mười công hội đứng đầu, cao thủ nhiều như mây, bất kể là đánh Phó Bản mới hay hợp thành đoàn người đều không cần phải tìm người bên ngoài giúp đỡ. Huống chi đây còn là người không thân không thiết.

Chỉ là, thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù, mọi chuyện đều nên phải chừa đường lui mới là tốt nhất.

Từ cánh rừng Tinh Linh làm thế nào trở về thôn Thân Thủ của tộc người sói? Đương nhiên là tự sát. Ấm Nước Sôi vừa tươi cười hớn hở vẫy tay chào tạm biệt Diệp Từ, vừa dứt khoát cắt dao, chạy về đám quái ở phía xa, nháy mắt sau, anh chàng đã hóa thành một tia sáng bay thẳng về phía chân trời.

Tình cờ gặp Ấm Nước Sôi chỉ là một khúc nhạc đệm cho bản hòa tấu khởi đầu của Diệp Từ, cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Từ tế đàn đi về phía tây bắc cánh rừng là Hang Động Băng Giá. Nó ẩn phía sau một dãy đá vụn. Có điều cũng không hẳn là khó tìm, vì ở gần cửa động có một khối bạc lấp lánh ánh sáng.

Ở bên dưới lớp đá có một nhúm lửa cháy mãi không tắt, bởi vì nhúm lửa này rất bình thường nên những người chơi mới rất ít khi chú ý đến sự tồn tại của nó. Diệp Từ bước đến cạnh đồng đá, nhặt lên một nhánh củi khô thật to, đốt sáng, rồi xoay người bước vào trong Hang Động Băng Giá.

Diệp Từ bước xuyên qua một màn ánh sáng màu xanh lam, Phó Bản Hang Động Băng Giá cứ thế được mở ra.

Trước khi thông qua Phó Bản bình thường thì không thể chọn Phó Bản có độ khó cao hơn, nên lần đầu tiên vào Phó Bản, hệ thống sẽ mặc định cho người chơi tham gia bản có độ khó bình thường.

Cô nhanh chóng thấp sáng những cây đuốc trên tường của Hang Động Băng Giá, huyệt động tối om nhìn không thấy gì dần sáng sủa hơn.

Phó Bản với độ khó bình thường dĩ nhiên chả làm khó được Diệp Từ. Sau khi cô thấp sáng mấy ngọn đuốc trên tường, lập tức đi ngay về phía nơi sâu nhất của hang động.

Nhưng mà, dù là Phó Bản độ khó bình thường thì quái ở đây cũng giỏi hơn quái ở bên ngoài, nếu là bản có độ khó đặc biệt lại càng mạnh hơn. Có điều, đây là lý thuyết, còn với một người quen thuộc nơi này như địa bàn của mình thì lại chẳng đáng để nhắc đến. Diệp Từ không ngừng di chuyển, thay đổi phương hướng, tên trong túi cô liên tục giảm bớt, mà cột máu lại không giảm một chút nào.

Lát sau, cô đã đến chỗ sâu nhất của Hang Động Băng Giá, nơi này có ba con Boss, một là con lợn rừng Saint, hai con còn lại lần lượt là thủ lĩnh chuột và chó hộ vệ.

Ba con Boss đứng ở ba vị trí khá xa nhau, cũng không có liên kết lại, muốn giải quyết cũng không mấy khó khăn.

Sau vài đợt tấn công, cột máu của Boss nhanh chóng giảm bớt, điểm kinh nghiệm ào ào chảy về phía Diệp Từ.

Khi Boss Saint gục ngã, bên tai Diệp Từ vang lên tiếng thông báo của hệ thống: "Chúc mừng bạn là người đầu tiên đánh hạ Phó Bản 'Hang Động Băng Giá', xin hỏi bạn có muốn giấu ID hay không?"

Chương 8: Nương Nhờ Cô Bé Người Sói

Diệp Từ vẫn chọn che giấu tên tuổi như trước.

Tức thì, trên kênh Thế Giới hiện lên hàng chữ to màu vàng.

“Chúc mừng người chơi *** đã hoàn thành phó bản ‘Hang Động Băng Giá’ độ khó bình thường, nhận được phần thưởng là mười đồng vàng, 5000 điểm danh vọng”

“Chúc mừng người chơi *** đã hoàn thành phó bản ‘Hang Động Băng Giá’ độ khó bình thường, nhận được phần thưởng là mười đồng vàng, 5000 điểm danh vọng”

...

“Có phải người không đây? Trò chơi mới mở có mấy tiếng đã đánh xong phó bản? Có nhầm không đó?”

“Tuyệt đối là người đã tham gia Close Beta!”

“Nhảm nhí, Vận Mệnh làm quái gì có Close Beta...”

...

Loài người

“Đại ca, có cần điều tra một chút không..”

“100% là một trong nhóm người vào trước, chỉ là một cái phó bản bình thường thôi mà, không cần phải rộn chuyện như thế, tìm hiểu một chút là được.” Một mục sư loài người vừa dứt điểm một con quái nhỏ vừa ung dung nói.

Người thú.

“Tiểu Thất, cậu đi điều tra xem là ai vừa đánh hạ phó bản.” Một chiến sĩ người thú ra lệnh qua kênh trò chuyện mật. [dạng như inbox]

...

Ấm Nước Sôi vất vả lắm mới tìm được đường đến cánh rừng đen của tộc người sói, liền trông thấy thông báo của hệ thống: “Ày ya, giờ này đã có người đánh xong phó bản???” Bỗng nhiên, anh chàng sừng người

Hang Động Băng Giá hình như nằm ở cánh rừng Tinh Linh, nếu hấn nhớ không nhầm thì là chỗ ngay cạnh nơi hấn gặp cái người tên là Công Tử U.

Có lẽ nào...

Ấm Nước Sôi lại lắc đầu, thầm suy tính: "Dù kỹ thuật của cô ấy không tệ, nhưng không thể đánh hạ phó bản nhanh như thế, mà theo thông báo của hệ thống, đây không phải là thành tích của đội ngũ, xem ra là một người solo, cô ta còn là thợ săn... chắc không phải đâu.

Trong lúc anh chàng đắn đo suy nghĩ, trừ kênh công hội, những kênh khác đều như muốn nổ tung, ai ai cũng đều đang bàn tán về sự kiện này.

Bởi vì game mới đưa vào hoạt động, một số chi tiết còn chưa được đưa vào sử dụng, cụ thể như trong công hội còn chưa trò chuyện bằng giọng nói được, nên đa số mọi người đều tán gẫu bên ngoài.

Ấm Nước Sôi vừa nghe mọi người trong công hội bàn tán, vừa cân nhắc những nghi ngờ trong lòng, cuối cùng thì thấy bản thân không có chứng cứ cũng chẳng dám chắc chắn nên quyết định im lặng.

Thấy mọi người trong công hội huyên náo, hội trưởng của Không Gian 0° là Hoài Niệm Tinh Cầm Ngày Xưa bình tĩnh nói: “Có thời gian bàn tán chuyện thiên hạ, chỉ bằng lo thẳng cấp nhanh một chút, một phó bản độ khó bình thường không là gì cả, chúng ta phải tranh thủ đánh hạ phó bản khó khăn và phó bản đặc biệt.”

Hoài Niệm Tinh Cầm Ngày Xưa vừa dứt lời, tất cả mọi người lập tức im lặng. Sau đó anh ta chuyển sang kênh quản lý, nói: "Cửu Dạ, cậu điều tra xem là ai đánh hạ phó bản, có thể tra ra thuộc công hội nào càng tốt.”

“Vâng.”

Diệp Từ đang trong Hang Động Băng Giá dĩ nhiên không biết thông báo của hệ thống đã mang đến con sóng lớn như thế nào cho người chơi ở Vận Mệnh. Cô còn đang bận chau mày nhìn mấy món đồ trên tay.

Cô cứ tưởng ban nãy có thể nhận được quyền kỹ năng nghịch thiên, từ nay về sau cô đã bước lên con đường thần tài chiếu rọi, ai mà ngờ, sự thật chứng minh may mắn vẫn không ưa cô, chỉ có xui xẻo như một người bạn tri kỷ bám mãi không buông.

Ba con Boss, trừ vật phẩm nhiệm vụ chắc chắn phải xuất hiện và ba thời tinh thạch có thể dùng để đổi trang bị thì cô chỉ nhận thêm được hai bình máu loại trung, bốn mươi đồng bạc và một cái bao tay màu trắng.

Có làm không vậy!

Thực sự đã nhầm rồi có phải không?

Cô là người đầu tiên hạ phó bản mà? Lại còn solo nữa!!!

Mặc kệ tính kiểu nào, tỷ lệ ra trang bị màu xanh lam phải rất cao mới đúng chứ?

Làm sao có thể như thế này? Chẳng những không có trang bị màu xanh lam mà ngay cả màu xanh lá cũng không có!!!

Có ai từng nghe thấy chuyện giết Boss to mà nhận được trang bị màu trắng không? Có không? Đây đúng là chuyện xấu hổ đáng được viết vào quyển bách khoa toàn thư!!!

Diệp Từ hít hít thở thở vài lần, miễn cưỡng chấp nhận cái số xui xẻo của mình. Cô vứt hết những món đồ chết tiệt kia vào giỏ đồ.

Cô ủ rũ bước ra khỏi Hang Động Băng Giá, bán hết những món đồ không cần dùng cho lái buôn trước cửa động, sau đó hùng hổ hiên ngang bước lại vào phó bản Hang Động Băng Giá.

Trời không tuyệt đường người. Cô không tin mình lại kém may mắn đến thế.

Ra ra vào vào, sau bảy tám lượt như thế, số lượng tinh thạch càng lúc càng nhiều vậy mà một món trang bị cộp mác Hang Động Băng Giá cũng không có...

Thứ tốt nhất cô nhận được có lẽ là điểm kinh nghiệm, và lúc này cô đã nhanh chóng lên đến cấp tám.

Diệp Từ ngồi xuống cạnh thi thể Saint, lại một lần nữa nhìn món đồ trong tay mà khóc không ra nước mắt.

Ông trời bỏ mặc cô rồi sao? Không thể nào? Chẳng lẽ tất cả may mắn còn sót lại của cô đều đã dùng cho quyền kỹ năng nghịch thiên ấy rồi? Có cần phải xui đến thế không?

Lượng tên trên người đã dùng gần hết, có tiếp tục sử dụng cũng vậy, Diệp Từ quyết định tạm thời về thôn Tân Thủ đã, sau đó tính tiếp.

Những thời tinh thạch rơi ra từ người Boss chỉ có thể đổi trang bị ở tế đàn. Trang bị ở đây tuy kém hơn trong phó bản một chút nhưng tạm chấp nhận được so với trang bị được bán ở những cửa hàng bình thường.

Và nó cũng là lựa chọn tốt nhất cho những người là bạn thân của thần xui xẻo như Diệp Từ.

Diệp Từ đang có ba mươi thời tinh thạch, vừa đủ để đổi một món trang bị, Diệp Từ chọn đi chọn lại một lúc lâu, cuối cùng quyết định đổi giày.

Giày tế đàn: phòng ngự 11, thể lực +1, tốc độ +1

Đối với Diệp Từ, điểm phòng ngự và thể lực không quan trọng, nhưng tốc độ thì lại rất thích. Tốc độ càng nhanh thì khả năng tấn công và thực lực của cô cũng tăng thêm một bậc.

Cô thay giày mới, đi vài bước, cảm giác thoải mái hơn giày cũ nhiều. Bề ngoài của nó cũng khá bình thường, không khác với giày của người mới là bao.

Như thế cũng tốt, ít nhất không thu hút sự chú ý của người khác.

Sau khi về đến thôn Tân Thủ, Diệp Từ lập tức chạy đến chỗ thôn trưởng.

“A, là cô sao thợ săn? Ta còn sợ con sẽ bị Saint ăn thịt, thật không ngờ con lại có thể trở lại nơi này mà không bị thương gì. Xem ra ánh sáng của vua Tinh Linh Dole vẫn tồn tại cùng chúng ta.” Thôn trưởng khua môi múa mép.

Có điều, cô đang hào hứng chờ phần thưởng của ông ta nên cũng tươi cười chờ ông ta nói xong, không có chọn bỏ qua.

Cô biết chắc vật phẩm từ nhiệm vụ liên hoàn tuyệt đối không tầm thường nhưng không ngờ lại hợp ý cô đến vậy.

Phần thưởng là 1 đồng vàng và 1 điểm thiên phú

Cái Diệp Từ thích không phải tiền mà là điểm thiên phú.

Trong trò chơi Vận Mệnh, sau khi người chơi đạt cấp mười thì do số lượng kỹ năng cần thêm điểm thiên phú mà hình thành con đường phát triển khác nhau, sự khác biệt sẽ bộc lộ dần đến khi đạt cấp bậc cao hơn.

Mỗi người chơi sẽ chọn thêm điểm vào từng kỹ năng khác nhau, đương nhiên có thể chọn càng nhiều càng tốt, vì kỹ năng không hạn chế. Chẳng qua...

Điểm thiên phú cần bản đều được sắp xếp theo sự phân phối của hệ thống, muốn khác biệt phải tự tìm điểm mà cộng vào. Số lượng ít hay nhiều đều phụ thuộc vào số lần hạ phỏ bản đầu tiên, nhiệm vụ hàng ngày hoặc nhiệm vụ của hệ thống.

Nói cách khác, trong tình huống đồng cấp, trang bị tương đương, người nào có nhiều điểm thiên phú thì kỹ năng, lực chiến đấu càng mạnh.

Đây là lý do tại sao lúc này tâm trạng của Diệp Từ lại tốt như vậy.

Thôn trưởng nói xong nói dài một lúc lâu, sau đó mới giao cho cô nhiệm vụ thứ hai. Nhiệm vụ này vẫn có liên quan đến Hang Động Băng Giá, có điều lần này cô cần phải đánh chết boss Saint tại Hang Động Băng Giá trong phó bản khó khăn.

“Thợ săn, chỉ cần con có thể đem đầu Saint về đây cho ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi con.” Thôn trưởng mỉm cười nói, sau đó ông ghé sát đến bên tai Diệp Từ, nhỏ giọng nói: “Có điều, con không thể nói cho trưởng quan tuần tra

Bên môi thôn trưởng lộ ra một chút mỉm cười, tiếp theo ông lại gần bên tai Diệp Từ, thấp giọng nói: “Chẳng qua con không thể nói cho trưởng quan tuần tra Donie là con giết Saint.”

Diệp Từ chau mày, thôn trưởng trông chất phác hiền hậu thế mà lại không phải là người thật thà. Xem ra ông ta muốn lấy đầu Saint để lập công với Donie sao?

Ông ta đã bắt nạt, đừng trách cô bắt nạt .

Đối với Diệp Từ, con heo mập đưa lên tận cửa, nếu không một đao làm thịt thì cô thật sự phải xin lỗi lương tâm chính mình. Cô mỉm cười tươi thật tươi ra vẻ như không quan tâm lắm, nói: “Đương nhiên, đương nhiên, ngài thôn trưởng đáng kính, ngài đã ra lệnh dĩ nhiên con sẽ nghe theo, chẳng qua: Nói đến đây, cô dừng lại không nói tiếp nữa.

Cô tin chắc với một người gian trá như vậy, hẳn là sẽ hiểu được ý của cô.

Quả nhiên, thôn trưởng gật đầu liên tục: “Đây là hiển nhiên.” Sau đó Diệp Từ liền thấy trên tay xuất hiện một quyền kỹ năng: “Nếu con có thể đem đầu Saint về, và không lảm nhảm thì...”

Thôn trưởng nói đến đây, cũng học dáng vẻ của Diệp Từ, dừng một chút, không nói tiếp.

Diệp Từ vội vàng nhìn quyền sách kỹ năng trong tay :

Thuật tên lửa: Có thể chế tạo ra mũi tên mang theo lửa, tăng sức tấn công. Yêu cầu: thuật chế tạo tên cấp bậc trung.

Diệp Từ chau mày, đây là đồ tốt, nhưng cô chưa học kỹ năng chế tạo tên, thứ này chẳng có tích sự gì với cô?

Thôn trưởng nhìn thấy gương mặt Diệp Từ lộ rõ không hài lòng, vẫn ung dung nói tiếp: “Thợ săn trẻ tuổi, bánh tất nhiên sẽ có, nhưng phải xem lúa mạch của con có nhiều hay không?”

Ra là thế...

Diệp Từ thầm mắng, ông già này đúng là một lão hồ ly. Sẵn sàng cho cô đồ tốt nhưng lại không thể sử dụng ngay được, ông ta xem cô là con ngốc sao?

Có điều, vì một điểm thiên phú, con ngốc thì con ngốc.

Vì thế hai kẻ gian xảo đồng ý giao dịch với nhau, lòng thầm mắng đối phương không thôi nhưng bề ngoài vẫn tươi cười niềm nở.

Phó bản có cấp độ khó của Hang Động Băng Giá không phải một mình Diệp Từ có thể solo mà giải quyết được. Cô nhìn đồng hồ, thấy đã gần đến chín giờ tối. Cô lập tức không do dự nữa mà đi đến một góc vắng của thôn Tân Thủ, thoát game.

Cô ăn sơ bữa cơm tối, lát sau nhận được điện thoại của ba mẹ, cả hai đều hỏi thăm và dặn dò, sợ Diệp Từ bỏ đời bản thân mình.

Cô vất vả lắm mới cúp được điện thoại của ba mẹ, thì Lưu Sướng lại gọi đến.

Sau khi chào hỏi vài câu, Lưu Sướng không đợi Diệp Từ hỏi đã hào hứng khoe với Diệp Từ : “Mình bảo này! Người sói của mình đã đến cấp 3 rồi đó! Không phải đồ xoàng đâu nha, tốc độ thăng cấp thăng một đường luôn. Tiểu Từ này, mai một đi luyện cấp với mình, đến cánh rừng đen giết nhện với mình này. Sau này ai mà bắt nạt cậu thì cứ nói tên mình ra, mình xử đẹp hết!”

...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Người Quen Cũ

Diệp Từ cố nín cười, luôn miệng đáp: “Vâng vâng vâng, sau này em đây phải nhờ chị gái giúp đỡ.”

Cô vừa nghĩ vừa tưởng tượng ra cảnh tượng hài ước kia, có điều, chuyện này cô xác định sống để bụng chết mang theo, có đánh cô cô cũng không nói.

“À đúng rồi, mình vừa biết Đồng Âm và Dịch Thương cũng chơi trò Vận Mệnh này đấy...” Luru Sướng bỗng nhiên đổi đề tài.

Nhưng đề tài này, Diệp Từ không biết làm sao để tiếp lời.

Diệp Từ, Luru Sướng, Đồng Âm và Dịch Thương chính là bốn đứa trẻ của bốn gia đình ngày ấy.

Bọn họ ngày xưa cùng đến lớp, cùng về nhà, cùng thi cử chơi đùa, cùng nhau nhận kết quả thi học kỳ, cùng bị đánh đòn, cùng tổ chức sinh nhật với nhau. Nhưng con người nào có ai mãi mãi ngây thơ như thế? Thời gian càng trôi qua, con người càng trưởng thành, sự ngây thơ ngày xưa dần dần thay đổi.

Có phải vì thời gian làm con người thay đổi hay con người tự động thay đổi theo thời gian?

Ngay cả bản thân Diệp Từ cũng không dám hỏi tưởng lại những việc mình đã quá quắt đến mức nào, tổn thương hai người bạn Đồng Âm và Dịch Thương ra sao. Hiện giờ khi nghe Luru Sướng nhắc đến tên họ, trái tim cô như bị ai đó bóp chặt, những lời muốn nói đều nghẹn lại, ngực đau đớn vô cùng.

“Ừ, Ừ, cậu làm sao vậy?” Luru Sướng nói một lúc lâu mà không thấy Diệp Từ có phản ứng gì liền cao giọng gọi, kéo tinh thần đang lơ lửng của Diệp Từ trở về với thân xác.

“Không có gì, mãi nghe cậu nói chuyện thôi.” Diệp Từ vội vàng đáp, che dấu việc suy nghĩ làm cô ngẩn người.

Thật may, thật may là cô đã sống lại. Cô vẫn chưa phản bội hai người bạn của mình, mọi chuyện vẫn có thể thay đổi.

Luru Sướng lại tiếp tục nói, nói hoài nói mãi, cuối cùng hai người trao đổi ID xong mới cúp điện thoại. Và dĩ nhiên, cái tên ái nam ái nữ của Diệp Từ làm Luru Sướng được một trận cười no nê.

Tối hôm đó, Diệp Từ nằm mơ mơ màng màng, nhưng lại không muốn ngủ, trong đầu cô không ngừng nhớ lại những năm tháng mà bốn người còn bám dính lấy nhau, tuổi thơ lúc nào cũng đẹp và đơn thuần như vậy đây. Còn những chuyện về sau, khi cô đã thay đổi, sống mười năm lạnh lùng với tất cả mọi người, thực lòng cô chẳng dám nghĩ đến, cô chỉ có thể thăm nhủ, quá khứ sai lầm kia, cô sẽ không để nó lặp lại nữa, cô sẽ sửa chữa tất cả.

Một đêm mơ màng thoáng cái trôi qua, đúng 7h, tiếng reo từ chiếc đồng hồ báo thức đánh thức Diệp Từ dậy.

Cô đánh răng rửa mặt rồi lại đăng nhập vào trò chơi.

Trong lúc đang đăng nhập thì nhận được thông báo trò chơi vừa có một bản cập nhật nhỏ, nội dung cập nhật hóa ra là thông báo về bảng xếp hạng. Bảng xếp hạng này có rất nhiều loại, đặc biệt còn cho phép người chơi chọn xem có muốn ID của mình hiện lên bảng xếp hạng hay không.

Diệp Từ chọn không. Cuối cùng cũng có thể đăng nhập vào rồi.

Bên trong trò chơi, cạnh các ký hiệu điều khiển xuất hiện thêm biểu tượng chỉ bảng xếp hạng. Diệp Từ nhớ lại năm đó, bảng xếp hạng này cũng xuất hiện sau khi trò chơi hoạt động được một ngày, từ điểm này cho thấy, việc cô trùng sinh không có gây ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới.

Cô nhìn biểu tượng bảng xếp hạng, do dự một lúc, rốt cuộc vẫn quyết định mở ra xem.

Nguyên nhân chẳng lớn lao gì, cô chỉ muốn xem thử xem, cô biết được bao nhiêu người trên bảng xếp hạng này.

Kẻ thù cũng được, người không quen cũng không sao, bạn bè... à, ngày xưa trong cuộc sống cô làm gì có hai chữ bạn bè.

Nhà phát hành game Vận Mệnh đúng là không tồi, bảng xếp hạng này hoàn toàn khác với những trò chơi bình thường, vô cùng chuyên nghiệp, chẳng có mấy bảng xếp hạng vớ vẩn như nữ nữ này nọ, mà nó bao gồm năm bảng xếp hạng nhỏ ghép lại theo những đề mục vô cùng đơn giản.

Bảng xếp hạng cấp bậc, bảng xếp hạng tài phú, bảng xếp hạng phẩm chất trang bị, bảng xếp hạng nhiệm vụ, bảng xếp hạng giá trị thiện ác.

Bên dưới năm bảng xếp hạng cá nhân là bốn bảng xếp hạng dành cho công hội. Bảng xếp hạng tài phú, bảng xếp hạng phẩm chất trang bị, bảng xếp hạng nhiệm vụ, bảng xếp hạng giá trị thiện ác (tiêu chuẩn tích lũy điểm của công hội dựa trên điểm của chính các thành viên trong công hội).

Bởi vì hiện giờ, trong trò chơi vẫn chưa tính đến công hội, bên bảng xếp hạng còn đang để trống. Diệp Từ nhìn sơ một lượt rồi tập trung toàn bộ sự chú ý vào bảng xếp hạng cá nhân.

Bảng xếp hạng cá nhân chỉ hiện tên hai mươi người đứng đầu, trong năm bảng này, Diệp Từ nhìn ra được vài cái tên quen thuộc.

Vận Mệnh là một trò chơi toàn cầu, cho nên trên bảng xếp hạng xuất hiện không ít cái tên nước ngoài, có điều, tên họ đều được phiên dịch thành tiếng Trung, trông thật quái dị. Nhưng, trong đó có một cái tên khiến Diệp Từ vừa nhìn thấy mà ngẩn người - Lư Niên.

Nếu cô nhớ không lầm, trong bảng đăng ký ở giải đấu PvP lần thứ nhất, người này để quốc tịch Mỹ, chức nghiệp là Thợ Săn tộc Tinh Linh. Năm đó, cô và anh ta có cơ hội giao đấu với nhau, cả hai cùng có ba lượt cơ hội, hai lần đầu đều ngang ngửa nhau, đến lần cuối bỗng nhiên anh ta bộc lộ ra thao tác chiến đấu vô cùng hoàn mỹ, từng đòn tấn công vừa chính xác, vừa nhắm thẳng vào điểm trí mạng, không hề nương tay, khác hẳn với hai lượt đầu.

Khi ấy Diệp Từ mới nhận ra, hai trận đấu trước anh ta cố tình ẩn giấu thực lực của mình.

Và cũng vì trận đấu này mà Diệp Từ đã bị loại ra khỏi top 3 người dẫn đầu. Sau đó, đợi đến khi cô hiểu hết được ưu khuyết điểm của anh ta, mới biết anh ta đã biến mất... Từ đấy, nó trở thành một trong những điều tiếc nuối nhất cuộc đời cô.

Cũng sau cuộc thi PvP ấy, Lư Niên được mọi người gọi là thần, thần trong giới thợ săn. Video của các trận đấu được mọi người truyền tay trên mạng với tốc độ chóng mặt, chỉ cần copy đăng bừa cũng được mấy chục ngàn lượt xem.

Có thể nói từ trận thua kia, Diệp Từ bắt đầu có hứng thú với chức nghiệp thợ săn, thậm chí cô còn điên cuồng nghiên cứu các bản chia sẻ kinh nghiệm về nó.

Cô nghĩ đến đây bỗng bật cười, cô thực sự phải cảm ơn Lư Niên, nếu không có anh ta, có lẽ lúc này dù có trùng sinh cô cũng không thể nào hiểu rõ về game Vận Mệnh đến thế.

Cô nhất định phải tìm cơ hội tái chiến với anh ta.

Lấy thân phận thợ săn, đấu với thợ săn.

Game thủ Trung Quốc từ trước đến nay chỉ quen chơi thể loại game Pickles (*), cho nên đối với dạng game luyện cấp như thể này có phần kém hơn so với những game thủ quốc tế.

(*) game Pickles là những dạng game đơn giản chơi trên web như game Đào Vàng ý.

Tuy nhiên, ở Vận Mệnh lại không phải nha, trong bảng xếp hạng kia, có đến năm người là người Trung Quốc, như là: Buồng Tay Cô Ấy Ra, Bức Tượng Bằng Đồng, Trời Xanh Mây Trắng, Hừng Đông, Bảy Chiếc Lá Một Cảnh Hoa. Những người này chẳng những luyện cấp nhanh mà trừ bảng xếp hạng thiện ác ra, những bảng xếp hạng còn lại cũng không thiếu phần của họ.

Diệp Từ càng xem càng không nhịn được cười, quả nhiên là trùng sinh, cô nhìn đâu cũng thấy người quen, cho dù trước đây cô và họ là kẻ thù thì giờ phút này cô cũng thấy họ thật quen thuộc, lòng cô có chút bồi ngùi xúc động. Diệp Từ xem cấp bậc của người đứng đầu bảng xếp hạng hiện nay là Buồng Tay Cô Ấy Ra, không ngờ đã đến cấp 7 40%, chỉ cách cô có chút xíu.

Đừng quên cô là người trùng sinh, cô nhờ Bug mà đi đường tắt, vậy mà cái người tên Buồng Tay Cô Ấy Ra lại có thể đuổi theo sát nút như thế này, không thể không công nhận hẳn ta đứng là một người cuồng luyện cấp, cả ngày hôm qua nhất định là không ngủ không nghỉ rồi.

Diệp Từ đóng bảng xếp hạng lại, cô quyết định đầu tiên đi mua thêm tên, sau đó tái chiến Hang Động Băng Giá, cô không tin hôm nay mình vẫn không sờ ra được món trang bị nào.

Có điều, cô còn chưa kịp chạy đến Ngã Tư đường thì đã nhận được một lời mời kết bạn, cô liếc nhìn thì thấy hóa ra là Lư Sướng, cái tên "Nhóc Sói" kia thật buồn cười. Diệp Từ lập tức chấp nhận yêu cầu, đồng thời cũng thêm tên cô ấy vào danh sách bạn tốt.

Kể đến, bên tai cô liên vang lên giọng nói oanh vàng của Lư Sướng: "Chu choa, công tử của chị đây cấp bao nhiêu rồi?"

Vì Diệp Từ chọn ẩn tất cả thông tin, nên người chơi bình thường chỉ có thể nhìn thấy trang bị chứ không thấy được cấp bậc của cô.

"Cậu cấp bao nhiêu rồi?" Diệp Từ không trả lời mà hỏi ngược lại Lư Sướng.

Lư Sướng vừa nghe hỏi thể liền hưng phấn đáp, mục đích của cô chỉ có bấy nhiêu thôi, khoe khoang, khoe khoang. Hôm qua sau khi cúp máy, cô tiếp tục chơi đến bốn giờ sáng mới đi ngủ đấy chứ đùa sao?

"Cấp năm!!! Rốt cuộc mình cũng học được kỹ năng đầu tiên rồi! Mình còn nhận được một sủng vật này. Haha, hâm mộ chị chưa?" Lư Sướng cười ha hả khoe thành tích của mình, nếu không có bộ máy trò chơi cản lại chắc cô nàng phồng mũi bay đi mất rồi. "Nói đi, giờ muốn đi đâu? Chị đây kéo hộ em, giờ chị không xem thường được đâu nha, đánh quái nào chết quái đó đấy..."

Trong lúc Luru Sướng đang hưng phấn nói liên mồm, Diệp Từ lại tò mò chen vào: "Mình nhớ hôm qua lúc cậu gọi cho mình chỉ mới cấp ba mà?"

"Ồ thì..." Luru Sướng lập tức ngừng nói, một lát sau mới thò thề rằng đêm qua mình đã luyện cấp suốt cả đêm.

Diệp Từ thở dài một hơi: "Chơi game thì chơi, nhưng cũng phải dành chút thời gian nghỉ ngơi..." Sau đó ngừng một chút, nói tiếp: "Cậu có muốn đi hạ phó bản không?"

"Phó bản!" Luru Sướng vừa nghe thấy hai chữ này lập tức quay trở về trạng thái hưng phấn, hai mắt lấp lánh ánh sáng.

"Vậy cậu đến cánh rừng Sâm Lâm đi, mình ở Ngã Tư đường đợi cậu, chúng ta đi Hang Động Băng Giá."

"Được! Mình lập tức đến ngay!" Luru Sướng dứt lời liền quay đầu chạy về hướng cánh rừng Tinh Linh, cô nàng chạy được một lúc lại nói: "Hang Động Băng Giá có phải là cái phó bản hôm qua bị người thần bí nào đó hạ rồi không?"

"Nhân vật thần bí nào đó" lâu bầu: "Có nên gọi Đồng Âm với Dịch Thương không?"

"Khỏi đi, hai cậu ấy một thuộc loài người, một thuộc người thú, đang ở cách chúng ta xa tít mù khơi. Mình mới nhắn tin rồi, hai cậu ấy mới cấp ba thôi!"

Nếu thế thì Diệp Từ chỉ đành hỏi ID của Đồng Âm và Dịch Thương, gửi lời mời bạn tốt cho họ. Bốn người lập tức tạo ra một kênh trò chuyện, tiện cho việc tán gẫu.

Trong kênh này dĩ nhiên vẫn là Luru Sướng nói nhiều nhất, cô nàng lại bắt đầu màn khoe khoang khiến hai người Đồng Âm, Dịch Thương mở to mắt ganh tị, Diệp Từ nhìn thấy ba người bạn của mình cãi nhau om sòm, lòng lại âm ập vô cùng.

Mọi thứ, tựa như đang trở về thời thơ ấu ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nếu Bạn Có Thể Tìm Thấy Bản Đồ...

Trong vòng một đêm, game thủ đạt đến cấp 5 nhiều như nấm mọc sau mưa.

Lúc Luru Sướng và Diệp Từ đến trước cửa vào Hang Động Băng Giá, hai mắt Luru Sướng mở to vì bất ngờ.

"A a a, không thể nào, sao có nhiều người cấp 5 thế?" Cô dùng một loại ánh mắt không thể tin nhìn các người chơi đủ loại chức nghiệp đang cầm vũ khí, mặc các loại trang bị chuyên của từng nghề, miệng không ngừng lầm bầm: "Luyện cấp trong Vận Mệnh khó như vậy, mấy người này đều dùng hỏa tiễn hay sao? Cả một đám luyện cấp kinh thế!"

Diệp Từ chỉ mỉm cười, không hề xen vào. Dù sao trong trò Vận Mệnh này, mười cấp đầu rất dễ luyện, qua cấp 10, muốn lên một cấp còn khó hơn lên trời, không có gì phải ngạc nhiên cả. Cô quay sang nói với Luru Sướng: "Đi thôi, chúng ta vào phó bản."

Trong vài giây tiếp theo, Luru Sướng vẫn chưa thể hồi phục được tinh thần, cô ngẩn người, sau đó lại tiếp tục bị dọa thêm một lần nữa khi quay sang nhìn danh sách các thành viên trong tổ đội, vì trong tổ đội chỉ có mỗi cô và Diệp Từ.

"Mình bảo này, cậu có bị bệnh không đấy? Hai người chúng ta đi phó bản?"

"Ừ."

"Diệp Từ, cho dù mình đã cấp năm, có thể mang theo súng vật, sức chiến đấu tạm xem như là hai người nhưng cậu cũng không thể nào khinh địch như vậy chứ?" Luru Sướng kéo tay Diệp Từ lại, chầm chậm nói hết như người đi trước hướng dẫn lớp trẻ đi sau: "Phó bản của Vận Mệnh khó khó khó dữ lắm, không phải có hai chữ bình thường là nó bình thường thật đâu..."

Diệp Từ mỉm cười, nhìn Luru Sướng vẫn còn đang định bật công tắc thao thao bất tuyệt, lên tiếng ngắt lời: "Chúng ta vào thử thôi, có thể đánh thì đánh, dù sao dưới cấp 10 có chết cũng không bị phạt gì, ra thì vào lại vậy thôi."

"Chi bằng chúng ta tìm thêm người..."

Diệp Từ lại tiếp tục mỉm cười đầy bí ẩn, cô xoay người đi về phía cửa động, nhặt một khúc gỗ lên đốt thành ngọn đuốc, rồi mới quay sang nói với Luru Sướng: "Cậu sợ chết thế sao?"

Luru Sướng nhìn chằm chằm Diệp Từ, gật đầu, vẻ mặt có phần suy tư nhưng cũng hết sức nghiêm túc. Cô mím môi, bước nhanh về phía Diệp Từ: "Thời được rồi! Chết thì chết."

Cho dù Luru Sướng đã chuẩn bị tinh thần liệu chết nhưng cô đang cùng tổ với Diệp Từ, dù có muốn chết e là cũng không thể.

Hai hộ vệ và Boss Saint lần lượt ngã xuống, Luru Sướng ngẩn ngơ đứng nhìn, bản thân cô lúc này thực sự cảm thấy hình như mình đang nằm mơ.

"Luru Sướng, đến sở quái này..." Không thể phủ nhận, Diệp Từ kéo theo Luru Sướng đi đánh phó bản, một phần vì muốn giúp cô bạn mình thăng cấp, một phần còn vì muốn thay đổi vận may. Tuy rằng chỉ cần kiên trì là có thể tìm được may mắn trong xui xẻo, dù có đen đến mức nào cũng phải có một lúc may mắn, nhưng ngay cả bản thân cô cũng sợ rằng cái ngày trong mơ kia vẫn còn xa lắm.

"À, ừ..."

Luru Sướng ừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, thì thấy trần động đen sì một màu, sau đó lại đưa tay nhéo mạnh vào đùi mình. Con đau lập tức ập đến chứng minh mọi chuyện đều là thật.

Quả nhiên, Luru Sướng may mắn hơn Diệp Từ rất nhiều.

Ba con Boss rơi ra được sáu món trang bị màu xanh lam, hai kiện bằng da, hai kiện bằng vải và hai kiện bằng kim loại.

Trang bị màu xanh lam nhận được từ phó bản tốt hơn nhiều so với trang bị đổi được từ linh hạch. Tuy trong sáu món đồ này chẳng có món nào nằm trong bộ trang bị đặc biệt của phó bản Hang Động Băng Giá, nhưng so với những người khác lúc này có thể xem là trang bị tốt có một không hai.

Thuở ban đầu, thợ săn chỉ có thể sử dụng trang bị bằng da, hai món đồ bằng da dĩ nhiên được Diệp Từ giữ lại sử dụng, Luru Sướng dùng được trang bị bằng vải, nên hai kiện trang bị bằng vải không thể chạy thoát tay cô. Còn hai kiện bằng kim loại, Đồng Âm và Dịch Thương, một người là chiến sĩ, một người là kỵ sĩ, vừa hay có thể dùng được, Diệp Từ định sau khi xong phó bản này sẽ gửi sang cho hai người họ.

Hai món đồ bằng da của cô, một là quần áo, một là bao tay, dù thuộc tính cộng thêm không có nhanh nhẹn hay tốc độ nhưng thế này là Diệp Từ quá hài lòng rồi. Cô lập tức thay đổi trang bị, sau đó xử lý hết đám quái con bên cạnh, chuẩn bị rời khỏi phó bản.

Luru Sướng cực kỳ kích động nhìn chằm chằm món trang bị màu lam trên tay mình, cô vuốt ve nó một lúc mới chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: "Tiểu Từ, cậu có thể một mình 'xử' hết phó bản này sao?"

Diệp Từ ngẩng đầu nhìn Luru Sướng, cười đáp: "Còn có cậu nữa mà."

Luru Sướng gật đầu, xấu hổ cười nói: "Ừ, cũng đúng."

Tuy miệng nói vậy nhưng bản thân Luru Sướng cũng biết thực lực của mình đến đâu. Tuy cô có súng vật, nhưng lực tấn công chẳng đáng là bao, súng vật của cô cũng chỉ mới cấp một, rất dễ bị giết chết. Ban nãy cô cũng có tấn công, có điều vì thời gian chờ để sử dụng quá lâu, thành ra cô và súng vật của mình chẳng góp sức được gì.

Còn Diệp Từ lại không giống thế, ban nãy cô thấy có lúc Diệp Từ tấn công ghi được hơn 500 điểm.

Dù ban nãy là cô và Diệp Từ đánh hạ phó bản này, nhưng cô tin chắc dù Diệp Từ có đi một mình cũng có thể giải quyết được. Nói không chừng cũng chẳng kém cái người thần bí ngày hôm qua đã solo giải quyết phó bản đầu tiên đâu.

Luru Sướng nghĩ đến đây, bỗng nhiên sững sờ, cô vừa định hỏi tiếp thì nghe thấy Diệp Từ nói: "Vẫn còn sớm, chúng ta đánh thêm mấy lần nữa đi."

Luru Sướng ngẩn người một lúc, gật đầu, nuốt câu mình định hỏi vào bụng, bước theo Diệp Từ ra khỏi phó bản, sau đó lại một lần nữa tiến vào phó bản.

Cả hai đánh thêm vài lượt, cuối cùng Luru Sướng cũng hiểu rõ phó bản này. Phó bản này, trừ mấy con quái mạnh ra, còn cần phải di chuyển nhanh nhạy, đứng vị trí nữa, cô chăm chú quan sát từng bước di chuyển của Diệp Từ, thì phát hiện ra mỗi bước di chuyển của cô bạn mình đều vô cùng chính xác, thao tác cũng cực kỳ gọn gàng.

Tuy khả năng điều khiển của Luru Sướng không giỏi nhưng không có nghĩa cô không biết đâu là cao thủ. Cô cùng đánh phó bản với Diệp Từ mấy lần liền lập tức tôn sùng, ngưỡng mộ trình độ điều khiển nhân vật của cô bạn. Chẳng những thao tác của Diệp Từ nhanh, di chuyển chính xác, phản ứng nhanh nhạy, mà cách thức giải quyết tình huống bất ngờ cũng vô cùng cẩn thận, từng đòn công kích rất hiếm khi xảy ra sơ sót.

Nếu như thế mà vẫn chưa thể xem là cao thủ thì cũng chỉ kém bậc cao thủ một chút xíu mà thôi.

Ngay khi cả hai chuẩn bị trở về Tân Thủ thôn mua sắm bổ sung vật phẩm, rốt cuộc Luru Sướng cũng không kiềm được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng mình: "Tiểu Từ, có phải cậu là người hôm qua đã một mình đánh hạ phó bản không?"

Diệp Từ cười đáp: "Mình may mắn, tình cờ thành công thôi." Cô không phải không muốn giấu, nhưng chuyện này không thể nào giấu mãi, thôi thì Luru Sướng đã hỏi, cô cũng thuận theo mà nhận luôn.

"Wowwww!" Đáp án này làm Luru Sướng kinh ngạc mở to mắt, cô nàng lập tức bảo Diệp Từ kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Diệp Từ đành nói bừa vài

câu, làm sao cô có thể nói cho Luru Sướng biết vì mình trùng sinh từ mười năm trước nên mọi chuyện đều biết rõ được?

Đương nhiên, Diệp Từ cũng dặn dò Luru Sướng phải giữ bí mật chuyện này, tốt nhất đừng nói cho cả Đồng Âm và Dịch Thương.

Luru Sướng cũng hiểu Diệp Từ muốn khiêm tốn, chơi game online mà nổi tiếng quá thì sớm muộn gì cũng có tai họa, dĩ nhiên là gặt đầu đồng ý.

Chuyến này cả hai thu hoạch không nhỏ, các món trang bị chính của hai người đều đã được thay mới, thứ tốt nhất mà Diệp Từ nhận được chính là đôi giày cộng hai điểm tốc độ. Sau khi thay giày mới, Diệp Từ có cảm giác cả người di chuyển nhanh hơn trước khá nhiều.

Luru Sướng đã thăng lên cấp sáu, cô nàng nôn nóng muốn về thành thăng cấp cho súng vật của mình, sau đó còn đi làm nhiệm vụ nữa, nên hưng phấn quay sang tạm biệt Diệp Từ. Diệp Từ định đi mua thêm một số mũi tên nữa, rồi mới về thôn Tân Thủ học tiếp kỹ năng "Thuần Dưỡng Sủng Vật."

Hai người cùng đi đến Ngã Tư đường thì tách ra, mỗi người mỗi ngã, Luru Sướng về thôn Tân Thủ của tộc người sói, còn Diệp Từ thì chạy đến cửa hàng của Saya.

Khi đến nơi cô phát hiện hôm nay ở đây rõ ràng đông hơn hôm qua rất nhiều, bầu không khí yên tĩnh biến mất thay vào đó là sự ồn ào náo nhiệt.

Diệp Từ trả mười đồng bạc mua tên, bỗng nhiên Saya ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp khẽ nhú một cái, nói: "Thợ săn trẻ tuổi, chuyến phiêu lưu đến Hang Động Băng Giá có khó lắm không?"

"Cũng không tệ, còn khá là thú vị nữa." Diệp Từ mỉm cười đáp.

Đáp án này dường như khá bất ngờ với Saya, cô nàng gật đầu, từ tốn nói: "Không biết cô có từng nghe nói đến truyền thuyết này không?"

"Truyền thuyết gì?"

"Vua Tinh Linh vĩ đại đã phong ấn linh hồn mình ở nơi tận cùng của thế giới, sau đó vẽ ra một tấm bản đồ, nếu cô có thể tìm thấy tấm bản đồ ấy thì..." Nói đến đây, trên gương mặt xinh đẹp trầm tĩnh của Saya bỗng xuất hiện một nụ cười gian xảo.

"Tìm được thì sao?" Đây là một trong những nhiệm vụ mà Diệp Từ chưa từng nghe nói đến, bản thân cô bị nó làm kinh ngạc không thôi, thì ra ngoài những nhiệm vụ mặc định của hệ thống, Vận Mệnh còn có không ít nhiệm vụ ẩn nữa, rốt cuộc trong trò chơi này có bao nhiêu bí mật mà người chơi chưa khám phá ra nữa?

Saya mỉm cười, cô đưa một ngón tay lên chặn môi mình, nụ cười tươi tắn như một tiểu hồ ly: "Nếu cô có thể tìm ra được tấm bản đồ ấy thì... tôi sẽ nói cho cô biết mọi chuyện."

Giọng nói của Saya vừa dứt, bên tai Diệp Từ liền vang lên tiếng nói quen thuộc từ hệ thống: "Bạn có muốn nhận nhiệm vụ ẩn: 'Nếu bạn có thể tìm thấy bản đồ...' không?"

Diệp Từ lập tức đồng ý không chút do dự, nhiệm vụ ẩn vốn rất ít khi xuất hiện, làm sao lại không nhận chứ? Huống hồ đối với cô, một người đã từng chơi game Vận Mệnh, càng có nhiều nhiệm vụ mới thì lại càng hấp dẫn.

Hình như những NPC trong Vận Mệnh đều rất thích trêu đùa người chơi, ông lão thôn trưởng thật thà phúc hậu hay Saya đáng yêu này cũng đều như vậy. Bởi vì cô nàng cũng đưa cho Diệp Từ một quyền kỹ năng.

Chế tạo tên ma pháp: đây là kỹ năng đến từ thời xa xưa, có thể chế tạo ra mũi tên ẩn chứa pháp thuật. Điều kiện: thuật bắn cung cấp Trung.

Diệp Từ nhìn chằm chằm quyền kỹ năng vốn có thể làm bất cứ người nào biết đến cũng phải nhỏ nước miếng thèm thuồng, lòng đầy đau thương, cô đang giữ hai quyền kỹ năng chế tạo tên, nhưng cái kỹ năng bắn cung lại không có để học, trên đời này còn chuyện gì khó chịu hơn nữa không?

Cô bực bội nhét quyền kỹ năng vào túi đồ, xoay người chạy về thôn Tân Thủ.

Nhưng mới đi được một đoạn thì thấy con đường trước mặt đã bị chặn lại, dòng người chen lấn chật như nêm cối.

"Nơi này được Xuân Vũ Các bao hết rồi, các người đi đường khác đi." Một giọng nam the thé vang lên giữa tiếng bàn tán ồn ào xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tai Bay Vạ Gió

Giọng nói này...

Dù Diệp Từ có chết hóa thành tro rồi cũng không thể nào quên được.

Người này ngày xưa đã từng cùng mười mấy người chơi cù khôi vây cô ở trong thành Bạch Mã, thế sống chết thế nào cũng phải đánh cho cô chết rồi hết trang bị ra. Cô bị bọn họ vây mất mấy ngày, cuối cùng phải sử dụng mấy chục ngàn đồng vàng để được hệ thống chuyển ra khỏi thành, nhờ thế mới thoát khỏi được trò mèo vờn chuột kia.

Đương nhiên sau đó Diệp Từ làm sao dễ dàng bỏ qua chuyện này được, miễn cô gặp bất cứ người nào trong nhóm người đã vây đánh cô đều lập tức tấn công. Mà bọn họ gặp cô cũng không quên mà ẩu đả một trận. Có điều, dù Diệp Từ chỉ có một thân một mình nhưng thắng cũng không ít, số lần cô thắng lên đến 70-80%.

Ăn Thịt Mỗi Ngày, công hội Xuân Vũ Các, hai cái tên này, cho dù sau này Diệp Từ già đi cũng không thể nào quên được.

Bọn họ trước đây không ngừng bám rít lấy cô, cái gã Ăn Thịt Mỗi Ngày là một người đứng kiêu hãnh, tuy cấp bậc cao, trang bị không tồi, thao tác không tệ nhưng nhân phẩm lại tệ hơn cả chữ tệ, cho nên hắn ta được vinh dự vào hẳn trong danh sách đen của Vận Mệnh.

Những chuyện giành khu vực luyện cấp như thế này trước đây gã đã làm không ít, nhưng hiện giờ do trò chơi mới bắt đầu hoạt động, nên việc làm của hắn đã mang đến phiền phức không nhỏ cho các người chơi mới.

Bọn họ có hơn hai mươi người, tất cả dàn hàng đứng ngăn lại ở giữa ngã ba từ thôn Tân Thủ đến hang Sói Hoang.

Không thể không nói, nhóm người bọn họ đã bao trọn gói tất cả những nơi luyện cấp tốt.

Hang Sói Hoang là nơi chắc chắn phải đến khi nhận nhiệm vụ cấp năm, hơn nữa luyện cấp ở đây cũng nhận được không ít điểm kinh nghiệm và tiền vàng. Mà thôn Tân Thủ là nơi bất cứ người chơi mới nào cũng phải đi đến.

Hiện giờ, gã Ăn Thịt Mỗi Ngày đang đứng giữa đám người Xuân Vũ Các, hắn đang mặc bộ trang bị màu xanh lam, những người đứng phía sau hắn cũng mặc trang bị không tồi, nhưng đáng sợ là người nào cũng tỏa ra ánh sáng đỏ rực...

Trong game Vận Mệnh không hề cấm người chơi giết hại lẫn nhau, nhưng những hành động này đều phải trả giá rất lớn. Càng lên cấp cao, chi phí của một hồng danh cao hơn chi phí của người chơi bình thường nhiều. Mà hiện giờ, tất cả những hồng danh đều đang đứng sau Ăn Thịt Mỗi Ngày, chứng tỏ tất cả những người ấy đều là thành viên của Xuân Vũ Các.

Một cái công hội không lọt vào được bảng xếp hạng ba mươi công hội đứng đầu lại có thể chi trả chi phí cho nhiều người như vậy, rõ ràng không thể khinh thường thực lực của họ.

Chẳng qua, bọn người Xuân Vũ Các hung tàn, nhưng trong trò chơi số người hung tàn hơn bọn họ còn nhiều hơn nữa.

Lời tuyên bố địa bàn vừa dứt, lập tức vấp phải phản đối của đông đảo người chơi mới.

"Mấy người dựa vào gì mà dành địa bàn! Chúng viết thuộc quyền sở hữu của mấy người sao?!"

"Đúng đúng, nó là nhà của mày à!"

"Không cần nói nhiều với bọn họ, tất cả cùng lên nào, giết sạch bọn chúng là được. Hồng danh chết sẽ rơi ra rất nhiều trang bị!"

...

Không khí vốn đã hết sức căng thẳng, không biết người nào đã hô câu cuối cùng châm ngòi quả bom nổ chậm, tất cả các người chơi mới đang bị chặn lại bên ngoài đều đồng loạt xắn tay áo lên, xông về phía đám người Xuân Vũ Các. Mấy người bên Xuân Vũ Các cũng nào phải người hiền lành, cả bọn cũng rục rịch đánh trả, gã Ăn Thịt Mỗi Ngày vừa vùng tay lên, hai người cao thủ hồng danh đứng sau lưng hắn liền lao về trước.

Ngã ba đường ngay lập tức rơi vào tình huống loạn lạc.

Diệp Từ nhảy lên cây, đi vòng qua khu vực chiến đấu kia một cách cẩn thận. Trước đây tuy cô và gã Ăn Thịt Mỗi Ngày có thể xem là có 'thâm cù đại hận', nhưng hiện giờ cô không điên đến nỗi mà đánh nhau với hắn, tự tìm lấy phiền phức.

"Đại ca, có người đang treo cây lên vào trong hang kia!" Bỗng nhiên ai đó hét lên một tiếng, nhất thời, những người đang vung đao múa kiếm kia đều dừng lại, tập trung nhìn về một hướng.

Diệp Từ đang chuẩn bị nhảy sang nhánh cây bên cạnh, bỗng dưng có cảm giác như ai đó đang nhìn mình chằm chằm, cô rung mình một cái, da gà nổi đầy người. Cô quay đầu lại nhìn thì phát hiện không biết mình đã trở thành tiêu điểm của mọi người từ lúc nào.

Hầu như toàn bộ người đang có mặt tại ngã ba đường, bất kể là đang đánh nhau hay là đứng nhìn, đều quay về phía cô.

Nếu bị một người nhìn chằm chằm, bạn có thể cho là do sự quyến rũ của bản thân mình, nhưng nếu bị nhiều người như vậy cùng nhìn chằm chằm, thì chắc chắn bản thân bạn sẽ có cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa, đặc biệt là một người đang trong trạng thái bình thường bỗng hóa thành tâm điểm.

của sự chú ý, chênh lệch này thật khó mà đón nhận.

Khỏe miệng Diệp Từ giật giật, quay đầu nhảy sang một thân cây khác.

-73

-79

-81

Cô chỉ mới chuyển động một cái mà cảm thấy nơi ngực bỗng lạnh lẽo, cột máu giảm đi một nửa.

“Bạn bị thợ săn Thí Thí Cầu Mao đánh lên, thời gian tự do đánh trả là 10 phút.”

“Bạn bị thuật sĩ Nam Thiên Hà đánh lên, thời gian tự do đánh trả là 10 phút.”

“Bạn bị pháp sư Kim Cương lấp lánh đánh lên, thời gian tự do đánh trả là 10 phút.”

Thông báo từ hệ thống liên tục vang lên bên tai Diệp Từ.

Nháy mắt sau khi bị tấn công, Diệp Từ đẩy cả người chìm xuống, để lá cây che đi, trạng thái lặn nương theo đó mà được khởi động.

Ông trời à, cái chuyện điên rồ gì thế này? Cô chỉ định treo cây chạy về thôn Tân Thủ thôi mà?

Có điều, cô không muốn gây thù chuộc oán không có nghĩa là cô sợ.

"Con mẹ nó, Thợ săn kia đâu rồi?"

"Đã chết rồi sao?"

"Không thể nào, đâu có thấy thông báo gì đâu!"

Diệp Từ nhìn qua khe hở của lá cây, thấy ngã ba đường lúc này cũng không còn đông đúc lắm, những game thủ mới vì chênh lệch cấp bậc và trang bị mà đều nằm yên vị dưới đây cả rồi, chỉ có người của Xuân Vũ Các là không có thương vong bao nhiêu.

Mấy hồng danh của Xuân Vũ Các đang đứng giữa đồng thi thể của người mới, nhìn chằm chằm về phía Diệp Từ mà cẩn thận quan sát.

Người chơi vào trạng thái lặn để ẩn nấp, tuy người khác không thể thấy họ nhưng tốc độ di chuyển cũng giảm đi 50%. Nếu bây giờ cô tiếp tục di chuyển từ thân cây này sang thân cây khác với tốc độ này thì chắc chắn chỉ cần lần di chuyển đầu tiên thôi, cô sẽ ngay lập tức trở thành một tấm bia ngắm cho người ta bắn tên đầy mình.

Trong lúc Diệp Từ vẫn còn đang bận suy nghĩ xem sẽ phản kích như thế nào, bỗng dưng một trận gió thổi qua, Diệp Từ nhân cơ hội đó, lao qua cây bên cạnh, sau đó ngừng lại, lấy cung, gài tên, bắn về phía gã thợ săn tên là 'Thí Thí Cầu Mao'.

-132

-45

“Đội phương đã bị bạn bắn chết!” Thông báo của hệ thống lại vang lên, Thí Thí Cầu Mao ngoài kia đã ngã xuống trên mặt đất. Một người của Xuân Vũ Các hơi do dự một lúc, sau đó liền chạy về phía lúc này mà Diệp Từ ẩn trốn, muốn tìm ra cô.

Diệp Từ tiếp tục thừa dịp gió còn lớn, lập tức nhảy sang gốc cây bên cạnh, sau đó lại lấp tên, bắn về phía Nam Thiên Hà và Kim Cương Lấp Lánh, sau khi bắn chết bọn họ, Diệp Từ vốn nghĩ sẽ dừng tay.

Nào ngờ từ trong đám người Xuân Vũ Các chợt vang lên tiếng hét thảm thiết, tất cả mọi người giật mình quay đầu lại nhìn, không ngờ gã Ăn Thịt Mỗi Ngày đã chết.

Là ai làm?

Nhìn kỹ lại thì thấy, hàng loạt mũi tên và ma pháp từ nhiều hướng khác nhau không ngừng bay về phía bọn họ.

Cái chết của Ăn Thịt Mỗi Ngày đã làm nhóm người Xuân Vũ Các bối rối thấy rõ, có điều, dù sao bọn họ cũng là một công hội có danh tiếng, nháy mắt sau đã ổn định trở lại. Không còn ai chỉ huy nữa, bọn họ chỉ còn cách chia ra từng nhóm nhỏ, lao về phía mà tên và ma pháp đã bắn ra.

Dĩ nhiên không có ai ngu mà tấn công xong còn đứng yên chờ bọn họ.

Ngay lập tức, bầu không khí ở ngã ba đường trở nên náo nhiệt hơn cả ban nãy, người chơi chết đi về nơi hồi sinh sống lại, ai cũng muốn đánh lên mấy người Xuân Vũ Các, còn có người nhân cơ hội đánh lên người bên cạnh, xen lẫn với nhau, thật sự rất âm ỉ.

Diệp Từ thấy mọi chuyện thành ra thế này cũng ngừng tay, cô là một người có thù tất báo, nhưng lại không có hứng thú với mấy cuộc chiến loạn xạ thế này, nếu đã giết được người đã đánh lên mình, cô cũng không còn nguyên nhân gì để tiếp tục dính vào chuyện này thêm nữa.

Hiện giờ việc cô phải làm là nhanh chóng trở về thôn Tân Thủ học tập kỹ năng, sau đó luyện lên cấp 10 để còn vào thành mới là quan trọng.

Cô quay đầu nhìn về phía đám người đang chiến đấu điên cuồng, trông thấy Ân Thập Mỗi Ngày vừa sống lại, lập tức bị ai đó dùng một quả cầu lửa tiễn lại về nơi hồi sinh. Mà không riêng gì hắn ta, mấy hồng danh khác trong công hội của hắn cũng vậy, thế nên cô càng phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Diệp Từ vẫn duy trì trạng thái ẩn nấp, cô nhảy từ cây này sang cây khác, di chuyển về phía thôn Tân Thủ.

Thợ săn cấp 8 có thể học được kỹ năng thuần dưỡng sủng vật.

Sau hai ngày miệt mài đánh phó bản bình thường của Hang Động Băng Giá, cấp bậc của Diệp Từ đã lên đến 9, cô còn thiếu khoảng 70% nữa là lên đến cấp 10. Cô mở bảng xếp hạng ra xem, cái người tên Buồng Tay Cô Ấy Ra đã đến cấp 8 80%, chỉ cách cô một chút xíu, cô không khỏi cảm thán, cái người kia đúng là luyện cấp điên cuồng.

Buồng Tay Cô Ấy Ra trước đây cũng có thể xem là một người nổi tiếng, anh ta là người luyện cấp điên cuồng nhất game Vận Mệnh.

Bất cứ trò chơi nào cũng như một cái xã hội thu nhỏ, những người đang sinh hoạt đều có ý nghĩ khác nhau: có người thích tiền - một chút tiền cũng không bỏ, có người thích trang bị - cả người thật trâu bò, có người thích bạn bè - huynh đệ bốn phương, có người thích thăng cấp - lúc nào cũng dẫn đầu. Thích tiền, lợi ích, chung điện, mạo hiểm, danh tiếng... rất rất nhiều.

Mà cái người Buồng Tay Cô Ấy Ra chính là dạng người đặc biệt thích luyện cấp. Người này có thể nói là Diệp Từ quen biết, cũng có thể xem là không quen biết.

Bao quen biết, đây cũng vì anh ta lúc nào cũng đứng trên bảng xếp hạng, cô biết cũng vì cô thường xuyên thấy tên anh ta ở trên đấy mà thôi.

Có điều, dù như thế nào, có thể xuất hiện trên bảng xếp hạng, lại còn khiến người khác ghi nhớ, đây cũng là một vinh dự.

Diệp Từ đóng bảng xếp hạng, nhìn lại thông tin của mình.

Id: Công Tử U

Chủng tộc: Tinh linh

Level: cấp 9 - 29%

HP: 420

MP: 200

Thể chất: 37+5 (cộng từ trang bị)

Tinh lực: 20

Sức mạnh: 23 + 2 (cộng từ trang bị)

Trí lực: 20

Nhanh nhẹn: 42 + 2 + 5 (cộng từ chủng tộc) (cộng từ trang bị)

Tốc độ: 2 + 2 (cộng từ trang bị)

Thăng bằng: 20 + 1 + 3 (cộng từ chủng tộc) (cộng từ trang bị)

Nhạy cảm: 10 + 1 (cộng từ chủng tộc)

Thuộc tính đặc biệt: lặn - tiềm hành (cộng từ chủng tộc), ẩn nấp (cộng từ chủng tộc), gian xảo, ngoại giao, nhảy, leo trèo, trả giá.

Nhanh nhẹn và thăng bằng không tệ, chỉ có điểm sức mạnh hơi thấp một chút.

Trong bảng thông tin của thợ săn, điểm nhanh nhẹn ảnh hưởng đến tỉ lệ đánh và né tránh, thăng bằng ảnh hưởng di chuyển và tỉ lệ tổn thương, còn sức mạnh ảnh hưởng lực tấn công.

Hiện giờ nhân vật của cô có điểm sức mạnh thấp, ảnh hưởng trực tiếp đến lực tấn công, dĩ nhiên là Diệp Từ không hài lòng. Có điều muốn cải thiện điểm này phải dựa vào điểm thiên phú hoặc trang bị mà cô tìm được, tạm thời không có cách giải quyết.

Cô đóng lại bảng thuộc tính nhân vật, sau đó đi về phía thầy dạy kỹ năng Joura. Có điều lúc này khác xa với lần đầu cô đến, khắp nơi đều người là người, chẳng khác khu chợ là bao.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sách Kỹ Năng Nghịch Thiên

Nhưng mà Joura lại chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy Diệp Từ, Diệp Từ mấy lần hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, lại còn khởi động được nhiệm vụ liên hoàn, danh tiếng trong thôn cũng theo đó mà lên cao, nên thái độ của những NPC ở trong thôn đối với cô dần hòa nhã hơn nhiều, ngay cả Joura, một người rất ít khi chú ý đến game thủ, cũng dễ tính với Diệp Từ hơn trước.

"A, thợ săn trẻ tuổi, thấy con dần trưởng thành là một chuyện đáng vui mừng trong cuộc đời ta, một thợ săn có tiềm lực như con lại còn sinh ra trong bộ tộc Tinh Linh, ta nghĩ nếu như có vua Tinh Linh Dole ở đây, ngài cũng nhất định sẽ rất vui mừng." Có thể xem đây là câu nói dài nhất mà Joura nói với người chơi từ khi trò chơi bắt đầu hoạt động đến nay.

Nếu không phải vì hệ thống ngăn chặn không để người ngoài nghe thấy được cuộc trò chuyện trong quá trình buôn bán hoặc truyền dạy kỹ năng giữa người chơi với NPC, nhất định những người bên ngoài sẽ trầm trồ hâm mộ Diệp Từ vì câu nói dài hơi này của Joura.

"Chào ngài, tôi muốn học kỹ năng mới." Diệp Từ cúi chào Joura một cách kính cẩn, tỏ vẻ mình vô cùng tôn kính người trước mặt.

Bất kể trong lòng bạn nghĩ gì, dù sao một hành động nhỏ mà tránh đắc tội với NPC thì cũng nên làm.

"Đến đây để ta xem hiện giờ con có thể học được kỹ năng gì?" Joura dang rộng cánh tay, hai mắt khép hờ, trên bàn tay ông ta xuất hiện ánh sáng màu xanh lam lấp lánh, lát sau, ông ta mở mắt ra, nhìn Diệp Từ nói: "Chà, ta đã nhìn thấy, hiện tại con có thể học kỹ năng Thuần Dưỡng Sủng Vật, Độc Xà Đeo Bám và Thợ Săn Bảo Hộ, đương nhiên hai kỹ năng Trảm Kích và Bản Cung Chuyên Nghiệp của con cũng có thể thăng cấp, con muốn chọn kỹ năng nào?"

"Tất cả."

"Thật sao?" Joura nhướn mày, trong game Vận Mệnh này, học bất cứ kỹ năng nào cũng cần phải có tiền, tuy số tiền ấy khi lên cấp cao chẳng đáng là gì, nhưng ở giai đoạn đầu thì chẳng khác gì muốn mạng người ta cả.

Học mỗi kỹ năng cần phải trả 50 đồng bạc, trong giai đoạn dưới cấp 10, trên người mỗi người chơi mới chắc chắn không thể nào nhiều hơn hai đồng vàng, thế nên việc dùng tiền để học tất cả các kỹ năng là một hành động vô cùng xa xỉ.

Diệp Từ lấy ra hai đồng vàng, năm mươi đồng bạc, Joura cũng không hề khách sáo mà lập tức nhận tiền. Sau đó, trên người Diệp Từ lóe lên ánh sáng màu vàng kim, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên bên tai cô, thông báo rằng cô đã học xong ba kỹ năng mới là Thuần Dưỡng Sủng Vật, Độc Xà Đeo Bám và Thợ Săn Bảo Hộ, hai kỹ năng cũ, Trảm Kích và Bản Cung Chuyên Nghiệp cũng đồng thời thăng lên cấp 2.

"Thợ săn trẻ tuổi, con thực sự có phong phạm của người thuộc tộc Tinh Linh, phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết, để ý những chuyện nhỏ nhặt, có thể gặp được một đứa trẻ xuất sắc như con, lòng ta rất vui sướng, nếu con có thể đến hang Sói Hoang mang về cho ta một trăm tròng mắt sói, ta nghĩ ta sẽ tặng con thêm một phần quà nhỏ."

Sau khi Joura dạy Diệp Từ kỹ năng mới xong, không những không bảo cô đi mà còn giao thêm cho cô một nhiệm vụ nữa.

"Hết sức vinh hạnh." Diệp Từ vội vàng cúi chào, đồng thời cũng lên tiếng nhận nhiệm vụ, cô vừa xoa người, vừa mỉm cười vui mừng, lại thêm một nhiệm vụ ần. Có phải tất cả may mắn cần có để sờ trang bị mới đều dùng vào mấy cái nhiệm vụ ần này rồi không?

Diệp Từ vốn định vào phó bản có độ khó của Hang Động Băng Giá dò đường, xem mình có thể solo mà hoàn thành không, có khi may mắn còn có thể bắt được một con nhện cừ khôi làm sủng vật.

Có điều, kế hoạch ngay lập tức phải thay đổi, Diệp Từ hoàn toàn không tính đến chuyện có thể nhận được nhiệm vụ ần từ Joura, hơn nữa lại còn nhiệm vụ không khó lắm nữa. Sau khi rời khỏi phòng của Joura, Diệp Từ đứng dưới ánh nắng mặt trời, mở bảng thông tin nhiệm vụ ra xem, cô định xem thử xem phần thưởng của nhiệm vụ ần này là gì, nếu có thể biết được thì...

Thật bất ngờ là, phần thưởng của nhiệm vụ ần này không phải là dấu chấm hỏi như mấy nhiệm vụ Diệp Từ nhận được trước đây, mà lại còn được ghi chú vô cùng rõ ràng.

Nhiệm vụ: thu gom một trăm tròng mắt sói.

Mô tả nhiệm vụ: ...

Phần thưởng: sách kỹ năng Con Dấu Thợ Săn.

Diệp Từ vừa nhìn thấy phần thưởng cho nhiệm vụ này, ngay lập tức vui mừng nhảy bật lên.

Cũng giống như kỹ năng Thuần Dưỡng Sủng Vật, Con Dấu Thợ Săn cũng là một kỹ năng đặc trưng của thợ săn. Trong quá trình chiến đấu, thợ săn có thể sử dụng nó đánh dấu một người bất kỳ, chỉ có người cùng tổ đội mới có thể nhìn thấy dấu hiệu, thời gian hiệu nghiệm là mười lăm phút, mà cấp bậc của kỹ năng này còn có thể tăng dần theo cấp độ của người chơi, khi đạt đến mức cao nhất, kỹ năng Con Dấu Thợ Săn có thể giúp đòn tấn công của thợ săn tăng 15% điểm thương tổn tầm xa.

Đây có thể gọi là một kỹ năng đậm chất giết người cướp của, nó có tác dụng cả trong đánh boss lẫn PK, đương nhiên, nếu bất cứ thợ săn nào cũng có thể dễ dàng có được thì e là khắp cái game Vận Mệnh này chỉ có thợ săn và thợ săn.

Cái này phải nói là vì trò chơi Vận Mệnh là một trò chơi rất vô sỉ, hay nói đúng hơn, Vinh Diệu là một công ty rất vô sỉ.

Bọn họ thiết kế ra hàng loạt kỹ năng khủng bố, nhưng không phải người nào cũng có được... vì sao?

Vì để giữ thế cân bằng cho trò chơi.

Thực tế, trong trò chơi Vận Mệnh, bất kỳ chức nghiệp nào cũng có thể tìm đến thầy dạy kỹ năng mà thăng cấp cấp bậc. Nghe cho kỹ, là thăng cấp chứ không phải là học tập.

Nói cách khác, trong game Vận Mệnh, bất kỳ kỹ năng của người chơi, dù lộng lẫy, nghịch thiên hay biến thái, bọn họ, những NPC, chỉ có trách nhiệm giúp bạn thăng cấp. Con chuyện học như thế nào thì bạn tự lo.

Vậy làm thế nào để học kỹ năng đây? Có hai phương pháp. Thứ nhất là sách kỹ năng. Cách thứ hai hiếm thấy hơn, là từ những NPC thần bí.

Cách thứ hai không cần phải nghĩ đến, vì đây chỉ là mặt lý thuyết, còn có thật hay không thì không có ai chứng minh được.

Sách kỹ năng từ đâu mà có? Chính là do NPC tặng hoặc đánh quái mà ra.

Cách này nghe có vẻ đơn giản, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ "tỷ lệ", cái tỷ lệ rơi ra thực làm game thủ sầu muốn chết.

Cũng giống như quyền sách Con Dấu Thợ Săn này, từ trước đến nay cô chưa từng nghe nói có người nào được NPC tặng nó, mà tỷ lệ đánh quái rơi ra thì... 1/10000 cho Boss của phó bản cuối của cấp 40.

Khụ khụ, cái gọi là tỷ lệ 1/10000 kia cũng không phải là đánh mười ngàn lần sẽ rơi ra một quyền, bạn hiểu chứ?

Thế đấy, kỹ năng khủng bố như vậy mà dùng một phát rơi xuống người cô, làm sao Diệp Từ không mừng rỡ như điên cho được?

Ngay lập tức, cái gì là Hang Động Băng Giá, cái gì là phó bản khu rừng đá, dẹp hết đi. Mục tiêu hiện giờ của cô là hang Sói Hoang!

Vì hôm nay đã đánh mấy lượt phó bản, nên trong túi đồ của Diệp Từ có không ít trang bị, đầu tiên cô mở hộp thư ra, chọn mấy trang bị màu lam rồi gửi cho Ánh Mặt Trời và Bên Trái (ID của Đồng Âm và Dịch Thương). Kế đó xoay người đi về cửa hàng tạp hóa, bán hết những trang bị mình không cần dùng, thu về được gần hai đồng vàng.

Đương nhiên nếu đem những món trang bị này ra bày bán ở vỉa hè thì làm sao chỉ bán được bấy nhiêu tiền, nhưng Diệp Từ không định làm thế. Bây giờ cô mà đem đi bán, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, thừa nhận với mọi người rằng cô đã đánh đi đánh lại phó bản ấy rất nhiều lần? Có khi không thu thêm được tiền mà còn chuốc thêm phiền phức không đáng nữa.

Cái thứ hai, dù cô may mắn kiếm thêm được chút tiền, nhưng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, tính đi tính lại thì thiệt nhiều hơn được.

Quan trọng nhất là Diệp Từ đang muốn nhanh chóng rời khỏi thôn Tân Thủ, đến trú ngụ thành nào đó, ở đó có nhiều buổi đấu giá, muốn bán hàng tiện lợi hơn nhiều.

Cô tiếp tục đi đến chỗ thợ rèn, sửa vũ khí và trang bị trên người, sau đó đi về phía ngã ba đường.

Lúc này, cô chợt nghĩ, không biết lúc này đám đồng kia đã giải tán chưa?

Đúng là... chưa giải tán.

Có điều, tình hình không còn quyết liệt như ban nãy nữa. Số người chơi mới còn lại không đến ba phần, mà đám người của Xuân Vũ Các cũng có dấu hiệu tan tác, chắc không bao lâu nữa sẽ giải tán thôi.

Diệp Từ thầm nghĩ sẽ nhanh chóng lướt qua trận hỗn chiến này, tiến về hang Sói Hoang, nhưng, mọi chuyện lại không thuận lợi như ý muốn của cô.

Bỗng nhiên, bên cạnh cô xuất hiện một bóng người, Diệp Từ theo bản năng lách người tránh đi, cô quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là gã Ăn Thịt Mồi

Ngày? Xem ra vì nơi cô đứng khá khuất nên người kia mới chọn sống lại ở đây.

Hắn ta không phải hồng danh, cũng chưa đến cấp 10, nên dù có bị giết chết cũng không có roi trang bị, có điều... cái cảm giác bị giết đi giết lại cũng chẳng thích thú gì.

Huống chi, trong game Vận Mệnh, cảm giác chân thật cùng lắm chỉ có thể giảm xuống đến 30%, cho nên từ nãy giờ cái gã Ăn Thịt Mỗi Ngày chắc bị giết đau muốn chết thiệt luôn rồi.

"Chính là mày! Ban nãy chính là mày đã giết tao!" Ăn Thịt Mỗi Ngày vừa sống lại liền nhìn chằm chằm Diệp Từ đang đứng cách mình không đến ba thước, hai mắt hắn như muốn phun ra lửa, hắn không nói thêm gì, lập tức nhào về phía Diệp Từ.

Diệp Từ bị hắn làm ngẩn người, cô đã biểu hiện rõ ràng là chuyện không liên quan đến mình, cái gã này còn nhào đến đây là sao?

Cô đẩy tay chặn gã Ăn Thịt Mỗi Ngày lại, lạnh lùng nói: "Thấy rõ ràng hãy nói!"

"Ta làm sao không có thấy rõ ràng!" Ăn Thịt Mỗi Ngày quyết không nói nhiều, ý vào vị trí khuất tầm nhìn, hắn rút thanh pháp trượng ra, tung một quả cầu lửa về phía Diệp Từ.

-107

Diệp Từ nhanh nhẹn nghiêng thân mình, quả cầu lửa xẹt qua cánh tay cô, mà lúc này, trên lưng Ăn Thịt Mỗi Ngày, ngay vị trí tim đã bị cắm một nhánh tên thẳng tắp, hắn ngay lập tức ngã nhào xuống đất.

Diệp Từ thấy Ăn Thịt Mỗi Ngày ngã xuống hết như tư thế quỷ lay mình, cô thầm nghĩ nhất định hắn sẽ không dám sống lại ngay. Khóe môi cô nở một nụ cười xấu xa, cô ngồi chồm hóm xuống, nhìn thi thể Ăn Thịt Mỗi Ngày, nói với về thích thú khi thấy người khác gặp họa: "Tôi đã nói, không phải tôi, đúng không?"

Dứt lời, cô liền đứng lên, phui tay. Cúi đầu nhìn cái xác dưới chân mình, nói: "Tôi đi đây, chuyện này thật sự không có liên quan đến tôi." Sau đó bước ngang cái xác ấy một cách thoải mái, để lại Ăn Thịt Mỗi Ngày đang quỷ dưới đất với vẻ mặt tức muốn học máu, hắn liên tục gào to trong kênh công hội, quyết tâm phải tìm cho được kẻ chủ mưu của chuyện này.

Hang Sói Hoang quả nhiên chật kín người.

Nơi này vốn có rất nhiều sói hoang, nhưng tình hình này thì dù bảy sói có nhiều thế nào cũng không thể áp đảo được số lượng người chơi.

Diệp Từ rút tên, nhìn trời, nhiệm vụ bảo cô thu gom một trăm tròng mắt, làm sao có thể hoàn thành đây?

Có điều, vì kỹ năng Con Dấu Thợ Săn, cô đành phải liều mạng thôi, dù có cướp quái của người khác cũng mặc kệ.

Cô trèo lên cây, sau đó leo thoan thoát lên vách đá bên hang sói, nhờ điểm thẳng bằng cao, nên thoáng cái cô đã leo đến một phiến đá bằng phẳng ở giữa sườn núi.

Diệp Từ đứng ở trên cao nhìn xuống, ở vùng ngoài có rất nhiều người đang đánh quái, chờ quái, tranh giành quái, nhưng kỳ lạ thay, ở vùng đồng bằng giữa sườn núi tuy chỉ có lư thừa hai ba mươi con, nhưng lại chẳng có ai đánh cả.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người Trên Bảng Xếp Hạng

Ý, không phải. Cô nhìn kỹ lại thì thấy bên góc Tây Bắc có một người đang cầm vũ khí chém xuống như mưa.

Tốc độ giết sói của người này cực kỳ nhanh, nhưng có điều một người chơi mới chưa đến cấp 10, dù tốc độ giết sói có nhanh đến thế nào cũng không hơn được tốc độ sói mới sinh ra. Cho nên người kia mới không cần quét ở những khu vực khác, mà chỉ tập trung ở mỗi góc Tây Bắc.

Thật may mắn, hai người mỗi người chọn một góc, ai làm việc nấy, mỗi người tự lo việc của mình.

Diệp Từ sử dụng kỹ năng Thợ Săn Bảo Hộ, sau đó liền lấy cung ra, lắp tên, đứng yên một chỗ mà giết sói với tâm trạng hết sức vui vẻ.

Không lâu sau, bỗng nhiên cô nhận được tin báo mời vào tổ đội: Bức Tượng Bằng Đồng mời bạn gia nhập tổ đội.

Bức Tượng Bằng Đồng? Diệp Từ nhìn cái tên kia mà sửng sốt, đây chẳng phải là người luôn theo sát Buồng Tay Cô Ấy Ra trên bảng xếp hạng sao?

Người này theo như Diệp Từ biết, tuy không điên cuồng luyện cấp như Buồng Tay Cô Ấy Ra, nhưng cũng không phải là người bình thường, tên anh ta luôn luôn xuất hiện trên bảng xếp hạng, hiện giờ không ngờ cô có thể gặp được người bằng xương bằng thịt.

Diệp Từ không hề do dự, lập tức chấp nhận, sau đó mở bản đồ lên xem thì phát hiện, không ngờ cái người đang giết sói bên góc Tây Bắc kia lại là anh chàng này.

Nghề nghiệp của anh ta là đạo tặc, tốc độ tấn công lẫn di chuyển đều nhanh, chẳng trách lại luyện cấp mau như vậy.

"Chúng ta cùng đánh, như thế nhanh hơn." Bức Tượng Bằng Đồng vốn định xem thông tin nữ thợ săn vừa vào đội của mình, nhưng tiếc là cô nàng đã ăn hết mọi thứ, nên không biết phải xưng hô như thế nào. Thực lòng anh ta vốn không muốn lập đội thế này đâu, ban này lúc mới nhìn thấy Diệp Từ, anh ta cũng không thay đổi suy nghĩ ấy.

Nhưng khi thấy phong thái giết quái của Diệp Từ, vô cùng thuận lợi dễ dàng, anh lập tức quyết định mời cô ấy vào đội.

Tốc độ giết quái của cô nàng thợ săn này không hề kém hần, thậm chí còn muốn nhanh hơn hần nữa, mời cô ấy vào nhóm nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ hơn.

"Anh là Bức Tượng Bằng Đồng?" Diệp Từ đưa mắt nhìn về phía đạo tặc ở cách đó không xa, cô có chút cảm giác không nói nên lời, trước giờ cô chỉ thấy tên của Bức Tượng Bằng Đồng ở trên bảng xếp hạng, tuy đã nhìn đến quen mặt nhưng nay thấy được người thật, lại có chút không quen.

"Ừ, cô là..."

"Tôi là Công Tử U." Diệp Từ mỉm cười, lập tức điều chỉnh cái đặt cho phép người cùng đội có thể xem được tên của mình.

"À..." Bức Tượng Bằng Đồng nhìn gương mặt tươi cười của Diệp Từ, rồi lại so với cái tên, anh chàng không kiềm được mà bật cười nói: "Cái tên thật đặc biệt."

Lại nữa rồi, lại tới nữa... tên cô do hệ thống chọn ngẫu nhiên thôi, cô có phải nhân yêu đâu? (nhân yêu: nam nhưng chơi game chọn nhân vật nữ).

Cả hai trò chuyện vài câu rồi lại bắt đầu giết sói. Cả hai đều là cao thủ, lần này hợp sức lại, bảy sói trước mặt ngay lập tức bị tàn sát thảm thương, khắp nơi đều là xác bảy sói.

Xác suất xuất hiện trùng mắt sói rất ít, khoảng chừng mười con sói mới có một cái, nên Diệp Từ chỉ có thể chăm chỉ giết rồi lại giết. Nhưng từ này giờ, cô nghĩ mãi mà không ra vì sao Bức Tượng Bằng Đồng lại đến đây giết sói? Nếu làm nhiệm vụ thì lẽ ra anh ta phải xong từ này giờ rồi chứ?

"Sao anh lại cần giết nhiều sói như thế, nếu làm nhiệm vụ không phải đã đủ lâu rồi sao?"

"Nhiệm vụ thôi." Bức Tượng Bằng Đồng nhếch môi đáp, anh chàng này rõ ràng là người không thích nói nhiều, "Còn cô? Sao lại cần giết nhiều sói như thế?"

"Cũng giống anh thôi."

Hai người nhìn nhau bật cười, trong lúc cả hai mãi mê cười nói, bảy sói xung quanh chợt biến mất, bên một góc phía nam xuất hiện một người lùn.

Người lùn kia đi về phía hai người, chỉ tay vào họ, nói: "Là hai người sao? Ở đây giết nhiều sói như thế làm gì? Các người muốn đến thương lượng với ta sao?"

NPC ản?

Hai người vừa nghe thấy thế, liếc mắt nhìn nhau, lòng thầm kích động, cả hai đồng thời quay đầu nhìn người lùn, gật đầu: "Xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì được cho ngài?"

"Giúp? Đương nhiên là giúp ta đi thương lượng với tên Montenegro chết tiệt kia rồi. Cái tên khốn kiếp đó, vừa nghe thấy ta đến khai thác khoáng sản là nhốt ta lại không cho ta vào. Nó dám coi thường lời nói của ta. Các người chui vào hang động phía sau ta này. Đi bảo thằng khốn Montenegro mau trả bảo bối của ta lại cho ta!"

Bị nhốt? Diệp Từ nhìn người lùn đang trừng mắt với mình, nói: "Ngài bị nhốt sao? Chúng tôi làm thế nào mới có thể cứu ngài?"

"A! Cái người khổng lồ chết tiệt. Cô nghĩ Frodo tôi sẽ nói dối sao? Không thể nào, Frodo là người thật thà nhất trong tộc người lùn đấy. Bọn họ thực sự đã nhốt tôi ở đây mà! Trời ạ! Cô đây là đang cười nhạo tôi sao? Sao còn không mau đi thương lượng với Montenegro nữa? Nếu không đi nhanh coi chừng Frodo đá cái mông của hai người đấy." Người lùn Frodo trông có vẻ khá tức giận, hần ta nóng nảy nhảy tung lên, hai mắt đỏ bừng.

Nhốt ai đó ở một nơi đất bằng thế này sao? Diệp Từ nhìn lại cơ thể nhỏ nhắn của Frodo, lập tức hiểu kịp vấn đề, haiz, đôi khi ưu điểm của mình lại chống lại chính bản thân mình.

Mà Bức Tượng Bằng Đồng lúc này mỉm môi, cười nói: "Được, chúng tôi sẽ đi ngay đây."

Bỗng nhiên, trên vách núi phía sau Frodo chợt xuất hiện một màn ánh sáng, chứng tỏ nơi đây có một cái pho bản.

Hai người vừa định bước vào thì nghe thấy thông báo từ hệ thống: "Phó bản yêu cầu người chơi có cấp bậc thấp nhất là 8, mỗi đội ít nhất phải có năm người. Hiện nay nhóm các bạn không đạt yêu cầu, nếu vẫn kiên quyết bước vào rất có thể sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng, các bạn chắc chắn vẫn muốn vào chứ?"

Chuyện nguy hiểm thật ra chẳng quan trọng, dù sao cả hai chưa có ai đạt đến cấp 10, có chết cũng không bị mất điểm kinh nghiệm, chẳng qua nếu vào mà chết cũng thực đáng tiếc.

"Cô có bạn bè nào cấp 8 không?" Bức Tượng Bằng Đồng quay sang hỏi Diệp Từ.

"Cao nhất chỉ cấp 7." Diệp Từ nhìn danh sách bạn bè của mình, trong này ngoài Lưu Sương vừa giao trả nhiệm vụ thăng lên được cấp 7, thì Ánh Mặt Trời và Bên Trái vẫn còn đang loay hoay ở cấp 4.

Bức Tượng Bằng Đồng gửi lời mời kết bạn cho Diệp Từ, đồng thời nói: "Tôi có mấy người bạn cấp 8, có thể gọi đến không?"

"Đương nhiên, anh tìm được người thì tốt quá." Diệp Từ gật đầu đồng ý, nếu phó bản này hai người đánh không nổi, mà mình lại không tìm được người đến giúp đỡ, Bức Tượng Bằng Đồng có thì cứ để anh ta gọi, cô có lý do gì lại không đồng ý chứ?

Bức Tượng Bằng Đồng lập tức quay sang gọi bạn của mình, sau đó nói với Diệp Từ: "Công tử, tôi chỉ gọi được hai người cấp 8 thôi, có điều một trong hai người đang tỏ thái độ với một người khác cũng đạt cấp 8, không biết có thể gọi đến luôn không?"

Diệp Từ thoải mái cười nói: "Sao lại không thể, bạn bè quen biết nhau cũng nhờ chính những tình huống này."

Đây là những lời thật lòng của Diệp Từ, trước đây Diệp Từ không có bạn bè cũng vì cô không thích đi cùng với bất cứ ai, đặc biệt là giúp đỡ người khác, cho nên kết quả của cô là cô độc một thân một mình. Từ giờ, dù có chết cô cũng tuyệt đối không thể phạm lại sai lầm này nữa.

Câu trả lời của Diệp Từ khiến nụ cười trên khóe môi Bức Tượng Bằng Đồng càng thêm thân thiết, anh ta gật đầu, rồi lại tiếp tục nói chuyện với bạn của mình. Sau đó quay sang nói với Diệp Từ: "Bọn họ cần khoảng một tiếng nữa mới có thể đến đây, cả ba đều đang chạy đến, hay là chúng ta tạm thời quay về bổ sung trang bị có được không?"

"Không thành vấn đề, vậy lát nữa gặp lại tại đây." Diệp Từ gật đầu chào tạm biệt Bức Tượng Bằng Đồng, sau đó nhảy lên một thân cây, biến mất rất nhanh.

Bức Tượng Bằng Đồng cũng ngay lập tức rời đi theo hướng của Diệp Từ với tốc độ nhanh không kém.

Diệp Từ trở về sửa chữa trang bị, mua thêm tên, không ngờ cô nàng Saya xinh đẹp lạnh lùng kia lại đặc biệt đưa cho cô chùm tên có đến mười hai mũi, nghe đâu vì cô mua số lượng nhiều, vượt qua chỉ tiêu, nên mới được tặng thêm.

Không ngờ hệ thống buôn bán của trò chơi còn có trò này nữa, dĩ nhiên Diệp Từ sẽ vui vẻ nhận lấy, sau đó lập tức đi về phía hang Sói Hoang.

Cô vốn nghĩ mình đã hành động rất nhanh, không ngờ có người còn nhanh hơn cô nữa. Khi cô đến nơi, Bức Tượng Bằng Đồng đã có mặt, anh ta đang ngồi dưới đất ăn bánh nướng, anh ta thấy cô đến, vội vàng vẫy tay gọi.

Cả hai ngồi im dưới đất, Diệp Từ cũng lấy bánh nướng ra ăn, bổ sung dinh dưỡng, đẩy lùi cảm giác đói khát, cả hai trò chuyện không được mấy câu liền thấy một bóng người lùn chạy đến cạnh họ, miệng không ngừng thở hổn hển, phía sau anh ta là một cô nàng người lùn khác, so với anh ta còn thở gấp hơn nữa.

Người kia vừa đến nơi, móng chưa chạm đất đã quay về phía Bức Tượng Bằng Đồng mà gào to: "Cái thằng ôn thần này, ăn no rồi mở chạy đến giữa vùng núi hoang mà đánh phó bản? Cậu không thấy chân mình ngắn sao? So làm quái gì được với mấy người chân dài của tộc Tinh Linh chứ hả?"

Cô nàng người lùn kia đang thở hồng hộc, nằm luôn xuống mặt đất nhưng vẫn không quên góp vui một câu: "Mệt quá, mệt chết mất, ban đầu sao mình lại chọn tộc người lùn vậy nè? Đi có một chút đã muốn lấy luôn cái mạng nhỏ của mình rồi."

Bức Tượng Bằng Đồng cười to, nhìn Diệp Từ, chỉ tay giới thiệu: "Công tử, để tôi giới thiệu với cô, người lùn kia là bạn của tôi, tên là Buông Tay Cô Ấy Ra, còn cô nàng người lùn là em gái anh ta, tên là Ước Mơ Cao 1m70."

Diệp Từ thoáng sửng sốt nhìn chằm chằm người lùn, không ngờ đây lại là Buông Tay Cô Ấy Ra đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng.

"Buông Tay, Ước Mơ, đây là Công Tử U, người bạn mình mới quen, thao tác của cô ấy rất rất là tuyệt." Bức Tượng Bằng Đồng quay sang giới thiệu Diệp Từ với hai người bạn đang nằm trên mặt đất của mình.

"Woo, cô là nữ thật sao? Sao lại đặt tên giống con trai thế? Trò chơi này đâu có cho chọn giới tính thứ ba?" Ước Mơ Cao 1m70 nhìn chằm chằm Diệp Từ, tò mò hỏi.

Diệp Từ thật muốn đập đầu chết quách cho xong.

"Ngẫu nhiên thôi." Diệp Từ nhìn trời, lòng thầm khóc than, ông trời ơi, cuộc đời con sao lại lắm bi kịch thế này...

Buồng Tay Cô Ấy Ra, chiến sĩ, da dày thịt béo, là một người cuồng luyện cấp nhưng lại rất còi mớ.

Ước Mơ Cao 1m70, thuật sĩ, là một người khá đơn thuần, nói chuyện thẳng thắn.

Bốn người đang trò chuyện thì thấy có một bóng người đang đi về phía họ, cả người hấn đầy lông lá, thoáng cái lại biến thành người bình thường, hấn vừa đi về phía họ vừa cười nói: "Này này này, các cậu gọi mình đến đây là không đúng rồi nha, làm sao có thể bảo người sói đi giết sói chứ hả? "

Buồng Tay Cô Ấy Ra ngồi bật dậy, nước mắt lưng tròng nhìn người sói: "Tứ Hải, đúng là cậu thật rồi, mình còn tưởng cậu ấy tìm bừa một vú nuôi (*) chứ?"

(*) vú nuôi: ý chỉ chức nghiệp chuyên buff

"Cậu nghĩ tìm một người như mình để vậy sao?" Mục Sư tộc người sói tên Tứ Hải vội vàng đẩy Buồng Tay Cô Ấy Ra đang giờ tay bày ra một cái ôm nhiệt tình với mình, rồi đi về phía Diệp Từ...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tin Tưởng Là Một Dạng Kỹ Năng Bạc Cao

"Công Tử U? Đã nghe danh từ lâu." Tứ Hải mỉm cười đưa tay về phía Diệp Từ.

Đã nghe từ lâu? Diệp Từ nhìn Tứ Hải với vẻ mặt kỳ quái, trò chơi này mới mở không bao lâu, hấn ta nghe danh cô ở đâu mà báo sớm?

Cô cũng không thể để người ta đưa tay ra một mình như vậy, Diệp Từ lễ độ đưa tay bắt lấy tay Tứ Hải. Có điều, cô vẫn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái: "Nghe danh đã lâu?"

"Hôm nay mình làm nhiệm vụ ở cánh rừng đen của tộc người sói, tình cờ gặp một người bạn, cậu ấy bảo trong lúc tình cờ đi nhầm đường đã quen được một thợ săn tộc tinh linh có thao tác cực kỳ hoàn hảo. Ban nãy khi Bức Tượng Bằng Đồng gửi tin nhắn báo mình đến đây, mình vốn không muốn đi, nhưng nghe nói có một nữ thợ săn rất giỏi nên cuối cùng lại có mặt ở đây để xem có đúng thật như vậy hay không.

Khá thật, lời giải thích này làm cổ và mặt Diệp Từ mướt cả mồ hôi.

"Người anh nhắc đến là Âm Nước Sôi?" Diệp Từ chẳng cần phải nhọc công suy nghĩ, vì trong đời cô chỉ quen duy nhất một người mù đường mà thôi.

Tứ Hải cũng chẳng trả lời rằng có phải hay không mà chỉ ngồi xuống lấy bánh ra ăn. Anh ta ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, mỉm cười, gương mặt lộ vẻ nghiền ngẫm

Cái cảm giác này thật chẳng xa lạ gì với Diệp Từ, nó là một dạng của sự không tin tưởng, giống như những lời anh ta đã nghe với sự thật trước mắt thật quá khoa trương. Nếu là trước đây, Diệp Từ mà bắt gặp ánh mắt này nhất định sẽ tranh cãi một phen, nhưng hiện giờ, cô lại cảm thấy nó chẳng đáng là gì, không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là dùng tấm lòng mà làm quen bạn bè, như thế chẳng phải vui vẻ hơn sao?

Cô cũng ngồi xuống, ăn tiếp phần bánh còn lại, sắc mặt bình tĩnh như không.

Tứ Hải tiếp tục nhìn Diệp Từ chằm chằm thêm một lúc, bỗng nhiên nói: "Ừ, chính là Âm Nước Sôi."

Diệp Từ sững sốt một lúc mới khôi phục tinh thần. Cô không rõ vì sao Tứ Hải cố tình trả lời lâu như vậy, hoặc có khi do thần kinh phản xạ của anh ta quá dài cũng không chừng. Cô gật đầu đáp: "Kỹ thuật của tôi cũng bình thường thôi."

Tứ Hải có vẻ vẫn chưa tin, anh ta nhíu mày, đang định hỏi thêm chuyện gì đó thì Bức Tượng Bằng Đồng đã đứng dậy, nhìn bốn người nói: "Ăn uống chuẩn bị xong rồi phải không? Chúng ta vào thôi."

Diệp Từ nhét nốt miếng bánh cuối cùng vào miệng, uống vài hớp nước rồi đứng dậy, đi theo sau mọi người vào trong sào huyệt Montenegro.

Phó bản này đừng nói là đi qua, nghe nói thôi Diệp Từ cũng chưa từng. Không riêng gì cô mà ngày trước, cũng chưa từng xuất hiện thông tin về nó, giống như phó bản này không hề tồn tại vậy. Vấn đề này có hai cách giải thích, một là chưa từng có người đủ điều kiện để nó mở ra, hai là có người đã phát hiện nhưng lại không tung tin tức ra ngoài.

Có điều, mặc kệ nguyên nhân là gì, sau khi bước vào phó bản, khung cảnh tăm tối u ám chẳng những không làm Diệp Từ hồi hộp lo lắng hay sợ hãi, mà ngược lại còn thấp lên ngọn lửa hưng phấn đã tắt từ lâu trong lòng cô.

Cái cảm giác hưng phấn trước những thứ mới mẻ này đối với cô rất là quý giá. Cô cứ ngỡ mình đã biết mọi thứ của Vận Mệnh, sẽ chẳng còn gì bất ngờ nữa, vậy mà mọi chuyện này phát triển theo con đường này, đúng là Vận Mệnh luôn là nơi chứa đựng những bất ngờ không ai đoán trước được.

"Trong hang động là phải tối đen như này à? Sao không ai thiết kế ra cảnh vật nào đẹp đẹp một chút chứ?" Ước Mơ Cao 1m7 vừa vào trong hang động, nhìn đâu cũng tối om, bất mãn nói.

Diệp Từ mỉm cười, cô rất muốn trả lời cho cô bạn này biết rằng sau này trong game Vận Mệnh sẽ không thiếu những phó bản xinh đẹp lay động lòng người, khiến người chơi chẳng còn muốn đánh quái nữa.

"Cảnh vật xinh đẹp? Ý em là phong cảnh xung quanh đây sao..." Buồng Tay Cô Ấy Ra sờ mũi, neho mắt nhìn xung quanh: "Ồ đây không có đèn sao?"

"Tĩnh Linh không có vấn đề trong việc nhìn cảnh đêm, người sói dĩ nhiên cũng vậy, nhưng người lùn..." Tứ Hải quay đầu nhìn Ước Mơ Cao 1m7 bé bé xinh xinh, có chút lo lắng.

Ước Mơ Cao 1m7 hừ một tiếng: "Không thể vậy thì phải tự biến thành có thể, mọi người không cần lo cho tôi." Cô nàng nói xong liền lôi một cây đuốc từ trong túi đồ ra, đưa cho người có vóc dáng cao nhất ở đây là Bức Tượng Bằng Đồng: "Anh đốt lên đi, vậy là ai cũng thấy đường."

Bức Tượng Bằng Đồng cầm đuốc, dò đường một cách cẩn thận, nhưng thật kỳ lạ, trong phó bản này lại im ắng một cách khó hiểu, một chút tiếng động cũng không có.

Cái sự yên tĩnh này làm người ta cảm thấy rợn tóc gáy, lòng sợ hãi không thôi.

Trong đội ngũ hiện nay, Diệp Từ đi ở sau cùng, mục sư Tứ Hải và thuật sĩ Ước Mơ Cao 1m7 đi ở giữa. Bất cứ lúc nào, miễn vào phó bản, mục sư sẽ lập tức trở thành đối tượng thu hút sự tấn công nhiều nhất, chỉ cần quái có cơ hội tấn công, nếu chiến sĩ không kịp thu hút sự chú ý thì gần như 100% đòn tấn công ấy sẽ nhắm vào Mục Sư.

Mà Ước Mơ Cao 1m7 lại còn theo nghề hệ pháp thuật, da dẻ khá giòn, nếu vào phó bản loại khó thì chắc Boss chỉ cần đánh hai cái là cái mạng nhỏ của cô nàng lên đường ngay.

Trên tay Diệp Từ đã xuất hiện cung tên, cô im lặng, nhẹ nhàng đi phía sau cả đội, trên dây cung đã lắp sẵn một mũi tên đồng, chỉ cần có chút động tĩnh gì là có thể sẵn sàng tấn công.

Tứ Hải quay đầu nhìn Diệp Từ liền bắt gặp một vẻ mặt lạnh lùng, bình tĩnh, chẳng có tí cảm xúc nào. Nhưng theo ánh mắt màu hổ phách trong veo kia, anh ta cảm nhận được sự hưng phấn dạt dào tại nơi ấy.

Diệp Từ phát hiện ra Tứ Hải vẫn luôn nhìn mình, cô cảm thấy có chút kỳ lạ: "Sao vậy? Có gì không ổn sao?"

"Hình như cô có vẻ không hồi hộp gì cả?" Tứ Hải vô cùng thẳng thắn, lên tiếng là vào ngay vấn đề.

"Sao lại phải hồi hộp?" Diệp Từ tươi cười đáp, "Đã gọi là phó bản thì không phải là nơi được người ta tôn sùng mà phải bị người ta đẩy ngã, kiểu gì cũng không chạy khỏi hai trường hợp này."

Tứ Hải nghe câu trả lời này, càng cảm thấy cái người tên Công Tử U này không giống với những nữ game thủ bình thường mà anh đã quen, "Chết cũng đau lắm."

"Tôi gọi bỏ trốn lắm." Diệp Từ cười cười đáp nửa thật nửa giả, sau đó nhìn Tứ Hải rồi bồi thêm một câu: "Chỉ cần anh chưa chết, đội chúng ta muốn diệt cũng không phải chuyện dễ."

"Cô rất tin tưởng tôi?" Nghe Diệp Từ nói thế, quả thật Tứ Hải khá là bất ngờ, hai người họ mới quen nhau thôi mà, sao cô gái này lại tin tưởng mình như thế?

"Tôi thấy quan hệ giữa anh với Bức Tượng Bằng Đồng và Buồng Tay Cô Ấy Ra cũng không tệ, anh có thể khiến những người ở trên bảng xếp hạng tin tưởng thì làm sao mà tâm thường được." Diệp Từ bình tĩnh suy nghĩ, "Con người bình thường ai cũng như thế, tin tưởng cũng xuất phát từ mối quan hệ giữa người với người."

Cô vừa nhỏ giọng trò chuyện với Tứ Hải, vừa cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh. Giọng cô không lớn, lại còn mang theo đặc điểm nổi bật của Tĩnh Linh là mềm mại, nên khá là dễ nghe.

Tứ Hải cũng vẫn không trả lời ngay, anh ta chỉ hơi nhú mi, không biết là muốn nói gì.

Diệp Từ sờ túi tên, hít một hơi thật sâu, không biết là nói với Tứ Hải hay là nói với chính mình: "Về phần tin tưởng, đây là một khả năng cao cấp của con người, không phải ai cũng có. Tôi vẫn đang cố gắng học, hi vọng là mình có thể..." Bỗng nhiên cô dừng lại, rồi mới nói nốt cả câu, "... học được."

Về mặt Tứ Hải đã biến đổi, dường như có chút cảm giác không nói nên lời. Có điều, anh ta không lập tức lên tiếng mà chỉ nhìn Diệp Từ một cái thật sâu,

sau đó quay đầu đi. Mỗi đến lúc này giọng nói của anh ta mới vang lên: "Này, Công Tử U, nhiều người khen kỹ thuật của cô như vậy, thế thì cái mạng nhỏ của tôi và Ước Mơ phải nhờ vào cô rồi, cô đừng để chúng tôi là người đầu tiên ngã xuống đây."

Lần này đến lượt Diệp Từ ngẩn người, cô dừng bước nhìn Tứ Hải đang đi ngay phía trước mình, bỗng nhiên một cảm giác áp lực đè nặng xuống người cô.

Tuy nhiên, nó nặng mà lại rất kiên định.

Áp lực này chính là thứ gọi là... tin tưởng.

"Được." Cô cười đáp.

Cảnh vật bên ngoài vẫn tối đen, không gian vẫn yên tĩnh một cách kinh khủng như cũ.

"Con mẹ nó, có phải đi nhầm phó bản rồi không? Hay game bị lỗi, đi 10' rồi mà một gốc cây cũng không thấy là như nào?" Buồng Tay Cô Ấy Ra đang đi song song với Bức Tượng Bằng Đồng, nôn nóng nói.

"Bình tĩnh, cậu phải bình tĩnh."

Bức Tượng Bằng Đồng chẳng hề có chút gì là nôn nóng, anh ta bước đi chậm chậm, cẩn thận kiểm tra từng ngõ ngách.

Bỗng nhiên có một con gió nhỏ từ đầu thổi lướt qua gáy Diệp Từ, cái cảm giác lạnh sờn da gà này khiến lông tơ của Diệp Từ dựng hết cả lên. Cô nín thở, dừng bước, thào nói: "Đến rồi."

Ngay lúc này, Bức Tượng Bằng Đồng cũng dừng lại, gần như lên tiếng cùng lúc với Diệp Từ: "Đến rồi."

Lời của bọn họ còn chưa dứt, cảnh vật trước mắt đã bùng sáng chói lòa, khiến mọi người không ai có thể mở mắt ra được.

"Chào các quý ngài, quý cô, tại sao các người lại xâm nhập vào lãnh địa của tôi?" Một giọng nói vừa nhỏ vừa sắc như một mảnh đao rơi vào tay từng người bọn họ.

Diệp Từ nheo mắt, cố nhìn phía trước, cô chỉ có thể thấy xa xa là một cánh cửa gỗ thật lớn, trước cánh cửa là một con chuột chũi màu xanh biếc, nó cười to nói: "Mau mau ra chào đón các vị khách quý nào!"

Nó vừa dứt lời, cánh cửa gỗ bật mở, đôi tai Bức Tượng Bằng Đồng hơi giật giật, sau đó nói: "Sau cánh cửa là quái! Mọi người cẩn thận!"

Tất cả mọi người lập tức đề cao cảnh giác, nhưng khi cánh cửa vừa mở ra, một bầy sói hoang lập tức ủa ra, nhanh và nhiều đến nỗi khiến cả năm người bất ngờ, e sợ.

Trong những cuộc chiến số lượng lớn thế này, động tác nhanh không bằng chiêu thức mạnh.

Đối với bầy sói này, chỉ có những người chuyên tấn công tầm xa mới dễ dàng xử lý, mà trong đội ngũ lúc này, chỉ có mỗi Diệp Từ là phù hợp.

"Công Tử, cô..."

Diệp Từ không đợi Bức Tượng Bằng Đồng nói hết câu đã từ vị trí phía sau đội, đập vách tường mà nhảy lên cây cột bên đường, cả người như một con gió chạy thẳng về phía cả bầy sói.

Điểm thăng bằng của cô rất cao, cô chủ động đi thu hút sự chú ý sẽ tranh thủ được chút thời gian cho những người phải đấu trong cự ly gần là Bức Tượng Bằng Đồng và Buồng Tay Cô Ấy Ra, bọn họ vô cùng thoải mái giải quyết những con sói còn lại sau khi bị Diệp Từ chém rơi hết một nửa cột máu.

Từ góc nhìn của bốn người, Diệp Từ giống như đã hoàn toàn không bị ảnh hưởng của sức hút trái đất nữa, cô dựa vào quán tính mà không ngừng bay nhảy trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Sào Huyệt Montenegro

Năm người chưa từng cùng tổ đội thể mà lúc này lại giống như rất là hiểu rõ lẫn nhau.

"Chắc chắn, chẳng trách cậu bảo cô ấy rất "trâu bò", mình thì là mình chưa từng thấy thợ săn nào giữ thăng bằng giỏi như cô ấy, quá tuyệt vời... Nếu đòn tấn công của cô ấy mạnh thêm một chút thì mình dám chắc cô nàng dám một mình solo qua phó bản này luôn ý chứ." Buồng Tay Cô Ấy Ra tấm tắc khen ngợi.

"Tứ Hải, thế nào?" Bức Tượng Bằng Đồng lại một lần nữa phớt lờ anh bạn Buồng Tay Cô Ấy Ra, anh ta quay sang hỏi người bạn vẫn luôn thêm máu đều đặn cho cả đội, Tứ Hải.

Tứ Hải buông pháp trượng xuống, mệt mỏi duỗi lưng một cái, thở dài: "Áp lực thật lớn..."

Buồng Tay Cô Ấy Ra lập tức hét lên: "Này này... cậu tập trung chút coi, đừng lấy mạng của mình ra giỡn chơi vậy chứ, thêm máu thêm máu, mình đi đòi bây giờ."

"Boss nó đập anh một phát mạnh cũng không sao, mới bị gõ có hai cái đã la làng." Ước Mơ Cao 1m7 nhảy vào chầm chọc rất đúng lúc, Buồng Tay Cô Ấy Ra đen mặt, cúi đầu, hai mắt lung trùng với vẻ ảm ức.

Tứ Hải nhìn về mặt buồn tẻ của Buồng Tay Cô Ấy Ra mà bật cười thành tiếng, sau đó chuyển ánh nhìn sang Diệp Từ, không biết là đang suy nghĩ gì.

"Hôm nay không đánh đám gì à? Sao ngoan ngoãn đứng đây thêm máu thế?" Bức Tượng Bằng Đồng có vẻ khá là bất ngờ trước thái độ chăm chỉ làm việc đúng cương vị của Tứ Hải.

"Mình vốn là một vú em đúng chuẩn mà." Tứ Hải ngược lại không thấy xấu hổ mà còn ngênh mặt như kiêu trên trán có viết mấy chữ: Ai đủ tư cách giữ chức vú em hơn ta.

Diệp Từ đang bay nhảy trên không nên có thể quan sát được tình huống phía sau cánh cửa, cô cúi đầu nói với mấy người bên dưới: "Đi nhanh lên, phía sau có một cây cầu, ở đó dễ giết quái hơn."

Cả nhóm người lập tức tăng tốc độ giết quái, bày sới trước mặt nhanh chóng bị càn quét mạnh mẽ, lát sau đã đến được chân cầu.

Năm người cùng đi lên cầu, lúc này đánh phó bản liền trở nên đơn giản hơn nhiều, đám quái chỉ biết như khúc gỗ đứng cựa quậy cho bọn họ đánh.

Có điều cây cầu này nhỏ quá, chỉ mỗi Buồng Tay Cô Ấy Ra đứng ở giữa thôi, thì căn bản không có chỗ để di chuyển rồi. Nhưng như thế lại hay, vì bên phía bày sới cũng vậy, nhiều nhất chỉ có thể có hai con sói cùng đi song song. Nhưng thế này thì đừng nói bày sới chỉ còn thừa thớt vài con, cho dù là thiên quân vạn mã, chỉ cần Buồng Tay Cô Ấy Ra còn ở đây thì chuyện còn lại nhỏ như con thỏ.

Trong đội năm người, chỉ có mỗi Tứ Hải là có vẻ nhàn rồi, anh ta ngồi trên lan can cầu, vừa ngáp ngắn ngáp dài, vừa liên tục thêm máu cho Buồng Tay Cô Ấy Ra.

Tình hình lúc này cũng không tiện trò chuyện, nên anh ta mở bảng xếp hạng đánh quái ra xem.

Thật bất ngờ, Buồng Tay Cô Ấy Ra bình thường luôn dẫn đầu, nay lại oan oan ức ức mà lùi lại phía sau, người đứng đầu dĩ nhiên chẳng ai xa lạ, Công Tử U, tổng số phần trăm lên đến con số 35. Anh ta xem đến đây, không khỏi liếc mắt nhìn Diệp Từ đang thông thả bắn tên gần đây.

Một thợ săn có thể vừa tấn công vừa không thu hút sự chú ý của quái, thực sự là hần chưa từng thấy qua.

Nữ thợ săn này là có thể di chuyển nhẹ nhàng nhất mà hần từng gặp.

Diệp Từ cảm nhận được rõ ràng có người đang nhìn mình, cô quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt của Tứ Hải. Hần cũng không né tránh ánh mắt của cô, thậm chí còn nhìn cô tươi cười.

Không có gì khác thường, Diệp Từ ngoảnh mặt đi. Trước nay rất hiếm khi cô chú ý, suy đoán xem người khác nghĩ gì, vì công việc này quá mệt mỏi.

Lúc này, năm người bọn họ đã đi được gần hết cầu, phía đầu cầu bên kia rõ ràng ít sói hoang hơn nhiều.

Tuy nhiên, bày sới bên này có vẻ thừa thớt nhưng rõ ràng to hơn những con sói ban nãy nhiều.

Cô mở thuộc tính của bọn chúng lên xem, quả nhiên là quái cấp cao.

"Phía trước đều là quái cấp cao, mọi người cẩn thận." Bức Tượng Bằng Đồng lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng chẳng có ai đáp lại lời anh ta, vì ngay khi anh ta nói câu nói, tất cả mọi người đều đã phóng nhanh về trước, kể cả anh chàng Tứ Hải với vẻ mặt uể oải phờ phạc.

Bức Tượng Bằng Đồng bị bỏ rơi lại phía sau bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Cái bọn hấu chiến này thật là", sau đó cũng nói gót theo bạn của mình.

Phó bản này thật ra chẳng khó khăn gì, điểm rắc rối duy nhất là ở phần đầu cầu rất dễ bị sói vây quanh, vượt qua được nơi đó rồi thì chẳng còn gì trở ngại nữa, nếu chẳng may bị hai con sói cấp cao vây quanh thì mọi người rất ấn ý để Buồng Tay Cô Ấy Ra xử lý một con, những người còn lại cùng đánh một con.

Cả nhóm không nói nhiều lời, lát sau đã chạy đến bên dưới một cầu thang, Diệp Từ chạy lên trên cầu thang, nhảy lên một khối đá, quan sát xung quanh, sau đó lại nhảy xuống nói: "Phía trong là Montenegro, máu khá dày nhưng không đáng ngại, chỉ là bên cạnh nó còn có ba con quái hộ vệ, có vẻ là biết phối hợp với nhau."

"Lát nữa để một mình mình cầm chân hai con quái hộ vệ, mọi người giải quyết phần còn lại đi." Buồng Tay Cô Ấy Ra lấy ra một bình thuốc tăng phòng ngự, uống ừng ực rồi xông thẳng lên cầu thang, thu hút sự chú ý của ba con quái hộ vệ, kéo chúng đi xa.

Nhóm người, à không, nói theo lời của Bức Tượng Bằng Đồng thì phải gọi là cái bọn háu chiến này lập tức xông lên đánh tiếp.

Trong đội ngũ có đến hai người lọt vào bảng xếp hạng, một người vững như lõi sắt, một người là thợ săn dũng mãnh, cộng thêm mục sư lành nghề thì việc giải quyết ba con sói hộ vệ thực chẳng đáng là gì, ba con sói oai phong lẫm liệt cứ thế mà tức tưởi ngã xuống.

"Sờ... sờ... sờ..., sờ quái nhanh lên, ai đến sờ quái đi!" Buồng Tay Cô Ấy Ra ra hưng phấn xoa tay, nhìn ba cái xác sói hộ vệ cười với vẻ gian xảo, "Nhanh lên nào mọi người!"

Diệp Từ ngay lập tức lui ra xa thật xa, cô sợ vận xui của mình ảnh hưởng đến mọi người thì khổ.

Bức Tượng Bằng Đồng vì không rõ chuyện, nên vội vàng thúc dục: "Công Tử, cô trốn cái gì, nhanh đến đây sờ thi thể."

Diệp Từ mỉm cười từ chối: "Thôi không cần, mọi người cứ sờ đi."

"Cô đánh nhiều quái nhất, là cô sờ mới đúng." Bức Tượng Bằng Đồng nắm lấy tay Diệp Từ, đẩy về phía xác ba con quái.

"Nhưng tôi xui xẻo lắm." Diệp Từ khó xử nói.

"Không sao, xui xẻo là do mình tham lam thôi. Giờ chúng ta không quan trọng chuyện ấy, sao cũng được mà."

Diệp Từ ngẩng đầu nhìn trời, cô cũng hết biết nói sao. Tay cô đen lấm, vận cô xui lấm, căn bản sẽ chẳng sờ ra được thứ tốt gì...

Vận xui quả thật rất quý Diệp Từ, có lẽ nó vẫn luôn ở cạnh cô, chưa hề xa rời.

Ba cái xác vừa bị Diệp Từ sờ vào, một hóa thành ánh sáng biến mất, hai cái còn lại, mỗi cái chỉ rơi ra được một kiện trang bị màu xanh lam mà thôi.

Buồng Tay Cô Ấy Ra nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt đen lại, nhìn Diệp Từ nói với vẻ khốc không thành tiếng: "Cô đúng là xui thật."

Diệp Từ chỉ đành nhún vai, cười trừ: "Là mọi người nhất định bảo tôi sờ mà..."

Boss Montenegro không còn ba hộ vệ chẳng khác gì một con hổ giấy máu trâu, thực chẳng đáng nhắc đến, chỉ là hơi tốn thời gian thôi, cả nhóm năm người mất gần một giờ mới có thể đánh chết nó được.

Lần này Buồng Tay Cô Ấy Ra gần như lập tức sờ thi thể ngay khi cái xác còn chưa chạm đất, mà may mắn của anh chàng này cũng không tệ.

Tổng cộng con Boss Montenegro rơi ra bốn kiện trang bị màu xanh lam, kèm theo vô số dược liệu và cả chiếc chìa khóa, vật phẩm nhiệm vụ.

Dòng thông tin miêu tả của chiếc chìa khóa này thực mơ hồ không thể mơ hồ hơn: Dường như sẽ có thể sử dụng được ở tu viện Hồng Y.

Tu viện Hồng Y!

Là phó bản cấp 40 dành cho đội ngũ 50 người!

Diệp Từ nhớ lại ngày trước khi cô đến đây, trong tầng hầm của tu viện quả thật có một cánh cửa thần bí khá là kiên cố, không sao mở ra được, hóa ra chìa khóa của nó lại nằm ở đây.

Vật phẩm của nhiệm vụ được hệ thống tự động gửi vào túi đồ của từng người, cả nhóm lục đục thêm bạn tốt lẫn nhau và hẹn sau này sẽ lại cùng đi làm nhiệm vụ ở tu viện Hồng Y.

Sau khi chia chiến lợi phẩm xong, mỗi người đều nhận được hai ba món đồ, chỉ riêng Diệp Từ lấy mỗi một bộ bao tay tăng sức mạnh mà thôi. Bức Tượng Bằng Đồng thấy thế bèn quyết định đưa hết nước thuốc và vật liệu rơi ra từ người boss Montenegro cho cô.

Diệp Từ cũng không khách sáo từ chối, mọi người cứ thế lại vui vẻ như thường.

"Phó bản này đã quá, không khó mà kinh nghiệm lại nhiều, trang bị cũng không tệ, không biết cho mình đánh mấy lần nữa?" Buồng Tay Cô Ấy Ra nhìn cấp độ của mình đã tăng đến cấp 9, miệng cười ngoác mang tai.

"Để mình tìm xem còn sót vật phẩm nhiệm vụ không." Diệp Từ thu dọn đồ đạc xong liền đi tìm kiếm ở các góc phòng, quả nhiên trong một góc phát hiện ra sợi dây thừng lấp lánh ánh sáng, xem ra đây cũng là một vật phẩm nhiệm vụ.

Cô nhặt sợi dây thừng lên, không ngờ ở đầu dây bên kia rơi ra một chiếc nhẫn.

Diệp Từ xoay người nhặt chiếc nhẫn lên, bên tai cô liền vang lên tiếng thông báo của hệ thống: Nhẫn đen đã được đính chặt vào bạn.

Chuyện gì kỳ lạ thế này? Trong game vận mệnh, muốn đính chặt trang bị vào người chỉ có thể nhờ đến thầy pháp chuyên phù phép linh hồn đính chặt, tình huống tự động đính chặt này thực là hiếm thấy.

Cô mở thuộc tính của chiếc nhẫn ra xem thì thấy phần thông tin miêu tả về nó khá là kém cỏi, không có thuộc tính, một điểm công kích cũng chẳng có, lại còn là trang bị màu xám nữa, giống như chỉ là một món trang sức bình thường.

Cô quay người đi ra nói lại chuyện này cho mấy người bạn cùng đội của mình nghe, tất cả đều tò mò vây xem nó, cuối cùng ai cũng cho rằng có lẽ là lỗi game rồi, nếu đã đính chặt vào Diệp Từ thì là của Diệp Từ thôi.

Ngược lại Diệp Từ cảm thấy không yên lòng, dù là trang bị màu xám, nhưng chưa Roll điểm đã tự động đính chặt thì thật ngại quá.

Vì thế cô lấy ra mười đồng vàng giao dịch với Bức Tượng Bằng Đồng xem như bồi thường.

Hành động này của cô ngược lại càng làm Bức Tượng Bằng Đồng bứt rứt không yên, hai người người đẩy người lui, cuối cùng Tứ Hải phải lên tiếng cười gheo: "Nếu cô không yên lòng thì lần sau có rơi ra trang bị cấp thần thì cứ đưa hết cho tôi."

Câu nói nửa thật nửa giả này của anh ta không hiểu sao lại có thể làm lòng Diệp Từ thoải mái hơn hẳn. Cả nhóm thu dọn thêm một chút liên rồi khỏi phó bản.

Khi Frodo nhận lại sợi dây thừng từ Diệp Từ, không hiểu vì sao lại trùng mắt nhìn cô với vẻ tức giận, kẻ đó trèo lên ngai trên một tảng đá, không thềm lên tiếng gì nữa.

Diệp Từ xem giờ, thấy đã qua 9h tối, nếu không logout đi ăn cơm chắc cha mẹ cô sẽ lo lắng lắm, cô lên tiếng chào tạm biệt mọi người rồi logout ngay tại chỗ.

Sau khi thoát game, cơm no đầy bụng, Diệp Từ liền nhận được điện thoại của cha mẹ. Cô nói chuyện một lúc, vừa gặp máy chuẩn bị đi tắm thì điện thoại lại vang lên.

Cô cầm điện thoại lên xem thì thấy là số điện thoại lạ, chần chờ một chút, Diệp Từ vẫn quyết định nghe máy.

"Alo, ai đây?"

"Tiểu Từ, là mình..."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thiên Sơn Tà Dương

Giọng nói này rất quen, thế nhưng Diệp Từ không sao nhớ nổi nó là của ai.

"Sao đây? Mới nói chuyện trong game đó, ra ngoài này đã không nhận ra mình là ai rồi sao? Xem ra mình phải thường xuyên gọi điện cho cậu mới được." Giọng nói đầy còi mờ bên đầu dây kia lại vang lên, mang theo cảm giác tươi mới như ánh nắng buổi sớm mai.

"Dịch Thương?" Diệp Từ chần chờ một lúc lâu mới lên tiếng với vẻ không chắc chắn lắm.

"Minh cứ tưởng cậu quên mình thật rồi chứ." Dịch Thương cười to nói, cái cách nói chuyện của cậu ta vẫn thế, hệt như từ xưa đến nay chưa từng thay đổi vậy.

Bỗng nhiên Diệp Từ có cảm giác thời gian đang quay ngược lại.

Dường như cô chưa từng trải qua mười năm kinh khủng ấy, cũng chưa từng làm những chuyện tổn thương những người bạn của mình, cũng chưa từng rời xa họ. Bọn họ vẫn là những người bạn thân từ thuở thiếu thời.

"Ngày mai cùng đi ăn cơm không?" Dịch Thương thấy Diệp Từ không nói gì, liền nói thẳng luôn mục đích của cuộc điện thoại này.

Diệp Từ giật mình, dường như cô chợt nhớ đến cái gì đó. Ngày trước, hình như có một lần Dịch Thương cũng gọi điện hẹn cô cùng ra ngoài ăn cơm,

nhưng khi ấy cô mãi mê luyện cấp trong game nên đã thắng thừng từ chối lời mời của cậu ấy.

Hiện giờ nhất định cô sẽ không làm như vậy. “Được, ở đâu?”

“Hờ? Cậu đồng ý?” Lần này đến lượt Dịch Thương kinh ngạc.

“Hờ? Mình đồng ý thì sao? Có gì lạ à?”

“Không phải, vì mình thấy cậu luyện cấp điên cuồng quá, sợ hẹn cậu ra ngoài cậu sẽ không đi.” Dịch Thương ở đầu bên kia bắt đầu gãi đầu, xem ra bản thân cậu ta thực không hiểu nổi Diệp Từ đang nghĩ gì.

Diệp Từ gượng cười, xem ra trước đây tính tình mình thật là không tốt có tiếng. Tuy nhiên, ngược lại hiện giờ cô lại thấy vui mừng, vì cô vẫn còn thời gian để sửa đổi: “Còn chuyện gì nữa không? Cho mình thời gian, địa điểm, đúng giờ mình sẽ đến.”

Dịch Thương vội vàng nói thời gian, địa điểm dùng cơm cho Diệp Từ, cả hai trò chuyện thêm vài câu liền cúp điện thoại.

Sáng hôm sau, Diệp Từ dậy thật sớm, dọn nhà sạch sẽ rồi mới đi ra ngoài.

Thành phố này mười năm trước đã được bầu là “Thành phố tốt nhất của nhân loại.” Kiến trúc đô thị xanh hóa không chèn vào đâu được. Diệp Từ vừa ra khỏi cửa, đập vào mắt cô là một màu xanh biếc của công viên cạnh nhà và bầu không khí trong lành tươi mát, khiến cho cả tinh thần lẫn thể xác cô đều cảm thấy thư thái.

Diệp Từ hít sâu một hơi, thở ra thật dài, dường như muốn đem khí thải cùng tất cả những chuyện phiền toái tích tụ trong quá khứ đẩy hết ra ngoài.

Thời gian vẫn còn sớm, Diệp Từ định đi bộ đến chỗ hẹn. Đi một đoạn, cô càng hăng hái, bước chân từ tốn nhẹ nhàng chuyển sang chạy.

Mặc dù hơi mệt một chút, nhưng cô vẫn cảm thấy rằng được sống thật là tốt.

Cô chạy một mạch đến chỗ hẹn, từ rất xa đã thấy Lưu Sướng quần áo phong phanh đứng ở trước cửa tiệm cơm, cô nàng thấy Diệp Từ liền vội vàng vẫy tay, Diệp Từ chạy đến trước mặt Lưu Sướng, khom lưng tay chống đầu gối thở dốc.

“Cậu làm gì vậy, định tham ra chạy marathon à?” Lưu Sướng nhìn Diệp Từ đang thở dốc, cười nói, sau đó kéo nàng lên lầu trên.

Dịch Thương và Đồng Âm đã đến từ trước.

Dịch Thương vẫn như trước, tay cầm máy tính bảng bấm không ngừng Đồng Âm ngồi bên cạnh hần ngoại đầu sang xem, có vẻ như đang tranh luận cùng Dịch Thương rất sôi nổi cái gì đó. Hai người thấy Diệp Từ tới liền ngẩng đầu lên, vui mừng chào hỏi cô, giống như ngày còn bé vậy, không hề có ác cảm.

Bốn người vừa ngồi xuống, phục vụ liền đưa thực đơn lên.

Mọi người đưa đẩy một hồi, cuối cùng thực đơn đến tay Diệp Từ, cô lại lưỡng lự, thật ra cô không biết ba người kia thích ăn gì. Theo lý mà nói, bọn họ là bạn bè cùng nhau lớn lên, nên hiểu rõ đối phương, thế nhưng Diệp Từ thực sự cảm thấy mắc nợ bọn họ, cô đối với mấy người bọn họ thực sự là hiểu biết quá ít.

Lưu Sướng thấy Diệp Từ ngần ngại, liền lấy thực đơn trong tay cô, cười nói: “Hôm trước cậu giúp mình tìm một bộ trang bị đầy đủ như thế, hôm nay để mình mời, mình gọi món cho.” Cô nàng nói xong liền thành thạo kêu mấy món mọi người thích ăn.

Diệp Từ nghe Lưu Sướng gọi món, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn Lưu Sướng, đúng lúc Lưu Sướng cũng quay lại nhìn cô, hai người cùng mỉm cười.

Món ăn được đưa lên rất nhanh, chẳng qua, trên bàn lại thừa ra một bộ bát đĩa, Diệp Từ thấy thế liền hỏi: “Có phải còn hẹn ai nữa không?”

Dịch Thương nhìn về phía cửa ra vào, thuận miệng nói: “Chắc sẽ đến ngay thôi, không cần đợi anh ta, cứ ăn trước đi.”

Cậu ta vừa dứt lời liền có một giọng nam vang lên đáp lại từ phía sau bốn người bọn họ: “Thật là chơi không đẹp, không đẹp nha, oắt con Dịch Thương nhà cậu mời tôi đi cơm, lại không thèm đợi tôi đến à!”

Diệp Từ và mọi người quay đầu lại nhìn, đập vào mắt bọn họ là một người thanh niên có dáng người cao lớn. Anh ta bước đi rất nhanh, nhưng cũng rất vững chãi, mái tóc cắt ngắn húi cua, thấy được cả da đầu. Khi hắn đến, Dịch Thương lập tức đứng dậy ôm vai chào.

Mà Đồng Âm và Lưu Sướng cũng mỉm cười gật đầu chào, dù không hề đứng dậy ôm người bạn kia như Dịch Thương, nhưng xem ra người thanh niên này khá là thân với bọn họ.

Diệp Từ không biết người thanh niên này, nhưng cô cũng đứng lên nhìn bọn họ chào hỏi nhau.

Dịch Thương và người thanh niên kia chào hỏi vài câu rồi kéo người nọ ngồi xuống, sau đó quay sang nhìn Diệp Từ, tươi cười giới thiệu: “Tiểu Từ, đến đây, mình giới thiệu với cậu, đây là thầy giáo mà mình quen khi học quân sự hồi cấp 3. Ngày xưa là thầy nhưng giờ là anh em tốt của mình...”

Người kia không đợi Dịch Thương giới thiệu xong đã vươn tay về phía Diệp Từ, cười nói: "Đừng nghe Dịch Thương nói nhảm, thấy gì chứ, anh là một người bình thường thôi. Anh là Hà Tiêu. Anh nghe mọi người nói về em khá nhiều, em là Diệp Từ đúng không? Trước đây có mấy lần anh bảo mấy em ấy mời em cùng đi, nhưng nghe nói em có việc bận, mãi đến hôm nay mới có cơ hội gặp mặt, thật hân hạnh hân hạnh."

Mấy lần trước? Diệp Từ không thể nào nhớ nổi những chuyện này, đối với cô nó đã là chuyện của mười năm trước, làm sao mà cô nhớ ra đây? Cô cũng nhanh chóng đưa tay ra bắt tay Hà Tiêu, bàn tay người thanh niên này có khá nhiều vết chai, đúng là một quân nhân.

"Chào anh, mấy lần trước em có việc bận, thật ngại quá." Cô mỉm cười lịch sự nói.

"Có gì đâu mà ngại. Có thể quen biết thì là bạn bè cả!" Hà Tiêu có vẻ là người khá cởi mở, không chút chú ý mấy chuyện vật vờ.

Giới thiệu xong xuôi, mọi người ngồi xuống ăn xom, không khí vô cùng hòa hợp. Cũng chẳng nói được mấy câu, chủ đề liền tự nhiên mà nói tới game Vận mệnh.

"Hà ca, anh cũng chơi Vận mệnh sao? Mấy lần trước hỏi anh đều không nói, hôm nay nhất định phải trả lời bọn em!" Dịch Thương nhìn Hà Tiêu cười nói

"Lần này đến cũng là vì chuyện này." Hà Tiêu nhìn mọi người: "Anh đúng là có chơi Vận mệnh, hơn nữa còn định đến cấp 10 sẽ lập một công hội."

"Oa, muốn lập công hội hả! Đã có nhiều người chưa?" Đồng Âm nhìn Hà Tiêu với vẻ sùng bái, hai mắt cô nàng sáng bừng như ánh sao vậy.

"Nhiều người, đều là bạn bè xuất ngũ."

"Hà ca, trong game anh tên là gì, lát về em thêm tên anh vào danh sách bạn!"

"Thiên Sơn Tà Dương"

Trong khi mọi người đang nói chuyện, Diệp Từ nghe thấy cái tên này, lập tức ngẩn người. Sau đó cô ngẩng đầu nhìn Hà Tiêu, anh ta là Thiên Sơn Tà Dương?

Thuở ban đầu, lúc trò chơi mới được đưa vào hoạt động, Thiên Sơn Tà Dương chưa phải là người nổi tiếng, anh ta bắt đầu nổi tiếng từ khi lập ra một công hội vô cùng nổi danh tên là Thiết Huyết Chiến Mâu. Trước đây, Diệp Từ nghe nói Thiên Sơn Tà Dương là một người rất trọng nghĩa khí, và khá là bản lĩnh. Nghe đâu từng là quân nhân, toàn bộ công hội đều được xây dựng theo hướng quân đội, đội quân chủ lực ai cũng đều là tinh anh.

Công hội của bọn họ rất đặc biệt so với những công hội uy tín lâu đời khác. Bọn họ chỉ trong vòng ba năm đã bước vào hàng ngũ mười công hội mạnh nhất trò chơi. Đương nhiên, trong đó công lao của Thiên Sơn Tà Dương là không nhỏ.

Không chỉ như vậy, Thiên Sơn Tà Dương còn có rất nhiều bạn bè, từ thân quen đến trong công hội kẻ thù. Cô nhớ trong vận mệnh từng lưu truyền một câu nói như thế này: Bạn có thể không biết mười cao thủ đứng đầu Vận Mệnh là ai, nhưng tuyệt đối không thể không biết Thiên Sơn Tà Dương là người nào.

Bấy nhiêu đã đủ thấy cái tên Thiên Sơn Tà Dương nổi tiếng như thế nào trong game Vận Mệnh rồi.

Diệp Từ thời đó cũng biết cái người này, nhưng mối quan hệ lại chẳng có gì tốt đẹp.

Năm đó, Vận Mệnh tổ chức thành chiến giữa các công hội, Thiết Huyết Chiến Mâu thủ thành, công thành là Phong Tuyết Môn.

Trước khi khai chiến một tuần, Thiên Sơn Tà Dương bảo Dịch Thương đến tìm Diệp Từ - pháp sư đứng đầu Vận Mệnh, muốn mời cô giúp đỡ bọn họ thủ thành với cái giá cực kỳ cao. Diệp Từ cũng không từ chối, có điều ba ngày trước khi khai chiến, người của Phong Tuyết Môn tìm đến cô và trả cái giá gấp ba lần của Thiên Sơn Tà Dương, thế là cô bỏ đi.

Ba ngày sau, trong lúc Thiên Sơn Tà Dương tha thiết mong chờ cô, thì cô xuất hiện với tư cách là kẻ thù của họ.

Thực lực của hai công hội này có thể xem là tương đương nhau, Thiên Sơn Tà Dương vốn định nhờ Diệp Từ chèn ép Phong Tuyết Môn, đồng thời nâng cao danh tiếng và thứ hạng của công hội, nhưng kết cục lại thành ra thế này.

Cuối cùng tất nhiên là Thiết Huyết Chiến Mâu thua. Tuy đã cố gắng hết sức bảo vệ thứ hạng, nhưng bên trong công hội bị thiệt hại không nhỏ, phải nghỉ ngơi một thời gian rất lâu mới khôi phục được sức chiến đấu. Mà trong thời gian đó, tiến độ đánh phó bản của công hội bọn họ giảm xuống rõ rệt, phần lớn hội viên lần lượt ra đi. Có thể nói từ sau trận chiến định mệnh ấy, Thiết Huyết Chiến Mâu oai danh lẫm liệt đã dần biến mất khỏi trí nhớ của mọi người.

Bởi vì chuyện này mà mối quan hệ giữa cô và Dịch Thương, Đồng Âm hoàn toàn chấm dứt, ngay cả Lưu Sương cũng lạnh lùng với cô.

Hầu như mọi chuyện đều bắt đầu từ cô, hiện giờ nhớ lại, cô cứ có cảm giác như đang nằm mộng. Cô không thể ngờ thì ra lần đó Dịch Thương gọi điện tìm cô là vì muốn giới thiệu Thiên Sơn Tà Dương với cô.

Cuộc sống thiên biến vạn hóa, có những chuyện thật đúng là nằm ngoài sự khống chế của mình.

"Tiểu Từ, tiểu Từ, Hà ca đang hỏi cậu kia!" Đồng Âm thấy Diệp Từ hồi lâu không có phản ứng gì, liền tục kéo tay cô dưới bàn, Diệp Từ lúc này mới

khôi phục bình thường.

“Sao cơ?”

"Hà ca lập công hội, bọn mình đều qua đây, cậu cũng đi chứ!"

Đồng Âm nói, gương mặt cô bé vì hưng phấn mà đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chiếc Nhẫn Thần Bí

Diệp Từ không lập tức trả lời Đồng Âm mà chuyển tầm nhìn về phía Hà Tiêu, Hà Tiêu tươi cười nhìn Diệp Từ, nói: "Sao cũng được mà, anh thấy tất cả đều là bạn bè, ở cùng một chỗ sẽ tốt hơn, bình thường cũng dễ giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng nếu em đã có sắp xếp khác thì tùy em, chúng ta thêm bạn tốt cũng giống nhau thôi."

"Được, nếu anh lập công hội em sẽ gia nhập." Diệp Từ lập tức đồng ý với Hà Tiêu.

Cô đồng ý không phải vì chuyện ngày xưa với Thiết Huyết Chiến Mâu, mà vì Dịch Thương, Đồng Âm và Lưu Sướng đều muốn gia nhập công hội ấy. Hiện giờ cô không muốn sống cuộc sống một mình của ngày xưa nữa, nên gia nhập công hội nào cũng chẳng quan trọng lắm.

"Mình đã bảo là tiểu Từ sẽ đồng ý mà!" Lưu Sướng reo to, ôm chặt lấy cánh tay Diệp Từ, tươi cười rạng rỡ với Dịch Thương và Đồng Âm.

Diệp Từ cũng cười theo, cả hội vui vẻ tiếp tục dùng cơm.

Sau khi cơm nước xong xuôi, vì Hà Tiêu có việc bận nên tạm biệt bốn người, Diệp Từ vốn muốn về nhà luyện cấp tiếp nhưng Đồng Âm rủ cả nhóm đến công viên chơi, thế là bốn người cùng đi, thẳng tiến đến công viên trò chơi, hăng say đến tận tám giờ tối mới chịu về.

Diệp Từ về đến nhà cũng không có lập tức vào game mà theo thói quen gọi điện về cho cha mẹ, sau đó tắm rửa rồi đi ngủ.

Không hiểu tại sao đêm nay Diệp Từ ngủ rất say, ngay cả đồng hồ sinh học của cơ thể cô bình thường cực kỳ chính xác vậy mà lúc cô mơ màng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao.

Diệp Từ thức dậy, ăn uống, dọn dẹp nhà rồi mới chui vào trò chơi.

Cô vừa đăng nhập vào game còn chưa kịp làm gì đã nhận được một tin nhắn riêng, người gửi không ngờ lại là Bức Tượng Bằng Đồng, anh ta hỏi cô có đến thôn Tân Thủ không.

Diệp Từ nhìn lại mình lúc này vẫn còn đang đứng trước hang động Sói Hoang, liền thật thà nói cho Bức Tượng Bằng Đồng biết.

"Lát nữa bọn mình định đến thành Lạc Nguyệt cạnh đường hầm bị bỏ hoang, cậu có thời gian đi cùng không?"

"Tạm thời mình không thể, giờ mình vẫn còn đang đứng ở chỗ làm nhiệm vụ hôm nọ, từ đây đến thành Lạc Nguyệt phải mất một chút thời gian." Diệp Từ lập tức nhầm tính trong đầu, hiện giờ dù cô không trở về thôn Tân Thủ mà đi thẳng đến thành Lạc Nguyệt cũng phải mất đến hai tiếng.

"Được rồi, vậy bọn mình đi trước, nếu cậu đến được thì cứ gọi mình." Bức Tượng Bằng Đồng có chút tiếc nuối nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ trò chuyện với Diệp Từ vài câu rồi tạm biệt.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Diệp Từ mới có thời gian quan sát chung quanh, cô thấy Frodo vẫn còn ngồi im ở chỗ hôm trước. Cô cũng chẳng rỗi hơi mà để ý đến nó, có điều ngay khi cô định rời đi thì tiếng nói của Frodo lại vang lên: "Này người không lồ, cô định lấy đồ của tôi đi luôn sao?"

Câu nói này là ý gì đây? Diệp Từ còn chưa biết phản ứng thế nào đã thấy Frodo nhìn cô với vẻ tức giận: "Tôi có lấy gì đâu? Không phải tôi đã đưa cho ông sọt dây thừng rồi sao?"

"Hừ! Đồ gian xảo, Frodo biết đúng là không thể tin tưởng loài Tinh Linh gian xảo này mà, các người từ trước đến nay chưa bao giờ nói thật!." Frodo nhảy bật dậy, dí nắm đấm về phía Diệp Từ. "Nhẫn của ta đâu? Chiếc nhẫn quý giá của ta không phải đang ở trên người cô sao?"

Nhẫn? Diệp Từ suy nghĩ một lúc, mới do dự lấy chiếc nhẫn đen thui trong túi đồ của mình ra: "Không phải cái này đây chứ?"

"Đúng! Chính là nó!" Frodo lập tức chạy đến cạnh Diệp Từ định cướp lấy chiếc nhẫn màu đen ấy, nhưng Diệp Từ đã nhanh tay cắt nó vào người, cô

nhìn gã người lùn, nói: "Ông không cảm thấy ông có chuyện gì đó cần nói với tôi sao? Ví dụ như chiếc nhẫn này là gì?"

Đồ vật có thể được một NPC bí mật coi trọng như thế, hơn nữa lại có thể tự động dính chặt, thuộc tính tuyệt đối không thể nào đơn giản như vẻ bề ngoài của nó được. Theo thái độ của Frodo, Diệp Từ khẳng định chiếc nhẫn này không phải là vật bình thường, cô phải tìm cách dụ dỗ Frodo nói ra lai lịch chiếc nhẫn này mới được.

Frodo trừng mắt nhìn Diệp Từ, ánh mắt hằn gằn như muốn phun lửa, hần thở hồng hộc, gương mặt vì tức giận mà đỏ bừng, trông gã giống như sắp bùng nổ đến nơi. "Frodo chẳng thèm nói cho cô biết lai lịch của món bảo vật này đâu? Làm sao Frodo ngốc đến nỗi đi nói cho cô biết nó có quan hệ với ma vương Naga."

Diệp Từ suýt thì bật cười, thảo nào mấy game thủ khác đều nói NPC của tộc người lùn đặc biệt khác người ở chỗ ngốc nghếch, hiện tại xem ra quả nhiên là ngốc thật.

Cô cầm chiếc nhẫn giơ lên cao, Frodo liền hoảng lên, trông như muốn nhảy lên mà giành lấy chiếc nhẫn vậy. Có điều với chiều cao khiêm tốn của Frodo, hành động này có vẻ khá là miễn cưỡng. Diệp Từ khom người, nhìn Frodo, cười tít mắt nói: "À, ông tuyệt đối sẽ không nói cho tôi biết rằng chiếc nhẫn này có liên quan đến ma vương Naga..."

Dứt lời, cô liền cất chiếc nhẫn vào túi đồ, sau đó đưa tay vẫy chào Frodo ý như mình đã đến lúc rời khỏi nơi đây. Thế mà không ngờ Frodo lại nhảy dựng lên, ôm chặt lấy cô, hô to: "Cô định đem bảo bối của Frodo đi đâu? Trả bảo bối lại cho Frodo!"

Tên của Frodo có màu xanh biếc, chứng tỏ nó là NPC không thể tấn công. Diệp Từ không thể đánh hấn ta, mà hấn ta cũng không thể tấn công cô nên khi bị gã ôm chặt lấy, cơ thể hơi mất thăng bằng, suýt tí nữa là ngã nhào xuống đất. Cũng may phản ứng của cô khá là nhanh, cô huơ chân múa tay, hi vọng có thể kéo cái tên người lùn rời khỏi người mình.

Đặc điểm của người lùn là dáng người khá nhỏ bé, bù lại là IQ khá cao, dĩ nhiên, IQ cao cũng chả liên quan gì với bị ngốc bẩm sinh. Frodo khá là nhỏ bé nên bị Diệp Từ vung vẩy mãnh liệt, lát sau cũng không tránh được mà bị Diệp Từ kéo xuống.

Diệp Từ mệt mỏi thở hồng hộc, điểm sức mạnh thấp chính là nỗi khổ của cô hiện nay, nếu cô là một chiếc sĩ thì chắc chỉ cần một đám thôi thì gã người lùn này đã bay mất xác rồi.

Diệp Từ tóm lấy cổ áo Frodo, kéo hấn ra xa mình một chút. Frodo dĩ nhiên làm sao có thể để người ta điều khiển mình, lập tức vùng vẫy, có điều vì khuyết điểm dáng người nhỏ bé nên căn bản chẳng ăn thua gì.

"Tôi có vài câu muốn hỏi ông."

"Không! Frodo không muốn nói chuyện với loài Tinh Linh già nhân già nghĩa."

Diệp Từ nhú mày, gã NPC ngốc nghếch này dường như vẫn chưa nhận ra tình cảnh hiện nay của mình, cô lại chẳng rảnh mà nói nhiều với nó, cô lập tức nhắc bóng gã lên, xoay xoay mấy vòng trên không trung, Frodo bị dọa sợ hãi hét ầm lên.

Tiếng hét của người lùn the thé rất khó nghe, gã chỉ mới kêu vài tiếng đã khiến Diệp Từ có cảm giác màng nhĩ của mình sắp thủng đến nơi.

"Thưa quý cô tinh linh xinh đẹp đầy lòng tốt bụng, xin hỏi cô có việc gì cần tôi giúp đỡ vậy?" Frodo tuy ngốc nghếch nhưng khá chết nhát, Diệp Từ chỉ hù dọa một chút mà gã đã thái độ của nó đã quay ngoắt 360 độ.

"Đây là cái gì?" Diệp Từ lấy chiếc nhẫn ra, giơ lên trước mặt Frodo đang hốt hoảng.

Hai mắt Frodo lập tức mở to, nó nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, ánh mắt thoáng lộ vẻ mơ màng, nói: "Là bảo bối."

"Bảo bối gì?"

"Có thể mở ra bảo tàng của ma vương Naga." Frodo xoa tay, nhìn chiếc nhẫn mà má ửng hồng: "Nếu có được sức mạnh Naga thì có thể có sức mạnh chinh phục cả thế giới."

"Làm sao có được?"

Frodo dường như bị cái gì đó đánh thức từ giấc mộng, nó nhìn Diệp Từ bằng ánh mắt sợ hãi, hai tay đưa lên bụng kín miệng: "Không thể nói, không thể nói."

Sức mạnh của Naga?

Ma vương Naga là một ẩn số của game Vận Mệnh, có hơn phân nửa nhiệm vụ sau khi hoàn thành sẽ nhận được chút manh mối về hấn, chẳng qua mãi đến khi trò chơi Vận Mệnh hoạt động được 9 năm thì hấn mới thực sự lộ diện, khi đó nghe đồn có người nhìn thấy hấn xuất hiện trong phó bản cấp 100 tên là Vực Thảm Chết Chóc.

Vực Thảm Chết Chóc là phó bản lớn nhất của game Vận Mệnh, phó bản này cực kỳ khó, theo Diệp Từ nhớ thì trước đây vẫn chưa có công hội nào có thể vượt qua nó được cả, ma vương Naga luôn ẩn mình phía sau một đám Boss, hấn chỉ cần thổi một hơi thôi là người chơi chết nằm đầy đất.

Sức mạnh của Naga không thể dùng từ biến thái để hình dung, mà phải là hai chữ nghịch thiên.

Có chiếc nhẫn này thì có cơ hội có được sức mạnh của Naga? Mặc dù không biết thật giả thế nào nhưng chỉ nghe thôi đã khiến máu huyết trong người Diệp Từ sôi sùng sục. Cô nhìn chiếc nhẫn trong tay mình, nó cực kỳ bình thường, bình thường đến nỗi khiến Diệp Từ cảm thấy nghi ngờ những gì Frodo vừa nói.

Cô đeo chiếc nhẫn màu đen kia lên tay, bỗng nhiên xung quanh nó xuất hiện một vầng sáng, cô chúi chúi chiếc nhẫn một chút liền thấy thuộc tính của nó đã thay đổi.

Chiếc Nhẫn Thần Bí.

Trang bị màu xám.

Sức mạnh: +2

Cấp bậc yêu cầu: 0

Chủ sở hữu: Công Tử U

Thuộc tính đặc biệt: có thể thăng cấp.

Thuộc tính mà cũng có thể thăng cấp??? Diệp Từ ngẩn người một lúc, trong game Vận Mệnh đúng là có trang bị có thể thăng cấp, nhưng hầu như mấy món đồ ấy đều là trang bị cấp thần, làm sao một món trang bị màu xám lại có thể có thuộc tính này, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra hờ trời?

Có điều, cái thuộc tính có thể thăng cấp này dường như đã chứng minh được một phần rằng những lời Frodo nói đều là thật!

Thôi, Diệp Từ chẳng muốn suy nghĩ nhiều nữa, dù sao chuyện Naga xuất hiện hãy còn lâu lắm, hiện giờ những bí ẩn của chiếc nhẫn này tạm thời gác lại một bên, từ từ có thời gian cô sẽ nghiên cứu sau. Tạm thời nó có thể tăng thêm cho cô hai điểm sức mạnh thôi cô đã hài lòng lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sủng Vật Ra Đời

Sau một ngày không vào trò chơi, quả nhiên đã có rất nhiều cao thủ qua cấp 10, tuy nhiên trong thôn Tân Thủ lúc này vẫn liên tục xuất hiện người mới, không hề có dấu hiệu của sự yên tĩnh.

Diệp Từ vừa về đến thôn Tân Thủ liền tìm đến nơi của thầy dạy nghề Joura, giao cho Joura một trăm tròn mất sói.

"Chà, thợ săn trẻ tuổi, phải công nhận là cô làm việc nhanh nhẹn thật, mới đây đã hoàn thành công việc lại còn mang về cho ta nhiều chiến lợi phẩm như vậy, xem ra cô đã đủ tư cách sở hữu kỹ năng đặc biệt này của thợ săn rồi." Joura vừa thấy Diệp Từ giao ra tròn mất sói cũng không nói dông dài, lập tức lấy sách kỹ năng Con Dấu Thợ Săn giao cho cô.

Diệp Từ nhận lấy quyển sách kỹ năng, hai tay vỗ mạnh một cái, quyển sách ấy liền hóa thành một tia sáng màu trắng bay vào cơ thể cô.

"Bạn đã học xong kỹ năng Con Dấu Thợ Săn." Thông báo của hệ thống lập tức vang lên.

Xong! Diệp Từ nghe lời thông báo mà miệng nở nụ cười rạng rỡ, có kỹ năng này mới có thể xem là một thợ săn thực sự.

Sau khi lên cấp mười, người chơi có thể mở ra bảng thiên phú. Diệp Từ có chút vội vã, trong bảng thiên phú này được chia theo ba hướng khác nhau, theo thứ tự là thiên phú sủng vật, thiên phú bán cung, thiên phú sinh tồn.

Cá và gấu không thể ở cùng một chỗ, lựa chọn thiên phú cũng vậy.

Căn bản cũng vì điểm thiên phú có hạn, nên người chơi muốn mạnh thì phải tính toán phối hợp các kỹ năng thật tốt, mỗi người đều có cách sắp xếp của riêng mình. Trên diễn đàn của game Vận Mệnh, những chủ đề nóng nhất trừ các bài chia sẻ cách vượt phó bản ra, thì đều là những bài thảo luận về cách phối hợp kỹ năng của từng chức nghiệp khác nhau.

Mà mỗi bài viết đều có cái lý của riêng mình và ai cũng cho là mình đúng.

Đương nhiên... nếu bạn có thật nhiều điểm thiên phú thì không cần phải lo lắng đến chuyện này nữa.

Hiện giờ Diệp Từ đang có 11 điểm thiên phú, trừ mười điểm thiên phú được hệ thống tặng sau khi thăng 10 cấp, một cái còn lại là nhờ hoàn thành một

nhệm vụ trong chuỗi nhệm vụ liên hoàn và được thôn trưởng thưởng riêng.

Cô nhìn dãy điểm thiên phú, cân nhắc một lúc, cuối cùng cộng tối đa năm điểm thiên phú vào cột thiên phú của sủng vật, sau đó tiếp tục thêm ba điểm vào kỹ năng Con Dấu Thợ Săn trong cột thiên phú bản cung, ba điểm cho kỹ năng Thợ Săn Bảo Hộ trong cột thiên phú sinh tồn.

Diệp Từ phối hợp như thế này thực sự có chút chung chung.

Theo như bình thường, cô hẳn là phải chọn một cột thiên phú làm chính, hai cái còn lại là phụ thôi.

Nhưng vì Diệp Từ nhớ đến điểm thiên phú từ nhệm vụ liên hoàn nên mới khó tránh khỏi có chút tham lam đi theo con đường khác người này.

Sau khi tăng điểm thiên phú, kỹ năng Con Dấu Thợ Săn và Thợ Săn Bảo Hộ của Diệp Từ lập tức có sự thay đổi rất lớn.

Lực công kích của kỹ năng Thợ Săn Bảo Hộ tăng thêm 30%, còn phạm vi ảnh hưởng của kỹ năng Con Dấu Thợ Săn cũng tăng thêm 15m, đồng thời điểm thương tổn tầm xa tăng lên con số 30%.

Tuy bước đầu tăng điểm thiên phú có phần chung chung, nhưng những thay đổi này đã đủ khiến Diệp Từ hài lòng lắm rồi.

Hiện giờ cô chỉ còn thiếu mỗi sủng vật mà thôi.

Diệp Từ đã muốn thì cũng không suy nghĩ nhiều, cô liền đi ngay đến Hang Động Băng Giá, vào phó bản có độ khó, ở trong này, bên cạnh con Boss Chuột Thủ Lĩnh có một con Nhện khá mạnh, đây chính là mục tiêu của cô.

Trong phó bản Hang Động Băng Giá ở chế độ khó, dĩ nhiên quái cũng nâng cấp thành quái tinh anh, có điều Diệp Từ vừa tăng điểm cho kỹ năng Con Dấu Thợ Săn, và Thợ Săn Bảo Hộ nên muốn vượt qua cũng không mấy khó khăn, có điều tốn thời gian hơi nhiều một chút mà thôi.

Ngay thời điểm gần như đã tiếp cận được Saint, bỗng nhiên Diệp Từ nghe thấy cách đó không xa vang lên tiếng gầm gừ. Cô lập tức quay đầu lại nhìn thì thấy một cái bóng cường tráng đang đi quanh quần quanh mấy nhánh cây khô.

Ripper Haesche!

Boss tự do, xác suất xuất hiện trong phó bản Hang Động Băng Giá chỉ có một phần ngàn, là sủng vật tốt nhất cho thợ săn dưới cấp 30. Vốn Diệp Từ cũng rất thích nó, nhưng lại không chọn cũng vì cái xác suất một phần ngàn kia. Cô nhớ trước đây có một thợ săn từng quần quật ở phó bản này suốt ba tháng, ra ra vào vào phó bản không biết bao nhiêu lần nhưng cũng không gặp được nó.

Không ngờ cô chỉ mới vào lần đầu tiên đã gặp được, như thế còn chưa đủ để cô hạnh phúc sao?

Và dĩ nhiên, cô lập tức bỏ qua mục tiêu ban đầu, chuyển sang trạng thái tiềm hành, nhẹ nhàng đi về phía nó.

Vừa vào đến phạm vi có thể tấn công, Diệp Từ lập tức dùng đòn tấn công mạnh nhất đánh về phía Ripper Haesche. Kỹ năng thuần dưỡng sủng vật của thợ săn có thể phóng thích bất cứ lúc nào vào đối tượng cần thu phục, có điều nếu lượng máu của con vật ấy còn càng ít thì xác suất thành công càng cao. Cô vừa ra đòn tấn công này liền đánh tiếp đòn tấn công khác vào con báo nhỏ màu đen sẫm kia, mãi đến khi máu của nó chỉ còn khoảng 5% mới sử dụng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc.

Ánh Sáng Mê Hoặc là một trong những kỹ năng đặc biệt chuyên dùng để bắt sủng vật, các kỹ năng còn lại lần lượt là Triệu Hồi Sủng Vật, Thu Hồi Sủng Vật, Phóng Thích Sủng Vật và Trị Liệu Sủng Vật. Có điều hiện giờ Diệp Từ vẫn chưa quen thuộc hết mọi kỹ năng, tất cả đều chỉ mới sử dụng lần đầu tiên.

Kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc có thể duy trì trong mười hai giây, trong khoảng thời gian này, tất cả các đòn tấn công của Boss đều rất dễ phá vỡ, nhưng nếu người chơi bị trúng và chết thì lại là chuyện khác.

Ripper Haesche là Boss tự do trong phó bản cấp độ khó, đòn tấn công mạnh như thế nào thật khỏi phải giới thiệu, Diệp Từ vừa dùng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc vừa sử dụng nước thuốc phòng ngự, nước thuốc tăng cường thể chất, tăng cường độ nhanh nhẹn và tăng máu, để cô có thể an toàn vượt qua mười hai giây này.

Mười hai giây khổ sở từ từ trôi qua, trên người Ripper Haesche xuất hiện một vòng tròn ánh sáng màu vàng ánh kim, mê hoặc thành công!

Tuy nhiên lúc này Diệp Từ cũng chẳng khá khẩm gì, cột máu chỉ còn 11%, quần áo bị thùng lỗ chỗ, da thịt đầy vết thương, đau đớn vô cùng. Cô vội vội vàng vàng ngồi xuống đây, lấy một bình thuốc tăng máu ra uống, sau đó mới có thời gian xem thuộc tính của con Ripper Haesche.

Tên: Báo

Chủ nhân: Công Tử U

Cấp bậc: 1

Sinh mệnh: 1630/1630

Thẻ lực: 1300/1300

Kỹ năng: Trào kích, châm biếm, tăng tốc.

Tính cách: thông minh, trung thành.

Mức độ trung thành: 10.

Cực phẩm nha! Diệp Từ xem xong thuộc tính của Haesche, cảm giác hưng phấn khó có thể diễn tả được thành lời. Cô đã thấy không ít thuộc tính sủng vật của thợ săn, nhưng chưa từng thấy sủng vật nào có được thuộc tính giống vậy. Sủng vật bình thường chỉ có một tính cách, ví dụ như ngoan ngoãn, thật thà, thông minh, trung thành, xảo quyệt, dễ giận, dối trá, xoi mói... mà trong đó phẩm chất khó có được nhất chính là thông minh.

Tuy chưa từng có bảng thống kê nào tổng hợp hay tính xác suất, nhưng với số lượng lớn thuộc tính sủng vật mà Diệp từ đã thấy, vậy mà chỉ có chừng hơn chục con có được tính cách này, với cả bọn chúng đều chỉ có duy nhất một tính cách thôi.

Tính cách thông minh chứng tỏ chỉ số IQ của sủng vật tương đối cao, và đồng thời nó cũng cho thấy những sủng vật này có khả năng tự lĩnh ngộ vô cùng lớn. Về phần trung thành dĩ nhiên đại biểu cho độ trung thành của sủng vật, chỉ cần nuôi dưỡng nó thật tốt là được, sau đó dù trong tình huống tồi tệ như thế nào, nó cũng sẽ chẳng bao giờ rời bỏ chủ nhân.

Trong game Vận Mệnh, mối quan hệ giữa thợ săn và sủng vật như tay và chân, thế nên không có một thợ săn nào lại chấp nhận lãng phí thời gian và điểm kinh nghiệm của mình cho một sủng vật bình thường. Thợ săn khi muốn thu phục sủng vật đều chọn Boss cấp bậc Tinh Anh, quá trình này là một cuộc chiến vô cùng gian khổ, mỗi lần thất bại có thể xem như tiền bạc, kinh nghiệm, thời gian đều đổ sông đổ biển.

Diệp Từ đóng băng thuộc tính sủng vật, quay đầu nhìn Haesche đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh cô, cái vẻ mặt đáng yêu này của nó thực khó mà tìm được vẻ liên quan với dáng vẻ hung tợn lúc đầu, nó nhìn chằm chằm Diệp Từ bằng ánh mắt ngây thơ, đôi mắt to tròn đen nhánh, thỉnh thoảng còn xấu hổ cái đầu liếm liếm móng vuốt của mình.

Bỗng nhiên bên tai cô vang lên tiếng thông báo của hệ thống: “Bạn có muốn đặt lại tên sủng vật của mình không?”

“Có.”

“Xin hãy đặt tên.”

“Lão Tam”

“Bạn xác nhận tên sủng vật là Lão Tam? Mỗi sủng vật chỉ có cơ hội đặt tên một lần, xin hãy thận trọng.”

“Xác nhận”

“Đặt tên thành công!”

Tuy rằng một trong những tính cách của Lão Tam là trung thành nhưng không có nghĩa là nó sẽ không "đào ngũ", trước khi độ trung thành của nó đạt đến 100 điểm thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Mà muốn tăng điểm trung thành lên chỉ có một cách duy nhất chính là cho nó... ăn!!!

Có một sự thật mà bất cứ thợ săn nào cũng đau lòng đó là... mọi sủng vật đều cực kỳ tham ăn.

Diệp Từ lấy mấy miếng bánh trong túi hành lý đưa cho Lão Tam, Lão Tam ngửi ngửi một chút, sau đó quay đầu đi với vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo tựa như muốn nói cho Diệp Từ biết rằng thứ đồ ăn này không phải là thức ăn của nó.

"Sủng vật của bạn không thích món ăn này."

Ngay khi Diệp Từ mở bảng thuộc tính của Lão Tam ra để xem nó thích ăn gì thì thông báo của hệ thống vang lên. Cô tìm kiếm một lúc cuối cùng cũng thấy được sở thích của Lão Tam

Món ăn yêu thích: thịt, thịt gia cầm hoặc thịt bò (dĩ nhiên nấu chín thì tốt hơn)

Rốt cuộc Diệp Từ đã hiểu, cô cuối cùng cũng hiểu tại sao trên bảng xếp hạng đầu bếp, 80-90% đều là thợ săn, hóa ra bởi vì đám sủng vật háu ăn này.

Không còn cách nào, bọn kia là chúa là trời, dù không muốn cũng phải làm. Diệp Từ nhanh chóng cắt mấy miếng bánh đi, rồi lục trong túi ra mớ thịt hôm trước đánh boss thủ lĩnh chuột chũi có được, nướng lên cho Lão Tam ăn.

Dĩ nhiên là Lão Tam nào có khách sáo, nó ăn thịt nướng như hổ đói vô mồi, sau bốn năm miếng thịt to đùng mới ợ lên một cái đầy thỏa mãn.

Diệp Từ nhìn độ trung thành của nó, quả nhiên tăng rất nhanh, thoáng cái đã lên tới 15 điểm. Xem ra từ giờ đến khi độ trung thành đạt tới 100, cô còn phải lầy lòng nó dài dài. Tuy nhiên, nó cũng giúp cô an tâm hơn khi giải quyết mấy con boss còn lại trong phó bản Hang Động Băng Giá.

Lão Tam quả nhiên không hổ danh là sủng vật cấp Boss, kỹ năng mạnh mẽ vô cùng, tuy nhiên nếu một đấu ba thì dù là thần tiên cũng phải ngộp, lát sau, Lão Tam đã anh dũng hi sinh, Diệp Từ giật mình chuồn ngay ra khỏi phó bản.

Vừa ra khỏi phó bản, cảm giác vui mừng ban nãy của Diệp Từ lập tức chuyển thành ảo não, bởi vì độ trung thành của Lão Tam đã mất hết ba điểm.

“Đúng là như nuôi ông lớn nha! Không được để đói, không được để chết!” Diệp Từ vừa nướng thịt cho Lão Tam, vừa than thở cho cuộc sống khó khăn trong tương lai của mình.

Lão Tam ở bên này đang vô cùng vui vẻ ăn thịt thì chợt nghe...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hang Động Băng Giá Cấp Độ Khó!

Trong lúc lão Tam đang vui vẻ gặm từng nẫu thịt, bỗng nhiên bên tai Diệp Từ vang lên tiếng tin nhắn riêng: “Tiểu Từ, tiểu Từ, cậu có ở đây không?”

Diệp Từ nhìn sang tên người chơi thì thấy báo là Bên Trái (Dịch Thương), cô đáp: “Ơi mình đây, Dịch Thương. Có chuyện gì à?”

“Anh Hà vừa lập công hội, bọn mình vào hết rồi, cậu có vào luôn không?”

Thiết Huyết Chiến Mâu đã được thành lập! Nhanh thế sao, mới vừa nói một hai ngày sao đã lập rồi. Diệp Từ nghe tin này không khỏi ngẩn người một lúc, Dịch Thương sốt ruột gọi cô vài tiếng cô mới giật mình đáp: “Được, cậu bảo ai đây gửi lời mời gia nhập cho mình đi.”

“Ừ, cậu đợi mình một lát!”

Dứt lời, Dịch Thương liền lặn mất, Diệp Từ tiếp tục lấy thịt ra nướng cho lão Tam, trong đầu thầm tính lát nữa nhất định phải đến tòa thành lớn nào đấy học nấu nướng mới được, cứ tiếp tục thế này chắc cô sẽ chịu đựng không được bao lâu.

"Không Tước Lam mời bạn gia nhập 'Thiết Huyết Chiến Mâu'."

"Xác nhận."

"Hệ thống tặng bạn một lần di chuyển thẳng đến trụ sở của công hội, bạn có muốn sử dụng hay không?"

Diệp Từ suy nghĩ một chút, trụ sở của công hội chắc sẽ gần một thành lớn nào đó, giờ cô di chuyển đến đấy sẽ đỡ phải chạy đường xa. Dù sao hiện giờ cô đã bắt được sừng vật rồi, mà phó bản cấp độ khó của Hang Động Băng Giá cũng gặp trở ngại, chi bằng giờ về trụ sở của công hội, chọn một tòa thành lớn nào đó thành nơi ở cố định rồi tính sau.

Ngay sau đó, cô lập tức chọn xác nhận một lần nữa, ánh sáng trắng của hệ thống lóe lên, bao phủ lấy người Diệp Từ và lão Tam đang nhồm nhoàm nhai thịt nướng.

Rõ ràng Thiết Huyết Chiến Mâu vẫn còn đang trong giai đoạn thu nhận thành niên, ở trụ sở công hội còn khá lộn xộn, người đến người đi không ngừng, rất nhiều kiến trúc vẫn còn chưa xây xong, trên kênh trò chuyện của công hội thì ồn ào huyền ảo như ong vỡ tổ.

Cô nhanh chóng tắt đi kênh trò chuyện của công hội, sau đó đi về phía NPC trông coi cổng ra vào của trụ sở công hội Thiết Quyết Chiến Mâu. NPC này hiện giờ vẫn chỉ mới cấp 1, với cấp bậc này, nó có thể giúp bất cứ thành viên nào của công hội tăng 10% điểm sinh mệnh liên tục trong 3 giờ, hơn nữa còn có thể thông qua nó mà di chuyển đến những thành thị lớn.

Sau khi nhận Buff, Diệp Từ thông qua NPC gác cổng kiểm tra xem các thành viên trong Thiết Huyết Chiến Mâu chọn cố định ở các thành thị nào. Cuối cùng sau một phen so đi tính lại, Diệp Từ chọn thành Hồng Hồ, một tòa thành không được bất cứ thành viên nào chọn cả. Sau đó cô lấy một đồng bạc ra đưa cho NPC để được di chuyển rồi khỏi căn cứ của công hội.

Thành Hồng Hồ là một thành thị cực kỳ phồn hoa, bởi vì ở tòa thành này có một cái hồ đầy nước màu đỏ rực nên có thể tạm xem đây là một thành thị xinh đẹp. Có điều nếu bạn không đủ tiền để đi thuyền thì bạn sẽ không nghĩ như vậy đâu. Bởi vì khi ấy bạn sẽ vô cùng vất vả để bơi sang hoặc là đi vòng gần như hết cả nửa tòa thành.

Đến thành Hồng Hồ, việc đầu tiên Diệp Từ làm là đi tìm thị trưởng khai báo danh tánh, sau đó thị trưởng giới thiệu Diệp Từ đến chỗ quan hành chính, ở chỗ quan hành chính, Diệp Từ thuận lợi xác nhận thành Hồng Hồ là thành thị cố định của mình, lúc này hệ thống giao cho cô một nhiệm vụ tuần hoàn là dọn sạch rác bên ngoài thành Hồng Hồ.

Những nhiệm vụ tuần hoàn dạng này ở bất cứ tòa thành nào cũng có, nhưng phần thưởng của nó hầu hết đều có rất ít điểm kinh nghiệm, tiền cũng không nhiều, ngay cả điểm thanh vọng cũng không có bao nhiêu, cho nên lúc đầu có rất nhiều người chơi bỏ qua không làm dạng nhiệm vụ này.

Nhưng riêng Diệp Từ lại khác, cô biết nếu kiên trì làm nhiệm vụ trong chuỗi nhiệm vụ tuần hoàn này thì trừ điểm thanh danh không ngừng tăng lên còn có thể nhận thêm phần thưởng đặc biệt của thị trường. Đáng tiếc là ngày xưa Diệp Từ không có cơ hội nhận những phần thưởng đặc biệt ấy, lý do thì đơn giản thôi, suốt ngày cô lúc nào cũng phải lo tìm đường chạy trốn kẻ thù, thành thị cố định cũng theo đó mà thay đổi liên tục.

Mà điểm đặc biệt nhất của nhiệm vụ tuần hoàn chính là tích lũy, nếu bị gián đoạn thì phải làm lại từ đầu.

Trong lúc Diệp Từ đang vất vả quét rác trước cửa từng nhà thì Luru Sướng lại ở trụ sở của công hội tìm cô khắp nơi. Bên Trái và Ánh Mặt Trời cuối cùng đã lên được cấp năm, mà cô nàng đã đến cấp tám, cô nàng định đi tìm thêm một vũ em, sau đó cả năm người sẽ cùng đi đánh phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó.

Có điều cô nàng tìm mãi mà không thấy Diệp Từ đâu, nhắn tin riêng cũng không được, Luru Sướng không còn cách nào khác đành hỏi Bên Trái và Ánh Mặt Trời: "Dịch Thương, Đồng Âm, hai cậu chắc chắn là Diệp Từ đã vào công hội chưa? Sao mình tìm hoài không thấy cậu ấy đâu."

"Vào rồi mà. Mình chắc chắn là vào rồi. Không phải cậu cũng vào được rồi sao? Chính mình gửi tin nhắn nhờ chị Lam thêm hai cậu vào mà."

"Nhưng giờ người đâu?"

Bên Trái và Ánh Mặt Trời cùng lắc đầu, thể hiện rõ rằng chuyện Diệp Từ mất tích chẳng liên quan đến họ.

Luru Sướng trừng mắt nhìn hai người bạn của mình, nhưng cô nàng chưa kịp bộc phát đã nghe thấy giọng của Không Tước Lam vang lên từ kênh radio của công hội: "Các hội viên chưa từng đi phó bản lập tức tìm trường nhóm chiến đấu Tủy Mộng Ngôn báo danh, chuẩn bị đi hạ phó bản."

Thông báo trên Radio phát đi phát lại mấy lần, Bên Trái và Ánh Mặt Trời vừa nghe thấy vẻ mặt liền lộ rõ sự hưng phấn, vội vàng xoay người chạy đi báo danh: "Luru Sướng, dù gì cũng không tìm thấy Diệp Từ, bọn mình đi đánh phó bản đi, đổi tranh bị tốt cũng không tệ."

"Không phải tiểu Từ đã cho các cậu mỗi người một bộ trang bị rồi sao?"

"Ây za, phó bản là phải tự đánh qua mới được chứ." Đồng Âm ôm lấy cánh tay Luru Sướng nói, Dịch Thương kéo hai cô bạn của mình nhanh chóng đi tìm người tên Tủy Mộng Ngôn.

Hai tiếng sau, sau khi dọn sạch rác bên ngoài thành Hồng Hồ và đi tìm chủ tiệm tạp hóa, thầy dạy kỹ năng sống học kỹ năng, thuận tay học luôn kỹ năng chế được và nấu nướng thì Diệp Từ mới ngồi thuyền quay về tòa thành chính giao trả nhiệm vụ.

Sau khi giao nhiệm vụ, Diệp Từ lại theo đường cũ trở về trụ sở của công hội, kể đó từ trụ sở công hội về thôn Tân Thủ.

Cô liên tục di chuyển từ nơi này sang nơi khác, bước cuối cùng là bỏ sung tên rồi mới đến địa điểm chính - Hang Động Băng Giá.

"Hang Động Băng Giá bản bình thường, còn thiếu hai người, cần một vũ em!"

"Đạo Tặc tộc người thú tha thiết mong muốn được nương nhờ đi phó bản Hang Động Băng Giá bản bình thường, đội nào nhận cứ gửi lời mời!"

"Druid tộc người lùn cấp 10, có thể tăng phòng ngự, ai cần xin gửi lời mời!"

...

Hiện giờ hầu như tất cả các người chơi trên cấp 5 đều tụ hội về phó bản Hang Động Băng Giá. Người nào người nấy cũng lớn tiếng kêu gào, có người tìm đội ngũ, có đội ngũ tìm người, nhiều không đếm xuể, chỉ cần mở bảng thông báo lên là đầy tin để xem.

Có điều đa số đều là tìm người để đi phó bản bình thường, không có ai tìm người đi phó bản cấp độ khó cả, thấy thế cô bèn quyết định tự lên tiếng kêu gọi tìm đội ngũ.

Nhưng ngay lúc cô chuẩn bị gửi tin thì Diệp Từ phát hiện toàn bộ kênh trò chuyện của mình đều đã bị hệ thống tự động đóng lại khi cô vào thành Hồng Hồ. Cô vội vàng mở kênh trò chuyện riêng và kênh trò chuyện lân cận thì lập tức nhận được tin nhắn của Luru Sướng: "Cái con bé kia. Từ này giờ cậu chết ở đâu thế hả???"

"Ban này mình chọn thành Hồng Hồ làm thành thị cố định nên mấy kênh trò chuyện đều bị đóng lại."

Luru Sướng nghe nguyên nhân xong dù vẫn còn bức tức nhưng không thể phát tác nữa, chỉ có thể ai oán nói: "Ban này mình tìm cậu muốn chết luôn."

"Sao thế?"

"Đi phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó chứ còn gì nữa, mình tìm cậu quá chừng mà không thấy, cuối cùng bị Đồng Âm với Dịch Thương kéo đi làm cu-li."

"Sao lại bị đi làm cu-li?"

"Cái tên đội trưởng đội chiến đấu kia tự dung tách bọn mình ra từng nhóm riêng, chuyện ấy cũng không có gì đáng nói, nhưng vào phó bản, đánh một

muốn xiu mà trang bị có phải chia đều cho tất cả mọi người đâu. Trang bị đánh rơi ra thì đội trưởng chọn thứ mình cần trước, sau đó lấy món tốt nhất nộp cho công hội, phần còn lại mới đến lượt của bọn mình."

Lưu Sướng càng nói càng kích động: "Tuy mình chẳng thêm mấy món trang bị này nhưng lúc đánh boss ai cũng ra sức mà? Bốn người bọn mình chỉ được chia có 1-2 món, còn đội trưởng một mình lấy 2,3 món luôn."

"Những chuyện thế này trong công hội cũng là bình thường, bọn họ cần phải xây dựng quân đoàn chủ lực, để dành trang bị tốt cũng phải thôi, với lại nó còn có thể giúp tăng điểm GS nữa (điểm từ trang bị, trang bị tốt hay xấu đều được thể hiện bằng con số cụ thể). Những người khác không phải người của đội chủ lực thì ban đầu đành phải chịu thiệt một chút." Diệp Từ không quan tâm lắm, đây là hình thức xây dựng công hội thường thấy trong các game online.

"Như thế hóa ra bọn mình đều là quân dự bị?" Lưu Sướng càng nghe càng thêm âm ỉ.

"Dĩ nhiên là không, chỉ cần con số GS đạt đến một mức độ nhất định thì mọi người sẽ được đối xử công bằng thôi, không phải là dự bị đâu." Diệp Từ lại tiếp tục an ủi Lưu Sướng, hóa giải nỗi bức dọc của cô nàng.

"A, thôi không nói nữa, đội trưởng lại gọi đánh Boss, lát nữa nói tiếp." Thoạt nhìn tâm trạng của Lưu Sướng vẫn còn không được tốt, nhưng sau khi nghe những lời giải thích của Diệp Từ, cô nàng đã không còn kích động nữa, vừa vặn lúc này đội trưởng chỉ huy gọi đánh Boss Saint, cô nàng liền vội vàng đóng kênh trò chuyện riêng.

"Có ai không sợ chết dám đi phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó không? Có sẵn hai người cần thêm ba người đây."

Diệp Từ vừa đóng kênh mặt cười, bên tai cô liền vang lên tiếng gào, cô vội vàng nhìn ra bên ngoài, tìm người vừa kêu gọi mà gửi lời xin gia nhập đội ngũ.

Đối phương lập tức chấp nhận lời đề nghị của cô.

Cô vừa vào liền thấy trong đội ngũ hiện đang có một chiến sĩ tộc người lùn và một mục sư loài người. Chiến sĩ tên là Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, mục sư tên là Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ, vừa nhìn đã biết là hai người đến cùng một nơi. Bọn họ thấy Diệp Từ vào, đồng thanh nói: "Đúng là không sợ chết."

Diệp Từ bị hành động bất ngờ này của bọn họ dọa giật mình, cảm thán: "Đánh phó bản, nếu sợ chết không lẽ sẽ không chết sao?"

"Có đạo lý!"

Cả ba đi đến đứng cạnh nhau, Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt hò hét thêm vài lần, cuối cùng gọi được một pháp sư tên Cá Con Băng Đá, một người rừng tên Con Dao. Có điều cả hai đều chưa đến cấp 10, lần lượt là cấp 8 và 9. Chưa đến cấp 10 thì không sợ bị trừng phạt, chẳng trách lại không sợ chết.

Năm người tụ hội lại cùng một chỗ, trừ Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt ra, những người khác không phải là tộc người thú, thì cũng là loài người hoặc tinh linh, tóm lại đều có vóc dáng cao ráo, thế nên khi Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt muốn nói chuyện lại phải ngẩng đầu lên cao: "Đầu tiên, phó bản cấp độ khó ngoài chúng ta ra thì chưa có ai vào cả, mọi người đi vào cũng không thể sợ chết nha!"

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thủ Sát! Hang Động Băng Giá Cấp Độ Khó! (1)

Sau khi cả nhóm người bày tỏ xong rằng mình không sợ chết thì cùng hiên ngang lẫm liệt bước vào trong Hang Động Băng Giá.

Các game thủ thường truyền nhau một câu nói: Không sợ quân địch đông như sói, chỉ sợ đồng đội giống như heo.

Tuy Diệp Từ biết dù sao cả đội mới phối hợp với nhau lần đầu tiên, cô không dám đòi hỏi quá cao đến mức ăn ý, nhưng... chỉ mới đánh xong hai con quái cô đã suýt ngất mấy lần.

Bốn đồng đội của cô, ngay cả Cá Con Băng Đá - người có vẻ được việc nhất - cũng chỉ biết phóng quả cầu lửa, đứng im không nhúc nhích.

Con Dao lại xem mình như là một MT, xông lên trước giải quyết bọn quái nhỏ, Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ còn chẳng thêm thêm máu cứ nấp sau một phiến đá rồi phóng từng quả cầu tia chớp bay về phía bọn quái, Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt còn tuyệt vời hơn, đi ra đánh quái, thành công thu hút được sự chú ý của bọn chúng nhưng đòn đánh nào cũng Miss là Miss.

Hai con quái nhỏ đó nếu không phải bị Diệp Từ giết chết chắc giờ này cả đám đều đã đi đòi.

"Không ổn, không ổn rồi. Trang bị của chúng ta tẻ quá, tiếp tục thế này chỉ có chết thôi." Trong lúc bốn người đang ngồi chờ hồi phục máu và mana (*),

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt thở dài một hơi, ý như bảo bản thân rất muốn bỏ cuộc.

"Mới có hai con quái thôi mà, ừ rừ cái gì chứ." Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ lập tức trừng mắt nhìn bạn mình, Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt liền cúi đầu ăn bánh không nói gì nữa.

Cá Con Bằng Đá quay sang nhìn cả nhóm, nói: "Giờ ai chỉ huy đây?"

Con Dao lập tức lắc đầu: "Mình nghe chỉ huy là được, tuyệt đối nghe lời."

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt vốn định giờ tay lên xung phong chỉ huy nhưng cuối cùng cũng rút lại.

Diệp Từ nhìn phản ứng của mấy người đồng đội, đành lên tiếng: "Nếu các cậu tin tưởng thì có thể để mình chỉ huy, thế nào?"

Điểm đánh quái của Diệp Từ vẫn còn đó, tuy đây chỉ là hai con quái nhỏ nhưng xét trong toàn đội, chỉ có mỗi cô là yên ổn không có sự cố, mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý.

"Phó bản này cấp bình thường mình đã đánh nhiều lần rồi, phó bản có độ

khó thì chỉ tăng thêm khó khăn một chút thôi, không sao đâu. Lát nữa các cậu chỉ cần nghe theo lời của mình là được." Diệp Từ nhìn về mặt không mấy tin nhiệm của đồng đội, bổ sung thêm một câu.

Bốn người kia cũng không ý kiến gì nữa.

Diệp Từ bắt đầu lần lượt nói ra những vấn đề mà mình vừa nhìn thấy: "Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, cậu là chiến sĩ, nên sẽ là MT (Tank chủ, là người cần thiết nhất khi đánh phó bản, chuyên cản quái), lát nữa khi cậu lên cản quái nhớ chú ý thời gian hồi skill, nếu muốn kéo quái thật tốt phải nhớ kỹ điểm này, đừng bảo Con Dao cản quái, cậu ta chuyên đánh cận chiến nên phải là T phụ (là người MT dự bị, nếu Tank chủ chết thì mới lên thay làm MT).

"Được, mình biết rồi." Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt lập tức vỗ ngực nhận lời.

"Con Dao, lát nữa cậu cứ đi theo Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt là được, không cần phải làm OT (là người thu hút sự tấn công của quái)."

Con Dao gật đầu, về mặt lộ rõ sự nghiêm túc.

"Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ, cậu là vú em, không phải DPS, nhiệm vụ của cậu là thêm máu cho tank, nếu tiện thì chú ý thêm cho Con Dao và những người khác."

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ nhũn mày, có chút lo lắng nói: "Mình nghĩ mình hợp làm DPS hơn..."

"Phó bản này không cần DPS, mà cần một vú em." Diệp Từ kiên nhẫn trả lời thắc mắc của Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ một cách chắc chắn.

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ có vẻ còn muốn cãi tiếp, nhưng dưới ánh mắt soi mói của tất cả mọi người, chỉ đành gật đầu nói: "Được, vậy thì mình thêm máu."

Lúc này Diệp Từ mới nhìn sang Cá Con Bằng Đá: "Cá Con Bằng Đá, cậu có học thuật có thể làm phép trong lúc di chuyển không?"

"Không, mình không đủ tiền." Vấn đề này rõ ràng chạm đúng chỗ đau của Cá Con Bằng Đá, đôi mắt cậu ta khẽ run lên.

Diệp Từ cũng không nói thêm gì nữa, cô hiểu cái cảm giác đau khổ này, bất cứ người chơi hệ pháp thuật nào lên cấp 8 đều có thể học được kỹ năng làm phép trong lúc di chuyển, đây là kỹ năng thụ động đặc biệt của hệ pháp thuật, đồng thời cũng là kỹ năng thụ động duy nhất có thể học được từ thầy dạy kỹ năng.

Nhưng 80% người chơi hệ pháp thuật ở cấp 8 đều sẽ không học kỹ năng này, nguyên nhân chỉ có một, quá đắt.

Diệp Từ nhớ lại mình ngày xưa, lúc cô cấp 8 thấy giá tiền cần phải trả để học kỹ năng này, đừng nói là khóe mắt, cả người cô đều run rẩy muốn sụp đổ.

Tận 20 đồng vàng!

Cái giá này với một người chơi mới thực có thể xem là không tương.

Sau khi sắp xếp công việc cho cả nhóm, trận chiến lại tiếp tục.

Mặc dù đây là phó bản cấp độ khó nhưng dù sao nó vẫn chỉ là một phó bản nhỏ, thực sự không phải là quá khó. Bốn người đồng đội của Diệp Từ tuy không phải mạnh mẽ gì nhưng khá là nghe lời, nhiệm vụ Diệp Từ giao cho từng người đều được hoàn thành một cách xuất sắc.

Có người cản quái nên Diệp Từ thoải mái hơn nhiều, cô đi theo Cá Con Bằng Đá, bắt đầu tấn công từ phía sau.

Nhưng nếu xét ai thoải mái nhất thì chẳng ai bì được với lão Tam, nó chỉ việc lon ton vừa đi vừa ăn phía sau Diệp Từ, lúc thì quay sang bên này, lúc thì hóng hớt bên kia, lại còn kéo kéo áo Diệp Từ đòi thêm thịt để ăn nữa chứ.

Chẳng phải Diệp Từ quên mất sự tồn tại của lão Tam, mà cô muốn để độ trung thành của nó tăng thêm một chút nữa, để lúc đánh Boss to có nhiều tác dụng hơn.

Kinh nghiệm có được từ quái trong phó bản cấp độ khó cao hơn phó bản bình thường một chút, mới chỉ dọn một nửa phó bản mà lão Tam đã thăng từ cấp 3 lên cấp 5, độ trung thành cũng từ 12 điểm lên 23 điểm.

Lát sau, cả đội đã giáp mặt boss Saint.

Cả phó bản này chỉ có một điểm khác biệt duy nhất với phó bản cấp độ bình thường, đó là ba con Boss có thể di chuyển. Không những thế, con chuột thủ lĩnh còn dẫn theo một con nhện bậc tinh anh nữa.

Thực ra phó bản này chủ yếu chỉ xem xét tốc độ đánh quái của người chơi như thế nào, nếu chậm một chút thì chỉ cần một con chuột thủ lĩnh và một con nhện tinh anh đã có thể giải quyết gọn gàng cả đội rồi.

Lần trước lão Tam chết cũng vì con nhện tinh anh kia liên tục phun độc đầy thôi.

"Giờ mình sắp xếp lại một chút, lát nữa Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt cản con chuột thủ lĩnh và nhện, nhớ kỹ phải cản được bọn chúng và không cho bọn chúng tấn công DPS. Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ, cậu chịu trách nhiệm thêm máu cho Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, tuyệt đối không thể để tank chết. Con Dao, cậu tấn công con chuột thủ lĩnh từ phía sau, không cần đứng cùng một chỗ với Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, tránh tăng thêm áp lực cho người trị liệu. Chúng ta giải quyết con nhện trước, sau đó đến con chuột thủ lĩnh."

Bốn người gật đầu, sau đó gần như đồng thanh hỏi: "Vậy còn cậu?"

Diệp Từ cười cười, chỉ sang con chó và Saint, nói: "Mình giữ chân bọn chúng, sau khi các cậu giải quyết con chuột thủ lĩnh và nhện xong thì sang phía con chó, cuối cùng mới đến Boss. Hiểu hết chưa?"

Bốn người tuy đều công nhận những lời này rất đúng, nhưng trong lòng ai cũng thầm nghĩ, một thợ săn mà dám cản Boss, có quá ngông cuồng không?

Bắt đầu.

Tất cả đều dựa theo kế hoạch, Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Diệp Từ đồng thời nhắm vào phía ba con Boss. Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt tung một chiêu mê hoặc lên người chuột thủ lĩnh và nhện nhện, thành công kéo sự chú ý của bọn chúng lên người mình, đẩy lưng bọn chúng về phía Cá Con Bể Đá, Con Dao và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ.

Diệp Từ cũng thả lão Tam ra, nó lập tức lao về phía con chó, đồng thời phát ra kỹ năng mê hoặc thu hút sự chú ý của nó. Bản thân Diệp Từ thì tung ra kỹ năng Con Dấu Thợ Săn và Độc Xà Đeo Bám.

Bạo kích!

-210!

Cô vốn tưởng cần phải bắn mấy mũi tên mới có thể thu hút sự chú ý của boss Saint, nhưng nào ngờ chỉ với mũi tên đầu tiên, sự chú ý của nó với Diệp Từ đã tăng vọt đến 200% độ cừu hận, hai mắt nó đỏ bừng vọt thẳng về phía cô. Nó vừa chạy vừa thả một luồng khí vào người Diệp Từ.

Đây là một trong những kỹ năng của boss Saint của phó bản cấp độ khó, "Sương Mù Băng Giá", kỹ năng này có tác dụng giảm 50% tốc độ di chuyển của người chơi, có thể duy trì trong 10 giây.

Bình thường chỉ cần trúng chiêu này, người chơi căn bản chẳng thể làm gì ngoài chịu chết, và chuyện này cũng tương đương với việc toàn đội diệt vong.

Muốn sử dụng kỹ năng Sương Mù Băng Giá phải cần 1,5 giây. Ngay khi Diệp Từ thấy hai mắt boss Saint đỏ rực lên, cô lập tức dựa vào lực quán tính, bật nhảy lên trời. Tích tắc sau, làn Sương Mù Băng Giá liền quét đến sát mép giày của cô, cô ở trên không lách người thêm một cái, đồng thời bắn một mũi tên Độc Xà Đeo Bám về phía boss Saint.

Lại là bạo kích!

-211 !

Cả một chuỗi động tác được thực hiện vô cùng gọn gàng, lưu loát.

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ và Cá Con Bể Đá tình cờ đứng ngay góc độ có thể quan sát rõ ràng từng hành động của Diệp Từ, cả hai đồng loạt ngăn người trước thao tác tuyệt vời của Diệp Từ, đến nỗi quên cả việc mà mình đang phải làm.

Diệp Từ vừa tấn công boss Saint, vừa xem chừng tình huống của nhóm người bên kia, khi cô thấy máu của Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt rơi xuống không ngừng mới nhận ra Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ và Con Cá Bể Đá đang ngăn ngó nhìn mình, cô vội vàng hét lên: "Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ, máu tank! Cá Con Bể Đá, đánh quái!!"

Lúc này cả hai mới giật mình, người liều mạng thêm máu, người liều mạng sử dụng skill.

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt thấy cột máu sắp cạn đáy của mình bắt đầu tăng lên mà sợ đến mức tái cả mặt. Vì sự chậm trễ ấy mà bất kể Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ có nỗ lực thêm máu thế nào, cột máu của Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt cũng nhảy lên nhảy xuống không ngừng, dao động từ 5% - 40%.

Diệp Từ thấy cả đội đã ổn định lại, liền tập trung sự chú ý vào boss Saint, nhân tiện thêm máu cho lão Tam, vô cùng thoải mái.

Rốt cuộc con nhện tinh anh cũng chết, cả phó bản cơ bản không còn rắc rối nữa.

Kỹ thuật tuyệt vời ban nãy của Diệp Từ đã kích thích bốn người kia không ít, cả bốn cùng quay sang đánh con chuột thủ lĩnh, không lâu sau nó cũng ra đi đoàn tụ với thuộc hạ của mình.

Ngay sau đó, cả đám người lại nhắm về phía boss Saint, lúc này boss Saint đã bị Diệp Từ đánh mất hết 30% máu, cả năm người hợp lực, hơn mười phút sau boss Saint cũng được giải quyết xong xuôi.

Ngay khi Saint chết, đội trưởng Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt liền nhận được thông báo của hệ thống: "Đội của bạn là nhóm đầu tiên thành công đánh qua phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, bạn có muốn công bố tên của đội và các thành viên hay không?"

Thủ sát, là thủ sát!

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt kích động không ngừng xoa xoa hai tay, hần lập tức quay đầu hỏi ý kiến của Diệp Từ, sau trận đánh này, vị trí của Diệp Từ trong lòng anh chàng không còn là một thợ săn bình thường nữa mà đã nâng cấp thành một cao thủ siêu cấp trâu bò.

Update:

MT (monster-tank): là những nhân vật có khả năng phòng thủ cao, nhiều HP, có vai trò thu hút monster (quái) về phía mình và đứng đó để chịu đòn. Nói cách khác, tanker đúng là "xe tăng" đứng đó để tank cho cả nhóm. Những chức nghiệp có thể làm MT đa số đều là chiến sĩ, hoặc trong tình huống Boss tấn công chủ yếu bằng pháp thuật thì có thêm những chức nghiệp có tính đề kháng ma pháp cao như pháp sư, thuật sĩ...

T phó: đây là người sẽ thay thế người là MT khi người chơi ấy chẳng may bị giết chết.

(*) Mana: trong truyện đề là nước thuốc màu lam, nhưng trong game online thường gọi là Mana hơn nên mình đề như thế cho dễ hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thủ Sát! Hang Động Băng Giá Cấp Độ Khó! (2)

"Tùy cậu." Diệp Từ suy nghĩ giây lát, tuy cô rất muốn giấu tên nhưng có vẻ những người bạn này lại không muốn thế, nếu lúc này cô vẫn nằng nặc đòi ẩn tên thì lại càng làm người ta chú ý hơn, nói không chừng còn liên tưởng đến người đã giành thủ sát phó bản Hang Động Băng Giá cấp bình thường dạo trước nữa, tính ra thì thiệt nhiều hơn lợi.

Nghe Diệp Từ bảo tùy mình, Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt lập tức chọn công bố.

"Mời bạn chọn tên cho đội ngũ."

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn, cũng chẳng suy nghĩ nhiều, lập tức nói: "Pro - Team."

Hệ thống ngay lập tức nhận lệnh, bắt đầu thông báo.

"Chúc mừng 5 thành viên của 'Pro - Team' đã trở thành tổ đội đầu tiên đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, để chúng ta mãi mãi ghi nhớ tên họ."

"Chúc mừng 'Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt' đã đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, hệ thống thưởng hai mươi ba đồng vàng, 10000 điểm danh vọng thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ' đã đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, hệ thống thưởng hai mươi ba đồng vàng, 10000 điểm danh vọng thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Công Từ U' đã đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, hệ thống thưởng hai mươi ba đồng vàng, 10000 điểm danh vọng thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Cá Con Bằng Đá' đã đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, hệ thống thưởng hai mươi ba đồng vàng, 10000 điểm danh vọng thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Con Dao' đã đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, hệ thống thưởng hai mươi ba đồng vàng, 10000 điểm danh vọng thế giới, 1 điểm thiên phú."

Bốn người hưng phấn hét to, ngay lúc này có lẽ bất cứ chuyện gì cũng không thể nào kích thích bằng chuyện họ đã giành được thủ sát. Từ mối quan hệ người đứng xa lạ, sau giây phút này đã một bước trở thành huynh đệ sống chết có nhau.

Thậm chí Con Dao còn mở bảng xếp hạng ra, nhanh chóng kéo đến trang ghi danh phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, quả nhiên hệ thống đã ghi nhận tên năm người bọn họ vào đề mục này, anh chàng thật thà cười nói: "Minh thực sự không dám tin tên của mình có thể xuất hiện trong bảng thành tựu này, đúng là quá tuyệt vời mà."

Trong lúc mấy người bọn họ đang bận rộn vui mừng trong phó bản, các công hội khác lại rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Xuân Vũ các.

"Pro-Team là đám người nào? Sao họ có thể vượt qua phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó nhanh đến thế? Mau đi điều tra tình hình cho ta!"

Không Gian 0°

"Điều tra xem đám người này thuộc công hội nào, nếu chưa có công hội thì phải chào mời tất cả gia nhập công hội chúng ta."

Sức Mạnh Tiềm Ẩn.

"Đám đầu heo này, thủ sát Hang Động Băng Giá để người ta cướp đi dễ dàng như thế sao? Đi điều tra rõ ràng cho ta !!!"

Thiết Huyết Chiến Mâu.

Thiên Sơn Tà Dương và nhóm thành viên chủ lực của công hội đang bận rộn giải quyết đám tiểu yêu trong Hang Động Băng Giá cấp độ khó thì trông thấy thông báo của hệ thống, hần lạng người trong chốc lát.

Khổng Tước Lang đứng cạnh hần cũng không ngoại lệ, sau đó cô nàng nhũ mảy, nói: "Pro-Team á? Tên gì lạ hoắc, là đám người nào thế này, sao bọn chúng lại cướp được thủ sát?"

Thiên Sơn Tà Dương ngăn người một lát rồi lại tiếp tục giết quái, mấy người cùng đội thấy hần không lên tiếng cũng không bàn luận gì nữa, tập trung vào làm việc của mình.

Mãi đến khi xử lý xong đám quái tạp nham, Thiên Sơn Tà Dương mới quay đầu lại nói: "Đi thăm dò xem mấy người này là của công hội nào."

Khổng Tước Lam lập tức truyền lệnh xuống cấp dưới, không đến một phút sau, cô nàng quay sang nói với Thiên Sơn Tà Dương: "Lão đại, cái người tên Công Tử U hình như là người của công hội chúng ta."

"Cái gì?" Câu nói này làm Thiên Sơn Tà Dương giật mình không thôi. "Công hội chúng ta có người này sao? Sao mình chưa từng nghe thấy?"

"Mình nhớ hồi sáng Bên Trái có gửi tin nhắn bảo mình mời người này vào công hội, thế nên mình mới cảm thấy cái tên này sao mà quen quá, lúc này mình đã kiểm tra lại, quả nhiên là người của công hội chúng ta."

"Người của công hội chúng ta tại sao lại không đi đánh phó bản với chúng ta? Đi ra ngoài làm gì? Lại còn giành thủ sát với người lạ nữa?"

Thiên Sơn Tà Dương nhũ mảy, phải biết rằng cái gọi là thủ sát này có ảnh hưởng rất lớn đến thứ hạng của công hội, hiện giờ thật buồn cười làm sao, người của mình không giúp mình mà lại ra bên ngoài giành thủ sát với người nhà, chuyện này làm sao không khiến Thiên Sơn Tà Dương bức mình cho được.

Về phần Khổng Tước Lam cũng không sao trả lời được câu hỏi này. Người kia tuy thuộc công hội, lẽ ra phải chịu sự quản lý của công hội, nhưng sự thật có không ít người không quen tham gia các hoạt động có tổ chức này, nó vốn cũng bình thường thôi nhưng lúc này bị Thiên Sơn Tà Dương hỏi, Khổng Tước Lam chỉ còn cách im lặng đứng sang một bên.

Thiên Sơn Tà Dương thờ dài, nhìn Khổng Tước Lam rồi lại quay sang nhìn những người khác nói: "Chế độ thưởng của công hội phải sửa đổi lại rồi, chỉnh sửa xong đưa cho ta xem."

"Vâng."

"Lên mạng tìm xem có clip quay lại trận đấu kia không, nếu không có thì đi tìm Công Tử U hỏi xem trận ấy là ai chỉ huy. Tìm mọi cách kéo người kia vào công hội của chúng ta." Thiên Sơn Tà Dương nói xong cũng không còn hưng hực ý chí chiến đấu nữa, từ lúc đọc được thông báo trên hệ thống, hứng thú của hần với bản sao này đã biến mất không còn chút gì, hần thậm nghĩ mình phải nhanh chóng trở về trụ sở công hội giải quyết vấn đề chế độ khen thưởng đã.

Pro - Team..

Diệp Từ nhìn cái tên vừa được đặt cho nhóm mình mà hai mắt tối sầm, tuy rằng cái tên ấy căn bản chỉ dùng mỗi lần này, nhưng trong bảng thành tích của game Vận Mệnh thì vẫn còn đó, điều đó khiến cô cảm thấy có chút rối rắm.

Đây rốt cục là khiếu thẩm mỹ kiểu gì a.

"Công tử, công tử, mau đến đây sờ Boss nè!" từ lúc giải quyết xong phó bản, bốn người đã hoàn toàn tin phục Diệp Từ, hiện giờ cả bốn người đều đang nhìn chăm chăm Diệp Từ bằng ánh mắt long lanh, chân thành lẫn tha thiết, bọn họ cực kỳ mong đợi Diệp Từ sẽ trên đường thắng lợi mà sờ được chiến lợi phẩm hâu hĩnh.

Có điều, bọn họ có lòng tin với Diệp Từ nhưng bản thân cô lại không hề tin tưởng mình một chút xíu nào.

Cô lắc đầu: "Thôi đừng, mình xui xẻo lắm, bốn cái xác kia mỗi người sờ một cái đi."

Mặc kệ bốn người kia yêu cầu mãnh liệt như thế nào, Diệp Từ vẫn kiên quyết không nhận nhiệm vụ sờ xác boss, cuối cùng bốn người họ đành phải chia ra mỗi người sờ một cái.

Đúng là phó bản cấp độ khó, bốn cái xác boss rơi ra tổng cộng mười hai kiện trang bị màu lam và hai quyển sách kỹ năng: Thuật Chế Tạo Tên Sơ Cấp và Hòa Diễm Khế Ước.

Nhưng chuyện đáng mừng nhất chính là rốt cuộc Diệp Từ cũng được trông thấy những món đồ đặc biệt, "đặc sản" của Hang Động Băng Giá, mà lại còn không chỉ có một món nữa.

Búa Băng Giá ×1

Kiếm Băng Giá ×1

Cung Băng Giá ×1

Pháp Trọng Băng Giá ×1

...

Mười hai kiện trang bị màu lam mà có đến bốn kiện gắn mác Hang Động Băng Giá, trừ Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ ra thì ba người còn lại mỗi người đều nhận được một món, có điều tính ra Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ cũng không thiệt thòi lắm, vì trong mười hai kiện trang bị kia có đến hai món được dành riêng cho Muc Sư.

Bốn người họ tuy ai cũng nhìn chăm chăm chiến lợi phẩm nhưng đều rất ăn ý mà giao quyền chọn lựa cho Diệp Từ.

"Mình chỉ lấy cây cung và hai quyển sách kỹ năng thôi, còn lại mọi người cứ chia với nhau đi." Diệp Từ mỉm cười từ chối lời yêu cầu phân chia vật phẩm từ Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt.

Đối với Diệp Từ, có thể thu được cây Cung Băng Giá đã là một thu hoạch lớn nhất rồi, đây còn chưa kể cả quyển kỹ năng Thuật Chế Tạo Tên Sơ Cấp mà cô hằng ao ước nữa, như thế còn chưa đủ may mắn sao?

Còn quyển kỹ năng Hòa Diễm Khế Ước kia nào phải vật tầm thường, nó là một trong mười hai quyển sách kỹ năng của Triệu Hồi Sư, bất cứ người chơi nào chọn nghề nghiệp này cũng đều phải học, tuy tỉ lệ rơi ra không phải là thấp nhưng phải vào phó bản cấp độ khó mới tìm được. Cũng may trong đội không có người nào theo nghề nghiệp này nên cô mới có thể chọn lấy, và dĩ nhiên quyển sách này là dành cho Lưu Sướng rồi.

Bốn người nghe Diệp Từ bảo chỉ cần vài món như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, dù sao lần này đánh phó bản chủ yếu công lao thuộc về sự chỉ huy của Diệp Từ, nếu không bây giờ e là cả bọn đã thành xác chết nằm dài dưới đất rồi.

Thế nên cả bốn cùng tỏ vẻ mình chỉ cần những đồ dành riêng cho chức nghiệp của mình, những thứ khác không cần đâu.

Diệp Từ lại nói: "Trong thời gian đầu chưa phân chia rõ rệt từng trang bị của mỗi chức nghiệp, trừ vũ khí ra thì đa số những vật phẩm còn lại đều có thể dùng chung, mọi người cứ chia ra đi. Một mình mình lấy ba món đã là nhiều lắm rồi, những thứ còn lại có lấy mình cũng không dùng đến."

Nghe Diệp Từ nói thế, bốn người cũng không tiếp tục từ chối nữa mà vô cùng thích thú chia chác chiến lợi phẩm.

"Trời ơi tiếc quá, ban nãy quên mất quay clip lại rồi! Uống quá đi." Cả Con Bằng Đá vừa cầm Pháp Trọng Băng Giá lên liền như sức nhớ mà vô đầu nói với về tiếc nuối. Ba người còn lại nghe thấy thế cũng vô cùng lấy làm tiếc, hận không thể tóm lấy đồng hồ thời gian mà quay ngược trở lại thời điểm ban đầu khi mới vào phó bản.

Diệp Từ ngược lại thờ phào một hơi đầy nhẹ nhõm, cũng may mà không ai quay clip, nếu không chẳng may upload lên mạng thì khổ cô rồi. Có điều nhân chuyện này mới nhớ đến chuyện dặn dò mọi người đừng nói với ai chuyện hôm nay cô là chỉ huy, bốn người tuy có chút tò mò nhưng không hỏi thêm gì đều gật đầu đồng ý.

Thật ra Diệp Từ chẳng biết mấy người này có thể giữ bí mật bao lâu, nhưng thôi kệ, được bao lâu hay bấy lâu, hiện giờ cô không có nhiều thời gian lo những chuyện nhỏ nhặt này.

Cả nhóm sau khi phân chia trang bị xong, thêm bạn nhau rồi chào tạm biệt. Diệp Từ luôn đi ở cuối đội ngũ, đợi bốn người kia đều rời khỏi phó bản liền quay ngược trở lại chỗ thi thể Boss Saint, cô dùng một thanh đao nhỏ cắt đầu của nó xuống, vứt vào trong một cái túi rồi mới rời khỏi phó bản.

Đây chẳng phải vì ban nãy cô quên mất, mà vì nếu làm trước mặt bốn người họ thì thực lòng cô không biết phải giải thích với họ như thế nào. Nói với họ cô là người trùng sinh từ tương lai mười năm sau cho nên mới mở ra được nhiệm vụ liên hoàn à?

Thôi, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, những chuyện này tốt nhất đừng để ai biết thì hơn.

Rời khỏi phó bản, Diệp Từ lấy chiếc Cung Băng Giá ra xem thông tin của nó.

Cung Băng Giá

Trang bị màu lam

Tốc độ tấn công: 1.5

Công kích: 25 - 30

Sức mạnh: +14

Nhanh nhẹn: +20

Đặc tính: công kích chính xác +10%

Đặc tính: tăng 20% tỷ lệ thương tổn băng hàn, giảm tốc độ di chuyển của mục tiêu 50%, duy trì 8s

Cấp độ yêu cầu: 10

Chức nghiệp: thợ săn, hiệp sĩ.

Sau khi thay chiếc Cung Băng Giá, Diệp Từ lập tức tới cánh rừng Tinh Linh tìm vài con quái tầm cấp 10 thử tay nghề.

-154

-161

Bùng nổ -297

Điểm tấn công so với vũ khí ban đầu cao hơn 1/3 nha! Nếu như dùng mũi tên cao cấp hơn, vậy điểm tấn công sẽ còn cao hơn nữa.

Diệp Từ lập tức lấy quyển sách kỹ năng Thuật Chế Tạo Tên Sơ Cấp ra học...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Minh Nguyệt Tinh

Ban đầu Thuật Chế Tạo Tên Sơ Cấp chỉ có thể chế tạo ra tên bằng gỗ, nguyên liệu là một tổ lông chim, thứ này ở thôn Tân Thủ có rất nhiều. Người mới thường nhặt lông chim đồ quyền rồi đến chỗ NPC đổi vài đồng tiền lẻ. Diệp Từ ngồi trước cửa thôn hét to: "Mua lông chim đồ quyền số lượng lớn đây, một tổ một đồng bạc, ai có mau đến đâyyyyy!"

Bình thường một tổ lông chim đồ quyền bán cho NPC được 20 đồng, giờ có người lại gào lên muốn mua 1 đồng bạc một tổ, nhất thời cả thôn Tân Thủ ào ào như ong vỡ tổ, người người nhà nhà tranh nhau chạy về phía Diệp Từ, cứ như sợ rằng chậm chân thì người ta sẽ không mua nữa...

Cứ thế, không đến một tiếng cô đã mua được mấy chục tổ, chất đầy giỏ đồ. Nếu cô tiếp tục mua với tốc độ này phỏng chừng nhóm người mới vẫn liên tục không ngừng đem lông chim đến đây.

Diệp Từ đem cất hết mớ tổ lông chim đồ quyền vào kho hàng, sau đó mới đi tìm trưởng thôn, giao đầu boss Saint cho lão, ông lão kia bề ngoài trông

thật thà phúc hậu nhưng cô chắc chắn đây là một người vô cùng xảo quyệt.

"Ô kìa, nhìn xem là ai đã trở lại! Hóa ra là dũng sĩ của tộc Tinh Linh chúng ta!" Có thể do Diệp Từ đánh phó bản Hang Động Băng Giá quá nhiều lần nên điểm danh vọng đã đạt đến mức độ kính trọng, thế nên thái độ của các NPC ở thôn Tân Thủ đối với cô mới trở nên vô cùng thân thiết.

Ngay cả lão thôn trưởng luôn ra vẻ với cô nay thấy cô bước đến cũng cúi người chào, sau đó mới nói tiếp: "Thợ săn trẻ tuổi, ta ngửi thấy mùi máu tươi của dã thú trên người cô, nếu ta đoán không sai hẳn là lần này cô mang đầu Saint đến phải không?"

Diệp Từ lập tức giao đầu boss Saint cho trưởng thôn, hệ thống lập tức thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành.

Lão trưởng thôn gian xảo như hồ ly này cũng không hẹp hòi, vừa nhận được hàng liền đền đáp cho Diệp Từ bằng một thanh dao găm và 1 điểm thiên phú.

Dao Găm Nhanh Nhảy

Trang bị màu xanh lục

Tốc độ tấn công: 1.5

Công kích: 8-18

Nhanh nhẹn: +11

Sức mạnh: +7

Đặc tính: giảm 0.5 tốc độ công kích.

Yêu cầu cấp bậc: 10

Yêu cầu chức nghiệp: không

Thanh dao găm này có thể nói là bất cứ người chơi nào cũng có thể sử dụng, nhưng nếu nằm trong tay đạo tặc, hiệp sĩ hoặc thợ săn thì mới thể hiện ra được toàn vẹn tác dụng, vì cả ba chức nghiệp này đều dựa vào tốc độ và điểm nhanh nhẹn là chính, vũ khí càng nhẹ, tốc độ càng nhanh dĩ nhiên sẽ càng tốt.

Chỉ có như thế mới có thể phát huy được ưu thế nhanh nhẹn của mình lên mức cao nhất.

Cung là một vũ khí chuyên dùng tấn công ở cự ly xa, miễn con mồi đến gần thợ săn trong phạm vi 6 thước trở lại thì không thể sử dụng nữa, cho nên với thợ săn và hiệp sĩ thì khi chiến đấu trong phạm vi 6 thước gần mình thì phải dùng sức mạnh mà thôi, cái này cũng chính là lý do tại sao bọn họ đều có yêu cầu rất cao với những vũ khí cần sử dụng trong cự ly gần.

Mà chuôi dao găm này không những tăng điểm nhanh nhẹn mà còn giảm 0.5 tốc độ công kích. Nghĩa là nếu đồng thời có hai thanh dao găm có tốc độ tấn công là 1.5 thì trong vòng 3 giây, thanh Dao Găm Nhanh Nhẹn sẽ tấn công được hơn thanh dao găm bình thường một lần công kích.

Đối với những người chơi theo chức nghiệp không chuyên về sức mạnh như đạo tặc, hiệp sĩ hoặc thợ săn, thêm một lần tấn công chẳng khác nào có thêm một cơ hội sống sót.

Cho nên chuôi dao găm này tuy chỉ là trang bị màu xanh lục nhưng với Diệp Từ lại chẳng kém gì trang bị màu xanh lam.

Diệp Từ vừa nhận được chuôi dao găm liền lấy ra sử dụng ngay, cô lắc lắc cổ tay để bản thân nhanh chóng thích ứng với trọng lượng của nó, sau đó vung lên đánh vào khoảng không mấy cái, quả nhiên tốc độ nhanh hơn dao găm bình thường rất nhiều, gần như nghe được tiếng gió rít nữa.

"...A... thợ săn trẻ tuổi..." Lão trưởng thôn có vẻ không muốn nói thêm nhiều lời nữa, Diệp Từ cũng thu chuôi dao găm trở lại, nghiêm túc chờ lão giao cho nhiệm vụ kế tiếp.

"Thấy cô trưởng thành nhanh như thế, lòng ta hết sức vui mừng. Mấy ngày trước ta nghe quan lớn Donie nói gần vùng Thổ Thạch Lâm có một hang ổ thổ phi rất lớn, bọn chúng liên tục quấy nhiễu các tòa thành lân cận, nếu người có thể mang đầu tên thủ lĩnh John đến cho quan hành chính, ta nghĩ đây là một việc vô cùng có lợi cho tương lai phát triển của người sau này."

Diệp Từ lập tức nhận nhiệm vụ.

Vừa may cô cũng phải đi làm nhiệm vụ cho Raimi, giờ thì hay quá, làm hai nhiệm vụ một lượt luôn.

Diệp Từ chẳng phải là người nóng vội, lại càng không phải là người cuồng luyện cấp, hôm nay đã may mắn hoàn thành nhiệm vụ ở phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, lại còn học được cả thuật Chế Tạo Tên Sơ Cấp nên trong hôm nay cô sẽ không làm thêm nhiệm vụ hay đi luyện cấp nữa. Cô đi tìm tiệm tạp hóa trong thôn rồi mua một vài thanh gỗ "không biết có tác dụng gì" rồi bắt đầu điên cuồng luyện tập chế tạo tên.

Có điều, dù cô không muốn gây chuyện không có nghĩa là rắc rối không tìm đến cô.

Cô mới ngồi xuống được một lát, tên chưa làm được bao nhiêu mồi đã có mười mấy người lạ nhẩn tin đến cho cô, tất cả đều cùng hỏi một nội dung, chính là chuyện liên quan đến phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, cô trả lời liên tục đến phát mệt, cuối cùng mãi đến khi đóng kênh trò chuyện cá nhân lại thì mới thứ mới được an tĩnh trở lại.

Có điều đây chính là kênh trò chuyện bằng âm thanh thôi, kênh chữ vẫn không an bình một chút nào, tuy cô đã ẩn nó đi rồi nhưng từng tiếng tích tích báo hiệu có tin nhắn mới vẫn không ngừng vang lên, cô thật sự là không thể chịu đựng nổi sự phiền phức này, cuối cùng đóng nó lại luôn.

Nhưng như thế vẫn chưa được yên, kênh chữ vừa đóng liền có một con bọ câu bay đến chỗ cô đang đứng.

Truyền tin bằng bọ câu là cách liên lạc thứ ba trong trò chơi vận mệnh, nếu kênh trò chuyện riêng tư lẫn kênh chữ đều không liên lạc được mà bạn lại nôn nóng muốn tìm người thì có thể chọn cách gửi thư bằng bọ câu. Gần như nháy mắt sau đối phương liền có thể nhận được thư hoặc đồ vật mà bạn cần gửi.

Tuy nhiên, truyền tin bằng bọ câu cũng có một số chỗ không thể đến. Ví như đối phương đang trong phó bản hoặc dưới lòng đất thì căn bản không thể nào đưa đến được. Ngoài ra, truyền tin bằng bọ câu còn giới hạn phạm vi rất cụ thể, chỉ khi nào bạn và đối phương đều cùng thêm nhau vào danh sách bạn tốt mới có thể sử dụng được, mỗi lần sử dụng còn tốn hai đồng bạc nữa.

Tuy cô không biết ai là người gửi tin đến, nhưng Diệp Từ cũng không từ chối mà nhận thư, mở ra xem. Bức thư này hóa ra là do bốn người đồng đội ban này vừa đi cùng với Diệp Từ, nội dung thế này: "Công tử, này giờ có hàng tá người liên tục hỏi bọn mình làm sao có thể qua được phó bản, ai là người chỉ huy, bọn mình phải trả lời thế nào đây? Kênh liên lạc nào cũng muốn nổ tung rồi, bọn mình phát điên lên mất thôi."

"Cứ bảo là mình đánh bừa, còn các cậu muốn nói thế nào cũng được." Diệp Từ mỉm cười, xem ra không chỉ có mỗi mình cô bị người ta ném bom, bốn người kia cũng không ngoại lệ. Cô vừa thả bọ câu bay đi, còn chưa kịp quay đi đã thấy mấy con bọ câu khác bay đến.

Cô mở thư ra xem, hóa ra là của Bức Tượng Băng Đồng, Buồng Tay Cô Ấy Ra và Ước Mơ Cao 1m7, cả ba người đều tỏ vẻ chúc mừng cô đánh hạ được phó bản, còn nói thêm là bọn họ vẫn chưa đánh hạ được phó bản ý, cô đoán chắc do không đủ người, họ hẹn cô hôm nào rồi có thể cùng họ đánh hạ phó bản này.

Diệp Từ lần lượt trả lời từng người một, cô bảo khi nào có thời gian sẽ cùng đi.

Sau đó, lại thêm một con bọ câu bay đến, là của anh chàng mục sư Tứ Hải: "Công tử, có rồi đi Thổ Thạch Lâm không? Hai tuần sau đi Thổ Thạch Lâm."

Thổ Thạch Lâm? Diệp Từ ngẩn người, cô nhớ phó bản ở Thổ Thạch Lâm đâu có khó lắm đâu? Sao Tứ Hải lại hẹn cô hai tuần sau đến đây? Cô còn đang bận suy nghĩ thì Tứ Hải đã gửi đến bức thư thứ hai, quả nhiên là bổ sung thêm chút thông tin: "Quên mất, đi phó bản cấp độ khó ở Thổ Thạch Lâm, có rảnh không?"

"Từ từ bình tĩnh, mình vẫn chưa biết nữa." Cô thầm tính toán thời gian, một tuần sau là ngày khai giảng, tuy trong quá khứ cô đã tốt nghiệp đại học rất lâu, bài vở không biết trôi đến phương nào rồi nhưng cô quên không có nghĩa người khác cũng quên, ít nhất Lưu Sướng đã nhắc cô chuyện này không chỉ một lần.

"Đi đi, mình hẹn trước thôi, còn thời gian thì để mình hẹn thêm mấy người nữa đã."

Cô vừa giải quyết xong Tứ Hải, lại thêm một phong thư nữa, là Lưu Sướng, nội dung bức thư không hề khách sáo như những người khác, Diệp Từ đọc từng chữ trên thư mà gần như cảm nhận được tiếng rít rào kinh khủng của cô gái nào đấy.

"Cậu đang ở chỗ nào, lập tức chạy về trụ sở công hội luôn và ngay !!!"

Diệp Từ đọc thư mà phải bật cười, cô không chút hoang mang gửi thông tin của quyển sách kỹ năng Hóa Diễm Khế Ước qua thư bọ câu, kẻ đó viết thêm mấy chữ: số 42, Tinh Linh, thôn Tân Thủ.

"Chị yêu, em đến ngay đây." Lưu Sướng gần như ngay lập tức hồi âm cho Diệp Từ, Diệp Từ đọc thư dường như có thể hình dung ra được vẻ mặt phản khởi của Lưu Sướng ngay lúc này.

Cuối cùng cũng giải quyết xong, Diệp Từ xem như có thể thanh thoi mà làm tên gõ rồi.

Bỗng nhiên trước mặt cô tối sầm lại, sau đó từ trên đỉnh đầu cô vang lên một giọng nói non nớt: "Cho hỏi, tên này cô bán giá bao nhiêu?"

Cô ngẩng đầu lên nhìn liền thấy ngay một tinh linh trắng nõn tóc vàng dài thật dài, có điều xem tuổi tác không lớn lắm, anh chàng đang mờ to hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Từ. Người này mặc bộ trang phục dành cho người mới, tay cầm cung tên thô sơ bằng gỗ, trông có vẻ là người chơi mới đạt cấp năm.

"Cậu cần thì cứ lấy đi." Đồng tên này cô làm để quen tay, vốn không định dùng đến, có đem bán cho Saya cũng không được bao nhiêu tiền, vứt thì phí quá thôi thì cho người chơi mới dùng, coi như là vật tận kỳ dụng (vật gì cũng có chỗ dùng).

Người mới kia có vẻ rất là vui mừng, hần bất ngờ mất một lúc lâu mới gật đầu nói: "Cám ơn chị, cám ơn chị."

Diệp Từ đưa hết số tên mình mới làm được cho cung thủ kia, sau đó thuận miệng nói: "Dùng hết thì đến đây tìm mình, mình sẽ ngồi đây cả ngày hôm

nay."

"Được, được, cảm ơn chị! Cảm ơn chị rất nhiều." Cung thủ này cực kỳ vui vẻ, đôi tay nhận tên thoáng run rẩy, hấn không ngừng cảm ơn Diệp Từ. Cung thủ xoay người đi được vài bước không hiểu sao lại quay lại nhìn Diệp Từ rồi gửi cho cô lời mời kết bạn: "Chị, em là Minh Nguyệt Tinh, là một hiệp sĩ, có thể thêm bạn em được không?"

Diệp Từ cũng không từ chối, tuy bây giờ trông anh chàng có vẻ khá "gà" và "bèo" nhưng ai biết được sau này hấn sẽ thành cái dạng gì đây? Nhiều bạn cũng không phải chuyện xấu, cô lập tức chấp nhận lời mời kết bạn, thêm tên Minh Nguyệt Tinh vào danh sách bạn bè của mình, điều này làm cho Minh Nguyệt Tinh rất vui mừng, hấn lại liên tục cảm ơn, có điều vẻ mặt vui mừng ấy thoáng cái biến mất, không hiểu sao lại chuyển thành đờ người.

"Sao thế?" Diệp Từ trông thấy Minh Nguyệt Tinh ngẩn người, cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Chị, chị là Công Tử U?"

"Ừ."

"Em cứ tưởng Công Tử U là con trai cơ..."

...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nhập Học!

Diệp Từ đen mặt, dờ khóc dờ cười.

"Chị là Công Tử U, người vừa vượt qua phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó à?"

"..."

Mặt Diệp Từ càng lúc càng đen, không thể nào, chuyện này ngay cả người mới chơi cũng biết sao?"

"Chị, sao chị lại ngồi đây?" Minh Nguyệt Tinh không kiềm được, nhìn Diệp Từ nói với vẻ hưng phấn, hai mắt sáng bừng gần như có thể so được với ánh kim cương lấp lánh. "Trên kênh thể giới ai cũng đang tìm chị đây."

Diệp Từ suy nghĩ một lúc, không biết phải trả lời cậu ta thế nào đành cười nói: "Đừng nói với ai mình đang ở đây."

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên, em sẽ không nói với ai hết. Chị yên tâm, em nhất định sẽ giữ bí mật." Minh Nguyệt Tinh vừa gật đầu mỉm cười nhìn Diệp Từ, vừa xoay người chạy đi.

Lần này rốt cuộc cũng có thể chuyển tâm chế tạo tên gỗ rồi...

Hôm nay đúng là lắm chuyện quá, Diệp Từ cúi đầu tiếp tục chế tạo tên gỗ, có điều chưa được hai ba mươi phút đã nghe thấy tiếng bước chân ai đang dồn dập chạy đến. Cô ngẩng đầu lên nhìn, còn ai ngoài Lưu Sướng nữa đây?

Cô nàng chăm chú nhìn Diệp Từ bằng vẻ mặt hớn hở, phoi phoi như gió xuân, khiến Diệp Từ rung mình một cái, lưng nổi đầy da gà.

"Bạn yêu, người ta đến rồi nè, bạn yêu gọi một cái là người ta đến ngay, còn nhanh hơn là cậu triệu hồi súng vật nữa đó." Lưu Sướng vừa nịnh vừa định chạy đến ôm lấy Diệp Từ, Diệp Từ vội vàng lấy quyền sách kỹ năng ra đưa ngay cho Lưu Sướng, sẵn tiện đẩy cô bạn mình ra.

"Được rồi được rồi, trời nóng gần chết, cậu bớt nói những lời buồn nôn ấy đi."

"Là của cậu thật sao? Không ngờ cậu có thể đánh rơi ra được quyền sách này." Lưu Sướng vừa nhận được quyền sách kỹ năng, lòng vui sướng không kiềm được mà cầm quyền sách lên hôn chụt chụt mấy cái.

Diệp Từ nhìn nhìn sau lưng Lưu Sướng, cô còn chưa kịp xác định xem còn có ai nữa hay không đã nghe Lưu Sướng nói: "Khỏi nhìn, không có ai theo đâu."

"Cậu nghĩ mình là đồ ngốc à? Cậu đóng hết mọi kênh lại nhất định là vì không muốn người khác tìm thấy mình, chẳng lẽ mình điên đến nỗi đi hết cho khắp thiên hạ biết hết sao?" Lưu Sướng cất quyền sách kỹ năng vào túi đồ của mình, sau đó ngồi xuống cạnh Diệp Từ: "Không Tước Lam tìm cậu om sòm

trong công hội đấy."

"Không Tước Lam?"

"Là một cô gái, cô ấy quản lý nhân sự của công hội." Luru Sướng vừa nói vừa hừ mũi: "Chỉ hơi xinh xinh một chút mà mắt đã mọc trên trời, nói chuyện với bọn mình lúc nào cũng ra vẻ khinh khỉnh."

"Tìm mình làm gì?" Xem cách nói chuyện của Luru Sướng, không biết cái cô tên Không Tước Lam kia đã làm chuyện gì khiến cô nàng thấy bức mình rồi.

"Trăm phần trăm là vì chuyện cậu qua được phó bản Hang Động Băng Giá chứ còn chuyện gì nữa. Lúc tin tức vừa vang lên trên kênh thế giới, mấy người quản lý công hội rõ ràng đều tái mặt, cực kỳ không thoải mái". Luru Sướng lại hừ mũi nhìn Diệp Từ nói với vẻ tức giận: "Lúc này Không Tước Lam tìm bọn mình nói chuyện, cái giọng cứ như mình là nữ hoàng ý, nói thế này này 'Công Tử U là người các người mời vào, công hội hiện đang cần tìm cô ta, các người nhanh tìm cô ấy về, bảo cô ấy trình diện ở công hội, chậm trễ tự gánh hậu quả!' "

Nụ cười trên khóe môi Diệp Từ càng đậm thêm, tự gánh hậu quả, bốn chữ này thực có khí phách nữ hoàng nha.

"Cô ấy là người trong ban quản lý công hội, nói thế cũng bình thường." Diệp Từ chẳng để ý lắng đến những lời nói của Không Tước Lam, cô chỉ hơi nhún mày, nhìn Luru Sướng hỏi với vẻ khó hiểu: "Chuyện này có gì đâu mà cậu phải bức?"

"Thế mà còn không bức sao? Cậu xem Dịch Thương ý, chẳng khác gì một đũa tay sai, Không Tước Lam nói cái gì cậu ấy cũng hòa theo. Bị điên sao, trước giờ chưa từng gặp con gái chảnh." Luru Sướng càng nói càng tức giận, gương mặt bắt đầu đỏ ửng.

Diệp Từ không bình luận thêm gì về vấn đề này, cô biết rõ Luru Sướng ít nhiều gì có chút tình cảm với Dịch Thương, có điều cô nàng vẫn chưa phân biệt được đây là tình cảm nảy sinh do gần bó từ thuở bé, là một dạng của tình thân hay thực sự là tình cảm giữa nam và nữ. Thế nên nếu cô nàng chưa phân biệt được rõ ràng thì Diệp Từ dĩ nhiên sẽ không đứng bên ngoài nói linh tinh làm bạn mình phải xấu hổ, cô chỉ nhẹ nhàng an ủi vài câu mà thôi.

"Tiểu Từ, cậu chẳng bức chút nào sao? Để cô ta nói cậu như vậy mà được?" Diệp Từ càng an ủi, Luru Sướng lại càng bức hơn, càng lúc càng phát triển theo xu hướng muốn thay bạn mà báo thù.

Diệp Từ chớp mắt: "Cô ta với mình là người xa lạ, sao mình lại phải bức mình vì mấy câu nói vớ vẩn ấy? Chẳng lẽ cô ta bảo mình tự gánh lấy hậu quả thì mình sẽ phải tự gánh hậu quả thật sao? Huống chi có hậu quả gì đâu chứ?" Mặc dù Diệp Từ đã thay đổi khác xưa, nhưng bản tính thực sự của cô vẫn là hai chữ 'lạnh lùng' ấy, ngay từ đầu cô đã chẳng quan tâm đến chuyện Không Tước Lam nói gì cô, càng không để ý đến nó làm gì, dĩ nhiên sẽ chẳng có chuyện vì nó mà tức giận.

"Cậu nghĩ thoáng như thế cũng tốt." Luru Sướng thở dài mấy cái, có điều hình như cô lại vừa nhận được tin gì đó, cô xoay người đối mặt với Diệp Từ, nói: "Công hội gọi mình đi đánh phó bản, mình đi trước đây."

"Chẳng phải cậu không thích làm mấy chuyện đánh nhau cực nhọc ấy sao?"

"Vì có tính DKP, mỗi lần đi 80 người, đánh một phó bản thì được ghi nhận 2 điểm, mỗi điểm được thưởng 100 đồng, chứ nếu làm không công thì ai rảnh mà đi chứ!" Luru Sướng vui vẻ nói: "Trước giờ mình chưa từng kiếm được tiền trong game, coi như không nhận được trang bị cũng có tiền mà tiêu vặt, đúng không?"

*DKP (Dragon kill point) là 1 phương thức tính toán thể hiện sự đóng góp của mỗi thành viên trong 1 nhóm khi cùng tham gia 1 việc nào đó.

Tính tình Luru Sướng trước giờ là vậy đó, nhanh giận cũng nhanh nguôi, thế nên từ này đến giờ Diệp Từ không hề cảm thấy lo khi thấy cô nàng tức giận dữ dội như vậy.

"Cậu ngoan ngoãn trốn ở đây đi, mình sẽ không nói cho ai biết vị trí của cậu đâu." Luru Sướng vừa nói vừa chào tạm biệt Diệp Từ, đi về phía NPC chuyển chỗ, lát sau liền biến mất.

Khi Luru Sướng đi khỏi đường như cũng mang đi theo tiếng ồn ào huyên náo tại đây, không còn ai đến tìm Diệp Từ nữa, Diệp Từ vô cùng hài lòng tận hưởng sự an tĩnh này, chăm chỉ mà chế tạo tên.

Vài ngày tiếp theo Diệp Từ cũng không mở lại kênh trò chuyện cá nhân hay kênh trò chuyện chữ, càng không đến nơi đóng quân của công hội. Mỗi ngày cô đều đặn đến phó bản Hang Động Băng Giá luyện cấp vài chục lần, tất cả thời gian còn lại thì dùng để chế tạo tên, thoắt cái độ thuần thục của kỹ năng chế tạo tên đã đạt đến 35,2%, sau đó liền dừng lại mà không tiếp tục tăng thêm nữa.

Xem ra cô có dành thời gian chế tạo tên nữa cũng khó mà có thể tăng độ thuần thục của kỹ năng lên nữa, chỉ có thể đi tìm thêm công thức chế tạo tên khác mà thôi.

Tuy hai ngày nay, Diệp Từ chủ yếu tập trung chế tạo tên và luyện cấp ở Hang Động Băng Giá nhưng không phải những chuyện khác đều không có tiến triển, ví như kỹ năng Thái Tập Thuật (kỹ thuật thu gom) đã đạt đến bậc sơ cấp, hiện giờ cô đã có thể thu thập được hai loại dược thảo kháng hóa - Hòa Long Thảo, và kháng băng - Lăng Giác Hoa.

Hai loại thảo dược này có rất nhiều ở Hang Động Băng Giá cấp độ khó, mỗi ngày Diệp Từ dẫn lão Tam đạo chơi trong phó bản, vừa luyện cấp vừa hái thảo dược, cuộc sống coi như khá là thoải mái.

Ngay khi kỹ năng thu gom, chế được, lột da và nấu nướng của Diệp Từ đạt đến bậc sơ cấp thì ngày khai giảng đại học rốt cuộc cũng đến.

Diệp Từ thức dậy thật sớm, thay quần áo rồi với tay lấy balo đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc từ hôm qua, đi đến trường.

Cái cảm giác này thật là kỳ lạ, tuy rằng cô trùng sinh trở về mười năm trước, nhưng do mỗi ngày cuộc sống của cô gắn liền với trò chơi vận mệnh, nên bản thân cô không cảm thấy khác biệt nhiều lắm so với ngày trước. Có điều hiện giờ lại không giống vậy nữa.

Bởi vì thời điểm trùng sinh trở về, cô đã tốt nghiệp đại học rất lâu rồi. Hiện giờ cô với linh hồn 28 tuổi lại một lần nữa bước vào ngưỡng cửa đại học, làm sao lại không thấy bất an lo lắng được.

Thành tích học tập của Diệp Từ vốn không tồi, cộng thêm hôm thi đại học làm bài đặc biệt tốt, nên đã thi đậu vào trường đại học tốt nhất thành phố - đại học D, việc này đã làm Diệp Nam Thiên và Tã Tiểu Lan vô cùng vui mừng, cả hai đều cho rằng phước đức mấy đời tổ tiên của mình đều đã dùng hết lên người Diệp Từ.

Vì Diệp Từ thuê nhà ngay cạnh trường đại học D nên sáng sớm hôm nay cô lên đường khá là thoải mái, chẳng cần mang gì nhiều, thời gian cũng không tốn bao nhiêu, ngay cả việc bố mẹ đưa đến trường buổi đầu cũng được giản lược.

Ngay chỗ tiếp đón học sinh mới có rất nhiều học sinh các lớp trên, ai ai cũng nhiệt tình hướng dẫn nên thủ tục báo danh của Diệp Từ được hoàn thành vô cùng nhanh chóng, thoáng cái cô đã đến được phòng học của lớp mình.

Đại học D nổi tiếng là một ngôi trường tốt, khắp nơi đều là mảng cây xanh tươi tốt um tùm, không khí tươi mát, lầu học khang trang, nếu không có cái bảng đề tên đại học có khi còn lầm tưởng đây là một công viên cây xanh ý chứ.

Khi Diệp Từ vào lớp, giáo sư chủ nhiệm vẫn chưa đến, trong lớp chỉ toàn các sinh viên mới ngồi thành từng nhóm trò chuyện rộn rã.

Đại học D xếp hạng khá cao trong số các đại học nổi tiếng trên cả nước, hàng năm các sinh viên mới đổ vào đây có thể nói là từ bốn phương tám hướng, ngũ hồ tứ hải, hôm nay là lần đầu mọi người gặp mặt nhau khó tránh khỏi màn giới thiệu làm quen. Tính ra hôm nay Diệp Từ có thể xem là đến muộn, những bạn học khác của cô phần vì ở xa, phần vì muốn sớm làm quen với môi trường mới nên đa số đều đã đến từ một tuần trước, rất nhiều người đã sớm 'quen nước quen cái'. Cô không ở ký túc xá, sống ở bên ngoài trường, hôm nay mới đến lần đầu tiên nên dĩ nhiên có rất nhiều bạn học nhìn cô với ánh mắt tò mò.

"Minh là Phương Tô Tô phòng 612, cậu ở phòng bao nhiêu, ký túc xá nào thế? Sao mình chưa từng thấy bạn?" Diệp Từ vừa tìm được một chỗ trống, ngay lập tức liền có một bạn nữ quay sang chào hỏi cô.

Diệp Từ nhìn cô gái vừa chào mình, lòng ngổn ngang cảm xúc.

Phương Tô Tô trước đây từng là một trong những người đối xử với cô rất tốt, bất kể chuyện gì cũng tốt với cô, vậy mà cuối cùng chính tay cô lại làm tổn thương cô ấy, hại cô ấy nản lòng mà bỏ đi đến nơi đất khách quê người.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi.

"Minh là Diệp Từ, nhà mình ở gần đây nên mình không có ở trong trường." Diệp Từ mỉm cười rạng rỡ, chủ động đưa tay ra.

"À tiếc thế, nếu mình ở cùng ký túc xá thì tốt quá." Phương Tô Tô vốn là một người cởi mở, vừa nói được mấy câu với Diệp Từ đã ôm hết tập sách đến ngồi cạnh cô.

Hai người tuy mang tâm trạng bất đồng nhưng đều chung một cảm giác chỉ hận không gặp nhau sớm hơn, từ vài câu xã giao đã nhanh chóng thăng thành trò chuyện rôm rã.

"Các bạn học, các bạn học!"

Bỗng nhiên một tiếng nói to vang lên cắt ngang những lời trò chuyện của các sinh viên, phía trên bục giảng không biết từ lúc nào đã có ba bốn học sinh, dẫn đầu là một nam sinh mặc áo thun màu xanh đậm, tóc đen, đôi mắt màu đen bùng sáng đầy vẻ thông minh, gương mặt tươi cười đầm ấm.

"Chúng mình là người của Tranh Phong xã đoàn, mình là phó đoàn trưởng Tần Sở Nhục. Có lẽ rất nhiều bạn đang tự hỏi Tranh Phong xã đoàn là gì? Minh xin trả lời, Tranh Phong xã đoàn là một đội ngũ được thành lập từ nhiều năm trước với mục đích tạo ra một nơi cho các sinh viên của đại học D cùng sinh hoạt, tham gia các trò chơi đoàn thể."

Cách nói chuyện lẫn giọng nói của Tần Sở Nhục đều khá là mạnh mẽ, mang đến cho người nghe một cảm giác hấp dẫn, lôi cuốn, bất tri bất giác ai ai cũng đều bị cuốn vào những gì hắn đang giảng giải: "Chúng mình đã từng tham gia trò 'Thương Hải Online', 'Dị Giới Online', lập được nhiều thành tích lớn dưới cái tên công hội Chiến Thiên Hạ, công hội này của chúng ta đứng hàng thứ mười hai trong số những công hội lớn trên cả nước..."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chiến Thiên Hạ

Diệp Từ nhìn thấy Tần Sở Nhược mà cười khổ không thôi.

Quả nhiên cái gì đến sẽ phải đến, muốn tránh cũng không tránh được.

"Hai mươi ngày trước game "Vận Mệnh Online" bắt đầu Open Beta mọi người có biết không?"

Ở thời này, đa số nam nữ thanh niên đều là người từng chơi game online, game Vận Mệnh lại nổi tiếng như thế làm sao lại có người không biết được. Gần như Tần Sở Nhược vừa dứt lời, cả lớp đồng thanh đáp: "Biết chứ."

Tiếng trả lời vang vọng điếc tai nhức óc làm Diệp Từ có một cảm giác rằng... tuổi trẻ thật tốt.

Ban này mọi người nghe giới thiệu cứ tưởng là một xã đoàn bình thường chiêu quân, nhưng từ khi nghe thấy ba chữ Chiến Thiên Hạ, thái độ của mọi người liền không giống như trước nữa. Những game thủ trẻ tuổi tại đây có thể không hoặc chưa từng gia nhập công hội nào, nhưng tuyệt đối không thể không biết tên hai mươi công hội đứng đầu trên cả nước, đây là những biểu tượng của cường giả, của kẻ mạnh, gọi là truyền kỳ cũng không sai.

Bọn họ lập tức nhìn chăm chăm Tần Sở Nhược bằng ánh mắt chăm chú đầy nóng bỏng, chờ đợi những lời tiếp theo của anh ta.

"Từ ngày đầu tiên game Vận Mệnh open beta, Chiến Thiên Hạ của chúng ta đã tham gia và tiến hành xây dựng công hội tại đây. Bây giờ mình đến đây chính là để kêu gọi mọi người gia nhập vào công hội Chiến Thiên Hạ, cũng chính là công hội đại diện của trường chúng ta, chiến đấu vì trường học chúng ta, chiến đấu vì danh dự và vinh quang của chúng ta."

Tần Sở Nhược vừa dứt lời, cả phòng học liền ầm ĩ xôn xao, mỗi người đều lên tiếng hỏi thắc mắc của riêng mình, ồn ào hỗn loạn.

"Sur huynh, làm sao mới có thể gia nhập được? Ở trò chơi hay hiện thực này?"

"Sur huynh, hiện giờ mọi người đang đánh phỏ bản gì vậy? Mình cấp 11 rồi, chưa vào công hội vào, có thể gia nhập không?"

"Sur huynh, công hội Chiến Thiên Hạ có phúc lợi gì tốt? Tính như thế nào?"

"Sur huynh, mọi người có chủ yếu tuyển theo chức nghiệp gì không? Hay chức nghiệp nào cũng được?"

"Sur huynh..."

Cả phòng học ồn ào như ong vỡ tổ, Diệp Từ quay đầu nhìn sang Phương Tô Tô, chỉ thấy cô nàng hai má đỏ hồng, nhìn chăm chăm Tần Sở Nhược mà chẳng hỏi gì cả.

Trong nháy mắt ấy, Diệp Từ bỗng nhiên có một cảm giác thoáng cái mình đã trải qua mấy cuộc đời.

Nó giống như cô chưa từng trùng sinh, chưa từng lớn lên, cả khoảng thời gian trưởng thành kia chưa từng tồn tại.

Và nó cũng làm cô nhớ lại một mảng ký ức xa xôi phủ đầy bụi mờ đen tối, một câu chuyện mà nếu có thể cô mong mình sẽ chẳng bao giờ nhớ đến nữa. Ngày trước cô đã từng một tay chia rẽ chuyện tình cảm của Phương Tô Tô và Tần Sở Nhược, chẳng những hưởng thụ sự đối đãi vô cùng tốt của cả hai người mà còn vì hư danh mà bán đứng Phương Tô Tô, bán đứng Tần Sở Nhược hết lần này đến lần khác, một đoạn tình cảm vui vẻ như thế mà đã mất đi như vậy đấy.

Những chuyện ấy đều do bản thân cô làm thật sao?

"Diệp Từ Diệp Từ, cậu nghĩ gì mà ngăn người thế?" Phương Tô Tô nói mấy câu với Diệp Từ mà không thấy cô bạn mình có phản ứng, vội vàng kéo tay Diệp Từ hỏi.

"Hử?"

Lúc này Diệp Từ mới hồi phục lại tinh thần, cô mở to hai mắt nhìn Phương Tô Tô, vẫn trẻ trung và nhiệt tình như vậy, giống hệt với dáng vẻ lần đầu tiên Diệp Từ gặp cô ấy.

"Không sao không sao, mình hay như vậy lắm." Diệp Từ vội vàng ổn định lại tâm trạng, giấu đi sự hối hận cùng những suy nghĩ lan man xuất hiện từ mảng ký ức đen tối vào sâu tận đáy lòng, nhìn Phương Tô Tô mà cười rộ lên: "Cậu không cần phải lo lắng đâu, mà có chuyện gì?"

"Diệp Từ, cậu có chơi game Vận Mệnh không?"

"Có chứ."

"Mình cũng thế!" Phương Tô Tô cực kỳ hưng phấn khi nghe thấy câu trả lời của Diệp Từ, cảm giác giống như tìm được tri âm vậy: "Chúng ta cùng vào

công hội Chiến Thiên Hạ nha."

Diệp Từ lắc đầu đáp: "Tiếc quá, mình có công hội rồi."

"A, tiếc thật, bọn mình hợp nhau như thế mà không vào cùng một công hội thật là đáng tiếc, hay là mình..."

Diệp Từ vội vàng ngắt lời Phương Tô Tô: "Không sao mà, cậu xem công hội Chiến Thiên Hạ là công hội của trường chúng ta, nếu bây giờ cậu vẫn chưa gia nhập công hội vào thì tham gia vào đây đi, mọi người biết nhau nếu có chuyện cũng dễ ứng cứu hơn. Mình vì có chút chuyện nên mới vào công hội hiện giờ, tạm thời không thể rời khỏi."

Nghe Diệp Từ nói thế, Phương Tô Tô cũng không nói thêm gì nữa, nhưng vẫn có chút hoang mang: "Vất vả lắm mình mới tìm được một người bạn hợp ý, không thể cùng chơi đùa tiếc quá à."

"Chúng mình vào game thêm bạn tốt là được, ID game của mình là Công Tử U."

"ID của cậu thật là xuôi tay, giống như tên của các hiệp khách, danh sĩ trong phim kiếm hiệp ý!" Phương Tô Tô không những không bảo tên của Diệp Từ giống tên con trai như những người khác mà ngược lại còn khen ngợi nữa. "Mình là Phiêu Phiêu Điều Điều, cậu vào game nhất định phải thêm bạn mình, đừng quên đó."

Diệp Từ gật đầu thật mạnh.

Phiêu Phiêu Điều Điều, làm sao cô có thể quên tên cô ấy được?

Phải công nhận việc Tần Sở Nhược chiêu mộ người mới bằng cách này thật là một chiêu cao tay, trừ một số rất ít người vì nguyên nhân đặc biệt đã vào công hội khác như Diệp Từ, phần lớn những người còn lại đều chọn gia nhập công hội Chiến Thiên Hạ. Diệp Từ nhắm tính sơ sơ trong số sinh viên năm mới, trừ 30% người không chơi game, 10% người vì lý do cá nhân không thể vào, thì sau đợt này công hội bọn họ ước chừng thu nhận được khoảng bảy đến tám trăm người, hơn nữa còn là những người quen có biết nhau ngoài hiện thực.

Trường học vốn đã có thể xem là một dạng đoàn thể, bình thường mọi người sinh hoạt, học tập, ăn ngủ cùng nhau, nhân phẩm mỗi người thế nào nhìn là biết, người nào đáng để bồi dưỡng, người nào không nên thân thiết lại càng dễ dàng nhận ra. Không những thế, bởi vì mọi người học cùng một trường cho nên muốn rời đi cũng không dễ, ít nhất phải đợi đến khi tốt nghiệp ra trường, mà khi đó họ đã sinh hoạt ở đây quá lâu rồi, nếu không có chuyện bất khả kháng thì chẳng ai lại rời đi làm gì.

Cho nên, căn bản người nào gia nhập xem như đã ở luôn một chỗ rồi.

Lịch học của sinh viên năm nhất tương đối nặng, bình thường còn phải dành thêm thời gian tự học nữa, tuy lịch học này đối với Diệp Từ chẳng đáng là gì nhưng nếu vắng mặt nhiều quá sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thành tích cuối khóa, cô phải chăm chỉ đi học, thời gian vào game giảm đi rất nhiều.

Hôm nay, cô vừa vào game liền nhận được thư bỏ câu của Tư Hải: "Này, cậu định khi nào mới mở lại kênh trò chuyện cá nhân với kênh chữ? Mọi chuyện vẫn chưa bình thường lại sao?"

Diệp Từ ngẫm lại, đã hai mươi ngày kể từ sự kiện cô hạ phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó, có lẽ mọi chuyện đã lắng xuống rồi, vì thế cô quyết định bật lại kênh trò chuyện cá nhân và kênh chữ, sau đó gửi tin nhắn cho Tư Hải: "Trường mình mới khai giảng nên mình quên mất chuyện này."

"Còn là sinh viên?"

"Ừ." Cứ xem như là thế...

"Ba ngày sau đi phó bản Thổ Thạch Lâm cấp độ khó, cậu có bận gì không?"

Diệp Từ nhìn dò lại lịch học, hôm ấy vừa hay là cuối tuần: "À, không bận."

"Được, ba ngày sau mình sẽ tìm cậu." Tư Hải là một người khá là dứt khoát, vừa xong chuyện liền kết thúc câu chuyện không nói thêm những lời vô ích.

"A, chị gái, chị mở kênh trò chuyện cá nhân rồi sao?" Tư Hải vừa kết thúc câu chuyện, bên tai Diệp Từ liền vang lên một tiếng nói khác, vừa nhìn, còn không phải là Minh Nguyệt Tinh sao?"

Diệp Từ vô cùng tò mò làm sao cậu ta có thể biết hay như vậy, hỏi: "Sao cậu biết mình mở kênh trò chuyện?"

"Vì mỗi ngày em đều gửi tin nhắn cho chị, hôm nay gửi được tin nhắn nên em biết thôi." Trông Minh Nguyệt Tinh có vẻ vô cùng hưng phấn.

Từ lần được tặng tên đến nay, mỗi ngày Minh Nguyệt Tinh đều đến tìm Diệp Từ, mà tìm cũng chẳng để làm gì, chỉ trò chuyện vậy thôi, đồng thời cũng kể cho Diệp Từ nghe mỗi ngày mình chơi game đã xảy ra những chuyện gì.

Cậu ta luyện cấp rất chậm, mà cậu ta cũng không mấy để tâm đến chuyện này, chỉ nghiêm túc nhận nhiệm vụ rồi làm. Không biết có phải 'ở hiền gặp lành' không mà cậu nhận được một cái nhiệm vụ ẩn, sau đó học được thuật đào khoáng, vì thế trong một loạt nhiệm vụ Minh Nguyệt Tinh phải làm mỗi ngày tăng thêm việc đào khoáng, rất xứng được gọi là một người cần cù chăm chỉ.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, không đợi Diệp Từ mở miệng hỏi thăm, Minh Nguyệt Tinh như một nhân viên đi công tác vừa về, thật thà báo cáo đầy đủ chi tiết trọn vẹn những gì mình đã làm trong hai ngày qua.

Ví như cậu ta làm theo cách Diệp Từ dạy giết được một con quái cấp 5, tuy bị vài vết thương nhỏ nhưng công nhận là cách này rất hữu dụng.

Ví như gần đây tỉ lệ đào được quặng sắt của cậu ta càng lúc càng cao, chỉ còn một chút nữa là đạt bậc sơ cấp rồi.

Không hiểu sao những chuyện này đối với người khác có thể xem là những chuyện nhỏ nhặt, vụn vặt, không đáng nhắc đến, nhưng Diệp Từ ngồi nghe không hề thấy phiền mà lại còn có cảm giác mới lạ.

Nếu là trước đây, Diệp Từ chắc chắn đã đánh chết cái người dám đến lải nhải bên tai cô rồi. Nhưng mà giờ Diệp Từ lại cảm thấy vô cùng ảm áp, cảm giác ảm áp vì có người nương tựa, ý lại vào mình.

Cho nên chỉ cần Minh Nguyệt Tinh không ngừng, chắc chắn cô sẽ không chủ động cắt ngang lời hắn.

"À đúng rồi chị, cái người thợ rèn sư phụ của em lại giao nhiệm vụ cho em nữa."

Lại một nhiệm vụ ư?

"Nhiệm vụ gì?"

"Hắn nói nếu em giao cho hắn 20 khối quặng đồng tinh khiết thì hắn sẽ dạy em thuật rèn." Minh Nguyệt Tinh cực kỳ hưng phấn, còn hưng phấn hơn cả lúc được Diệp Từ dạy cho cách giết quái nữa. "Em đã đào được 18 khối rồi, còn hai khối nữa thôi là có thể học được thuật rèn rồi."

Diệp Từ nghe mà giật mình, ở thôn Tân Thủ mà có thể học được thuật đào khoáng đã làm cô hết hồn rồi, không ngờ Minh Nguyệt Tinh còn có thể học được thuật rèn nữa.

Cô cứ nghĩ mình đã rất hiểu trò chơi này, nhưng xem ra cô chỉ mới biết một phần rất nhỏ về nó mà thôi.

Minh Nguyệt Tinh là một người cố chấp, có điều nhờ sự cố chấp này mà cậu ta mới học được hai kỹ năng người khác không sao học được.

Diệp Từ đang chăm chú lắng nghe Minh Nguyệt Tinh nói bỗng nhiên nghe cậu ta hét lên một tiếng, làm Diệp Từ có chút lo lắng hỏi: "Sao thế?"

"Chị chị, em lại đào được một khối đồng tinh khiết! Chỉ còn một khối nữa thôi!!! Em không nói nữa, em phải nhanh nhanh đào khoáng đi." Sự hưng phấn trong giọng nói của Minh Nguyệt Tinh thoáng cái đã nâng lên một cấp độ mới.

Cậu ta vội vàng tạm biệt Diệp Từ đi đào khoáng, còn Diệp Từ cũng có ý định đi bình nguyên Sa Lạp một chuyến...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hoang Sa Hạt (*)

(*) hạt là bò cạp.

Bình nguyên Sa Lạp nằm ở gần tòa thành lớn của nhân loại tên Nhật Lạc thành, đó là một vùng đồng bằng không có nhiều cây cỏ, một cơn gió mạnh thổi qua cát bụi liên bay mù mù che kín một mảng trời khiến ai đi ngang đều không thể mở mắt ra được. Diệp Từ đi đến bình nguyên Sa Lạp cạnh thôn Lư Sa vừa hay đúng lúc hoàng hôn vô cùng rực rỡ. Ánh tà dương như một ngọn lửa hồng muốn thiêu cháy cả mảnh đất này vậy.

Diệp Từ neho mắt đi về hướng thôn Lư Sa, lấy ra một đồng bạc mua một chiếc mũ ô sa. Chiếc mũ này không có thuộc tính gì đặc biệt, tác dụng duy nhất của nó là có thể ngăn lại bụi cát thổi vào và không ngừng bên ngoài.

Đeo mũ vào rõ ràng thoải mái hơn nhiều.

Cô lại rời khỏi thôn Lư Sa, dẫn theo lão Tam với độ trung thành đã lên đến 60 điểm, đi sâu vào trong bình nguyên Sa Lạp.

Sâu trong bình nguyên Sa Lạp là vị trí của phó bản Thổ Thạch Lâm, hiện giờ ở đây vẫn chưa có nhiều người chơi lắm, du sao phó bản này yêu cầu người chơi cấp thấp nhất là 8, nếu làm theo thứ tự đầu mỗi nhiệm vụ giao thì cũng phải đến cấp 12 mới đến được đây.

Thế nên dọc đường Diệp Từ đi gặp rất ít người, thỉnh thoảng chỉ trông thấy vài người cùng lập thành tổ đội vội vàng chạy lướt qua cô. Diệp Từ cũng không nóng vội tăng tốc, bởi vì mục đích lần này cô đến đây không phải để đánh phó bản Thổ Thạch Lâm mà vì tìm Boss tự do - Hoang Sa Hạt.

Hoang Sa Hạt là boss thế giới cấp 15, xuất hiện theo chu kỳ mỗi mười ngày một lần. Nếu sau khi sinh ra mà trong vòng ba ngày không bị ai đánh hạ sẽ tự động biến mất, sau đó đến hạn mới xuất hiện trở lại.

Từ lúc bắt đầu chơi Vận Mệnh đến nay, mỗi giây mỗi phút Diệp Từ đều chú ý tin tức Boss tự do bị đánh chết được thông báo trên kênh thế giới, nhưng chưa hề nghe thấy nhắc đến boss Hoang Sa Hạt ở bình nguyên Sa Lạp.

Việc này thực ra có liên quan đến vị trí mà boss Hoang Sa Hạt xuất hiện.

Bình nguyên Sa Lạp căn bản không có nhiều quái, dù có thì cũng chỉ cấp một hoặc hai, vô cùng bình thường. Những người chơi đến được khu vực này căn bản đều trên dưới cấp 10, làm gì có ai thêm quan tâm đến những con quái con con này chứ, họ đến bình nguyên Sa Lạp chủ yếu vì phó bản Thổ Thạch Lâm mà thôi.

Không chỉ thế, vị trí boss Hoang Sa Hạt xuất hiện vô cùng khó phát hiện. Lúc nào nó cũng ẩn bên dưới lớp cát, trừ phi bị người ta dẫm vào đầu mới chủ động tấn công, còn không thì sẽ luôn nằm im bất động mà giả chết.

Diệp Từ thông thả đi trên lớp cát sa mạc nóng hăm hấp, cố gắng bước đi chậm thật chậm. Cô đã đi lệch hướng đến phó bản Thổ Thạch Lâm rất là xa, có lẽ đã đến tận mạng trên bình nguyên Sa Lạp, ở đây chỉ có mỗi một mình cô mà thôi.

Mà vị trí boss Hoang Sa Hạt thường xuất hiện cũng chính là nơi này.

Trong một góc khuất hoang vắng tại bình nguyên Sa Lạp lại ẩn giấu boss Hoang Sa Hạt có thể khiến vô số người chơi điên cuồng vì nó.

Bỗng nhiên, cát dưới chân cô lún xuống một chút.

Đến rồi!

Cả người Diệp Từ lập tức ngã về sau như một con điều, lúc này trông cô như không còn bị ảnh hưởng của sức hút trái đất, thoáng cái bay thật xa về phía sau. Đồng thời ngay lúc này, lão Tam lại xông ngược về trước, tung một chiêu khiêu khích về xuống phía dưới lớp cát. Trong tích tắc này, hai kỹ năng Con Dấu Thợ Săn và Độc Xà Đeo Bám cũng đồng loạt được sử dụng.

Bạo kích!

Bùng nổ!

- 571

Diệp Từ nhìn điểm số trong cột máu của boss mà mình đánh rơi được vui mừng mà bật cười.

Đánh những dạng boss thế giới như thế này, đừng nói là bạo kích, ngay cả bùng nổ cũng khó đạt được đến thâm thương. Vậy mà giờ cô mới đánh một chiêu đầu tiên đã đạt được cả hai cái, không biết có phải vận may của cô đột nhiên tốt lên hay không.

Nhảy mất sau một chuỗi hành động từ thả sừng vật, kéo cừu hận, kỹ năng dấu hiệu được hoàn thành, con Hoang Sa Hạt tuy chưa trôi lên mặt đất nhưng đã bùng bùng lửa giận. Nó nhanh chóng bò lên, giờ hai cái càng lên cao, mũi tên độc dưới đuôi cũng vênh cong lên, miệng kêu lên từng tiếng rít rít vô cùng khủng khiếp, nó chẳng chút để ý đến lão Tam đang quấy rầy bên cạnh mà trực tiếp bò nhanh về phía Diệp Từ.

Cơ thể của nó rất lớn, ít nhất to hơn lão Tam từ 3-5 lần, cả người một màu đen sáng bóng, đứng dưới ánh trời chiều đỏ rực này thực là đầy vẻ hung hãn.

Tốc độ Diệp Từ đã nhanh thế mà của Hoang Sa Hạt còn nhanh hơn, thoáng cái gần như đã bắt được Diệp Từ, không ngờ Diệp Từ ngay lập tức tung một cước đá mạnh vào một bên càng của nó, sau đó nương theo quán tính mà bung người lên cao, nhảy ra một đoạn thật xa. Cô cứ làm liên tục vài lần như thế, con Hoang Sa Hạt đã hoàn toàn bị cô chọc điên rồi, nó giận đến mức hất mạnh nửa người bên trên, quơ mạnh hai cái càng, đôi mắt như muốn phun ra lửa đỏ, vô cùng đáng sợ.

Ngay lúc Diệp Từ định lập lại hành động lúc đánh thức Hoang Sa Hạt thì cô bỗng nhiên cảm thấy chân mình hết sức đau đớn, cô quay đầu nhìn xuống thì thấy con bọ cạp kia đã vung đuôi châm đâm thẳng vào chân cô từ lúc nào.

"Bạn đã trúng độc."

Hệ thống lạnh lùng thông báo cho Diệp Từ biết trạng thái của mình. Cô nhũn mảy nhưng không hề nôn nóng, ngược lại mượn lực bay về phía mấy cây dương khô héo gần đây.

Hoang Sa Hạt vẫn chưa nguôi giận, nó quơ quơ hai cái càng đuổi theo Diệp Từ đang vừa mới phóng đi.

Diệp Từ nhẹ nhàng nắm lấy nhánh cây dương phía trước, sau đó liền nghe thấy từng tiếng rắc rắc kéo dài truyền đến từ phía sau cô.

Khỏe môi Diệp Từ khẽ xuất hiện một nụ cười tươi rói.

Thành công.

Cô từ từ xoay người lại, thông thả vừa lấy ra một túi máu đưa lên miệng uống, vừa nhìn ngắm kiệt tác của mình mà bật cười thích thú.

Hóa ra con Hoang Sa Hại đang giờ cao hai cái càng to tướng đã bị vướng lại giữa mấy cây dương èo ọt kia, mấy cành cây ấy tuy khô héo nhưng lại cứng rắn như những sợi dây thép, từng cành từng cành đan chéo vào nhau tạo thành một nhà giam, giam cầm con Hoang Sa Hại lại. Hai cái càng to đều bị vướng chặt vào đồng cành cây, hoàn toàn không kéo xuống được, nó chỉ có thể làm ra từng tiếng rắc rắc dọa người, ngay cả cái đuôi cũng không thể động đậy được, miệng nó không ngừng gào lên đầy phẫn nộ.

Boss tự do và boss tại phó bản hoàn toàn không thể xếp cùng một cấp bậc, đầu tiên là xác suất xuất hiện của chúng vô cùng thưa thớt, thứ hai là lực tấn công của nó so với boss phó bản thì mạnh hơn rất nhiều, cuối cùng, quan trọng nhất là nó không bị cố định một chỗ, không gian di chuyển lớn thì khả năng tấn công càng cao.

Đương nhiên ba điểm này cũng không phải là quan trọng nhất, việc đáng phải nói đến ở đây là boss tự do sẽ rơi ra những vật phẩm cực kỳ hiếm thấy, ví như thú để cưỡi, trang sức có thuộc tính đặc biệt, bản đồ bảo tàng...

Vì nguyên nhân này mà về sau, boss tự do là đối tượng mà bất cứ người chơi nào cũng mong chờ, chỉ cần xuất hiện sẽ có ít nhất vài trăm người vây đánh, thậm chí còn có mấy chục người lập thành một tổ mà đánh, tuy nhiều người nhưng có còn hơn không.

Boss Hoang Sa Hại này thật quá hiểm độc. Nếu không nhờ cô đem nhiều thuốc tăng máu, và phản ứng nhanh, kịp thời, đúng lúc, thì cái mạng này đã vùi sâu vào lớp đất cát rồi.

Kể dùng nhánh cây dương nhốt Hoang Sa Hại lại vốn không phải là do Diệp Từ tự nghĩ ra, cô chỉ tình cờ nhìn thấy trong một video được upload lên mạng trước đây, chẳng qua cách thức này chủ yếu thành công nhờ vào một lỗi của game, video upload lên chưa được ba phút đã bị công ty game khóa lại, Diệp Từ xem được cũng nhờ may mắn hiếm thấy.

Có điều mãi ba ngày sau khi video bị khóa lại thì lỗi của con boss này mới được xử lý. Cũng trong ba ngày này, Diệp Từ đã miệt mài thử cách giữ lại boss Hoang Sa Hại. Sau vài chục lần thử nghiệm, rốt cuộc cô cũng thành công, kể đó cô tiếp tục thử nghiệm thêm vài chục lần nữa, đến khi thuộc nằm lòng cách nhốt boss này mới thôi.

Chính vì như thế nên Diệp Từ chỉ mới cấp 12 đã có thể dễ dàng nhốt boss Hoang Sa Hại lại.

Sau khi uống hết ba bình thuốc bổ sung máu màu đỏ thẫm, cuối cùng Diệp Từ cũng giữ lại được cái mạng nhỏ của mình. Kể đó cô đứng lên, bước đến phía trước Hoang Sa Hại, điều chỉnh lại vị trí một chút rồi bắt đầu giương cung vùn vụt bắn tên.

Boss tự do quả không hổ danh là sinh vật hiếm có, con boss Hoang Sa Hại chỉ mới cấp 15 đã có đến 80000 máu, theo tốc độ đánh của Diệp Từ, ước chừng cô phải mất 3-4 giờ mới có thể đưa con Hoang Sa Hại này về tây thiên.

Sau đó hệ thống vẫn như cũ hỏi cô có muốn công bố danh tính của mình không, Diệp Từ theo thường lệ chọn giấu đi.

Kênh hệ thống lập tức hiện lên một hàng chữ đỏ vô cùng chói mắt: "Người chơi XXX bằng thực lực của mình đã thành công đánh chết boss tự do Hoang Sa Hại. Đặc thưởng 3000 điểm danh vọng thế giới, 10000 điểm danh vọng tại thành Nhật Lạc, 100 đồng vàng, 3 điểm thiên phú!"

"Người chơi XXX bằng thực lực của mình đã thành công đánh chết boss tự do Hoang Sa Hại. Đặc thưởng 3000 điểm danh vọng thế giới, 10000 điểm danh vọng tại thành Nhật Lạc, 100 đồng vàng, 3 điểm thiên phú!"

...

Hàng chữ màu đỏ chói mắt kia được hệ thống thông báo liên tục, tiếp đó, kênh thế giới, diễn đàn thảo luận... lập tức đồng loạt bùng nổ. Bọn họ không phải bất ngờ vì ba điểm thiên phú, hay vì boss tự do bị người ta đánh chết, hay điểm danh vọng vô cùng hiếm thấy kia, mà là vì năm chữ "bằng thực lực cá nhân" ấy.

Boss tự do có con nào không là cái máy xay thịt chứ? Ai lại có thể một mình đánh chết nó được? Chuyện này làm sao không làm tất cả người chơi trên toàn thế giới phát điên phát cuồng cho được?

Có điều sự điên cuồng, sự tò mò, thắc mắc của mọi người hoàn toàn không có chút ảnh hưởng gì đến Diệp Từ, hiện giờ trong đầu cô chỉ có mỗi một chữ... MỆT.

Thực là mệt muốn chết mà.

Ngay khi buông cung thu nhặt chiến lợi phẩm, Diệp Từ có cảm giác tay mình như muốn mất cảm giác rồi, xem ra thể lực của cô vẫn còn kém lắm. May mà cô đã sở hữu một kỹ năng nghịch thiên là tồn trữ sức mạnh, nên dù đánh suốt ba bốn tiếng nhưng cô không hề thiếu mana, nếu đổi là người khác phải uống mana ba bốn tiếng chắc chỉ còn nước kêu trời...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Kim Châm Bịp Bợm

Lão Tam đi cùng Diệp Từ cũng gần như muốn phát điên, Diệp Từ vội vàng lấy ra mấy miếng thịt nướng cho nó, nó nằm vật vờ dưới đất chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ há miệng tấp lấy mà ăn ngấu nghiến. Lúc này Diệp Từ mới đi đến cạnh Hoang Sa Hạng, hai tay xoa xoa chuẩn bị chạm vào xác nó.

"Lạy trời lạy phật, con đã đen đuôi lắm rồi, lâu lâu cho con may mắn một lần nha." Diệp Từ lẩm rầm than thở rồi dứt khoát sờ thi thể Hoang Sa Hạng.

Đoàn kiếm Độc Hạng × 1

Áo giáp Độc Hạng × 1

Khôỉ giáp Độc Hạng × 1

Găng tay Độc Hạng × 1

Kim Châm Bịp Bợm × 1

Bản đồ bảo tàng huyền bí × 1

Tiền vàng × 629

Thuốc bổ sung máu cao cấp × 7

Thuốc bổ sung sinh lực cao cấp × 9

Thuốc tăng bạo kích × 7

Thuốc tăng sức phòng ngự × 6

...

Tay Diệp Từ vừa chạm vào cái xác thì trước mặt cô liền ầm một cái xuất hiện một chuỗi danh sách chiến lợi phẩm. Diệp Từ mới thấy có thể đã không kiếm được mà kích động lắm bầm: "Ông trời ơi, cuối cùng ông cũng phù hộ con, không có trắng tay, không có trắng tay..."

Có điều khi cô xem kỹ lại những cái tên xuất hiện trên danh sách, cảm giác kích động lại ngay một tăng lên, đến cuối cùng cô chỉ có thể nói đi nói lại: "Ôi trời ơi, ôi trời ơi, trời đất quý thần ơi..."

Mỗi Boss tự do đều có một bộ trang phục đặc trưng của riêng mình. Trong vận mệnh, một bộ đồ cơ bản gồm tám món, theo thứ tự là mũ đội đầu, miếng lót vai, áo, quần, áo choàng đai lưng, găng tay, giày, đương nhiên nếu là bộ có kèm vũ khí thì sẽ phải có cả thấy chín món.

Như con boss Hoang Sa Hạng này, bộ trang bị đặc trưng của nó thuộc dạng thứ hai, bao gồm chín món. Diệp Từ không sao ngờ được mình chỉ cần đánh một lần nó đã cho rơi ra bốn trong chín món của bộ trang bị đi kèm vũ khí.

Đương nhiên bấy nhiêu vẫn chưa đủ để cô luôn miệng kêu trời như vậy, vật phẩm khiến cô không thể giữ được bình tĩnh là một món đồ be bé với cái tên - Kim Châm Bịp Bợm.

Kim Châm Bịp Bợm:

Đặc tính: có thể giúp người chơi thay đổi thành một chủng tộc, chức nghiệp, giới tính có cấp bậc bất kỳ.

Đặc tính: giấu đi thông số PK - điểm đồ sát - của bạn với tất cả mọi người.

Đặc tính: tăng thêm cấp bậc cho thuộc tính gian xảo, giúp người chơi có thể lừa gạt tất cả NPC

Mỗi Boss tự do ngoài bộ trang bị đặc trưng còn có một vật phẩm đặc biệt mà chỉ có duy nhất nó có được, và vật phẩm đặc biệt của Hoang Sa Hạng chính là chiếc Kim Châm Bịp Bợm này.

Mang theo món đồ này chẳng những bạn có thể thay đổi dung mạo, cấp bậc, chủng tộc, chức nghiệp bất cứ lúc nào, có thể giấu đi điểm đồ sát, quả thực là món đồ mà những kẻ trộm cướp và hồng danh tha thiết mơ ước. Đây cũng là nguyên nhân vì sao vô số người lập đội đến săn Hoang Sa Hạng.

Chẳng qua tỉ lệ đánh rơi được Kim Châm Bịp Bợm rất thấp, tận 1/10000.

Trước đây chúng ta đã nói về vấn đề này, mọi người đều biết con số tỉ lệ tuy là 1/10000 nhưng không có nghĩa miễn đánh đủ 10 ngàn lần thì sẽ rơi ra...

Diệp Từ đọc xong đây thông tin đặc tính của Kim Châm Bịp Bợm, chợt nhớ lại ban đầu mình có chọn thuộc tính gian xảo cho mình, thế thì rõ ràng tình huống không thể che giấu điểm PK với NPC sẽ không xảy ra trên người cô nữa.

Cô gần như mừng muốn phát điên.

Còn có thứ gì có thể so sánh với chiếc Kim Châm Bịp Bợm này nữa đây?

Kể đó, Diệp Từ tiếp tục xem thông tin của bốn món trang bị trong bộ Độc Hạt.

Đoàn kiếm Độc Hạt:

Đoàn kiếm

Trang bị màu tím

Tốc độ tấn công: 1.5

Công kích: 129 - 180

Sức mạnh: +176

Nhanh nhẹn: +125

Thăng bằng: +125

Nhạy cảm: +125

Đặc tính: có 20% xác suất khiến người bị tấn công trúng độc bọ cạp, mất máu liên tục suốt 12 giây.

Đặc tính: có 5% xác suất làm mục tiêu bị mê muội, kéo dài liên tục trong 5 giây.

Đặc tính: tăng 5% điểm phòng ngự.

Yêu cầu cấp bậc: 20

Yêu cầu chức nghiệp: hiệp sĩ, đạo tặc, thợ săn, druid (người sói).

Áo giáp Độc Hạt:

Quần áo

Trang bị màu tím

Phòng ngự: 585

Thể lực: +89

Tinh lực: +85

Trí lực: +70

Nhanh nhẹn: +92

Thăng bằng: +90

Đặc tính: kháng 30% đòn tấn công có độc tính

Đặc tính: tự động tăng 50% điểm phòng ngự, kéo dài trong 8 giây

Yêu cầu cấp bậc: 20

Yêu cầu chức nghiệp: hiệp sĩ, đạo tặc, thợ săn, druid

Khôỉ giáp Độc Hạt

Mũ

Trang bị màu tím

Phòng ngự: 298

Thể lực: +67

Tinh lực: +65

Trí lực: +60

Nhanh nhẹn: +71

Nhạy cảm: +71

Đặc tính: giúp người sử dụng tăng 50% sức tấn công vào ban đêm.

Đặc tính: có khả năng nhìn thấu kỹ năng, giúp người sử dụng nhìn rõ toàn bộ hành động của đối thủ, duy trì trong 15s, thời gian chờ 30s.

Yêu cầu cấp bậc: 20

Yêu cầu chức nghiệp: hiệp sĩ, đạo tặc, thợ săn, druid

Găng tay Độc Hạt

Găng tay

Trang bị màu tím

Phòng ngự: 325

Thể lực: +80

Tinh lực: +68

Sức mạnh: +73

Nhanh nhẹn: +80

Thăng bằng: +80

Nhạy cảm: +80

Đặc tính: tăng 10% khả năng chiến đấu cự ly gần

Đặc tính: đeo vào tự động thêm vào kỹ năng tăng 20% xác suất khiến mục tiêu bị trúng độc trong chiến đấu cự ly gần hoặc xa, liên tục mất máu trong 12s

Yêu cầu cấp bậc: 20

Yêu cầu chức nghiệp: hiệp sĩ, đạo tặc, thợ săn, druid (*)

Trang bị màu tím trong game Vận Mệnh là trang bị tốt nhất dành cho người chơi dưới cấp 60, so với trang bị màu lam thì tốt hơn một chút một hai phần. Bộ trang bị Độc Hạt này chỉ cần dùng bữa một món trong đây thôi cũng có thể giúp bộ trang bị mà Diệp Từ đang mặc mạnh hơn rất nhiều. Trang bị màu tím không những có thể cộng nhiều điểm ở mỗi thuộc tính mà còn có kỹ năng chủ động hoặc bị động nữa, những kỹ năng này thông thường hữu dụng nhất là trong PK.

Ví như bốn món trang bị mà Diệp Từ vừa nhận được, hai món trong đó có đi kèm kỹ năng liên quan đến độc, một kỹ năng phòng ngự trong bộ áo giáp, một 'thần kỹ' hữu dụng khi PR - nhìn thấu. Chỉ tiếc là hiện giờ Diệp Từ vẫn chưa đủ cấp để mặc bộ trang phục khiến bất cứ người nào nhìn thấy cũng phải chảy nước miếng này.

Tuy đánh chết boss Hoang Sa Hạt đã mang về cho Diệp Từ một lượng điểm kinh nghiệm khổng lồ, nhưng chỉ đủ để giúp cô tăng đến cấp 14 - 70%, còn cách khá xa mới đến được cột mốc yêu cầu là 20 kia.

Trong game Vận Mệnh, miễn người chơi từ cấp 10 trở lên thì tốc độ thăng cấp chậm đi rất nhiều. Trừ việc liên tục làm nhiệm vụ thì chỉ còn cách không ngừng đánh quái thu điểm kinh nghiệm mà thôi. Diệp Từ đánh quái ở phó bản Hang Động Băng Giá nhiều ngày như vậy mà chỉ lên được cấp 12, bấy nhiêu đã đủ hiểu việc thăng cấp khó khăn như thế nào.

Về phần tám bản đồ bảo tàng kia cô phải về thành lớn tìm người giám định xem xét thế nào đã, nếu không cô chỉ còn cách bó tay.

Diệp Từ lần lượt nhặt mấy túi nước thuốc và tiền vàng cất vào túi, sau đó nhìn bốn món trang bị Độc Hạt dưới đất một chút rồi mới khóa túi lại. Kế đó cô cầm chiếc Kim Châm Bịp Bọm đưa đến trước ngực mình, trước mắt cô bỗng nhiên xuất hiện một cái ký hiệu đánh dấu nho nhỏ, cô mỉm cười ấn vào, tiếng thông báo của hệ thống lập tức vang lên bên tai cô: Ngụy trang thành công.

Diệp Từ giật mình hoảng hồn mở ngay bảng thông tin nhân vật của mình ra xem, cô thấy mình đã biến thành một người đàn ông tộc thú nhân chức nghiệp người sói, cấp 20, tay cầm pháp trượng, GS (*) từ 110 tăng vọt lên 267.

(*) GS (Gear Score): là điểm hệ thống tổng hợp lại từ những trang bị mà người chơi đang sử dụng, GS càng cao chứng tỏ trang bị mà người chơi sử dụng có cấp bậc tốt. Trong một số game, GS còn được gọi là điểm trang bị.

Ngay lập tức cô nghĩ đến một khả năng gì đó, vội vàng kích động mở túi đồ lấy thanh Đoán kiếm Độc Hạt ra gắn lên bảng trang bị.

Lại thành công !!!

Xem ra cô nghĩ đúng rồi, cái Kim Châm Bịp Bọm này có thể thay đổi ra cấp bậc giả, chức nghiệp giả, các điểm thuộc tính giả, cả GS cũng giả. Chỉ cần chỉnh thông số thích hợp thì cô có thể sử dụng những trang bị mà cô vốn không dùng được.

Cái này có xem là bug không? Diệp Từ thiên về phía không cho nó là bug, bởi vì bug là lỗi mà tất cả mọi người đều có thể lợi dụng trực lợi, còn đây là 'sự cố lạ' mà chỉ mình cô sử dụng được, dù có là bug cô cũng tuyệt đối không đi báo cho nhà phân phối.

Diệp Từ trong trạng thái Druid cấp 20 lần lượt mang vào từng món trang bị của bộ Độc Hạt, GS xông thẳng một mạch qua 400, đạt được 472 điểm. Bình thường chỉ cần người chơi có GS trên dưới 100 đã có thể xem là dạng biến thái. Diệp Từ thay đổi thành trạng thái cũ của mình, giương cung bắn tên vào con bọ cạp be bé cấp 2 gần đấy.

Bạo kích - 1261!

Một kích giết chết!

Trừ đi điểm từ bạo kích và cấp bậc, Diệp Từ tính sơ sơ lực tấn công của một mũi tên bình thường đã tăng từ trên dưới 100 lên thẳng 550+, đây không thể nói đơn giản chỉ tăng mạnh về chất lượng nữa !!!

Diệp Từ hưng phấn, vui mừng, ngây ngất thêm một lát nữa liền nghĩ đến một chuyện khác quan trọng hơn, bộ trang bị này đúng là rất tốt, rất trâu bò nhưng cũng sẽ rất dễ thu hút sự chú ý của người khác, Diệp Từ tiếp tục sử dụng Kim Châm Bịp Bọm thay đổi GS từ 472 xuống còn 85. Bộ trang phục tinh xảo lấp lánh lập tức trở nên xấu in, bình thường không thể bình thường hơn.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, tốt nhất là bình thường như bao người thi hơn, sau khi xử lý mọi chuyện xong xuôi cô mới mỉm cười đóng bảng thuộc tính nhân vật của mình lại.

Sự chú ý của Diệp Từ lại chuyển về phía xác con Hoang Sa Hạt, cô suy nghĩ một lát rồi bước đến cạnh cái xác, bắt đầu phân chia thi thể nó.

Mặt khác cô cũng không nhàn rỗi, bởi vì lúc này cô đang bắt đầu liên hệ đến phía chăm sóc khách hàng của nhà phát hành game, sau khi chuyển mấy kênh thông báo tự động, bên tai cô liền vang lên một giọng nói vô cùng ân cần và dịu dàng, "Chào bạn, tôi là tổng đài số 79246 của game Vận Mệnh Online thuộc quốc gia Z, không biết tôi có thể giúp đỡ gì cho bạn?"

Diệp Từ vừa mướt mồ hôi xẻ thịt Hoang Sa Hạt vừa nói lại cho người chăm sóc khách hàng quá trình mình bắt giữ con boss ấy.

Cô gái chăm sóc khách hàng sau khi nghe xong rõ ràng sững sốt im lặng một lúc mới nói tiếp: "Ý bạn là bạn báo cho chúng tôi biết bug của boss Hoang Sa Hạt?"

"Đúng."

"Bạn vui lòng chờ một lát, tôi sẽ liên hệ phía tổ kế hoạch ngay lập tức." Cô gái chăm sóc khách hàng nói xong liền im lặng.

Diệp Từ cũng không nôn nóng, cô tiếp tục cắt bộ vỏ của con Hoang Sa Hạt ra, rồi tách túi độc, nội tạng, thịt cho vào từng túi đồ riêng lẻ. Những con boss tự do thể này không chỉ vật phẩm rơi ra mới có thể sử dụng mà ngay cả cơ thể nó cũng đều là bảo vật, cho dù trong nấu nướng, chế thuốc, rèn vũ khí hay khám trang sức đều là những thứ mà người người mơ ước. Về sau, mỗi khi có người lập tổ đi đánh boss tự do thì lúc nào xung quanh họ cũng có thêm một nhóm người đang học tập kỹ năng cuộc sống vây quanh, những người này chỉ chờ người chơi đánh hạ được boss liền xông đến dùng tốc độ nhanh nhất mà xử lý phần thi thể còn lại.

Thực ra Diệp Từ vốn định ở đây lợi dụng bug đánh chết vài con Hoang Sa Hạt nữa nhưng cô có chút ái ngại với hệ thống lưu trữ của game Vận Mệnh. Nếu cô đoán lầm thì việc cô đánh boss Hoang Sa Hạt nhờ vào bug đã được hệ thống ghi lại, nếu cô còn mạo hiểm làm lại thì chắc chắn hệ thống sẽ liệt cô vào dạng biết mà vẫn cố tình vi phạm, sau này những vật phẩm thu được cũng bị xem là đồ phi pháp mà tịch thu.

Thế nên nếu cô chủ động đi báo lỗi thì chẳng những có thể giữ lại trang bị, không chừng còn nhận được phần thưởng đặc biệt không biết chừng.

Đương nhiên... quan trọng nhất là... tuy vật phẩm rơi ra rất nhiều nhưng cô không tin sau này lúc nào mình cũng may mắn như thế, chẳng may về sau cô sở cái gì cũng xui xẻo, vật phẩm nhận được cũng bị hệ thống tịch thu thì phải làm sao đây?

Cho nên, làm người phải biết thỏa mãn, dừng lại đúng lúc mới có thể hưởng thụ lâu dài.

Cho dù hiện giờ cô không báo thì theo cái đà phát triển này, sớm muộn gì Bug cũng bị người khác phát hiện thôi, vậy thì chi bằng cô đi trước một bước còn hơn...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chăm Sóc Khách Hàng Số 094 (Cskh Số 094)

Trong lúc Diệp Từ 'miệt mài cố gắng' xử lý Hoang Sa Hại, trước mặt cô chùng ba thước bỗng xuất hiện một người chơi mới. Người nọ vừa đến nơi liền quay đầu nhìn quanh bốn phía xác định xem mình có đến đúng tọa độ hay không, kẻ đó mới nhìn về phía Diệp Từ đang như một tên 'đồ tể' vùng đảo vùng kiếm xuống xác Hoang Sa Hại.

"Chào bạn, tôi là nhân viên tổ kế hoạch thuộc phòng quản lý của game Vận Mệnh online, Chăm Sóc Khách Hàng số 094." Người mới kia đứng một lúc lâu thấy Diệp Từ vẫn chăm chú làm việc của mình mà không chú ý đến anh ta mới háng giọng một cái rồi lên tiếng chào hỏi, ý muốn thu hút sự chú ý của cô.

Trên thực tế, với độ nhạy cảm đã được nâng cao của Diệp Từ làm sao không phát hiện ra sự tồn tại của anh ta, chẳng qua khi ấy cô đang bận tập trung lấy túi độc của Hoang Sa Hại nên mới tạm thời không có phản ứng gì.

Lúc này, Diệp Từ ngồi trên thi thể Hoang Sa Hại nằm vắt ngang mấy nhánh cây dương, mỉm cười nhìn số 094. Không ngờ người giải quyết chuyện của cô lại là số 094...

Trong tổ kế hoạch của game Vận Mệnh có tổng cộng 400 ID chăm sóc khách hàng, theo thứ tự từ 001 đến 400. Mỗi ID này chỉ được dùng cho một người duy nhất, dù người đó sau này có đổi tổ làm việc hay rời công ty Vĩnh Diệu thì ID này vẫn mãi mãi dành cho một mình họ.

Hiện giờ, CSHK số 094 có lẽ vẫn còn là một nhân viên bình thường của tổ kế hoạch, nhưng ba năm sau, người này sẽ trở thành một trong những người quản lý, chịu trách nhiệm của tổ kế hoạch ấy. Tên của anh ta lúc này vẫn chưa được người chơi biết đến, nhưng ba năm sau, chắc chắn sẽ có vô số người nhớ mãi không quên.

Anh ta là người đã viết ra bản kế hoạch thứ hai của game Vận Mệnh, mang tên "Một thế giới khác", bản kế hoạch ấy về sau đã trở thành thứ vô cùng phổ biến đối với mỗi thanh thiếu niên tham gia trò chơi Vận Mệnh.

Nếu có người hỏi trong lịch sử phát hành game Vận Mệnh, những cái tên nào để lại ấn tượng khó quên nhất thì nhân vật Chăm Sóc Khách Hàng số 094 nhất định là người đầu tiên được nhắc đến.

Diệp Từ chợt nhớ đến một câu nói vô cùng nổi tiếng của người mục sư mang số 094 này: "Chỉ cần bạn cho tôi ba giây, tôi sẽ cho bạn thấy một thế giới hoàn toàn khác! Tôi chính là Vận Mệnh."

Có lẽ không chỉ mỗi Diệp Từ ghi nhớ những lời ấy mà hầu như những game thủ của Vận Mệnh cũng sẽ đều như thế. Một câu nói huyền thoại của con người huyền thoại.

Chăm sóc khách hàng số 094 - Vọng Giang Nam

"Chào bạn, cho phép tôi hỏi có phải bạn là người đã báo cáo Bug không?" Vọng Giang Nam là một người lễ nghĩa, anh ta thấy Diệp Từ nhìn mình chăm chăm, bối rối gãi đầu, sau đó lại một lần nữa lên tiếng chào Diệp Từ.

Hôm nay là lần đầu tiên Vọng Giang Nam gặp phải trường hợp người chơi tự động thông báo có Bug, hoặc nói chính xác hơn là từ ngày game Vận Mệnh được phát hành đến nay, Diệp Từ là người đầu tiên báo cho họ rằng game có Bug, nên cả tổ kế hoạch cực kỳ chú trọng sự kiện này. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì một trò chơi trước khi được đưa ra phát hành chính thức, dù một chi tiết nhỏ thôi cũng đã được thử nghiệm không dưới mấy trăm lần, tuy họ không dám chắc game sẽ không có sơ hở nhưng ít nhất không thể nào có chuyện Bug lại dễ dàng xuất hiện như vậy.

Cho nên lúc Diệp Từ thông báo cho cô gái trực tổng đài rằng mình phát hiện Bug, Vọng Giang Nam đúng lúc đang trực ban nên lập tức quyết định đích thân đi xem Bug kia ra sao.

Diệp Từ gật đầu nói: "Đúng, là tôi đã báo Bug."

"Bug của boss Hoang Sa Hại?" Ngay lúc Diệp Từ lên tiếng trả lời Vọng Giang Nam, anh ta lập tức vào hệ thống quản lý bắt đầu tìm kiếm thông tin của cô.

"Đúng vậy, là Bug đấy."

Vọng Giang Nam xem thông tin trong hệ thống một lát, bỗng nhiên ngẩn người, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diệp Từ với vẻ mặt kinh ngạc: "Thực sự là một mình cô đánh chết con Hoang Sa Hạt này?"

"À còn có con báo nhỏ này nữa." Diệp Từ chỉ súng vật của mình, lão Tam lập tức kêu lên một tiếng chứng minh sự tồn tại của mình.

"..." Vọng Giang Nam nghe cô nàng thợ săn đang ngồi trên xác con Hoang Sa Hạt đáp mà chỉ biết câm nín. Kể đó dường như anh ta sức nhớ ra cái gì, lập tức vào hệ thống ghi chép tìm kiếm ID của Diệp Từ, lát sau tất cả thông tin của Diệp Từ từ lúc bắt đầu vào game đến giờ lần lượt hiện ra trước mặt anh ta.

Thực ra bình thường các nhân viên CSKH chẳng ai làm những chuyện này làm gì, chủ yếu cũng vì rất phiền phức, nếu làm không cẩn thận lộ ra ngoài để người chơi biết được có khi còn bị kiện ngược lại là xâm phạm quyền riêng tư, nhẹ thì bị công ty xử phạt, nặng thì có khi còn bị xử lý ngồi tù theo pháp luật. Nhưng bây giờ Vọng Giang Nam vì quá tò mò, anh ta rất muốn biết một người chơi đã tận dụng được bug đánh chết Hoang Sa Hạt trước đây đã làm những chuyện gì.

Sau khi xem hết bảng thống kê lịch sử của Diệp Từ, Vọng Giang Nam không khỏi nhìn Diệp Từ bằng ánh mắt kỳ quái.

Người chơi bình thường chia ra rất nhiều loại, có người tuân theo quy tắc được trò chơi định ra, có người phá hủy quy luật vốn có mà tạo ra quy luật của riêng mình, có người lợi dụng quy tắc của trò chơi mà tìm kiếm lợi ích tạo nên thành tựu của mình.

Rất rõ ràng, thợ săn nữ trước mắt chính là dạng người chơi thứ ba.

Những người chơi dạng này thường chỉ có hai kết cục, một là bị trò chơi tránh xa, hai là...

"Ngày số 94, đừng nói là anh đang tra lịch sử hoạt động của tôi nhé, thế là phạm pháp đó nha." Diệp Từ thấy Vọng Giang Nam bận bận rộn rộn, nét mặt nhìn mình liên tục thay đổi cảm xúc, không khỏi mạnh dạn đoán.

Chỉ một câu đoán vừa của cô đã khiến Vọng Giang Nam giật mình hoảng hốt, lập tức tắt đi bảng thông tin của Diệp Từ.

"Đâu có." Vọng Giang Nam lắc đầu che giấu cảm xúc của mình khi bị Diệp Từ đoán trúng tim đen, sau đó hắng giọng, bắt đầu nói bằng giọng khách sáo: "Tôi đại diện cho đội ngũ chăm sóc khách hàng của game Vận Mệnh cảm ơn bạn đã báo cho chúng tôi biết sai sót của trò chơi, chúng tôi sẽ..."

"Tra cứu lịch sử hoạt động của người chơi nhất định sẽ để lại dấu vết trên hệ thống, những việc thế này người chơi hoàn toàn có quyền xin phép kiểm tra. Anh nói thử xem hiện giờ tôi có quyền làm như thế hay không?" Diệp Từ thấy vẻ mặt tròn trĩnh của Vọng Giang Nam, lập tức chắc chắn ban nãy anh ta đã kiểm tra lịch sử hoạt động của mình.

Khóe môi cô thoáng hiện nụ cười như có như không, bắt đầu từ tốn mà uy hiếp anh chàng CSKH số 094 chưa thành danh này. Cô thậm chí còn buồn cười mà nghĩ đến chuyện nếu vài năm sau chẳng may có người biết chuyện hôm nay cô uy hiếp Vọng Giang Nam thì sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Vọng Giang Nam sững sờ một lúc, khóe môi giật giật không biết nói sao.

Ban nãy mình vừa nghĩ cái gì thế? Có người chơi sẽ lợi dụng quy tắc của trò chơi mà tìm kiếm lợi ích tạo nên thành tựu cho riêng mình.

Rất rõ ràng, hiện giờ, ngay lúc này, anh đã trở thành đối tượng bị nữ thợ săn này lợi dụng..

Cái này có trách thì trách công ty Vinh Diệu đã công bố tất cả quyền lợi và trách nhiệm của mọi phía, ban đầu vốn vì tránh mạo hiểm xảy ra những chuyện không đáng có, nhưng cuối cùng lại để bị người ta vắt mũi mà kéo đi.

Hai người cứ thế đứng đối diện nhìn nhau, giống như nhất quyết sống mái một trận không chết không thôi.

"Bạn cần tôi giúp đỡ chuyện gì?" Cuối cùng Vọng Giang Nam đành thở dài một hơi, nhìn Diệp Từ thẳng thắn nói. Sau đó giống như anh ta chợt nhớ đến chuyện gì, vội vàng bổ sung: "Trong phạm vi khả năng của tôi, tôi sẽ tặng bạn một ít phần thưởng, nhưng giá trị của phần thưởng tuyệt đối không thể phá hỏng sự cân bằng của trò chơi, không biết bạn cần tôi giúp đỡ chuyện gì?"

Tặng thưởng mà cũng có nhiều quy tắc như thế? Diệp Từ nhủ mi hỏi ngược lại: "Thế này đi, anh bạn chăm sóc khách hàng số 094 thân mến, đừng nói nhiều lời sáo rỗng như vậy nữa, anh có thể cho tôi cái gì?"

Vọng Giang Nam suy nghĩ một lát, sau đó lấy ra một quả trứng ném cho Diệp Từ: "Đây là phần thưởng tốt nhất trong phạm vi khả năng của tôi."

Diệp Từ nhận lấy quả trứng to cỡ quả banh bowling, định xem xem nó có thực tính gì thì thấy: Đây là một quả trứng vô cùng thần bí.

"Đây là một quả trứng súng vật, vừa hay cô là thợ săn, có thể sử dụng, có điều tôi không bảo đảm bên trong sẽ nở ra cái gì."

"Ngẫu nhiên?"

"Chính xác, là ngẫu nhiên." Vọng Giang Nam gật đầu, sau đó ghi lại tọa độ xảy ra bug vào biên bản công tác, nhập vào hệ thống dữ liệu, sau đó vẫy tay

chào Diệp Từ. Cứ đứng đây đây đưa với cô nàng thợ săn này chẳng may gặp phải tai họa gì nữa thì chỉ còn nước kêu trời.

Ngay lúc anh ta sắp biến mất, lại sực nhớ ra cái gì đó, nhìn Diệp Từ đang sẫm soi quả trứng, nói: "Tôi muốn hỏi cô một chút, nếu vận mệnh phải viết bản kế hoạch, bạn hi vọng nội dung của nó sẽ là gì?"

Thực ra hiện giờ phần nội dung bản kế hoạch số 1 của game vận mệnh đã được quyết định, Vọng Giang Nam chỉ được tham gia một chi tiết rất nhỏ trong đó mà thôi. Anh ta biết với chức vụ hiện nay của mình, có lẽ cả đời này cũng đừng mơ bước lên được chức chủ quản kế hoạch, có điều, anh ta vẫn không kiềm được mà nảy sinh suy nghĩ nếu là mình, thì nội dung của kế hoạch ấy sẽ như thế nào đây? Hôm nay anh ta gặp được Diệp Từ, đồng thời còn biết được lịch sử chối lợi của cô, cho nên mới muốn biết xem suy nghĩ của cô gái này như thế nào.

Bản thân Diệp Từ lại có một cảm giác khá kỳ lạ.

Cô 'được' người chủ quản kế hoạch của game Vận Mệnh trong tương lai hỏi ý tưởng, nghĩ đi nghĩ lại kiểu gì cũng cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Cô cất quả trứng vào túi đồ, sau đó nhìn thẳng vào mắt Vọng Giang Nam, một đôi mắt chứa đựng một sự nhiệt tình xen lẫn cố chấp.

Những người có ánh mắt như thế này, nhất định sẽ thành công. Bất kể như thế nào, dù anh ta có gặp mình hay không thì anh ta cũng nhất định sẽ thành công.

Diệp Từ mỉm cười, một nụ cười thực sự từ tận đáy lòng, sau đó nói lại câu nói mà trước đây chính bản thân Vọng Giang Nam đã từng nói ở thời đại kia: "Chỉ cần bạn cho tôi ba giây, tôi sẽ cho bạn thấy một thế giới hoàn toàn khác! Tôi chính là Vận Mệnh."

Lần này Vọng Giang Nam không nói thêm gì nữa, anh ta vẫy tay chào tạm biệt Diệp Từ, sau đó liền mang theo tâm trạng hưng phấn và kích động, biến mất.

Sau khi tiễn Vọng Giang Nam đi, Diệp Từ lại tiếp tục xử lý xác Hoang Sa Hại, mất chừng hơn nửa giờ nữa cô mới có thể nhét toàn bộ phần thi thể đã được xử lý của Hoang Sa Hại vào túi đồ của mình. Lúc này cô mới hải lòng mà quay về thành Hồng Hồ.

Tuy hệ thống đã thưởng cho cô 10000 điểm danh vọng tại thành Nhật Lạc, khiến mức độ danh vọng của cô tại ngôi thành này đã vọt đến cấp độ thân thiết nhưng cô không hề có ý định chọn thành Nhật Lạc làm thành thị cố định của mình. Dù sao cô đã làm nhiệm vụ ở thành Hồng Hồ suốt hai mươi ngày rồi, điểm danh vọng cũng đã sắp xỉ mức độ tiêu chuẩn.

Diệp Từ dựa vào trí nhớ cất một số thứ sau này sẽ cần dùng vào kho hàng, sau đó lập tức đi đến phòng đấu giá, đây là nơi cô sẽ thường xuyên ghé qua mỗi khi về đến thành thị lớn...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khổng Tước Lam

Nếu bạn là người trùng sinh từ tương lai mười năm trước thì việc bạn sẽ làm gì? Đáp án được đa số người chọn nhất chính là trừ hàng.

Trừ hàng ở đây có rất nhiều dạng, ví như trừ bất động sản, cổ phiếu... vâng vâng và vâng vâng.

Đương nhiên Diệp Từ làm sao thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn này được, chẳng qua cô không có tiền để lưu trữ những thứ có giá trị như vậy ở hiện thực, thế nên hiện giờ sở thích mới của cô là cất hết những thứ có-khả-năng tái sử dụng vào trong kho hàng.

Ai dám chắc những thứ bỏ đi ở thời điểm này về sau cũng sẽ vẫn như thế? Có thứ hiện giờ chẳng đáng một xu nhưng ít nhất vài năm nữa dù có mấy trăm hay cả ngàn đồng vàng cũng đừng mơ mà mua được.

Bản thân Diệp Từ trước giờ vẫn luôn thấy mình chẳng hề có nét nào giống con gái. Ví như cô không thích đi dạo phố, không thích trang sức cũng không thích mua sắm quần áo. Tuy nhiên mỗi khi cô đến khu phố chuyên bán đấu giá thì cô lại cảm thấy mình là một phụ nữ đích thực.

Quyết tâm gom hết cho bằng được!!!

Thảo dược này, mảnh vỡ bảo thạch này, nguyên phụ liệu này... tất cả đều không thoát được cặp mắt của cô.

Trước khi bắt đầu buổi 'săn hàng', cô cũng không quên mang hết những trang bị cô thu được từ phó bản đến phòng đấu giá, rồi bán ra với cái danh giấu tên.

Tính đi tính lại, cô thực chẳng khác một kẻ phá của là bao.

Mỗi ngày cô đánh phỏ bán thu được không ít trang bị, dù hiện giờ chưa mở cửa đổi tiền giữa thế giới ảo và thật nhưng một ngày bèo lăm cô cũng thu vào được cả ngàn đồng vàng, thế mà tất cả tiền bạc cô đổ vào việc mua hàng lưu trữ hết.

Diệp Từ vác bao hàng mình vừa 'săn' được đến ngân hàng lớn nhất thành Hồng Hồ.

"Tôi muốn mở một cái kho, loại có năm mươi ô." Diệp Từ lấy năm trăm đồng vàng ném cho người giữ kho.

"A, hóa ra là tiểu thư Công Tử U, thật vinh hạnh được gặp lại cô." Người giữ kho hàng vừa thấy Diệp Từ lập tức bày ra vẻ mặt nịnh bợ, nếu không phải ông ta có mặc quần áo, e là Diệp Từ có thể tưởng tượng ra được cái đuôi của ông ta đang không ngừng đu đưa về phía mình.

Có thể được người quản lý kho hàng ở ngân hàng nịnh bợ ra mặt như thế nào phải chuyện dễ dàng, trừ việc điểm danh vọng tại thành Hồng Hồ phải đạt đến mức độ hữu nghị thì việc quan trọng hơn, ừ thì phải có tiền. Bạn phải gửi vào ngân hàng này một số tiền nhất định.

Ví như Diệp Từ, tiền cô gửi trong ngân hàng này đã vượt qua con số 5000 đồng vàng rồi, thế nên người quản lý đón tiếp cô nồng nhiệt như vậy cũng là chuyện hiển nhiên.

Diệp Từ mở kho, cất hàng vào, ngay lúc cô định dọn dẹp lại một chút bỗng nhiên cô nhận được một tin nhắn riêng: "Tiểu Từ, cậu có đây không?"

Là Dịch Thương.

Cách nói chuyện của cậu ta có chút dè chừng, làm người ta có cảm giác như có chuyện gì khó nói.

"Minh đây, có chuyện gì?"

"Hiện giờ cậu có rỗi không?"

"Minh rỗi." Diệp Từ vừa trả lời vừa bắt đầu công việc dọn dẹp kho hàng, rõ ràng công việc này là một việc khá là tốn sức.

"Cậu có thể đến tổng bộ công hội một chuyến không?"

Về tổng bộ công hội? Diệp Từ ngẫm nghĩ, đúng là đã rất lâu rồi cô chưa về nơi ấy, lâu đến mức cô quên mất mình đã vào một công hội.

"Có chuyện gì không?"

"Chị Lam báo cậu về đây có chuyện muốn trao đổi với cậu." Giọng nói của Dịch Thương càng lúc càng nhỏ, nghe cứ như bên cạnh cậu ta đang có người khiến cậu không tiện nói chuyện.

"Chị Lam?" Diệp Từ nghĩ mãi không ra đây là ai, trong số những người cô quen biết dường như chẳng có ai gọi là "chị Lam" cả.

"À... chị Lam... là người quản lý của công hội." Giọng nói của Dịch Thương đã nhỏ đến mức Diệp Từ phải cố gắng tập trung mới nghe rõ được.

"Được, mình sẽ lập tức quay về." Diệp Từ đoán Dịch Thương có lẽ đang không tiện nói nhiều, nên cô không hỏi thêm gì nữa, đồng ý yêu cầu của cậu ta rồi ngắt trò chuyện.

Diệp Từ nhìn kho hàng vô cùng lộn xộn của mình thờ dài một hơi, xem ra phải đợi lần sau đến rồi dọn luôn một thế. Cô rời kho hàng chạy đến chỗ NPC công hội, đưa vài đồng bạc liền dễ dàng trở về tổng bộ công hội một cách nhanh chóng.

Nơi này so với lần đầu Diệp Từ đến quả thực đã thay đổi không ít, chẳng những có thêm nhiều tòa nhà mà những trang bị tại đây cũng cao cấp hơn hẳn. Xem Ra Thiên Sơn Tà Dương đã đổ vào công hội này không ít tiền. Cô đứng cạnh NPC, quan sát mọi thứ xung quanh, trong lúc cô đang không biết mình phải đi đâu tìm Dịch Thương, chuẩn bị gửi tin nhắn cho bạn mình thì chợt nghe tiếng trò chuyện vang lên phía trong căn phòng phía bên phải của cô.

Người nói là một cô gái, chỉ nghe thôi cũng biết cô ta đang cực kỳ tức giận bởi vì giọng nói càng lúc càng cao vút.

"Bạn của cậu rốt cuộc có gì hơn người chứ? Lén lút trốn đi đánh phỏ bán, thu được thủ sát thì trốn không về công hội luôn, đã thế còn dám đóng toàn bộ kênh trò chuyện nữa. Tôi gọi cậu ta về đây từ ngày nào rồi mà đến giờ còn chưa thấy xuất hiện? Hắn nghĩ hắn là ai? Tưởng tôi không dám đá hắn ra khỏi công hội này sao? Tôi nói cho cậu biết nhé Bên Trái, công hội Thiết Huyết Chiến Máu chúng ta là một tập thể đoàn kết, không chứa chấp những con người thích theo chủ nghĩa cá nhân..."

Diệp Từ tựa cửa nhìn vào liễn thấy rõ mọi chuyện đang xảy ra trong phòng.

Một nữ Mục Sư loài người đang đưa lưng về phía cô, mặt đối mặt với Bên Trái mà không ngừng gào thét. Bên Trái đứng bên cạnh cúi đầu, không đáp tiếng nào.

Nữ Mục Sư này Diệp Từ đã từng nghe nhắc đến, là Không Tước Lam. Ban nãy Dịch Thương úp úp mở mở không dám nói thẳng tên người kia nên Diệp Từ mới không nhớ ra được, lúc này chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cô đã đoán được ngay.

Không Tước Lam, tổng quản lý nhân sự của công hội Thiết Huyết Chiến Máu. Một cô gái cực kỳ xinh đẹp, là đối tượng thầm mến của biến bao thanh

niên trong công hội, dung mạo cũng chính là thứ mà cô tự hào nhất. Bởi vì là mỹ nữ nên khó tránh tính tình cô ta có chút khó chịu, những thành viên nam trong công hội bình thường cũng đều dung túng chiều chuộng cô nên dần dần khiến cô mắc phải căn bệnh công chúa.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ tức giận của cô ta, Diệp Từ liền biết mình đã đắc tội với vị mỹ nữ kia rồi.

Khi Dịch Thương bị Không Tước Lam mắng đến nỗi không ngóc đầu lên được nữa, Diệp Từ vươn tay gõ nhẹ vào cửa.

"Cốc cốc..." tiếng gõ cửa tuy không lớn nhưng đủ để báo cho hai người trong phòng biết có sự tồn tại của người thứ ba.

Bên Trái ngẩng đầu lên, thấy Diệp Từ đang tựa đầu vào khung cửa mà kích động không thôi, có điều cậu ta chưa kịp lên tiếng thì Không Tước Lam đã hét lên như một quả bom vừa được giật kíp nổ.

"Cô là ai? Không biết đây là phòng làm việc của ban quản lý sao? Không thấy tôi đang bận sao? Không có chút kỷ luật gì thế hả? Cô là người của phân đội nào, báo danh nhanh lên."

Diệp Từ nhìn Không Tước Lam đang hét vào mặt mình, từ tốn mỉm cười nhìn cô, đáp: "Tôi là Công Từ U..."

"Công Từ U, phân đội nào? Cái loại người không có kỷ luật phải bị xử phạt, tôi sẽ trừ điểm DKP của cô..." Không Tước Lam lại bắn một tràng súng liên thanh, rồi bỗng nhiên cô ngừng lại như bị người ta bấm nút pause vậy.

Cô quan sát Diệp Từ một lượt từ trên xuống dưới, khóe mi chớp chớp: "Cô là Công Từ U? Cô là nữ?"

Đôi tai yêu tinh của Diệp Từ khẽ giật giật, mỉm cười nói: "Nếu hệ thống không xác định sai thì đúng thật tôi là nữ."

Lần này đến lượt Không Tước Lam im lặng, cô trừng mắt nhìn Diệp Từ một lúc lâu mà không nói câu nào. Ở trước mặt người khác mắng người ta không đáng một xu rồi lại bị chính đối tượng ấy bắt gặp, tình huống này dù là ai cũng không thể tiếp tục giữ vẻ mặt kiêu ngạo trước đây nữa.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Công hội chuẩn bị kết thúc hoạt động đánh phó bản Hang Động Băng Giá, ba ngày sau bắt đầu tập trung đánh phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc, tất cả người chơi có GS trên 100 đều phải tham gia, không cho phép đi cùng người ngoài." Tuy Không Tước Lam vì chuyện bị Diệp Từ bắt quả tang mà bốt đi về kiêu ngạo nhưng trong lời nói vẫn đầy sự khinh bỉ, nhất là câu nói sau cùng, dường như Diệp Từ loáng thoáng nghe thấy tiếng nghiêng răng của cô ta khi nói đến mấy chữ 'không cho phép đi cùng người ngoài'.

"GS của tôi chỉ có 85 thôi." Diệp Từ bình thản nói.

Không Tước Lam nghe thế liền mở bảng thông tin của Diệp Từ ra xem, vẻ mặt càng khinh thường hơn, quả nhiên cái cô Công Từ U này chỉ là một người bình thường, trang bị tồi tàn đến đáng thương. Người như thế cũng có thể đánh hạ được phó bản Hang Động Băng Giá cấp độ khó sao?

Xem ra là nhờ may mắn vào được đội tốt rồi.

Tuy vậy trong lòng Không Tước Lam vẫn cảm thấy không được thoải mái, cô đóng lại bản thông tin của Diệp Từ, nói: "Tôi không quan tâm đến chuyện này, tôi chỉ thông báo cho cô như thế thôi, nếu điểm GS không đạt 100 thì cũng phải đi, nhưng sẽ vào đội dự bị." Không Tước Lam nói xong liền quay người bỏ đi, dường như không muốn ở lại căn phòng này một giây phút nào nữa.

Cô thực không hiểu nổi một người như thế này mà Thiên Sơn Tà Dương còn dặn dò cô phải đặc biệt chú ý đến? Vì sao chứ?

Đội Không Tước Lam rời khỏi phòng và đi thật ra, Bên Trái mới thở dài một hơi, nhìn Diệp Từ mà xấu hổ cười nói: "Tiểu Từ, cậu đừng để ý, chị Lam phải quản lý nhiều việc nên cần phải có chút khí thế, chị ấy không phải châm chọc cậu đâu."

Diệp Từ gật đầu, lặng lẽ nhìn Bên Trái, nói: "Dịch Thương, có nhiều thứ cậu thấy thích nhưng chưa chắc đã hợp với mình, đừng cố với lấy những thứ không phải của mình, chỉ chuốc khổ vào thân mà thôi."

"Tiểu Từ, ý cậu là..." Bên Trái có chút không hiểu.

Diệp Từ xua tay ý bảo không có gì rồi xoay người rời khỏi. Rõ ràng Dịch Thương rất thích Không Tước Lam, đối với một cô gái kiêu ngạo như vậy, nếu có người đàn ông e sợ cô ấy, không phải vì cô ấy giỏi mà bởi vì do thích cô ấy mà thôi.

Nhưng có một số dù có cố gắng thế nào cũng không thể có tương lai, đây chính là như Dịch Thương và Không Tước Lam.

Nếu theo tính cách của Diệp Từ, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ khuất phục trước uy hiếp, hay làm việc theo quy tắc, cô hoàn toàn có thể mặc kệ Không Tước Lam. Nhưng giờ cô quyết định nghe theo sự sắp xếp của họ, ba ngày sau cùng công hội đi đánh phó bản, dù là ở đội dự bị.

Nguyên nhân chỉ có một, chính là câu nói ban nãy của Không Tước Lam đã xoáy sâu vào đáy lòng cô.

"Công hội Thiết Huyết Chiến Mâu chúng ta là một tập thể đoàn kết, không chứa chấp những con người thích theo chủ nghĩa cá nhân..."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Công Dân Của Thành Hồng Hồ

Chủ nghĩa cá nhân.

Không theo đoàn thể.

Hai câu này khiến Diệp Từ nhớ lại những chuyện đã xảy ra với cô ngày trước, một mình bôn ba, trốn tránh đoàn thể.

Kết quả thế nào? Chính là cô bị tất cả đoàn thể từ chối, bị mọi người xa lánh.

Hiện giờ mặc kệ công hội Thiết Huyết Chiến Mâu có thích hợp với cô hay không, mặc kệ cô có thích hay không, cô cũng không có lý do gì phép mình từ chối nữa.

Diệp Từ mãi mãi cũng không sao quên được câu trả lời của công ty Vinh Diệu ngày ấy: "Vận Mệnh không phải là thế giới của một cá nhân, bạn phải có bạn bè thân thiết đáng tin cậy mới có thể đứng vững trên đỉnh cao thế giới."

Cô hít một hơi thật sâu. Nếu đã quyết định tham gia thì phải chuẩn bị thêm một số thứ, Diệp Từ lập tức nghĩ đến chuyện liên lạc với Tứ Hải, mặc dù có chút khó xử nhưng cô không còn cách nào khác, chỉ có thể từ chối lời mời của anh ta mà thôi.

Trùng hợp thế nào, ngay lúc Diệp Từ sắp gửi tin nhắn cho Tứ Hải thì nhận được tin nhắn riêng của anh ta.

"Công Tử, thật ngại quá, cái hẹn ba ngày sau phải dời lại một chút rồi, mình vừa nhận được thông báo của công hội, trong mấy ngày tới công hội của mình phải tập trung đánh phó bản Hang Động Băng Giá."

Thật là trùng hợp. Có điều nếu tính lại thì thời điểm này đúng là thời gian đa số người chơi đạt được cấp 10. Cấp bậc này vừa đủ để người chơi có thể đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá ấy, đây là sự kiện không thể thiếu trong hoạt động công hội, thông thường trước và sau khi đánh hạ phó bản mới đều có một đợt đại trà thế này.

"Không có gì, mình cũng đang định tìm cậu đây, công hội của mình cũng vừa thông báo ba ngày sau đi đánh khai hoang phó bản Hàm Ngục Tàn Khốc."

"Trùng hợp thế, công hội của cậu là gì?"

"Thiết Huyết Chiến Mâu."

"Chính là công hội nổi tiếng gần đây đó sao?" Nghe cách nói chuyện của Tứ Hải có vẻ anh ta khá là nhạy bén thông tin, chuyện gì trong trò chơi cũng biết hết. "Chắc hẳn cậu ở đội dẫn đầu rồi."

"Mình là dự bị."

Diệp Từ không nhìn thấy được vẻ mặt của Tứ Hải khi nghe thấy câu trả lời này của cô, nếu không nhất định sẽ cảm thấy thực 'thú vị'. Một người vừa trầm tính vừa biết kiểm soát tâm trạng của mình như Tứ Hải mà lúc này vẫn giật mình đến há to miệng, không nói nên lời.

"Công hội Thiết Huyết Chiến Mâu của cậu trâu bò vậy sao? Cờ cậu mà còn ngồi dự bị?" Mãi một lúc lâu sau Tứ Hải mới chậm rãi hỏi.

Đối với câu nói đầy cảm thán của Tứ Hải, Diệp Từ cũng không lên tiếng trả lời. Vì thứ nhất cô không rõ thực lực hiện giờ của Thiết Huyết Chiến Mâu là như thế nào. Thứ hai, cô không phải người thích buôn chuyện, vì thế chỉ nói vài câu vô thưởng vô phạt với Tứ Hải rồi tạm biệt.

Giải quyết xong vấn đề kia, Diệp Từ quyết định mình cũng cần phải chuẩn bị một chút. Tuy cô không chắc đội dự bị của cô có cơ hội vào phó bản hay không, nhưng tính cô không bao giờ xử lý qua loa bất cứ chuyện gì, càng không đánh trận mà không chuẩn bị trước, dù đó chỉ là một con quái nhỏ, cô cũng toàn tâm toàn ý sắp xếp, đây vốn là thói quen của cô từ rất lâu rồi.

Hai ba ngày tiếp theo, Diệp Từ gửi cho Phiêu Phiêu Diêu Diêu không ít vài thô, nhờ bạn mình giúp đỡ làm cho một ít băng vải, sau đó đi đến Thổ Thạch Lâm một chuyến.

Tuy thủ sát của phó bản Thổ Thạch Lâm đã bị nhóm người tên "Sự phẫn nộ của Cain" giành lấy rồi nhưng chuyện này tuyệt đối không hề ảnh hưởng tí gì đến sự quan tâm của Diệp Từ dành cho nó.

Trang bị màu lam tuyệt đối không thể đánh đồng với trang bị màu tím, nếu Diệp Từ vẫn còn dùng trang bị màu lam thì muốn một mình solo đánh hạ phó bản một cách thuận lợi đúng thật có chút khó khăn. Nhưng giờ cô đã mặc một nửa bộ trang bị Độc Hạt trên người, cộng thêm lão Tam sau khi đạt 100

điểm trung thành, kích phát được kỹ năng "ngăn cản", cô còn chần chờ nữa thì quả thực đúng là đồ ngốc.

Sau khi dễ dàng đánh hạ boss John của phó bản Thổ Thạch Lâm, Diệp Từ không kiếm được hưng phấn mà huyết sáo vang trời.

Trang bị màu tím a trang bị màu tím, chẳng những tỉ lệ đánh miss giảm đi không ít mà gần như mỗi món đều có kèm theo một kỹ năng, quả thực là đánh đã tay mà. Nếu không có những món trang bị này, Diệp Từ cũng không dám chắc mình có thể xông qua phó bản này mà không có chút thương tích nào không.

Cô bước đến trước cái xác boss John đưa tay sờ một cái, cái xác kia tức thì liền lóe sáng, trước mặt cô hiện ra một quyển sách kỹ năng.

Bắn liên hoàn: cấp một, kích hoạt tiềm lực thợ săn, giúp thợ săn có thể bắn một lần bốn mũi tên, tấn công mục tiêu liên tục. Cấp bậc có thể học: 12.

Bắn liên hoàn là một trong những kỹ năng hỗ trợ quan trọng của thợ săn, cấp một có thể bắn bốn mũi tên, nếu lên đến được cấp cao nhất là mười lăm thì có thể một lần bắn ra hai mươi mũi tên, nếu kèm thêm bạo kích thì điểm thương tổn mang đến phải nói là một con số trên trời.

Diệp Từ nhận được quyển sách kỹ năng này mà vui mừng khôn xiết, quyết sách này chỉ có 2% tỉ lệ xuất hiện mà thôi, ngày trước cô đánh ở phó bản này không dưới năm mươi lần mà chưa một lần nào được nhìn thấy nó. Thật không biết là tay cô xui xẻo thuộc cái dạng gì nữa đây.

Cô cầm quyển sách vỗ mạnh hai tay vào, quyển sách kia liền hóa thành một luồng sáng trắng bay thẳng vào cơ thể cô.

Trừ "Búp bê vải của Raimi" và "Tay phải của John" là hai món vật phẩm nhiệm vụ, bên cạnh đó còn có vài món trang bị nữa, tuy nhiên những thứ ấy Diệp Từ đều không thể sử dụng được, chỉ có một chiếc nhẫn hơi đặc biệt thu hút sự chú ý của Diệp Từ mà thôi.

Chiếc nhẫn bất bình.

Trang bị màu lam

Sức mạnh: +5

Tinh lực: +5

Trí lực: +5

Yêu cầu cấp bậc: 12

Tuy món đồ này rõ ràng chuyên dùng cho druid, và cũng chẳng phải thứ tốt gì, nhưng nó có thể + 5 điểm sức mạnh nên Diệp Từ cũng không suy nghĩ nhiều, nhét lên đeo vào tay, sau đó thu hết những món đồ còn lại bao gồm cả nước thuốc và tiền vàng rồi rời khỏi phó bản, trở về thành Hồng Hồ.

"Tay phải của John" là vật phẩm nhiệm vụ của vòng thứ ba nhiệm vụ liên hoàn, có thể giao cho bất cứ thị trường của bất cứ tòa thành nào, hơn nữa nếu giao trả ở đâu thì sẽ có thể cộng thêm điểm danh vọng ở tòa thành đấy.

Món đồ tốt như vậy dĩ nhiên Diệp Từ sẽ về thành Hồng Hồ mà trao đổi rồi.

"Chà, thợ săn trẻ tuổi, bạn thực khiến tôi phải thay đổi cách." Thị trưởng thành Hồng Hồ đưa ánh mắt trượt dài từ sống mũi, lướt qua cặp kính, nhìn chằm chằm "Tay phải của John", sau đó rút một chiếc khăn tay ra che mũi, nói với vẻ ghê tởm: "Chính xác rồi, đây là 'Tay phải của John'! Bạn đúng là một người gan dạ. Tốt lắm, tốt lắm, thứ này thực đáng ghê tởm, một người cao quý như tôi sao có thể nhìn thấy nó được. Bạn nhanh mang nó đi đi."

Diệp Từ vội vàng nhận lấy bàn tay phải của John rồi cất vào một chiếc túi.

"Được rồi, được rồi, bạn mau đến chỗ quan hành chính đi, hẳn sẽ trao thưởng cho bạn." Thị trưởng nói xong liền quay đầu đi vào trong, khi đi còn thầm thì cái gì đấy dường như thực sự rất ghê tởm những lời mình vừa nói

Diệp Từ nhìn bóng lưng của hắn mà cúi chào một cái, sau đó lập tức quay người đi tìm quan hành chính.

Hiển nhiên quan hành chính để nói chuyện hơn thị trưởng nhiều, hẳn ta chẳng những thoải mái nhận bàn tay phải của John mà còn trao cho cô một phần thưởng rất lớn.

2000 điểm danh vọng tại thành Hồng Hồ, 1000 đồng vàng và 2 điểm thiên phú.

Nhờ cái này mà danh vọng của Diệp Từ tăng vọt từ cấp hữu nghị lên cấp thân mật, điều này cũng đại biểu cho việc cô có thể nhận thêm nhiều nhiệm vụ mà trước đó không thể nhận được. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là cuối cùng cô cũng có thể mở ra hệ thống quân hàm tại thành Hồng Hồ.

Hệ thống quân hàm là một hệ thống dành riêng cho những người chơi sau khi đạt được cấp độ thân mật ở một tòa thành nào đó, lúc này người chơi có thể nhận một vài nhiệm vụ nhỏ của riêng tòa thành này, đương nhiên nếu người chơi có thể không ngừng thăng cấp tại hệ thống này thì không chừng cũng có thể nhận được nhiệm vụ cấp thần.

"Ồ phía tây bắc thành Hồng Hồ xuất hiện một nhóm thổ phỉ, bạn nhanh đi điều tra xem lai lịch của bọn chúng là gì?" Quan hành chính lập tức giao cho Diệp Từ nhiệm vụ tiếp theo trong chuỗi nhiệm vụ liên hoàn, Diệp Từ cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nhận nhiệm vụ.

Kế tiếp, quan hành chính lại giao cho cô một nhiệm vụ khác: "Thợ săn trẻ tuổi, bạn vì thành Hồng Hồ mà làm nhiều nhiệm vụ như vậy, những chuyện ấy chúng tôi đều biết cả, những người dân ở thành Hồng Hồ đều sẽ mãi nhớ về bạn, tuy bạn mới đến tòa thành của chúng tôi không được bao lâu nhưng tôi tin chắc bạn thật sự yêu mến nó, bây giờ tôi chính thức mời bạn trở thành công dân của thành Hồng Hồ, bạn có đồng ý không?"

Diệp Từ chọn đồng ý ngay mà không cần suy nghĩ.

Trong game Vận Mệnh, người chơi có thể chọn bất cứ tòa thành nào thành quê nhà của mình, và chỉ có thể chọn một tòa thành duy nhất. Thế nên vì sự phát triển lâu dài, bất cứ ai cũng phải cẩn thận tính toán, nếu chọn sai thì chắc chắn sẽ phải trả cái giá không hề nhỏ.

Nếu gần tòa thành có nhiều thảm thực vật phong phú tươi tốt thì nó là nơi lý tưởng dành cho người luyện chế dược và nấu nướng. Còn tòa thành có nhiều mỏ khoáng sản thì thích hợp với những người theo nghề xây nhà, đào khoáng, rèn vũ khí. Những tòa thành gần phó bản thì hợp với những công hội hoặc những người máu chiến đấu...

Từ đó cho thấy, việc chọn toàn thành chính cho mình là chuyện cực kỳ quan trọng đến tương lai của người chơi. Có rất nhiều người chơi ban đầu không hiểu đạo lý này nên cứ chọn bừa, về sau phải tốn không ít tiền để được phép thay đổi đến tòa thành phù hợp với mình.

Về phần Diệp Từ, cô chọn thành Hồng Hồ vì tòa thành này không được bất cứ thành viên nào của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu lựa chọn, càng quan trọng hơn là tòa thành này trong tương lai là một trong mười tòa thành phát triển rực rỡ nhất trong game Vận Mệnh.

Tuy lúc này thành Hồng Hồ tương đối vắng vẻ, người chơi khá ít nhưng không bao lâu nữa thôi, cạnh thành Hồng Hồ sẽ được mở thêm mấy phó bản cỡ lớn dành cho cấp bậc từ 70 trở lên, không những vậy, lân cận thành Hồng Hồ đều là những nơi đặc biệt, cây cối động vật rất nhiều, mà cách đó không xa còn có vài mỏ khoáng sản phong phú nữa. Thực sự là một vùng đất đai màu mỡ thích hợp với tất cả mọi người.

Diệp Từ làm sao quên được chỉ vài năm nữa, thành Hồng Hồ từ một nơi vắng vẻ sẽ trở thành một tòa thành chật kín người, người chơi ùn ùn kéo đến đánh nhau sút đầu mẻ trán để cướp cho bằng được vị trí công dân tại đây.

"Chúc mừng bạn đã trở thành một công dân của thành phố chúng tôi." Về mặt đang-giải-quyết-chuyện-công của quan hành chính nháy mắt liền thay đổi trở nên hòa nhã dễ gần hơn sau khi Diệp Từ trả lời đồng ý gia nhập, làm Diệp Từ có cảm giác thực giống như được trở về với gia đình.

Trên người Diệp Từ lóe ra một luồng sáng màu ánh kim vô cùng chói mắt. Hệ thống lập tức đọc lên thông báo.

"Thợ săn trẻ tuổi Công Tử U đã chán ghét cuộc sống bốn ba, cuối cùng đã tìm được mái ấm gia đình tại thành Hồng Hồ, và quyết định dừng chân tại đây, trở thành một công dân của thành Hồng Hồ. Thật đáng chúc mừng."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đội Dự Bị

Tin tức này của hệ thống không có mấy chữ thu hút sự chú ý như "thủ sát" linh tinh các thứ nên chẳng có ai thèm quan tâm đến.

Tuy nhiên đối với Diệp Từ mà nói, nó lại có ý nghĩa vô cùng.

"Bạn là người đầu tiên chọn thành Hồng Hồ của chúng tôi làm quê nhà của mình, tôi nhất định phải tặng bạn một phần thưởng xứng đáng." Quan hành chính nói với vẻ vô cùng hưng phấn, lấy một chiếc huân chương từ trong bàn làm việc của mình ra đưa cho Diệp Từ.

Diệp Từ nhận lấy huân chương, hóa ra là một huân chương bình thường đại diện cho công dân thành phố.

Huân chương công dân thành Hồng Hồ: cấp độ danh vọng - thân thiết, mỗi giây phục hồi 5 điểm sinh mệnh.

Huân chương này vừa nhìn là biết có quan hệ với cấp độ danh vọng của người chơi tại tòa thành, cấp độ càng cao thì thuộc tính của huân chương càng tốt. Tuy hiện giờ thuộc tính của huân chương này khá bình thường nhưng có còn hơn không, Diệp Từ lập tức đeo huân chương này lên trước ngực.

Sau đó quan hành chính lại cổ vũ động viên Diệp Từ một phen: "Hiện giờ ở đâu cũng đang thiếu nhân viên hậu cần, Công Tử U, không biết bạn có hứng thú giúp đỡ hay không?"

Đến rồi.

Diệp Từ khổ nhọc như vậy cũng vì chờ một câu nói này thôi.

Trước mặt cô hiện hai đáp án, có hoặc không.

Nếu trả lời có, hệ thống quân hàm của cô lập tức được mở ra, còn nếu trả lời không thì cả đời này cô đừng mơ được nhìn thấy nó nữa.

Đương nhiên phải chọn có rồi. Sau đó Diệp Từ được quan hành chính đẩy sang một bộ phận khác.

"Công Từ U, bạn đã là một công dân của thành Hồng Hồ, bạn có muốn ra sức bảo vệ tòa thành hay không?"

Đương nhiên Diệp Từ trả lời là muốn, sau đó quản lý hậu cần liền giúp Diệp Từ đăng ký tên, huân chương của cô lập tức đổi thành huân chương của lính cấp một. Tuy huân chương đã thay đổi nhưng thuộc chính vẫn giữ nguyên như cũ.

Sau khi trở thành lính cấp một, quản lý hậu cần liền giao cho Diệp Từ một nhiệm vụ: Tuần tra thành Hồng Hồ, nếu có người giao việc làm thì phải sống chết mà hoàn thành. Nhiệm vụ này nghe có vẻ đơn giản nhưng nào phải dễ dàng như vậy.

Công việc của một người tuần tra chính là phải giải quyết tất cả mọi thứ, từ bảo vệ dân chúng, duy trì trật tự đến quét dọn vệ sinh, cái gì cũng phải làm. Tuy mỗi ngày chỉ cần tuần tra một vòng, mất không đến một tiếng nhưng phải nói là mệt gần chết, làm sao thoải mái bằng đi đánh Boss được.

Sau khi tuần tra xong, Diệp Từ đến chỗ quản lý hậu cần nhận lương của ngày hôm nay, bao gồm một đồng bạc và 50 điểm tích lũy quân sự.

Điểm tích lũy quân sự là thứ không thể thiếu trong việc thăng chức, trừ việc nhận nhiệm vụ từ quản lý hậu cần thì không còn cách nào có thể nhận được nó nữa, cho nên nếu muốn thăng chức thì phải ngoan ngoãn mà chịu hành hạ thôi.

Diệp Từ chịu hành hạ xong liền rời khỏi tòa thành chính, vào trong thành nhận vài nhiệm vụ đơn giản thu chút điểm kinh nghiệm để thăng nốt lên cấp 15, sau đó liền đi về phía thầy dạy kỹ năng của chức nhiệm thợ săn.

Trong vận mệnh, kỹ năng của chức nhiệm không cần phải đạt đến độ thuần thục như những người theo con đường sinh hoạt bình thường, chỉ cần đạt được cấp bậc theo yêu cầu và đủ tiền là có thể đến chỗ thầy dạy kỹ năng mà thăng cấp.

Hiện giờ Diệp Từ đã cấp 15, toàn bộ kỹ năng của cô đều có thể thăng cấp, không những thế, ở cấp bậc này cô còn có thể học thêm một kỹ năng có cùng quan trọng đó chính là... cười.

Gần đây cô đã thấy có không ít người cười ngựa, bốn cái chân ngựa đạp mạnh dưới nền đất làm lòng cô ngứa ngáy không yên. Cho nên vừa lên cấp 15 cô liền không chút do dự đến chỗ thầy giáo xin học kỹ năng này.

Tiền cho mỗi lần học kỹ năng vốn không ít, mà kỹ năng cười lại càng mắc mỏ. Nói đơn giản thế này nhé, bình thường muốn thăng cấp kỹ năng Diệp Từ đã tốn gần 30 đồng vàng rồi. Mà thực ra cũng chỉ có mỗi Diệp Từ dám chơi sang mà không cần suy nghĩ như vậy, nếu đổi là người khác thì thế nào cũng phải đau lòng tiếc nuối một phen.

Đã học cười, vậy thì bước tiếp theo phải đến chỗ thương nhân bán ngựa chọn một con đã. Ngựa ở đây chẳng phải loại quý hiếm, mỗi con đồng giá 10 đồng vàng. Diệp Từ chọn đi chọn lại một lúc lâu, cuối cùng quyết định mua một con có bộ lông màu đỏ thẫm, sau đó hưng phấn nhảy lên lưng ngựa thông thả ra khỏi thành Hồng Hồ tản bộ.

Bốn chân quả nhiên đi nhanh hơn hai chân rất nhiều, tuy con ngựa mười đồng vàng chỉ có thể tăng 40% tốc độ di chuyển nhưng so với chạy bộ dĩ nhiên vẫn thích hơn.

Cười ngựa dạo một vòng thành, Diệp Từ nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm liền logout đi làm bài tập.

Sinh viên năm nhất vất vả vậy sao? - Còn phải hỏi?

Mỗi ngày đều phải làm bài tập à? - Còn phải hỏi?

Có trốn học được không? Còn phải hỏi? Còn phải hỏi???

Sáng sớm ngày thứ hai Diệp Từ đã login vào game, ngay lập tức cô liền nhận được một bưu kiện, hóa ra là do Phiêu Phiêu Điều Điều gửi cho cô, là vài thơ và băng vải.

Diệp Từ lấy băng vải ra cắt vào túi đồ, rồi đến kho hàng bỏ sung thuốc hồi phục máu và một vài lọ thuốc bổ trợ, sau đó liền về trụ sở đóng quân của công hội.

Diệp Từ không ngờ mình sớm mà còn có người sớm hơn, cô vừa về đến trụ sở đã thấy xung quanh tụ tập hơn một hai trăm người, bọn họ tùm năm tùm ba đứng thành từng nhóm trò chuyện, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn kênh bạn bè, Dịch Thương, Lưu Sướng và Đồng Âm đều chưa online, Diệp Từ cũng không quen những người khác đành tìm một chỗ trên quảng trường ngồi xuống. Không bao lâu sau, ba người bạn của cô cũng lần lượt online.

Bốn người nhanh chóng tụ hội lại với nhau, nhưng chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng Khổng Tước Lam vang lên trong kênh công hội: "Tất cả các thành viên tham gia hoạt động hôm nay tập trung chú ý, lập tức đến bảng thông tin xem danh sách các tiểu đội, sau đó báo danh với đội trưởng của đội mình. Nhiệm vụ hôm nay là phải giành cho được thủ sát của phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc. Đội nào đánh hạ được phó bản thì đội trưởng được 10 điểm

DKP, đội viên được 5 điểm. Nếu giành được thủ sát, đội trưởng 200 đội viên 100.

Cô ta vừa dứt lời, cả quảng trường liền bùng nổ tiếng hét vang, 1 điểm là một trăm đồng đấy, làm sao mọi người không kích động cho được.

Ngay cả Diệp Từ cũng không kìm được mà nói lú lờ nói không nên lời. Hà Tiêu này thật là rộng rãi, cô chỉ biết nhà anh ta không tầm thường nhưng không ngờ lại chịu chi đến vậy. Hôm nay không cần biết có thu được thủ sát hay không, chỉ riêng tiền thưởng bình thường thôi thì mỗi người ít nhất được 500 đồng, tổng cộng phải tốn hơn mười vạn.

Quả nhiên là có tiền có khác.

Trên bản thông báo của công hội, trừ Diệp Từ ra, Lưu Suồng, Dịch Thương và Đồng Âm đều có đội của mình.

Lưu Suồng nhú mày lại một lần nữa dò từng cái tên trên danh sách: "Không biết có bị sót không, sao không có tên của cậu nhỉ?"

Đĩ nhiên Diệp Từ biết chuyện gì đang xảy ra rồi, cô kéo tay Lưu Suồng nói: "Không có gì đâu, cậu đi đi, để mình tự tìm."

"Nhưng mà..." Lưu Suồng vẫn có chút không muốn, nhưng sau đó giọng nói thúc dục mọi người đi tìm đội ngũ của Không Tước Lam lại vang lên ở kênh công hội, Lưu Suồng đành phải bỏ cuộc, nhưng trước khi đi vẫn dặn dò Diệp Từ tìm cẩn thận một chút.

Thấy ba người bạn của mình đã rời khỏi, Diệp Từ lập tức liên lạc với Không Tước Lam: "Không Tước Lam, tôi không tìm thấy tên của tôi trên bảng thông báo."

"Hôm trước tôi đã nói cô không đủ GS thì phải vào đội dự bị, xếp hàng chờ đến lượt đi, nếu có người bị rút mạng hoặc rời đội thì mới đến lượt cô." Không Tước Lam vừa thấy người gửi tin là Công Tử U liền tức giận hừ một tiếng.

"Tôi có thể tự tìm đội ở Công Hội không?"

"Tùy cô, chỉ cần không đánh với người ngoài là được, nếu có người nhận cô thì cô cứ việc đi." Không Tước Lam nói với vẻ như vừa nghe được một câu chuyện cười.

Có những lời của Không Tước Lam, Diệp Từ cũng không đứng ngoài bắt loa hét to nữa mà trực tiếp lên tiếng ở kênh công hội: "Tìm người đi Hàm Ngục Tàn Khốc, tuyển MT, vũ em, DPS."

Cô vừa lên tiếng liền có hai người gửi đến lời mời xin gia nhập đội, cô vừa vào liền thấy hai người kia một là Pháp Sư tộc người lùn tên Mưa Đúng Lúc, một là Thuật Sĩ tộc người thú tên Cánh Gà Xào Cay.

Diệp Từ nhìn thấy chức nghiệp của hai người này không kiếm được mà lắc đầu, đúng là kiểu kết hợp gì cũng có. Nếu chọn tộc người lùn thì chức nghiệp phù hợp nhất phải là kỵ sĩ, chiến sĩ và thợ săn, còn thú nhân thì phải làm đạo tặc, hiệp sĩ, druid hoặc tể tự. Đàng này người lùn lại làm pháp sư, người thú học thuật sĩ... thật đúng là dạng kết hợp ít người dám thử.

Hai người này đều cấp 12, trang bị trên người lung tung lộn xộn, có lẽ dạng kết hợp quá đặc biệt của họ đã mang đến không ít rắc rối, đến nỗi phải rơi vào được cùng làm thành viên dự bị như cô.

"Bọn mình được đi Hàm Ngục Tàn Khốc thật sao?" Mưa Đúng Lúc vừa vào nhóm liền vội hỏi.

"Bọn mình đánh được sao?" Cánh Gà Xào Cay cũng vội vã không kém.

"Cứ đi đi, đánh được thì đánh không đánh được thì chạy." Diệp Từ vốn không thích nói lời đảm bảo với người khác, chỉ hơi hột trả lời: "Cho dù đánh không được ít nhất chúng ta cũng biết bản đồ bên trong nó như thế nào, lần sau đi cũng dễ hơn."

Hai người kia nghe vậy cảm thấy cũng thật đúng.

Diệp Từ lại ở kênh công hội hỏi vài lần nữa, nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Mưa Đúng Lúc và Cánh Gà Xào Cay thấy không có ai vào nữa, có chút thoái chí nói: "Nếu không đủ người thì chúng ta ở nhà đợi đến lượt cũng được."

"Gọi trong công hội không có thôi chúng ta đến đó tìm bừa một MT vs vũ em là xong."

"Không Tước Lam bảo chúng ta không được đi với người ngoài."

"Chỉ cần số người thuộc công hội chiếm một nửa đội thì thành tích của chúng ta cũng được tính vào công hội rồi." Diệp Từ không muốn tiếp tục dằng dãi với họ nữa, thẳng thắn nói: "Nếu muốn đi thì bây giờ đến Hàm Ngục Tàn Khốc, còn muốn ở đây chờ thì cứ rút lui đi."

Hai người họ làm sao có thể rút lui được, bình thường họ ở công hội đã bị kỳ thị không ít, giờ vất vả lắm mới có cơ hội vào xem phó bản như thế nào, dù không thể đánh thì làm quen một chút cũng có gì đâu, không bị thiệt thòi gì có ngu mới rút lui.

Cả hai không chút do dự lập tức theo Diệp Từ rời khỏi trụ sở công hội, tiến về phía phó bản Hàm Ngục Tàn Khốc.

Khoảng thời gian này, đa số các công hội đều bắt đầu đẩy mạnh tấn công phó bản Hàm Ngục Tàn Khốc, nên khu vực này người qua người lại vô cùng tấp nập. Diệp Từ đứng trước cổng vào phó bản gào to: "Hàm Ngục Tàn Khốc, tuyển MT và vú em, ai thích mời vào."

Cô vừa nói xong liền nhận được lời mời xin gia nhập đội, cô vốn nghĩ phải mất một lúc lâu mới tìm được người, không ngờ lại nhanh như vậy. Diệp Từ cảm thấy thật kỳ quái, chẳng lẽ đạo này MT và vú em thất nghiệp đến thế sao?

Có điều, vừa nhìn lại hai cái tên trên thông báo, Diệp Từ liền mỉm cười vui vẻ.

Người xin gia nhập không ai xa lạ chính là Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dựa Vào Gì?

Cái này thật đúng là có duyên ngàn dặm cũng gặp.

Hai người vừa vào đội lập tức chào hỏi Diệp Từ: "Công tử, trùng hợp quá, hôm nay bọn mình định đến đây góp vui, tìm được đội thì vào không thì thôi. Nhưng mà đi đâu cũng thấy đội ngũ của công hội, không ai chịu nhận người ngoài, bọn mình vừa định chạy đi thì thấy có người tuyển người."

"Bọn mình cứ tưởng là ai, hóa ra lại là cậu, dĩ nhiên là lập tức xin vào rồi." Rõ ràng Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ khá là sùng bái Diệp Từ, vừa vào được tổ đội liền hớn hở ra mặt.

"Mình còn tưởng năm nay MT với vú em thất nghiệp kinh khủng vậy chứ." Khó lắm mới gặp được người quen, Diệp Từ mỉm cười vui vẻ. Tuy thao tác của hai người này không được tốt lắm nhưng dù sao cũng từng cùng tổ một lần, ưu khuyết điểm của Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ Diệp Từ đều biết cả, lát nữa có vào cũng dễ dàng chỉ huy hơn.

"Wow. Hai cậu là người của Pro-team, là các cậu đánh hạ phó bản Hang Động Băng Giá có phải không?" Mưa Đúng Lúc và Cánh Gà Xào Cay vừa thấy hai người kia liền đồng thanh nói, cả hai không hề che giấu sự sùng bái của mình.

Nếu là bình thường, Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt nhất định sẽ không chút do dự mà bốc phét một phen, nhưng hôm nay có Diệp Từ ở đây, cậu ta làm sao mà làm chuyện không biết xấu hổ ấy được. Cậu ta ngượng ngùng vò đầu, nhẹ giọng từ chối: "Trùng hợp, trùng hợp thôi."

Có điều, hai người họ đã xem thường sức mạnh của sự hâm mộ rồi, cho dù Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt đã né tránh ra mặt như vậy nhưng Mưa Đúng Lúc và Cánh Gà Xào Cay vẫn vô cùng nhiệt tình. Diệp Từ đứng cạnh cảm thấy hơi dài một hơi...

"Các cậu có còn định đánh phó bản không?" Đội ngũ đã đủ năm người, Diệp Từ lập tức vào chủ đề chính.

"Đánh." Bốn người còn lại gần như đồng thanh đáp.

Hiện giờ gần như mọi người đến đây ai cũng đều đã làm xong nhiệm vụ ở Hang Động Băng Giá, cho dù là người chơi tự do cũng sẽ tự giác đi làm, nếu không có đến đây cũng không vào phó bản được.

Diệp Từ gật đầu, cũng không nói thêm gì, cùng bốn người vào Hàm Ngục Tàn Khốc.

Ngay lúc Diệp Từ chuẩn bị vào phó bản thì kênh cá nhân liền vang lên tiếng thông báo, có điều mẫu đối thoại này rất kỳ lạ, màu chữ y hệt với những chữ thông báo tự động của hệ thống.

Trong kênh trò chuyện chữ, bên cạnh tên người gửi có kèm cả logo của Vận Mệnh, Diệp Từ giật mình, đây là tin từ phía nhà phát hành.

"Chào bạn, tôi là CSKH số 094, Công Tử U, bạn vẫn còn nhớ tôi chứ?"

"Vâng, có chuyện gì không?" Là Vọng Giang Nam, tin nhắn này làm Diệp Từ có chút khó chịu, tổ kế hoạch cử người đến tìm mình làm gì? Đừng nói là thu lại trứng sùng vật của cô nha.

"Chúng tôi đã cẩn thận kiểm tra quá trình xảy ra Bug mà bạn đã báo cáo, tổ kế hoạch chúng tôi nhất trí cho rằng bug này không thể xảy ra, có phải bạn còn giấu chúng tôi chuyện gì về bug này không?" Vọng Giang Nam thật sự có chút khó mở miệng, vì anh ta đã từng kiểm tra lịch sử hoạt động của Diệp Từ, nên anh tin chắc một người như Diệp Từ hoàn toàn có thể lợi dụng Bug ấy để giết boss Hoang Sa Hại, tuyệt đối không phải chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng anh lại không dám nói với sếp của mình là mình đã lên tra lịch sử hoạt động của cô, nếu không chẳng phải tự mình đập đổ chén cơm của mình sao?

Thế nên, anh đành phải theo quy tắc mà trình bày những gì Diệp Từ đã báo, sau đó nghe mọi người trong tổ kế hoạch tranh luận, kết quả là đến đây thông báo tin như thế này cho Diệp Từ.

Diệp Từ lặng người, sao đó lạnh lùng cười nói: "Không tin thì tìm tôi làm gì? Trừng phạt? Hay thu lại chiến lợi phẩm?"

"Không phải, tổ kế hoạch chúng tôi muốn mời Công Tử U cô tái diễn lại tình huống cô dựa vào bug mà đánh chết boss Hoang Sa Hại, để chúng tôi có thể thu thập thêm thông tin và fix bug." Vọng Giang Nam thở dài một hơi, ngay từ đầu anh đã biết đây là một nhiệm vụ khó khăn rồi.

Diệp Từ cũng không lên tiếng, cứ như không nghe thấy gì cả, cô vẫn cùng cả nhóm vào phó bản, đánh quái nhỏ.

Tầng thứ nhất của Hầm Ngục Tàn Khốc tương đối sáng sủa, ánh sáng xuyên qua khe đá phản chiếu xuống lớp đá sặc sỡ bên trong hầm ngục, làm bầu không khí vốn âm u nay còn lốm đốm trông khá là ghê rợn. Quái ở tầng này khá là thừa thớt, căn bản không có gì khó khăn, cả đội có thể vừa đánh vừa cười nói hớn hờ.

"Bạn Công Tử U, bạn thấy yêu cầu của chúng tôi như thế nào?" Vọng Giang Nam không thấy Diệp Từ trả lời có chút sốt ruột, bug là do anh ta báo, nếu có gì sai sót, nhẹ thì mất tiền thưởng tháng này, nặng thì anh ta sẽ không còn cơ hội tham gia kế hoạch viết bài tư liệu nữa.

Tiền có hay không cũng không sao, nhưng nếu bị thuyền chuyển khỏi tổ kế hoạch thì Vọng Giang Nam sẽ rất đau lòng.

Có điều những chuyện này anh ta không thể nói với Diệp Từ được, đành phải giục cô trả lời mình nhanh một chút.

Diệp Từ suy nghĩ một lát, không chút lo lắng nói ra ba chữ: "Dựa vào gì?"

Câu hỏi này thực sự bản thân Vọng Giang Nam cũng không biết phải trả lời như thế nào. Bình thường việc phát hiện bug và có muốn báo lên trên hay không là quyền của người chơi, tùy thuộc vào tâm trạng của họ lúc đó như thế nào. Còn chuyện sửa đổi lỗi game là việc của nhà phát hành, hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến người chơi cả. Hiện giờ tự dưng bảo người chơi đến giúp đỡ họ fix lỗi thì thực sự đúng là... dựa vào gì?

Lúc này Vọng Giang Nam trả lời không được, kết thúc cuộc trò chuyện cũng không xong, hai người lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Lần này Diệp Từ là người lên tiếng trước, cô vẫn tiếp tục không chút lo lắng, chậm chậm nói: "Nếu đánh ra được gì đều phải thuộc quyền sở hữu của tôi, các người không được tịch thu, như thế thì tôi sẽ đánh thêm một lần nữa."

Vọng Giang Nam lập tức đệ trình lên cho cấp trên biết yêu cầu của Diệp Từ, tổ kế hoạch lập tức đồng ý. Vì thế hai bên giao hẹn khi nào Diệp Từ có thời gian rồi sẽ chủ động liên lạc với CSKH số 094 đến fix bug.

Khi cuộc trò chuyện này kết thúc cũng là lúc cả đội chuẩn bị vào tầng thứ hai. Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt thấy Diệp Từ không lên tiếng (thật ra là do cô đang nói chuyện với 094) liền tò mò hỏi: "Công tử, sao hôm nay cậu im lặng vậy..."

Diệp Từ đen mặt, chẳng lẽ bình thường cô lảm chuyện lảm à?: "Mình cần phải lên tiếng sao?"

"Không phải, chỉ là vào phó bản mà không nghe được tiếng chỉ huy của cậu mình thấy có chút nhớ nhớ..."

Gương mặt tái nhợt của Diệp Từ dưới ánh sáng u tối bỗng nhiên nở một nụ cười: "Vào tầng thứ hai phải cẩn thận, bọn quái không xuất hiện rải rác nữa đâu, sẽ có cả một đàn."

"Sao cậu biết..." Mura Đứng Lúc còn chưa nói hết câu, bước chân của cậu cũng vừa mới chạm xuống nền đất tầng thứ hai thì bên tai đã vang lên tiếng ầm ầm chứng tỏ phía trước đang có rất nhiều 'thứ' đang di chuyển về phía họ.

Diệp Từ mỉm cười híp mắt, nhìn đàn Khô Lâu (bộ xương) đang bò về phía bọn họ, ánh lửa u ám trong hầm ngục phản chiếu xuống phần xương còn lờm chớm thịt của bọn chúng trông cực kỳ khủng khiếp.

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ sợ hãi hét lên một tiếng thảm thiết, té nhào xuống bậc thang, còn Mura Đứng Lúc thì nhìn bầy Khô Lâu mà kinh ngạc không cử động được.

Nếu cứ để đàn Khô Lâu này tiếp tục đến gần thì chuyện diệt đoàn sẽ là hiển nhiên. Diệp Từ túm lấy cổ tay của Mura Đứng Lúc quăng lên cầu thang, sau đó nhìn về phía Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt hét to: "Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, cậu có học xung phong không?"

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt vốn đang sợ lú lười chột nghe thấy Diệp Từ gọi tên mình liền giật mình đáp: "Có."

"Làm đi, xông về phía đông nhất."

Xung phong là kỹ năng duy nhất của chiến sĩ có thể thu hút cừu hận, người sử dụng kỹ năng này có thể một lần vây nhiều nhất là tám con quái. Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt lập tức xóc lại tinh thần, dùng kỹ năng xung phong chạy về phía đám Khô Lâu tập trung nhiều nhất, bộ giáp cứng trên người hấn đụng mạnh vào bọn Khô Lâu phát ra tiếng động vô cùng chói tai.

Cùng xông lên phía trước với Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt còn có lão Tam nữa, nó nhanh chóng chạy đến bên cạnh Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, giúp cậu ta giảm đi lượng áp lực đáng kể. Mà Diệp Từ lúc này cũng đã bước ra khỏi nhóm người, giương cung bắn một phát, lập tức thu hút toàn bộ cừu hận của

đám Khô Lâu bên cạnh lão Tam và Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt về phía mình, cô lập tức lợi dụng độ thẳng bằng cao của mình, nhảy lên, vây bộn Khô Lâu vào một góc hẹp.

Diệp Từ tranh thủ chút thời gian ít ỏi chỉ huy ba người đang đứng chờ người kia: "Thuật sĩ phóng hàn băng, nhắm vào những Khô Lâu đến gần vú em. Vú em tập trung bổ sung máu cho MT, đừng đứng đờ ra đó nữa. Pháp sư thu hút quái cho chiến sĩ, đừng đánh bừa. Chú ý không chế điểm cừu hận, không cần OT."

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ là một cô gái, nhìn thấy tình huống như một cảnh trong bộ phim kinh dị diễn ra trước mặt đã sợ đến mức tay chân run rẩy, nếu không nhờ Diệp Từ lớn tiếng trách mắng chỉ sợ cô đã khóc lên thành tiếng. Lúc này cô vội điều chỉnh lại tâm trạng, run rẩy giờ pháp trượng lên cao, một tia sáng màu vàng có tác dụng chữa thương không ngừng bao phủ người Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt.

Về phần Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xảo Cay, tuy cả hai đều là con trai nhưng đều lần đầu đến những nơi thế này, bị cảnh tượng hết sức chân thật đập thẳng vào mắt cũng kinh ngạc không ít, nếu không có Diệp Từ lên tiếng kịp thời e là bọn họ cũng sẽ vô cùng luống cuống tay chân.

Thật may cho Diệp Từ là những người này đều là dạng tuân lệnh chỉ huy, những gì Diệp Từ nói họ đều làm theo răm rắp, cộng thêm thao tác chiến đấu vô cùng hoàn mỹ của Diệp Từ khiến cảm giác sợ hãi của họ với bọn Khô Lâu nhanh chóng được áp chế, không lâu sau, trận đấu liền đi vào quỹ đạo ổn định.

Có điều hai người vốn phải ở đội dự bị vì điểm GS không cao nên nhanh chóng đuối sức, Diệp Từ vội vàng chuyển bớt áp lực lên người của mình.

Lát sau màn chiến đấu cũng chấm dứt.

Bốn người kia cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh ngồi phịch xuống mặt đất. Diệp Từ lấy mấy miếng thịt nướng trong túi đồ ra ném cho lão Tam, rồi vuốt ve đầu nó, lão Tam thì thích thú dụi đầu vào chân Diệp Từ, tỏ vẻ mình rất là vui vẻ.

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt ngẩng đầu nhìn Diệp Từ bằng vẻ mặt tái nhợt, cậu ta thấy Diệp Từ chẳng có gì khác thường, ngay cả sắc mặt cũng không đổi, không khỏi thờ dãi nói: "Công tử, lá gan của cô thật lớn... phó bản kinh khủng cỡ này mà cô không thấy sợ sao?"

Diệp Từ mỉm cười, thật lòng rất muốn nói cho bọn họ biết trong game Vận Mệnh này, những phó bản ghê rợn như vậy về sau mọc lên không ít, những loại phó bản cấp độ nhẹ như thế này chẳng có gì đáng sợ cả. Cô nửa đùa nửa thật nói: "Game thôi mà, đều là giả, không cần phải sợ."

Cả bốn người không khỏi lắc đầu cảm thán, có điều trong lòng không hèn mà cùng khâm phục Diệp Từ.

Diệp Từ thấy bọn họ nghỉ ngơi tạm ổn, liền nói: "Đi thôi, ở phía sau vẫn còn rất nhiều Khô Lâu như thế, mọi người phải cẩn thận."

Cô vừa dứt lời, cả bốn người đồng loạt nuốt nước miếng, nắm chặt vũ khí trong tay...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Qua Cửa! Hàm Ngục Tàn Khốc!

Hàm Ngục Tàn Khốc là phó bản nhập môn của chuỗi phó bản Đàm Lầy Rét Buốt, tuy nhiên nó lại không giống với những phó bản khác cùng chuỗi phó bản này, nó đi theo phong cách Gothic (1), tối tăm, u uất, rùng rợn, khủng bố dọa người, cả phó bản tràn ngập chi tiết đánh thẳng vào tâm lý của người chơi, những người lần đầu bước vào thường bị những thứ này dọa mất hồn, khiến họ không thể phát huy được toàn vẹn thực lực.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao phó bản này không khó nhưng lại là một trong những phó bản kiếm chân game thủ thời gian dài nhất.

Diệp Từ vẫn còn nhớ rõ trước đây khi lần đầu tiên cô bước vào phó bản này cũng bị hù một trận. Hiện giờ trên diễn đàn đa số mọi người đều bảo cách tốt nhất để vượt qua được là tập xem nhiều film kinh dị, nhưng như thế căn bản không có bao nhiêu tác dụng. Dù là xem film 3D cũng không mang đến cho người chơi cái cảm giác chân thực như tự mình trải nghiệm. Vì lẽ đó, muốn vượt qua phó bản khủng khiếp này chỉ có một cách duy nhất, chính là phải vào phó bản này thật nhiều lần, khoảng vài chục lần, nhìn đám Khô Lâu đến mức không còn cảm giác mới thôi.

Bạn hỏi còn nguyên nhân quan trọng thứ hai là gì? Đương nhiên là vận chuyển và... mưu mẹo.

Vận chuyển là yếu tố cản trở rất nhiều game thủ, Diệp Từ biết rõ muốn qua được phó bản này thì trung bình mỗi người trong đội phải có GS khoảng 150. Dù có là cô thì trung bình mỗi người nhất định phải có GS đạt đến 130, nếu không căn bản không có khả năng đánh thắng được Boss ở đây.

Tiểu đội này của cô tuy Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xảo Cay đều có GS dưới 100, có điều Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ đều

có GS trên 140, chỉ cần cô ứng biến nhanh một chút thì cả đội sẽ dễ thở hơn

Về phần mưu mẹo...

Diệp Từ ngẩng đầu nhìn trời, cái này phải dựa vào may mắn rồi.

Ví như đề mục trước mặt họ đây - kiểm tra logic nhanh nhạy.

Trong một cái sân nhỏ chỉ có một con đường duy nhất có thể đi đến căn phòng của lão nhất (2) bốn góc phòng có đặt bốn chiếc ghế, khi bắt đầu khởi động đồng hồ tính thời gian, trong đội chỉ có một người được lên ráp lại cơ quan, còn bốn người kia phải ngồi cố định trên ghế.

Nếu lắp ráp sai thì bốn người ngồi trên ghế sẽ lập tức thăng thiên, về thành đường sức.

Ban này lúc Diệp Từ lắp ráp không cẩn thận bị sai một bước nhỏ khiến Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt bị cả bó châm đâm mạnh một cái, làm cậu ta sợ đến mức bù lu bù loa: "Công tử, cậu phải cẩn thận, cẩn thận nha. May mắn là nó chọn đâm mình, nếu đâm mấy người kia là tiêu đời rồi."

"Ui, nhầm lẫn chút xíu thôi, sẽ không có lần sau đâu." Diệp Từ gật đầu cười ha ha.

"Cậu cố tình trả thù mình đúng không !!!" Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ òa khóc hu hu.

Tách một tiếng, cửa bật mở.

Diệp Từ đứng thẳng dậy, đi về phía cửa, bốn người còn lại có chút không dám tin, hỏi: "Có thể vào rồi sao?"

"Dĩ nhiên."

Bốn người vội vàng đứng bật dậy, tránh xa cái ghế ma quỷ kia, miệng không ngừng a di đà phật, cảm ơn phật tổ như lai, thánh a la, linh tinh đủ thứ rồi chạy như bay vào phòng lão nhất.

Lão nhất, lão nhị nhanh chóng được hạ, lúc này bọn họ đã vào phó bản này ròng rã ba tiếng rồi, mấy người họ đã sớm sợ hãi thành quen, dần dần không còn bị dọa giật mình nữa, khi bọn họ hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh thì cũng là lúc đến được trước cửa vào phòng lão tam.

Lão tam của Hầm Ngục Tàn Khốc là Cai Tù Nói Nhiều.

Mấy năm sau, phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc này được các game thủ bầu chọn là cột mốc quan trọng đánh dấu trong hàng loạt sự kiện chiến đấu nhân tính hóa của game Vận Mệnh online. Phó bản này không quá khó nhưng nó rắc rối ở chỗ Boss trùm ở đây lại là con boss đầu tiên có IQ cao.

Những boss truyền thống đa số đều chỉ được thiết kế vài bước hoạt động cơ bản theo một trình tự nhất định, phần còn lại tập trung vào việc sử dụng kỹ năng của nó sao cho thuận thực nhất. Đây cũng là điểm khó nhất làm các người chơi vất vả đánh đến đây rồi do không tìm được quy luật của nó mà bị kẹt lại...

"... Mưa Đúng Lúc, cậu có học kỹ năng Hư Nhược (suy yếu) không?"

Hư nhược là kỹ năng thuần Debuff duy nhất của pháp sư, nó có thể giảm 30% cường độ tấn công của mục tiêu, kéo dài liên tục 8 giây, có điều thời gian chờ đến 20s, nên có thể xem là một trong những kỹ năng bảo mệnh, chỉ dùng lúc nguy cấp.

"Có." Mưa Đúng Lúc vội vàng gật đầu, có điều câu trả lời không được chắc chắn lắm, đây cũng vì từ lúc cậu ta học kỹ năng này đến giờ chưa từng sử dụng nó lần nào.

"Ừm, boss Cai Tù đó có một kỹ năng bùng nổ, cậu đứng ngoài miễn thấy nó xuất hiện thì phải lập tức sử dụng Hư Nhược vào nó."

"Được." Lần này Mưa Đúng Lúc đi theo Diệp Từ đánh phó bản chẳng những học được rất nhiều kinh nghiệm mà còn hiểu thêm được nhiều vấn đề về những kỹ năng mà cậu đang có, thời gian sử dụng cũng biết thêm được không ít, có thể nói là thu lợi không nhỏ.

Nếu như ban đầu lúc mới vào phó bản, cậu ta chỉ ôm tư tưởng vào cho biết thì lúc này cậu đã phết sát đất nữ thợ săn này rồi, thậm chí còn nghĩ đến chuyện có khi nữ thợ săn này có thể dẫn dắt bọn họ vượt qua phó bản này cũng không chừng.

"Cánh Gà Xào Cay, cậu có học kỹ năng Nhuyễn Hóa (làm mềm đi, yếu dần) không?" Diệp Từ hỏi câu này không phải có ý gì khác, chỉ đơn giản do ban đầu đa số người chơi đều không có bao nhiêu tiền, rất nhiều người chơi đều chọn mất gửi vàng, lựa chọn kỹ năng mà học tập, chú trọng những kỹ năng có thể sử dụng được khi đánh phó bản, các kỹ năng không chế chuyên dùng cho PvP đều tạm thời để đấy sau này học.

"Để mình tìm đã, mình không nhớ có học không nữa." Cánh Gà Xào Cay đỏ mặt nói, sau đó lục lục tìm tìm trong bảng kỹ năng một lúc lâu mới lôi ra được kỹ năng gần như muốn phủ đầy bụi mà Diệp Từ vừa hỏi: "Có có có."

"Vậy được rồi, lát nữa chỉ cần kỹ năng Hư Nhược mà Mưa Đúng Lúc sử dụng kết thúc thì cậu lập tức sử dụng Nhuyễn hóa. CD (thời gian chờ giữa hai lần sử dụng) của nó rất ngắn, có thể sử dụng liên tục, nhưng cậu phải chú ý trong thời gian ấy không được để gián đoạn, nếu không MT và vù em phải chịu thêm áp lực rất lớn." Trong cả đội, trừ Cánh Gà Xào Cay ra những người còn lại đều tiến bộ rất nhanh, nhưng cậu ta lại có một ưu điểm là tuyệt đối nghe lời, chỉ cần giao cho cậu ta những việc cậu làm được thì tuyệt đối sẽ không có sai lầm gì.

"Minh biết rồi."

"Công tử, bọn họ không cần đánh à?" Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt thấy Diệp Từ chỉ sắp xếp hai người họ đứng Debuff, lại không nhắc gì đến chuyện tấn công nên có chút cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Từ lắc đầu: "Boss này yêu cầu GS rất cao, không được đến cấp 15, GS không đến 180 thì căn bản không có nhiều tác dụng, đánh cũng chỉ phí mana mà thôi, chỉ bằng tăng thêm Debuff, chúng ta có thể giảm bớt không ít áp lực cho những người còn lại."

Câu nói này của Diệp Từ làm bốn người kia hết hồn hết vía. Trong bốn người họ trừ Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt trên cấp 15 ra, những người còn lại đều dưới cấp 15 cả, thế nên vừa nghe câu này, cả ba đều cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

"Công Tử, cậu đã nói thế, chúng ta còn có thể qua được phó bản này sao?" Mura Đúng Lúc bắt đầu có chút dao động.

Diệp Từ dĩ nhiên biết cậu ta đang suy nghĩ gì, cô liếc mắt nhìn Mura Đúng Lúc, nói: "Cái gọi là phó bản, không phải chúng ta chết thì boss chết, có gì phải lo lắng? Chúng ta có chết ở phó bản mười lần thì cũng chỉ bị sạt nửa cấp, cố gắng một tuần lại lên lại thôi. Thế nào? Tiếc à?"

Những lời này của cô không ảnh hưởng được gì nhiều đến mọi người, Mura Đúng lúc vẫn còn lo lắng, chỉ là miễn cưỡng đứng yên một chỗ mà thôi.

Trái lại, Cánh Gà Xào Cay lại lên tiếng: "Đại ca à, bản lĩnh một chút coi, có muốn đánh không? Chiến lợi phẩm vẫn còn đang đợi chúng ta ở phía trước kia, đừng có éo là vậy chứ."

Mura Đúng Lúc vốn da mặt mỏng, nghe Cánh Gà Xào Cay nói thế lại càng không thể rút lui bỏ chạy, cuối cùng cậu ta miễn cưỡng nói: "Đánh."

Cuộc chiến lập tức bắt đầu.

Ba người Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ, Mura Đúng Lúc, Cánh Gà Xào Cay đứng cùng một chỗ, duy trì khoảng cách 20 thước với Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, Diệp Từ đứng giữa, biến mình thành tâm lá chắn cho ba người họ.

Ban đầu đội hình còn ổn định, nhưng một lát sau, Cai Tù dùng kỹ năng bùng nổ đánh về phía Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt, muốn ném cậu ta bay ra ngoài, nếu không nhờ cậu ta phản ứng nhanh thì chắc bị ném mất xác rồi.

Đúng lúc này, Cai Tù quát to: "Đám kiến con chết tiệt, các người làm ta phát điên rồi!"

Diệp Từ giật mình kinh ngạc, cô đánh phó bản này vô số lần nhưng chưa từng gặp phải trường hợp Cai Tù dùng đến hai lần kỹ năng bùng nổ, vì thế vội hàng hét lên: "Ba người các cậu nhanh ngừng sử dụng kỹ năng suy yếu, di chuyển theo hướng của mình, đừng bước vào phạm vi tấn công!"

Mura Đúng Lúc vội vàng dừng lại, liền thấy Cai Tù há miệng phun ra một cột lửa hình cánh quạt, chỗ bị lửa bắn trúng chẳng những bóng rất kinh khủng mà máu còn liên tục rơi nữa.

Ba người hệ pháp thuật này từ trước đến giờ chưa gặp phải tình huống thế này, lập tức rơi vào hỗn loạn. Diệp Từ thấy Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt sắp cạn hết máu liền hét lên, ném cho cậu ta lọ thuốc bổ sung máu tốt nhất, sau đó đánh mạnh vào boss nhằm thu hút cừu hận, kế đó lão tam nhanh chóng xuất hiện thu hút một phần cừu hận.

"Bốn người các cậu tranh thủ khôi phục đi, sau đó lại tiếp tục một lần nữa." Diệp Từ nhấn nhá một câu rồi kéo Cai Tù đi về hướng khác.

Trong Vận Mệnh, trừ phi toàn bộ rời khỏi hoặc diệt đoàn, nếu không thì không thể nào dừng chiến được. Dưới tình huống này, Diệp Từ không muốn chết, rồi phó bản thì cô lại càng không muốn, mà boss thì đánh chỉ còn 37% máu, thế nên cô quyết định kéo dài thời gian cho bọn họ hồi phục.

Trong lòng bốn người họ gần như nghẹn lại, đặc biệt là ba người hệ pháp thuật, bọn họ cảm thấy vô cùng hổ thẹn nên vội vàng lấy hết nước thuốc ra mà uống mà hồi phục.

Sau khi uống hết bình nước thuốc bổ sung máu, Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt liền vọt đến trước mặt Cai Tù, phối hợp với kỹ năng Nhuyễn Hóa của Cánh Gà Xào Cay, thuận lợi thu hút cừu hận, Diệp Từ lập tức thu hồi lão Tam, lui về vị trí của mình, cả đội lại trở về đội hình ban đầu.

Có điều lần này tất cả mọi người đều đã theo được tiết tấu, canh được chính xác thời điểm Cai Tù tung kỹ năng tấn công nên không có ai bị đánh trúng nữa.

Có lúc thời gian trôi qua rất mau, nhưng có khi lại vô cùng chậm, bình thường nửa tiếng nháy mắt đã xong nhưng lúc này lại như cả vạn năm vậy.

Cả nhóm đánh mãi đánh mãi, rốt cuộc khi chỉ còn 1% máu, Diệp Từ vội nói: "Đừng buông lỏng, cẩn thận có thể hấn còn tung một kỹ năng bùng nổ mạnh mẽ nữa."

Diệp Từ vừa dứt lời, liền thấy Cai Tù chuẩn bị sử dụng kỹ năng đồng quy vu tận (ý chỉ: trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình).

Diệp Từ giật mình kinh ngạc, hiện giờ mọi người đều không kịp ngừng sử dụng kỹ năng nữa, nếu để nó thành công thì chắc chắn cả nhóm đều phải chết. Cô vội vàng đưa tay vào giỏ đồ lấy ra lọ thuốc tăng bạo kích.

"Đừng, ta không muốn chết một cách lãng xẹt như vậy nha, bạo kích, phá vỡ !!!!" Diệp Từ quát to, gương cung bắn liên hoàn. Ngay một giây trước lúc cô bắn liên hoàn, kỹ năng Nhuyễn Hóa liền xuất hiện trên người Cai Từ.

Bạo kích! Phá vỡ!

- 3749

***

(1) Gothic là gì các bạn có thể tham khảo ở bài viết này, khá hay đấy ^^

[http://yume.vn/news/giai- ... g.35A756AE.html](http://yume.vn/news/giai-...g.35A756AE.html)

(2) mỗi phó bản không phải chỉ có một con boss lớn, ngoài những con quái nhỏ ra thì mỗi mắt xích sẽ có một con boss lớn canh giữ, cấp độ tăng dần từ đầu đến cuối, các boss này trong truyện được gọi tên lần lượt theo thứ tự lão nhất, lão nhị, lão tam, lão tứ... [cái này không có trong truyện, mình giải thích thêm một chút sợ có bạn không chơi game thì không hiểu mắt]

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Biến Đi Cho Trời Quang Đăng

Kỹ năng đồng quy vu tận cuối cùng gây gánh giữa đường ở 0.03 giây đếm ngược cuối cùng, Cai Từ Nói Nhiều lão đảo ngã xuống đất, không phát ra tiếng động gì nữa.

Vài giây sau đó, cả hầm ngục chìm trong sự im lặng đến rợn người.

Ai ai cũng không dám tin vào tình huống trước mắt, Cai Từ đã chết?

Thậm chí Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ còn đưa tay néo mặt mình, thì thào: "Có phải chúng ta bị diệt đoàn rồi, bây giờ đứng ở đây chỉ còn linh hồn thôi đúng không?"

Bốn người họ kinh ngạc đến ngẩn người nhưng Diệp Từ thì không. Cô thở phào một hơi, cuối cùng cũng qua, nguy hiểm quá, suýt chút nữa là mất mạng rồi.

"Bạn có muốn giấu tên Công Hội và các thành viên trong tiểu đội không?" Cai Từ Nói Nhiều vừa ngã xuống, thông báo của hệ thống liền xuất hiện.

Diệp Từ có chọn từ chối nữa không? Lúc này rõ ràng không phải thời điểm thích hợp để ẩn giấu, dù sao đánh thắng phó bản sẽ mang đến không ít lợi ích cho công hội. Hiện giờ cô đang là người của Thiết Huyết Chiến Mâu, sống ngày nào hay ngày ấy, tốt xấu gì cô cũng phải làm tốt trách nhiệm của một hội viên là công hiến cho công hội.

"Chúc mừng năm thành viên của công hội 'Thiết Huyết Chiến Mâu' đã trở thành người đầu tiên đánh hạ phó bản 'Hầm Ngục Tàn Khốc', thưởng cho Công Hội 500 điểm danh vọng, chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ tên họ."

"Chúc mừng 'Công Tử U' đánh hạ phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc, thưởng 100 đồng vàng, 1000 điểm danh vọng tại các thành thị trên thế giới, 2 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Mưa Đúng Lúc' đánh hạ phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc, thưởng 100 đồng vàng, 1000 điểm danh vọng tại các thành thị trên thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Cánh Gà Xào Cay' đánh hạ phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc, thưởng 100 đồng vàng, 1000 điểm danh vọng tại các thành thị trên thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt' đánh hạ phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc, thưởng 100 đồng vàng, 1000 điểm danh vọng tại các thành thị trên thế giới, 1 điểm thiên phú."

"Chúc mừng 'Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ' đánh hạ phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc, thưởng 100 đồng vàng, 1000 điểm danh vọng tại các thành thị trên thế giới, 1 điểm thiên phú."

Dòng thông báo màu hồng này vừa xuất hiện trên kênh thế giới liền nhanh chóng đẩy lùi hết những tin tức, cả thế giới như muốn nổ tung, kênh trò chuyện của mấy người bọn họ lập tức điên cuồng vang lên tiếng thông báo có tin nhắn mới. Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ đã từng gặp

qua chuyện này nên phản ứng rất nhanh, lập tức đóng hết các kênh trò chuyện lại, Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xào Cay phản ứng chậm hơn một chút, nhưng cũng vội vàng tắt hết các tin nhắn, lúc này thế giới của họ mới yên tĩnh trở lại.

"Công Tử U! Cô lại lập nhóm với người ngoài phải không?" Diệp Từ chỉ mới đóng kênh trò chuyện bạn tốt, còn chưa kịp đóng kênh tin nhắn riêng liền nhìn thấy tin nhắn của Không Tước Lam ào ào bay đến.

"Không hẳn, mời bữa hai người thôi, 1 MT với 1 vú em."

"Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ từng giành thù sát phó bản Hang Động Băng Giá với cô mà cô bảo mời bữa à? Cô nghĩ tôi là đồ ngốc sao?" Không Tước Lam nghe giọng nói chuyện hết sức từ tốn của Diệp Từ, khẩu khí lại càng ác liệt hơn. "Cô định chia chiến lợi phẩm với mấy người đó phải không?"

"Thì sao? Chính cô bảo tôi muốn tìm ai thì tìm mà."

"Nhưng tôi đã bảo không cho phép cô đi cùng với người ngoài."

"Có thành tích là được, người trong người ngoài cái gì?" Diệp Từ bắt đầu khó chịu, từ trước đến nay cô chưa từng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng Không Tước Lam lại cứ vịn vào những chuyện nhỏ nhặt ấy mà nói mãi không buông.

"Cô không được phép phân trang bị cho họ, nộp cho công hội tất cả những trang bị cho MT và vú em." Không Tước Lam suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Trang bị của MT đưa cho Thiên Sơn Tà Dương, trang bị của vú em thì trực tiếp gửi cho tôi."

Diệp Từ nheo mắt, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng, cô không muốn nói nhiều, không muốn gây chuyện, cô nàng này liền muốn gấp đồ ăn trên bàn của cô sao? Cô ta tiêu tiền lại muốn đập ông heo tiết kiệm của cô?

Diệp Từ lạnh lùng đáp: "Cô bớt nói những lời nhảm nhí này và biến đi cho trời quang đãng." Dứt lời liền đóng kênh trò chuyện cá nhân lại, đồng thời kéo tên cô ta vào danh sách đen.

Tuy nhiên, bên phía cô xem như là xong nhưng người bị từ chối lại không như thế, Không Tước Lam gần như đã phát điên lên rồi, cô ta lập tức lớn tiếng mắng to ở kênh công hội: "Công Tử U! Cô nghĩ cô là ai? Dám đi tìm người ngoài đánh phó bản? Tôi bảo cô giao trang bị ra tôi sẽ bỏ qua chuyện này cho cô, thế mà cô dám bảo tôi cút? Cô là cái thá gì chứ? Tôi nói cho cô biết, bây giờ lập tức giao nộp trang bị của MT và vú em cho công hội, nếu không tôi sẽ lập tức đuổi cô ra khỏi đây. Lúc đó đừng mơ nhận được tiền nữa, một đồng cũng miễn bàn."

Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ không xem được kênh trò chuyện của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu nên dĩ nhiên không biết được trời đang sóng to gió lớn. Nhưng Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xào Cay thì thấy rõ hết mọi chuyện, cả hai nghe Không Tước Lam nói thế đều ngăn hết cả người.

Bọn họ cùng quay đầu sang nhìn Diệp Từ, Diệp Từ lại lắc đầu xua tay ý bảo không sao cả: "Mặc kệ cô ta, chúng ta chia chiến lợi phẩm của mình đi, cái nào không cần thì đem đi bán."

"Nhưng mà..." Mưa Đứng Lúc nghe vậy nhưng vẫn còn có chút lo lắng, dù sao Không Tước Lam cũng là người quản lý hội viên của công hội, có quyền không nhỏ, nếu đắc tội cô ta thì sẽ khó sống.

"Bây giờ lấy chiến lợi phẩm mới là quan trọng, cùng lắm là đổi công hội thôi, giờ muốn đi đâu mà không được, sợ cái quái gì." Cánh Gà Xào Cay không ngờ lại đột nhiên nhanh nhạy như vậy, cậu ta và Diệp Từ đều giống nhau, cực kỳ không thích Không Tước Lam.

"Công Tử U! Tôi sẽ đá cô ra khỏi đây." Không Tước Lam bị Diệp Từ phốt lờ đã hoàn toàn tức giận không giữ được bình tĩnh nữa.

Đúng lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một thông báo của hệ thống: Không Tước Lam bị Thiên Sơn Tà Dương thu hồi quyền quản lý nhân sự.

"Thiên Sơn !!!!!" Không Tước Lam hét to. Tuy nhiên sau đó, mặc dù mấy ngàn hội viên của công hội đang hồi hộp chờ xem Không Tước Lam có bùng nổ một trận nữa không hay Công Tử U còn gây ra thêm sự kiện gì nữa, nhưng kênh công hội vẫn im lặng hoàn toàn, không có thêm tin tức gì.

"Công hội các cậu có chuyện gì sao?" Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt thấy ba người kia nói những chuyện mình không hiểu liền đoán ngay là vấn đề của công hội.

"Không có gì, cãi nhau tí thôi." Cánh Gà Xào Cay lập tức cười hô hô đáp.

"À ra thế, bởi thế nên mình mới không muốn vào công hội, phiền gần chết." Đôi Tay Nhỏ Lạnh Buốt gãi đầu, đưa mắt nhìn Diệp Từ: "Công tử, cậu sở trang bị đi? Mình không chắc mình có bị xui xẻo hay không."

Diệp Từ mỉm cười nói với Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xào Cay: "Hai cậu ai may mắn? Đi sờ rương chiến lợi phẩm đi." Nói xong cô liền chỉ chỉ vào ba chiếc rương lấp lánh ánh sáng ở góc phòng.

Hầm Ngục Tàn Khốc là phó bản mà rất nhiều người đánh qua một lần rồi sẽ không bao giờ có ý định quay trở lại, trừ việc thiết kế của nó có chút ghê tởm ra thì cách thức nhận chiến lợi phẩm cũng biến thái không kém. Ban đầu đánh chết lão nhất và lão nhị bạn sẽ không nhận được bất cứ một cái gì cả, chỉ có một chiếc chìa khóa mà thôi, sau đó bạn phải đánh chết lão tam, kẻ đó sẽ xuất hiện ba chiếc rương, bạn dùng ba chiếc chìa khóa có được sau khi đánh chết ba con boss để mở rương thì sẽ lấy được chiến lợi phẩm.

Nói thẳng một câu thế này, bạn phải đánh hạ được phó bản này mới nhận được phần thưởng, còn không chẳng khác nào đã trảng xe cát, chẳng nhận được gì.

Hai người họ cùng lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng là một trong những thành viên trong quân đoàn xui xẻo.

Cuối cùng nhiệm vụ mở rương phần thưởng đành giao cho Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt và Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ.

Hai người kia có thể xem chuyên về vũ khí, trong ba chiếc rương, ngoài mấy lọ nước thuốc giải độc ra thì có đến sáu món vũ khí, một cái màu lam, tất cả đều là trang bị dành cho game thủ cấp 15 trở lên.

Có điều tiếc là trong sáu món này không có cung tên hoặc nỏ bắn, Diệp Từ đành phải im lặng nhìn bốn người còn lại vui mừng ngắm nghía vũ khí.

Còn dư lại hai cây búa dành cho người lùn và pháp trượng dành cho tộc người sói, năm người bàn bạc một lúc quyết định đem nó đi bán đấu giá, tiền thu được chia đều cho từng người.

Diệp Từ rất nghi ngờ có khi nào cuộc đời này cô chỉ may mắn với sách kỹ năng hay không? Ba chiếc rương mở ra được 17 món trang bị, bốn người chia đều mỗi người 2 món, duy nhất có Cánh Gà Xào Cay lấy được đến ba món. Chỉ có mỗi mình cô, ngoài hai quyển sách kỹ năng ra thì một cọng lông cũng không có.

Có điều, xét về độ quý giá thì những trang bị kia không thể nào bì được với hai quyển sách kỹ năng này, Diệp Từ cầm chặt nó trong tay, lòng cảm thấy thật là xứng đáng.

Cạm Bẫy Băng Hàn: đặt trên đường mục tiêu phải đi qua, có thể làm mục tiêu bị đóng băng, kéo dài trong 12 giây, thời gian chờ 30 giây.

Thối Độc: kỹ năng ám độc lên vũ khí, trong thời gian sử dụng kỹ năng, tất cả các kỹ năng vật lý đều có độc. Kéo dài liên tục trong 60s. Dành cho: đạo tặc, thợ săn, hiệp sĩ.

Trong game vận mệnh, cùng một chuỗi chức nghiệp sẽ có một số kỹ năng giống nhau, ví như kỹ năng Thối Độc này là kỹ năng thông dụng cho cả ba chức nghiệp đạo tặc, thợ săn và hiệp sĩ. Nó còn được gọi là Âm Nhân, tuyệt kỹ giết Boss.

Sau khi chia của xong, mọi người thêm bạn tốt rồi rời khỏi phó bản.

Trở lại thành Hồng Hồ, Diệp Từ tiếp tục làm nhiệm vụ hàng ngày, sau đó lĩnh lương, theo thông lệ đến nhận 50 đồng bạc và 50 điểm tích lũy. Kế đó dọn dẹp kho hàng, mãi đến khi cô làm xong xuôi mọi chuyện chuẩn bị logout, bỗng nhiên có một con bồ câu đưa thư bay đến trước mặt cô, hóa ra là Luru Sướng sau khi đi phó bản bị diệt đoàn trở ra, nghe kể lại chuyện của Không Tước Lam liền vội vàng hỏi thăm Diệp Từ xem đã xảy ra chuyện gì.

"Không có gì đâu, mình thấy mình đâu có làm gì sai." Diệp Từ suy nghĩ một lát, cảm thấy đúng là chẳng có chuyện gì to tát.

"Cậu cảm thấy thế nào không quan trọng, quan trọng là cô ta không nghĩ như thế, cô ta luôn cho là mọi người phải nghe lời cô ta, chuyện hôm nay thế nào cũng thêm mắm thêm muối với Thiên Sơn Tà Dương cho mà xem." Luru Sướng hừ một tiếng nói.

"Thích nói gì thì nói, mình đâu có phải cần nhờ vào cô ta mới có cơm ăn, không được thì đi, mình cũng chẳng quan tâm." Diệp Từ ngáp một cái rồi nói tiếp, rõ ràng hoàn toàn không hề để tâm đến vấn đề này: "Một chết đi được, lấy một cái thủ sát xong như muốn hút hết sức lực của mình, mình đi ngủ đây."

Luru Sướng thấy Diệp Từ như vậy cũng không tiếp tục làm phiền cô nữa, chỉ hẹn ngày mai vào game nói tiếp, sau đó cũng logout.

Cả ngày hôm nay vì đánh phó bản mà Diệp Từ chưa ăn chút cơm nào, ban nãy ở trong trò chơi do cô luôn ở trạng thái tập trung tinh thần cao độ nên không thấy đói, lúc này vừa thoát game, cơn đói bụng cồn cào liền xuất hiện. Cô vào bếp làm vài món ăn xong liền leo lên giường, đầu vừa chạm gối không bao lâu cô đã chìm vào giấc ngủ say rồi.

Không biết ngủ được bao lâu, điện thoại trên đầu giường bỗng nhiên vang lên.

Diệp Từ kéo chăn che ngang đầu, xoay người ngủ tiếp, không muốn nhận máy. Nhưng tiếc là người gọi điện bấm riết không tha, tiếng chuông vang lên không ngừng làm Diệp Từ muốn trốn cũng không trốn được đành phải với tay lấy điện thoại.

Người gọi là Dịch Thương.

Gần đây hình như Dịch Thương thường xuyên liên lạc với cô, Diệp Từ mơ mơ màng màng ấn nút nhận cuộc gọi.

"Tiểu Từ, mai cùng đi ăn cơm không?"

"Ba của cậu lại cho cậu thêm tiền tiêu vặt à?"

"Không phải, là anh Hà nói công hội tổ chức hoạt động."

"Anh Hà là ai?" Diệp Từ vẫn còn say ngủ nên đầu óc không được sáng suốt.

"Hà Tiêu, Thiên Sơn Tà Dương."

Diệp Từ vừa nghe thấy hai cái tên này liền giật mình tỉnh táo, mời ăn cơm? Nghe có vẻ hợp lý nhưng Diệp Từ không thể không liên hệ nó với những chuyện đã xảy ra lúc xế chiều.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Phiêu Phiêu Diêu Diêu

Diệp Từ cuối cùng cũng không từ chối lời mời của Dịch Thương.

Thứ nhất, Dịch Thương hẹn cô với tâm trạng vô cùng hưng phấn, cô thật sự không đành lòng tạt một gáo nước lạnh vào bạn mình. Thứ hai, bây giờ cô vẫn còn đang ở công hội Thiết Huyết Chiến Máu, hội trưởng tổ chức hoạt động làm sao cô có thể nói không đi là không đi. Thứ ba... là lý do quan trọng nhất, cô rất muốn biết trong hồ lô của Thiên Sơn Tà Dương bán thuốc gì đây. (Ý bảo DT muốn biết TSTD muốn làm gì).

Chẳng qua là sang ngày hôm sau, Diệp Từ cũng không có nói thêm gì với Thiên Sơn Tà Dương nữa, cả hai lần lượt đến tiệm ăn đã hẹn trước.

Trông Hà Tiêu có vẻ như đang có việc gấp, có điều thấy Diệp Từ đến vẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười nhiệt tình như lần đầu tiên họ gặp mặt: "Chào công tử, cậu vào trước đi, mọi người đều đang ở tầng ba đấy, mình có việc ra ngoài một chút, lát nữa sẽ vào sau."

Hà Tiêu nói xong liền để người thanh niên đang cười híp mắt đứng cạnh mình đưa Diệp Từ lên lầu, còn bản thân anh ta thì bước nhanh về phía chiếc xe cao cấp đang đậu ven đường, mở cửa bước vào rồi rời đi.

Diệp Từ chỉ liếc mắt nhìn chiếc xe ấy một cái đã biết nó không phải hàng tầm thường, ít nhất cũng phải đến mấy trăm vạn, chẳng trách Thiết Huyết Chiến Máu có thể quật khởi nhanh như vậy, hóa ra sau lưng Hà Tiêu có người đầu tư không ít.

"Lên đi." Người thanh niên cười híp mắt đứng cạnh Diệp Từ lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Từ gật đầu, sau đó đi theo anh ta lên lầu trên.

Người thanh niên này vừa đi vừa tự giới thiệu: "Tôi là Linh Hào Tỳ Sương, phó hội trưởng."

Diệp Từ vừa nghe cái tên Linh Hào Tỳ Sương, không khỏi đưa mắt quay sang nhìn người thanh niên kia vài lần. Hóa ra anh ta là Linh Hào Tỳ Sương.

Tuy hội trưởng của Thiết Huyết Chiến Máu là Thiên Sơn Tà Dương nhưng theo những gì trước đây cô biết, người thanh niên này mới thực sự là trí não của công hội Thiết Huyết Chiến Máu. Anh ta là một người kín đáo, thông minh và cơ trí, Thiết Huyết Chiến Máu có thể phát triển nhanh chóng và náo nhiệt như vậy chắc chắn là có liên quan không nhỏ đến anh ta.

"Xin chào." Diệp Từ gật đầu chào, giọng điệu bình thản không có nhiệt tình cho lắm.

Thái độ của Diệp Từ khiến Linh Hào Tỳ Sương khá là bất ngờ, bình thường những thành viên khác gặp anh ta đều rất nhiệt tình, cô gái này đúng là đặc biệt.

"Bạn là Công Tử U?" Diệp Từ không phải là người nói nhiều, Linh Hào Tỳ Sương cũng không muốn bầu không khí trở nên ngưng ngưng nên trong lúc hai người cùng đi lên lầu, anh ta vừa đi vừa chủ động gọi chuyện.

"Ừ."

"Lúc đầu nghe tên tôi còn tưởng bạn là con trai." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của Linh Hào Tỳ Sương không hề rời gương mặt Diệp Từ, anh ta muốn quan sát thật kỹ xem cô gái này sẽ có phản ứng gì. Có điều thật khiến anh ta phải thất vọng rồi, Diệp Từ căn bản chẳng có tí cảm xúc gì cả, không hưng phấn cũng không có ham muốn, thậm chí khi trả lời câu hỏi của anh ta cũng vô cùng thoải mái.

"Hệ thống tự chọn thôi."

Hôm nay mời Diệp Từ đến đây không phải là ý của Thiên Sơn Tà Dương mà là của Linh Hào Tỳ Sương.

Gần đây có đến hai cái thủ sát có tên Công Tử U đã làm Linh Hào Tỳ Sương đặc biệt lưu ý đến người này. Tuy Không Tước Lam đảm bảo trăm phần trăm rằng GS của Công Tử U chỉ có 85, đánh hạ được Hang Động Băng Giá hoàn toàn nhờ may mắn vào được tổ đội tốt, nhưng như thế vẫn chưa đủ để anh ta ngừng suy nghĩ đến chuyện này.

Hôm qua sau khi Diệp Từ giành được thủ sát của Hàm Ngục Tàn Khốc, Linh Hào Tỳ Sương đầu tiên là tìm Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xào Cay hỏi thử xem thao tác của thợ săn này như thế nào, hai người kia lập tức khen ngợi không ngớt, hoàn toàn khác hẳn với những gì Khổng Tước Lam đã nói trước đó.

Điều này càng làm Linh Hào Tỳ Sương cảm thấy tò mò về người tên Công Tử U này.

Tục ngữ có câu, có tiền là tiên là phạt. Những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì nó chẳng còn là vấn đề nữa.

Thế nên sớm tối ngày hôm qua, anh ta liền đi điều tra một chút thông tin về quá khứ của Công Tử U, kết quả nhận được thật đủ để anh ta hưng phấn hết to. Thật sự không ngờ cô gái nhỏ bé này lại là một trong mười cao thủ đứng đầu game "Dị Vực Online" vô cùng nổi tiếng trên thế giới.

Xem ra hai lần thủ sát kia không phải là tình cờ. Thậm chí Linh Hào Tỳ Sương còn tin chắc rằng hai lần ấy đều là công cao của cô.

Linh Hào Tỳ Sương lại liếc nhìn Diệp Từ, nhớ lại một câu của Mưa Đứng Lúc: "Cậu ấy hiểu rất rõ về phó bản kia, như đây là nhà của cậu ấy ý, thao tác phải nói là cực kỳ hoàn hảo, trước giờ mình không biết cao thủ là như thế nào, nhưng sau lần đánh phó bản với cậu ấy, mình đã thực sự được mở rộng tầm mắt."

Diệp Từ nghiêng mặt liếc mắt nhìn Linh Hào Tỳ Sương, người thanh niên này làm sao thế nhỉ? Sao cứ nhìn mình chằm chằm mà nói không ngừng thế này?

Vừa vào đến cửa, Linh Hào Tỳ Sương vội vàng dẫn Diệp Từ vào trong. Trong phòng có hơn mười bàn, đã có không ít người, Linh Hào Tỳ Sương lần lượt giới thiệu từng người, hóa ra những người ở đây đều là thành viên chủ lực của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu, lần họp này của bọn họ chủ yếu bàn về chuyện đẩy nhanh tiến độ đánh hạ chuỗi phó bản Đầm Lầy Rét Buốt.

Có điều thật ngoài ý muốn là lần tụ họp này lại không có Khổng Tước Lam. Điều này thật làm cho Diệp Từ có chút thất vọng, cô vốn rất muốn xem người đàn bà đánh đá chanh chua kia trông như thế nào.

Diệp Từ vừa ngồi xuống đã có người đến mời rượu, cũng may tất cả đều bị Linh Hào Tỳ Sương chặn lại, có điều theo những gì bọn họ nói, Diệp Từ cảm nhận được họ đặt hi vọng rất lớn vào phó bản Đầm Lầy Rét Buốt kia.

"Hai lần giành thủ sát, cảm giác thế nào? Có khó không?" Rượu quá tam tuần, com cũng đầy bụng, Linh Hào Tỳ Sương ngồi cạnh Diệp Từ bỗng cười híp mắt hỏi.

"Chỉ cần mọi người chịu phối hợp, đánh hạ phó bản chỉ là vấn đề thời gian." Diệp Từ liếc mắt nhìn Linh Hào Tỳ Sương, không hề né tránh mà thẳng thắn đáp.

Nghe câu trả lời này, Linh Hào Tỳ Sương cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ tán gẫu thêm vài câu rồi lấy ra một tờ chi phiếu đặt xuống trước mặt Diệp Từ: "Công Tử U, đây là năm vạn, là tiền thưởng giành được thủ sát Hàm Ngục Tàn Khốc."

Diệp Từ vừa thấy tờ chi phiếu liền nở một nụ cười lạnh lùng, đúng như những gì cô đã dự đoán.

Xem ra sau hai lần giành được thủ sát của mình, Linh Hào Tỳ Sương đã có chút nghi ngờ thân phận của cô. Công hội Thiết Huyết Chiến Mâu là một công hội mới được thành lập, làm sao bị được với những công hội lâu đời, tinh anh đầy rẫy, kinh nghiệm chiến đấu cũng không nhiều, cao thủ thì thôi miễn bàn đến. Những dạng công hội như thế này nếu muốn tồn tại rất đơn giản, chỉ cần một chữ tiền là đầu sẽ vào đây.

Tuy trước đây Diệp Từ vì cảm thấy có lỗi với Thiên Sơn Tà Dương nên mới vào Thiết Huyết Chiến Mâu, nhưng không có nghĩa là cô quyết định sẽ sống cả đời ở đây. Dù sao vì công hội mà cản cù phục vụ thật sự là một việc quá vất vả, bản thân cô lại là một người có thói quen đọc lai đọc vãn, bị trói buộc ở một nơi thật sự là một thử thách rất lớn đối với cô.

Mà hiện giờ nếu cô trực tiếp từ chối Linh Hào Tỳ Sương thì cũng có chút quá đáng, dù sao cũng phải cho Linh Hào Tỳ Sương chút mặt mũi, người ta thế nào cũng là một phó hội trưởng mà.

Vì thế, Diệp Từ mỉm cười nói: "Con người tôi rất rõ ràng, cứ gửi tôi 200 điểm DKP như Khổng Tước Lam đã hứa là được."

Linh Hào Tỳ Sương có chút sững sờ, nhưng tích tắc sau đã tươi cười trở lại, anh ta nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Diệp Từ cũng không tiếp tục kiên trì nữa. Bởi vì anh ta biết nếu tiếp tục dây dưa, kết quả cũng không thay đổi, nói không chừng còn khiến đối phương không thoải mái, chỉ bằng dùng ở đây đợi cơ hội lần sau.

Một bữa com trông có vẻ khá thoải mái hòa hợp nhưng kì thực mỗi người đều đã đạt được mục đích của riêng mình.

Linh Hào Tỳ Sương mời Diệp Từ tiếp tục đi karaoke với mọi người nhưng Diệp Từ khéo léo từ chối, sau đó bắt taxi về nhà.

Diệp Từ vào game, làm nhiệm vụ hàng ngày xong liền đến chỗ phòng đấu giá.

Mấy món trang bị từ Hàm Ngục Tàn Khốc mà không ai cần đều đã có người thu mua, trừ đi phần phí đóng cho phòng đấu giá là còn gần 2000 đồng vàng. Diệp Từ gửi cho bốn người kia mỗi người bốn trăm đồng vàng. Sau đó cô tiếp tục xem những vật phẩm đang được treo đấu giá xem có gì vừa mắt hay không.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy trong danh sách vật phẩm đầu giá có một bản phương pháp hướng dẫn chế tạo tên bằng sắt. Tuy mỗi thợ săn, hiệp sĩ đều muốn có thể tự chế tạo tên, như thế sẽ có thể tiết kiệm được một số tiền không nhỏ nhưng Thuật Chế Tạo tên vốn là một kỹ năng 'hổ cha', không phải là ai cũng có thể gặp được.

*Hổ cha là một từ thuộc dạng ngôn ngữ mạng, đa số được dùng trong game online, nó được dùng có hàm ý châm biếm, cười nhạo. Người chơi bình thường bảo trò chơi này thật hổ cha, hàm ý muốn ám chỉ trò chơi này tốn quá nhiều tiền, hoặc nói một cách tương đối, nó cũng có nghĩa ám chỉ rằng đây là một chuyện không thể, một việc không thể hoàn thành.

Từ lúc quyển sách hướng dẫn kia được rao bán đến nay đã 24 tiếng mà không có một người nào quan tâm đến, bấy nhiêu cũng đủ biết số người học được thuật chế tạo tên ít như thế nào.

Quyển sách này chỉ có giá mười đồng vàng, Diệp Từ liền lấy tiền mua ngay, sau đó lập tức đem ra học. Hiện giờ cô đã thuần thục phương pháp chế tạo tên đồng, đang rảnh rỗi không biết làm gì, không ngờ buồn ngủ gặp chiếu manh, hôm nay lại có thể dễ dàng mua được một quyển sách hướng dẫn khác.

Trong một góc nhỏ của thành Hồng Hồ, Diệp Từ đang hăng hái chế tạo tên bỗng nhiên nhận được một tin nhắn riêng.

"Diệp Từ cậu có đây không?"

Người có thể gọi cô như vậy còn ai ngoài Phiêu Phiêu Điều Điều nữa. Ít nhất hiện giờ là thế.

"Minh đây, có gì không?"

"Cậu có đang bận gì không?"

"Minh đang chế tạo tên."

"À vậy thôi mình không phiền cậu nữa." Phiêu Phiêu Điều Điều nói xong định tắt trò chuyện.

Diệp Từ vội vàng gọi: "Có chuyện gì cậu cứ nói." Phiêu Phiêu Điều Điều cái gì cũng tốt, chỉ có cái tật hay lo nghĩ cho người khác, cho dù có chuyện gấp đến mức nào cũng nghĩ đến chuyện của người khác trước, nếu họ bận thì cô nhất định sẽ không làm phiền họ.

Có điều lúc này đang ở trong game thì làm gì không có chuyện làm? Chẳng nhẽ vào game rồi tìm một góc ngủ sao?"

Phiêu Phiêu Điều Điều do dự một lúc mới nói: "Công hội của mình đang đánh Dã Trư Vương ở Bình Nguyên Tuyệt Vọng, mà cứ chết hoài, cậu có thể đến đây giúp không?"

Đánh Dã Trư Vương ở Bình Nguyên Tuyệt Vọng? Diệp Từ cũng đang định đi đánh, không ngờ Chiến Thiên Hạ lại nhanh nhạy đi trước một bước như vậy.

Dã Trư Vương và Hoang Sa Hạt đều là boss thế giới cấp 15, độ khó không chênh lệch nhiều lắm.

Có điều xung quanh Bình Nguyên Tuyệt Vọng có đến ba tòa thành lớn, người chơi đi lại rất nhiều, công hội cũng thế, không giống như Hoang Sa Hạt xuất hiện ở vùng sa mạc hoang vắng, cả mười ngày nửa tháng không thấy có ai ghé đến. Mỗi khi Dã Trư Vương xuất hiện là xác định sẽ nảy ra một trận hỗn chiến.

Phiêu Phiêu Điều Điều do dự như thế e là không phải bọn họ không đánh được Dã Trư Vương mà do có người muốn cướp boss, bọn họ muốn nhờ cô ở ngoài dứt điểm vào lúc cuối cùng (Trong Vận Mệnh, boss tự do được xét cho người hoặc đoàn thể đánh ra chiêu dứt điểm cuối cùng.)

Nếu bạn của cô, Phiêu Phiêu Điều Điều, đã lên tiếng, nếu cô không đi thì còn gì là đạo lý nữa?

Diệp Từ không hề do dự lập tức đồng ý, sao đó bảo bọn họ cố gắng kiên trì, cô sẽ lập tức đi ngay, tối đa nửa giờ nữa sẽ đến. Sau đó liền cưỡi con ngựa mới mua chạy đến chỗ NPC chuyên chờ.

NPC chuyên chờ của game Vận Mệnh làm ăn rất tốt, chỉ vài giây đã đưa Diệp Từ đến thành Xích Sa, tòa thành gần với Bình Nguyên Tuyệt vọng nhất, sau đó Diệp Từ không ngừng thúc ngựa chạy về hướng boss Dã Trư Vương vừa mới xuất hiện, cô vừa đi vừa không quên hỏi: "Ô Tô, cậu có nói với Tàn Sở Nhục mình là Công Tử U không?"

"Dĩ nhiên là không, mình mà nói thì chắc chắn cậu ta sẽ đến tìm cậu mỗi ngày để thuyết phục cậu vào Chiến Thiên Hạ mất." Phiêu Phiêu Điều Điều quá rõ tính cách của Diệp Từ, dĩ nhiên sẽ không nói. "Có điều cậu nhanh lên đi, bọn mình sắp không cầm cự nổi nữa rồi."

Diệp Từ nghe thấy thế, lập tức tăng tốc nhanh thêm...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thủ Sát Dã Trư Vương

*Dã Trư Vương: vua heo rừng, vì là tên boss nên mình không chuyển sang tiếng Việt mà giữ theo tiếng Hán ^^!

Bên ngoài Bình Nguyên Tuyệt Vọng là một vùng thảo nguyên cỏ non xanh mướt, không hề có chút gì mang cảm giác 'tuyệt vọng' cả. Có điều nếu càng đi sâu vào trong thì bạn sẽ không nghĩ như vậy nữa, bình nguyên xanh mướt thoảng cái đã hóa thành một vùng hoang vắng không một ngọn cỏ, thỉnh thoảng trên bầu trời còn xuất hiện vài con quạ đen, đã bắt đầu có thể cảm nhận được vài phần cảm giác tuyệt vọng.

Có điều hiện giờ Diệp Từ nào có tâm trạng quan sát cảnh sắc xung quanh, mục tiêu của cô là sào huyệt của Dã Trư vương.

Sào huyệt của Dã Trư Vương hoàn toàn trái ngược với quy luật bình thường trong trò chơi, nó không những không nằm ở góc sâu trong bản đồ mà còn nằm ở ngay mặt tiền ai đi ngang cũng thấy. Thế nên những người chơi chỉ mới cấp mười thôi đã thường xuyên được nhìn thấy Dã Trư Vương tại Bình Nguyên Tuyệt Vọng, hoặc nói chính xác hơn là bị nó rượt chạy kêu cha gọi mẹ.

Có điều đến lúc đa số người chơi đều đã thăng cấp cao hơn thì tình huống này hoàn toàn thay đổi. Bạn sẽ luôn luôn thấy xung quanh khu vực xuất hiện boss Dã Trư Vương có không ít đội quân của các công hội, và kết quả thường thấy là mỗi khi boss xuất hiện, các đội ngũ kia sẽ tạo nên một trận hỗn chiến, kể từ giây phút ấy, địa vị của boss Dã Trư Vương có thể xem là tuyệt đối không phan.

Diệp Từ cười ngựa phóng ngư bay, căn bản không cần hỏi tọa độ, chỉ cần đi theo đường mòn lác đác người kia, lát sau đã tìm được nơi đang xảy ra trận hỗn chiến.

Quả nhiên Chiến Thiên Hạ và mấy công hội khác đang đánh nhau ầm ầm, Diệp Từ dừng lại nghỉ ngơi đồng thời quan sát một lát liền phát hiện những công hội có mặt ở đây đều là công hội tiếng tăm lừng lẫy.

Tổ Dân Phò: nghe nói những người sáng lập công hội này là những game thủ đã có tuổi, đa số đều trên năm mươi, họ bắt đầu chơi game từ lúc thiếu thời, trưởng thành rồi về già, mỗi người có thể nói là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đầy mình, vô cùng lão luyện, tinh anh trong tinh anh, sau này công hội ngày càng phát triển, nhiều người trẻ tuổi gia nhập, trở thành công hội đứng thứ chín trong bảng xếp hạng các công hội lớn của game Vận Mệnh tại nước Z.

Ám Hắc Chi Nhận: công hội đứng thứ tám ở Âu Mỹ, trong các cuộc thi đấu lớn tầm vóc quốc tế đều có người của công hội này lọt vào trong. Tuy Diệp Từ rất ít khi tiếp xúc với công hội nước ngoài nhưng danh tiếng của họ ở Vận Mệnh thì cô từng nghe thấy rất nhiều, bọn họ là công hội rất nổi tiếng ở đại lục phía đông.

Còn có công hội Chiến Thiên Hạ đứng thứ tám trong bảng xếp hạng của nước Z nữa.

Trừ ba công hội lớn này ra, đương nhiên là còn có không ít những công hội nhỏ ở đây âm mưu đục nước béo cò, nếu may mắn đoạt được thủ sát thì quá tuyệt vời.

"Tô Tô, thêm mình vào đội." Diệp Từ lập tức gửi tin nhắn cho Phiêu Phiêu Điều Điều.

Gần như ngay sau đó Diệp Từ nhận được lời mời của "Thủy Nguyệt Vô Thương".

Diệp Từ click đồng ý không chút do dự, sau đó liền nghe thấy tiếng cười nói đầy hào sảng ở kênh chỉ huy tổ đội: "Là Công Từ U sao? Không ngờ cậu thật sự là bạn của Phiêu Phiêu Điều Điều."

Bởi vì đang trong thời gian sử dụng hệ thống chỉ huy tổ đội nên kênh trò chuyện bằng giọng nói đều bị chặn, ngay cả kênh chữ cũng bị hạn chế 30s một lần. Thế nên Diệp Từ trực tiếp trả lời ở kênh tán gẫu: "Ừ, giết người hay đoạt boss?"

"Cậu chỉ cần giúp bọn mình cướp boss, những việc còn lại để bọn mình lo." Diệp Từ cảm thấy giọng của Thủy Nguyệt Vô Thương có chút quen tai, cô suy nghĩ một lúc mới nhớ hóa ra đây là giọng của Tần Sở Nhược.

Mặc dù cô luôn khiêm tốn, nhưng hai lần giành được thủ sát, cộng thêm hai cái loa phát thanh Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xào Cay, dù trên diễn đàn chưa xuất hiện chủ đề về cô nhưng chuyện thợ săn Công Từ U có thao tác vô cùng hoàn mỹ đã là một sự thật không ai không biết đến.

Thế nên hôm nay khi Phiêu Phiêu Điều Điều bảo Công Từ U là bạn của mình, Thủy Nguyệt Vô Thương lập tức bảo mời Diệp Từ đến cùng đánh boss, những cái khác không nói đến, chỉ riêng việc giành được hai lần thủ sát thì ít nhất thao tác không tệ, chỉ cần đoạt được boss, những cái khác không còn quan trọng nữa.

"Được."

Thủy Nguyệt Vô Thương nghe Diệp Từ đồng ý liền nói: "Chỉ cần cướp được boss, cậu có thể chọn nhận năm vạn tệ hoặc được ưu tiên chọn một món

trang bị mà boss rơi ra."

Lời Thủy Nguyệt Vô Thương vừa nói làm Diệp Từ mỉm cười vui vẻ, anh chàng này vẫn giống hệt với ấn tượng ngày trước của cô, rất sòng phẳng, tuyệt đối không bao giờ chiếm lời của người khác.

Có điều lúc này Diệp Từ lại nhất định phải làm anh ta nợ cô một phần nhân tình. Thủy Nguyệt Vô Thương là một người rất trọng tình trọng nghĩa, có nợ sẽ trả, có thù tất báo, cũng bởi vì tính cách này mà về sau cậu ta bị người có lòng xấu hại rất thảm.

Nếu cậu ta đã là một người nghĩa khí như vậy, mà chuyện tương lai cũng không thể tránh được nữa, vậy thì chi bằng để anh ta trở thành bạn của mình, anh ta nghĩa khí với mình chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Diệp Từ chờ ba mươi giây cảm tán gẫu qua đi liền nói: "Mình chỉ giúp Phiêu Phiêu Điều Điều, không cần cậu phải cảm tạ."

Câu trả lời này của Diệp Từ khiến Thủy Nguyệt Vô Thương có chút bất ngờ, cũng làm cho Phiêu Phiêu Điều Điều vô cùng cảm động, cô nàng liên tục gửi cho Diệp Từ mấy câu: "Cám ơn, cảm ơn."

Diệp Từ cũng không nói thêm gì nữa, nhảy lên phóng về phía boss Dã Trư Vương. Các kỹ năng Con Dấu Thợ Săn, Thợ Săn Bảo Hộ, Độc Xà Đeo Bám lẫn lộn tam đều xuất hiện một cách lưu loát, nháy mắt sau con Dã Trư Vương liền gào lên một tiếng rồi bỏ hết đám MT đang vây đánh nó mà chạy về phía Diệp Từ.

Tuy tốc độ Dã Trư Vương rất nhanh, nhưng bên cạnh nó đang có nhiều người chơi, dù nó muốn dùng sức đánh chết hết bọn họ cũng phải tốn không ít thời gian, Diệp Từ cứ thế, dùng người chơi làm lá chắn, suy yếu sức lực của con Dã Trư Vương.

Khi con Dã Trư Vương đến được trước mặt Diệp Từ thì cột máu đã bị cả đám người kia vây công rơi mất khoảng 70%. Tuy rằng những người ở đây đang chiến đấu hỗn loạn vô cùng nhưng dù thế nào mục đích chính của họ đến đây vẫn là đánh boss, hiện giờ thấy Dã Trư Vương vốn đang nằm trong vòng vây của bọn họ nay bị người ta dụ đi mất, làm sao mấy người chỉ huy của các công hội không sốt ruột cho được.

Vì thế, bọn họ lần lượt thay đổi chiến thuật, không dùng MT kéo quái nữa mà sử dụng chiến thuật tấn công từ xa đánh thẳng vào Dã Trư Vương.

Chẳng qua chuyện đấy nào phải làm dễ như nói. Thứ nhất tốc độ của Diệp Từ rất nhanh, cô ở phía trước đánh loạn xạ, dẫn Dã Trư Vương đi sang trái rồi lại sang phải, khiến mấy thuật sĩ ở phía sau vất vả đọc chú sử dụng kỹ năng kêu khổ thấu trời. Vất vả để đọc chú, Dã Trư Vương lại chạy ra khỏi phạm vi tấn công, đây chẳng phải là hổ cha rồi sao?

Thứ hai, đòn tấn công mà Dã Trư Vương sử dụng thường xuyên nhất chính là một chân tụ lực rồi búng cả người về phía Diệp Từ. Còn Diệp Từ là ai? Điem thẳng bằng và độ nhạy cảm của cô nếu nói ở đây đứng thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất, đòn tấn công chưa đến là cô đã tránh đi mất rồi, nhưng những người chơi đứng gần đấy lại không may mắn như vậy, tất cả đều bị heo rừng húc chết.

Thứ ba, tuy mấy công hội lớn đến đây với mục đích chính là đánh Dã Trư Vương nhưng không có nghĩa là sẽ không có người vì xích mích mà đánh nhau. Nghĩ mà xem, cả đám người chơi vì một con heo rừng mà chạy ngược chạy xuôi, phép của người này đánh nhằm sang người khác là chuyện bình thường, kiên trì theo đuổi một mục tiêu di chuyển loạn xạ như thế không bức bối phát điên mới là lạ.

Thủy Nguyệt Vô Thương đứng trên một góc cây lớn ở Bình Nguyên Tuyệt Vọng mà quan sát xung quanh, ở góc độ này cậu ta vừa vặn có thể nhìn thấy rõ thao tác của Diệp Từ. Tuy cậu ta vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh không cảm xúc nhưng trong lòng đã sớm dậy sóng. Cậu ta vốn nghĩ thao tác của mình không tệ, ít gì cũng thuộc dạng cao thủ. Nhưng sau khi thấy Công Tử U chiến đấu, cậu ta mới nhận ra mình vẫn còn phải học thêm nhiều lắm.

Không kể đến những kỹ năng đặc biệt của cô ấy mà cậu ta không có, chỉ riêng khả năng lợi dụng thăng bằng mà di chuyển kia tuyệt đối không phải ai cũng làm được. Những game thủ chức nghiệp khác nhìn kỹ thuật của Công Tử U chỉ có thể cảm thán thật hoa lệ, nhưng bất cứ thợ săn nào cũng biết những thao tác hoa lệ đó có bao nhiêu lực sát thương và cần phải có kỹ thuật giỏi đến mức nào.

Bình tĩnh mà suy xét, bây giờ cậu ta muốn có thể dựa vào sự thăng bằng mà tự do bay nhảy như Công Tử U tuyệt đối không phải luyện tập một sớm một chiều là được.

Công Tử U, rốt cuộc cô là thần thánh phương nào?

Nếu như nói ban đầu cậu ta bảo Phiêu Phiêu Điều Điều tìm Công Tử U đến căn bản chỉ muốn có thêm người trợ giúp mà thôi, không hề có ý định chào mời, nhưng hiện giờ suy nghĩ của Thủy Nguyệt Vô Thương đã hoàn toàn thay đổi, nếu một người như thế này vào công hội của mình thì thật là tốt quá

"Dã Trư Vương chỉ còn một chút máu, mọi người nắm chặt nha!"

Không biết là ai vừa hét to một câu, tất cả người chơi gần như đều phát điên lên, nôn nóng vô cùng, các kỹ năng ào ào tuôn ra như mưa bão, đánh mạnh xuống người Dã Trư Vương sớm đã tức giận đến đỏ mặt. Diệp Từ lấy một lọ thuốc tăng bạo kích ra uống ừng ực, sau đó búng người bay lên vurun cung bắn liên hoàn.

Mũi tên được sử dụng đã kèm theo hiệu quả Găng Tay Độc Hạt đâm thẳng vào hai mắt Dã Trư Vương. Đòi mắt là nhược điểm của Dã Trư Vương, nếu bắn vào đó thì 100% sẽ được bạo kích, có điều vì cơ thể Dã Trư Vương quá to lớn, nếu không búng người bay lên như Diệp Từ thì tuyệt đối không thể nào bắn trúng được/

Bạo kích! Phá vỡ!

- 3281!

Dã Trư Vương hét lên một tiếng, cơ thể to lớn của nó ầm một tiếng ngã xuống đấy, thổi lên một trận bụi mù.

Sau đó ở kênh thông báo của hệ thống lập tức xuất hiện dãy chữ: "Chúc mừng công hội "Chiến Thiên Hạ" là những người giành được thủ sát boss cấp 15 Dã Trư Vương, thưởng 300 điểm danh vọng công hội, 1000 điểm danh vọng thành Xích Sa, 100 đồng vàng. Chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ tên họ!"

"Chúc mừng "Thủy Nguyệt Vô Thương" đánh chết Dã Trư Vương, 100 điểm danh vọng thành Xích Sa, 2 điểm thiên phú."

...

"Chúc mừng "Phiêu Phiêu Diêu Diêu" đánh chết Dã Trư Vương, 100 điểm danh vọng thành Xích Sa, 1 điểm thiên phú."

...

"Chúc mừng "Công Tử U" đánh chết Dã Trư Vương, 100 điểm danh vọng thành Xích Sa, 1 điểm thiên phú."

...

Diệp Tử thấy điểm thiên phú của mình tăng thêm một điểm liền quay sang chào tạm biệt Phiêu Phiêu Diêu Diêu, sau đó lập tức rút lui khỏi tổ đội, cười ngửa chạy như bay về thành Xích Sa. Đùa chứ cô còn chần chờ ở đây một lát nữa không bị mấy công hội kia vây đánh mới là lạ.

Cả công hội Chiến Thiên Hạ xôn xao ầm ĩ. Tại Bình Nguyên Tuyệt Vọng đầy tiếng hoan hô của các thành viên của công hội Chiến Thiên Hạ, bọn họ kéo Thủy Nguyệt Vô Thương đang đứng ở trên cây xuống, không ngừng tung lên trên không.

Dĩ nhiên Thủy Nguyệt Vô Thương cũng vô cùng hưng phấn, có điều trong lòng cậu ta vẫn có chút lo lắng vì sau khi kết thúc trận đấu, hắn liền thấy dòng chữ màu vàng: "Công Tử U rời khỏi đội ngũ" đập ngay vào mắt.

Cô ta thật sự không nhận gì cả, thậm chí còn không chào tạm biệt, đánh boss xong lập tức rời đi.

Chuyện này thực làm Thủy Nguyệt Vô Thương khó chịu không thôi, chẳng khác gì bị ai nhéo một cái thật mạnh vậy, thiếu nợ người khác vốn là chuyện trái với quy tắc làm người của cậu, nhưng trong tình huống này cậu ta còn có thể làm gì nữa? Chỉ có thể chờ mọi người ăn mừng xong rồi liên lạc với cô ta sau.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Game Thủ Là Ai?

Từ ngày cái nơi gọi là diễn đàn được phát minh liền biến thành cái lò bà tám, mọi tin đồn đều bắt nguồn từ đây.

Không phải có một câu nói thế này sao? Diễn đàn cũng giống như quảng trường Nhân Dân, bất kể là cái gì, chỉ cần đem lên đây là mọi người biết hết.

Buổi tối sau hôm giành được thủ sát Hầm Ngục Tàn Khốc, nhờ lúc nào cũng mở chức năng quay video, Mưa Đứng Lúc đã đem đoạn băng đánh hạ ba con boss đã được biên tập lại đăng lên diễn đàn. Đương nhiên, cậu ta vẫn còn rất sáng suốt khi đăng nó ở box chia sẻ kỹ thuật chứ không phải ở box trò chuyện linh tinh, nhưng dù vậy chủ đề ấy chỉ trong một ngày đã có đến 7 triệu lượt xem.

Nguyên nhân chỉ có hai cái:

Thứ nhất: những công hội, đội ngũ chưa đánh hạ được phó bản này đều ùn ùn kéo vào xem học hỏi kinh nghiệm.

Thứ hai: thao tác của nữ thợ săn kia trông giống như có bug ở đâu đây, mọi kỹ năng của cô ấy vô cùng hoàn mỹ, ngay lập tức trở thành đối tượng mà rất nhiều thợ săn muốn học hỏi.

Thậm chí còn có game thủ còn cắt những đoạn có Công Tử U ra, phân tích giải thích từng hành động ấy để giúp phần đông game thủ chức nghiệp thợ săn nâng cao trình độ.

Chủ đề ấy cũng lập tức trở thành bài post sốt dẻo nhất đối với các game thủ chức nghiệp thợ săn, rất nhiều thợ săn sau khi xem xong bài viết này đường

như đã tìm ra được phương hướng phát triển mới.

Những ngày tiếp theo bắt đầu không còn giống với trước đây nữa.

Nói chính xác hơn là thái độ của những người ở công hội đối với Diệp Từ khác hẳn ngày trước.

Vì trong game, mỗi khi thành viên đăng nhập sẽ có thông báo ở kênh công hội, thế nên mỗi khi cô vào game đều sẽ có rất nhiều người lên tiếng chào hỏi. Không biết bắt đầu từ lúc nào mà số người chào hỏi cô càng lúc càng đông, khiến một người trời sinh đã thích ở một mình như Diệp Từ có chút không quen, ứng phó phát mệt, câu trả lời cô thường dùng nhất là: "Chào mọi người."

Chuyện kỳ lạ không chỉ có thế, ví như mấy hôm nay không thấy Không Tước Lam nói năng gì nữa, tuy cô ta vẫn vào game đều đều xử lý mọi chuyện trong công hội nhưng không hề gây sự gì với Diệp Từ cả. Bấy nhiêu còn chưa đủ để lạ, cô ta rõ ràng thấy Diệp Từ nhưng không hề nhắc lại chuyện muốn đuổi Diệp Từ ra khỏi công hội. Mọi thứ cứ như chuyện hôm đó cô ta gào lên ở công hội không hề xảy ra vậy.

Tuy không biết nguyên nhân là gì, có điều Diệp Từ rất vui vẻ phối hợp mà im lặng, mỗi ngày chỉ đều đều chế tạo tên, đi hái thuốc luyện kỹ năng sống mà thôi.

Hai ba ngày thoáng cái trôi qua, hôm nay Diệp Từ vẫn theo thói quen đi chế tạo tên, ngay lúc cô luyện đến giai đoạn quan trọng, chỉ còn 1% nữa là kỹ năng của cô đạt đến bậc trung cấp thì bên tai cô vang lên tiếng thông báo có tin nhắn mới, người gửi là Vọng Giang Nam.

"Chào bạn Công Tử U, không biết ngày mai bạn có thời gian rồi không vậy?" Mấy ngày nay ngày nào Vọng Giang Nam cũng online chờ Diệp Từ liên lạc, nhưng ngay cả cái bóng anh ta cũng không thấy, mà cấp trên của anh ta thì ngày nào cũng hỏi thăm vấn đề này, dần dà bắt đầu không còn tin tưởng và nghi ngờ anh ta nói láo, khiến anh ta vô cùng khó chịu.

Cũng bởi vì chuyện sửa chữa bug nên Vọng Giang Nam khá là chú ý đến từng hành động của Diệp Từ, thế nên anh ta dễ dàng biết được gần đây Công Tử U vừa giành được thủ sát của phó bản Hang Động Băng Giá, kể đến là thủ sát Dã Trư Vương, e là cô ta đã quên mất cái lời hứa hẹn với anh ta rồi. Cho nên, anh ta cảm thấy mình không thể tiếp tục ngồi chờ nữa, đành phải chủ động liên lạc với cô.

Diệp Từ tuy đang bận chế tạo tên nhưng nghe thấy giọng Vọng Giang Nam hỏi mình một cách cẩn thận như vậy cũng không kiềm được mà bật cười, đây là dáng vẻ của quản lý phòng kế hoạch mà mọi người ca tụng trong tương lai sao?

"Chuyện ngày mai để ngày mai tính."

Vọng Giang Nam nghe mà dờ người, cô ấy trả lời thế này làm sao mà cậu ta leo xuống được đây, "Vậy khi nào bạn có thể giết boss Hoang Sa Hạt một lần nữa?"

Diệp Từ cũng không muốn làm khó làm dễ gì vị quản lý tương lai này, bây giờ cô đắc tội anh ta, chẳng may bị anh ta ghi hận thì sau này chẳng phải khó rồi sao? Diệp Từ tay làm tên, miệng đáp: "Tôi đang bận chế tạo tên, chờ 30' nữa để kỹ năng của tôi thăng lên bậc trung cấp rồi đi có được không?"

"Vậy tôi đi trước thông báo cho tổ kế hoạch."

"Còn có người đến xem nữa?"

"Ừ, cần phải khách quan."

Lần này đến lượt Diệp Từ đen mặt, không hiểu sao cô lại có cảm giác mình giống như đang tham gia tuyển tú nữ chuẩn bị ra biểu diễn trước mặt các giám khảo vậy.

Sự thật chứng minh cảm giác của cô không sai một chút nào. Khi Diệp Từ cười con ngựa thân yêu của mình đến vị trí boss Hoang Sa Hạt sẽ xuất hiện, từ phía xa đã nhìn thấy 5-6 người chơi mới cấp 1 đứng chờ sẵn.

Thị lực của cô rất tốt, khoảng cách tuy còn xa nhưng cô trông thấy rõ nhân vật Mục Sư cấp một đang hươ tay không ngừng nhằm thu hút sự chú ý của cô, Diệp Từ chạy về phía anh ta, sau đó xoay người xuống ngựa, nhưng không hề đi về phía mấy người kia mà đi ngược về phía boss Hoang Sa Hạt ẩn nấp.

Cô tin chắc đã qua nhiều ngày như vậy, boss Hoang Sa Hạt chắc hẳn đã xuất hiện con mới, dù chưa có thì nhóm quản lý kia cũng làm cho nó xuất hiện.

Lốp cát mềm mại ấm nóng len lỏi qua mu chân chân của Diệp Từ, mỗi bước chân đều như càng lúc càng lún sâu xuống đất.

Bước chân của cô càng lúc càng chậm, lát sau cô búng người bay ngược về sau, các kỹ năng Thợ Săn Bảo Hộ, Con Dấu Thợ Săn, Độc Xà Đeo Bám và lão Tam liên tục xuất hiện một hồi, lúc chân cô chạm lại xuống đất thì trên đầu con Hoang Sa Hạt đã hiện ra con số thương tổn to tướng màu đỏ đậm

- 1729!

Mấy người của tổ kế hoạch đứng xem trông thấy cảnh này đều không kiềm được mà há to mồm

Cao thủ bọn họ không phải là chưa từng thấy, có điều nhanh và hoàn hảo như thế này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chuyện khiến tổ kế hoạch bất ngờ vẫn chưa dừng tại đây, con Hoang Sa Hạt vừa mở mắt ra liền giống như con chim non nhận Diệp Từ là mẹ, từng

bước từng bước bò theo sau Diệp Từ, không đến 15' sau, nó lại một lần nữa bị Diệp Từ vây kín giữa mấy gốc cây dương hẻo rù.

Hoàng Sa Hạng bị khóa chặt trong rừng cây dương, không thể động đậy, kể đó, nữ thợ săn kia không dùng thêm kỹ năng gì nữa mà đứng ở một khoảng cách không xa, giương cung mà bắn.

Con Hoàng Sa Hạng hung hãn đã trở thành tấm bia cho người ta bắn như vậy đấy, nó chỉ có thể không ngừng gào thét chứ không thể làm gì được nữa.

Theo tình hình này, chuyện nó bị bắn chết chỉ là vấn đề thời gian. Xem đến đây đã quá đủ rồi. Mấy người phòng quản lý không kiềm được mà cùng thờ dài thường thướt, họ đã thật sự bội phục nữ thợ săn này, bọn họ đã thí nghiệm trò chơi này mấy trăm lần, vậy mà vẫn còn để sót bug cho người chơi tìm được, xem ra số bug còn sót lại vẫn còn nhiều lắm.

"Bạn Công Tử U, chúng tôi vô cùng cảm ơn bạn đã hi sinh thời gian quý báu của mình để giúp chúng tôi kiểm tra bug quan trọng này, chúng tôi sẽ ngay lập tức sửa chữa nó." Tô trưởng phòng quản lý bước ra trước vài bước lên tiếng nói, đây là một người lùn, Diệp Từ muốn nói chuyện với anh ta phải cúi đầu xuống, có chút không thoải mái.

"Lát nữa rơi ra gì đều sẽ là của tôi?" Diệp Từ lặp lại yêu cầu ngày trước của mình, có những truyện phải thẳng thắn nói rõ, nếu không ai biết mấy người kia có nuốt lời hay không: "Kể cả thi thể."

Mấy người phòng quản lý nhìn nhau, sau đó gã người lùn kia gật đầu nói: "Dĩ nhiên, đây là yêu cầu chúng tôi đã hứa ban đầu."

"Các người sẽ không lập tức về sửa lại tỷ lệ rơi trang bị đấy chứ?" Diệp Từ hí hóp mắt nói, vẻ mặt cực kỳ không tin tưởng.

Mấy người quản lý như bị người ta nói đúng tim đen, liên tục xoa tay: "Đâu có đâu có, bạn đã đề xuất với chúng tôi chuyện tốt như vậy, chúng tôi làm sao có thể làm thế." Sau đó bọn họ cũng không đợi Diệp Từ lên tiếng, mà quay sang nói với Vọng Giang Nam, bảo anh ta ở đây chờ Diệp Từ đánh chết Hoàng Sa Hạng đồng thời thu dọn xong xuôi rồi trở về sau. Tiếp đó cả đám người hóa thành mấy luồng sáng trắng hoàn toàn biến mất.

Thật ra Vọng Giang Nam hoàn toàn có thể giúp Diệp Từ một chiêu giải quyết gọn con Hoàng Sa Hạng, nhưng không biết vì sao cậu ta lại không muốn làm thế. Lúc này cậu ta đang đứng cách Diệp Từ không xa, bèn chọn một tảng đá ngồi xuống, im lặng nhìn Diệp Từ không ngừng phóng kỹ năng,

Cả ai không ai lên tiếng, cứ như thời gian đã ngưng đọng lại tại giây phút này.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Vọng Giang Nam bỗng nhiên nheo mắt, chuyển ánh nhìn từ Hoàng Sa Hạng sang Diệp Từ, hỏi: "Công Tử U, cô thấy game này có vui không?"

Diệp Từ thoáng giật mình, xoay mặt nhìn Vọng Giang Nam, bức bối đáp: "Không phải trò chơi này do các người viết ra sao? Tự dừng lại đi hỏi tôi?"

"Đúng là do chúng tôi thiết kế, chúng tôi thích nó là chuyện hiển nhiên, mà số người chơi đang tăng không ngừng nên có lẽ đúng là nó rất thú vị."

"Vậy còn hỏi tôi làm gì?"

"Không biết nữa, tôi có cảm giác cô không phải là một người chơi bình thường, nên tôi muốn biết cảm nhận của cô như thế nào?" Vọng Giang Nam thờ dài một hơi, nhìn về phía sa mạc mênh mông, nói tiếp: "Bỗng nhiên tôi có một suy nghĩ, không biết những thứ mà chúng tôi đã viết ra có phải thật sự thú vị như vậy hay không?"

Diệp Từ im lặng nhìn Vọng Giang Nam, cô không thể nhìn ra tuổi tác của anh ta qua nhân vật trong game, nhưng theo Diệp Từ nhớ, ở thời điểm này Vọng Giang Nam khoảng chừng 20 tuổi, và cũng là người nhỏ tuổi nhất ở phòng kế hoạch. Tuy anh ta được mọi người tôn sùng là thiên tài, nhưng thiên tài dù sao cũng có những lúc buồn rầu nghĩ không thông suốt.

"Nếu làm ở tổ kế hoạch mà anh vẫn không nghĩ ra vậy thì thử làm game thử đi." Diệp Từ quay đầu nhìn con Hoàng Sa Hạng chỉ còn 10% máu, bình thản nói.

"Tôi đã thử nghiệm trò chơi này rất nhiều lần..."

"Bất kể là anh thử nghiệm bao nhiêu lần, một trăm hay một ngàn cũng chỉ là những con số được tính toán mà thôi. Anh sử dụng vũ khí cao cấp nhất, trang bị tối tân nhất đi đánh quái, thậm chí còn mạnh hơn cả thần ở thế giới này nữa thì làm sao có thể gọi là game thử? Cái này gọi là kiểm tra tính toán một cách máy móc mà thôi." Diệp Từ lập tức ngắt lời Vọng Giang Nam.

"Game thử là gì? Chính là những người chỉ cần nghe đến cái tên game thôi đã thấy hào hứng mong chờ, họ vào game, không cần biết ở ngoài họ là ai, vào game đều được đối xử một cách bình đẳng. Họ có thể chơi bằng sức mình hoặc đổ tiền vào để luyện cấp nhanh một chút. Họ có bạn bè, có kẻ thù, cũng sẽ vì một món trang bị cao cấp mà đánh nhau với người khác, đó mới chính là game thử, và trò chơi chính là cuộc sống của bọn họ."

Diệp Từ nói đến đây liền quay sang nhìn Vọng Giang Nam, mỉm cười nói: "Hi hi, 094 thân mến, một chuyện đơn giản như vậy anh nghĩ có cần hỏi tôi nữa hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thạch Hoa Quả

Ánh trời chiều ngã về tây.

Đồi cát vàng trên bình nguyên Sa Lạp dần dần bị ánh tà dương nhuộm một màu đỏ lấp lánh, tuy chói mắt nhưng vô cùng rực rỡ.

Trong khung cảnh đẹp rạng rỡ như vậy thế mà Vọng Giang Nam chỉ nhìn chăm chăm mỗi Diệp Từ, tựa như đang nhìn một người mà từ trước nay anh ta chưa từng được thấy. Từ bé anh ta đã được gắn với cái danh "thiên tài", ai ai cũng đều nói thiên tài luôn là một người cô độc, và bản thân Vọng Giang Nam quả thật cũng cảm nhận được câu nói ấy một cách vô cùng sâu sắc, từ bé anh ta đã luôn bị mọi người gạt sang một bên, sau đó lớn lên đi học rồi đi làm, đây là lần đầu tiên có người nói chuyện với anh bằng giọng điệu dạy dỗ này.

Cảm giác ấy, thật mới lạ.

Bỗng nhiên anh ta bước đến nhìn Diệp Từ, mỉm cười nói: "Hi, nhưng nếu tôi chơi chẳng phải càng không hợp lệ sao? Trong này có cái gì mà tôi không biết nữa."

Diệp Từ lại liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt xem thường: "Biết thì sao? Dùng được mới tính đi. Anh nghĩ như vậy là quá xem thường game thủ. Họ đã chấp nhận chơi thì sự tìm hiểu của họ dần dà cũng sẽ không kém các anh là bao, nhưng vấn đề ở đây là dù anh hay họ có biết rõ hết cũng chẳng nghĩa lý gì, anh có tính được ở đâu xuất hiện cái gì? Đánh boss này sẽ rơi ra được trang bị anh muốn hay không?" Cô nói vài câu chọt cảm thấy có chút bức bối, không muốn nói nhiều nữa, cô phát tay bảo: "Thôi được rồi được rồi, dù sao anh cũng sẽ không có thời gian để chơi, hỏi nhiều vậy làm gì? Để tôi tập trung giết con Hoang Sa Hạt này rồi anh ghi chép của anh, tôi nhật trang bị của tôi, ai về nhà này."

Vọng Giang Nam ngược lại không hề tức giận mà còn nhìn Diệp Từ cười híp mắt nói: "Trông cô có vẻ không thích tôi."

"Ừ, tôi không thích các người."

"Tại sao?"

"Các người mà xuất hiện thì chỉ có hai nguyên nhân: Một: trừng phạt người chơi giấu điểm bug. Hai: lợi dụng người chơi, giấu điểm bug. Như thế thì lấy đâu ra thiện cảm cho được." Diệp Từ lẩn lộn ở thế giới game online bao lâu rồi, còn chuyện gì mà cô chưa từng thấy nữa, công ty game nào cũng giống như nhau thôi. Dù sao trong mắt họ, người chơi đều là cừu, cả một bầy cừu tha hồ cho họ xử lý.

Vọng Giang Nam lặng người một lát rồi bật cười ha hả, đây là lần đầu tiên anh ta nghe được lời đánh giá chân thật như vậy của người chơi đối với bộ phận quản lý. Nhưng phải nói lời nhận xét này cực kỳ chính xác. Anh ta xoay người ngồi xuống bãi cát, híp mắt nhìn trời, không biết lại suy nghĩ đến chuyện gì rồi.

Diệp Từ cũng chẳng buồn quan tâm đến anh ta nữa, đối với những người nắm quyền trong tay này cô không nên đắc tội, nếu không cần cũng sẽ không tiếp xúc nhiều.

Cuối cùng con Hoang Sa Hạt cũng gào lên một tiếng rồi gục xuống, hóa thành con số điểm kinh nghiệm khổng lồ xông vào cột điểm kinh nghiệm của Diệp Từ, giúp cô vèo một cái tăng đến cấp 16 20%. Tuy hiện giờ cô còn cách người đứng đầu Buồng Tay Cô Ấy ra đến 2 cấp, nhưng như thế này cũng xem là không tệ rồi.

Diệp Từ ném mấy cục thịt cho lão Tam sau đó vô cùng thích thú chạy đến sờ thi thể.

"Chi còn một cơ hội nữa thôi, lạy trời cho con nhặt được trọn vẹn bộ trang bị Độc Hạt." Diệp Từ vẽ lên ký hiệu chữ thập ở trước ngực, cầu nguyện một cách nghiêm trang.

Sau đó không hề do dự đưa đôi tay đen nhiều hơn đỏ của mình chạm vào xác Hoang Sa Hạt.

Hiển nhiên, Thượng Đế sẽ chẳng hỏi đâu mà để ý đến lời cầu nguyện chẳng đâu ra đâu này của Diệp Từ, đôi bàn tay đen của cô lại một lần nữa thể hiện ra bản lĩnh đến đâu xui đó của mình.

Với lần thứ hai bị đánh bại này, boss Hoang Sa Hạt keo kiệt hẳn, chỉ để rơi ra hai món trang bị, hai quyển sách kỹ năng và một đồng nước thuốc kèm mấy trăm đồng vàng.

Giày Độc Hạt ×1

Áo Choàng Độc Hạt ×1

Xạ Kích Ngộ Đạo ×1

Thuật Phục Sinh ×1

...

Tuy không thể tập hợp được trọn bộ trang bị nhưng lần này nhặt được hai kiện cũng đủ để an ủi Diệp Từ rồi, nhất là đôi giày Độc Hạt còn + 7 điểm tốc độ và một kỹ năng Trùng Thứ nữa.

Trùng Thứ (bước vọt về trước): giúp cơ thể ngay lập tức tiến nhanh về trước 25 thước, thời gian chờ 1 phút.

Quả thực là một kỹ năng hộ mệnh, sử dụng lúc PK rõ ràng là một kỹ năng nghịch thiên rồi.

Diệp Từ lập tức sử dụng Kim Châm Bịp Bọn đổi cấp bậc của mình lên 20 để mặc hai món trang bị này. Dù nói thế nào, trong lòng cô cũng có chút tiếc nuối, không gom đủ bộ thì không thể nào mở ra được kỹ năng đặc biệt của bộ trang bị này. Có điều lát sau cô đã tự mình đá bay cái suy nghĩ này, dù sao bộ trang bị này tuy chỉ yêu cầu cấp 20 nhưng nó là trang bị màu tím, dư sức cho cô dùng đến cấp 35, bấy nhiêu đã đủ rồi.

Sau khi mang giày và mặc áo choàng vào, GS của Diệp Từ lập tức tăng lên 627! Hơn gần 200 so với người đứng đầu bảng xếp hạng GS.

Xạ Kích Ngộ Đạo cũng là một kỹ năng thần kỳ của thợ săn, nó có thể chuyển cừu hận của mình sang một người bất kỳ. Đây là kỹ năng nhất định phải có nếu đi đánh phó bản.

Còn quyền kỹ năng Thuật Phục Sinh kia là kỹ năng dành cho mục sư hoặc tế tự, bình thường chỉ xuất hiện ở phó bản cấp 35. Một quyền kỹ năng chỉ yêu cầu cấp 12 mà lại xuất hiện ở phó bản cấp 35, chỉ như thế đã đủ để biết nó quý giá như thế nào.

Cô đoán hiện giờ trong game Vận Mệnh chắc chắn chưa ai nhặt được quyền sách này, nếu bây giờ cô đem nó đi đấu giá chắc chắn sẽ trở thành vật phẩm mà người nhà nhà bay vào tranh đoạt.

Diệp Từ thật sự không dám tin Hoang Sa Hạt sẽ cho rơi ra quyền sách này, xem ra lần này không quá xui xẻo. Có điều cô không định sẽ bán nó ngay bây giờ, dù sao game Vận Mệnh vẫn chưa hợp thức hóa vấn đề trao đổi tiền tệ giữa game và hiện thực, nên tuy có thể khiến cả thế giới dậy sóng nhưng giá cả sẽ khó mà đạt đến con số trên trời.

Thế nên Diệp Từ quyết định tạm cất nó vào kho hàng đã.

Sau khi mặc trang bị mới, học thêm kỹ năng, Diệp Từ liền chuyển sự chú ý lên xác Hoang Sa Hạt, sau đó lật đật đi xử lý nó.

Lúc này Vọng Giang Nam cũng đã viết xong bản báo cáo, anh ta đi đến cạnh xác Hoang Sa Hạt, ngẩng đầu nhìn Diệp Từ cười nói: "Công Tử U, tạm biệt, hẹn ngày gặp lại."

Diệp Từ không ngẩng đầu lên chỉ cười đáp: "Tôi thì lại mong chúng ta sẽ không phải gặp lại nữa."

Vọng Giang Nam cũng không nói thêm gì, vẫy tay nói: "Tạm biệt."

Diệp Từ cũng vẫy tay đáp, sau đó tiếp tục công việc xử lý xác Hoang Sa Hạt.

Hơn một tiếng sau, cuối cùng Diệp Từ cũng xong việc. Cô gọi ngựa đến rồi phóng về thành Nhật Lạc.

Trên đường đi ngang qua cánh rừng Nhật Lạc, Diệp Từ thấy phía xa xa có một mục sư mặc trang phục màu xám đang đánh một con gấu to, kỹ thuật của cô gái này rất thành thạo, kỹ năng nào cũng được cô ta sử dụng một cách thuần thục, gần như không lãng phí chút thời gian nào, kỹ năng này vừa hết lập tức xuất hiện kỹ năng khác, con gấu kia cấp 13 thế mà dưới tay cô ấy chỉ cần 4 kỹ năng đã có thể xử lý xong xuôi.

Lực công kích của mục sư này không tệ, tuy chỉ biết đánh quái đứng yên nhưng nếu rèn luyện thêm một chút sẽ là một mục sư giỏi.

Diệp Từ vừa thầm khen ngợi vừa cười ngựa chạy băng qua mục sư kia. Ngay thời điểm hai người lướt ngang nhau, Diệp Từ thuận tay click vào xem thông tin cá nhân của cô gái kia, không ngờ lại không hề che giấu.

ID: Thạch Hoa Quả.

Chủng tộc: Tinh Linh

Chức nghiệp: Mục Sư

Cấp bậc: 12

Thạch Hoa Quả?

Diệp Từ bất ngờ đến sững sờ, cái tên này quen quá, nhưng cô lại không nhớ là đã nhìn thấy ở đâu. Mỗi khi đi được một đoạn tạm tạm rồi Diệp Từ mới chợt nhớ ra, đây chẳng phải là người được xưng là Thập Đại Bạo Mục Thạch Hoa Quả của game Vận Mệnh sao? Nếu như nói Diệp Từ thích PK thì cô nàng Thạch Hoa Quả này còn mê PK hơn cả cô nữa, về sau trong game có mở ra một khu vực gọi là Nhà Thi Đấu, cô ấy có thể ở trong đấy cả ngày lẫn đêm suốt mười tháng, cuối cùng thành công lật đổ người đứng đầu khu vực ấy một cách vẻ vang.

Nhưng mà bảo cô ấy thích đánh nhau cũng không phải chính xác lắm, khả năng tính toán sử dụng mana của cô nàng này có thể gọi là khủng bố, cô ấy

từng một mình chăm sóc cho cả một đội 25 người mà không để một người nào chết cả. Có điều cô gái này có tật xấu là chỉ cam đoan bạn không chết nhưng không đảm bảo cột máu của bạn lúc nào cũng đầy căng.

Thế nên về sau cô ấy còn có một biệt danh khác nữa là "Quả Bất Tử".

Đương nhiên những chuyện này đều là chuyện của rất nhiều năm sau. Hiện giờ Thạch Hoa Quả chỉ là một mục sư tương đối khá một chút mà thôi.

Cô gái Thạch Hoa Quả có tính tình khá thẳng thắn, nhân phẩm cực kỳ tốt, mặc dù là con gái nhưng là người dám nghĩ dám làm, nghĩa khí đầy mình, thậm chí còn hào sảng hơn cả đám mày râu kia nữa. Diệp Từ bỗng nhiên dừng bước, trong đầu cô nghĩ đến một chuyện. Nếu sau này cô có đoàn đội của mình, cộng thêm Thạch Hoa Quả này thì sẽ thế nào đây?

Đoàn đội của cô?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền cắm rễ sâu vào đầu cô, hệt như cô đại với sức sống mãnh liệt, dù cô có nghĩ ra lý do gì cũng không thể xóa bỏ nó được. Tuy nó chỉ là một ý nghĩ, ngay cả tính toán sẽ làm gì cũng chưa có nhưng Diệp Từ cũng quyết định quay ngựa, chạy về hướng Thạch Hoa Quả.

Thạch Hoa Quả vẫn đứng đấy đánh gấu, một con lại một con. Vận Mệnh là game online đầu tiên cô chơi, nên ban đầu thật sự cô chẳng hiểu cái gì, chọn sai rất nhiều thứ, có lúc cô chán đến mức muốn xóa ID chơi lại từ đầu nhưng lại tiếc những công sức mình đã bỏ ra để chơi đến cấp 12.

"Chào mục sư" Bỗng nhiên bên tai Thạch Hoa Quả vang lên một tiếng chào, cô quay đầu lại nhìn liền thấy có một tinh linh đang cười ngửa đứng cạnh mình từ lúc nào, cô gái kia có sóng lưng thẳng tắp, làn da trắng muốt, đôi mắt màu hồ phách lấp lánh như bảo thạch. Mà bên cạnh cô ấy còn có một con báo nhỏ màu đen thui nữa, con báo ấy đang nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt màu hồ phách y hệt.

"Chào thợ săn." Diệp Từ cười híp mắt nhìn Thạch Hoa Quả, cô gái kia hết nhìn cô rồi lại nhìn lão Tam, sau đó mới cận thận lên tiếng: "Có chuyện gì không?"

Diệp Từ lập tức chọn giao dịch với Thạch Hoa Quả, đồng thời kéo quyển sách Thuật Phục Sinh vào ô giao dịch: "Có muốn quyển sách này không?"

Quả nhiên hai mắt Thạch Hoa Quả lập tức sáng bừng lên, Diệp Từ tin chắc cô nàng mục sư này nhất định biết giá trị của quyển kỹ năng này.

"Bạn muốn bao nhiêu tiền?" Thạch Hoa Quả nhìn chằm chằm quyển kỹ năng vài giây rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, trong ánh mắt ấy ngoài sự e ngại còn có một chút vui mừng.

"10000 đồng vàng." Diệp Từ nói bừa một con số.

Thạch Hoa Quả sững người, sắc mặt tối sầm, sau đó cô nàng nhìn quyển sách với vẻ mặt lưu luyến rồi dứt khoát tắt giao dịch: "Thật xin lỗi, mình không có nhiều tiền như vậy."

"Không nghĩ lại sao?" Diệp Từ nheo mắt, cười bí hiểm.

Thạch Hoa Quả quay đầu sang chỗ khác, nói đùa: "Trả góp được không? Mười năm nha."

Lần này đến lượt Diệp Từ ngẩn người, cô không ngờ Thạch Hoa Quả lại hài hước đến vậy. Cô cười to vài tiếng rồi lắc đầu: "Mình đâu phải ngân hàng, dĩ nhiên không nhận trả góp rồi."

"Vậy thì mình còn phải nghĩ gì nữa?" Thạch Hoa Quả nói xong liền xoay người đi, trông cô nàng vẫn còn rất lưu luyến tiếc quyển sách này.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nhiệm Vụ Hồ Cha

Diệp Từ lại một lần nữa gửi yêu cầu giao dịch, sau đó tiếp tục kéo quyển sách Thuật Phục Sinh vào ô vật phẩm, kế đó click xác nhận giao dịch.

Thạch Hoa Quả xoay người nhìn Diệp Từ nói với vẻ tức giận: "Tôi đã bảo tôi không có tiền..."

"Mình tặng cậu." Diệp Từ thấy Thạch Hoa Quả đã bắt đầu tức giận liền bình thản nói.

"Hả?" Thạch Hoa Quả lập tức ngẩn người, thậm chí câu tiếp theo định nói là gì cũng quên mất, cô nàng chỉ còn biết mở to hai mắt nhìn chằm chằm nữ

thợ săn trước mặt, rồi sau đó lấy một ngón tay gầy gầy gõ tai, phản ứng này rõ ràng là không dám tin rồi: "Minh có nghe lầm không vậy?"

"Không hề, mình bảo mình tặng cậu quyển sách này." Diệp Từ bật cười.

"Vì sao?" Thạch Hoa Quả vì quá kinh ngạc mà nói chuyện có phần không rõ ràng: "Quyển này là Thuật Phục Sinh đó, nó là, à mà giá trị của nó..."

"Mình biết, mỗi ngày mình đều đến phòng đấu giá, giá trị của nó như thế nào mình còn rõ hơn cậu nữa." Diệp Từ bình thản ngắt lời Thạch Hoa Quả.

"Vậy có sao còn tặng mình?"

"Vì sao à?" Diệp Từ ngẩng đầu, híp mắt suy nghĩ, cô thật sự không thể nói cho cô gái này biết sau này cô ấy sẽ là một người cực kỳ nổi tiếng ở game Vận Mệnh, là một mục sư có kỹ thuật không chế mana đỉnh của đỉnh, nên cô mới muốn dụ dỗ cô nàng nhập bọn.

"Mình thấy cậu thuận mắt, hẳn là có thể làm bạn." Sau một lúc suy nghĩ, Diệp Từ đáp.

Đáp án này làm Thạch Hoa Quả phải nhú mày, thấy hợp nhãn, có thể làm bạn được là sẽ tặng quyển sách Thuật Phục Sinh?

Cô gái này chẳng nhẽ mắc bệnh dư tiền cuồng tặng quà sao? Thôi kệ, tuy lý do có chút không hợp lý nhưng tính cách của Diệp Từ thực khiến Thạch Hoa Quả cảm thấy hứng thú, cô nàng do dự một lúc nói: "Lỡ mình xóa ID này thì sao?"

"Vậy thì lãng phí quyển sách này rồi." Diệp Từ vẫn ân cần đáp, cô tuyệt đối không tin sau khi học được Thuật Phục Sinh rồi mà Thạch Hoa Quả lại đi xóa ID.

"Mình không có gì để trao đổi, tiền thì thôi đừng nói đến..."

"Mình đã bảo mình thấy cậu thuận mắt, muốn làm bạn với cậu." Diệp Từ lặp lại lời nói ban nãy của mình một lần nữa.

Thạch Hoa Quả nhìn quyển sách do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng mím môi chọn đồng ý giao dịch. Sau đó cô nàng lập tức gửi lời mời xin kết bạn với Diệp Từ.

Diệp Từ lập tức chấp nhận đồng thời cũng thêm tên cô ấy vào danh sách bạn bè của mình.

Thạch Hoa Quả vừa nhìn thấy ID của Diệp Từ, lặng người một lúc, nói: "Cậu là Công Từ U?"

Diệp Từ gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút khó hiểu, trước giờ cô đã gặp Thạch Hoa Quả bao giờ đâu, sao vẻ mặt của cô nàng như muốn viết lên mấy chữ "Hóa ra chính là cô", thật kỳ quái: "Ừ, có chuyện gì sao?"

Dường như mãi đến lúc này Thạch Hoa Quả mới thật sự bỏ đi thái độ đề phòng, ánh mắt nhìn Diệp Từ cũng nhiệt tình hơn: "Thao tác của cậu thật giỏi, mỗi ngày mình đều vào xem bài viết phân tích kia, tuy mình là mục sư nhưng cũng học hỏi được không ít đấy."

Bài viết? Bài viết gì? Diệp Từ gần đây như người trên núi, ngày ngày không luyện tập kỹ năng sống cũng là đánh quái nhận điểm kinh nghiệm, căn bản không hề vào diễn đàn làm gì, nên không hiểu những gì Thạch Hoa Quả nói cũng phải thôi.

Thái độ của Thạch Hoa Quả đối với Diệp Từ thay đổi 180 độ, cô bắt đầu huyền thoại với Diệp Từ cứ như hai người rất thân thiết, cách nói chuyện từ nhiệt tình chuyển sang cảm kích: "Công Từ! Tuy mình chơi game dở tệ nhưng sau này nếu có việc cần, cậu cứ gọi mình nhé."

Chuyện này thì quá đơn giản, Diệp Từ câu còn không được, hai người trò chuyện thêm vài câu nữa liền tạm biệt.

Tuy quyển sách kỹ năng Thuật Phục Sinh đã cho không người khác, nhưng người được tặng là Thạch Hoa Quả, một cao thủ mục sư tương lai của game Vận Mệnh thì tuyệt đối đáng giá.

Diệp Từ về đến thành Nhật Lạc, tìm NPC chuyên chở về thành Hồng Hồ, kẻ đó hoàn thành nhiệm vụ hằng ngày liền lập tức đến phòng bán đấu giá. Cô đã học kỹ năng Hòa Diễm lâu lắm rồi nhưng vật liệu cần có vẫn chưa đủ, ít nhiều cô cũng có chút nôn nóng.

Sau phó bản Hầm Ngục Tàn Khốc là đến phó bản chính Đầm Lầy Rét Buốt. Toàn bộ quái trong phó bản Đầm Lầy Rét Buốt đều có thuộc tính hàn, nếu có kỹ năng Hòa Diễm cộng thêm vào vũ khí thì điểm tồn thương và DPS sẽ tăng thêm rất nhiều.

Chỉ tiếc là những vật liệu cần thiết để học kỹ năng này được bán ở phòng đấu giá ít đến thảm thương, Diệp Từ ngày nào cũng đến phòng đấu giá chủ yếu cũng vì tìm kiếm những thứ ấy, nhưng số lượng mà cô mua được chẳng thấm là bao, vẫn còn xa lắm mới đạt được mức độ yêu cầu.

Ngay lúc cô đang lăm vào bệ tắc, kênh trò chuyện cá nhân của cô chợt vang lên thông báo có tin nhắn mới, kẻ đó giọng nói của Minh Nguyệt Tinh liền truyền đến tai cô, anh chàng có vẻ đang khá là hưng phấn: "Chị chị, kỹ năng đào khoáng và rèn của em đã đạt 50% bậc sơ cấp rồi."

Diệp Từ nghe mà giật mình, cái gì? 50% bậc Sơ Cấp???

Trong vận mệnh, kỹ năng sống cực kỳ khó luyện. Những kỹ năng này đều chia thành bảy bậc: người học việc, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đại sư, tông sư và đại tông sư. Trong đó muốn từ bậc người học việc thăng lên sơ cấp thì chỉ cần không ngừng thu thập hoặc luyện tập là được. Nhưng từ bậc sơ cấp trở đi, không những người chơi cần bỏ ra một thời gian dài thật dài mà còn phải tiêu tốn một số tiền hoặc điểm kinh nghiệm nhất định. Mà từ bậc cao cấp

trở đi, trừ việc tốn thời gian, tiền, điểm kinh nghiệm, mỗi khi thăng cấp người chơi còn có thể ngẫu nhiên nhận phải một nhiệm vụ siêu khó.

Minh Nguyệt Tinh là một game thủ nghèo mạt rệt, vậy mà hiện giờ cậu ta đã thăng đến 50% bậc sơ cấp, xem ra lượng điểm kinh nghiệm bị mất không phải là con số nhỏ.

"Em cấp mấy rồi?"

"Cấp 11." Minh Nguyệt Tinh cười hi hi đáp.

Quả nhiên không sai. Hiệp sĩ muốn thăng cấp rất đơn giản, hướng chỉ Diệp Từ còn thường xuyên hướng dẫn Minh Nguyệt Tinh các kỹ thuật thường dùng nữa, nếu cậu ta chăm chỉ luyện cấp thì hiện giờ ít gì cũng phải đến cấp 13, 14, nhưng với con số 11 kia, lượng điểm kinh nghiệm không lồ ấy e là đã cho vào kỹ năng sống cả rồi.

"Cấp thấp như vậy đi đào khoáng sẽ rất nguy hiểm." Diệp Từ thờ dài nói.

"Không có đâu chị ơi, giờ em giỏi chạy trốn lắm, chị yên tâm, mà em cũng không thích luyện cấp, chẳng có ý nghĩa gì, đi đào khoáng thích hơn nhiều." Minh Nguyệt Tinh ngược lại chẳng hề thấy tiếc nuối gì với số lượng điểm kinh nghiệm đã mất của mình.

Game Vận Mệnh này đặc biệt chú ý về mặt xây dựng hướng phát triển cá nhân, mỗi người sẽ có quyền chọn cho mình một con đường. Có người thích kiếm tiền, có người thích thăng cấp, có người thích luyện kỹ năng sống, không ai giống ai.

Nếu Minh Nguyệt Tinh chọn cho mình hướng phát triển này, Diệp Từ cũng không có gì để nói nữa, chỉ có thể cổ vũ cậu ta đừng bỏ cuộc giữa chừng, Minh Nguyệt Tinh dĩ nhiên lập tức đồng ý. Hai người trò chuyện thêm vài câu nữa, Minh Nguyệt Tinh vô tình nhắc đến chuyện gần đây mình đến đào khoáng gần bình nguyên Chúc Nhiệt, làm Diệp Từ hết sức bất ngờ.

Bình nguyên Chúc Nhiệt là khu vực luyện cấp dành cho người chơi từ cấp 15 đến cấp 20, đây là nơi khoáng sản vô cùng phong phú, nhiều nhất là Hỏa Diễm Toái Tinh.

"Trong người em có nhiều Hỏa Diễm Toái Tinh không?"

"Có, nhiều lắm, kho hàng của em chứa không nổi nữa rồi, thứ đồ này là vật cần thiết tăng thêm thuộc tính hỏa cho vũ khí, nhưng hiện giờ em chưa có học được cách chế tạo, em vốn định để dành một chút nhưng càng lúc càng nhiều, em đang định đem đi bán cho NPC đây." Minh Nguyệt Tinh vừa nhắc đến Hỏa Diễm Toái Tinh, giọng nói liền thoáng có chút buồn bực.

Diệp Từ vui mừng khôn xiết, lập tức nói: "Đừng bán cho NPC, em bán cho chị này, 50 đồng vàng một tổ, em gửi chị 20 tổ đi."

"Em với chị mà nói tiền bạc cái gì."

"Em học rèn cũng phải cần tiền mà, đừng tính toán quá, sau này chị còn cần dùng nó thường xuyên nữa." Diệp Từ không chấp nhận lời từ chối của Minh Nguyệt Tinh, sau đó lập tức gửi 1000 đồng vàng vào hòm thư của cậu ta.

Tích tắc sau, bưu kiện của Minh Nguyệt Tinh cũng bay đến, có điều nhiều 10 tổ so với số lượng mà Diệp Từ yêu cầu. Lúc này bất kể Diệp Từ nói thế nào cậu ta cũng không chịu nhận thêm tiền, Diệp Từ chỉ còn cách bỏ cuộc mà thôi.

Hiện giờ những thứ cần dùng đã tìm đủ, Diệp Từ liền tạm dừng mọi việc, chuyên tâm chế tạo tên.

Cô mới làm được mười tổ lại nhận được một tin nhắn riêng, người gửi là Ước mơ cao 1m7. Hai người tuy chỉ cùng tổ đội một lần nhưng bình thường cũng thường xuyên liên lạc, tính ra cũng xem như là bạn bè tốt.

"Công Từ, có rồi không? Đến giúp mình một chút được không?" Ước mơ cao 1m7 là người thẳng thắn, đã lên tiếng thì vào thẳng vấn đề, chưa bao giờ nói vòng nói vo.

"Nói thử xem." Diệp Từ cũng nghiêm túc.

"Mình có một nhiệm vụ, chỉ có thể tổ đội ba người, cần tìm một món đồ, mình nghĩ mãi chỉ thấy cậu là hợp nhất, nên mới gửi tin nhắn hỏi thử xem thế nào."

"Nhiệm vụ gì?"

Ước mơ cao 1m7 lập tức gửi thông tin nhiệm vụ cho Diệp Từ, Diệp Từ nhìn xem, là Cao Sơn Thủ Vật. Đây là nhiệm vụ mà bất cứ game thủ thuộc chức nghiệp pháp sư, thuật sĩ đều phải làm qua. Nội dung là bảo người chơi đến vách núi Vạn Tông, lấy một món đồ trên gốc cây tùng nghiêng nghiêng gần đây.

Nhiệm vụ này chẳng những cần độ thăng bằng cao mà còn kiểm tra cả khả năng phản ứng nữa.

Người nhận nhiệm vụ cần phải từ bên trên vách dốc leo lên gốc cây tùng dáng nghiêng, nếu điểm thăng bằng không cao thì chắc chắn sẽ rơi xuống chết mất xác, nhưng mà dù bạn có lấy được túi đồ thì bên trong lập tức sẽ có một con rắn cấp 15 bay ra tấn công bạn. Nếu bạn không phản ứng nhanh mà tránh kịp, để con rắn cướp lại túi đồ, thế thì hên bạn may mắn lần sau, ngày mai quay lại thử một lần nữa.

Nhiệm vụ này nếu làm ở đất bằng phẳng thì chẳng có gì khó khăn. Nhưng ở vách đá cheo leo lại còn nghiêng lên nghiêng xuống thì thật là muốn lấy mạng người ta.

Diệp Từ vẫn còn nhớ rõ cũng chính nhiệm vụ này đã khiến cô suốt mấy tuần liền, không biết cô chết bao nhiêu lần, cuối cùng nhờ may mắn mới thành công. Xem ra Ước mơ cao 1m7 cũng bị mắc kẹt ở nhiệm vụ này rồi, Diệp Từ không từ chối, thoải mái đồng ý.

Cô cắt mấy mũi tên vừa làm xong, sửa chữa trang bị rồi chạy đến Vạn Tông Sơn.

Khoảng nửa tiếng sau, Diệp Từ đã đến dưới chân núi Vạn Tông, còn Ước mơ cao 1m7 thì đang cùng Buồng Tay Cô Ấy Ra ngồi dưới chân núi thoải mái trò chuyện, hai người họ vừa thấy Diệp Từ đến liền vội vàng chạy đến đón, sau đó cả hai cùng gọi sủng vật ra, cười lên đỉnh núi.

Lần trở về vách núi cheo leo này, Diệp Từ có cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mộng. Cứ như hiện giờ trước mặt cô đang có một pháp sư làm phép nghịch chuyển thời gian vậy, cô mỉm cười nhìn Ước mơ cao 1m7 và Buồng Tay Cô Ấy ra, nói: "Các cậu ở đây chờ mình đi lấy."

"Cậu phải cẩn thận, tuyệt đối cẩn thận, mình chết ở đây hơn cả chục lần rồi." Ước mơ cao 1m7 vừa nhắc đến nhiệm vụ liền nhấn mạnh: "Bảo mấy người hệ pháp thuật như bọn mình làm nhiệm vụ cần điểm thăng bằng cao, thật là quá đáng, đúng là cái nhiệm vụ hồ cha mà."

Buồng Tay Cô Ấy Ra cũng góp lời: "Con rắn kia tốc độ nhanh lắm, nó xuất hiện mình sẽ lập tức thu hút sự chú ý của nó, cậu chỉ cần đứng để ngã xuống là được."

Diệp Từ lập tức đưa tay làm dấu hiệu OK với hai người, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên gốc cây tùng, tìm kiếm món đồ nhiệm vụ.

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh, chỉ thấy...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chuyện Này Không Có Liên Quan Gì Đến Ta Đâu Nha...

Chỉ thấy... cạnh một nhánh cây khô quắt queo có một con rắn to chùng cây cột điện đang chậm chậm trườn ra, đôi mắt đỏ như máu, cơ thể nặng nề của nó khẽ chạm vào Diệp Từ, cái đầu thì nghiêng về phía túi vật phẩm.

Ước mơ cao 1m7 thấy con rắn bất ngờ xuất hiện, kinh ngạc hét to: "Công tử, cẩn thận." Sau đó liền đánh một mũi tên hàn băng về phía nó, hi vọng có thể thu hút sự chú ý của nó về phía mình.

Mà Buồng Tay Cô Ấy Ra lại càng gấp gáp hơn, anh ta thuộc chức nghiệp cận chiến, căn bản không có kỹ năng nào có thể tấn công xa cả: "Sao thế này? Mấy lần trước nó có xuất hiện sớm vậy đâu? Cái nhiệm vụ này do ai viết thế, chơi nhau à?"

Lần này đúng là con rắn ra rất sớm, khiến cả nhóm chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Nhưng thật may mắn, may vì Diệp Từ là một người trùng sinh, càng may hơn là trước đây Diệp Từ từng là pháp sư, đồng thời lúc này là một thợ săn nữa, cho nên ngay thời điểm con rắn xuất hiện, cô đã vận dụng thể mạnh thăng bằng của mình một cách vô cùng hoàn hảo.

Cô khẽ bật nhảy về sau, tích tắc ngay sau đó con rắn đã ập đến, ý muốn bắt lấy túi vật phẩm nhiệm vụ.

Theo tính toán của Diệp Từ, chỉ cần cô có thể rơi xuống, dù là bắt được nhánh cây khô hay thậm chí là thân con rắn, cô cũng sẽ có thể nương theo điểm chịu lực ấy mà quay trở về bên trên vách dốc.

Tính toán thì hoàn hảo, nhưng sự thật luôn khó lường.

Ngay khi cô rơi xuống, con rắn bỗng nhiên vương cái đuôi dài lên, nhanh như chớp quán chặt lấy Diệp Từ.

Tuy trước đây thời còn là pháp sư, Diệp Từ đã làm nhiệm vụ này không biết bao nhiêu lần, nhưng biến cố bất ngờ lần này đã thật sự khiến Diệp Từ hoảng sợ, cô theo bản năng muốn thoát ra nhưng không ngờ con rắn kia lại càng cuốn lấy cô chặt hơn trước.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, mãi đến lúc này Ước mơ cao 1m7 mới sợ hãi kêu lên: "Công tử! Cẩn thận!"

Buồng Tay Cô Ấy Ra cũng đã nằm bẹp xuống đất, cố gắng đưa cơ thể mình ra thật gần, tay vói về trước muốn nắm lấy Diệp Từ: "Công tử mau đưa tay sang đây, nắm lấy tay mình."

Lúc này mũi tên băng của Ước mơ cao 1m7 bắn ra ban này cũng đã đến được người con rắn, nó đau đớn há miệng tức giận gào thét, nhờ thế, túi đồ trong miệng của nó liền rơi xuống. Diệp Từ lập tức đưa tay chụp lấy, rồi nhanh tay ném nó đi, túi đồ bay về phía vách núi rồi bị vướng lại ở đó.

Con rắn quay đầu lại phun một mảng khói độc về phía Ước mơ cao 1m7 và Buông Tay Cô Ấy Ra, sau đó liền mang theo Diệp Từ mà nhào về phía vách núi.

Bên dưới vách núi là vực sâu nghìn thước, nếu ngã xuống căn bản sẽ chẳng có một tí cơ hội sống sót nào. Giúp người ngược lại làm hại bản thân mình bị mất điểm kinh nghiệm? Diệp Từ nhất quyết không để bản thân rơi vào trường hợp buồn cười kinh điển này. Cô liên tục giãy dụa không ngừng, đồng thời tay luôn vào trong rút ra thanh Đoán kiếm Độc Hạt, đâm thẳng về phía con rắn.

Nhưng thật đáng tiếc, lớp da của con rắn quá dày, phía trên lại còn thêm lớp vảy dày thật dày nữa, nhất đâm đầu tiên của Diệp Từ chỉ làm nó mất mấy trăm giọt máu mà thôi, bấy nhiêu so với cột máu 20 nghìn của nó thật chẳng thấm vào đâu.

Có điều thật may, thanh kiếm Độc Hạt cực kỳ nể mặt cô, nhất đâm kia còn mang theo tác dụng của độc nữa, cả người con rắn lập tức hóa thành màu xanh mướt, nó đau đớn giãy dụa không ngừng, cái đuôi dài ngoằn đang quấn lấy Diệp Từ cũng theo đó mà siết chặt thêm.

Diệp Từ bị ép đến mức thở không ra hơi, mắt hoa đầu choáng váng, trước mặt cô trở thành một mảnh tối đen, tình huống hiện giờ của cô hoàn toàn đúng với câu "Cá nằm trên thớt" mặc người chém giết, cho dù cô giòi đến mức nào cũng phải chịu bó tay.

Một giây trước khi mọi thứ trước mắt Diệp Từ hoàn toàn tối đen, cô luyến tiếc nghĩ: "Cái chết đầu tiên của cô sau khi trùng sinh là thế này ư, thật mất mặt!"

Ước mơ cao 1m7 và Buông Tay Cô Ấy Ra chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn Diệp Từ bị con rắn quấn chặt lấy ngã xuống vực sâu. Nhất là Ước mơ cao 1m7, trong tay cô nàng vẫn còn nắm chặt lấy túi vật phẩm nhiệm vụ mà Diệp Từ vừa ném đi ban này, hai mắt hoảng hốt mờ to, cực kỳ sợ hãi.

"Công tử!!!" Ước mơ cao 1m7 hét to.

Buông Tay Cô Ấy Ra với tay giữ chặt lấy cô nàng: "Đi sang đây xem sao."

Hai người lập tức từ vách núi chạy về hướng chân núi, có điều cả hai đi chưa được bao lâu, bên tai liền vang lên tiếng thông báo của hệ thống: "Đồng đội của bạn 'Công Tử U' đã bị hệ thống đẩy ra khỏi tổ đội."

Bị hệ thống đẩy ra khỏi đội? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sự kinh ngạc xen lẫn bất an nháy mắt bao trùm xuống hai người họ, cả hai lập tức không chút do dự gửi tin nhắn riêng cho Diệp Từ, có điều tiếng nói trả lời vang lên lại đến từ hệ thống: "Người nhận tạm thời đang ở nơi không thể liên lạc."

Ngay cả gửi thư bằng bồ câu, cách thức liên lạc được xem là không nơi nào không đến được cũng phải chịu thua.

Cái gì thế này?

Tí tách, tí tách, tí tách...

Từng giọt nước lạnh đến thấu xương không ngừng rơi xuống trán Diệp Từ, khiến cô đang hôn mê cũng từ từ tỉnh lại. Cô rung mình một cái sau đó ngồi bật dậy, tuy nhiên do vừa mới tỉnh táo nên vẫn chưa rõ tình huống xung quanh, chỉ cảm thấy sau lưng vừa ẩm ướt vừa lạnh buốt.

Cô nhìn nhìn xung quanh, lại càng hoảng sợ hơn.

Hóa ra cô đang nằm trên mình con rắn khổng lồ kia, còn cả người cô ẩm ướt là do dịch nhờn của nó chảy ra, thấm vào. Ở gần Boss cấp 15 như thế này, nếu nó tấn công thì căn bản Diệp Từ không có lực mà đánh trả, chắc chắn 100% sẽ phải chết, tuy nhiên, việc cô không ngờ chính là con rắn kia tuy vẫn nhìn cô bằng ánh mắt hung ác nhưng lại không còn nhúc nhích nữa.

Diệp Từ cực kỳ ghét các con vật thuộc loại rắn, mỗi khi nhìn thấy nó đều sẽ nổi da gà đầy người, đừng nói chi cạnh với khoảng cách gần như thế này.

Có điều ghét thì ghét, nhưng lát sau cô đã phát hiện con rắn này có gì đó kì lạ, vì thế cô đứng dậy, từ từ lùi về sau vài bước, mà con rắn kia vẫn ngoan ngoãn nằm im một chỗ như thế, thật may mắn. Diệp Từ liền click vào xem thông tin của nó.

Sau khi xem xong, khóe môi cô liền nở một nụ cười. Con rắn này không ngờ đã bị thương nặng, cột máu chỉ còn một vạch nhỏ, chỉ cần cô đánh thêm vài đao thì nó sẽ quy thiên ngay.

Diệp Từ huyết sáo một cái, lão Tam liền xuất hiện, nó đuôi lưng tỏ vẻ mệt mỏi nhưng khi thấy con rắn liền nhe nanh gào lên dữ tợn, tỏ vẻ mình không hề yếu kém.

Ánh mắt con rắn càng trở nên lạnh lùng, nhưng may là nó đã đuối sức không thể nhúc nhích cục cựa nên chỉ có thể thở hồng hộc phun một ngụm khói độc về phía Diệp Từ.

Ngay lập tức phía trên đầu Diệp Từ xuất hiện một đám mây mù, cột máu của cô từ từ hạ xuống, cô lập tức lấy hai bình máu ra tiếp tế, sau đó thêm máu

cho lão Tam rồi thả nó ra.

Các kỹ năng Con Dấu Thợ Săn, Xạ Kích Ngộ Đạo, Độc Xà Đeo Bám, Bắn Liên Hoàn đồng loạt được sử dụng.

IQ của con rắn này không được cao lắm, sau khi kỹ năng Xạ Kích Ngộ Đạo xuất hiện, nó liền chuyển sự chú ý về phía lão Tam, có điều cả người nó không thể nhúc nhích nữa nên căn bản chỉ là con hổ giấy mà thôi.

Tình huống lúc này đại khái có thể xem là sự kiện chiến đấu đơn giản nhất mà Diệp Từ gặp phải từ khi bắt đầu trò chơi đến giờ, không đầy ba phút sau, con rắn khổng lồ kia đã hóa thành một lượng điểm kinh nghiệm thật nhiều, chảy vào cơ thể Diệp Từ và lão Tam. Những loại boss tự do này lúc nào cũng có nhiều điểm kinh nghiệm như vậy, cột điểm kinh nghiệm của Diệp Từ lập tức nhảy vọt đến cấp 16 78%

Có điều thật đáng tiếc vì bản thân con rắn có mang theo nhiệm vụ nên không rơi ra trang bị nào cả, thậm chí sách kỹ năng cũng không, nhưng bù lại có rất nhiều tiền và nước thuốc.

Thôi thì có còn hơn không, Diệp Từ nhanh chóng thu hết chiến lợi phẩm vào túi đồ rồi lấy đao ra phân chia xác con rắn khổng lồ.

Trên người con rắn chẳng chịt vết thương, không ít chỗ đã không còn mảnh vảy nào nữa, để lộ ra thớ thịt đậm đà máu tươi. Diệp Từ thật không hiểu nổi tại làm sao con rắn lại thành ra nông nổi này? Mãi đến khi tách cơ thể nó đến phần khung xương, Diệp Từ mới tỉnh ngộ.

Tất cả các khớp xương của nó đều đã bị tróc ra.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trên, gió cuốn hơi nước bay lướt qua đỉnh đầu cô, trên nữa là vách núi thẳng tắp cao chót vót, nhìn mãi không thấy đỉnh, cộng thêm màn sương mù vấn vít kia, cô khó mà nhìn thấy rõ được mọi thứ xa hơn nữa.

Ây ya, xem ra bọn họ đã rơi thẳng xuống vực sâu rồi. Diệp Từ vừa phân xác vừa nhìn nhìn xung quanh, đây là một khe núi nhỏ nhưng phong cảnh rất đẹp, cỏ non xanh mướt, cỏ thụ che trời, rất có phong thái của chốn bồng lai tiên cảnh. Có điều vì ban này bọn họ ngã từ trên cao xuống đã làm gãy nhiều nhánh cây, nên cảnh vật đã bị tàn phá có phần hỗn loạn.

Mà bản thân cô, nhờ bị con rắn quấn quanh nên khi ấy, người bị thương nặng chính là con rắn khổng lồ này, cô nhờ vận may mà giữ lại được cái mạng.

Thịt rắn, da rắn, khung xương, mật rắn, túi độc, và 108 cái xương sườn của con rắn lần lượt bị Diệp Từ tách ra cho vào túi chiến lợi phẩm. Diệp Từ hoàn thành xong xuôi hết mọi chuyện mới khịt khịt mũi, nhận ra ra cả người mình hơi nhớp nháp, bên cạnh gốc đại thụ ở khe núi này lại có một cái ao nước rất trong, nên cô lập tức bước về phía ấy, rửa sạch đi máu đen dính trên người mình.

Bỗng nhiên cô phát hiện tay mình đau đớn vô cùng, Diệp Từ giật mình hoảng sợ, chẳng nhẽ bị con gì cắn sao? Lỡ có độc thì cô chết chắc, lấy đâu ra thuốc giải độc đây? Cô vội vàng chui ra khỏi hồ, liền thấy nguyên nhân làm mình đau đớn không phải là cái gì to tát, mà chỉ là một lưỡi câu nhỏ.

Lưỡi câu?

Lưỡi câu???!!!!

Ở đây sao lại chui ra một cái lưỡi câu??? Diệp Từ gỡ lưỡi câu ra, nhìn về theo hướng dây câu, gương mặt liền co rúm lại.

Hóa ra lưỡi câu này còn dính cả cần câu, mà chiếc cần câu lại đang nằm trong tay một người, còn người kia lại nằm bên dưới một nhánh cây lớn bị gãy cạnh gốc đại thụ.

Cô chợt cảm thấy, dường như trong lúc vô ý, cô đã làm ra một chuyện không nên làm...

Sau khi lên bờ, mất sức chín trâu hai hổ mới dòi được nhánh cây gãy kia đi, liền thấy có một người đàn ông tóc vàng đang nằm bên dưới, gương mặt anh ta hoàn toàn không có một chút tức giận nào. Diệp Từ tối sầm mặt mày, bởi vì bên cạnh anh ta xuất hiện mấy chữ: "Xác Johnny (Thầy dạy kỹ năng Câu Cá cấp Đại Tông Sư)

Diệp Từ ngẩng đầu, chỉ biết câm nín mà thảm thê: Chuyện này không có liên quan gì đến cô đâu nha!!!

Người kia nhất định là bị ai đó ám sát, sau đó cái xác này là một nhiệm vụ! Mọi chuyện nhất định là như thế, tuyệt đối là như thế.

Cô có chết cũng sẽ không nhận thầy dạy kỹ năng câu cá cấp đại tông sư kia vì cô và con rắn rơi từ trên vực xuống mà bị nhánh cây gãy đè chết.

Sau khi tự kỷ ám thị rằng bản thân mình không liên quan gì đến chuyện này, Diệp Từ quay đầu nhìn vị đại tông sư đã chết kia, bắt đầu suy nghĩ tìm cách giải quyết hậu quả.

Đấy, thấy cô tốt chưa, không liên quan đến mình thế mà vẫn giúp giải quyết hậu quả, đi đâu mà tìm được một người chơi tốt tính như cô vậy chứ hả?

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bị Tập Kích

Thầy dạy kỹ năng câu cá cấp đại tông sư nào phải NPC bình thường, những NPC đứng yên một chỗ lập đi lập lại mấy lời nhằm chán hoặc đi loanh quanh trong thành làm sao có thể sánh được. Nếu cô nhớ không nhầm thì trong lớp NPC có phân chia thành nhiều cấp bậc khác nhau, mà NPC dạy kỹ năng bậc đại tông sư lại còn được xếp vào dạng NPC cao cấp của cao cấp, mỗi đại lục chỉ có một người mà thôi.

Nếu người này chết đi, hệ thống sẽ sinh ra người mới.

Có điều phải chờ một chút thời gian, không lâu đâu, đại khái là ba năm thôi.

Diệp Từ vừa kéo thi thể Johnny xuống hồ vừa lầm bầm: "Thật ra ba năm cũng có lâu lắm đâu, chớp mắt một cái là qua ấy mà." Cô nói xong quay sang hỏi lão Tam: "Lão Tam, mà thấy đúng không? Người ta thường nói thời gian như bóng câu qua khe cửa, ngàn năm cũng chỉ là tích tắc thoáng qua, đúng không đúng không? Ngàn năm thoáng cái là qua nói chỉ là ba năm ngắn ngủi kia."

Cũng không biết lão Tam đứng cạnh có nghe hiểu những lời dối lòng này của Diệp Từ hay không, chỉ thấy nó im lặng ngoe nguẩy cái đuôi nịnh bợ chủ mình mà thôi.

Vất vả lắm mới đẩy được thi thể Johnny xuống hồ, Diệp Từ nhanh chóng lấp đất lại, lúc này cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đây tuyệt đối không phải vì cô rảnh rồi mà làm chuyện thừa thãi.

Những NPC chỉ có trong truyền thuyết này sau khi chết, thi thể phải 18 tháng sau mới biến mất, rồi mất 18 tháng nữa mới xuất hiện NPC mới. Nói cách khác, trong 36 tháng tới, cũng là ba năm sau, ở khu vực đại lục phía Đông của Diệp Từ tuyệt đối không thể tìm ra NPC dạy kỹ năng bậc đại tông sư nào khác nữa.

Nếu có người chơi nào học kỹ năng câu cá muốn tìm NPC này, vậy thì thật xin lỗi, hẳn chỉ còn cách đến đại lục khác tìm thôi. Diệp Từ ngẩng đầu tin trời, chuyện này không hề... không hề có chút liên quan nào đến cô đâu nha.

Dù tự nhủ như vậy nhưng Diệp Từ vẫn hoàn thành chu đáo phận sự xử lý thi thể của mình, nếu giờ cô không đem chôn cái thi thể kia đi, lỡ có người phát hiện NPC đã chết, lại chờ không được đến lúc NPC mới xuất hiện, rồi đi khiếu nại với GM thì sao? Có trời mới biết sự việc này có bị lộ ra hay không, rồi xuống đầu cô là cô chết chắc.

Cô phải tuyệt đối chứng minh mình không có liên quan gì đến chuyện này!

Sau khi chôn thi thể Johnny xong, Diệp Từ bước đến cạnh hồ nước ban nãy, nhặt chiếc cần câu lên, cô nhìn ra chiếc cần câu này chỉ là loại bình thường liền vứt sang một góc, sau đó nhìn nhìn xung quanh tìm cách rời khỏi đây.

Tất nhiên khung cảnh nơi này vẫn còn rất mỹ lệ, điều ngửi hoa hương, cỏ non xanh mướt. Nếu không tò mò nhìn lung tung để mấy khúc cây gỗ xuất hiện trong tầm mắt thì nó hoàn toàn đủ tiêu chuẩn của cái gọi là cảnh đẹp.

Dù sao mấy ngày nữa cây này cũng sẽ mọc lại như cũ thôi, nên cô quyết định nhanh chóng rời khỏi đây mới là sáng suốt.

Diệp Từ quan sát một lúc sau đó dẫn lão Tam rời khỏi nơi này nhanh như bị ma rượt. Ra khỏi khe núi lại thấy một con đường quanh co nhỏ nhỏ, Diệp Từ đi men theo con đường này một lúc liền thấy trước mặt xuất hiện một căn nhà gỗ bé bé.

Trước cửa nhà có gắn một miếng thẻ nhỏ - Nhà của Johnny.

Vị thầy dạy câu cá này có vẻ thích lưu danh nha, đến nhà mình cũng viết tên lên nữa. Diệp Từ vốn định nhanh chóng rời khỏi đây nhưng thấy căn phòng kia liền dừng bước, thầm nghĩ: 'Người kia là thầy dạy kỹ năng bậc đại tông sư, trong nhà chắc hẳn phải có thứ gì đó đáng giá.'

Cô lập tức không chút khách sáo bước vào nhà Johnny, sau đó bắt đầu lục tung tìm kiếm. Tuy nhiên thoát nhìn kết quả có vẻ không có gì đáng giá, mọi vật dụng đều bình thường, cuộc sống của người này khá là đơn giản, không có gì đặc biệt nổi bật. Nhưng, Diệp Từ lại tinh mắt phát hiện ở trong một góc khuất có mấy cái cần câu và giỏ cá.

Cô đưa tay định cầm chiếc cần câu gần nhất lên xem, bên tai liền vang lên thông báo của hệ thống: "Bạn xác định chọn cần câu này? Nếu xác định thì nó sẽ tự động mặc định cho bạn, bạn cũng không thể chọn thêm chiếc cần câu nào nữa."

Diệp Từ vội vàng chọn không.

Xem ra thứ tốt là đây rồi.

Thầy dạy câu cá dĩ nhiên đồ tốt là cần câu rồi. nhưng mấy cái cần câu này không cho phép click xem thuộc tính, làm sao cô biết cái nào là cái tốt nhất đây? Diệp Từ nhìn chằm chằm mấy cái cần câu, từ trái sang phải rồi lại từ phải sang trái, thật sự không biết nên chọn cái nào.

Ở đây có đến hơn mười cái cần câu, có cái xanh biếc sáng bóng, có cái lấp lánh ánh kim, có cái bề ngoài trông rất tinh xảo, không có cái nào có vẻ tệ cả.

Tuy Diệp Từ không học kỹ năng câu cá, nhưng có đồ tốt trước mắt ngu sao mà không nhận, không những thế, cô còn định chọn cho được cây cần câu tốt nhất ở đây nữa ý chứ. Nhìn tới rồi lại nhìn lui, cuối cùng sự chú ý của cô dừng lại trên chiếc cần câu nằm ở sau chiếc cần câu gần cô nhất.

Chiếc cần câu này được phủ một lớp vải bố đầy bụi bẩn bên ngoài, trông không khá lắm thường, nhưng Diệp Từ không hiểu sao lại chỉ muốn摸摸 nó.

"Bạn xác định chọn cần câu này? Nếu xác định thì nó sẽ tự động mặc định cho bạn, bạn cũng không thể chọn thêm chiếc cần câu nào nữa." Thông báo của hệ thống lại vang lên, lúc này Diệp Từ không chút do dự chọn xác định.

Dù sao cô cũng không học câu cá, nếu chọn nhầm cũng chẳng sao. Hướng chỉ một chiếc cần câu bình thường nằm giữa những chiếc cần câu tinh xảo đẹp đẽ, bấy nhiêu đã đủ làm người ta phải nghi ngờ rồi.

Sau khi cầm chiếc cần câu lên, rốt cuộc Diệp Từ cũng có thể xem được thuộc tính của nó.

Cần câu yêu thích của Rai

Tự động mặc định

Trang bị màu cam

Vật phẩm duy nhất

Sử dụng hai tay

Công kích: 447-672

Tốc độ tấn công: 3.0

Cần câu cá cấp đại sư

Đặc tính: người sử dụng có thể thở dưới nước, tăng 10% độ thông thạo kỹ năng câu cá và 10% tốc độ câu cá, tăng 5% xác suất may mắn câu được cá quý giá.

Thật không hổ danh trang bị màu cam, dù cần câu này không có nhiều tác dụng với Diệp Từ nhưng đối với những người chơi học kỹ năng câu cá, nó là một món trang bị người mơ ước.

Mà đối với Diệp Từ, cô chỉ cảm thấy hứng thú với đặc tính giúp người chơi thở được dưới nước của nó mà thôi. Có điều món đồ này cần hai tay mới sử dụng được, điều này đồng nghĩa khi dùng nó phải tháo vũ khí chủ lực xuống, không có lực công kích. Nếu vậy nó chỉ thích hợp sử dụng ở những khu vực nước cạn tương đối an toàn, đi sâu xuống đáy đến khu vực cấp cao thì không còn thích hợp nữa.

Nói thì nói vậy thôi, chọn được trang bị màu cam làm sao Diệp Từ không thích thú cho được. Cô khá háo hức muốn thử dùng xem thế nào, nên vội vàng sử dụng Kim Châm Bịp Bọn định điều chỉnh thông tin nhân vật của mình thành người câu cá cấp đại sư, tuy nhiên do cô không học kỹ năng này nên đánh lực bất tông tâm, cuối cùng cô đành phải bỏ cuộc, ném chiếc cần câu khiến mọi người phải đổ mắt thòm thèm ấy vào túi đồ.

Ngoài ra, trong góc phòng, cạnh mấy chiếc cần câu còn có một cái giỏ cá nữa, Diệp từ nhặt lên phát hiện đây là trang bị màu tím, tên là "Giỏ cá của Johnny", trang bị này cũng tự động mặc định, nó có tác dụng tương tự như túi đồ, bên trong có 48 ngăn tủ, có thể chứa cá và các vật phẩm liên quan. Thử nhắm xem, một ngăn có thể để một nhóm đồ, mỗi nhóm tối đa 99 vật phẩm cùng loại, cứ tính như thế cũng đủ để thấy chiếc giỏ này có khả năng chứa đồ thật là nhiều.

Có điều nó chỉ có thể chứa những vật phẩm liên quan đến câu cá, không thể dùng làm túi đồ bình thường, nếu không chắc giờ Diệp Từ sẽ vui đến mức cười không khép miệng được.

Tuy hai món đồ này tạm thời cô không thể dùng, nhưng tâm trạng Diệp Từ cũng không tệ lắm, bất kể thế nào, nhìn màu trang bị cũng đủ làm cô hài lòng rồi. Sau khi cất cả hai món trang bị vào túi đồ, Diệp Từ tiếp tục tìm tòi thêm một lúc nữa, đến khi chắc chắn không còn bỏ sót gì mới bỏ đi.

Đương nhiên cô cũng sẽ không quên tháo tấm biển đề tên trước cửa căn nhà này, cẩn thận vẫn trên hết.

Diệp Từ gọi ngựa của mình ra, tiếp tục mem theo con đường quanh co này chạy ra ngoài khe núi.

Khu vực cô đang đứng ở trên bản đồ được gọi là vùng hoang vắng, trừ chút ánh sáng hắt vào từ bên ngoài ra, bên trong này đừng nói là cây cỏ, thậm chí ánh sáng cũng u tối âm đạo. Nơi này là điểm luyện cấp của người chơi cấp 30-40, có cả một phó bản gọi là Huyết Mộ Hoang Vu, trong một tương lai gần nữa, nơi này chắc chắn sẽ là một vùng vô vùng nóng nhiệt.

Nhưng ở một thời điểm đa số người chơi còn chưa đến được cấp 20 thì ở đây quả thật đúng như cái tên của nó, hoang vu không một bóng người.

Diệp Từ cười ngửa một đường chạy như điên, không dám dừng lại một chút xíu nào, cô sợ mình xui xẻo chạm phải cái không nên chạm, lời trúng một đám quái đến lại chết oan chết uổng.

Trong lúc đang điên cuồng chạy trốn, bỗng nhiên Diệp Từ ngã ỵch xuống đấy, cả người rơi vào trạng thái mê muội, không thể nhúc nhích. Trạng thái này đối với Diệp Từ vô cùng quen thuộc, cộng thêm tình huống bất ngờ này nữa thì chắc chắn 100% là cô bị người khác tấn công rồi.

"Bạn bị người chơi ẩn danh tấn công." Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, người tấn công bị ẩn danh chỉ có một trường hợp, chính là đối phương che giấu tên tuổi, nếu muốn biết tin tức của đối phương chỉ cần trong vòng 24 tiếng, đến bất cứ quán rượu nào ở thành lớn trả tiền hỏi đều sẽ nhận được kết quả.

Cô nhìn trạng thái Dbuff trên người mình, là Âm Côn, còn khoảng 6s nữa.

Đây là kỹ năng của đạo tặc.

Nhưng đạo tặc này ở đâu ra?

Hiện giờ ở đây rõ ràng không có người chơi nào, cho dù có đi nữa, cô cũng không phải đang bật PK, làm sao có thể vô duyên vô cớ bị người ta tấn công?

Ngực cô bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo, đau đớn. Cột máu của cô từ từ hạ xuống.

Bình thường sáu giây chớp mắt là qua, nhưng giờ phút này nó lại như sáu vạn năm dài đằng đẳng.

Trong trạng thái mê muội, người chơi không thể làm bất cứ hành động nào, chỉ có thể đứng nhìn cột máu của mình không ngừng giảm. Lúc này Diệp Từ thật có chút hối hận, ban nãy cô chạy nhanh như thế làm gì? Để lão Tam tự động chui vào cũi thú rồi, nếu không lúc này cô cũng không bị động như vậy.

Thao tác của đạo tặc kia cực kỳ nhanh, các kỹ năng lần lượt được sử dụng, chỉ trong sáu giây mà một loạt các kỹ năng công kích đã được hấn sử dụng đến mấy lần.

Có điều thật làm hấn ta phải kinh ngạc rồi, tuy mỗi kỹ năng đều có tạo thành điểm thương tổn hơn 100 nhưng nữ thợ săn kia lại không hề ngã xuống. Vì ban nãy đối phương cũng ẩn giấu thông tin cá nhân nên đạo tặc kia không thấy được cột máu của cô, nhưng đến thời điểm này hấn ta đã biết máu của cô dày như thế nào.

Thật ra Diệp Từ có thể trụ được đến giờ phút này hoàn toàn nhờ trang bị của cô tốt, nếu là người khác rơi vào trường hợp này sớm đã bị đạo tặc này đánh chết rồi từ lâu rồi.

Rốt cuộc sáu giây cũng trôi qua, Diệp Từ sử dụng kỹ năng Trùng Thử trên giày của mình, cả người bật nhảy ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Người Đại Lục Khác

Nhảy mất sau khi bật người ra hơn 25 thước, Diệp Từ cũng đã mở ra chức năng ẩn thân, cả người dần dần biến mất trong màu sắc u tối của bản đồ.

Tên đạo tặc rõ ràng cũng người mất một chút, kỹ năng "Mê Muội" của hấn vừa chuẩn bị xong, còn chưa kịp phóng ra sử dụng lần thứ hai liền nhìn thấy mục tiêu biến mất trong nháy mắt. Đồng thời hấn cũng nhận được thông báo của hệ thống: "Mục tiêu đã biến mất, kỹ năng sử dụng thất bại."

Trong lúc PK, chuyện đáng sợ nhất không phải đối phương thao tác tốt thế nào, cũng không phải giá trị thương tổn của đối phương đánh ra biến thái ra sao, mà là bỗng nhiên họ lại biến mất không sao tìm được.

Diệp Từ đột nhiên biến mất làm cho thế cục vốn đang nghiêng về một phía nghịch chuyển 180 độ. Tên đạo tặc bởi vì cũng sốt một chút, đợi cho đến khi hấn kịp phản ứng mở ra chức năng ẩn thân thì hành tung đã bị bại lộ.

Diệp Từ lúc này đang ẩn thân ở ngoài 25 thước, vừa rút được bỏ máu vào miệng, vừa chăm chú nhìn chăm chăm tên đạo tặc kia.

PK với thợ săn, phải đặc biệt chú ý đừng để họ cách bạn quá 2 thước. Bởi vì phạm vi tấn công mạnh nhất của thợ săn là ngoài 2 thước này, nếu gần hơn thì thợ săn không thể sử dụng kỹ năng công kích từ xa. Mất đi khả năng công kích từ xa, thợ săn chẳng khác gì chim không có cánh.

PK với đạo tặc, phải chú ý đừng để họ tiếp cận phía sau bạn. Bởi vì kỹ năng khống chế của đạo tặc rất nhiều, một khi họ vây được phía sau, vậy thì chúc mừng, bạn đã hoàn toàn mất hết ưu thế chủ động. Và lúc này, mục tiêu bị đạo tặc phóng trúng kỹ năng khống chế, trừ phi bạn có trang bị tốt cấp độ nghịch thiên, nếu không trận chiến này có thể chấm dứt được rồi.

Diệp Từ bình thần tính toán lộ trình hành động của tên đạo tặc, sau đó chôn xuống một cái Cạm Bẫy Băng Hàn. Lúc cô sử dụng kỹ năng, trạng thái ẩn thân liền biến mất, đây là một hành động cực kì nguy hiểm, bởi vì đạo tặc và thợ săn, cả hai đều giống nhau, cùng thuộc hệ chức nghiệp nhanh nhẹn, tốc độ cực cao.

Thời gian lập bẫy là 3 giây, trong 3 giây này, nếu đạo tặc có kỹ năng tăng tốc, tuyệt đối có thể xông đến bên cạnh, đánh cho cô một phát.

Cho nên Diệp Từ vừa chôn bẫy vừa nhìn chăm chăm tên đạo tặc đang ẩn thân.

Ngay giây cuối cùng bố trí xong Cạm Bẫy Băng Hàn, Diệp Từ nhạy cảm cảm giác được phía sau có người tiếp cận, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai khiến chính mình bỏ nhào qua.

Lần này xong rồi. . . Diệp Từ trong lòng chợt lạnh đi, thân thể cảm thấy lệch đi một chút.

"Lệch khỏi quỹ đạo!"

Tên đạo tặc nhìn thấy ngay tại thời khắc mấu chốt ám kích của mình lại lệch khỏi quỹ đạo, trong lòng hết sức bức mình! Làm sao lại lệch quỹ đạo ở thời điểm mấu chốt này chứ!

Cái này cũng chưa phải là buồn bực nhất, càng khó chịu hơn chính là hắn muốn thừa dịp lệch khỏi quỹ đạo bổ thêm một đao, lại thấy nữ thợ săn kia có thể không hề giảm hình tượng lần một vòng trên mặt đất, trực tiếp tránh khỏi một đao này.

Nếu điều này làm hắn khó chịu một, vậy thì chuyện sau đó lại càng làm hắn khó chịu đến mười.

Bởi vì Diệp Từ vừa lặn một vòng trên mặt đất liền biến mất, khiến lúc hắn bổ một đao kia xuống liền bước trúng ngay vào nơi mà Diệp Từ đã gài Cạm Bẫy Băng Hàn, chính xác không lệch một li.

Tên đạo tặc ngay lập tức liền bị đông trong một khối băng cực lớn.

Diệp Từ xoay người nhảy lên, vừa tung kỹ năng cường hóa Con Dấu Thợ Săn màu đỏ rực trên đầu hắn, vừa thả lão Tam ra vừa lui nhanh về phía sau.

Cạm Bẫy Băng Hàn kéo dài 12 giây, nhưng chỉ cần đánh mạnh một cái, khối băng sẽ vỡ ngay, mục tiêu bị đông cứng sẽ có thể khôi phục khả năng hành động.

Đây không phải là đánh quái, kỹ năng châm biếm của lão Tam không cần thiết, Diệp Từ lệnh lão Tam phóng ra một cái kỹ năng thương tổn liên tục - Lưu Huyết (đổ máu). Còn chính mình thì rất nhanh nhảy lên cây khô bên cạnh, tung kỹ năng Độc Xà Đeo Bám và bắn liên hoàn vào tên đạo tặc.

Tên đạo tặc sau khi khôi phục trạng thái tự do, đầu tiên phóng kỹ năng mê muội về phía lão Tam, sau đó liền xông tới Diệp Từ.

Tuy rằng tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng Diệp Từ lại không hề nóng chút nào. So điểm nhanh nhẹn, hai người họ ngang nhau, so thăng bằng, tên đạo tặc kém hơn nàng một chút, so tốc độ, đôi giày cô đang mang là trang bị màu tím tốc độ +7. Hơn nữa, hiện giờ khoảng cách gần như vậy, chỉ cần tên đạo tặc kia không có kỹ năng Trùng Thử giống cô thì trận đấu này quả thực đã không còn gì bất ngờ nữa.

Nhưng nói đi nói lại, trang bị của tên đạo tặc này đúng là không tệ.

Diệp Từ mặc nhiều trang bị trâu bò như vậy thế mà mỗi đòn đánh ra thương tổn tối đa cũng không hơn 400+.

Chẳng qua, công kích của đạo tặc tuy rằng rất cao, nhưng lại thuộc loại chức nghiệp máu ít da mỏng, hai ba tiễn với công kích 400+ cộng lại, tên đạo tặc còn chưa kịp đến gần đã bị đánh ngã xuống đất.

“Bạn đạt được 2 điểm Vinh Dự Kích Sát.”

Diệp Từ giật mình, thì ra là người của đại lục khác.

Game Vận Mệnh này là một thế giới được chia thành 5 khối đại lục Đông Nam Tây Bắc Trung, trong đó đại lục phí Đông và phía Nam là quan hệ hợp tác liên minh, không thể đánh chết đối phương. Đại lục phía Tây và Bắc cũng có mối quan hệ tương tự. Về phần Trung đại lục (đại lục ở giữa), hiện tại vẫn còn là bí ẩn, chưa được mở ra. Người chơi lúc đầu tạo nhân vật có thể chọn để hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên hoặc tự mình lựa chọn.

Về phần quan hệ đại lục Đông - Nam và đại lục Tây - Bắc là quan hệ thù địch, cho nên nếu thấy đối phương có thể trực tiếp giết chết, chẳng những không bị hồng danh, mà còn có thể được cộng thêm điểm Vinh Dự Kích Sát. Tích lũy được nhiều điểm Vinh Dự Kích Sát thì sẽ có thể đổi được trang bị PK đặc biệt.

Sau khi Diệp Từ giết chết tên đạo tặc, hệ thống thông báo cô nhận được điểm Vinh Dự Kích Sát, điều này đã chứng minh tên đạo tặc này là người của đại lục phía Tây hoặc Bắc. Nhưng có chuyện này làm cô vô cùng khó hiểu, hiện giờ đa số người chơi còn chưa vượt qua được cấp 20 thì làm sao tên đạo tặc này có thể vượt đường xa từ đại lục phía Tây hoặc Bắc chạy đến tận đại lục phía Đông xa xôi này?

Nếu là người chơi của đại lục khác, lại là đến để tặng điểm Vinh Dự Kích Sát, thế thì không giết thêm vài lần thật sự phải xin lỗi chính mình.

Ngay lúc tên đạo tặc ngã xuống đất, Diệp Từ tiếp tục mở ra trạng thái ẩn thân, thuận tay gọi lão Tam trở về, bằng không mang theo lão Tam thật sự chẳng khác gì nói cho đối phương biết vị trí của mình!

Không đến 2 phút, ngay tại nơi tên đạo tặc vừa biến thành một đồng xương khô, Diệp Từ nhảy lên, cảm cung lập tức hướng tới bóng mờ không xa kia phóng ra kỹ năng bắn liên hoàn.

Khi người chơi vừa mới sống lại, cột HP và MP đều chỉ có 40%, Diệp Từ đương nhiên chỉ cần một hai tên liền có thể giải quyết.

Vèo vèo vèo... tên đạo tặc liền ngã xuống đất.

Lúc này tên đạo tặc thật sự rất là bức bối. Khó khăn lắm hắn mới vào được lãnh thổ đại lục phía Đông, mục đích chỉ vì muốn tìm một chút đồ mà thôi. Ban nãy thấy có thợ săn cưỡi ngựa chạy đến, nhìn từ xa đã biết người này có trang bị không tệ, hắn vốn định âm thầm ám sát một chút đồ, không ngờ lại đụng phải một người mạnh biến thái đến thế.

Xét về thao tác, hắn và thợ săn này ngang nhau, nhưng trang bị của người kia bề ngoài không bằng mình không ngờ lại toàn là đồ tốt, nếu không thể giết cô ta ngay lập tức thì bản thân mình sẽ bị rơi vào thế bị động.

Nếu ban đầu biết được kết quả sẽ thế này, hắn tuyệt đối sẽ không dại gì mà làm chuyện này, tiếp tục đi con đường của mình, căn bản sẽ không đụng vào nữ thợ săn này để rơi vào kết cục như vậy.

Ở đại lục phía Đông, các NPC thành thị đều nhìn hắn bằng ánh mắt thù hận, nếu chết quá nhiều lần sẽ không có cách nào vào thành sửa trang bị. Thật may là hiện giờ vẫn chưa rút gì cả, cho nên đạo tặc quyết định nằm yên trên mặt đất.

Diệp Từ ngồi xổm trên nhánh cây lặng lẽ nhìn chằm chằm thi thể của tên đạo tặc, suốt chừng mười phút sau cái tên kia vẫn bất động. Xem ra hắn cũng biết thân biết phận, quyết định tự bảo vệ mình, không đứng dậy nữa.

Đang lúc cô do dự xem có nên tiếp tục chờ hay không liền có mấy con bồ câu đưa thư bay đến trước mặt cô.

Diệp Từ giải trừ trạng thái ẩn thân, nhận bồ câu rồi lấy thư ra xem. Tên đạo tặc nằm trên mặt đất lúc này cũng nhìn thấy được nữ thợ săn kia xuất hiện ở trên nhánh cây cách hơn 23 thước, hắn không khỏi cảm thấy may mắn. Ban nãy hắn còn tưởng rằng cô nàng đã đi rồi, không ngờ vẫn còn ngồi đây chờ, may là bản thân sáng suốt không lên ngựa, bằng không chắc sẽ lại nằm sấp trên mặt đất.

Thư là từ Ước mơ cao 1m7 và Buồng Tay Cô Ấy Ra, cả hai đều hỏi hướng đi cô đang ở đâu, thế nào rồi, ngữ khí có vẻ rất sốt ruột.

Diệp Từ có chút cảm động, dù là trong game, nhưng họ vẫn nhiệt tình hỏi thăm cô như thế, thật sự làm cho cô cảm nhận được một loại ấm áp không nói nên lời. Vì không muốn để hai người họ lo lắng sốt ruột nữa nên Diệp Từ lập tức trả lời thư, dĩ nhiên cô sẽ không nói cho họ biết chuyện đã xảy ra khi cô rơi xuống vách núi, chỉ đơn giản là báo tin bình an.

"Công Tử U, hiện giờ cô đang ở đâu?" Kênh trò chuyện cá nhân của Diệp Từ lại báo có tin nhắn, người gửi không ngờ lại là Không Tước Lam. Lần đầu tiên bị cho vào danh sách đen, sau 72h sẽ tự động mở khóa, cho nên Không Tước Lam mới có thể gửi tin nhắn cho cô.

Lần này ngữ khí của cô ta khác hẳn những lần trước, không còn vẻ vênh vào đắc ý nữa, cũng không còn tự cao tự đại, cứ như là một người khác vậy. Tuy Diệp Từ rất là không thích Không Tước Lam nhưng nếu cô ta không gây chuyện nữa thì Diệp Từ cũng chẳng dại mà đi gây chuyện, tự chuốc phiền phức.

"Ồ Vùng Đất Hoang Vu."

"Vùng Đất Hoang Vu?" Câu trả lời của Diệp Từ khiến Không Tước Lam có chút giật mình, cô khẽ lặp lại tên địa danh kia nhưng lại không hỏi nguyên nhân gì cả, chỉ nói thẳng vào mục đích của mình khi tìm Diệp Từ: "Công Hội dự định 3 giờ nữa sẽ đánh phó bản Ky Giáp Trận, cô có rảnh không?"

"Có rảnh." Diệp Từ tính toán khoảng thời gian mình cần đến phó bản Đàm Lầy Rét Buốt, sau đó mới trả lời Không Tước Lam.

"Có chừa cho cô một vị trí, lát nữa có đến không?" Giọng điệu nói chuyện của Không Tước Lam vẫn giữ thái độ đang giải quyết việc chung, không nghe ra cảm xúc gì.

"Được, nhưng có thể muộn một chút."

Sau khi nghe câu trả lời của Diệp Từ, Không Tước Lam cũng không nói thêm gì nữa, lập tức ngắt trò chuyện, hành động này có thể thấy việc trò chuyện với Diệp Từ đối với cô ta không phải thoải mái như những gì cô ta vừa làm. Diệp Từ nhận ra nhưng chẳng buồn để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này làm gì.

Xem ra hôm nay cô không còn dư thời gian chơi đùa với tên đạo tặc này nữa. Cô thoải mái nhảy từ nhánh cây xuống, đứng ở nơi cách tên đạo tặc không xa, nói: "Hôm nay ta có việc, lần sau có thời gian thì lại tiếp tục tí thôi!" Sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Diệp Từ vừa rời đi, tên đạo tặc liền trở mình ngồi dậy, có điều hắn còn chưa kịp đứng lên đã nghe thấy mấy tiếng vèo vèo vèo rồi lại ngã ục ịch xuống đất.

"Không phải cô nói đi rồi sao?" Tên đạo tặc rốt cuộc cũng phát điên, hét lên.

"Đề ta nói người biết một chuyện, nếu đối phương không có ý định thủ thi, người cũng không cần phải đứng dậy nhanh như thế." Hiện giờ Diệp Từ đứng cách nơi tên đạo tặc ngã xuống chừng hai mươi thước, nhìn hắn cười to, sau đó nhảy lên ngựa phóng đi, phất tay nói: "Lần này đi thật đây!"

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tranh Hạng Đầu Bảng

Tên đạo tặc thoáng đợi một lúc mới bò dậy, thật không ngờ, lại là thêm ba tiếng "vèo vèo vèo", hai mũi tên một lần nữa khiến hắn nằm sấp trên mặt đất.

"X, cô làm cái gì đấy! Có ai chơi trò này đâu!" Tên đạo tặc tức giận hét lên.

Tiếng cười sang sảng của Diệp Từ từ xa truyền đến: "Haha, chưa có ai dạy người trước khi đứng lên cần quan sát bốn phía à? Lần này ta thật sự đi đây ~"

Tên đạo tặc buồn bực muốn phát khóc, hôm nay hắn thật xui xẻo, vốn định kiếm 2 điểm Vinh Dự Kích Sát, như thế nào lại gặp phải tên sát tinh này. Lúc này hắn mặc kệ Diệp Từ ở phía xa kia nói gì, có đánh chết cũng không đứng dậy.

Nhưng lần này Diệp Từ thật không có gạt người, cô đã cưỡi ngựa một đường chạy thẳng về thành Hồng Hồ.

Từ Vùng Đất Hoang Vu chạy đến thành Hồng Hồ cần vòng qua bốn năm cái bản đồ, trong đó có không ít bản đồ cấp 50. Diệp Từ đi đường thật cẩn thận, mất hơn 3 giờ rốt cuộc đã tới thành Hồng Hồ. Cô hỏi thăm trên kênh công hội đã tập hợp chưa, biết được phần lớn đã đến cửa, cô lập tức đem cần câu và giỏ cá trên người ném vào kho hàng, rồi chạy nhanh tới phố bán.

Mặc dù bản thân khó khăn lắm mới từ Vùng Đất Hoang Vu chạy tới, nhưng Diệp Từ vẫn cảm thấy thật có lỗi. Đặc biệt lúc thấy một tốp người chơi được tập hợp trước cửa phố bán Ky Giáp Trận, cô lại càng xấu hổ hơn.

Cô chưa bao giờ cho là mình có gì đặc biệt hơn người, lúc hoạt động công hội lại khiến mọi người đợi lâu như vậy, thật có hơi quá đáng. Vì thế sau khi tiến vào đoàn thể, cô liền thấp phần khiêm tốn giải thích cho họ.

"Chào mọi người, thật không phải, mình đã đến muộn."

"Không sao, ta nghe Tiểu Lam nói cô chạy từ Vùng Đất Hoang Vu về tới." Người trả lời chính là Linh Hào Tỳ Sương, hắn vẫn mang bộ dáng cười mê hoặc. Hắn là pháp sư, cũng không có trang bị Kim Châm Bịp Bọm, một thân trang bị tinh xảo vừa nhìn là đã biết GS trên 200.

Linh Hào Tỳ Sương là phó hội trưởng, cũng là pháp sư chủ lực, mặc một thân trang bị như vậy đứng trong đám người rất dễ làm người khác chú ý.

Nếu Linh Hào Tỳ Sương đã nói như vậy, Diệp Từ cũng không cần phải tiếp tục giải thích nữa, vì thế chỉ gật đầu một cái rồi thôi.

"Từ nơi đó chạy đến rất nguy hiểm phải không, ta nhớ dọc đường đi có mấy phố bán cấp cao, lúc trở về có gặp trở ngại gì không?" Linh Hào Tỳ Sương mỉm cười, ánh mắt vô cùng ôn hòa, âm thanh cũng rất ôn hòa, chỉ là Diệp Từ luôn cảm thấy trong ánh mắt hắn có một loại khí phách nói không nên lời.

Tựa như hồ ly đang thử thăm dò con mồi của mình vậy.

"Chỉ cần chạy men theo đường lớn, không chạy ngang chạy dọc, một người cấp thấp cũng có thể chạy về được." Diệp Từ cũng không kiêu ngạo mà trả lời, dễ dàng ngăn cản thăm dò của Linh Hào Tỳ Sương.

Ý cười trong ánh mắt của Linh Hào Tỳ Sương thoáng trầm xuống một ít, nhưng con người đen nhánh vẫn không lộ vẻ gì kì lạ, làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc gì. Hắn gật đầu, không nói thêm gì với Diệp Từ nữa mà quay đầu nói với đội ngũ: "Hôm nay tổng cộng có hai đội ngũ, đều là khai hoang (ý chính đánh lần đầu tiên để giành thủ sát), mọi người không cần tham nhiều, chỉ cần cố gắng hết sức, mặc kệ qua hay không, mỗi người đều được thưởng 5 điểm. Nếu đánh qua, điểm tự nhiên sẽ cao hơn."

Trong đám đông lập tức vang lên âm thanh suýt xoa thích thú, có thể thấy được dưới sự kích thích của tiền tài, rất nhiều người cũng bắt đầu xoa tay nóng lòng muốn thử.

Dặn dò mọi người xong, Linh Hào Tỳ Sương sắp xếp cho Diệp Từ vào đoàn số 2, sau đó liền phân phó chỉ huy hai đoàn dẫn mọi người tiến vào.

Phố bán Ky Giáp Trận là phố bán dành cho 25 người, đoàn viên chủ lực của Thiết Huyết Chiến Mâu có khoảng 100 người, vì khai hoang Đầm Lầy Rét Buốt nên chia thành hai đoàn, mỗi đoàn 50 người. Mà hôm nay 50 người tới khai hoang Ky Giáp Trận đều là thành viên được tuyển chọn trong nhóm chủ lực, sự phối hợp, ý thức của mỗi người bọn họ cũng không phải là đoàn viên bình thường hoặc người chơi tự do có thể so sánh được.

GS trung bình của cả đoàn đội đều từ 240 trở lên, đứng trên hòn đá khu tập hợp có thể thấy được vô cùng rõ ràng.

Diệp Từ đi cùng đoàn thứ hai vào Ky Giáp Trận, đột nhiên cảm thấy bản thân hình như đã đem trang bị che dấu thấp quá, đi cùng mấy người trong đoàn số 2, cô cảm thấy mình giống như đĩa mà đòi đeo chân hạc.

Chỉ huy đoàn số 2 là Thiên Khảo Vạn Giáng, giọng của hắn thoảng qua mang theo chút mềm mại của vùng Giang Nam, rất dễ nghe, lại hơi thiếu một chút mạnh mẽ. Nhưng khi đánh phó bản, thông qua là chủ yếu, những thứ khác cũng không quan trọng.

Dọc theo đường đi, Diệp Từ đều đứng ở vòng ngoài, không ra mặt, không đoạt cừu hận, lại càng không dùng thủ đoạn bịp bợm, bình tĩnh đến mức giống như cái cốc đánh quái. Nhưng cho dù như thế, nhờ có trang bị, DPS của cô luôn chiếm đầu bảng, khiến cho pháp sư đứng đầu của đoàn số 2 là Mị Sinh Mị Vũ rút xa phía sau.

Thiên Khảo Vạn Giáng vừa chỉ huy vừa theo thói quen mở ra bảng thông tin ra xem, mới đưa mắt nhìn, hắn liền kinh ngạc không thôi. Ở trên bảng thông tin, đứng đầu bảng chính là Công Từ U, ước chừng hơn Mị Sinh Mị Vũ đến mấy chục vạn, mà trên bảng giá trị nhận tổn thương (giá trị thương tổn đã bị quái vật công kích), Công Từ U này lại là cuối cùng, nhận tổn thương 0 !!!

Điều này làm cho Thiên Khảo Vạn Giáng không khỏi đặc biệt chú ý đến người thợ săn cả người trang bị xênh xoàng này.

Tuy rằng cô ta đã giành thủ sát hai cái phó bản, mấy ngày trước lại lăn lộn theo Chiến Thiên Hạ giành thủ sát boss Dã Trư Vương, nhưng Thiên Khảo Vạn Giáng cũng không giống Linh Hào Tỳ Sương chú ý đến Công Từ U như vậy, suy nghĩ của hắn cũng giống Không Tước Lam, hắn cho rằng người này có lẽ chính là nhờ quá may mắn, còn thao tác cũng thường thôi.

Sau khi tiến vào phó bản, Thiên Khảo Vạn Giáng cũng có chú ý Công Từ U, nhưng lại phát hiện cô vẫn đứng ở phía xa, trong đội ngũ cũng không có biểu hiện giúp đỡ cái gì, càng thêm tin tưởng suy đoán của mình.

Mãi cho đến khi nhìn thấy bảng thông tin kia hắn mới kinh hãi không thôi.

Trong Ky Giáp Trận, thứ có nhiều nhất chính là mấy quả cầu thép nhỏ biết bay, vật này còn nổ mạnh trong phạm vi rất lớn nữa, cho dù cả đoàn thứ hai đã chọn đi vào vị trí an toàn nhất cũng bị nhận lấy mấy vạn điểm thương tổn, mà người thợ săn kia đến lúc này vẫn có thể giữ vững thành tích không nhận một chút điểm thương tổn nào???

Đối với người chơi bình thường, bảng thông tin dạng thế này chẳng qua chỉ là một dãy số mà thôi. Nhưng trong cái nhìn của một cao thủ, đây là một biểu đồ dạng số ghi nhận kỹ năng thao tác lẫn khả năng phản ứng của đoàn viên.

Đứng đầu và nhận thương tổn lại là 0 !!!

Bảng tính điểm này là hệ thống tự động tính toán, không thể có sai lầm. Lúc nhìn bảng tính điểm, Thiên Khảo Vạn Giáng cũng đồng thời dẹp bỏ suy đoán của mình về Công Từ U, thợ săn này nói không chừng chính là đúng như Linh Hào Tỳ Sương nói, cô ta giấu nghề!

Vì thế Thiên Khảo Vạn Giáng bình thần đóng bảng tính điểm lại, chỉ nói như bình thường: "Nhóm DPS không chế cừu hận một chút, không cần tham nhiều, cần thận OT."

Diệp Từ nghe thấy Thiên Khảo Vạn Giáng nói vậy, cũng nhìn cừu hận của mình, trong toàn bộ DPS, cừu hận của mình là thấp nhất, nhưng cô vẫn cho công kích quái hiện tại lên Xạ Kích Ngộ Đạo, đem cừu hận chuyển cho chủ T.

Mà sau khi Mị Sinh Mị Vũ nghe thấy Thiên Khảo Vạn Giáng nói như vậy, cũng mở ra bảng tính điểm, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền biến sắc. Hắn bắt đầu chơi game cho đến bây giờ đã bảy tám năm, trước giờ đều là DPS, chơi nhiều thành quen, đánh phó bản lúc nào cũng đứng đầu, thao tác càng làm cho người khác tìm không ra điểm yếu.

Hơn nữa, trang bị trên người hắn rất tốt, không chỉ nói cho tới bây giờ trong đoàn số 2 đều dẫn đầu cột DPS, dù có so với Linh Hào Tỳ Sương cũng hơn chứ không kém. Hắn đã đứng đầu bảng DPS một thời gian dài, thậm chí còn được mọi người ngầm hiểu hắn là vua DPS, thế mà hôm nay lại rút xuống hạng 2, thậm chí sự chênh lệch giữa hai người lại còn khá hơn, hắn không bề mặt làm sao mà được?

Bởi vì thợ săn, pháp sư hay thuật sĩ đều thuộc nhóm chức nghiệp đánh xa, thường đứng chung một chỗ, cho nên Diệp Từ dễ dàng phát hiện sau khi Mị Sinh Mị Vũ nhìn bảng DPS, sắc mặt hơi có chút khó coi. Kể đó hắn liền có ý gia tăng chuyển vận, ý muốn vượt qua Diệp Từ.

Pháp sư và thuật sĩ không giống nhau, ở giai đoạn đầu hắn cũng không có kỹ năng khống chế cừu hận một cách hữu hiệu, nếu liều lĩnh gia tăng chuyển vận, giá trị cừu hận cũng tăng nhanh theo.

Chưa được mấy chục giây sau, đám quái tinh anh đang bị chủ T và phó T của đoàn khống chế bỗng thoát khỏi sự khống chế của bọn họ mà quay đầu chạy về phía xa.

Quả thật tình huống này là lần đầu tiên Thiên Khảo Vạn Giáng chỉ huy gặp phải, trước nay nay sở trường của hắn là giữ ổn định, tình huống DPS đang đánh quái lại chuyển sang OT chưa từng xảy ra. Cho nên lúc đám quái tinh anh chạy ra vòng ngoài, hắn vẫn còn đang sửng sốt.

"Pháp sư Mị Sinh Mị Vũ phát ra OT!" Hệ thống lập tức báo hiệu, Thiên Khảo Vạn Giáng liền lớn tiếng kêu: "Mị Sinh Mị Vũ người dừng tay cho ta, người OT rồi! Chủ T tăng tốc độ giữ chặt quái, không cần chạy tới vòng ngoài!"

Lời còn chưa dứt, chủ T vẫn chưa xông tới, Thiên Khảo Vạn Giáng liền nhìn thấy một bóng người hết sức nhảy lên từ vòng ngoài, sau đó trên đầu đám quái tinh anh liền xuất hiện một cái dấu hiệu màu đỏ. Trong lòng hắn lại thêm kinh ngạc: "Con Dấu Thợ Săn!" Hắn thật không ngờ trong đoàn bọn họ lại

còn có thợ săn biết kỹ năng này!

Mà khi hắn thấy rõ ràng người nhảy lên là ai, hắn đột nhiên cảm thấy tất cả đều thông suốt.

Người này đương nhiên là Công Tử U.

Con Dấu Thợ Săn, Thợ Săn Bảo Hộ, Độc Hạt Đinh Châm, một loạt kỹ năng lần lượt được sử dụng, Diệp Từ còn thuận tay thả ra Lão Tam đi kéo cừu hận, loạt động tác này của Diệp Từ được hoàn thành chỉ trong vòng một giây sau khi cô nhảy lên. Sau đó cô liền xoay người 180 độ trên không trung rồi nương theo đà tiếp tục nhảy về phía bên kia.

Diệp Từ vừa nhảy vừa không ngừng sử dụng kỹ năng Bản Liên Hoàn và Xạ Kích Ngộ Đạo, sau bốn năm lượt đánh với điểm thương tổn trên 2000, cô dễ dàng thu hút cừu hận của đám quái tinh anh từ Mị Sinh Mi Vũ chuyển đến người mình.

Chỉ nhìn thấy đám quái tinh anh kia đang chạy ra vòng ngoài, giữa đường ngoặt một cái liền chạy về hướng Diệp Từ, đội đứng ở vòng ngoài cứ thế tránh được một mối nguy hiểm vô cùng lớn.

Động tác của cô cực nhanh, từ OT đến giữ chặt cừu hận toàn bộ thời gian không quá 3 giây, mà thao tác sắc bén và hoa lệ kia khiến người xem tròn mắt há hốc mồm, đặc biệt là nhóm thợ săn, mỗi người đều bị chấn động.

Ngay cả Thiên Khôa Vạn Giáng cũng ngây ngẩn cả người, hắn có chút hoài nghi hai mắt của mình, thợ săn bình thường có thể di chuyển như vậy sao? Có thể giống như thoát khỏi sức hút của địa cầu mượn ngoại lực "bay mưa" trên không trung như thế ư?

"Con người! Người chọc giận ta!" Quái tinh anh tuy rằng không phải BOSS nhưng cũng là quái khó chơi hạng nhất hạng nhì trong phó bản, nó hét lớn một tiếng, chạy vài bước như điên, trong nháy mắt khi tiếp cận Diệp Từ liền phóng về phía cô một cái kỹ năng "Run Rẩy".

Không ngờ lại trúng mục tiêu!

Diệp Từ vừa mới tiếp đất đang chuẩn bị lấy đà nhảy lên, liền đã khóa chặt, cả người run rẩy, không thể làm động tác gì, bày ra tư thế cứng ngắc. Đây là biểu hiện bình thường sau khi trúng Run Rẩy.

Thời gian của kỹ năng này là 5 giây, Diệp Từ tính toán một chút, trong 5 giây này, con quái kia đại khái có thể thả ra 2 loại công kích, nhưng cô không biết mình có thể chịu đựng được hay không.

Bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, quái tinh anh đã vượt qua Diệp Từ, gợn tay chém xuống...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Khai Hoang Kỵ Giáp Trận

Nói thì chậm, hiện thực lại rất nhanh...

Chỉ nghe thấy vang lên một tiếng "ầm" chói tai, lưỡi dao sắc bén của quái tinh anh chém xuống chạm phải một tấm chắn bằng bạc lấp lánh.

Diệp Từ chỉ cảm thấy đột nhiên có người đi ra từ phía sau, liền áp vào trên lưng cô, lại tiếp theo nghe thấy tiếng va chạm của kim loại.

"Công Tử U, chuyện còn lại cứ để cho mình" Một giọng nói mang theo ý cười chọt vang lên từ phía sau, Diệp Từ tuy không thể quay đầu lại, nhưng tảng đá trong lòng trong tích tắc đã có thể dễ xuống.

"DPS trị liệu đuổi theo nhanh, còn ngăn người làm cái gì?" Âm thanh chỉ huy của Thiên Khôa Vạn Giáng lại vang lên.

Không hổ là đoàn thể chủ lực đã từng được huấn luyện, tuy xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng sau vài giây, mọi người lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, một chút chuyện ngoài ý muốn ấy căn bản sẽ không làm gián đoạn tiết tấu trận đấu.

Diệp Từ cuối cùng đã khôi phục, cô quay đầu nhìn lại mới phát hiện đứng ở phía sau cô, giúp cô đỡ một chiêu lúc này cũng không phải chủ T của đoàn 2, mà là phó T, Phong Quá Vô Ngân.

Cô vừa lui về phía đội ngũ vòng ngoài, vừa cẩn thận ngắm nhìn về chuyện vừa xảy ra, sau đó chú ý quan sát thao tác của Phong Quá Vô Ngân, cô phát hiện tuy kỹ thuật Tank của hắn vẫn chưa giỏi nhưng sự hiểu biết về đội ngũ lẫn cách di chuyển lại rất tốt, nếu có một đội ngũ giỏi, nền tảng tốt này rèn luyện thêm nữa, không quá một năm, nói không chừng sẽ trở thành một MT mạnh mẽ, thậm chí còn lọt vào được top MT của Vận Mệnh.

Đám quái tinh anh lát sau đều bị đánh ngã, không ngờ còn rơi ra một món trang bị màu lam dành cho Thuật Sĩ. Loại trang bị này không phải do đánh Boss rơi ra nên cũng không khấu trừ tích phân, ba Thuật Sĩ trong đoàn số 2 dựa vào điểm mà chọn, Thuật Sĩ có điểm cao nhất phần khởi nhận lấy kiện

trang bị màu lam.

Sau khi phân xong trang bị, Thiên Khỏa Vạn Giáng để mọi người nghỉ ngơi một chút, thuận tiện điều chỉnh tiết tấu chiến đấu của đoàn thể.

"Mị Sinh Mị Vũ, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, chú ý không chế tốc độ đánh, không cần tham nhiều, không cần OT, sao ngươi lại làm thế này? Ngươi cũng là một DPS lão luyện, mấy vấn đề không chế sự chú ý của quái hần là không cần ta lặp lại, lần này là chuyện ngoài ý muốn ta sẽ không trừ tích phân, lần sau còn tái phạm, lập tức trừ năm điểm." Thiên Khỏa Vạn Giáng tuy nói với giọng nói hòa nhã đậm chất vùng sông nước Giang Nam, nhưng với uy nghiêm vốn có, dù hần chậm rãi nói chuyện vẫn mang theo một loại áp lực vô hình.

Mị Sinh Mị Vũ cúi đầu ăn bánh bao, hần biết chuyện lần này là do mình tham, sĩ diện, cho nên lúc Thiên Khỏa Vạn Giáng nói, hần không phản bác lại một lời nào. Chẳng qua lúc Thiên Khỏa Vạn Giáng lên tiếng chuẩn bị lên đường, hần lại quay sang nhìn Diệp Từ bằng một ánh mắt khinh thường, không coi ai ra gì.

Phong Quá Vô Ngân và Diệp Từ lại không nghĩ nhiều như vậy, lúc nghỉ ngơi Diệp Từ đang định gửi lời mời kết bạn cho Phong Quá Vô Ngân, lại thật không ngờ thiệp mời bạn tốt của mình còn chưa kịp gửi đi, đối phương đã nhanh tay làm trước rồi.

Hai người thêm bạn tốt xong, Phong Quá Vô Ngân liền gửi mật ngữ cho Diệp Từ: "Chà, thao tác của cô thật giỏi, ban này xem cách di chuyển của cô, ta ngứa tay muốn chết, lúc nào có thể chỉ giáo ta?"

Diệp Từ cũng không từ chối: "Cách di chuyển của thợ săn và chiến sĩ không giống nhau, nhưng chỉ cần anh không chê, có thời gian chúng ta tỷ thí với nhau một chút."

"Được, được, đánh phó bản xong đi luôn nha." Phong Quá Vô Ngân là một người nóng vội, nếu bây giờ không phải đang trong phó bản, hần hận không thể lập tức cùng với Diệp Từ tiếp tục bàn luận.

"Không thành vấn đề."

Đội ngũ tiếp tục tiến vào, rất nhanh đã đi tới chỗ sâu nhất của phó bản. Tại vùng đất tĩnh lặng này có một đoàn Ky Giáp (người máy) đứng chờ sẵn từ lúc nào, thoát nhìn bọn hần giống như đã chết. Mà phía sau đoàn Ky Giáp này là hai tòa tháp bằng đá khá cao, phía trên có mấy người lùn đen. Ở phía sau hai tòa tháp bằng đá là hai dãy hàng rào thật lớn, mà ở cửa còn có một tên người máy cực lớn đang đứng.

Đó chính là BOSS cuối cùng của Ky Giáp Trận, Người Máy số 48.

Dựa theo thiết kế của phó bản, nơi này là cửa lớn đi thông qua Đàm Lầy Rét Buốt, vật phẩm của nhiệm vụ Hàm Ngục Tàn Khốc chính là ở trên cánh cửa lớn phía sau boss Người Máy số 48, cả hai phó bản thông với nhau như vậy đấy.

Người Máy số 48 tất nhiên là một con boss vô cùng lớn, nhưng chỗ khó của phó bản này không phải là ở nó. Dù sao một boss dù mạnh đến mấy cũng không thể chịu nổi mấy chục người cùng đánh, huống chi Người Máy số 48 này còn là một con boss đứng yên như cọc gỗ, muốn đánh ngã nó quả thực rất dễ dàng.

Chỗ khó nhất trong phó bản này chính là một đàn người máy phía trước và phía sau hai tòa tháp bằng đá kia.

Mặc dù lần này công hội Thiết Huyết Chiến Mâu đánh khai hoang phó bản nhưng vì các công hội khác gần đây mới vừa đánh xuyên qua Hàm Ngục Tàn Khốc, nên số người đến đánh Ky Giáp Trận ít càng thêm ít, hơn nữa bọn họ cũng không muốn tiến độ của mình bị kẹt lại, mà trên mạng căn bản không có video về Ky Giáp Trận, cho nên Thiết Huyết Chiến Mâu chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

Thiên Khỏa Vạn Giáng không biết sự lợi hại của phó bản này, nhưng Diệp Từ lại rất rõ ràng.

Nhóm người máy này tổng cộng có 81 con, nếu chỉ cần một động tác nhỏ sẽ như bút dây động rừng, toàn bộ đám người máy ấy sẽ lập tức vây công lại đây. Mà những người lùn đen đứng quan sát phía sau hai tòa tháp bằng đá còn có thể phóng ra đạn pháo về phía đám người máy đang tụ hội nữa. Nếu không biết cách đánh thì chắc chắn một lát nữa đây, xác chất thành đống, người chết đầy đường.

Thiên Khỏa Vạn Giáng để mọi người nghỉ ngơi, còn mình thì đứng ở chỗ cao nhìn về phía nhóm người máy kia, im lặng không nói, một lát sau, hần xoay người nói với mọi người: "Ồ đây mặc dù có nhiều quái, nhưng chúng ta vẫn sẽ dùng phương pháp cũ, giết từng con từng con một, một lúc sẽ tiêu diệt sạch."

Diệp Từ vừa nghe thấy thế, hai mắt liền đen lại, đây chẳng phải là tự tìm cái chết sao? Cô lại không thể ở trước mặt mọi người trực tiếp phản bác, vì thế lập tức gửi tin mật cho Thiên Khỏa Vạn Giáng: "Chỉ huy, ta cảm thấy làm như vậy không được, quái này hình như là đi theo nhóm, nếu đánh một, rất có thể tất cả sẽ cùng xông lên. Chúng ta có thể đổi lại cách đánh không?"

Người làm chỉ huy ít nhiều đều có chút chủ quan, bọn họ phần lớn cảm thấy mình trải qua nhiều cuộc chiến, thấy được nhiều, biết được nhiều hơn người khác, nên trước khi bị tổn thất, hiếm khi chịu tiếp thu ý kiến của người khác.

Thiên Khỏa Vạn Giáng cũng không ngoại lệ, hần chơi trò chơi năm sáu năm, làm chỉ huy cũng làm hơn bốn năm, hần tự nhận năng lực chỉ huy cũng không tệ lắm, tuy rằng hần nhìn Diệp Từ với cặp mắt khác xưa, nhưng cũng không có nghĩa là hần đã hoàn toàn thừa nhận nữ thợ săn này.

Vì thế hần dùng giọng nói đặc biệt dễ nghe cắt đứt lời của cô: "Công tử, cô đã tới phó bản này à?"

Đây quả thực là nói nhảm, cô chẳng những đã tới, còn qua rất nhiều lần ấy chứ, mà đối với khắp cả Vận Mệnh mà nói, cô đã quen đến mức không thể quen hơn. Diệp Từ trong lòng nói thầm mấy tiếng, thế nhưng mấy lời này thật sự không thể nói, vì thế cô lắc đầu đáp: "Không có."

Thiên Khỏa Vạn Giáng cười cười, tiếp tục dùng giọng điệu của vùng sông nước Giang Nam nói: "Nếu là khai hoang, vậy thì mọi người cũng nên thử một chút, vậy mới có thể tìm được phương pháp tốt nhất, không cần vừa đến đã nghĩ đến chuyện đầu cơ trục lợi."

Tuy rằng Thiên Khỏa Vạn Giáng nói thế không sai, nhưng vẫn làm Diệp Từ đen mặt. Cái gì gọi là đầu cơ trục lợi, cô rõ ràng là không muốn tạo thành từ vong không cần thiết, không muốn lãng phí tiền đi sửa trang bị cũng không được sao? Như thế nào lại thành đầu cơ trục lợi?

Nhưng hiện giờ có nói nữa e là Thiên Khỏa Vạn Giáng cũng nghe không lọt. Kiểu người này phải để bản thân tự vấp ngã, bị thất bại mới có thể nhớ lâu. Diệp Từ thở dài một hơi, đi đến phạm vi bắn xa nhất. Không tiếp tục khuyến bảo Thiên Khỏa Vạn Giáng nữa, chờ hần truyền lệnh đánh quái. Chỉ cần thấy quái vây quanh như ong vỡ tổ, cô lập tức nhấn ga chạy ra khỏi phó bản.

Cô vốn muốn nói với Phong Quá Vô Ngân cùng nhau chạy, nhưng cuối cùng vẫn chỉ gửi một tin nhắn đơn giản: "Nếu thấy có gì bất thường, bản thân nên biết thông minh một chút." Cô không muốn nói trắng ra tất cả, huống chi, cô và Phong Quá Vô Ngân chỉ mới quen, chưa đến mức thân thuộc thì càng chưa thể có chuyện tâm giao, cô cũng không muốn vì lời lời rồi bị truyền ra ngoài, cuối cùng lại trở thành nhọc nhằn.

Thật ra Phong Quá Vô Ngân cũng cảm thấy cách sắp xếp của Thiên Khỏa Vạn Giáng có chút không thích hợp, bây giờ lại còn nhận được tin nhắn riêng của Diệp Từ có nội dung giống hệt với suy nghĩ của mình, vì thế lập tức đáp: "Đã hiểu, có gì bất thường sẽ lập tức thoát khỏi phó bản."

Trong lúc hai người còn đang nhắn tin nhau, liền nghe thấy Thiên Khỏa Vạn Giáng ra lệnh một tiếng, vòng ngoài đã bắt đầu tấn công đám người máy. Lần lượt... lần lượt...

Sau đó, nhóm người máy đông đúc kia liền giống thủy triều lao về phía mọi người.

Nhìn thấy nhiều người máy như vậy, da đầu mọi người đều run lên sợ hãi vô cùng, hai chân như nhũn ra, về phần những người chơi hai chân chưa kịp không nhũn đã lập tức xoay người nhanh chân bỏ chạy. Lúc này ai còn ai quan tâm đến tiết tấu trận đấu nữa, nếu còn không chạy đám người máy này chắc chắn sẽ giết mọi người một cách rất có tiết tấu.

Diệp Từ bởi vì đứng ở phía sau cùng của đội ngũ, hơn nữa nhanh nhẹn cao, tốc độ mau, nên là người đầu tiên thoát khỏi phó bản, cũng có mấy đạo tặc, thợ săn, hiệp sĩ tốc độ không tệ khác thoát ra lần lượt sau cô. Ưu điểm với độ nhạy cảm cao của các chức nghiệp này ở thời điểm quan trọng đã được thể hiện một cách vô cùng rõ ràng.

Phong Quá Vô Ngân lại không may mắn như vậy, hần là chiến sĩ, nhanh nhẹn cũng không cao, tuy rằng đã di chuyển ngay lúc thích hợp nhất, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh ngã ở ngay cửa phó bản, anh dừng hy sinh.

Những người may mắn chạy nhanh ở bên ngoài đợi đến lúc những người ở bên trong có lẽ đều đã ngã xuống hết rồi mới vào lại phó bản, quả nhiên, trên đường đây thi thể, thật sự là đã hình thành một cái mũi tên chỉ đường bằng cơ thể sống.

Đội ngũ lại tập kết.

Vì là khai hoang, nguyên nhân một phần còn vì bản thân mình không nghe lời đề nghị của Diệp Từ, nên Thiên Khỏa Vạn Giáng cũng không thể chỉ trích những đoàn viên nhanh nhẹn chạy trốn. Bảo tồn thực lực ở trên chiến trường cũng là một chiến thuật quan trọng.

Mà Diệp Từ cũng làm như vừa rồi trước khi bắt đầu mình căn bản không có nói gì với Thiên Khỏa Vạn Giáng, chỉ cúi đầu ngồi ở trong góc ăn bánh mì, thuận tay ném hai miếng thịt nướng cho Lão Tam tham ăn. Bỗng nhiên, kênh trò chuyện cá nhân của cô vang lên thông báo, lại là Thiên Khỏa Vạn Giáng.

"Công tử, theo cô Ky Giáp Trận này nên dùng cách gì mới có thể giải quyết tốt nhất?"

Tuy rằng Thiên Khỏa Vạn Giáng là một chỉ huy có chút chủ quan, thế nhưng cũng không có nghĩa là hần ngang bước đến mức thấy chết không lui, ban nãy lúc khai chiến hần cũng đã nhận ra bản thân mình đã phạm một sai lầm cực lớn. Cho nên nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi, hần nhẹ nhàng gửi một tin nhắn riêng cho Diệp Từ, muốn nghe xem ý kiến của nữ thợ săn này.

Diệp Từ nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Khỏa Vạn Giáng, phát hiện hần cũng đang nhìn mình, liền mỉm cười gật đầu, bộ dạng rất là khiêm nhường...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Cao Thủ Phá Hoại

Dù sao mọi người đều vì muốn đánh hạ phó bản, nên Diệp Từ cũng không hẹp hòi, càng không vì chuyện ban nãy mà khó chịu.

Cô nhìn Thiên Khỏa Vạn Giáng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh có phát hiện cây cỏ nơi này so với phó bản khác tươi tốt hơn không?"

Cô chỉ có thể gợi ý cho Thiên Khỏa Vạn Giáng mà thôi, làm sao cô có thể nói thẳng với anh ta rằng ở góc Tây Bắc, sâu trong chỗ cây cỏ rậm rạp kia có một NPC, muốn qua cửa nhất định phải tìm NPC đó. Nếu nói như vậy, không chừng Thiên Khỏa Vạn Giáng lại tò mò vấn đề quan trọng nhất là vì sao cô lại biết rõ phó bản như vậy.

Nghe Diệp Từ nói như vậy, Thiên Khỏa Vạn Giáng mới quay đầu nhìn chung quanh, quả nhiên cây cỏ nơi này so với cỏ dại nơi khác rậm rạp hơn rất nhiều, cây cỏ ở nhiều chỗ còn muốn cao hơn cả người. Giống như trong đám cỏ rậm rạp đó giấu cái gì vậy, nếu không cẩn thận tìm kiếm nhất định sẽ tìm không thấy.

"Tất cả mọi người tìm kiếm trong đám cỏ xung quanh Ky Giáp Trận một chút, nhìn xem có manh mối gì để qua cửa không." Thiên Khỏa Vạn Giáng vốn là chỉ huy giàu kinh nghiệm, Diệp Từ chỉ cần nói một chút hần liền hiểu ngay vấn đề, vì thế lập tức ra lệnh cho các đoàn viên đang tụ tập nghỉ ngơi.

Quả không hổ là đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh, tất cả mọi người đứng lên, bắt đầu tìm kiếm mấy chỗ bí mật xung quanh trận ky giáp. Diệp Từ có ý không đi tới góc Tây Bắc, mà đi về hướng ngược lại.

Đã là vấn đề do cô chỉ ra, nếu sau đó còn được chính cô tìm thấy, quả thật dễ khiến người ta sinh nghi.

Quả nhiên, lát sau liền có một đoàn viên quay về phía Thiên Khỏa Vạn Giáng hét lớn: "Chỉ huy, ở đây có một NPC."

Thiên Khỏa Vạn Giáng vừa nghe thấy tin báo liền chạy ngay đến chỗ đoàn viên kia. Diệp Từ ngược lại không đi sang đấy mà đi đến phía trước đoàn ky giáp rồi ngồi xuống. Dù sao một lát nữa NPC kia cũng sẽ đi qua đây.

Sau khi NPC kia bị làm phiền một lúc lâu, rốt cuộc gã tiểu người lùn ấy cũng không nhịn được nữa, hùng hùng hổ hổ đi về hướng của Diệp Từ.

"Các ngươi đứng là một đám người khó ưa, chẳng lẽ không nhìn thấy ta đang ẩn nấp sao? Tuy ta là người đang làm nhiệm vụ, nhưng cấp trên của ta chỉ bảo ta quan sát mấy kẻ phản bội kia, chứ không phải đánh ngã bọn chúng."

Diệp Từ bật cười, NPC người lùn này vẫn cứ ngốc nghếch như thế, chỗ đó cây cỏ rậm rạp, hần ngồi ở đấy thì có thể thấy được gì?

"Ta nói thật cho các ngươi biết, lần này ta vì tiền mới giúp các ngươi. Nếu các ngươi thất bại cũng không cần tới tìm ta nữa, ta là người rất có nguyên tắc." Gã người lùn không biết lấy từ đâu ra một đồng công cụ, sau đó chỉ huy người chơi đem mấy khẩu đại bác không khác gì phế liệu từ trong bụi cỏ đẩy ra.

Tục ngữ nói rất hay, nung sức tự thị tinh hoa (vật càng nhỏ càng quý). Người lùn tuy nhỏ bé, nhưng lại là chủng tộc thông thạo về máy móc nhất. Xây dựng, thuật luyện kim đều là những kỹ thuật sở trường của bọn họ.

Thế nên không mất bao nhiêu thời gian, gã người lùn đã sửa xong ba khẩu đại bác.

"Xong rồi đó, ta chỉ có thể giúp các ngươi bấy nhiêu thôi." Gã người lùn sửa xong khẩu đại bác cuối cùng liền nhảy từ trên xuống, đi về chỗ ẩn nấp ban nãy.

Hần chính là mấu chốt qua cửa của phó bản này, bởi vì số lượng người máy quá nhiều, người chơi không có cách nào một lần diệt sạch bọn chúng được, chỉ có thể dựa vào mấy khẩu đại bác này. Nhưng đạn đại bác có hạn, ba khẩu pháo tổng cộng chỉ có 6 quả đạn thôi.

Mà chỗ khó nhất của phó bản cũng là nằm ở đây, nếu sử dụng hết 6 quả đạn pháo vẫn chưa thể đánh chết toàn bộ 81 người máy này, vậy thì đám người lùn đen đứng sau hai tòa tháp bằng đá kia sẽ xuất hiện, 10 giây sau những người máy kia sẽ được sửa chữa nguyên vẹn trở lại đồng thời cũng đồng loạt tấn công người chơi. Khi đó, lần đánh phó bản ấy căn bản đã thất bại.

Ở giai đoạn khai hoang, có rất nhiều đoàn thể bị kẹt lại tại đây. Nếu không diệt được toàn bộ người máy, thì cả đội sẽ lại bị bọn chúng cuồng sát rồi diệt đoàn.

Sau khi dựng ba khẩu đại bác lên một cách hoàn chỉnh, Thiên Khỏa Vạn Giáng bắt đầu phân công người bắn pháo. Một là Phong Quá Vô Ngân, người còn lại là một đạo tặc tên Âm Nguyệt. Trong lúc Thiên Khỏa Vạn Giáng còn đang phân vân chọn người cuối cùng cho khẩu pháo thứ 3 thì Diệp Từ liền chủ động yêu cầu: "Chỉ huy, có thể cho mình thử một lần được không?"

Diệp Từ tự tiến cử lập tức khiến mọi người xì xào bàn tán, tuy rằng biểu hiện của Diệp Từ có chút không tầm thường, sau khi vào phó bản lại càng tỏa sáng hơn, nhưng dù sao cô cũng là lần đầu tiên đánh phó bản cùng với cả đội, mọi người dĩ nhiên sẽ vì không biết rõ thực lực của cô mà lo lắng khi giao cho cô nhiệm vụ quan trọng như vậy.

Thiên Khỏa Vạn Giáng đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng cuối cùng hần vẫn quyết định đánh cược một phen, hần muốn biết chính xác nữ thợ săn tên Công Tử U này rốt cuộc tài giỏi đến mức nào.

Vì thế hần gật đầu đồng ý, không quan tâm đến sự không tin nhiệm của các đoàn viên, giao khẩu pháo cuối cùng cho Diệp Từ.

"Mỗi người hai quả đạn pháo, cố gắng giết nhiều một chút, đừng lãng phí. Giết được bao nhiêu người máy thì lát nữa chúng ta sẽ giảm được bấy nhiêu áp lực." Thiên Khỏa Vạn Giáng sau khi chọn xong ba người bắn pháo liền cho họ về vị trí, khi hần thấy ba người đã ngồi lên trên khẩu đại bác, liền nói: "Sau

khi ta nói “1,2,3, bắt đầu”, ba người sẽ cùng nhau...”

Thiên Khỏa Vạn Giáng còn chưa nói hết câu bên tai đã vang lên một tiếng gió rít, một mũi tên bỗng nhiên xuất hiện, vèo một cái bay về phía Ky Giáp trận.

-1742

Đám người máy lập tức chạy về hướng người vừa tấn công mình. Thế cục thay đổi bất ngờ khiến Thiên Khỏa Vạn Giáng ngẩn người một lúc, sau đó liền quay sang nhìn người đầu sỏ gây chuyện, tức giận hết lớn: "Công Tử U, cô làm cái gì đây, cô muốn hại chết mọi người à?"

Tuy lúc này Thiên Khỏa Vạn Giáng cực kỳ tức giận, nhưng cũng chẳng còn hơi sức đâu mà mắng Diệp Từ nữa, hấn vội vàng chỉ huy đoàn thể lui lại.

Cả đội ngay lúc này đã loạn cả lên rồi, bọn họ giống như rắn mất đầu, tìm không được phương hướng. Kênh đội ngũ đầy những lời mắng chửi Diệp Từ, cũng có người oán trách Thiên Khỏa Vạn Giáng nữa, ồn ào ầm ĩ như ong vỡ tổ.

Ám Nguyệt cũng đã nhảy xuống khỏi khẩu đại bác, gia nhập đội ngũ chạy trốn chết. Phong Quá Vô Ngân cũng thế, nhưng khi hấn chuẩn bị chạy theo đội ngũ, không hiểu sao lại ngẩng đầu lên nhìn, hấn thấy Diệp Từ vẫn còn đứng ở trên khẩu đại bác, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, trong lòng hấn bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác bình thản một cách kỳ lạ.

Nhưng dù như thế, hấn vẫn vội vàng nói: “Công tử, chạy mau.”

Diệp Từ cũng không lên tiếng, chỉ im lặng đứng trên pháo đài điều chỉnh góc độ như ở chốn không người, căn bản mặc kệ Thiên Khỏa Vạn Giáng đang tức giận và cả đoàn thể đang hỗn loạn ở phía sau. Lúc đám người máy chạy đến một vị trí đặc biệt, khẩu đại pháo liên rung lên, một tiếng nổ "Ầm" vang lên, viên đạn pháo bay vọt ra ngoài.

"Đưa đạn pháo lại đây."

Đạn pháo còn chưa bay đến đích, Diệp Từ đã đưa tay về phía Phong Quá Vô Ngân.

Phong Quá Vô Ngân có chút sững sờ, nhưng lần này cơ thể hấn lại phản ứng nhanh hơn đại não, hấn cúi xuống cầm một quả đạn pháo từ trên mặt đất lên nhanh chóng đưa cho Diệp Từ. Diệp Từ thuần thục lên đạn, lại bắn ra.

Quả đạn pháo thứ nhất vừa bắn ra ban nãy đã rơi xuống nơi tập trung nhiều người máy nhất, không lệch một li, kẻ đó liền nhìn thấy một dòng chữ đỏ chỉ chít bay lên. Cùng với khói lửa mịt mù tỏa ra, tiếng thông báo của hệ thống không chút cảm xúc vang lên trên kênh đoàn thể: "Công Tử U, bắn vỡ 67 người máy, combo 157."

Tiếp theo Diệp Từ lại bắn ra một quả đạn pháo, hệ thống lại thông báo: "Công Tử U, bắn vỡ 73 người máy, combo 189."

Phong Quá Vô Ngân đã hoàn toàn ngây người rồi, không phải chứ... Kinh khủng quá?

"Đạn pháo." Diệp Từ liếc mắt thấy Phong Quá Vô Ngân ngây ngốc đứng ở đó, lại vươn tay ra.

"Ồ ồ." Lúc này Phong Quá Vô Ngân căn bản không còn nghi ngờ gì nữa, nhanh chóng lấy đạn pháo đưa cho cô.

"Công Tử U, bắn vỡ 81 người máy, combo 234."

Sau đó, mỗi người đều nhận được một danh hiệu “Cao thủ phá hoại”.

Danh hiệu của Ky Giáp Trận có nhiều loại, "Kẻ phá hoại" là thấp nhất, đoàn thể nào dùng 6 quả đạn pháo giết được toàn bộ 81 người máy đều đạt danh hiệu này. Còn nếu không có tổn thương, hơn nữa trong 3 quả đạn pháo mà giết được 81 người máy sẽ đạt được danh hiệu “Cao thủ phá hoại”. Nếu chỉ dùng 2 quả đạn pháo, sẽ được danh hiệu “Cuồng phá hoại.” Và chỉ dùng một quả liền diệt sạch, có thể đạt được danh hiệu “Khắc tinh của người máy”.

Diệp Từ khá là không hài lòng với thành tích này, bởi vì trước đây cô chỉ cần dùng một quả đạn pháo đã có thể diệt sạch toàn bộ 81 người máy rồi, hơn nữa còn thành công đến 50 lần, nhờ thế mà giành được "Kẻ hủy diệt Ky Giáp”, và được ghi vào lịch sử của game Vận Mệnh.

Xem ra lâu rồi không luyện tập đã xuống tay rồi, lần này phải dùng đến 3 quả đạn pháo mới kết thúc được..

Đối với sự bất mãn của Diệp Từ, những người khác đã không còn gì để nói. Người có thể gia nhập đoàn số 2 này không giỏi thì cũng xuất sắc, nào phải người chơi bình thường, bọn họ đều nhìn ra được muốn dùng đạn pháo giết chết bấy nhiêu người máy là chuyện khó khăn cỡ nào.

Số lượng nhiều như vậy, dùng sáu quả đạn pháo có khi còn không đủ, vậy mà nữ thợ săn này lại có thể chỉ dùng 3 quả đạn pháo liền giết sạch được bọn chúng. Đương nhiên cũng có vài người có chút không phục, bọn họ thầm nghĩ ngày mai sẽ lại đi phố bán này, thử xem bản thân mình sẽ làm được ra sao, nhưng đây đã không còn là vấn đề quan trọng nữa.

Thiên Khỏa Vạn Giáng hiện giờ không biết nên nói gì cho phải. Hấn đi đến cạnh khẩu đại bác, vừa lúc nhìn thấy Diệp Từ đang nhảy từ trên khẩu đại bác xuống, hấn cứ như vậy nhìn Diệp Từ, mấp máy môi, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Cô đã từng vào phố bán này à?"

Diệp Từ mỉm cười, nói với giọng điệu nửa thật nửa giả: "Trước đây mình là một cao thủ của game bắn súng đấy."

Tuy rằng trong lòng Thiên Khỏa Vạn Giáng vẫn có rất nhiều hoài nghi, ví như Diệp Từ có thể là người chơi Close Beta, ví như cô có thể có quan hệ gì đó với tổ kế hoạch, ví như... cô ID phụ của GM, v...v... Vô số phỏng đoán, vô số nghi ngờ, nhưng bây giờ xem ra chỉ có lý do Diệp Từ đưa ra là hợp lý để người khác tin tưởng.

"Ban nãy tôi..." Thiên Khỏa Vạn Giáng chợt nhớ tới chuyện mình vừa mắng chửi người ta, ít nhiều có chút ngượng ngùng, hần gãi gãi đầu, muốn giải thích với Diệp Từ, nhưng lại không biết lời nào như thế nào. Hần thở dài một hơi, nghiêm mặt nói: "Vừa rồi đáng lẽ cô phải nghe theo chỉ huy, lần này cũng may là không sao, giết được hết, nếu lỡ chẳng may..."

Diệp Từ lại cười cười, ngắt ngang lời giảng đạo của hắn: "Thật xin lỗi, đã lâu không có đụng vào kính ngắm bắn, có chút kích động."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ky Giáp Trận! Ngũ Giáp!

Tuy Diệp Từ ngoài miệng nói thế, nhưng nhìn vẻ mặt của cô lại không hề có ý xin lỗi nào. Lần này cô làm vậy không phải là cố tình muốn khoe khoang, mà vì nếu muốn ba người bắn pháo lần lượt thì nhất định cả ba phải phối hợp với nhau vô cùng ăn ý mới có thể đánh chết được 81 con người máy kia, nếu không thì chắc chắn không thoát được thảm cảnh diệt đoàn.

Diệp Từ không dám bàn đến chuyện Âm Nguyệt và Phong Quá Vô Ngân có phối hợp ăn ý hay không, nhưng cô có thể đảm chắc mình sẽ khó mà phối hợp tốt với bọn họ được. So với phối hợp không tốt rồi diệt đoàn, rõ ràng cô tự mình liều mạng giết sạch bọn chúng khả quan hơn nhiều.

Tất nhiên Thiên Khỏa Vạn Giáng cũng không tin tưởng lắm vào lý do không kiềm chế được như Diệp Từ vừa nói, nhưng người ta đã nói vậy làm sao hắn có thể tiếp tục truy cứu nữa, vì thế ngượng ngùng gãi đầu, quay sang nói với các đoàn viên còn lại: "Tiến vào Thạch Tháp."

Tuy rằng từ trên Thạch Tháp có đạn pháo không ngừng bay xuống, nhưng sau khi có vài đoàn viên hi sinh, đa số những người còn lại cũng đã biết cách né đạn pháo, quá trình này có thể nói là tương đối thuận lợi, mất chừng 20' đã có thể xử lý xong hai tòa pháo đài.

"Nhóm phạm nhân to gan dám xông vào Ky Giáp Trận đã làm boss Thế Giới - Người máy số 48 - thực sự tức giận, quyết định giết sạch những kẻ xâm nhập khốn kiếp." Sau khi nhóm người họ xử lý xong hai tòa Thạch Tháp liền nghe thấy thông báo của hệ thống, kẻ đó liền ầm ầm keng keng lách cách, hàng loạt tiếng va chạm của kim loại vang lên vô cùng chói tai.

Người máy số 48 đã sống lại, cuộc chiến cuối cùng nhanh chóng được bắt đầu, nhưng chỗ khó nhai nhất của phó bản Ky Giáp Trận đã được xử lý nên con boss này chỉ cần Tank có kỹ thuật tốt một chút, khả năng tấn công cao một chút, căn bản sẽ không có gì khó khăn cả.

Về mặt này chủ tank của đoàn số 2 có thể xem là miễn cưỡng đủ tư cách, tuy rằng có vài kỹ năng sử dụng thất bại khiến bản thân suýt chết, nhưng cũng may bên cạnh hắn có đến năm người chơi phụ trách việc trị liệu cung cấp máu, nên hắn mới không phải gặp kết cục bị thảm ngã xuống nằm trên mặt đất.

Sau nửa tiếng chiến đấu gian khổ, rốt cuộc Người máy số 48 cũng bị đánh gục. Ngay giây phút Người máy số 48 nằm xuống, thông báo chúc mừng của hệ thống cũng lập tức rền vang:

"Chúc mừng công hội 'Thiết Huyết Chiến Mâu' là công hội đầu tiên đánh hạ được phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 300 điểm danh vọng công hội, 5000 điểm danh vọng tại thành chủ, 1000 đồng vàng. Chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ tên những vị anh hùng này"

"Chúc mừng người chơi 'Thiên Khỏa Vạn Giáng' vượt qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 1000 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch thành, 1 điểm thiên phú. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

...

"Chúc mừng người chơi 'Phong Quá Vô Ngân' vượt qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 1000 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch thành, 1 điểm thiên phú. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

...

"Chúc mừng người chơi 'Mị Sinh Mi Vũ' vượt qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 1000 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch thành, 1 điểm thiên phú. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

...

"Chúc mừng người chơi 'Công Tử U' vượt qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 1000 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch thành, 1 điểm thiên phú. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

...

Tất cả các đoàn viên đều ngẩn người nghe thông báo từ radio của hệ thống, sau đó đồng loạt ôm nhau mừng rỡ gào thét hoan hô. Diệp Từ đứng bên cạnh nhìn bộ dạng kích động của bọn họ cũng không kiềm được mà mừng rỡ theo, nhưng vì bản thân cô và mọi người có chút không thân thiết lắm nên về mặt cô cũng không lộ ra chút gì khác thường.

"Công tử, vui vẻ một chút đi." Diệp Từ đang đứng yên một bên, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một người to như con gấu ôm chặt lấy cô, sau đó còn vỗ vỗ mấy cái lên vai cô nữa. "Thủ sát, thủ sát đó. Tôi thật sự rất rất rất vui, tôi còn tưởng cả đời này mình không có duyên với hai chữ thủ sát này nữa chứ."

Là Phong Quá Vô Ngần.

Diệp Từ bị hấn vỗ đến đau cả vai, nhưng thấy hấn sung sướng như thế tâm trạng cô cũng bị lây nhiễm, cuối cùng không những không ngăn hấn lại mà còn học theo hành động ban nãy của hấn, ôm lấy rồi vỗ vỗ mấy cái lên vai.

Phản ứng mãnh liệt đầy sức sống này không khỏi làm cô nhớ lại cảm giác của mình khi lần đầu tiên giành được thủ sát. Lúc ấy phản ứng của cô còn dữ dội hơn những người ở đây nữa, cô còn nhớ mình đã hưng phấn chạy loanh quanh đến mười mấy vòng, cười to thể hiện sự hưng phấn của bản thân.

Tuy chuyện này đã qua rất lâu, cô còn đã trưởng thành, đồng thời còn rất nhiều lần giành được thủ sát, nhưng mỗi khi nhớ đến lần đầu tiên giành được thủ sát, Diệp Từ vẫn không kiềm được mà sôi trào nhiệt huyết.

Nên nhớ trò chơi này có bao nhiêu người chơi, là mấy trăm triệu người đấy!!! Thế mà bọn họ vượt qua được ngần ấy người giành được thủ sát, cái cảm giác chiến thắng ấy thật kỳ diệu làm sao.

Trong tất cả những người ở đây, có lẽ người mừng rỡ nhất là Thiên Khỏa Vạn Giáng. Hấn vốn là một người trầm tĩnh, bình thường luôn im lặng nhưng lúc này lại hưng phấn như điên, về mặt tươi cười rạng rỡ, hấn lần lượt ôm từng đội viên, khoe mát hồng hồng, chớp mũi cũng thế, nếu ở đây không có nhiều người như vậy chắc là hấn đã khóc luôn rồi.

Mọi người hoan hô kích động một lúc lâu mới dần dần ổn định được cảm xúc.

Thiên Khỏa Vạn Giáng bước đến trước xác người máy, hít một hơi thật sâu rồi cúi người xuống sờ thi thể. Trên thế giới này luôn tồn tại hai loại người đối lập, một là người tay đen xui xẻo, hai là người tay đỏ may mắn, hiển nhiên Diệp Từ là đại diện tiêu biểu cho nhóm người tay đen, còn Thiên Khỏa Vạn Giáng là một thành viên trong đội ngũ những người may mắn.

Trước mắt mọi người không ngừng lóe sáng, từng món từng món trang bị nhảy ra âm ầm. Bởi vì đây là thủ sát nên phần thưởng đặc biệt phong phú, mà phó bản bọn họ vừa hạ lại còn phải đánh năm trận nữa, còn về sau, những đội ngũ vượt qua phó bản này chỉ được chừng 3,4 món trang bị và vài thứ linh tinh khác thôi.

Lúc này dưới đất đã hiện ra mười bốn món trang bị, bốn cuốn sách kỹ năng nằm lộn xộn với nhau.

Xét theo quy củ bất thành văn, chủ tank, trị liệu cao nhất, DPS cao nhất đều có quyền lợi ưu tiên lựa chọn trang bị. Trước đây người có DPS cao nhất đều là Mị Sinh Mị Vũ, nhưng trong trận chiến này lại là Diệp Từ, cả phó bản, một mình Diệp Từ đánh ra 1700 vạn thương tổn, còn người đứng thứ hai Mị Sinh Mị Vũ chỉ đạt được 1000 vạn thương tổn thôi, mức chênh lệch này không phải chỉ một hai điểm.

Sau khi cẩn thận quan sát thao tác và năng lực ứng biến của Diệp Từ suốt đường đi, Mị Sinh Mị Vũ đã hoàn toàn bội phục nữ thợ săn này. Hấn vốn không phải là người hẹp hòi, thua thì sẽ nhận là thua, chuyện này không có gì phải nói nữa. Tuy rằng lúc Thiên Khỏa Vạn Giáng gọi DPS cao nhất đến chọn trang bị, trong lòng hấn có chút đau đốn, nhưng tích tắc sau hấn đã nghĩ thông suốt, hấn quyết định bản thân mình phải tiếp tục nâng cao kỹ thuật. Hy vọng sau này vẫn còn cơ hội cùng nữ thợ săn này hạ phó bản, khi đó nhất định phải tranh tài một phen.

Diệp Từ nhìn kỹ những món trang bị bên dưới mặt đất, mặc dù có vài kiện trang bị dành riêng cho lớp nhân vật thuộc chức nghiệp nhanh nhẹn, nhưng đối với Diệp Từ nó không được hợp ý lắm, thế nên cô đành bỏ qua chuyện lựa chọn trang bị. Mà trong số bốn quyển sách kỹ năng có một cuốn tên là "Đa Trọng Tiễn", lúc Diệp Từ vừa nhìn thấy nó rơi ra đã quyết định chọn nó, trang bị không có cũng chẳng sao, nhưng quyển sách này thì nhất định phải lấy được.

Xác suất rơi ra quyển kỹ năng "Đa Trọng Tiễn" này không thấp nhưng cũng không cao, tỷ lệ là 1/5000. Đánh boss 20-50 đều có thể rơi ra nó, nhưng trong tương lai, ưu thế của chức nghiệp thợ săn càng ngày càng lộ rõ, rất nhiều người chơi lựa chọn chức nghiệp này, khiến giá thành của quyển sách kia không ngừng tăng cao. Trước lúc cô trưởng thành thì giá của nó đã lên đến 10000 đồng vàng.

Cho nên, Diệp Từ không chút do dự liền lựa chọn sách kỹ năng.

"Đa Trọng Tiễn" là một trong số ít kỹ năng có thể gây thương tổn trong cả một phạm vi quần thể của chức nghiệp thợ săn. Ở giai đoạn đầu kỹ năng này có thể bắn ra ba mũi tên theo hình quạt, nhưng khi lên tới cấp 20, mỗi một lần số mũi tên nó bắn ra được lên đến con số bốn mươi tám, kỹ năng này lấy thợ săn làm tâm rồi tạo thành một phạm vi công kích 360 độ không có góc chết. Hoàn toàn xứng đáng là kỹ năng nghịch thiên. Chẳng qua kỹ năng này sau cấp 12 phải tìm đi tìm thầy dạy đặc biệt mới có thể học tập tiếp, mà người này ở đâu... Cái đó chỉ có Thượng Đế mới biết.

Cho nên, ở kiếp trước, cấp cao nhất của "Đa Trọng Tiễn" mà Diệp Từ được gặp cũng chỉ là cấp 12, khi ấy nó có thể phóng ra công kích hình quạt với góc 160 độ. Nhớ ngày đó, lúc cô và tên biến thái Lưu Niên kia PK, cái gã đẩy vào phút cuối cùng bất ngờ sử dụng "Đa Trọng Tiễn" cấp 12 khiến cô căn bản không chỗ trốn...

Aizzz, mỗi lần nhớ đến lại muốn khóc a...

"Cô không chọn trang bị nào khác sao? Chỉ cần quyển sách này à?" Thiên Khỏa Vạn Giáng tuy rằng đã đoán trước được Diệp Từ sẽ chọn "Đa Trọng Tiễn", nhưng lại không ngờ cô không lấy thêm món trang bị nào trong đồng đồ kia cả.

"Không cần, mọi người khai hoang không dễ, tôi lấy được quyển sách này đã rất hài lòng rồi, ngoài nó ra tôi không cần gì khác nữa." Diệp Từ lắc đầu, nói một cách thấu tình đạt lý. Cô làm sao nói được với Thiên Khỏa Vạn Giáng rằng mấy kiện trang bị này còn không bằng mấy món cô đang mặc trên người nữa?

Thiên Khỏa Vạn Giáng thấy cô hào phóng như thế cũng không nói thêm gì, tiếp tục phân trang bị cho đoàn viên khác. Mà quyết định của Diệp Từ lúc này khiến độ thân thiết của cô với các thành viên còn lại trong tăng lên không ít. Đặc biệt là mấy người chơi thuộc chức nghiệp đạo tặc, hiệp sĩ, thợ săn khác, họ vốn nghĩ cô sẽ chọn thật nhiều món, thật không ngờ cuối cùng lại chỉ lấy một quyển sách kỹ năng, lòng cảm kích của họ đối với cô quả thực là không cần nói cũng hiểu.

Chia trang bị xong, bởi vì là thủ sát, mỗi người đều được thêm không ít điểm, người lấy được trang bị, tuy rằng bị trừ rất nhiều điểm tích phân, nhưng vẫn rất thỏa mãn, người không có được trang bị, cũng có thể đổi tiền, tự nhiên cũng rất vui mừng.

Tất cả đều vui vẻ, mọi người ai cũng vui vẻ, cả nhà đều vui vẻ.

Thoát khỏi phó bản, Diệp Từ nhìn đồng hồ, không ngờ đã gần 3 giờ sáng, cô vội vàng nhắn tin cho Phong Quá Vô Ngân báo mình phải log out đi ngủ.

Mà người chỉ huy đoàn số 2, Thiên Khỏa Vạn Giáng, thì đi đến nơi đóng quân công hội, hắn vừa đến liền vào thẳng phòng họp.

Phòng họp là một phòng riêng, chỉ có người được hội trưởng mời mới có thể vào.

Trong phòng hội nghị lúc này Thiên Sơn Tà Dương và Linh Hào Tỳ Sương đang cùng xem clip ghi hình trận chiến giành thủ sát của đoàn số 2. Thiên Sơn Tà Dương chỉ vào đoạn Diệp Từ dẫn quái tinh anh nói: "Quay ngược lại chút, xem lại đoạn này."

Linh Hào Tỳ Sương liền bấm trả lại, hai người chăm chú nghiên cứu cẩn thận từng động tác của cô.

Thiên Khỏa Vạn Giáng đứng một lúc lâu, phát hiện hội trưởng và phó hội trưởng chỉ lo xem clip ghi hình phương pháp của bọn họ, căn bản không phát hiện hấn tiến vào, nên hấn đành phải chủ động lên tiếng: "Hội trưởng, phó hội trưởng."

"Thiên Khỏa, đã tới?" Linh Hào Tỳ Sương vội vàng báo hấn ngồi xuống. Sau đó chỉ vào clip ghi hình cười nói: "Cậu xem qua chưa?"

"Tôi có quan sát ở hiện trường, nhưng ở mọi góc độ thế này thì chưa." Thiên Khỏa Vạn Giáng bước đến xem hình ảnh trước mắt, về mặt liền xuất hiện một loại biểu cảm nói không nên lời.

Thiên Sơn Tà Dương bỗng nhiên lên tiếng: "Biểu hiện của cô ta như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bắn Đạn Pháo Thật Tốt Là Được

Nhận xét của một người chơi bình thường với một cao thủ và một chỉ huy giỏi đều hoàn toàn khác nhau.

Thiên Sơn Tà Dương là một người cực kỳ cẩn thận, tuy đã nghe những lời đánh giá về Diệp Từ từ mấy người Mưa Đứng Lúc đồng thời cũng bảo Linh Hào Tỳ Sương đi điều tra cụ thể và lúc này đã xem hết quá trình đánh hạ phó bản nhưng vẫn muốn nghe thêm lời nhận xét với góc nhìn là một cao thủ chỉ huy từ Thiên Khỏa Vạn Giáng.

"Minh không nhận xét thêm về mặt thao tác nữa, có lẽ bản thân hội trưởng cũng đã nhìn thấy rồi, đây tuyệt đối là một cao thủ. Có điều tầm nhìn của cô ta quá tuyệt, khả năng ứng biến cũng rất giỏi." Tình cờ lúc này đoạn ghi hình chiếu đến đoạn Diệp Từ bắn ba quả đạn pháo, Thiên Khỏa Vạn Giáng bỗng nhiên cười nói: "Với lại là can của cô gái này cũng rất lớn, gặp chuyện rất thích giải quyết một cách bất ngờ, điểm này mình có chút không quen."

Thiên Sơn Tà Dương cũng cười nói: "Cậu cũng thật là... đã từng đi lính đấy, gặp chuyện còn không bằng phụ nữ, lúc nào cũng cẩn thận từng li từng tí."

Thiên Khỏa Vạn Giáng nghe thấy thế cũng không tức giận, bọn họ đều là bạn thân cùng nhau tham gia quân ngũ, cười nói: "Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền (sử dụng cẩn thận thì thuyền dùng được vạn năm), Thiên Sơn, câu này ngày trước chính cậu dạy bọn mình mà."

Linh Hào Tỳ Sương nhìn hai người cũng mỉm cười: "Thế thì chuyện này cứ quyết định như vậy nhé."

"Ừ, cứ quyết định như vậy." Thiên Sơn Tà Dương vỗ bàn một cái.

Thiên Khỏa Vạn Giáng lại giật mình: "Các cậu không đùa đấy chứ?"

Cả hai đều lắc đầu.

"Mình thấy hai cậu mới thật sự là liễu lĩnh..." Thiên Khỏa Vạn Giáng liếc mắt xem thường, lẩm bầm vài tiếng.

Do buổi tối thức đến khuya nên hôm nay Diệp Từ đến lớp liền ngủ gà ngủ gật. Cố gắng mãi mới chờ được đến lúc tan học, cô liền lập tức gục đầu xuống bàn không nhúc nhích nữa.

Phương Tô Tô ngồi cạnh thấy Diệp Từ như vậy, buồn cười trêu ghẹo: "Đêm qua lén gặp đàn ông à? Làm sao mà đến nông nổi này rồi?"

Diệp Từ bật cười đáp: "Tớ còn mong được như thế chỉ tiếc là chưa có cơ hội. Cả đêm qua đánh Ky Giáp Trận mệt muốn chết."

"Các cậu có chấp thật, Hàm Ngục Tàn Khốc mới hạ chưa được bao lâu đã lập đội đánh Ky Giáp Trận, kết quả thế nào? Chết thảm lắm đúng không?" Phương Tô Tô vừa cười vừa nói: "Hôm qua bọn mình cũng đánh phó bản đó, bị diệt đến mức tớ muốn khóc luôn, nghe nói hôm nay sẽ đánh tiếp nữa, tiền đâu mà tớ sửa trang bị đấy..."

"Vượt qua rồi." Diệp Từ ngáp một cái rồi nói.

"Hả?" Phương Tô Tô vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở to muốn rơi xuống đất, cô sợ mình nghe nhầm liền hỏi lại: "Qua... qua thật hả?"

Diệp Từ gục đầu xuống bàn không nói thêm gì, Phương Tô Tô làm sao dễ dàng bỏ qua như vậy, có điều ngay lúc này bỗng nhiên phía cửa phòng học vang lên một tiếng nói sang sảng: "Tô Tô." Giọng nói này thật quen tai, Diệp Từ ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Tàn Sở Nhược đang chạy đến chỗ ngồi của hai cô.

Phương Tô Tô vừa nghe thấy Tàn Sở Nhược gọi tên mình lại còn lập tức chạy sang, gương mặt liền đỏ bừng lên. Cô vội vàng đứng dậy: "Tàn sư huynh."

Cả hai chào hỏi vài câu, sau đó Tàn Sở Nhược vào thẳng vấn đề: "Tô Tô, cô gái tên Công Từ U kia có thân với em không?"

Phương Tô Tô giật mình, theo bản năng gật đầu: "Cũng tạm."

"Hôm nay lúc anh đi học về nghe thấy tin công hội Thiết Huyết Chiến Mâu đã xử lý xong phó bản Ky Giáp Trận hồi nửa đêm, giành được thủ sát, trong đội đó có cả Công Từ U nữa."

"Hớ?" Tuy Phương Tô Tô vừa mới nghe tin này từ Diệp Từ nhưng lúc này nghe chính miệng Tàn Sở Nhược nói vẫn khẽ giật mình, cô liếc mắt nhìn Diệp Từ, phát hiện bạn mình vẫn đang gục đầu ngủ, chẳng thêm để ý đến ai, giống như căn bản không hề nghe thấy hai người bên cạnh đang bàn luận về chính mình.

"Bây giờ trên diễn đàn muốn nổ tung rồi, ai cũng mong Thiết Huyết Chiến Mâu post clip ghi hình quá trình hạ phó bản nhưng bọn họ từ chối rồi. Cho nên anh mới đến đây hỏi em thử xem em có thể hỏi Công Từ U một chút được không."

"Cái này..." Phương Tô Tô lại liếc trộm về phía Diệp Từ, cô thật sự rất muốn nói cho Tàn Sở Nhược biết Công Từ U mà anh ta đang tìm đang nằm ngủ bên cạnh đây này, nhưng cô không thể phản bội bạn mình, cuối cùng chỉ đành đáp bừa: "Để em thử hỏi cô ấy xem."

Tàn Sở Nhược nghe Phương Tô Tô trả lời như vậy liền thờ phào nhẹ nhõm. Hai người nói thêm vài câu, hẹn tối nay online đánh phó bản rồi Tàn Sở Nhược liền rời khỏi phòng.

"Có nghe gì không, có nghe gì không, Diệp Từ, cậu mau mau kể mình nghe đi." Phương Tô Tô thấy Tàn Sở Nhược đi khỏi liền kéo tay Diệp Từ, bắt đầu năn nỉ.

Diệp Từ nheo mắt nhìn Phương Tô Tô, một lúc sau mới nói: "Cậu nói với anh ấy chỉ cần bắn đạn pháo thật tốt là được." Câu trả lời này lại làm Phương Tô Tô nhao nhao nài nỉ một trận, mãi đến khi xác nhận rằng Diệp Từ không nói đùa, cô nàng mới cẩn thận ghi nhớ.

Tối đó, Phương Tô Tô thuật lại nguyên văn câu trả lời của Diệp Từ cho Tàn Sở Nhược nghe, khiến Tàn Sở Nhược suy nghĩ muốn nát óc mà nghĩ hoài không ra.

Lúc Diệp Từ vào lại trò chơi đã là năm giờ chiều, sau khi đăng nhập, lập tức nhận được tin nhắn riêng của Lưu Sướng, cô nàng nói với giọng khá là hí hửng: "Tiểu Từ, cậu biết tin gì chưa? Tin nóng hổi luôn nha."

Trước giờ Diệp Từ không có hứng thú lắm với những loại chuyện bát quái, có thì nghe không có thì thôi, không giống như Lưu Sướng, chỉ cần biết một chút xui thôi sẽ truy hỏi đến tận ngọn tận nguồn.

"Chuyện gì?" Cô vừa làm Hóa Diễm Tên vừa lơ đãng trả lời Lưu Sướng.

"Đồng Âm có bạn trai." Lưu Sướng thần thần bí bí nói.

"Con gái mười tám mười chín tuổi, có bạn trai cũng không có gì lạ, cậu làm gì cứ như mẹ cậu ấy thế?"

"Không phải không phải, con gái lớn rồi có bạn trai đương nhiên không lạ, nhưng cậu biết bạn trai cậu ấy là ai không?"

Vấn đề này lại càng khó mà kích thích được trí tò mò của Diệp Từ, bạn trai của bạn không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Vì thế cô lại càng cụt hứng hỏi: "Ai?"

"Thế nào cậu cũng hết hồn cho coi, là... Hà Tiêu." Lưu Sướng chậm rãi nói từng chữ.

Quả nhiên, Diệp Từ bỗng nhiên dừng tay lại, việc Đồng Âm thích Thiên Sơn Tà Dương cô đã nhìn ra từ lâu rồi, nhưng thật không ngờ hai người họ thật sự thành đôi. Sau khi ngừng một chút, Diệp Từ lại tiếp tục bắt đầu làm tên: "Thiên Sơn có đối xử tốt với cậu ấy không?"

"Đồng Âm bảo rất tốt." Lưu Sướng cười với giọng điệu đen tối, cô nàng vốn định bàn luận nghiên cứu vấn đề này với Diệp Từ một cách cẩn thận nhưng thấy Diệp Từ có vẻ không tập trung lắm, lại còn thường xuyên im lặng nên cô nàng cũng dần mất hứng, rồi đi luyện cấp tiếp.

Sự kiện công hội Thiết Huyết Chiến Mâu giành được hai cái thủ sát trong game Vận Mệnh quả thật giống như việc ném một hòn đá vào mặt hồ tĩnh lặng, khơi dậy từng con sóng nước, phạm vi thể lực càng lúc càng lớn, càng lúc càng rộng. Điều này cũng tương đương với việc càng lúc có càng nhiều người chơi bị hấp dẫn, trong một thời gian ngắn, danh tiếng của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu vang dội khắp nơi, thu hút gần như toàn bộ sự chú ý của mọi người, lời yêu cầu xin được gia nhập hội tăng đột biến.

Ban quản lý công hội nhìn số lượng người gửi đơn xin gia nhập mà đặc ý vô cùng, chỉ trong vòng ba bốn ngày, quy mô công hội đã mở rộng đến mức hơn năm ngàn người. Lúc này công hội không cần phải khai hoang nữa, thời gian rảnh rỗi của Diệp Từ cũng theo đó mà tăng lên. Cô nếu không phải đi cùng bạn bè đánh phó bản cấp độ khó cũng tìm phó bản thường mà luyện cấp, tuy quá trình có chút nhàm chán nhưng thu hoạch lại rất là phong phú.

Vài ngày cực khổ qua đi, cấp bậc của Diệp Từ rốt cuộc cũng đạt đến con số 18, gần thêm một bước với người đứng đầu bảng xếp hạng là Buồng Tay Cô Ấy Ra. Ngay lúc cô đang luyện cấp ở phó bản, bất ngờ nhận được tin nhắn riêng từ Ánh Mặt Trời: "Tiểu Từ, cậu đang làm gì thế?"

"Mình đang luyện cấp, có chuyện gì không?" Diệp Từ nhìn dòng tin nhắn của Đồng Âm, chợt nhớ đến chuyện hai ngày trước Lưu Sướng đã nói, trực giác mách bảo cô rằng Đồng Âm tìm mình nhất định là ý của Thiên Sơn Tà Dương.

Quả nhiên trực giác của cô đã không sai, sau khi Đồng Âm nói linh tinh vài câu liền nói ra ý đồ của mình: "Cậu đến phòng họp của công hội đi." Nói xong liền dừng một chút mới nói tiếp: "Thiên Sơn bảo có một vài chuyện muốn nói với cậu."

"Được." Diệp Từ bần tiện mấy mũi tên, giết thêm vài con quái nhỏ lân cận mình rồi thu dọn đồ đạc trở về công hội.

Vừa bước vào trụ sở công hội, một khung cảnh vô cùng náo nhiệt lập tức hiện ra trước mặt cô, người đến người đi nhộn nhịp vô cùng, có điều ai cũng lạ mặt cả, xem ra đều là người mới. Đương nhiên dù không phải người mới đi nữa e là Diệp Từ, một người thường xuyên đi lang thang bên ngoài, cũng chẳng nhận ra được mấy người.

Cô đi tới phòng họp, vừa gõ cửa liền nhận được lời mời vào phòng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Từ bước vào phòng họp công hội, trước đây tuy cô là một trong mười người đứng đầu bảng xếp hạng chức nghiệp Pháp Sư nhưng quan hệ với mọi người quá kém, căn bản chẳng công hội nào cần cô, đừng nói chỉ được bước vào một nơi quan trọng đối với mỗi công hội như thế này. Thế nên lúc này trong lòng cô có một chút cảm giác mới mẻ.

Căn phòng này có sức chứa khoản một trăm người, ở giữa có một cái bàn dài kiểu bàn ăn của quý tộc châu Âu. Lúc này ngồi ở vị trí chủ vị là Thiên Sơn Tà Dương, bên tay phải hẳn là Ánh Mặt Trời.

Cả căn phòng lớn cộng thêm Diệp Từ nữa cũng chỉ có ba người, ngoài ra không còn ai nữa.

Ánh Mặt Trời thấy Diệp Từ bước vào liền vội vàng đứng lên tiếp đón, sắc mặt cô nàng hồng hào, khóe mắt giữa lông mày có chút long lanh, nhìn là biết tâm trạng rất tốt. Việc này cần phải cảm ơn đội ngũ thiết kế nhân vật của game Vận Mệnh, tâm trạng của người chơi có thể ảnh hưởng đến cảm xúc và động tác của nhân vật đến 95%, nhờ thế bất kể người chơi đang cảm thấy như thế nào đều có thể biểu hiện ra bên ngoài vô cùng chân thật.

Thiên Sơn Tà Dương gửi cho Diệp Từ một lời mời kết bạn, Diệp Từ cũng không từ chối. Cô nhìn Ánh Mặt Trời gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống ghế ở đầu phía bên kia của chiếc bàn, vừa vận mặt đối mặt với Thiên Sơn Tà Dương. Kế đó cô bình tĩnh nói: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Thiên Sơn Tà Dương không vội đáp ngay, ngược lại Ánh Mặt Trời liền đứng lên, nói với Diệp Từ: "Hai người nói chuyện đi, mình ra ngoài trước."

Thiên Sơn Tà Dương gật đầu, nhìn cô nàng rồi mỉm cười nói: "Lát nữa anh dẫn em đi luyện cấp."

Gương mặt lộ rõ sự vui vẻ của Ánh Mặt Trời liền đỏ bừng, cô nàng cúi đầu chạy đi. Lúc đi thậm chí còn quên chào Diệp Từ nữa.

Diệp Từ nhìn Ánh Mặt Trời và Thiên Sơn Tà Dương, không biết vì sao trong lòng có chút bất an.

Mãi đến lúc Ánh Mặt Trời đã rời khỏi phòng họp, Thiên Sơn Tà Dương mới từ tốn nói: "Công tử, anh nghe nói trước đây em từng chơi game ‘Dị Vực Online’?"

Dị Vực Online? Diệp Từ giật mình suy nghĩ một lát. Đối với người khác mà nói, Dị Vực Online là một trò chơi rất thịnh hành trước khi Vận Mệnh ra đời, thậm chí đến thời điểm này, nó và Vận Mệnh vẫn còn liên tục tranh giành ngôi vị đứng đầu trên các bảng xếp hạng. Nhưng đối với Diệp Từ mà nói, đây thật là chuyện của mười năm trước, thời gian quá lâu khiến cho trí nhớ của cô có chút mờ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chỉ Huy Đội Số 1

Thiên Sơn Tà Dương thấy Diệp Từ không trả lời lại nghĩ là cô vẫn còn đề phòng mình, vì thế lại cười nói: "Anh chỉ hỏi thế thôi, em không muốn trả lời cũng không sao."

Diệp Từ liếc mắt nhìn hắn, biết hắn hiểu lầm sự im lặng của mình nhưng cũng không muốn giải thích, chỉ là gật đầu rồi thôi.

"Vậy có thể nói anh biết ID em dùng trong game Dị Vực được không?" Thiên Sơn Tà Dương thấy Diệp Từ không phủ định, vì thế lại hỏi tiếp câu thứ hai một cách cẩn thận.

Vấn đề này thật đúng là làm khó Diệp Từ, chuyện đã quá lâu cô khó mà nhớ chính xác được. Dù ngày đó cô là một trong những người đầu tiên đăng ký chơi game Dị Vực ấy, nhưng đây không có nghĩa là cô sẽ nhớ rõ mọi thứ về nó. Cô lại nghiêng đầu suy nghĩ, cố gắng nhớ lại chuyện của mười năm trước, lát sau mới ngập ngừng quay sang đối mặt với ánh nhìn chăm chăm của Thiên Sơn Tà Dương, ngập ngừng nói: "Hình như là... Hải Đăng...thì phải..."

Cô nói hơi nhỏ nên Thiên Sơn không nghe được hai chữ cuối tỏ vẻ không chắc chắn lắm của cô, nhưng chỉ cái tên kia thôi đã đủ làm hắn không kiềm được sự kích động. Trước đây dĩ nhiên hắn cũng đã từng chơi Dị Vực, mà những người từng chơi Dị Vực thì không ai không biết cái tên Hải Đăng kia.

Đó là một pháp sư có kỹ thuật vô cùng điêu luyện, thao tác giỏi cực kỳ. Mặc dù có một số chỗ vẫn còn hơi non nớt nhưng ai cũng công nhận Hải Đăng là một pháp sư giỏi nhất nhì Dị Vực.

Thật ra từ báo cáo của Linh Hào Tỳ Sương, Thiên Sơn Tà Dương đã sớm biết Diệp Từ là Hải Đăng, nhưng trong lòng hắn vẫn còn chút nghi ngờ.

Thứ nhất về mặt thao tác, tuy thao tác của Hải Đăng rất giỏi nhưng rõ ràng vẫn còn non nớt và dễ bị kích động, căn bản không giống với Công Tử U vừa giỏi vừa lão luyện như vậy. Kế nữa, Hải Đăng nổi tiếng trong Dị Vực là một người không hề thân thiện, lại còn lạnh lùng ích kỷ, khác xa với thái độ hòa đồng dễ chịu của Công Tử U.

Cho nên, với tư cách là hội trưởng, Thiên Sơn Tà Dương không thể không xác nhận trực tiếp với Diệp Từ một lần nữa. Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ vui mừng, sau đó cố ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh cười nói: "Anh cứ nghĩ Hải Đăng tuổi không nhỏ, không ngờ em lại bằng tuổi với Âm Âm."

Thiên Sơn Tà Dương gọi Đồng Âm bằng tên thân mật như vậy khiến Diệp Từ cảm thấy có chút ớn lạnh, có điều cô chỉ khẽ nhếch môi một chút mà thôi. Hiện giờ cô thật sự tò mò không biết Thiên Sơn Tà Dương tìm cô đến đây là vì chuyện gì, bảo Đồng Âm gọi mình đến đây mà cả nửa ngày chỉ hỏi chuyện Dị Vực, chẳng lẽ là muốn chiêu hiền đãi sĩ?

Tuy nghĩ như thế nhưng cô lại không hề nóng nảy lên tiếng.

Mười năm, Diệp Từ đã gặp không ít chuyện, hiểu không ít nguyên tắc, học được không ít tiểu xảo.

Tại thời điểm đàm phán giao dịch, tuyệt đối không được nôn nóng lên tiếng trước, phải lùi một bước, lấy tĩnh chế động, bạn càng bình tĩnh thì đối phương càng dễ mất phương hướng.

Vì thế Diệp Từ chỉ cười cười, tựa lưng vào ghế nhìn thẳng vào Thiên Sơn Tà Dương, không nói thêm một câu nào.

Hành động này của cô ít nhiều khiến Thiên Sơn Tà Dương rơi vào thế bị động. Hắn biết Diệp Từ chỉ là một cô gái mười tám tuổi, đây là độ tuổi vừa non nớt vừa xóc nổi, rất khó giữ được bình tĩnh, chỉ cần tăng bốc mấy câu hoặc thêm vài lời ngon ngọt sẽ lên mây ngay. Vậy mà không ngờ cô gái này lại không hề bị ảnh hưởng, khiến hắn có cảm giác nhìn không thấu.

Cô ta không ngây thơ như Đồng Âm và Hòa Thương, càng không dễ mất bình tĩnh như Lưu Sương. Sự tồn tại của cô ta như một dòng nước bình lặng, bất kể mình có làm gì cũng sẽ bị sự tĩnh lặng này cuốn trôi sạch sẽ.

Cũng giống như lúc này đây, mình đã nói rất nhiều chuyện về Dị Vực, có nói thẳng, có quanh co nhưng chung quy cũng là khen ngợi cô ta, vậy mà cô ta vẫn không hề có phản ứng, chỉ im lặng nhìn mình, giống như những lời nói kia không liên quan gì đến bản thân cô ta cả.

Cuối cùng Thiên Sơn Tà Dương cũng không kiềm được mà bắt đầu nóng nảy, hắn vốn muốn trò chuyện một chút để tâm trạng Diệp Từ tốt lên, sau đó sẽ thân thiện với hắn hơn, như thế hắn mới đề cập đến vấn đề chính. Cho cô ta ở lại công hội hành động thoải mái như vậy cũng vì đề cô ta cảm nhận được bản thân hắn coi trọng cô ta như thế nào, từ đó một lòng phục vụ công hội.

Thế mà Diệp Từ chẳng góp lời chứ đừng nói chi là nói những lời dư thừa, nụ cười cùng thái độ lặng lẽ kia đã biến hẳn thành một diễn viên độc thoại có diễn xuất vô cùng yếu kém.

Diệp Từ nhìn đồng hồ, cô đã lãng phí ở đây hết một tiếng rồi, cô nhìn không được ngập một cái. Thiên Sơn Tà Dương thật đúng là giỏi chịu đựng, nhất định phải ép mình thả dây thang xuống cho hẳn, sau đó mới thuận thế ép người sao? Nhưng thật không may, tính của Diệp Từ ghét nhất chính là làm người tốt, cái thang này cô cũng không có ý định hạ.

Vì thế Diệp Từ đứng lên nói: "Hội trưởng, bạn tôi vừa nhờ tôi đến giúp đánh hạ phó bản, nếu không có chuyện gì xin phép tôi muốn đi trước."

Dứt lời, Diệp Từ không nói dong dài với Thiên Sơn Tà Dương nữa mà xoay người chuẩn bị bước đi. Thiên Sơn Tà Dương thấy thế, đành bất chấp tất cả, vội nói: "Công tử, còn có chút việc, em tạm thời đừng gấp gáp."

"Chuyện gì? Lại chuyện Dị Vực?" Diệp Từ quay đầu, ánh mắt có chút vẻ châm biếm.

"Không phải." Thiên Sơn Tà Dương thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ, cô gái này thật lợi hại, có thể ép hẳn rơi vào thế bị động đến mức này: "Không phải, công hội muốn em lên làm trưởng nhóm chỉ huy chính, đánh phó bản." Nói xong hẳn liền gửi cho Diệp Từ một yêu cầu giao dịch, ở đây có một tài khoản trống: "Tài khoản này là tiền lương của em, mỗi tháng 1 vạn tệ tiền thật, đương nhiên, còn có trích phần trăm khác, em chỉ cần giúp công hội đánh phó bản, hạ được ngũ giáp hoặc là đánh xuyên qua phó bản, tiền lương tuyệt đối không ít..."

Một vạn tệ đối với một nữ sinh mới 18 tuổi mà nói, thật sự là một con số không nhỏ, huống chi còn chưa tính tiền thưởng trích phần trăm nữa. Ý đồ của Thiên Sơn Tà Dương đã vô cùng rõ ràng.

Thu mua lòng người? Diệp Từ hơi híp con ngươi lại.

Chỉ sợ sau khi cô đồng ý, công hội Thiết Huyết Chiến Mâu sẽ lập tức đăng bài ở diễn đàn, nói rõ chuyện Công Tử U chính là Hải Đăng của Dị Vực Online, đồng thời nương theo đó mà gây tiếng vang. Hải Đăng trong Dị Vực tuy không phải cao thủ đứng đầu, nhưng lại là cô gái duy nhất lọt vào được top mười cao thủ đứng đầu, dĩ nhiên hiệu ứng tuyên truyền sẽ không thấp. Thiết Huyết Chiến Mâu tung tin này ra chủ yếu chỉ muốn thu hút thêm người chơi cho công hội, tăng hạng trên bảng xếp hạng mà thôi. Huống chi "Hải Đăng" này còn đang giữ nhiều cái thủ sát như vậy, lợi ích trong chuyện này thật khó mà kể hết...

Tuy rằng Thiên Sơn Tà Dương đưa ra điều kiện không tệ, tiếc là Diệp Từ lại không hề động tâm chút nào. Trên đời này, cô cực kỳ không thích bị lợi dụng, huống chi cô chưa hề nghĩ mình sẽ ở lại công hội Thiết Huyết Chiến Mâu này cả đời, vậy thì tại sao phải vì chút lợi ích này mà bán chính mình?

Công Tử U cô chẳng lẽ chỉ đáng giá một chút tiền vậy sao?

Diệp Từ lập tức không chút do dự từ chối giao dịch của Thiên Sơn Tà Dương, sau đó bình thản cười nói: "Tôi không thích làm quan. Lương cao cũng vậy, tôi chơi game vui vẻ là chính, có tiền hay không cũng không quan trọng lắm." Nói đến đây, cô ngược nhìn xem vẻ mặt Thiên Sơn Tà Dương có chút xấu hổ nào không, lại nói tiếp: "Còn về chuyện công hội cần tôi, dĩ nhiên tôi sẽ không chối từ."

Nếu Diệp Từ đã nói đến nước này, Thiên Sơn Tà Dương cũng không khách sáo nữa: "Vậy ngày mai em dẫn đội số 1 đánh phó bản Ky Giáp Trận đi." Nói xong, hẳn lại bỏ thêm một câu: "Em chỉ huy."

Diệp gật gù đầu, nửa thật nửa giả nói: "Hội trưởng đã coi trọng tôi như vậy... tôi sẽ cố gắng."

Dứt lời, cô liền dứt khoát rời khỏi phòng họp. Cô vừa rời đi, Linh Hào Tỳ Sương liền bước vào, nhìn Thiên Sơn Tà Dương hỏi: "Thế nào?"

Thiên Sơn Tà Dương cau mày, thờ dãi một hơi: "Mình thật không dám tin cô ta chỉ mới mười tám tuổi. Cách nói chuyện già dặn lại còn vô cùng lão luyện làm mình không chiếm được chút lợi ích nào." Nói xong hẳn thấy Linh Hào Tỳ Sương nhướn mi lại than một hơi, giọng nói chút thất bại: "Cô ta từ chối chức chỉ huy, nhưng lại không cự tuyệt dẫn đội đánh phó bản."

"Chuyện Dị Vực..." Linh Hào Tỳ Sương cũng khẽ nhíu mày.

"Cả quá trình đều không lên tiếng, con mẹ nó chứ, nghĩ lại mình thật giống con khi diễn trò."

Linh Hào Tỳ Sương không nói thêm gì, bật máy ghi âm của phòng họp, lát sau thờ dãi: "Tiếng cô ta nói chuyện không rõ ràng lắm, căn bản không thể mang đi tuyên truyền. Xem ra không thể mượn danh tiếng của Hải Đăng rồi."

Thiên Sơn Tà Dương gượng cười nói: "Thôi bỏ đi, không cần dùng mấy cách này để nâng cao danh tiếng công hội, có hoa không quả, chi cần có thể đánh qua phó bản, danh tiếng gì cũng có."

Diệp Từ ít nhiều cũng đã đoán được Thiên Sơn Tà Dương muốn lợi dụng mình, nhưng không ngờ được bọn họ còn đặt cả máy ghi âm.

Sáu giờ tối ngày hôm sau, Diệp Từ đứng giờ online, dẫn tất cả thành viên của đội số 1 đã tập trung đầy đủ vào Ky Giáp Trận. Tuy rằng lúc đội số 2 xử lý xong phó bản, người đội số 1 cũng nghe danh nữ thợ săn này không ít, nhưng lần này cô ta đến chỉ huy, ít nhiều gì cũng khiến các đội viên mang chút tâm trạng bài xích. Cũng dễ hiểu thôi, một người xa lạ từ đâu chạy đến làm chỉ huy, mấy ai chấp nhận được, đây vốn là bản tính của con người, thế nên khi bọn họ đứng đối diện Diệp Từ, thái độ này được bày ra vô cùng rõ ràng.

Diệp Từ cũng không thêm đề ý, trách nhiệm của cô là dẫn bọn họ đánh qua phó bản, cô hoàn toàn không có ý định bồi dưỡng tình cảm chiến hữu gì với bọn họ cả.

Về vấn đề chỉ huy, Diệp Từ cũng chẳng xa lạ gì, cô từng chỉ huy không ít đội ngũ, có điều sau này vì vấn đề cá nhân, đến công hội còn không có thì lấy đâu ra đội ngũ cho cô chỉ huy nữa.

Cô nhâm tính một lúc, đã rất lâu rồi không đứng ở vị trí chỉ huy, cảm giác có chút xa lạ làm cô bắt đầu hơi hồi hộp.

Nhưng phong độ rất nhanh đã trở lại. Phong cách chỉ huy của Diệp Từ là không nói nhiều những chuyện vô nghĩa, những gì cần làm nhiều lắm chỉ nói hai lần, có thể đánh thắng hay không đều tùy vào sự phối hợp của bọn họ. Cho nên dưới cách chỉ huy này của cô, trừ việc tập trung cao độ còn yêu cầu có sự phối hợp rất cao của cả đoàn thể.

Đội số một hiển nhiên vẫn chưa quen cách chỉ huy của Diệp Từ, cộng thêm chút bài xích ban đầu, sự phối hợp dĩ nhiên cũng giảm xuống, chỉ mới đến chỗ quái tinh anh đã bắt đầu loạn cả lên. Quái vừa mới tung một kỹ năng tấn công đã giết chết được tank số 3, 4, 5, kể đó đến lượt buff, OT kéo quái, lần lượt bị giết sạch.

Ngay lập tức trong đội vang lên tiếng kêu la không ngớt, có oán trách, có mắng chửi, thậm chí còn có người hận không thể giết chết Diệp Từ để xả cơn tức giận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đội Số Một Qua Cửa

Đúng lúc này, Diệp Từ với trình độ ứng biến nhanh nhạy và kỹ thuật thành thạo, nhẹ nhàng ngăn chặn con quái tinh anh, sau đó xử lý nó ngay trước mặt tất cả mọi người một cách gọn ghẽ. Cho đến lúc này, những đội viên kia dù trong lòng có bất mãn hay cảm giận gì cũng phải hoàn toàn chịu thua. Cả đội 24 người vây đánh một con quái tinh anh suốt một lúc lâu mà vẫn chẳng đâu ra đâu, thế mà nữ thợ săn này lại có thể dễ dàng giết chết nó như vậy, chuyện này nếu để người ngoài biết chắc bọn họ chỉ còn nước độn thổ.

Thu thập thi thể xong, mọi người ăn uống một chút chờ hồi phục. Mà lúc này những lời xì xào bàn tán về Diệp Từ cũng không còn nữa, hành động vừa rồi của Diệp Từ như một cái tát giáng thẳng vào mặt các đoàn viên tinh anh của đội số 1 của Thiết Huyết Chiến Mâu.

Diệp Từ thoải mái ngồi trên một tảng đá, vỗ vỗ đầu lão Tam, nhìn những người ở đây bằng ánh mắt hết sức lạnh lùng, chẳng hề có tí tình cảm nào, đến tận lúc các đội viên đội 1 đã hồi phục rồi mà cô vẫn không có làm thêm hành động gì khác.

Các thành viên đội 1 bị ánh mắt của cô nhìn đến phát sợ, rốt cuộc có mấy người lớn gan lên tiếng hỏi: "Chỉ huy, có đánh nữa không?"

Ánh mắt sắc bén của Diệp Từ lập tức di chuyển về phía mấy người vừa nói, dọa bọn họ giật mình, không dám hỏi nữa.

Thế giới này là vậy đấy, muốn người khác phục tùng thì không thể nói suông vài câu là được. Cách đơn giản, nhanh chóng và trực tiếp nhất là cho bọn họ thấy bạn mạnh như thế nào, sau đó bọn họ sẽ tự động nghe lời bạn thôi.

"Tôi biết các người cảm thấy tôi không có tư cách chỉ huy ở đây. Có điều nhiệm vụ của tôi là đánh qua phó bản này, còn việc tâm trạng hay cảm nhận các người như thế nào hoàn toàn không nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi." Cách nói chuyện của Diệp Từ bẩm sinh đã hờ hững lạnh lùng, khiến bầu không khí vốn lãnh lẹo lại càng lạnh hơn.

Lời này vừa dứt, có rất nhiều người chơi vốn đã bất mãn cô từ đầu lập tức đáp trả: "Cô nghĩ cô giỏi lắm sao, chỉ huy mà cầm như hén, không giải thích, không hướng dẫn, không nhắc nhở, vậy mà đòi qua cửa, cô nghĩ bọn tôi là thần tiên chắc."

Cô liếc mắt nhìn người vừa nói, vẻ mặt dịu xuống một chút, cô đứng lên, bình thản nói: "Không ngờ đội tinh anh của Thiết Huyết Chiến Mâu chỉ cần đòi người chỉ huy là không thể đánh nữa."

Câu nói này tuy nhẹ như lông hồng nhưng khi ngấm nghĩ thì lại nặng tựa Thái Sơn, khiến tất cả người chơi ở đây đều xấu hổ đỏ mặt. Thật ra cách đánh phó bản này như thế nào trước khi vào Diệp Từ đã nói với bọn họ vô cùng rõ ràng, trong quá trình cần phải làm gì làm gì cô cũng đã nhắc nhở qua, chỉ là bọn họ không quen với cách chỉ huy nhanh gọn này, với cả bản thân bọn họ cũng không muốn nghe theo sự chỉ huy của Diệp Từ nên mới có nhiều sai lầm như vậy.

Mà bọn họ chẳng ai muốn chấp nhận kết quả tồi tệ ấy, đương nhiên đều sẽ đẩy hết trách nhiệm lên người ngoài là Diệp Từ đây.

Diệp từ xoay người bước đi, không hề quan tâm đến những lời kêu gào bất mãn, bình tĩnh nói: "Ai không muốn đánh nữa có thể rời đội, ai muốn đánh thì tiếp tục."

Ngay lập tức bên tai cô liên tục vang lên thông báo của hệ thống.

"Loạn Vũ Anh Hoa đã rời đội."

"Chỉ cao một thước tư đã rời đội."

"Kỳ dị đã rời đội."

Đội tiếng thông báo của hệ thống dừng lại, Diệp Từ nhìn số người, những người rời khỏi không nhiều không ít vừa tròn mười người, hiện giờ cả đội chỉ còn lại đúng mười lăm người. Những người ở lại nếu không là hoàn toàn tâm phục khẩu phục Diệp Từ, thì là những người không cam lòng đã bỏ công đánh lâu như vậy mà lại từ bỏ, hoặc là những người muốn kiếm chút tích phân.

Chủ tank và phó tank đều đã đi, chủ trị liệu tuy không đi, nhưng chỉ còn lại cô, trị liệu số ba và bốn, DPS cũng lui vài người rồi. Nhắm tính có thể thấy sức chiến đấu cả đội đã giảm xuống chừng 50%.

Chủ trị liệu là một cô gái không thích nói nhiều, trang bị không tồi, tốt tính, ban đầu cô cũng không thích Diệp Từ lắm nhưng sau khi thấy kỹ thuật của Diệp Từ quá tuyệt đã quyết định phải đi theo Diệp Từ đến cùng. Nhưng với tình huống hiện giờ, hi vọng của cô gần như đã rơi xuống đáy, cô rụt rè hỏi: "Chỉ huy, bây giờ chúng ta vẫn tiếp tục sao?"

Diệp Từ thấy mục sư này tên là Anh Đào, cười nói: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục." Dứt lời, cô liền bắt đầu chỉ huy trong kênh đội ngũ: "Hoi Nước, bây giờ cậu là chủ Tank, không cần hồi hộp, cứ đánh như bình thường là được. Nhóm trị liệu không cần OT, chỉ cần đảm bảo sinh mệnh cho Hoi Nước. Các DPS cứ đánh thoải mái đừng sợ bị OT."

Lời này của Diệp Từ làm Hoi Nước vốn chỉ là Tank số 3 của đội 1 giật mình suýt ngất, đừng nói trang bị của hắn không tốt bằng chủ Tank, cả kinh nghiệm thực chiến cũng không bằng, giờ chỉ huy bảo hắn làm chủ Tank, lòng bàn tay hắn liền ướt đầm mồ hôi: "Chỉ huy, tôi sợ tôi không làm nổi."

"Không sao đâu, tôi chỉ có một yêu cầu, tất cả DPS đều tập trung tank và đánh quái."

Yêu cầu này quả thật là đơn giản, đơn giản đến mức khó mà đơn giản hơn nữa, bởi vì nó là yêu cầu căn bản của mỗi DPS. Có điều tất cả DPS khi nghe câu này đều phát hoảng, chỉ huy à, cô muốn trả thù bọn họ sao? Diệt đoàn đấy!!!!

Tuy thấy khó hiểu nhưng tất cả mọi người đều nghiêm chỉnh thực hiện lời Diệp Từ nói, hoàn toàn làm đúng theo nguyên tắc cơ bản nhất khi đánh phó bản: Lệnh của chỉ huy là lớn nhất. Tất cả DPS không ai đi kéo quái nữa vậy mà không hiểu sao không người nào bị OT, bất kể bọn họ đánh quái mất bao nhiêu điểm máu, vĩnh viễn không vượt qua được cừu hận của chủ Tank.

Vì thế các DPS bắt đầu nhỏ giọng bàn luận: "Thật kì quái, ban này lúc chủ Tank đánh quái, bọn mình không dám đụng đến quái một chút nữa, sợ sảy là OT liền, vậy mà giờ không ai bị OT là sao?"

Thật ra đáp án rất đơn giản, ban này khổ sở như vậy là vì Diệp Từ hoàn toàn không đụng tay đụng chân vào, còn hiện giờ thì khác, Diệp Từ không thể không bắt đầu ra tay kéo quái, thương tổn mà cô gây cho bọn chúng vượt rất xa những người ở đây, mỗi mười giây cô sẽ sử dụng Xạ Kích Ngộ Đạo chuyển toàn bộ cừu hận cho Tank, người khác làm sao OT được nữa.

Không chỉ thế, các DPS cũng đã phát hiện, DPS của Diệp Từ bắt ngờ tăng vọt, tốc độ còn rất nhanh nữa. Tuy những con quái ở đây vẫn là quái tinh anh nhưng mỗi đòn tấn công của Diệp Từ đều làm bọn chúng mất một lượng máu lớn, chỉ nhìn thôi đã thấy thích rồi.

Cứ như thế, 14 đội viên còn lại dù không dám tin cũng phải tin bọn họ đã đánh được đến chỗ người máy dần trận. Tuy tốc độ chậm hơn một chút so với lúc có đủ 25 người, nhưng độ an toàn lại cao hơn rất nhiều.

Diệp Từ nhanh chóng tìm NPC, lắp ráp đại bác, chỉ để lại Hoi Nước giúp mình chuyển đạn pháo, những người còn lại đều ngồi sang một bên nghỉ ngơi hồi sức.

Đến lúc này lòng tin của mọi người đối với Diệp Từ đã lên đến cực điểm, cho dù bọn họ đã bị diệt đoàn tại địa điểm này vô số lần nhưng hiện giờ không hiểu tại sao bọn họ lại tin tưởng chỉ cần có Công Tử U ở đây, đám người máy bên dưới chả là cái quái gì nữa.

Quả nhiên Diệp Từ đã không để bọn họ thất vọng, sau một mũi tên kéo quái liền bắt đầu nã pháo. Thành tích lần này so với lần đánh với đội số 2 tốt hơn một chút, chỉ cần hai viên đạn pháo đã xử lý được đám người máy bên dưới rồi. Cả quá trình không đầy 30 giây, mười lăm người đồng loạt nhận được danh hiệu "Cuồng Phá Hủy."

Cả nhóm người gần như đồng thanh hét lên một tiếng chói tai, bọn họ thật không dám tin vào hai mắt của mình nữa, vấn đề khó khăn làm trở ngại bọn họ biết bao lâu nay lại có thể xử lý đơn giản như vậy. Diệp Từ dĩ nhiên ngay lập tức trở thành tiêu điểm, rất nhiều người bắt đầu chạy đến đỡ vị anh hùng bước xuống khỏi khẩu đại bác. Bọn họ nhiệt tình đến nỗi làm Diệp Từ, một người trời sinh đã lạnh lùng cũng không kiềm được mà đỏ mặt, vội vàng đẩy những cái ôm cái hôn nồng nhiệt kia ra, nói: "Bây giờ ăn mừng vẫn còn quá sớm, đánh xong phó bản này rồi mừng cũng không muộn."

Mọi người vội vàng tập trung trở lại, thẳng tiến về phía hai tòa Thạch Tháp, chỉ cần vượt qua được nhóm người máy bên ngoài, những thứ còn lại chẳng khó khăn gì nữa. Chỉ là lúc đánh con boss Người Máy số 48, vì trang bị của chủ Tank hơi kém, vài lần suýt bị cạn máu, cũng may có Anh Đào và hai Mục Sư trị liệu còn lại luôn ở bên cạnh không ngừng tiếp máu, hắn mới có thể miễn cưỡng đánh qua phó bản này trong tâm trạng nom nớp lo sợ.

Tích tắc sau khi Người Máy số 48 ngã xuống, thông báo của hệ thống liền vang lên không ngắt.

"Chúc mừng 'Công Tử U' đánh qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 100 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

"Chúc mừng 'Anh Đào' đánh qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 100 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch, 1 điểm thiên phú. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

"Chúc mừng 'Hoi Nước' đánh qua phó bản Ky Giáp Trận, thưởng 100 điểm danh vọng tại thành Hắc Thạch, 1 điểm thiên phú. Đạt được thành tựu 'Ky Giáp Trận ngũ giáp'."

Phản ứng của 14 người trong đội số 1 lúc này không kém đội số 2 hôm trước là bao. Từng tiếng hét điên cuồng vang lên, tuy bọn họ không giành được thù sát nhưng vì mấy ngày nay chưa có công hội nào đánh hạ được phó bản này nữa nên bọn họ thuận lợi giành được vị trí thứ hai trên bản thành tích, bấy nhiêu đã quá đủ để bọn họ vui mừng rồi. Huống chi hiện giờ đội của bọn họ chỉ có mười lăm người, ít hơn đội số 2 đến mười người đấy.

Diệp Từ thấy bọn họ phát cuồng như vậy liền vội vàng định trốn vào một góc nhưng lại bị cả đám người vây lấy, thậm chí còn tung cô lên trời, khiến cô sợ hãi vô cùng.

Trong lúc mười lăm người thông qua phó bản ăn mừng chiến thắng, mười người đã rút khỏi đội ban nãy đang trong phòng họp mà hồi hận không thôi. Nhất là lúc Linh Hào Tỷ Suong nhìn bọn họ, cười híp mắt nói: "Cac người thật không có tính nhẫn nại", bọn họ thật muốn đào cái lỗ chui xuống cho xong.

Bọn họ đã thấy rõ toàn bộ quá trình đội số 1 đánh qua cửa thông qua video ghi hình. Bọn họ thật sự không ngờ một đội ngũ đã chia năm xẻ bảy, chỉ còn lại mười lăm người, đến cả việc đánh quái còn gian nan vất vả vậy mà dưới sự chỉ huy của Diệp Từ lại có thể đánh đâu thắng đó, thế như chẻ tre.

Đặc biệt nhất là thời điểm qua chỗ đám người máy dàn trận, quá trình này càng làm bọn họ chết lặng, toàn bộ sự bất mãn và không phục đối với Diệp Từ lập tức hóa thành hối hận.

Khi Thủy Nguyệt Vô Thương thấy thông báo Thiết Huyết Chiến Mâu một lần nữa vượt qua ngũ giáp, lại nhìn sang con boss Người Máy số 48 chỉ còn chút xíu máu của mình, quả thật đau lòng vô cùng. Bọn họ chỉ còn một chút nữa thôi là qua cửa rồi, vậy mà vẫn bị đám người kia vượt qua, lúc con boss Người Máy số 48 bị Chiến Thiên Hạ đánh chết, tuy hệ thống cũng có thông báo tin tức này nhưng sự chú ý của mọi người đã nghiêng hẳn về phía Thiết Huyết Chiến Mâu rồi.

Dù sao công hội Thiết Huyết Chiến Mâu qua được phó bản này đến hai lần, mọi người bị hấp dẫn cũng phải thôi.

Lần này người sở thi thể boss là Hoi Nước, vận may của hắn cũng không tệ lắm, tuy lần này phần thưởng không phong phú như của đội số 2 nhưng cũng rơi ra được đến ba cuốn sách kỹ năng và mười một kiện trang bị, không chỉ thế, những trang bị này cứ như được chọn cho mỗi người tham gia đánh phó bản này, mỗi kiện đều có người cần. Cuối cùng ngoài Diệp Từ, mỗi người đều nhận được một món trang bị hoặc một cuốn sách kỹ năng.

Ai cũng vui vẻ, ai cũng hài lòng.

Sau khi rời khỏi phó bản, Diệp Từ lập tức nhận được tin nhắn từ Thiên Sơn Tà Dương, vừa hỏi thăm vừa khen ngợi, sau đó còn bảo sẽ thưởng thêm cho Diệp Từ, có điều Diệp Từ yêu cầu đổi hết những thứ ấy sang tích phân, rồi thoát game mà không phản ứng gì với những yêu cầu khác của Thiên Sơn Tà Dương khiến Thiên Sơn Tà Dương càng quyết tâm bằng mọi giá phải giữ Diệp Từ ở lại cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đông Nhật Ôn Tuyền

Cho dù là ngày trước hay hiện tại, Thiết Huyết Chiến Mâu vẫn luôn là cái tên nổi bật trong game Vận Mệnh.

Chẳng qua trước đây sau khi trò chơi được phát hành một thời gian thì cái tên này mới được nhiều người biết đến, hoàn toàn không giống như Thiết Huyết Chiến Mâu mà Diệp Từ gia nhập hiện tại, sau khi trò chơi mở ra 2,3 tháng đã có nhiều biểu hiện nổi trội rồi.

Sau khi giành được hai hạng đầu trong bảng thành tích ngũ giáp kia, công hội Thiết Huyết Chiến Mâu đã nhanh chóng trở thành chủ đề bàn tán nóng nhất trên diễn đàn. Các bài viết xin bọn họ viết bài tường thuật và post video ghi hình xuất hiện liên miên không ngắt, lượng người xin gia nhập công hội Thiết Huyết Chiến Mâu cũng càng ngày càng tăng. Trong mấy ngày ngắn ngủi, Thiết Huyết Chiến Mâu đã trở thành công hội nổi bật nhất tại đại lục phía Đông.

Về phía Diệp Từ, tuy hôm cô chỉ huy đội số 1 biểu hiện tốt không phải bàn cãi nhưng phong cách chỉ huy của cô lại vấp phải khá nhiều lời chỉ trích của một số ít người chơi bảo thủ. Dù vậy, chuyện đó cũng không ảnh hưởng lắm đến ý muốn lôi kéo Diệp Từ về phía mình của Thiên Sơn Tà Dương. Công

hội Thiết Huyết Chiến Mâu này tuyệt đối là một công hội được quản lý theo hướng quân sự hóa, nhưng Diệp Từ lại là người duy nhất có được tự do, không bị quản lý bởi bất cứ quy tắc nào.

Cô có thể tự do tổ đội đi luyện cấp với người ngoài, cũng có thể thoái mái đánh phó bản với bạn bè, tất cả chỉ cần cô muốn đều được hết.

Tuy chuyện này không có bao nhiêu người biết, nhưng cũng tạo nên không ít sự bất mãn. Ví như từ Không Tước Lam.

"Thiên Sơn, anh không thể dung túng cho Công Tử U như vậy được, cô ta phá hỏng hết nội quy của công hội chúng ta rồi."

Đối với những lời kháng nghị của Không Tước Lam, Thiên Sơn Tà Dương lại chẳng hề để ý đến, thật ra hẳn cũng biết việc dung túng Diệp Từ có thể sẽ ảnh hưởng đến một vài thành viên khác, có điều trước giờ Diệp Từ là người độc lai độc vãn, ít khi thân thiết với những người cùng công hội, cho nên xét cho đúng thì cái ảnh hưởng ấy lại chẳng hề tồn tại. Và cũng vì thế, Thiên Sơn Tà Dương vẫn tiếp tục ôm ý nghĩ muốn mượn sức Diệp Từ, đối với việc làm của Diệp Từ lại càng không ràng buộc gì nữa.

"Em lo xử lý chuyện nhân sự của em được rồi, những chuyện khác không cần để ý đến." Thiên Sơn Tà Dương bình thản đuổi khéo Không Tước Lam.

Không Tước Lam vô cùng tức giận, khi chạy ra khỏi phòng họp vô tình gặp đụng mặt Linh Hào Tỳ Sương. Bọn họ vốn là bạn bè quen biết đã nhiều năm, thấy sắc mặt Không Tước Lam không được tốt, Linh Hào Tỳ Sương dĩ nhiên sẽ hỏi cho rõ ràng.

Thấy Linh Hào Tỳ Sương hỏi, Không Tước Lam liền oan oan ức ức nói hết những ám ức mình dồn nén trogn lòng, đồng thời kể luôn cả chuyện Thiên Sơn Tà Dương dung túng Diệp Từ như thế nào, cô khó chịu ra sao. "Dựa vào cái gì mà một thợ săn nhỏ bé như cô ta, một người bạn thanh mai trúc mã của Bên Trái, lại có thể được Thiên Sơn đối xử như thế, dựa vào cái gì chứ?"

Linh Hào Tỳ Sương vỗ vỗ bả vai Không Tước Lam, khuyên nhủ: "Em cũng biết cô ta là Hải Đăng mà."

"Hải Đăng thì sao chứ? Đây là Vận Mệnh chứ không phải Dị Vực, tất cả mọi người đều như nhau, cô ta dựa vào cái gì mà khác biệt chứ?" Không nhắc chuyện này thì thôi, nhắc đến Không Tước Lam lại càng ám ức, giọng nói vừa yếu ớt vừa có vẻ oan ức vô cùng: "Thật không biết cô ta có điểm nào tốt mà khiến Thiên Sơn coi trọng như vậy..."

Linh Hào Tỳ Sương dĩ nhiên đã sớm biết Không Tước Lam có tình cảm với Thiên Sơn Tà Dương, hẳn cười nói: "Này này, bạn gái hiện giờ của Thiên Sơn Tà Dương là Ánh Mặt Trời, không phải Công Tử U, hình như lần này em hơi vô lý rồi."

Không Tước Lam bị người ta nhìn thấu tâm tư, có chút xấu hổ nói: "Em chẳng quan tâm Thiên Sơn đang hẹn hò với ai, em chỉ cảm thấy làm như vậy là không tốt, ảnh hưởng đến công tác quản lý công hội mà thôi", cô nàng nói xong liền cúi đầu quay đầu chạy mất.

Linh Hào Tỳ Sương im lặng nhìn theo hướng Không Tước Lam chạy đi, thở dài một hơi, phụ nữ làm quản lý khó tránh khỏi có lúc nhìn người sai lầm. Không Tước Lam tuy là một quản lý giỏi nhưng người ta thường nói quan tâm quá sẽ bị loạn, căn bản không nhìn thấy được lợi ích của Công Tử U mang đến cho công hội lớn như thế nào.

Chuyện này Linh Hào Tỳ Sương cũng không có nói lại với Thiên Sơn Tà Dương. Gần đây Thiên Sơn Tà Dương không có sắp xếp cho Diệp Từ nhiệm vụ gì mới, lại còn tự mình dẫn đội đi đánh Ky Giáp Trận, hẳn đã nghiên cứu video ghi lại quá trình Diệp Từ bắn pháo vô số lần, mỗi ngày đều luôn luôn luyện tập.

Tuy rằng hai đội tinh anh của Thiết Huyết Chiến Mâu đều đã qua được ngũ giáp nhưng đây phần lớn nhờ công lao của Diệp Từ. Thiên Sơn Tà Dương là người việc gì cũng phải nắm chắc trong tay, tuy hẳn rất muốn mượn sức Diệp Từ nhưng dù kết quả thế nào thì chung quy người ta cũng không phải là tâm phúc của mình. Cũng giống như dạng phó bản cấp độ khó này, cách thức xử lý phải do nhân vật nòng cốt của công hội nắm giữ mới thỏa đáng.

Cho nên gần đây nhóm thành viên tinh anh, đặc biệt là những người ngày trước từng chơi trò xạ kích đều nhao nhao trèo lên pháo đài luyện tập.

Đứng bên ngoài xem thì thấy thao tác của Diệp Từ vô cùng đơn giản nhưng đến lúc bản thân mình đứng vào mới biết để sử dụng hai ba viên pháo mà diệt được tất cả đám người máy kia thì khó khăn đến mức nào.

Hôm sau, khi đội số 1 vừa đánh xong ngũ giáp, Thiên Sơn Tà Dương lại đi tìm Diệp Từ, mặc dù không có nói rõ nhưng từng câu từng chữ đều có thể nghe ra được ý muốn mượn sức. Diệp Từ vẫn như cũ làm bộ không hiểu, đồng thời uyển chuyển từ chối lời mời không biết lần thứ bao nhiêu này. Cuối cùng Thiên Sơn Tà Dương chỉ còn cách bỏ qua việc thuyết phục mà bảo cô chuẩn bị mọi thứ một chút, hai tuần sau cùng công hội khai hoang phó bản Phế Tích Rét Lạnh, đến lúc đó cô vẫn là người chỉ huy.

Đối với cách đánh phó bản Phế Tích Rét Lạnh này Diệp Từ đã thuộc lòng từ lâu, cho nên cô cũng không cần chuẩn bị nghiên cứu cách đánh gì cả, chỉ cần lo tìm một số loại thuốc đặc biệt chuyên dùng là được.

Cho nên trong một tuần tiếp theo, cô ngoài việc điên cuồng luyện cấp còn không ngừng luyện tập kỹ năng sống nữa.

Sau khi luyện đến cấp 20, rốt cuộc Diệp Từ cũng học được kỹ năng "Ngất", kỹ năng chuyên dụng của chức nghiệp thợ săn.

Là một người chơi thuộc chức nghiệp thợ săn mà không học kỹ năng Ngất thì chưa thể xem là một thợ săn thật sự. Trước khi lên cấp 20 Diệp Từ đã bắt đầu đánh phó bản sách dạy kỹ năng này, nhưng mà với một người luôn được vận xui ưu ái như Diệp Từ thì kết quả như thế nào không cần nói cũng biết, tâm trạng của cô càng lúc càng tệ qua từng lần đánh phó bản, ngay lúc cô bắt đầu chán thán, không ngờ Ước mơ cao 1m7 lại gửi cho cô một quyền, bảo là vừa nhặt được trong người Boss, cô nàng thấy nó liền lập tức giữ lại cho Diệp Từ.

Chuyện này làm Diệp Từ rất là cảm động.

Học xong kỹ năng Ngát, Diệp Từ liền treo qua dãy núi Di Vong Từ Hóa Sơn, đến bản đồ Đông Nhật Ôn Tuyền.

Bản đồ Đông Nhật Ôn Tuyền trải dài từ khắp vùng Tây Bắc Bộ của đại lục phía Đông, là bản đồ quái cấp 40-50, mà ở trong bản đồ này có một loại thảo dược cực kỳ đặc biệt - Ôn Cốt Thảo.

Ôn Cốt Thảo là nguyên liệu quan trọng nhất trong đơn thuốc chống lạnh sơ cấp, có điều vì đơn thuốc này là bậc sơ cấp nên nơi sinh trưởng của nó cũng không rộng lắm. Cho dù ở bản đồ Đông Nhật Ôn Tuyền, nó cũng chỉ xuất hiện ở quanh một khu vực nhỏ gần ôn tuyền (suối nước nóng) mà thôi.

Thuốc chống lạnh sơ cấp này vốn không thường cần sử dụng lắm nhưng nếu muốn đánh phó bản Đầm Lầy Lạnh Buốt thì lại vô cùng hữu dụng. Bởi vì đa số quái ở Đầm Lầy Lạnh Buốt đều sử dụng đòn tấn công thuộc tính băng. Khi đó, thuốc kháng băng bình thường chỉ có thể kháng cự lại một ít giá trị thương tổn, còn thuốc chống lạnh này lại có thể diệt trừ một số đòn tấn công thuộc tính băng có kèm DBuff.

Vì vị trí sinh trưởng của Ôn Cốt Thảo có chút đặc biệt nên bình thường không có ai đi hái nó bán cả, đây là nguyên nhân tại sao Diệp Từ phải đích thân đến Đông Nhật Ôn Tuyền.

Khu vực gần Đông Nhật Ôn Tuyền lúc nào cũng đầy mưa tuyết, cả một vùng đất trắng toát vô cùng mỹ lệ. Mà ở trong này, đa số quái đều có bộ lông màu trắng, quái hình người cũng mặc quần áo trắng tinh, khiến bọn chúng và cảnh sắc xung quanh gần như hòa vào làm một, rất khó phân biệt.

Trên đường đi lúc nào Diệp Từ cũng cẩn thận di chuyển, cô sử dụng kỹ năng tiềm hành từ từ tiến về phía suối nước nóng giữa bản đồ Đông Nhật Ôn Tuyền. Nếu trên đường không may đụng phải quái thì cô lại lạng lè di chuyển vòng sang một bên, nếu xui xẻo gặp loại quái đặc biệt linh mãnh thì chỉ có thể giả vờ ngã ngã xuống đất, đợi bọn chúng không còn chú ý nữa thì đứng lên tiếp tục tiềm hành.

Dọc đường đi cứ hết tiềm hành lại ngát, mất chừng hai giờ Diệp Từ mới đến được chỗ Đại Ôn Tuyền mà cô cần tìm Ôn Cốt Thảo.

Tên Đại Ôn Tuyền là sao? Đã gọi là Đại Ôn Tuyền dĩ nhiên là khác với Tiểu Ôn Tuyền và Trung Ôn Tuyền, còn khác chỗ nào hả? Kịch cỡ chứ còn gì nữa. Diệp Từ cảm thấy cái tên này thật hết nói nổi, đám người tổ kế hoạch lười đặt tên đến mức này sao?

Vừa đến gần Đại Ôn Tuyền, Diệp Từ liền phát hiện bên trên một gò đất trong suối nước nóng có một con rùa thật lớn đang lơ lờ nằm up ở đấy. Trái tim cô bỗng nhiên đập thật nhanh, gần như muốn nhảy tót ra bên ngoài.

Đây có phải là Boss tự do Nganh Giáp Cự Quy của Đông Nhật Ôn Tuyền không?

Tuy Diệp Từ xem trộm thuộc tính Nganh Giáp Cự Quy đều thấy toàn dấu ??? nhưng cô lại biết rất rõ thuộc tính của con quái này.

Nganh Giáp Cự Quy, Boss cấp 40, là một số ít Boss tự do thuộc dạng bị động trong game Vận Mệnh. Boss bị động là thế nào? Theo lời những người chơi ngày trước nói, chỉ cần bạn không chủ động tấn công nó thì dù bạn có đứng bên cạnh chụp ảnh lưu niệm nó cũng không quan tâm đến.

Nhưng đừng thấy nó là boss bị động mà khinh thường thực lực của nó. Trái lại, boss Nganh Giáp Cự Quy này chính là con boss da dày thịt béo nhiều máu nổi tiếng nhất game Vận Mệnh, chỉ số tấn công của nó so với những boss tự do cấp 40 khác hơi kém một chút nhưng đối với người chơi cấp 20 thì thật là ăn không tiêu.

Bên cạnh Đại Ôn Tuyền đều không có quái, cả khu này chỉ có con boss Nganh Giáp Cự Quy, suối nước nóng dập dềnh và đám Ôn Cốt Thảo dưới mặt đất.

Diệp Từ ngồi xổm xuống đất bắt đầu hái dược thảo, trong quá trình này tuy tay cô không ngừng làm việc nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Nganh Giáp Cự Quy, lòng ngứa ngáy khó chịu.

Dù bản thân Diệp Từ biết với thực lực của cô hiện giờ mà đi đánh nó thì thật giống như lấy trứng chọi đá, nhưng đối với bất kỳ game thủ nào, thấy boss xịn trước mặt, nói không động tâm đều là nói dối hết.

Đào một vòng hái hết Ôn Cốt Thảo, trong lúc ngồi chờ dược thảo mới xuất hiện, Diệp Từ lại nhìn sang boss Nganh Giáp Cự Quy, càng nhìn càng thấy không cam lòng.

Vận Mệnh có rất nhiều bug, thế mà con Nganh Giáp Cự Quy này lại không có bug mới chết chứ.

Lại hái Ôn Cốt Thảo thêm một lượt nữa, Diệp Từ lạng lè rời khỏi suối nước nóng với tâm trạng âm ức không cam tâm. Nhưng mới đi được vài bước cô đã quay trở lại. Phần thưởng của thủ sát boss tự do nhiều lắm, thậm chí còn có cơ hội nhận được nhiệm vụ cấp sử thi, hôm nay mình tình cờ gặp được nó thật đúng là may mắn, nếu giờ không đánh, mấy ngày nữa chắc nó đổi sang chỗ khác mất rồi, lúc đó muốn đánh cũng không được nữa.

Huống chi điều kiện ở đây còn rất tốt - không có một con quái nào. Ở những khu vực khác trong Đông Nhật Ôn Tuyền đều là quái chủ động, lúc đó cô mà đánh con Nganh Giáp Cự Quy này sẽ thu hút không ít đám quái nhỏ, rắc rối quá nhiều.

Diệp Từ bình tĩnh nhìn Nganh Giáp Cự Quy một lần nữa, cuối cùng quyết định, hôm nay không liều mạng thì thật có lỗi với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Diệp Từ ngồi bên bờ ôn tuyền, nhìn sang con Nganh Giáp Cự Quy (rùa mai cứng), tập trung suy nghĩ xem làm thế nào hạ gục nó.

Nganh Giáp Cự Quy, cấp 40. Đặc điểm da dày thịt béo, nhờ cái mai rùa vừa to vừa cứng kia mà lực phòng ngự của nó không thể chỉ dùng hai chữ biến thái để hình dung là đủ. Khi nó bị chọc giận sẽ triệu hoán ra hơi nước, nếu bị phun trúng thì rắc rối to, vừa bị giảm tốc độ vừa bị dính hơi lạnh, máu sẽ giảm liên tục. Càng hết nói nổi nhất là con boss này hờ dỗi bụng thì sẽ bắt cá trong hồ nước nóng bên cạnh lên ăn, ăn cá xong cột máu liền tự động tăng lên lại.

Máu đã nhiều mà còn có thể hồi phục, quá đủ để xếp con Nganh Giáp Cự Quy này vào nhóm Boss biến thái.

Tuy vậy, dù nó biến thái như thế nhưng sau này vẫn có rất nhiều người chơi lên tới cấp 40 tổ đội đến đánh nó, nguyên nhân không phải vì bản thân nó mà vì vật phẩm mà nó rơi ra, một trong số đó là tấm khiên cao cấp rất khủng bố, đủ để Chiến Sĩ và Thánh Kỵ Sĩ sử dụng đến cấp 80.

Ngày trước, Đông Nhật Ôn Tuyền là một trong những bản đồ náo nhiệt nhất ở đại lục phía đông, khu vực này gần như có thể xem là quê hương thứ hai của chiến sĩ và thánh kỵ sĩ. Mỗi khi boss Nganh Giáp Cự Quy xuất hiện thì nơi này sẽ đông nghịt người.

Ấy thế mà trong suốt mười năm, số lượng tấm khiên bị đánh rơi ra không đến 15 cái, tỉ lệ rơi đúng là biến thái y như bản thân con boss.

Tuy Diệp Từ không có hứng thú gì với tấm khiên này nhưng cô vẫn sẽ không bỏ qua cho nó, lý do thì đơn giản thôi, bất cứ con boss tự do nào cũng đều sẽ rơi ra sách kỹ năng thượng hạng, chưa kể còn có cơ hội được nhận nhiệm vụ cấp sử thi nữa, và quan trọng hơn, thủ sát boss tự do trên cấp 30 sẽ được thưởng đến 4 điểm thiên phú.

Những thứ khác có cũng được không có cũng không sao, nhưng với Diệp Từ, điểm thiên phú càng nhiều càng tốt.

Diệp Từ đi vòng quanh con Nganh Giáp Cự Quy hai vòng, tập trung suy nghĩ về nhược điểm của nó. Con boss này hành động tương đối chậm chạp, rất thích hợp với phương pháp thả điều, nhưng xét về cấp bậc, cả hai chênh lệch quá lớn, với sức phòng ngự biến thái của nó, e là cô khó mà phá vỡ được, cho dù đánh trúng cũng không được bao nhiêu điểm.

Cả người nó được bao phủ bằng một lớp vỏ dày và cứng, quả thật giống như tường đồng vách sắt, căn bản không thể công kích. Tuy nhiên đây là về mặt lý thuyết, người khác không có cách không có nghĩa là Diệp Từ cũng không có.

Boss Nganh Giáp Cự Quy có hai nhược điểm.

Thứ nhất là cổ, thứ hai là đuôi. Hai nơi này đều không có lớp vỏ cứng bảo vệ, chỉ có một lớp da mỏng mà thôi, nếu tấn công vào hai vị trí đó thì dù Diệp Từ chỉ mới cấp 20 cũng có thể khiến nó bị mất thật nhiều máu.

Vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là... đánh như thế nào?

Diệp Từ suy nghĩ một lúc liền loại bỏ phần nhược điểm ở cổ của Nganh Giáp Cự Quy. Tuy rằng nếu tấn công vào vị trí này sẽ dễ dàng làm bị thương cả phần nội tạng, nhưng quan trọng hơn là phần cổ lại gần sát phần đầu, con rùa to tướng này thoát nhìn có phần chậm chạp dần dần nhưng bộ răng nanh của nó thì không đơn giản như thế đâu, với cấp bậc của Diệp Từ, phòng chừng bị nó cắn một cái sẽ nằm đo đất ngay.

Như vậy chỉ còn mỗi một lựa chọn là phần đuôi... nơi còn được gọi là... cúc hoa...

Diệp Từ ngẩng đầu nhìn trời, tự thôi miên bản thân, chỉ cần giết được quái, phương pháp bi ôi cũng phải sử dụng.

Bởi vì cấp bậc chênh lệch quá lớn, vị trí công kích lại nhỏ nên Diệp Từ bỏ qua phương thức tấn công từ xa mà sử dụng Đoàn Kiếm Độc Hại. Không phải cô không còn vũ khí khác mà thanh kiếm này vừa vặn có kỹ năng ẩn, thỉnh thoảng bắn ra độc được.

Dạng DBuff như trúng độc này hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cấp bậc, chỉ cần trúng phải nhất định sẽ liên tục mất máu.

Diệp Từ bước xuống hồ nước nóng, đi đến trước mặt Nganh Giáp Cự Quy, thông thả giải xuống một cái Cạm Bẫy Băng Hàn, sau đó lùi về sau đến tầm bắn xa nhất, bắn ra một mũi tên.

Con Nganh Giáp Cự Quy vốn đang lơ lửng nằm trên phiến đá liền mở to mắt, nhìn nhìn xung quanh với vẻ bất mãn, ý như muốn tìm xem tên chết tiệt nào dám quấy rầy lúc nó đang nghỉ ngơi vậy. Lúc nó trông thấy Diệp Từ liền giận dữ hét lên một tiếng, bốn cái chân thò ra bên ngoài, "chạy" về phía Diệp Từ. Chẳng qua tốc độ chạy của nó thật quá xuc phạm cái danh Boss tự do cấp 40 này.

Nó mới chạy được mấy bước đã đập trúng Cạm Bẫy Băng Hàn, lập tức bị đóng băng. Diệp Từ nhanh chóng chạy đến gần khối băng, lúc này không hiểu sao cô lại nảy sinh một ý nghĩ xấu xa, cô thật muốn chụp lại một bức ảnh lưu niệm, khối băng này rõ ràng là khối băng lớn nhất mà cô từng bắt

được.

Vừa đến nơi, Diệp Từ lập tức giờ thanh Đoàn Kiếm Độc Hạt lên, đâm thẳng xuống vị trí đuôi không được bảo vệ kia.

- 781

- 311

- 345

Ba con số màu đỏ tươi nương theo dấu hiệu trúng độc xuất hiện phía trên con Nganh Giáp Cự Quy. Mà lúc này con rùa đầy đã phá vỡ được lớp băng bao phủ mình, nó xoay người gào lên một tiếng tấn công Diệp Từ. Sau khi tấn công con rùa, Diệp Từ đã thả lão Tam ra để thu hút boss, còn cô thì bật người về sau, xoay người bắn một mũi tên về phía phần cổ của nó.

- 511

Tác dụng trúng độc lại xuất hiện, hiệu quả nhân đôi.

Nganh Giáp Cự Quy bị mũi tên bắn trúng gào lên đau đớn, nó lập tức quăng lão Tam ra, vội vàng chạy về phía Diệp Từ, Diệp Từ lại không chút sợ hãi dùng kỹ thuật thả điều xoay nó quay vòng vòng, lão Tam sau khi bị vứt bỏ liền vùng vẫy đánh về phía cái đuôi.

Khung cảnh chiến đấu này trông thật thú vị.

Đừng trách chiến thuật của Diệp Từ sao lại đơn giản quá, vì đối với Boss không có Bug, cô chỉ có thể dùng cách này mà thôi. Duy trì khoảng cách xa, đợi thời gian chờ của kỹ năng Cạm Bẫy Băng Hàn hết cô sẽ lại gài bẫy, và trong ba giây chuẩn bị cô sẽ dụ con Nganh Giáp Cự Quy đuổi theo mình, thuận tiện bị đóng băng lại. Quá trình này lập đi lập lại, nếu không có gì bất ngờ thì theo lượng máu mất đi của Nganh Giáp Cự Quy, nó sẽ dần dần bị giết chết, vấn đề còn lại chỉ là thời gian.

Thời gian cứ thế trôi qua, ước chừng 7,8 tiếng sau, cột máu của Nganh Giáp Cự Quy rút cuộc giảm xuống còn 8%, theo Diệp Từ dự đoán nếu cô tiếp tục kiên trì, khoảng nửa tiếng nữa con boss này sẽ ngã xuống.

Ngay lúc này, bỗng nhiên Diệp Từ cảm giác được sau lưng mình chừng mười thước có người chơi xuất hiện, mà nháy mắt sau đó, khoảng cách kia liền rút lại ngay phía sau lưng cô, cô nhếch mép khẽ cười, sau đó bên tai cô vang lên thông báo của hệ thống: "Bạn tránh thoát công kích của Lại Nhân Lam."

Lại Nhân Lam là một đạo tặc tộc người thú, lúc hắn sử dụng kỹ năng Âm Côn tấn công Diệp Từ, bản thân cũng từ trạng thái ẩn thân xuất hiện. Nhưng hắn giật mình phát hiện kỹ năng Âm Côn bất ngờ xuất hiện chữ Miss, điều này khiến hắn sửng sốt mất một lúc, sau đó mới bổ sung thêm kỹ năng Mê Muội. Có điều chỉ tích tắc thôi đã đủ để Diệp Từ sử dụng kỹ năng Trùng Thử vọt ra thật xa.

Trong trạng thái chiến đấu thì không thể ẩn thân, đạo tặc phát hiện mục tiêu của mình biến mất liền ngẩng đầu đảo mắt nhìn xung quanh, nghênh đón hắn là hai mũi tên bay "vèo vèo" của Diệp Từ, khiến cho cột máu của người da mong như hắn cạn kiệt xuống đáy. Hắn không chút do dự uống ngay một lọ hồi huyết, nhanh chóng lui về sau.

Diệp Từ không nhận ra đạo tặc này, cũng không nhớ đã gây thù gì với hắn, như vậy nguyên nhân hắn tấn công cô chỉ có một, vì con Nganh Giáp Cự Quy này. Bọn hắn nhất định đã mai phục từ lâu, chẳng qua do Diệp Từ phải chiến đấu trong một thời gian dài, thân thể đã thấm mệt nên độ nhạy cảm giảm xuống, không phát hiện ra những người kia.

Nhưng mà, nếu vì Nganh Giáp Cự Quy, tại sao tên đạo tặc này bị trúng hai mũi tên liền lập tức lùi lại? Chẳng lẽ...

Suy đoán của Diệp Từ nhanh chóng liền có đáp án, quả nhiên cột máu của tên đạo tặc thoát cái liền đây.

Có Mục Sư.

Đối với loại Boss tự do, nếu muốn chắc ăn thì tuyệt đối không thể nào chỉ có hai người mục sư và đạo tặc, nhất định vẫn còn chức nghiệp khác.

Nháy mắt sau, trước mặt Diệp Từ xuất hiện thêm ba người, một Chiến Sĩ loài người, một Vong Linh Pháp Sư, một Mục Sư loài người. Cô hí hửng suy nghĩ, trong lòng liền có đối sách.

Gã chiến sĩ sau khi nhìn thấy con Nganh Giáp Cự Quy sau lưng Diệp Từ liền sử dụng kỹ năng Trùng Thử chạy về phía cô.

Kỹ năng Trùng Thử của chiến sĩ và Trùng Thử đến từ đôi giày mà Diệp Từ đang mang tuyệt đối không giống nhau, của Diệp Từ chẳng qua là kỹ năng đơn thuần dùng để bỏ chạy còn của chiến sĩ có thêm vào tác dụng Mê Muội nữa.

Trong PK quan trọng nhất là gì?

Chính là khả năng ứng biến và suy đoán hành động của đối phương.

Nháy mắt khi chiến sĩ xuất hiện, Diệp Từ đã lường trước hắn sẽ sử dụng Trùng Thử, vì thế cô lập tức thu lão Tam về, con Nganh Giáp Cự Quy theo đó

mà tấn công về phía cô. Mà lúc chiến sĩ sử dụng kỹ năng Trùng Thứ, cô lập tức dùng Xạ Kích Ngộ Đạo tạo một tình huống giả lừa Nganh Giáp Cự Quy, khiến nó lầm tưởng đối tượng tấn công là chiến sĩ, mà kỹ năng Xạ Kích Ngộ Đạo này cũng đồng thời khiến con boss Nganh Giáp Cự Quy mất một lượng máu lớn, nó giật dữ rít gào, chạy về phía chiến sĩ.

Còn vị trí mà Diệp Từ đang đứng cô cũng đã tính toán trước, nó là nơi con rùa phải chạy ngang nếu muốn tấn công chiến sĩ, đây là bước quan trọng nhất trong kế hoạch của cô, thành hay bại đều nằm ở ngay lúc này

Trùng Thứ của chiến sĩ và đòn tấn công của Nganh Giáp Cự Quy chỉ giây lát nữa thôi là va chạm vào nhau, nháy mắt khi nó lướt ngang Diệp Từ, khỏe mỗi cô nở một nụ cười xảo trá, cả người nhẹ nhàng nhích một cái tránh thoát hai đòn tấn công, sau đó cô liền sử dụng kỹ năng Ngát.

Nhất thời, Diệp Từ đổ ảm xuống đất, nằm im như thi thể đã chết.

Quá trình này diễn ra quá nhanh, mà chỗ cô đang đứng lại còn ở giữa chiến sĩ và Nganh Giáp Cự Quy nữa, cho nên tầm mắt của mọi người đều bị chắn hết, lúc Diệp Từ ngã xuống, người có đầy đủ điều kiện nhìn thấy rõ ràng chỉ có mỗi gã chiến sĩ kia mà thôi.

Chiến sĩ tuy không nhìn thấy điểm tấn công của mình gây ra cho Diệp Từ nhưng phát hiện cột máu của cô đã cạn, mà con rùa thì đang đến gần hần, hần cũng không có thời gian nghĩ nhiều, lập tức suy đoán con rùa đã giết chết người kia.

"X, con boss này đánh mạnh lắm, thêm máu nhanh lên." Phần lớn sức chú ý cũng như cừu hận của Nganh Giáp Cự Quy đều được Diệp Từ chuyển giao lên người chiến sĩ trước khi ngã, bây giờ cô đã ngã rồi, tất cả cừu hận lập tức rơi hết xuống người chiến sĩ. Cho dù chiến sĩ nổi tiếng máu trâu bò cũng không chịu được một đòn từ móng vuốt của Boss tự do cấp 40, cột máu của hần chỉ còn vài giọt làm hần sợ hãi kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Con Gái Thời Trẻ Đại Khó Tránh Khỏi Yêu Nhầm Một Tên Cạn Bã

Mục sư này buff không tệ, trong tình huống khẩn cấp như vậy mà hần vẫn có thể kéo cột máu của chiến sĩ tăng lên không ngừng.

Tuy bọn họ có đến mấy người nhưng đối mặt với boss tự do cũng khó mà sử dụng cách đánh bình thường. Những người này dám đến đây khiêu chiến nếu không chuẩn bị đầy đủ thì thật đúng là một lũ ngu dốt.

Mà rõ ràng bọn họ đã sớm có chuẩn bị từ trước.

Đám người kia dẫn con Nganh Giáp Cự Quy lui nhanh về phía hồ nước nóng, đến một vị trí đặc biệt, ở đó có mấy tảng đá thật lớn, mỗi khối cao hơn cả một đầu người, vừa đủ để bốn năm người ẩn thân, chỉ cần chiến sĩ nấp bên dưới tảng đá giữ chặt cừu hận, không ngừng kéo quái, phần bụng của con rùa mai cứng kia sẽ bị dính chặt vào phần trên của tảng đá, đồng thời phần thân trên của nó sẽ bị nâng cao lên, thế là người chơi có thể tấn công từ xa mà không phải lo lắng gì nữa.

Nói một cách chính xác, con rùa mai cứng này không thể xem là bị mắc kẹt. Chiến thuật này muốn thành công nhất định phải có điều kiện, đây là người đang giữ cừu hận cao nhất lúc nào cũng phải nằm bên dưới tảng đá, không được di chuyển, nếu không, con Nganh Giáp Cự Quy này sẽ lập tức nhảy xuống, vậy thì chớp mắt sẽ diệt đoàn thôi.

Ngay từ đầu Diệp Từ đã nghĩ đến cách giữ quái này, nhưng khó là lão Tam không phải người chơi, nếu nó đói bụng thì cừu hận sẽ giảm đi một nửa, nếu nó ăn thì kỹ năng trào phúng sẽ mất đi tác dụng trong mười giây, trong mấy giây này, con Nganh Giáp Cự Quy hoàn toàn đủ thời gian công kích hoặc chuyển mục tiêu cừu hận.

Cho nên Diệp Từ mới gạt bỏ phương pháp đó và sử dụng cách thả điều ban này.

Có điều nếu là một nhóm mấy người cùng phối hợp thì 8% máu này khoảng chừng 1h là đánh xong.

Diệp Từ lặng lẽ nằm cách chỗ nhóm bọn họ đang đánh quái không xa, lần giả vờ ngã này giúp cô không hao hụt một giọt máu nào, nếu bây giờ cô đứng dậy, trạng thái của cột máu sẽ là đầy ắp. Lần này cô có thể thuận lợi tránh cả hai đòn tấn công kia ít nhiều cũng nhờ đạo tặc đã đánh lên cô lúc trước.

Ngày xưa Diệp Từ bị người ta đuổi giết nhiều lắm. Dù cô không muốn nhưng phải công nhận nhờ nó, cô mới có thể ngộ ra kỹ năng cực kỳ hiếm thấy và hữu ích trong việc bảo mệnh, tên gọi Thiểm Tị (né tránh) cao cấp.

Kỹ năng Thiểm Tị cao cấp kia không phải dạng kỹ năng học từ sách kỹ năng hay thầy dạy kỹ năng, nó nhất định phải do người chơi tự lĩnh ngộ trong quá trình chiến đấu thực tế. Đừng thấy khi sử dụng nó chỉ lóe sáng một cái rồi mất, trong cái chớp mắt ấy bao hàm hàng tá kinh nghiệm khác nhau tổng hợp thành.

Ví dụ như né tránh lúc nào? Tấn công vật lý né tránh bằng cách gì? Tấn công ma pháp né tránh ra sao? Làm cách nào để có thể trong vài động tác đơn giản mà đạt được hiệu quả cao nhất? Làm sao để nâng cao tỷ lệ né tránh thành công?

Những câu trả lời cho các vấn đề trên đều được Diệp Từ thấu hiểu dần trong quá trình chiến đấu thực tế.

Không có người nào sinh ra là cao thủ. Sự thật đã chứng minh, cao thủ cũng từ tay mơ trưởng thành mà ra.

Nếu bạn vẫn chưa tin, vậy thì Diệp Từ là một ví dụ điển hình nhất. Lần đầu tiên cô sử dụng thành công kỹ năng Thiểm Tị cao cấp là một tình huống rất ngẫu nhiên, nhưng sau đó với sự nhạy cảm với trò chơi, cô đã lập tức nắm bắt được tình hình, đồng thời tự nhốt mình trong Đấu Trường và Đấu Trường Thú, chiến đấu sinh tử suốt mấy tháng, chết đi sống lại vô số lần (trong đấu trường và đấu trường thú dù chết cũng không bị phạt trừ điểm kinh nghiệm), số tiền sửa chữa trang bị lên đến hàng vạn, cuối cùng mới thấu hiểu kỹ năng này.

Ngoài cô ra cũng có một số người chơi khác phát hiện ra kỹ năng này và chọn cách thức mài dũa y hệt cô nhưng lại mất nhiều thời gian hơn mới thuần thục được.

Lần trước khi bị đạo tặc của đại lục phía Tây đánh lén, cô mới giật mình nhớ ra kỹ năng Thiểm Tị cao cấp, tuy nhiên có chút khó khăn là do đã lâu cô không sử dụng, nhân vật hiện giờ cô đang chơi lại không phải nhân vật mà cô lĩnh ngộ kỹ năng ấy nên khiến cô không quen tay, dễ trúng mấy đạo. Từ ngày đó, mỗi ngày cô đều đến Đấu Trường của thành Hồng Hồ rèn luyện kỹ năng Thiểm Tị cao cấp, nhờ những gì có được của ngày trước, lần này chỉ cần một thời gian ngắn cô đã thấu hiểu được ý nghĩa và tiết tấu.

Có điều vì còn thiếu cọ xát thực tế nên độ thuần thục của kỹ năng này không được cao, tỷ lệ thành công chỉ đạt mức trung bình.

Thật may hôm nay lúc Lại Nhân Lam và tên chiến sĩ kia tấn công, Diệp Từ đều may mắn sử dụng thành công, đúng là trời cao giúp đỡ.

Mấy người vừa đến cũng không có ản tên, Diệp Từ nằm dưới đất len lén nhìn tên từng người. Chiến sĩ tên là Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên, pháp sư là Mộc Thanh, mục sư là Tuyết Quang Liễm Diễm.

Chỗ bọn họ đang đứng không xa vị trí Diệp Từ ngã xuống lắm, họ vừa đánh con rùa mai cứng vừa nói:

"Tuyết Quang Liễm Diễm, cậu chắc chắn cô nàng thợ săn này là Công Tử U đang nổi tiếng trên diễn đàn à?" Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên nhìn Diệp Từ đang nằm đo đất, hỏi với giọng không tin tưởng lắm.

"Đương nhiên chắc, mình đã dò hỏi mấy người trong Thiết Huyết Chiến Mâu rồi, ban nãy mới nhìn thấy mình đã chắc đến 90%, cộng thêm con báo nhỏ kia nữa, 100% cô ta là Công Tử U." Lại Nhân Lam nhìn Diệp Từ, gật đầu khẳng định.

"Công Tử U mà dễ chết thế á? Chưa gì nằm kia rồi." Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên vẫn chưa chịu tin.

"Cô ta có phải bị cậu giết đâu, cô nàng này rõ ràng bị con Nganh Giáp Cự Quy cắn chết, cậu chỉ biết nhìn bề ngoài mà không chịu quan sát gì hết, cậu không thấy lúc mình ám sát cô ta tránh nhanh thế nào à?" Lại Nhân Lam nhớ lại lúc mình dùng Âm Côn tấn công Diệp Từ, vừa nói vừa lắc đầu.

"Thôi, đừng cãi nữa, Lại Nhân Lam, cậu chú ý động tĩnh xung quanh một chút, nếu cô ta sống lại lập tức giết luôn, đừng lãng phí năm giây suy yếu lúc đầu." pháp sư Mộc Thanh luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

"Bết rồi biết rồi, mọi người yên tâm, chuyện gì mình không chắc chứ cái này mình bảo mình thứ hai, đảm bảo khắp Đại Đường không ai dám đứng thứ nhất." Lại Nhân Lam xua xua tay ý bảo Mộc Thanh dẹp cái đề tài này đi, thoát nhìn hắn có chút kiêng kỵ người tên Mộc Thanh này.

Mộc Thanh cũng không phải là người nói nhiều, tự giác im lặng.

Diệp Từ nằm dưới đất nhếch môi cười, nụ cười có phần cay đắng, hóa ra là người của Đại Đường.

Cô cứ tưởng mình đã trùng sinh, những chuyện trước đây đều tan biến hết, không ngờ cái gì đến cũng phải đến, xem ra nữ thần vận mệnh thật quá mạnh mẽ, cho cô một cơ hội nhưng vẫn giữ nguyên mọi chuyện, người phải gặp đều không bỏ sót một ai. Cô hít một hơi thật sâu, rất nhiều chuyện cô vốn không muốn nhớ đến lần lượt hiện lên trong đầu.

Không biết ai đã từng nói, con gái thời trẻ đại khó tránh khỏi yêu nhầm một tên cận bã.

Thật không may, Diệp Từ đã từng như thế. Cô vốn là người lạnh lùng, bản thân cô cũng từng nghĩ mình sẽ sống một mình cô đơn đến cuối đời, không ngờ cuối cùng vẫn rơi vào lưới tình. Khi ấy cô vẫn cho rằng tình yêu của mình sẽ giống như trên TV, trong phim hay trong tiểu thuyết đã miêu tả, dù quá trình không thuận lợi thì cuối cùng cũng sẽ kết thúc mỹ mãn, có một happy ending ai thấy cũng ganh tị.

Nhưng không ngờ, tất cả đều chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi, tình yêu này đúng là một tình yêu oanh liệt, mang đến cho cô vô số rắc rối, bạn bè xa lánh, gia đình tan nát. Cô cứ nghĩ dù có xảy ra chuyện gì, mọi thứ cô làm đều đáng giá, chỉ là... cô đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết thúc.

Trong lúc cô vì người đàn ông kia mà không tiếc phải trả giá, mang đến không biết bao nhiêu lợi ích cho hắn ta, để rồi cuối cùng hắn chỉ nói với cô một câu xin lỗi vô cùng đơn giản, sau đó ra đi. Thậm chí đến lý do cũng keo kiệt, "tính cách không hợp".

Diệp Từ nằm trên mặt đất, nhìn trời, bỗng nhiên cảm thấy phần ký ức kia xa vời quá. Cô nhớ khi ấy mình đau đến nỗi cho rằng thế giới này ai cũng nợ cô, cô điên cuồng tìm mọi cách trả thù, trả thù người bỏ rơi cô, thậm chí trả thù người đã từng yêu cô, giúp đỡ cô, biến cuộc sống của chính mình thành

địa ngục. Bây giờ ngẫm lại, mọi thứ đã như một giấc mộng trời xa, giấc mộng của một thời ngu dại.

Trên trời, mây vẫn bồng bềnh trôi.

Diệp Từ cố gắng nhớ lại gương mặt của người đàn ông ấy, nhưng mà, nhớ mãi không ra.

"Du Du Phi Vân bảo cậu ta lập tức tới ngay." Tuyết Quang Liễm Diễm luôn im lặng từ nãy đến giờ bỗng nhiên lên tiếng.

Mấy người con lại vừa nghe thấy tên Du Du Phi Vân liền phản chấn tinh thần, liên tục nói cậu ta đến thì tốt rồi.

Mà Diệp Từ khi nghe thấy cái tên này, đầu óc liền chấn động. Từ lúc biết những người này là người của Đại Đường đến nay chỉ mới mười mấy phút mà thôi, nhưng Diệp Từ lại vô cùng khó chịu, bây giờ nghe thấy bốn chữ Du Du Phi Vân, lòng cô càng khó chịu hơn, thậm chí tay chân bắt đầu lạnh như băng.

"Mọi người đánh chậm lại, đợi Du Du Phi Vân đến đã." Mộc Thanh ra lệnh, "Vì tám khiên kia mà Du Du Phi Vân phải bỏ hai mươi vạn tệ mua tin tức chợ đen đấy."

Mấy người còn lại đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Diệp Từ nhếch môi cười, quả nhiên là vì tám khiên, cô nhớ lần đầu tiên mình gặp Du Du Phi Vân, ấn tượng nhất vẫn là tám khiên ấy, người đầu tiên nhận được tám khiên khủng bố ai cũng thêm khát làm sao có thể là người thường được, sau đó Diệp Từ cũng bắt đầu chú ý đến hắn ta nhiều hơn.

Không ngờ tám khiên ấy là có từ nơi này.

Từng giây từng phút dần dần trôi qua, Diệp Từ cũng từ trạng thái ngây dại mà bình tĩnh lại, suy nghĩ của cô theo đó mà khôi phục như bình thường. Cô không chút lo lắng nhìn cột máu của Nganh Giáp Cự Quy đang chậm chậm hạ xuống, cột máu kia chỉ còn 2% thôi, bây giờ cô có nên xử lý mấy người này không? Hay là đợi Du Du Phi Vân đến rồi xử cả bọn?

Trong lúc Diệp Từ đang phân vân, bên tai cô vang lên một giọng nói vừa có chút quen thuộc vừa có phần xa lạ: "Tuyệt quá, may mà có thuốc ả cấp bậc của Liễm Diễm, không thì mình không biết sao đến đây được nữa."

Hóa ra nhờ thuốc ả cấp bậc, khó trách đội bọn họ chỉ có vài người mà cũng có thể đến đây đầy đủ. Diệp Từ vốn thắc mắc không biết bọn họ đến bằng cách nào, mà câu nói vừa rồi của Du Du Phi Vân đã giải đáp hết thắc mắc. Chẳng qua loại thuốc ả cấp bậc này cũng không rẻ, mỗi bình chỉ dùng được một phút, năm người bọn họ đến được đây e là đã phải chi ra một con số không hề nhỏ rồi.

"Phi Vân đến rồi à? Nhanh lên, nếu không lát nó chết cậu lại không tìm được cái thứ kia đấy." Tuyết Quang Liễm Diễm vội vàng nói với Du Du Phi Vân.

Du Du Phi Vân vừa lao vào cuộc chiến vừa nhìn Diệp Từ nằm dưới đất, hỏi: "Đây là Công Từ U?"

Mấy người bên cạnh đều gật đầu, tỏ vẻ hắn ta không nhận sai.

"Các cậu cũng mạnh quá chứ, không có mình vẫn đánh được thế này." Du Du Phi Vân nhìn mấy người xung quanh, mỉm cười tán thưởng.

"Bọn mình nào có bản lĩnh ấy." Lại Nhân Lam cúi đầu than thở, lúc bọn họ đến đã thấy Diệp Từ. Hắn dĩ nhiên biết rõ thực lực của Diệp Từ, làm sao dám lớn tiếng nói phét.

Du Du Phi Vân nghe Lại Nhân Lam than thở mà giật mình, hỏi tiếp: "Cô gái này bị bọn cậu giết mấy lần mà giờ không dám hồi sinh thế?"

"Có giết lần nào đâu? Chắc cô nàng đánh boss giỏi nhưng PVP kém nên mới không dám đứng dậy, sợ bị bọn mình giết rồi trang bị ấy mà." Tuyết Quang Liễm Diễm lên tiếng cướp lời, bịa bừa một lời nói dối, nụ cười trên mặt có phần không được tự nhiên.

Du Du Phi Vân khẽ gật đầu, bỗng nhiên hắn nhớ đến cái gì đó, vẻ mặt có chút sùng sốt: "Lúc các cậu cướp quái, cô ta đánh con boss này còn bao nhiêu máu?"

"Còn 10% thôi, Thích Ăn Khoai Tây Chiên xung phong, đẩy cô ta vào giữa hắn với con Nganh Giáp Cự Quy, thế là chết." Mộc Thanh thuật lại đơn giản tình hình lúc bọn họ cướp quái, cũng không quan tâm lời mình nói có mâu thuẫn với lời Tuyết Quang Liễm Diễm ban nãy không.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: 1Vs5 Hay 5Vs1

Du Du Phi Vân giật mình, trong đầu lập tức nghĩ đến một khả năng, hắn quay sang hỏi Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên: "Không phải nói cô ta không

dám hỏi sinh vì sợ bị các cậu giết sao? Sao con boss lúc bị các cậu cướp chỉ còn 10% máu? Chuyện này không thể nào..."

Hắn còn chưa nói xong đã thấy Diệp Từ như một hồn ma đột ngột bật dậy, lấy cung, bắn một mũi tên về phía Tuyết Quang Liễm Diễm.

Trang bị của Diệp Từ đều là loại xịn, đấu với dạng mục sư hàng thường quả thật không cần phải lo nghĩ, huống chi mấy người này không ai ngờ cô đã nằm ở đây hơn nửa tiếng lại bất ngờ đứng dậy, căn bản không có ai phòng bị, Tuyết Quang Liễm Diễm chưa kịp làm gì đã bị một mũi tên xuyên qua cổ họng, nằm chết ngay cạnh chỗ Diệp Từ nằm ban này.

Lại Nhân Lam thấy thế lập tức sử dụng Âm Côn xông lên, nhưng ngay từ đầu Diệp Từ đã tính trước tình huống này, cho nên sau khi bắn một mũi tên về phía Tuyết Liễm Diễm liền giương cung bắn tiếp ngay trên không trung.

Những người ở đây không ai là 'gà mờ' PK, vừa thấy Tuyết Quang Liễm Diễm nằm đo đất lập tức cùng phản công. Trừ Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên phải tiếp tục nằm dưới tảng đá ôm cừu hận, giữ chặt con Nganh Giáp Cự Quy, ba người còn lại đều chạy về phía Diệp Từ.

Mộc Thanh vừa chạy vừa niệm chú gọi pháp thuật, Du Du Phi Vân dùng Trùng Thử tăng tốc vọt đến, vì trong lòng Diệp Từ vẫn còn vương bận cảm xúc của ngày xưa nên cô vẫn chưa dám ngẩng mặt nhìn hắn. Cô xoay người tung một cước lên người Lại Nhân Lam vừa xông đến sau lưng cô, sau đó lại một lần nữa bắn tên liên hoàn ngay trên không trung về phía Mộc Thanh.

Lần bắn liên hoàn này vừa tạo combo vừa kèm tác dụng phụ trúng độc, dù Mộc Thanh luôn không ngừng uống thuốc bổ sung máu nhưng cũng chỉ có thể cầm cự vài giây rồi ngã xuống đất.

Diệp Từ một hơi giải quyết hai người, sau đó nhanh chóng chạy đến chỗ Nganh Giáp Cự Quy, trong lúc này cô cũng không quên bắn kỹ năng cường hóa Con Dấu Thợ Săn lên người con boss, kế đó tung kỹ năng Thợ Săn Bảo Hộ lên người mình, cuối cùng đồng thời sử dụng hai kỹ năng Độc Xà Đeo Bám và Xạ Kích Ngộ Đạo, một bắn vào mắt con rùa và hai khoắc xuống người mình.

Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên vốn đang tập trung giữ chặt Nganh Giáp Cự Quy, nào ngờ sau mấy đòn công kích của Diệp Từ, cừu hận lại bị cướp mất, Nganh Giáp Cự Quy lập tức nhảy xuống khỏi tảng đá, chạy về phía Diệp Từ.

Du Du Phi Vân gào lên: "Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên nhanh giữ boss lại."

Mệnh lệnh này làm Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên lắc đầu than khổ không thôi, đại ca kia là boss tự do cấp 40 đấy, có phải quái nhỏ bình thường đâu mà bảo giữ là giữ. Dù hắn có may mắn giữ lại được thì con Nganh Giáp Cự Quy đó chỉ cần cạp vài cái là hắn toi đời, cái này có thể xem là tai nạn lao động không?

Có điều dù lòng biết không có khả năng nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, lập tức xông đến sử dụng kỹ năng Trào Phúng. Không ngờ Diệp Từ lại nhanh tay hơn, trước đó vài giây cô đã tung lên người hắn kỹ năng Xạ Kích Ngộ Đạo, Nganh Giáp Cự Quy lại một lần nữa bị lừa, nó lập tức quay đầu há miệng cắn Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên, hắn đau đớn hét lên một tiếng thảm thiết rồi té ngã xuống mặt đất.

Năm người, chưa đầy 30s chỉ còn lại hai.

Du Du Phi Vân cực kỳ tức giận quay sang hỏi bốn người đồng đội ban nãy đến trước hắn: "Không phải các cậu bảo cô ta PVP đỡ tệ sao?"

Mấy cái xác nằm dưới đất không ai dám lên tiếng, nhất là Tuyết Quang Liễm Diễm, lúc này hắn thậm chí còn ước gì mình là cái xác thật, căn bản không dám nói gì nữa.

Còn người mới vừa hồi sinh, Lại Nhân Lam, lại càng tái mặt, cô nàng Công Từ U này giả chết nằm ngay dưới chân mình hơn nửa tiếng, vậy mà mình không hề hay biết gì?

Nữ thợ săn này không những có kỹ thuật giỏi mà là gan còn khủng khiếp hơn, trong tình huống nguy hiểm như thế mà vẫn dám giả vờ chết, thật đúng là không coi ai ra gì, Lại Nhân Lam có cảm giác mình bị người ta chơi đùa, nếu chỉ về mặt kỹ thuật cũng không đáng nói, ngay cả IQ cũng thua cô ta.

Hắn càng nghĩ càng tức giận, trong đầu nảy sinh ý nghĩ độc ác, phóng thẳng về phía Diệp Từ.

Mà Diệp Từ ở bên kia, sau khi kéo được boss Nganh Giáp Cự Quy liền dẫn nó chạy về phía hai kẻ địch, bởi vì lúc này cô thấy bên cạnh con rùa mai cứng xuất hiện một dấu hiệu gọi kỹ năng, còn kỹ năng gì thì hiển nhiên là triệu hồi hơi nước rồi.

Ai ya, rốt cuộc cũng đến, cô cứ tưởng hôm nay nó hiện đột xuất, không sử dụng kỹ năng triệu hồi, nào ngờ...

Diệp Từ nhìn Lại Nhân Lam đang xông đến ở đối diện, khỏe môi nhếch lên một nụ cười quý dị.

Lúc này sự chú ý của Lại Nhân Lam và Du Du Phi Vân đều tập trung lên người Diệp Từ, căn bản sẽ không để ý xem boss Nganh Giáp Cự Quy có biến hóa gì, chỉ khi bọn họ đến gần, thấy nữ thợ săn mỉm cười xảo quyệt, trong lòng mới giật mình nhận ra có bẫy.

Nhưng lúc này đã muộn, căn bản không còn kịp nữa, Diệp Từ đã rất gần hai người bọn họ rồi.

Con Nganh Giáp Cự Quy "gràoooooooo" to một tiếng, hơi nước vừa được nó triệu hồi nháy mắt dâng lên áp sát gót chân Diệp Từ sau đó bắn luôn ra ngoài. Diệp Từ phản ứng nhanh nhảy đã Trùng Thử đi từ lúc con rùa hét to rồi dĩ nhiên không gặp vấn đề gì, có điều Lại Nhân Lam và Du Du Phi Vân lại gặp xui xẻo, cả hai bị hơi nước phun xuống bao phủ từ đầu đến chân.

Du Du Phi Vân lập tức cảm thấy tốc độ của mình bị giảm xuống, hắn nhìn sang thuộc tính liền thấy mình đã trúng DBuff giảm 50% tốc độ, máu liên tục giảm trong 20s, vội vàng lấy thuốc ra uống.

"Lại Nhân Lam cẩn thận..."

Du Du Phi Vân vừa đồ thuốc vào miệng vừa nói với sang Lại Nhân Lam. Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu đã thấy Lại Nhân Lam vốn đầy cột máu đã ngã xuống ngay trước mắt mình.

Sao cậu ấy chết? Du Du Phi Vân nghĩ mãi không ra, đến khi thấy miệng vết thương trên cổ Lại Nhân Lam liền tỉnh ngộ. Ban nãy lúc Công Tử U xẹt ngang hai người họ, Lại Nhân Lam vừa vịn ở gần bên tay Công Tử U.

Cô gái này có thể trong tích tắc lướt ngang hai người họ mà ám sát Lại Nhân Lam? Theo vết thương trên cổ Lại Nhân Lam có thể thấy đây là mũi sát, một kích giết chết.

Mục tiêu của Nganh Giáp Cự Quy là Diệp Từ nên căn bản không chú ý đến người đang bị vạ lây là Du Du Phi Vân, có điều trong lúc nó giờ cái chân ngắn chạy đuổi theo Diệp Từ ở xa xa, vô tình đập trúng Du Du Phi Vân một cái làm hắn lão đảo ngã xuống đất.

Du Du Phi Vân giương mắt nhìn nữ thợ săn đang vòn con rùa mai cứng, cả người sợ hãi phát run.

Quá mạnh.

Bất kể là kỹ thuật PVE hay tận dụng thời cơ trong lúc PVP, cái nào cũng giỏi, chưa kể đến việc dùng cảm giả chết trước mặt kẻ thù nữa.

Những chuyện này không phải cô gái bình thường nào cũng làm được.

Lúc này mấy ngón tay của hắn đã lạnh cóng, hắn vốn nghĩ Công Tử U, một người giành được nhiều thù sát như thế, thực lực sẽ không tệ, nào ngờ cô nàng chẳng những giỏi PVE mà cả PVP cũng trâu bò.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể lợi dụng hết những ưu thế của hoàn cảnh xung quanh, phản ứng nhanh nhẹn đã đành, xử lý tình huống cũng tinh tế nữa.

Ban nãy cô ta giết Lại Nhân Lam chỉ trong tích tắc, e là... ngay cả bản thân Lại Nhân Lam cũng không ngờ cô ta sẽ xử lý hắn. Nếu cô ấy đến gần, mình nên ứng phó thế nào đây?

Diệp Từ thả lão Tam ra, cho nó ở phía sau không ngừng cắn cái đuôi của Nganh Giáp Cự Quy, còn cô thì dẫn Nganh Giáp Cự Quy chạy về phía Du Du Phi Vân.

Toi rồi, cô ta dùng cách xử Thích Ăn Khoai Tây Cá Viên Chiên để giết mình? Du Du Phi Vân nằm dưới đất lập tức bật dậy, cố gắng chạy trốn.

Tuy hắn dự đoán 100% con rùa này sẽ cho rơi ra tám khiên, nhưng lúc này rõ ràng thời cơ chưa đến, đội ngũ năm người chỉ còn mỗi hắn sống sót, đối thủ là Công Tử U mạnh như trâu, cô ta còn có súng vật nữa, nếu bây giờ bị cô ta bắt, kết quả của hắn nhất định sẽ rất thảm.

Du Du Phi Vân dĩ nhiên cực kỳ không cam lòng với tình huống này, nhưng hắn là người biết nhìn xa trông rộng, Đại Đường là công hội đứng nhất nhì đại lục phía Đông này, núi xanh còn ngại gì không có củi đốt, chỉ cần có thể chạy trốn thì hắn vẫn còn cơ hội chuyển mình.

Tuy nhiên, Du Du Phi Vân đang bị dính DBuff giảm tốc độ di chuyển, Diệp Từ chỉ cần bước vài bước đã đến nơi, thanh kiếm trên tay cô đâm thẳng vào phía sau đầu gối của hắn.

"Đùi phải của bạn đã bị phế bỏ."

Trong Vận Mệnh, phế bỏ là một phương thức độc đáo của PVP, nó cũng thường được nhắc đến rất nhiều trong các phim, truyện võ hiệp truyền thống Trung Quốc. Kỹ thuật này sở dĩ độc đáo cũng vì khi PVP, nếu người chơi bị đối thủ sử dụng vũ khí nhọn cắt đứt dây chằng ở khớp xương thì bộ phận đó lập tức bị phế bỏ, không thể cử động, vết thương này không có loại thuốc nào cứu chữa được, người chơi chỉ có duy nhất một biện pháp là trở về thành chủ của mình tìm thầy thuốc điều trị.

Phế bỏ chỉ là một dạng trạng thái, nó sẽ không làm người chơi bị giảm giá trị sinh mệnh nhưng muốn thực hiện lại không hề dễ dàng, nó yêu cầu người sử dụng phải ra tay vào đúng vị trí, tốc độ nhanh, nếu không tập luyện chắc chắn không thể làm được.

Du Du Phi Vân sau khi nghe thấy thông báo mình bị phế bỏ đùi phải, trong lòng kinh ngạc không thôi, trạng thái phế bỏ trong bảng giới thiệu PVP được nhắc đến rất mơ hồ, căn bản không có miêu tả cụ thể, hắn cũng chưa từng chú ý đến, chỉ biết nó thỉnh thoảng mới xuất hiện, không ngờ hôm nay hắn lại 'may mắn' được 'thưởng thức'.

Du Du Phi Vân quay đầu lại nhìn Công Tử U, thầm mắng, chuyện xui xẻo này sao lại rơi xuống đầu mình cơ chứ? Mới nghĩ đến đây, chân trái của hắn lại truyền đến một cơn đau khủng khiếp, hai chân lần lượt mất đi cảm giác, mềm nhũn, cả người hắn ngã quỵ xuống đất.

Kể đó, hắn liền thấy con Nganh Giáp Cự Quy áp sát Công Tử U, sắp tấn công trúng cô ta rồi.

Ông trời có mắt thật sao? Làm chuyện ác cuối cùng sẽ bị quả báo? Nữ thợ săn kia sắp chết dưới vuốt Nganh Giáp Cự Quy?

Tâm trạng Du Du Phi Vân liền vui vẻ trở lại, hắn chẳng quan tâm đến con đau ở hai chân nữa, lập tức rút kiếm đâm về phía Diệp Từ và Nganh Giáp Cự Quy. Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, giết Diệp Từ cho hả giận, nếu may mắn giết được Nganh Giáp Cự Quy thì lại càng lời to.

Nào ngờ ngay lúc này các đốt tay hắn bỗng nhiên đau nhức, bên tai hắn vang lên thông báo của hệ thống: "Tay phải của bạn đã bị phế bỏ."

"Tay trái của bạn đã bị phế bỏ."

"Con mẹ nó."

Du Du Phi Vân tức giận mắng to, hắn trừng mắt nhìn Diệp Từ, chỉ mong con Nganh Giáp Cự Quy nhanh nhanh cắn một phát chết tươi cô ả kia đi, thế mà không ngờ cô ta bỗng nhiên biến mất, biến mất ngay trước mắt hắn. Du Du Phi Vân vội vàng tìm kiếm xung quanh, hóa ra cô ta đã bật người nhảy lên cao, sau đó rơi xuống trên lưng con rùa mai cứng, thanh kiếm trên tay đâm thẳng xuống cổ nó, sau đó kéo dài, dừng lại trên đỉnh đầu con Nganh Giáp Cự Quy.

"Gràoooooooo" con rùa khổng lồ đau đớn gào lên một tiếng cuối cùng rồi đổ ỵch xuống đất.

Thông báo của hệ thống lập tức vang lên.

"Người chơi Công Tử U bằng sức của mình thành công đánh chết Boss tự do Nganh Giáp Cự Quy cấp 40. Đặc biệt thưởng 8000 điểm danh vọng thế giới, 1000 điểm danh vọng thành Hàn Phong, 1000 đồng vàng, 4 điểm thiên phú."

Kênh thế giới lập tức bùng nổ.

Hiện giờ số người chơi lên cấp 20 còn rất ít, vậy mà có người một mình đánh chết boss tự do cấp 40? Có Bug, nhất định là Bug. Ngay lập tức có không ít người đoán già đoán non, có nghi ngờ, có hăm dọa, có ganh tị, có ghen ghét, nói chung là bàn tán không ngớt, thậm chí có người còn nhiều chuyện báo cáo với GM nghi án Bug này nữa, có điều không lâu sau GM đã trả lời dứt khoát: "Đây là giết boss bình thường, không có Bug." Kết quả này lại càng làm kênh thế giới sôi trào, diễn đàn dậy sóng.

Mà bản thân Diệp Từ lại hoàn toàn không hay không biết, vì cô đã sớm tắt kênh thế giới từ lâu rồi.

Lúc này Diệp Từ vẫn còn đứng trên đầu con Nganh Giáp Cự Quy, liếc mắt nhìn Du Du Phi Vân đang ngã như quỳ trước mặt cô.

Cô nhìn hắn với vẻ mặt bình tĩnh như nước, hoàn toàn không có chút dao động cảm xúc nào.

Người đàn ông này... ngày xưa từng cho cô biết thế nào là hạnh phúc, đồng thời cũng vì lợi dụng cô mà không tiếc lừa dối, đến khi đạt được mục đích thì bỏ rơi cô một cách vô tình. Cô từng hận hắn, đứng, từng hận hắn thấu xương, thậm chí còn nghĩ nếu gặp lại, cô nhất định sẽ nghiền xương hắn nát thành tro...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Quá Khứ Tựa Mây Bay

Diệp Từ thừa nhận người đàn ông này đã để lại một vết sẹo lớn trong lòng cô.

Dù sau khi trùng sinh, cô quyết định sống một cuộc sống mới nhưng những tin tức về Đại Đường cô vẫn chọn cách phớt lờ, còn mối quan hệ ngày xưa với Du Du Phi Vân, không phải cô đã quên mà cô chỉ không muốn đối mặt mà thôi.

Nhưng nữ thần số phận tuy hời hợt nhưng lại rất hùng mạnh.

Không ngờ người lại có thể sắp xếp mọi chuyện diễn ra một cách tình cờ tại thời một thời điểm không sao ngờ được như vậy.

Sự xuất hiện bất ngờ của hắn thật khiến người ta trở tay không kịp.

Thật lòng Diệp Từ biết mình không thể mãi trốn tránh hắn được, Đại Đường là công hội đứng thứ hai tại đại lục phía Đông, cũng là công hội đứng thứ năm ở nước Z, không cần biết nguyên nhân vì sao, nhưng chắc chắn sẽ phải gặp. Chỉ là cô không nghĩ mọi chuyện lại nhanh như thế này.

Diệp Từ cũng đã từng nghĩ, nếu bây giờ cô xuất hiện trước mặt Du Du Phi Vân, coi như hắn ta hoàn toàn không biết những chuyện đã xảy ra, vậy cô, bản thân cô sẽ như thế nào?

Oán hận? Phẫn nộ? Hay là... ôm nỗi kỳ vọng với lòng nhu nhược?

Cô đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn chưa có đáp án.

Và, thật kỳ lạ.

Bây giờ, khi cô trực tiếp đối mặt với người đàn ông này, cảm giác của cô chỉ có hai chữ... xa lạ, ngoài ra không còn gì nữa.

Du Du Phi Vân quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn thẳng vào nữ thợ săn, cô gái này có làn da hơi tái nhợt, gương mặt không xinh nhưng sắc sảo, khiến người đối diện có phần e sợ. Cô ta đang nhìn mình chăm chăm bằng đôi mắt màu hổ phách trong veo như thủy tinh, lạnh băng, không có tí cảm xúc của con người, cái lạnh ấy hoàn toàn đủ sức khiến người ta rơi vào tuyệt vọng.

Du Du Phi Vân nuốt nước miếng, yết hầu di chuyển lên rồi hạ xuống, sau đó nói: "Cô thực sự là Công Tử U..."

Hắn còn chưa nói xong, đã thấy Công Tử U cúi người, tay phải bóp hai má của hắn, kéo gương mặt hắn đến sát mặt mình. Ngay lúc này, hắn thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của nữ thợ săn kia phả vào gương mặt mình, cảm giác ấy giống như có ngàn vạn con kiến không ngừng chui vào da hắn, cắn xé các đầu dây thần kinh của hắn, khiến hắn sợ đến mất hồn, chút can đảm còn sót lại theo đó mà tan biến hết.

Diệp Từ nhìn thật kỹ gương mặt trẻ tuổi, tuấn tú gần sát mặt mình. Về đẹp ngày xưa từng làm cô rung động nay lại chẳng còn tí cảm xúc nào.

Ban nãy hệ thống hỏi cô muốn công bố tên tuổi hay không, Diệp Từ suy nghĩ giây lát rồi quyết định chọn công bố. Không phải cô muốn nổi tiếng mà bây giờ cô đã hiểu, cái gì gọi là quá khứ.

Bất kể trước đây cô làm sai cái gì, đối nghịch với ai, hay từng vì người đàn ông này mà yêu mà hận ra sao, tất cả đều đã qua rồi.

Hiện giờ cô là Diệp Từ, là Công Tử U. Cô bắt đầu lại cuộc sống trong Vận Mệnh với một hình hài mới, vậy thì cô không cần phải tiếp tục bận tâm đến những chuyện trước đây, bởi vì bản thân cô sẽ không cho phép những đau khổ ấy ập xuống cuộc đời mình một lần nữa.

Trong giây phút này, lần đầu tiên lòng cô cảm thấy thật sự thoải mái.

Cô phải sống vì cô, không cần phải lại sống vì người khác, cô chỉ cần sống vui vẻ bên những người mình yêu, gia đình, bạn bè, tận hưởng hạnh phúc mình xứng đáng nhận được.

Như thế, là đủ.

Trên khóe môi cô bỗng nở một nụ cười.

Một nụ cười thật tươi, nụ cười của sự nhẹ nhõm, cả thế giới xung quanh cô gần như bùng sáng sau nụ cười ấy, thậm chí bằng tuyệt pháp phối ở Đông Nhật Ôn Tuyền cũng muốn hòa tan vì nó.

Du Du Phi Vân vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm gương mặt đang gần sát bên mình, giống như muốn ghi nhớ thật kỹ dung nhan này vậy, hắn cứ ngỡ cô gái lạnh lùng này chỉ có mỗi một vẻ mặt không cảm xúc kia thôi, thật không ngờ tích tắc sau cô ta lại mỉm cười. Nụ cười tràn đầy sức sống như một đóa hoa nở bùng giữa tiết trời lạnh lẽo.

"Cái gì của tôi, bất cứ ai cũng dùng mơ cướp được."

Giọng nói của cô rất khê, không chút quan tâm. Trên gương mặt cô vẫn còn nụ cười tỏa nắng ấy nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng xa cách.

"Đồ thuộc sở hữu của Công Tử U, dù là người của Đại Đường cũng dùng mơ cướp được." Nụ cười trên gương mặt cô bỗng nhiên biến mất, giọng nói nghiêm túc, khí thế sắc bén tựa như lưỡi kiếm sáng loáng mà cô đang cầm trên tay.

Cô buông hai má của Du Du Phi Vân ra, đứng lên, ánh mắt vẫn không rời gương mặt hắn, nháy mắt sau liền giương cung, sau đó vang lên hai tiếng vèo vèo, Tuyệt Quang Liễm Diễm vừa mới hồi sinh chưa kịp làm gì đã phải hét lên một tiếng thảm thiết ngã ục xuống đất.

"Nếu không muốn bị rơi trang bị thì bảo người của anh lát nữa hãy hồi sinh, nếu không thì..." Diệp Từ mỉm cười xảo quyệt, từ tốn nói.

Du Du Phi Vân nhìn thấy nụ cười kia, hai mắt muốn tóa lửa.

Hắn thân là phó hội trưởng của Đại Đường, trước nay chưa từng chịu nỗi nhục nào lớn như thế. Hắn không phủ nhận mình đã ra lệnh cho Lại Nhân Lam nghe ngóng tin tức của Công Tử U, vì hắn đã sớm nghi ngờ người ẩn danh giành được nhiều thù sát kia có liên quan đến nữ thợ săn này.

Từ ngày hắn xác nhận Công Tử U ở cùng đại lục với hắn, lúc nào hắn cũng sợ bị nữ thợ săn kia đi trước một bước, đoạt lấy tám khiên mà hắn hằng mơ ước. Trước khi trò chơi này Open Beta, hắn đã bỏ ra hai mươi vạn tệ để mua thông tin về những món trang bị nghịch thiên của chức nghiệp mà hắn sẽ chơi từ GM.

Hắn đã sớm biết con Nganh Giáp Cự Quy này sẽ cho rơi ra tám khiên dành cho chiến sĩ, có thể sử dụng đến tận cấp 80. Có điều do cấp bậc của hắn và bạn bè trong đội đều thấp nên hắn không nôn nóng dẫn đội đến Đông Nhật Ôn Tuyền đánh Nganh Giáp Cự Quy, chỉ bảo người của công hội chú ý tin tức ở Đông Nhật Ôn Tuyền mà thôi.

Tối qua hắn mới logout đi ngủ, chưa kịp nhắm mắt đã nhận được điện thoại của Lại Nhân Lâm, bảo rằng Công Tử U đến Đông Nhật Ôn Tuyền hái thuốc. Hắn tuy lo lắng nhưng không để ý lắm, vì Nganh Giáp Cự Quy là boss cấp 40, dù là Công Tử U cũng chưa chắc xơi mui được gì.

Không ngờ mới năm sáu giờ sáng hôm sau, Lại Nhân Lâm lại gọi điện đến báo Công Tử U đang đánh boss Nganh Giáp Cự Quy, cột máu của con boss đã bị hạ mất một nửa. Lúc này hắn mới giật mình, vội vàng gọi người đến tiếp ứng Lại Nhân Lâm, ngăn cản Công Tử U giành thủ sát. Còn bản thân hắn thì lập tức vào game, từ phía bên kia đại lục phía Đông liều mạng chạy đến.

Những chuyện tiếp theo mọi người đều đã rõ.

Từ đầu đến cuối đều là ý của Du Du Phi Vân, nhất là chuyện cướp quái, hắn hoàn toàn không nói cho hội trưởng Đại Đường - Bạch Dạ Hắc Trú - biết. Bạch Dạ Hắc Trú là một người chính trực theo hướng cô hủ, nếu biết Du Du Phi Vân cướp boss và giành thủ sát của người khác, nhất định sẽ rất giận dữ, mà lúc này Du Du Phi Vân vẫn còn chút kiêng kỵ hắn.

Cho nên bây giờ Du Du Phi Vân muốn gọi người đến xử lý Công Tử U cũng không thể.

Bởi vì Bạch Dạ Hắc Trú tuyệt đối sẽ không cho phép Du Du Phi Vân sử dụng người của công hội giải quyết chuyện cá nhân. Du Du Phi Vân là một người thông minh, hắn biết dù mình có đảo ngược câu chuyện, nói với Bạch Dạ Hắc Trú rằng Công Tử U cướp quái của mình, nhất định cũng sẽ bị nghi ngờ. Vì chuyện đánh con rùa mai cứng này hắn đã từng bàn với Bạch Dạ Hắc Trú và Bạch Dạ Hắc Trú cũng đã hứa sẽ cho hắn dẫn 40 của công hội đi đánh Nganh Giáp Cự Quy, bây giờ tự dưng mọc ra chuyện này, chắc chắn Bạch Dạ Hắc Trú sẽ nghi ngờ, cuối cùng e là chuyện tốt không thành mà còn thêm rắc rối ở công hội nữa.

Tầm khiên này tuy hiếm có nhưng vì nó mà đánh mất những gì mình đang có ở công hội thật không đáng.

Tuy nhiên, bây giờ bảo hắn chịu thua trước mặt Công Tử U, hắn không làm được. Du Du Phi Vân mím môi, nhìn chằm chằm Diệp Từ với vẻ phẫn nộ, hắn thấy Diệp Từ vẫn ung dung nở một nụ cười giấu cợt, cung tên trên tay không ngừng vung lên hạ xuống, lần lượt bắn chết những huynh đệ của hắn.

Mặc dù từ nãy đến giờ không có ai lên tiếng nói gì, nhưng đã xem nhau là huynh đệ, làm sao có thể giương mắt nhìn người anh em của mình bị người ta giày vò? Cuối cùng dưới áp lực tâm lý càng lúc càng nặng nề, hắn hô to: "Đừng hồi sinh nữa."

Mấy người bạn của Du Du Phi Vân rõ ràng hết sức kinh ngạc với quyết định này của hắn, Du Du Phi Vân từ trước đến nay vốn không phải là người cam chịu nhẫn nhịn, sao hôm nay...

"Nghe mình, không được hồi sinh nữa." Tuy trước đây Du Du Phi Vân lợi dụng, lừa gạt Diệp Từ, đối xử với cô rất tệ, nhưng với bạn bè anh em lại rất thật lòng. Tiếng hét cuối cùng của hắn đã thành công ép những người còn lại ngừng thảo luận, sau đó hắn nhìn Diệp Từ, nói: "Công Tử U, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ chuyện này."

Lời đe dọa của hắn lại khiến Diệp Từ bật cười, cô cất cung tên trên tay, ngồi lên mai rùa, nói: "Đối với những người dám cướp đồ của tôi, tôi cũng sẽ mãi mãi không quên."

Du Du Phi Vân mím môi, không nói thêm gì, lạnh lẽo nhìn Diệp Từ xử lý xác con rùa mai cứng.

Quá trình xử lý này được Diệp Từ thực hiện rất nhanh, thậm chí cô cũng không xem mình nhặt được những gì. Cô biết Du Du Phi Vân là phó hội trưởng của Đại Đường, sau trận chiến này, dù không muốn nhưng cô cũng đã kết thù với bọn họ. Đừng thấy ban nãy cô mạnh miệng như vậy, nếu bây giờ bị một đám người Đại Đường vây đánh, bản thân cô tuyệt đối không có khả năng chạy thoát.

Giải đoạn này thực lực của cô vẫn còn hạn chế, gần như không thể tấn công phạm vi rộng, cho nên nếu đối thủ chỉ có vài người sẽ không sao, nhiều hơn một chút thì người thiệt thòi sẽ là cô, cách tốt nhất hiện giờ là cô phải nhanh nhanh thu dọn rồi rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Diệp Từ quay đầu lại nhìn Du Du Phi Vân, thấy vẻ mặt đầy phẫn nộ của hắn, bỗng nhiên cô chợt nhớ ra một chuyện, khoe môi lại nở một nụ cười xảo quyệt. Cô bước đến gần Du Du Phi Vân, cúi người xuống.

Du Du Phi Vân thấy nữ hung thần đến gần mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô còn muốn gì nữa?"

Diệp Từ ghé sát bên tai Du Du Phi Vân, thì thầm với dáng vẻ cực kỳ mờ ám: "Nhà trọ Hoa Viên, phòng 612. Đừng ở mãi một chỗ, đổi nơi khác có lẽ sẽ thú vị hơn đây."

Dứt lời, cô liền đứng dậy, vỗ vai Du Du Phi Vân một cái, sau đó gọi ngựa của mình ra, trước khi nhảy lên lưng ngựa còn nhìn Du Du Phi Vân mỉm cười nói: "Hẹn ngày tái ngộ, phó hội trưởng..."

Sau khi Diệp Từ phóng ngựa biến mất, mấy người đang nằm im dưới đất mới lần lượt bò dậy, Mộc Thanh lập tức nói: "Phi Vân, nhanh gọi mấy người trong công hội đến, chúng ta bao vây xử lý con ả này."

"Không cần." Du Du Phi Vân cúi đầu, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, ngay cả tay chân cũng bắt đầu run rẩy.

"Tại sao?"

Từ trước đến nay, Du Du Phi Vân vốn là người có thù tất báo, nhưng hôm nay phản ứng lại rất kỳ lạ, khiến những người ở đây kinh ngạc không thôi.

"Minh bảo không cần là không cần." Du Du Phi Vân tức giận hét to, lúc này những người kia mới phát hiện sắc mặt hắn đã tái nhợt, hai mắt đỏ bừng, rõ ràng là hoảng sợ đến mức kích động. Du Du Phi Vân cũng nhận ra phản ứng của mình hơi quá khích, vội vàng nói: "Minh bị phé bỏ rồi, nhanh đưa mình về thành đi, giờ mình không cử động được nữa."

Bốn người kia đều đã nhận ra Du Du Phi Vân đang giấu họ chuyện gì đó, rõ ràng ban nãy trước khi đi, Công Tử U có ghé tai nói nhỏ với hắn, nhưng biết thì biết, không ai dám lên tiếng hỏi gì, cả nhóm đành phải nhanh nhanh đỡ hắn dậy, đưa về thành.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Bạch Mạch

Rời khỏi Đông Nhật Ôn Tuyền, Diệp Từ cười ngựa chạy xuyên qua bản đồ hướng về thành Hồng Hồ.

Từng cơn gió mạnh liên tục đánh vào tóc cô, khiến cô tiếp tục nhớ thêm rất nhiều chuyện ngày xưa.

Thật ra cô vốn không phải là người tốt, nếu cô thật sự là người tốt thì ban nãy đã không uy hiếp Du Du Phi Vân.

Còn về chuyện nhà trọ kia, đây là mãi sau này Diệp Từ mới biết được. Du Du Phi Vân và hội trưởng công hội Đại Đường - Bạch Dạ Hắc Trú - vốn là anh em đồng sinh đồng tử. Mỗi quan hệ này vốn cũng bình thường và tin chắc nó cũng sẽ tiếp tục duy trì như vậy nếu không xảy ra tình huống oái ăm như phim kia.

Đã gọi là oái ăm như phim thì hiển nhiên sẽ có luôn cả yếu tố bất ngờ, khiến người nghe - người xem - người trong cuộc hoảng hốt không thôi. Đại khái là Du Du Phi Vân và Bạch Dạ Hắc Trú cùng thích một cô gái. Cô gái này đồng thời đồng đưa cả hai anh chàng, cuối cùng Du Du Phi Vân bỏ cuộc rút lui. Sau đó dĩ nhiên cô gái ấy và Bạch Dạ Hắc Trú sẽ thành một đôi, Du Du Phi Vân cũng không gặp lại cô gái ấy nữa, chuyện này nếu dừng ở đây thì rõ ràng là một happy ending, vấn đề là sau khi game *Vận Mệnh* phát hành, cô gái chưa bao giờ chơi game kia lại quyết định đăng ký chơi cùng bạn trai của mình.

Có đôi khi hai người không phải không đến được với nhau mà do cái duyên chưa đến.

Du Du Phi Vân và cô gái ấy còn thiếu một chút gọi là cơ hội. Mà tại game *Vận Mệnh* này, cơ hội của họ cuối cùng cũng đến, và như thế... chàng trai Bạch Dạ Hắc Trú khờ khạo kia bị cả vợ lẫn huynh đệ của mình cùng đâm một dao vào lưng, sự kiện ngoại tình này đúng thật là kinh thiên động địa, hoặc nói đúng hơn mọi người lại có thêm một bài học sâu sắc về hai chữ tình yêu.

Rồi sau đó, Du Du Phi Vân mới lợi dụng Diệp Từ để mở rộng thế lực của mình, cuối cùng cướp lấy chức vị của Bạch Dạ Hắc Trú, trở thành hội trưởng của Đại Đường, đồng thời thuận tay nhận luôn vợ của anh em mình, từ đó về sau 'hạnh phúc mỹ mãn'.

Chuyện này mãi đến khi Diệp Từ và Du Du Phi Vân chia tay một thời gian cô mới được biết, đó cũng là lúc vụ án ngoại tình của Du Du Phi Vân và cô bé kia lộ ra ánh sáng, chuyện này năm đó còn được liệt vào một trong mười scandal lớn nhất của game *Vận Mệnh*. Bây giờ ngẫm lại, cô cảm thấy mình thật đáng thương, bản thân cô cứ ngỡ mình đã có một tình yêu tuyệt đẹp, nào ngờ mình chỉ là một con tốt thí mạng trong ván cờ của người ta mà thôi.

Nhớ lại chuyện xưa... đúng thật như một câu chuyện cười.

Ban nãy cô thấy ánh mắt Du Du Phi Vân nhuốm đầy lửa giận, nó khiến cô nhớ lại ngày trước, lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt ấy của hắn cũng là lúc hắn hạ quyết tâm phải lật đổ Bạch Dạ Hắc Trú. Du Du Phi Vân là người một khi đã quyết định làm chuyện gì sẽ bất chấp tất cả, tuy Diệp Từ không sợ hắn nhưng cũng không muốn vướng phải phiền phức không đáng có, dù sao cô vẫn mong sau khi làm lại từ đầu, mình sẽ không có chút liên quan gì đến con người tên Du Du Phi Vân kia nữa.

Theo cô nhầm tính, hiện giờ đại khái là lúc Du Du Phi Vân vừa mới lén phéng với cô bé kia thôi. Mà phòng 612 ở nhà trọ Hoa Viên chính là địa điểm hẹn hò của bọn họ. Chuyện này ngày xưa ai cũng biết nhưng hiện giờ nó là một bí mật không thể lộ ra.

Du Du Phi Vân vốn rất tự tin vào khả năng làm việc gọn gàng sạch sẽ của mình, không thể nào có người thứ ba biết được, cho nên khi nghe Diệp Từ nói thế, làm sao hắn không sợ hãi được?

Diệp Từ nhớ lại đáng về tức cười ban nãy của Du Du Phi Vân, bật cười mấy tiếng rồi tăng tốc tiến về thành Hồng Hồ, không nghĩ nhiều về chuyện mới xảy ra nữa.

Khi cô vừa về đến nơi, vó ngựa chạy qua cổng thành cũng là lúc hàng loạt chim bồ câu đồng thời bay đến, nội dung của lá thư này đều xoay quanh chuyện cô giành thù sát ban nãy.

Diệp Từ bắt đầu cảm thấy đau đầu, lúc cô quyết định công bố tên tuổi chỉ vì muốn cho bản thân một cơ hội nhìn thẳng vào hiện tại, nhưng lại quên mất nó sẽ mang đến nhiều rắc rối như thế này.

Cuối cùng cô chỉ còn cách chạy trốn, logout khỏi game.

Lần này có thể xem là lần online dài nhất của cô. Sau khi thoát game, con mắt mệt mỏi lập tức ập đến, cô lê bước ngã xuống giường, thậm chí còn chẳng buồn ăn uống, lát sau đã chìm vào giấc mộng.

Giấc ngủ này không biết kéo dài bao lâu, trong lúc cô vẫn còn đang ngủ mê một bỗng dưng điện thoại reo vang. Diệp Từ khẽ nhúc nhích, cuộn mình thật chặt vào trong chăn, hoàn toàn không có ý định sẽ nghe điện thoại, nhưng người gọi điện kia rõ ràng khá là cố chấp, cuộc gọi này vừa dứt, hồi chuông kế tiếp lại tiếp tục vang lên, cuối cùng Diệp Từ đành giơ cò trắng đầu hàng, thò tay ra khỏi chăn mò mẫm tìm điện thoại trên đầu giường.

"Alo." Hai mắt Diệp Từ vẫn còn nhắm chặt, nói với giọng say ngủ.

"Diệp Từ!!! Em xem mấy giờ rồi, còn không mau thức dậy cho anh." Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nam khá là mạnh mẽ.

Giọng nói này... sao quen thế... Diệp Từ vẫn còn mơ màng chưa nghĩ ra được, tích tắc sau cô liền ngồi bật dậy, y hệt như có ai vừa lấy búa gõ mạnh vào đầu cô. Cô run rẩy, môi mấp máy nói không nên lời, một lúc lâu sau mới cẩn thận hỏi: "Bạch Mạch?"

"Không phải anh thì còn ai vô đây? Em nghĩ trên đời này còn thằng con trai nào kiên nhẫn hơn anh có thể liên tục gọi điện thoại kêu con heo lười như em dậy à?"

Diệp Từ bỗng cảm thấy hai mắt mình như bị cái gì đó che phủ, không nhìn thấy rõ nữa, cô nắm chặt di động, áp sát vào tai, cẩn thận nghe từng câu từng chữ của Bạch Mạch, thậm chí cả một hơi thở nhỏ cũng không bỏ qua.

Mắt mình làm sao thế này, thật đáng ghét.

Cô đưa tay xoa xoa đôi mắt mới phát hiện tay mình ướt đầm

Diệp Từ cố gắng ổn định cảm xúc, cô không muốn người ở đầu dây bên kia phát hiện ra sự bất thường của mình, nhưng lúc này từ khóe mắt, từng giọt từng giọt nước không ngừng chảy xuống, ướt đầm gương mặt cô.

Còn sống... Bạch Mạch vẫn còn sống...

Bạch Mạch là anh họ của Diệp Từ, chỉ lớn hơn Diệp Từ một tuổi, từ nhỏ hai người đã gắn bó với nhau, mối quan hệ của cả hai tựa như anh em ruột thịt vậy. Ngày trước, khi Diệp Từ và Du Du Phi Vân chia tay, cô đau khổ đến độ bán thân mình, Bạch Mạch nhìn thấy chịu không nổi mới đưa cô ra ngoài hóng mát, khi ấy Diệp Từ kiên quyết muốn tự mình lái xe, Bạch Mạch khuyên mãi không được đành phải đồng ý.

Khi cả hai chạy vào đường cao tốc, Bạch Mạch luôn miệng báo tốc độ nhanh quá, nhưng Diệp Từ nào thèm để tâm, càng lúc càng tăng tốc độ. Cuối cùng đã xảy ra chuyện, chút ký ức còn sót lại của cô sau đó chỉ là một tiếng va chạm thật lớn và vòng tay ấm áp của Bạch Mạch.

Cả đời cô mãi mãi không bao giờ quên được câu nói cuối cùng của Bạch Mạch khi ấy: "Tiểu Từ, em phải sống thật hạnh phúc."

Nếu như nói trước đây chuyện cha mẹ cô ra đi sống cuộc sống tha hương khiến Diệp Từ vô cùng hối hận, vậy thì cái chết của Bạch Mạch là món nợ do chính tay cô gây ra, mãi mãi không thể sửa đổi.

Nhưng hiện giờ, Bạch Mạch vẫn còn sống.

Diệp Từ thật sự không thể nào dùng lời lẽ gì để diễn tả được cảm xúc hiện giờ của cô, là vui mừng khôn xiết hay khiếp sợ tới cùng, tất cả đều không đúng, cô chỉ biết lặng người chìm đắm vào xúc cảm đang ngồn ngộn trong lòng.

"Này, nói chuyện coi, ngủ nữa rồi hả trời?" Bạch Mạch ở đầu dây bên kia đợi mãi không thấy Diệp Từ nói gì, có chút bức bối lắm lắm: "Không lẽ giọng mình nói chuyện mà cũng hay như hát ru sao?"

"Không không... anh đang ở đâu đấy?" Diệp Từ bừng tỉnh, vội cười hỏi.

"Anh đang định sang nhà em, mà anh nghe nói em dọn ra ngoài ở rồi nên..."

Bạch Mạch còn chưa kịp nói hết câu, Diệp Từ đã bật dậy khỏi giường, cướp lời: "Em về ngay về ngay đây, anh nhất định phải đợi em về." Nói xong liền cúp điện thoại, chạy hết tốc lực về phía phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Bạch Mạch ở đầu dây bên kia lắc đầu khó hiểu, lầm bầm: "Hôm nay nó bị gì thế không biết? Tự dưng lại nhiệt tình vậy trời..."

Khi Diệp Từ về đến nhà, Bạch Mạch đã sớm đến từ lâu. Cửa vừa mở ra, trước mặt Diệp Từ xuất hiện một gương mặt tươi cười, đúng là Bạch Mạch, bàn tay của cô đang nắm chặt chìa khóa bỗng nhiên run rẩy, sau đó bản thân cô cũng không ngờ được mình sẽ ôm chặt lấy người anh họ này, ôm siết thật chặt, giống như muốn cảm nhận hơi ấm một cách chân thật từ anh ấy vậy.

Bạch Mạch bị cái ôm bất ngờ của Diệp Từ làm giật mình, anh và Diệp Từ tuy thân thiết như anh em ruột nhưng Diệp Từ vốn trời sinh lạnh lùng, từ lúc 7,8 tuổi đến giờ bọn họ chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy, khiến Bạch Mạch có phần lúng túng.

Quả nhiên thật sự là Bạch Mạch, quả nhiên anh ấy vẫn còn sống.

Diệp Từ vẫn tiếp tục ôm chặt Bạch Mạch, cố gắng kiềm chế nước mắt sắp tràn ra khóe mi, nói với giọng có-về-thoải-mái: "Đã lâu không gặp, Bạch Mạch."

"Hai đứa đứng ở cửa làm gì đấy, còn không nhanh vào đây ăn cơm." Tà Tiểu Lan thấy Diệp Từ ôm Bạch Mạch cũng hơi bất ngờ, nhưng sau đó mỉm cười, lên tiếng gọi cả hai vào ăn cơm.

Diệp Từ ăn bữa cơm này cứ như đang nằm trong mộng, tuy rằng cô đã bình tĩnh trở lại nhưng mỗi khi ánh mắt nhìn sang Bạch Mạch không hiểu sao lại có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Bạch Mạch và Diệp Từ là bà con cô cậu, bình thường sống ở thành phố bên cạnh, hôm nay đến đây cũng vì làm thủ tục chuyển trường sang học ở thành phố này.

Diệp Từ nhướn mày hỏi: "Chuyển trường? Trước giờ em chỉ nghe nói sinh viên chuyển trường chứ có thấy nghiên cứu sinh chuyển trường bao giờ đâu?"

Ngay từ nhỏ Bạch Mạch đã học rất giỏi, nhảy cấp liên tục, cho nên bây giờ Diệp Từ mới học đại học năm nhất còn cậu ta đã học đến nghiên cứu sinh rồi.

"Trường anh chuyển sang là trường của thầy của thầy hướng dẫn anh hiện giờ, thầy hướng dẫn anh tiến cử sang nên anh mới chuyển được." Bạch Mạch vừa ăn cơm vừa trả lời Diệp Từ, "Anh định thuê phòng ở gần trường, ai ngờ em cũng thuê phòng ở gần đấy rồi, hay là hai anh em mình ở chung đi, tiền thuê mỗi người chịu một nửa?"

Diệp Từ tỏ vẻ khinh bỉ: "Rồi lỡ mai một anh dẫn bạn gái về ở qua đêm không sợ em làm kỳ đà sao?"

Bạch Mạch lập tức đỏ mặt, vội vàng liếc mắt nhìn sang Tà Hiểu Lan và Diệp Nam Thiên: "Đừng có nói bậy bạ, anh chưa có bạn gái."

Diệp Từ bĩu môi khinh bỉ.

Diệp Nam Thiên và Tà Hiểu Lan vui vẻ nhìn hai đứa trẻ tranh cãi, đã lâu rồi không khí trong nhà không được náo nhiệt như thế này.

Vấn đề nhà ở của Bạch Mạch cuối cùng vẫn là Diệp Từ phải lui một bước, đồng ý chia một nửa căn phòng bé nhỏ của mình cho người anh mặt dày kia. Cả hai trò chuyện với ba mẹ Diệp Từ một lúc nữa, sau đó tranh thủ trời còn sáng sủa, cả hai cùng chào Diệp Nam Thiên và Tà Tiểu Lan rồi trở về nhà của mình.

Lúc Diệp Từ về đến nhà đã thấy có một xe tải nhỏ chờ sẵn dưới lầu, còn Bạch Mạch thì không biết từ đâu chạy ra, nói nói vài câu với mấy người thợ vận chuyển, sau đó gọi Diệp Từ: "Con bé này nhanh nhanh lên lầu mở cửa, không thấy anh dọn cả đồ sang rồi sao?"

Diệp Từ thật hết biết nói sao? Cái này rõ ràng đúng hoàn toàn với câu phản khách vi chủ (đổi khách thành chủ), Bạch Mạch là ví dụ rành rành không sai đâu được.

Nhà Diệp Từ đang ở là một căn hộ nhỏ ở khu chung cư có hai phòng ngủ, lúc cô hỏi thuê chỉ còn duy nhất một phòng này nên không còn sự lựa chọn nào khác, không ngờ ban đầu ngỡ thừa cuối cùng lại có ích. Diệp Từ giúp Bạch Mạch lần lượt chuyển đồ từ dưới lầu lên nhà, đi đến mấy lượt mới xong xuôi mọi chuyện, cô ngồi bệt xuống dưới sàn nhà, vừa thở dốc vừa thầm hỏi hận: "Biết thế hôm ấy ráng đi tìm thêm, có chết cũng không thuê nhà nhiều phòng thế này."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mạch Thủy Thâm

Bạch Mạch mặt dày giả vờ không nghe thấy Diệp Từ lẩm bẩm oán trách, tiếp tục xuống lầu đón người khuân vác đang chuyển đồ lên nhà.

Lát sau, một cái thùng thật lớn xuất hiện trong phòng Bạch Mạch. Diệp Từ nhìn thấy liền giật mình, cái này là bộ phận bảo vệ của máy game Vận Mệnh mà. Cô lục lọi lại trong đồng ký ức của mình, rõ ràng trước đây cô chưa từng nghe nói chuyện Bạch Mạch chơi game online?

Sau khi người của công ty vận chuyển rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Bạch Mạch và Diệp Từ, Diệp Từ vừa khui thùng máy game vừa hỏi: "Anh bắt đầu chơi game từ khi nào thế?"

"Lâu rồi, nhưng anh giấu không nói với ai hết, ba mẹ anh cũng không luận." Bạch Mạch lấy khăn lau chùi thật kỹ phần bảo vệ của máy game.

"Bây giờ chơi game online cũng bình thường thôi mà, anh gạt cậu mợ làm gì?"

"Cha mẹ anh muốn anh nghiên cứu khoa học, nhưng anh thích làm game thủ chuyên nghiệp hơn, nếu anh nói với họ như thế, họ không nổi điên đánh anh

một trận mới là lạ." Bạch Mạch bỏ khăn lau sang một bên, ngồi xuống đất tựa lưng vào chiếc máy game, nhìn Diệp Từ mỉm cười để lộ hàm răng trắng đều, trông thật anh tuấn.

Diệp Từ giật mình mở to hai mắt, bỗng dung cô hiểu ra chuyện gì đó, mấp máy môi nói: "Vậy anh... anh nói chuyển đến đây học tiếp, thật ra là để chơi game sao?"

"Này này, nhóc con, em chả đáng yêu gì hết, chuyện thích thú như vậy mà em tỏ thái độ gì đấy." Bạch Mạch đứng dậy choàng tay sang vai Diệp Từ rồi xoa xoa đầu cô, xoa đến mái tóc rối bù vẫn không kiềm được mà xoa thêm mấy cái nữa.

Diệp Từ vùng vẫy đẩy tay Bạch Mạch ra, hài lòng nhìn anh mình đau đốn xoa xoa chỗ đau, nói: "ID trong Vận Mệnh của anh là gì?"

"Mạch Thủy Thâm."

Bạch Mạch vừa nói ID của mình ra, Diệp Từ lại một lần nữa sững sờ, đáng về y hệt như bị sét đánh, cứng đờ không chút nhúc nhích.

Không phải chứ? Bạch Mạch là Mạch Thủy Thâm?

Ngày trước, Mạch Thủy Thâm là một trong hai mươi chủ Tank đứng đầu game Vận Mệnh, anh ta cũng là người của Đại Đường, là MT (Main Tank = chủ Tank) chỉ đứng sau Du Du Phi Vân, thao tác của anh ta giỏi hơn Du Du Phi Vân rất nhiều nhưng vì trang bị không tốt bằng nên mới phải đứng sau mà thôi.

Với lại, Du Du Phi Vân là một người lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, trong Đại Đường chèn ép Mạch Thủy Thâm rất dữ dội, cho nên những thành viên cùng team với Mạch Thủy Thâm, không phải yếu thật yếu thì cũng là dạng có trang bị tệ thật tệ. Có điều dù như thế, Mạch Thủy Thâm nhờ thao tác giỏi và nhân phẩm tốt nên vẫn là một trong những MT nổi tiếng của game Vận Mệnh.

Sau này không hiểu sao Mạch Thủy Thâm đột nhiên biến mất, ngay cả Diệp Từ cũng cảm thấy kỳ lạ, không ngờ... Mạch Thủy Thâm lại là anh họ Bạch Mạch của cô.

Lúc này cô mới nhớ lại ngày xưa, khi mình mới bắt đầu hẹn hò Du Du Phi Vân, Bạch Mạch có điện thoại đến bảo cô phải cẩn thận cảnh giác người kia, nhưng cô lại chẳng nghe lọt tai câu nào.

Rồi từ đó, mỗi khi cô có chuyện Bạch Mạch đều gọi điện, Mạch Thủy Thâm trong trò chơi cũng là một trong số ít những người thường giúp đỡ cô, hỏi ấy cô còn tưởng người nọ muốn làm thân với mình, không ngờ...

"Em sao thế, tên anh hay quá làm em chết đứng à." Bạch Mạch thấy Diệp Từ sững người, vội đưa tay quơ quơ trước mặt cô.

Diệp Từ đẩy tay anh chàng ra, tươi cười nói: "Anh có vào công hội nào chưa?"

"Rồi, mấy hôm trước mới vào Đại Đường."

"Quyền lợi thế nào?"

"Bình thường thôi, không có gì đặc biệt hết." Bạch Mạch bỗng nhiên nhìn Diệp Từ, nở một nụ cười gian manh: "Anh biết em cũng đang chơi Vận Mệnh." Anh chàng vừa dứt lời liền thấy Diệp Từ nhướng mày, vội vàng giải thích: "Là cậu nói anh biết. Sao rồi, có muốn anh dẫn bé đi luyện cấp không?"

Diệp Từ lại tiếp tục nhướng mày, khoe môi nở một nụ cười xấu xa.

Bạch Mạch bị nụ cười của cô dọa có chút sợ hãi: "Này này này, đừng nhìn anh như thế, anh sợ... nói nghe xem, ID em là gì?"

"Anh là chiến sĩ đúng không?" Cái này thật đúng là biết rõ rồi còn hỏi, chẳng qua không hỏi không được.

"Ừ, thì sao..."

"Dọn đồ đạc nhanh lên, rồi online, em cho anh chút đồ." Bạch Mạch chưa nói xong đã bị Diệp Từ cắt lời, sau đó cô liền rời khỏi phòng.

"Này, em bảo em sẽ dọn dẹp giúp anh mà."

"Ây da, nói chứ cái thứ đồ kia cũng không tệ, nếu anh không muốn nó nữa thì em sẽ dọn phòng tiếp anh." Diệp Từ rõ ràng là uy hiếp Bạch Mạch một cách trắng trợn.

"Được được được, đại ti đi thông thả, em sẽ lập tức dọn dẹp cẩn thận." Bạch Mạch đúng là rất lười, không muốn dọn dẹp chút nào, nhưng nghe Diệp Từ nói thế lại tò mò, cuối cùng đành thỏa hiệp, nhanh nhanh dọn dẹp phòng mình.

"Em ở thành Hồng Hồ." Diệp Từ về đến trước cửa phòng mình, hô to cho người ở phòng bên cạnh nghe thấy.

Đã một ngày sau sự kiện Diệp Từ giành thủ sát Ngành Giáp Cự Quy, tình hình lúc Diệp Từ online không còn cảnh bỏ câu đưa thư bay đến ngập trời nữa, chỉ lác đác vài bóng mà thôi, hơn phân nửa trong đó đến từ nhóm bạn tốt cô quen trong game, Diệp Từ lần lượt gửi lời cảm ơn đến tất cả họ.

Diệp Từ đọc đến bức thư hài hước của Lưu Sướng bật cười thành tiếng, nhưng đến thư của Đồng Âm liền trầm ngâm, cô ấy hỏi cô cách đánh boss Ngân Giáp Cự Quy, phần thưởng thù sát bao gồm những gì.

Diệp Từ dám chắc 100% thư này không phải do Đồng Âm hỏi mà Đồng Âm chỉ chuyển những lời Thiên Sơn Tà Dương muốn hỏi đến cô mà thôi, điều này càng làm cô cảm thấy không thích người kia hơn nữa. Hẳn ta rõ ràng đã nhận được tin, tại sao không trực tiếp hỏi cô mà bảo Đồng Âm hỏi làm gì?

Cô trả lời nốt thư của Lưu Sướng, còn thư của Đồng Âm thì để sang một bên, không thèm quan tâm.

Sau khi xử lý xong mấy lá thư ấy, Diệp Từ thông thả cười ngửa tán bộ quanh thành Hồng Hồ, bởi vì cô không biết hiện giờ Bạch Mạch đang ở đâu, có cách xa thành Hồng Hồ hay không?

Cô đi dạo được chừng nửa tiếng, đang lúc chuẩn bị nhận nhiệm vụ hàng ngày thì thấy từ xa xuất hiện một chiến sĩ đang chạy ục ục về phía mình. Cô lập tức bấm xem thông tin của anh ta, thật may người này không có che giấu.

ID: Mạch Thủy Thâm

Chủng tộc: loài người

Chức nghiệp: chiến sĩ

Cấp: 17 - 12%

Quả nhiên Bạch Mạch đã đến.

Mạch Thủy Thâm vừa chạy trên đường vừa lẩm bẩm than thở: "Tự đứng mình lại để con bé nó dắt mũi, mình là anh mà, sao phải nghe lời nó chứ, thật là... thật là..."

Lúc anh chàng đi lướt ngang người Diệp Từ vẫn chưa hết than thở, Diệp Từ nghe loáng thoáng được mấy câu, buồn cười không thôi, vội vàng gọi người quay lại: "Anh bạn kia, có thể giúp tôi làm nhiệm vụ không?"

Mạch Thủy Thâm vừa nghe được câu nói kia liền dừng bước, quay đầu lại thấy trước mặt mình là một nữ tinh linh đang đứng tựa lưng vào cửa lớn, ngoác tay với mình. Anh chàng giật mình thầm nghĩ: "Không lẽ đây là NPC tự do xuất hiện ngẫu nhiên, thường giao nhiệm vụ ẩn tàng mà mọi người thường đồn đãi sao?"

NPC tự do xuất hiện ngẫu nhiên là một trong những sáng tại độc đáo của game Vận Mệnh. Trong trò chơi thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một số NPC không có tên tuổi, bọn họ sẽ chọn một vài người chơi ngẫu nhiên để giao nhiệm vụ, nội dung nhiệm vụ khá là phong phú nhưng đều có điểm chung là phần thưởng rất lớn, cho nên, NPC này còn được mọi người gọi là thần tài, gọi người nào thì người đó giống như trúng số xổ vậy.

Mạch Thủy Thâm có chút không dám tin nữ tinh linh kia gọi mình, anh chàng quay đầu nhìn xung quanh, xác nhận ở đây chỉ có một mình mình mới lên tiếng hỏi lại: "Cô gọi tôi?"

Diệp Từ cố nén cười: "Anh muốn tôi gọi người khác sao?"

"Không không, đại tì gọi em em đến ngay đây, đừng gọi người khác." Mạch Thủy Thâm lập tức chạy như bay đến chỗ Diệp Từ, cứ như sợ Diệp Từ đổi ý vậy.

Đội Mạch Thủy Thâm đến gần mình, Diệp Từ mới gửi cho anh chàng một lời mời giao dịch.

Mạch Thủy Thâm nhìn dòng chữ thông báo: "Công Tử U gửi lời mời giao dịch" mà sững sờ, đôi chân cứng đờ như mọc rễ cắm xuống lòng đất rồi.

Đây là người chơi, không phải NPC...

Người này là Công Tử U...

Là Công Tử U đang nổi như cồn trên diễn đàn...

Là Công Tử U đã giành được rất nhiều thù sát, nổi tiếng thao tác rất trâu bò...

Anh chàng hít sâu một hơi, trời ạ, Mạch Thủy Thâm chưa từng dám nghĩ sẽ có ngày mình - một người chơi bình thường - lại có thể quen biết với cao thủ cấp cao đến độ này.

Mạch Thủy Thâm bắt đầu có chút kích động, anh chăm chú nhìn thật kỹ nữ tinh linh trước mặt, cô gái này có một làn da trắng ngần, mái tóc dài màu bạch kim được cột thành một chùm đuôi ngựa, đôi tai dài đặc trưng của tộc tinh linh thỉnh thoảng động đậy, đôi mắt màu hổ phách trong suốt có chút lạnh lùng. Ánh mắt kia khá sắc bén nhưng vì thế lại càng thu hút sự chú ý của người khác hơn. Thật sự gần đây ngày nào anh cũng xem đi xem lại mấy đoạn video ghi lại quá trình giành thù sát hay chiến đấu bình thường của Công Tử U, anh phải thừa nhận là mình đã phục sát đất khoản thao tác của nữ tinh linh này, không ngờ hôm nay anh lại có thể gặp được người thật gần đến vậy...

Một lát sau, anh mới lắp bắp nói: "Công Tử... U, tôi... tôi có chút kích động, thật ngại quá... cô... có thể... có thể... cho tôi chụp chung tấm hình được

không..."

Diệp Từ nghe mà đen mặt. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng thấy Mạch Thủy Thâm thích thú cái gì, không ngờ thần tượng đầu tiên của anh ấy mà cô biết lại là một nhân vật ảo. Thật sự bây giờ cô bắt đầu cảm thấy có chút xấu hổ, không biết nếu Bạch Mạch biết cô là Công Tử U, phản ứng của anh ấy sẽ như thế nào đây?

Cô nhìn Bạch Mạch hưng phấn đến nỗi gương mặt và hai tai đều đỏ bừng, cô quyết định không đùa nữa, nếu không lỡ anh ấy kích động quá rồi lăn đùng ra ngất, lúc đó e là đến lượt cô chụp ảnh đem lên diễn đàn quá.

Đặt tiêu đề gì mới hợp đây? À... "Người chơi đầu tiên bắt ngờ ngất xỉu sau khi trông thấy Công Tử U..."

Đương nhiên, đây chỉ là chút tưởng tượng thoáng qua của cô mà thôi, cô kéo món trang bị tên Kiếm Bồi Chi Giá vào khung giao dịch, rồi bấm đồng ý.

Kiếm Bồi Chi Giá là tấm khiên mà Du Du Phi Vân tha thiết ao ước, bản thân Diệp Từ cũng không ngờ lần đầu tiên đánh boss mà nó đã rơi ra rồi, cô vốn định đợi sau này trò chơi mở thêm hệ thống chuyển đổi tiền tệ mới bán nó ra ngoài, nhưng sau khi biết Mạch Thủy Thâm là Bạch Mạch, dĩ nhiên cô sẽ tặng nó cho anh mình.

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, câu nói này ai mà chẳng biết.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quan Trọng Là Có Đối Xử Tốt Với Cậu Không

"Nhận giao dịch." Mạch Thủy Thâm vẫn còn bận chìm đắm trong xúc động vì được gặp mặt thần tượng, căn bản không chú ý xem Diệp Từ gửi gì trong khung giao dịch, mãi đến lúc Diệp Từ lên tiếng nhắc nhở, anh chàng mới bừng tỉnh, có điều khi nhìn thấy vật phẩm trong bảng giao dịch, hai chân anh lại mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ụch xuống đất.

Kiếm Bồi Chi Giá.

Trang bị màu tím

Phòng ngự: 217-347

Yêu cầu cấp: 0

Yêu cầu sức mạnh: 105

Đặc tính:

- Xác suất ngăn cản 64%, xác suất ngăn cản ma pháp 52%, phòng ngự tăng 80-100%, tăng 20% xác suất ngăn cản.
- Tăng 1 cấp bậc cho tất cả các kỹ năng.
- Tăng 10% hạn chế ma pháp.
- Tăng 10% sức đề kháng với lửa, băng, chất độc.

Yêu cầu chức nghiệp: Chiến Sĩ, Thánh Kỵ Sĩ

"Đại... đại thần... tôi... tôi... tôi không có nhiều... nhiều... tiền để mua... mua... món đồ này đâu..." Mạch Thủy Thâm bị 1 dãy thông tin của Kiếm Bồi Chi dọa đến mức cả lăm, nói mãi mới được một câu hoàn chỉnh.

"Mau nhận giao dịch." Diệp Từ nghe Bạch Mạch nói lắp, mặt lại càng đen. Ôi ông anh yêu quý của tôi ơi, anh chơi game cái kiểu gì thế này, chả nhẽ chưa từng thấy trang bị tốt hay sao?

"Đại thần, tôi thật sự không có nhiều... nhiều tiền..." Mạch Thủy Thâm càng nói, gương mặt càng đỏ. "Hay là... cô... cô... đợi tôi một chút, tôi đi... đi tìm em gái tôi... mượn em gái tôi một... chút... tiền"

"Em cho anh mượn tiền để anh mua trang bị của em? Anh ngốc chưa đủ còn muốn em ngốc theo anh sao?" Diệp Từ chịu thua, không thể đùa nổi với ông anh mình nữa, nói thẳng ra thân phận của mình.

Mạch Thủy Thâm lại tiếp tục bị choáng, anh chàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Từ, giống như có người ngoài hành tinh vừa mới xuất hiện, chừng

ba bốn phút sau mới thở thê hỏi: "Diệp Từ...?"

"Sao?"

Mạch Thủy Thâm hít sâu một hơi, kể đó làm ra một hành động mà Diệp Từ không sao ngờ được - anh chàng không chút do dự bấm đồng ý giao dịch, sau đó nói: "Con nhóc kia, còn tiền không, cho anh một chút, anh mày đi mua thêm trang bị."

...

Cái gì gọi là mặt dày vô sỉ? Mời nhìn bạn Mạch Thủy Thâm là rõ.

Diệp Từ nhìn Mạch Thủy Thâm, tươi cười hỏi: "Thích không?"

"Thích. Thích muốn chết luôn, em lấy đâu ra món trang bị khủng bố này thế?" Mạch Thủy Thâm sao khi giao dịch xong liền lấy tấm khiên ra cảm hôn chụt chụt mấy cái, nếu món đồ này mang ra ngoài được, e là tối nay nó sẽ thành gối ôm của bạn nào đó rồi.

"Đây là chiến lợi phẩm em giành được của Du Du Phi Vân, cho nên nếu anh mà cầm nó đi lang thang trong Đại Đường thì ..." Diệp Từ vừa nói vừa cười xấu xa.

"Hả?" Du Du Phi Vân là chủ Tank của đại Đường, đồng thời cũng là phó hội trưởng nữa, người này chẳng những có trang bị trâu bò mà tính tình cũng kiêu ngạo không kém. Mạch Thủy Thâm vừa nghe thấy chuyện này có dính dáng đến Du Du Phi Vân liền gắng hỏi Diệp Từ ngọn nguồn.

Diệp Từ thuật lại mọi chuyện một cách đơn giản, dĩ nhiên sẽ không nhắc gì đến chuyện cô trùng sinh hay những thứ linh tinh ngày trước. Cuối cùng cũng không quên nhắc nhở anh mình mấy câu: "Giờ anh đang trong Đại Đường, nếu không có chuyện gì thì đừng dính líu đến hắn, coi chừng hắn xử lý anh đó."

Mạch Thủy Thâm bật cười, sau đó cất tấm khiên đi, rồi lại theo thói quen xoa đầu Diệp Từ, dĩ nhiên Diệp Từ sẽ phản ứng kịch liệt, cuối cùng người nào đó lại ôm tay mà hét lên đau đớn: "Tuy anh không mạnh như em, nhưng anh không sợ hắn, em không phải lo cho anh. Mà Đại Đường chỉ là một công hội thôi mà, có phải kho báu gì đâu, không ở được thì anh đi, có làm sao đâu?"

Diệp Từ vốn đang định tóm chuyện tiếp với Mạch Thủy Thâm, nhưng lại nhận được bỏ câu đưa thư của Linh Hào Tỳ Sương gọi về tổng bộ công hội. Cô nhủ mày khó hiểu, nhưng vẫn nhảy lên ngựa chạy đi, trước khi đi vẫn không quên dặn dò Mạch Thủy Thâm cẩn thận, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, không có gì thì đừng sử dụng Kiếm Bối Chi Giá.

Mạch Thủy Thâm gật đầu đồng ý, rồi bảo mình phải đi làm nhiệm vụ, sau đó cũng rời đi. Diệp Từ chạy đến chỗ NPC bang hội, di chuyển về nơi đóng quân của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu, sau đó vào thẳng phòng họp.

Trong phòng họp lúc này đã có không ít người.

Có vài người Diệp Từ đã từng gặp qua, ví như trị liệu chính và chủ Tank của đoàn số hai, Không Tước Lam, Thiên Sơn Tà Dương, Thiên Khỏa Vạn Giáng... và một số người cô không biết.

Linh Hào Tỳ Sương mỉm cười chào Diệp Từ, đồng thời cũng giới thiệu cho cô những người còn lại, như chỉ huy đội số một Đạm Từ, DPS chính của đoàn một Bạch Thiên và Đồ Đồ.

Diệp Từ nhanh chóng ngồi xuống chỗ của mình, Linh Hào Tỳ Sương tóm tắt vấn đề chính của cuộc họp hôm nay là bàn về chuyện đánh phó bản Phế Tích Rét Lạnh vào mấy ngày tới: "Công Từ, vì cô và mọi người trong đội vẫn chưa hiểu rõ nhau nên hôm nay tôi mới gọi tất cả đến đây, cô trao đổi với họ một chút đi, cố gắng giải quyết phó bản Phế Tích Rét Lạnh trong thời gian ngắn nhất."

Sau sự kiện ngũ giáp, số thành viên tinh anh của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu bội phục Diệp Từ tăng lên không ít, khi nói chuyện cũng không còn ngông nghênh kiêu ngạo như trước nữa.

"Thật ra cũng không có gì, trên trang chủ Vận Mệnh đã nói rõ hết rồi, các quái trong Phế Tích Rét Lạnh đều có thuộc tính băng, cho nên tôi nghĩ mọi người phải chuẩn bị một chút thuốc kháng băng và chống lạnh." Cách đánh phó bản khó mà nói rõ ràng cụ thể, hiện giờ những người này đều chưa từng vào Phế Tích Rét Lạnh, dù cô có giải thích cặn kẽ thì bọn họ cũng như đi trong sương mù, không thể hiểu được.

Cho nên, Diệp Từ đưa ra cách đơn giản nhất, chế tạo thuốc.

Thiên Sơn Tà Dương lập tức giao nhiệm vụ này cho Không Tước Lam, bảo các Dược Sư trong công hội chế tạo thuốc nước. Những người còn lại sau khi nghe Diệp Từ đề xuất chế tạo thuốc cũng lần lượt nói ra cách nhìn của mình về phó bản này, Diệp Từ im lặng lắng nghe, dáng vẻ trông như cẩn thận ghi nhớ nhưng thật ra cô đã sớm thả hồn phiêu bạt khắp phương trời rồi.

Ngồi đây bàn bạc lý luận suông có ích gì? Chi bằng lập đội vào đấy chết vài lần lấy kinh nghiệm không phải tốt hơn sao?

Cuộc họp buồn tẻ từ từ trôi qua, Diệp Từ vất vả lắm mới chịu đựng được, vừa tan họp, cô là người đầu tiên chạy khỏi phòng, có điều vừa ra khỏi cửa liền thấy Đồng Âm đang ngồi cạnh bồn hoa. Đồng Âm thấy Diệp Từ liền đứng dậy, vẫy tay gọi: "Tiểu Từ."

Diệp Từ mỉm cười bước về phía cô bạn: "Cậu ngồi chờ Thiên Sơn Tà Dương à?"

"Không, mình đợi cậu, đi dạo với mình một lát không?" Đồng Âm nói xong không đợi Diệp Từ trả lời liền kéo cô đi về phía vườn hoa bên cạnh.

Diệp Từ cũng không từ chối, cô nhìn kỹ Đồng Âm một chút, có vẻ sau khi quen Thiên Sơn Tà Dương, trang bị của cô ấy tốt hơn Lưu Sương và Hòa Thương nhiều. Đồng Âm kéo Diệp Từ đi dạo trong vườn hoa, nói một số chuyện linh tinh, ví như hỏi Diệp Từ thấy phong cảnh ở đây thế nào, ví như cuộc sống dạo này ra sao, vâng vâng...

Bản thân Diệp Từ, một người đã gắn bó với Vận Mệnh cả chục năm, từng gốc cây ngọn cỏ ở đây đối với cô không còn gì đặc biệt nữa, căn bản cô không thích thú mấy. Sở dĩ cô im lặng đi theo Đồng Âm chỉ vì hai nguyên nhân đơn giản, thứ nhất lúc này đã muộn, muốn làm thêm gì cũng không kịp nữa, thứ hai, cô muốn biết Đồng Âm tìm mình có mục đích gì?

Đồng Âm vòng vo một hồi, rốt cuộc cũng dừng bước, nhìn Diệp Từ nói: "Tiểu Từ, sao cậu không nói gì vậy?"

"Trước giờ mình ít nói cậu cũng biết mà."

Đồng Âm mỉm cười, đôi mày hơi nhíu lại, nhìn thôi cũng biết là đang có phiền não. Nếu là trước đây, có thể Diệp Từ sẽ hỏi xem cô ấy có chuyện gì, nhưng hiện giờ Diệp Từ đã đoán được một chút, phiền não kia nhất định có liên quan đến Thiên Sơn Tà Dương.

Diệp Từ vốn không muốn mình và Thiên Sơn Tà Dương phát sinh quan hệ không cần thiết nên cô chọn im lặng, không lên tiếng.

"Tiểu Từ, chúc mừng cậu giành thủ sát Nganh Giáp Cự Quy, cậu giỏi thật nha." Cuối cùng người lên tiếng phá vỡ im lặng vẫn là Đồng Âm.

"Trùng hợp mà thôi." Diệp Từ gật đầu, trầm nghĩ, quả nhiên là vì chuyện này.

"Mà này..." Chúc mừng xong, Đồng Âm có chút bối rối, không biết vì không muốn nói câu tiếp theo hay vì câu tiếp theo là lời không tiện nói ra, "Lúc cậu giành thủ sát Nganh Giáp Cự Quy, trong phần thưởng có Kiểm Bối Chi Giá không?"

Đồng Âm biết Kiểm Bối Chi Giá? Hiển nhiên là không rồi, người biết cái tên này chỉ có thể là Thiên Sơn Tà Dương.

Diệp Từ gật mình ngẩn người, cô biết sự tồn tại của Kiểm Bối Chi Giá vì cô là người trùng sinh, Du Du Phi Vân biết vì mua tin tức chợ đen, còn Thiên Sơn Tà Dương làm sao biết được? Hiện giờ bên phía phát hành game vẫn chưa công bố danh sách chiến lợi phẩm từ boss tự do mà?

"Kiểm Bối Chi Giá? Là cái gì?" Diệp Từ giả vờ không hiểu, hỏi lại.

"Là một tấm khiên, chiến sĩ có thể dùng."

"Thì sao?"

"Nếu cậu có tấm khiên này thì... Thiên Sơn... Thiên Sơn muốn mua lại." Giọng của Đồng Âm càng lúc càng nhỏ, thật lòng cô ấy cũng biết Thiên Sơn Tà Dương đối xử tốt với mình vì mình thân với Diệp Từ. Cũng vì như thế mà mỗi khi nghĩ đến cô lại càng chua xót. "Mua bằng tiền thật."

"Mình chưa từng thấy thứ ấy." Diệp Từ nhìn Đồng Âm, giọng nói trở nên lạnh lùng y hệt ngày trước.

"Ừm..." Đồng Âm giống như vừa trút được gánh nặng, sau đó cô ta tựa như nhớ ra cái gì đó, nói tiếp: "Vậy... vậy cậu có video quay lúc cậu đánh Nganh Giáp Cự Quy không? Với cấp bậc bây giờ của cậu... cậu đánh boss... có phải nhờ... nhờ bug không? Cậu có thể... nói cho mình... nói cho mình biết không. Mình sẽ trả tiền..." Nói đến đây, giọng của Đồng Âm đã nhỏ như tiếng muỗi kêu, khóe mắt bắt đầu ươn ướt.

Ngay giờ phút này, Diệp Từ đã biết mình không thể tiếp tục ở Thiết Huyết Chiến Mâu nữa. Không chỉ vì cô, mà còn vì Đồng Âm. Cô có nguyên tắc của mình, Đồng Âm cũng thế, hiện giờ cả hai đã không còn đi cùng một con đường, nếu cô tiếp tục ở lại, bản thân cô sẽ chẳng có vấn đề gì đâu, nhưng người bị tổn thương nhất định là Đồng Âm.

Ba lần thủ sát, hai lần ngũ giáp, bất kể là để bồi thường chuyện ngày xưa hay thế nào, cô với Thiết Huyết Chiến Mâu đã đủ rồi.

"Không có Bug, mình chỉ dùng Cạm Bẫy Băng Hàn giết nó từ từ mà thôi." Diệp Từ thẳng thắn nói, không muốn giấu diếm vì sợ Đồng Âm sẽ khó xử.

Về mặt rung rung nước mắt của Đồng Âm đã khiến cô không thể không mềm lòng.

"À, hóa ra là vậy." Đồng Âm gật đầu, nói với vẻ cảm kích.

"Đồng Âm, Thiên Sơn Tà Dương đối xử với cậu tốt không?" Tuy không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng thấy Đồng Âm như vậy, Diệp Từ không thể không lên tiếng.

"Anh ấy là người rất tốt." Đồng Âm đưa mắt nhìn Diệp Từ, nhưng ánh mắt Diệp Từ quá sắc bén, cô không dám nhìn thẳng vào, vội vàng né tránh.

"Anh ta tốt hay không không quan trọng, quan trọng là có đối xử tốt với cậu không?" Diệp Từ từ tốn hỏi.

Đồng Âm cúi đầu, một lúc sau mới trả lời, vèn vèn chỉ có một chữ: "Tốt."

Diệp Từ không tiếp tục chất vấn đáp án kia đúng hay sai nữa, cô đưa tay khẽ xoa mái tóc mềm mại của Đồng Âm, khẽ nói: "Sáng mai mình có giờ học

sớm, mình đi ngủ trước."

Dứt lời liền rời khỏi.

Không phải cô lòng dạ sắt đá, mà vì con người nếu muốn trưởng thành, nhất định phải trả giá cho lựa chọn của chính mình, cho dù cái giá đó vô cùng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Về đến thành Hồng Hồ, Diệp Từ đang nhận nhiệm vụ hằng ngày tiếp theo bỗng thấy có bóng người đang lạch bạch đi về phía tòa nhà hành chính, nhìn kỹ một chút, hóa ra là Mạch Thủy Thâm.

"Không phải anh bảo đi làm nhiệm vụ sao? Sao còn lang thang ở đây?" Diệp Từ càng nhìn Mạch Thủy Thâm càng thấy buồn cười. MT nổi tiếng trong trường lại hiện giờ lại chỉ là một chiến sĩ nghèo khó mà thôi.

"Anh đến đòi thành chính." Mạch Thủy Thâm vừa thấy Diệp Từ liền cười nói với giọng bí hiểm.

"Thành cũ của anh là gì?"

"Thành Quan Quân."

Thành Quan Quân là thành phố lớn thứ hai tại đại lục phía Đông, cũng là một trong năm thành lớn nhất trong game Vận Mệnh, hiện giờ ở đó rất nhộn nhịp chứ không vắng vẻ như thành Hồng Hồ này, quanh khu ấy có nhiều nhiệm vụ, di chuyển cũng thuận lợi, nên rất nhiều người chơi chọn thành phố này là thành chính của mình.

"Anh bị điên à, ở thành Quan Quân sướng muốn chết không chịu, sang cái nơi khi ho cò gáy này làm gì?" Diệp Từ kinh ngạc nói, lúc cô nói đến bốn chữ 'khi ho cò gáy', quan hành chính đứng gần đấy liền nhủu mày nhìn cô.

"Thôi đi, em đừng có giả vờ nữa. Anh chẳng tin Công Tử U nổi tiếng đây lại chọn một nơi khi ho cò gáy làm thành phố chính." Mạch Thủy Thâm lắc đầu, hểnh mũi, sau đó xoa đầu Diệp Từ nói tiếp: "Em gái à, gái vẫn còn non lắm, chưa đủ kinh nghiệm để lừa anh đâu bé."

Nói xong liền bước đến trước mặt quan hành chính gửi yêu cầu xin xác nhận thành chính. Tuy NPC quan hành chính khá bất mãn với cụm từ 'khi ho cò gáy', nhưng hắn vẫn rất phong độ, sẵn sàng xác nhận cho Mạch Thủy Thâm trở thành công dân chính thức của thành Hồng Hồ.

"Đừng quên làm nhiệm vụ hằng ngày đấy." Diệp Từ thuận miệng nhắc nhở Mạch Thủy Thâm, sau đó liền phóng lên ngựa mà đi.

Sau khi cô vất vả làm xong nhiệm vụ hằng ngày, bên tai bỗng vang lên thông báo có tin nhắn riêng, là của Tử Hải: "Ngày mai có cậu có bạn gì không? Giúp bọn mình đánh Ky Giáp Trận được không?"

Tử Hải là một mục sư rất lợi hại, chuyện có thể làm anh ta chủ động mở miệng không nhiều lắm, đặc biệt còn là yêu cầu trợ giúp thế này. Diệp Từ nói đùa: "Nhưng mình phải thu tiền đấy."

"Mình còn sợ cậu không chịu nhận." Tử Hải đáp, giọng điệu có vẻ không giống như đang nói đùa: "Ba viên pháo một vạn, hai viên pháo hai vạn, nếu một viên pháo thì..." Tử Hải nói đến đây thoáng dừng một chút: "Nếu một viên thì ba vạn, mà này... cái đám biến thái đó có thể xử trong một viên pháo à?"

"Cậu đoán xem."

"Thật sao? Công hội của bọn mình bị kẹt ở đây lâu lắm rồi, trong năm hạng đầu có ba chỗ của Thiết Huyết Chiến Mâu, hai chỗ của Chiến Thiên, nhưng không ai chịu lộ bài tẩy hết, bọn mình thử cả tuần rồi, giờ thử không nổi nữa, nếu tiếp tục chắc bọn mình phải đi sau bọn họ thôi." Tử Hải thở dài một hơi, xem ra cậu ta đã bị dồn đến đường cùng rồi, tuy cậu ta rất mạnh nhưng chân lý của Vận Mệnh trước giờ chưa từng thay đổi, cá nhân có mạnh cũng chỉ là một người, đoàn đội mạnh mới là quan trọng nhất. "Nếu không phải hết cách mình cũng sẽ không nhờ vả người ngoài, cậu xem có thể giúp bọn mình không?"

Tử Hải không phải là người dễ lên tiếng nhờ vả người khác giúp đỡ, Diệp Từ hiểu rất rõ. Và Thiết Huyết Chiến Mâu cũng sẽ không bỏ qua nếu cô giúp đỡ người ngoài, chuyện này cô càng rõ hơn.

Song, Công Tử U là Công Tử U, cô không phải là Công Tử U của Thiết Huyết Chiến Mâu. Nếu bạn bè đã lên tiếng nhờ vả một việc trong khả năng của mình, cô bị điên mới đi từ chối.

"Không thành vấn đề, sáng mai mình có giờ học, sau bữa trưa sẽ online, các cậu tập trung trước cũng được." Diệp Từ suy nghĩ một lát liền nói.

Từ Hải tò vò đồng ý, sau đó còn nói thêm: "Bọn mình sẽ xử lý đám quái nhỏ trước, cậu chỉ cần đến bắn pháo thôi."

"Được, vậy mai gặp."

Hai người hẹn lại thời gian rồi tạm biệt, Diệp Từ về trả nhiệm vụ xong cũng logout, cuối cùng chỉ còn lại Mạch Thủy Thâm miệt mài làm nhiệm vụ tuần tra quanh thành.

Hôm sau ăn cơm trưa xong Diệp Từ liền online, cô vừa login vào, lời mời tổ đội của Từ Hải cũng bay đến, Diệp Từ lập tức đồng ý vào đội.

Trong đội này, trừ Từ Hải ra, Diệp Từ còn biết hai người khác nữa. Một là Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa, người còn lại là Âm Nước Sôi. Vừa thấy Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa, Diệp Từ đã đoán ra công hội của Từ Hải, là Không Gian 0°.

Trước đây, Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa tuy không phải là một nhân vật làm mưa làm gió trên bảng xếp hạng, nhưng cũng là một người có tài. Anh ta còn nổi tiếng là một người thật thà, thân thiện và có hơi hướm cổ điển, công hội Không Gian 0° dưới sự dẫn dắt của anh ta đã đạt đến thành tựu trước nay chưa từng có, mà công hội này chỉ nhận những thành viên trung lập, tiết kiệm được khá nhiều chi phí cho đoàn chiến, thế nên ở đây có rất nhiều người chơi nổi danh về kỹ năng sinh hoạt, là một lựa chọn không tệ cho các người chơi thích PVE.

Còn Âm Nước Sôi, người này trước đây Diệp Từ đã từng gặp từ ngày đầu mới chơi game Vận Mệnh, là một người mù đường trong truyền thuyết.

Cô vừa vào đội, Từ Hải lập tức nhiệt tình chào đón, sau đó đến Âm Nước Sôi: "Tiểu U... U ~~~ cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau ~~~ hôm qua người ta biết có thể gặp lại cậu là suốt đêm không ngủ được luôn ~~~"

Diệp Từ rùng mình mấy cái, cười nói: "Chào bạn Nước Sôi, hôm nay có còn lạc đường nữa không vậy?"

Cô vừa dứt lời, mọi người trong đội liền cười vang, không ngừng chế giễu Âm Nước Sôi, đồng thời cũng giúp Diệp Từ không còn cảm thấy những người ở đây xa lạ không thân thiết nữa. Cô tăng tốc chạy vào phó bản, quả nhiên quái trên đường đều đã được xử lý sạch sẽ.

Cô sử dụng kỹ năng bảo hộ từ Tiểu Tam, sau đó băng băng chạy đến chỗ đám người máy, vừa đến nơi, đập vào mắt cô là một cảnh tượng không sao ngờ được. Mấy người của Không Gian 0° đều ngồi tùm xuống một chỗ, vui đùa thoải mái, thậm chí còn có người nhảy múa nữa, bầu không khí vừa náo nhiệt vừa vui vẻ, hoàn toàn không có chút cảm giác căng thẳng khi đánh phó bản, trái lại trông giống đến đây cắm trại hơn.

Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa thấy Diệp Từ đến lập tức đứng dậy chào đón, đợi cô đến gần liền gửi cho cô một lời mời kết bạn: "Xin chào, mình là Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa, Công Từ U, đã nghe danh từ lâu."

Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa rất ít khi chủ động kết bạn, anh ta không giống Thiên Sơn Tà Dương thích quen biết bạn bè khắp nơi, quan niệm của anh ta là quen bạn cũng như tìm bạn tri âm.

Diệp Từ cũng thêm ID Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa vào danh sách bạn thân của mình, sau đó mỉm cười gật đầu chào. Đây là một pháp sư tộc tinh linh, gương mặt thanh tú, trên môi lúc nào cũng có nụ cười ấm áp, thật dễ làm người ta cảm thấy thân thiết.

Nhóm người còn lại vừa thấy Diệp Từ đến liền vội vàng chạy sang, có người vì tò mò, có người vì hâm mộ, thậm chí còn có hai ba thợ săn muốn bái Diệp Từ làm thầy, mọi người cười đùa vui vẻ, rất thân thiện.

Chuyện này đã giúp Diệp Từ thoải mái không ít, cô vốn không giỏi giao tiếp, những tình huống gặp gỡ lần đầu như thế này luôn làm cô khó xử không thôi.

Trò chuyện thêm một lúc, Diệp Từ cũng không hỏi thêm gì, bước thẳng về phía khẩu đại bác. Không Gian 0° đã dựng khẩu pháo lên từ lâu, chỉ chờ Diệp Từ đến bắn pháo mà thôi.

Vấn đề này chẳng có chút khó khăn gì với Diệp Từ, cô bước mấy bước đã ngồi lên được khẩu đại bác, thuận thực cầm viên đạn pháo lên. Tất cả mọi người trong phó bản đều hồi hộp nhìn, lần này có thể thành công không?

Sau lưng nữ thợ săn đang ngồi trên khẩu đại bác kia bỗng nhiên lóe sáng một cái, kẻ đó trên tay cô ấy xuất hiện một cây cung, cung tên được giương lên, mũi tên vèo một cái bay về phía đám người máy ở xa xa.

Mũi tên màu vàng với phần đuôi làm bằng lông chim bay trong không khí phát ra từng tiếng xé gió, bắn mạnh về phía góc trái của một người máy.

"Cót két cóc két... có kẻ thù xâm nhập... cóc két cóc két... có kẻ thù xâm nhập..."

Nhóm người máy cùng nói đi nói lại câu nói kia, đồng thời lao nhanh về phía Diệp Từ.

Thật sự không biết Diệp Từ cảm thấy thế nào khi có nhiều người máy cùng nhau xông đến, nhưng những người ở phía sau đều run rẩy sợ hãi, da đầu tê dại. Cho dù bọn họ đã nghe danh Công Từ U từ lâu nhưng lúc này vì quá hoảng sợ cũng không kim được mà có chút lo lắng.

Trong lúc những người ở đây đang căng thẳng đến quên cả hô hấp, Diệp Từ bỗng nhiên quay đầu lại mỉm cười nói: "Từ Hải, hôm qua cậu bảo một quả pháo xử lý hết bọn chúng thì bao nhiêu?"

Tứ Hải đang tập trung tinh thần nhìn đám người máy nên không nhận ra người vừa hỏi mình là Diệp Từ - cô gái đang nắm trong tay sinh mệnh của cả đội bọn họ, chỉ đáp theo bản năng: "Ba vạn đồng vàng..."

Hắn nói đến đây liền bùng tỉnh, vội vàng hét to: "Công Tử U cẩn thận."

"Lấy tiền ra thôi..." Diệp Từ lại giống như không nghe câu Tứ Hải vừa cảnh báo và cũng không thấy mọi người đang hoảng sợ nhìn mình, cô hết sức ung dung từ khẩu pháo nhảy xuống, đi về phía mọi người.

Ngay lúc mọi người định hét lên báo tất cả chạy trốn liền nghe thấy một tiếng nổ thật lớn, sau đó vô số linh kiện người máy bay tứ tán khắp nơi hết đợt này đến đợt khác.

Thông báo của hệ thống lập tức vang lên.

Mỗi thành viên trong đội đều nhận được danh hiệu "Khắc Tinh Của Người Máy"

Cả phó bản bỗng nhiên chìm vào im lặng. Ánh mắt của hai mươi bốn người đồng loạt nhìn chằm chằm vào nữ thợ săn đang đi về phía bọn họ, cô vẫn vẻ mặt lạnh lùng ấy, hoàn toàn không có chút vênh váo kiêu ngạo.

Mọi chuyện cứ như chơi đùa, búng tay một cái là giết sạch cả đám người máy.

Hầu hết các thành viên trong đội đều kinh ngạc há to miệng, chỉ có Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa là tương đối bình tĩnh một chút, có điều chỉ là tương đối mà thôi, Diệp Từ rõ ràng nhìn thấy ánh mắt anh ta rung động hơn mọi người rất nhiều. Mãi đến khi Diệp Từ bước đến trước mặt anh ta, anh ta mới thở phào một hơi, mỉm cười nói: "Trăm nghe không bằng một thấy, Công Tử U quả nhiên danh bất hư truyền."

Anh ta cũng không nhiều lời, lập tức yêu cầu giao dịch với Diệp Từ, con số ba vạn đồng vàng hiện rõ không thiếu một xu.

Diệp Từ cũng không khách sáo. Đây là giao dịch do họ đề xuất.

"Được rồi, đến đây là ổn rồi, một lát đấu với boss chỉ cần MT chú ý ngăn boss là ổn, không còn vấn đề nữa." Sau khi nhận ba vạn đồng vàng, Diệp Từ vô cùng vui vẻ, nói xong câu kia liền dứt khoát rời đội: "Chúc các cậu khai hoang thuận lợi."

"Công Tử... chuyện ngày trước mình nói cậu có suy nghĩ lại không?" Âm Nước Sôi thấy Diệp Từ rời đội, vội vàng nói.

Diệp Từ chỉ cười không đáp.

Bên tai cô vang lên thông báo của hệ thống: "Bạn đã rời khỏi đội ngũ tham gia phó bản, 29s sau hệ thống sẽ tự động đưa bạn rời khỏi."

Diệp Từ mỉm cười, lắc đầu nói: "Hẹn ngày gặp lại."

Âm Nước Sôi vốn còn muốn nói gì nữa, nhưng bị Hoài Niệm Tinh Cảm Ngày Xưa ngăn lại, anh ta nhìn Diệp Từ, mỉm cười nói: "Công Tử U, sau này cần gì cứ nói, Không Gian 0° sẽ luôn là bạn của cậu."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Diệp Từ vốn định logout, nhưng cô chợt nhớ ra một chuyện, nếu không có gì thay đổi thì không lâu nữa tập đoàn Vinh Diệu sẽ bắt đầu cho hoạt động hệ thống chuyển đổi tiền tệ trong và ngoài game.

Ba vạn đồng vàng bây giờ trông có vẻ nhiều nhưng đến lúc đó sẽ chẳng đáng là bao.

Cho nên bây giờ trừ vàng không phải là một quyết định sáng suốt, đổi thành vật phẩm sẽ đỡ mất giá hơn.

Cô vào danh sách bạn tốt, tìm tên Cô Bé Người Sói và Mạch Thủy Thâm, lần lượt gửi cùng một tin nhắn: "Cậu (Anh) còn bao nhiêu tiền?"

Lát sau tin nhắn trả lời liền bay đến. Quả nhiên cả hai đều là dân nghèo khổ, Mạch Thủy Thâm thậm chí còn nghèo hơn Cô Bé Người Sói nữa.

"Tiểu Từ cậu cần tiền à? Mình còn 20 đồng vàng nè, toàn bộ tài sản của mình luôn rồi, cậu cần thì mình gửi hết cho cậu." Cô Bé Người Sói trả lời.

"Đợi chút anh chạy về thành bán nốt chỗ trang bị mới nhặt được, chắc được 18 đồng vàng đó, để anh gửi hết cho em." Mạch Thủy Thâm đáp.

Diệp Từ nhìn ba vạn đồng vàng còn nóng hôi hổi trong túi, thật muốn khóc một trận...

Sao mà quanh cô không có người nào lắm tiền thế này?

"Đề mình (em) gửi cậu (anh) một ngàn đồng vàng." Diệp Từ thờ dài nói. Tin nhắn vừa gửi đi, cô liền lập tức nhận được hồi âm. Nếu không phải Diệp Từ xác nhận hai người họ chắc chắn không thể ở cùng một chỗ, dám chừng cô sẽ nghĩ bọn họ cùng bàn bạc với nhau rồi mới trả lời.

"Áy... tuy mình trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng... nhưng giới tính và sở thích của mình rất bình thường, mình không có hứng thú với mấy chuyện tình yêu cấm kỵ kia đâu, dù cậu có đưa mình 1000 đồng vàng cũng không, mình là người có lòng tự trọng, nếu cậu đưa mình 100 đồng vàng mình sẽ xem xét phối hợp đóng kịch với cậu một chút." Đây là câu trả lời của Lưu Sương.

"Tiểu Từ... có phải em đi với bạn bè, thấy ai cũng có đôi, mình thì không có nên muốn nhờ ông anh đẹp trai của mình đóng kịch không? Những chuyện này không cần trả thù lao, anh của em nhất định sẽ giúp em hết mình, ai bảo anh vừa đẹp trai vừa hào hoa phong nhã ai gặp cũng mến cơ chứ, mai mốt đừng nói chuyện tiền bạc như thế, anh sẽ đau lòng lắm, nhưng nếu em nhất định phải cho anh thì thôi gửi 999 đồng vàng được rồi, nhiều số 9 nhiều may mắn." Đây là câu trả lời của Bạch Mạch.

Đọc xong hai tin trả lời, Diệp Từ thật muốn xóa tên hai người họ khỏi danh sách bạn tốt của mình, làm sao cô có thể thân được với những người thế này hả trời?

Diệp Từ sắp phát điên rồi, thậm chí cô còn muốn hai người họ biến thành boss, lúc đó cô sẽ đánh sẽ giết sẽ cho bọn họ thân tàn ma dại luôn.

Lại nói thêm một lúc nữa, rốt cuộc hai người họ cũng tin Diệp Từ thật sự có tiền và muốn cho bọn họ 1000 đồng vàng, cả hai lập tức chạy như bay về thành Hồng Hồ, về mặt lúc nhận tiền vui mừng như trúng số vậy.

Diệp Từ gửi tiền cho bọn họ xong, dặn bọn họ chú ý trừ càng nhiều hàng càng tốt.

Hai người bọn họ đều không ngờ, dĩ nhiên biết nếu hệ thống chuyển đổi tiền tệ xuất hiện, tiền giữ trên người sẽ mất giá, đổi thành nguyên liệu sẽ lợi hơn nhiều. Sau khi cả ba chia tay, Diệp Từ đi đến chỗ kho hàng của mình, lấy một ít dược liệu, bắt đầu chuẩn bị chế tạo thuốc chống lạnh sơ cấp.

Tuy rằng đã quyết định phải rời khỏi Thiết Huyết Chiến Mâu, nhưng Diệp Từ vốn là người giữ lời hứa, cô đã gật đầu giúp Thiên Sơn Tà Dương đánh Phế Tích Rét Lạnh thì nhất định sẽ đánh xong phó bản mới rời khỏi. Huống chi trong phó bản Phế Tích Rét Lạnh chắc chắn sẽ rơi ra quyền sách kỹ năng mà cô đang cần gấp, nếu bây giờ không đánh, muốn tìm đội ngũ 25 người khác thật là khó.

Vật tận kỳ dụng - thứ gì cũng sẽ có tác dụng - câu nói này vốn chưa từng sai.

Không thích là một chuyện, nhất định phải làm lại là một chuyện khác.

Khi cô chế tạo được khoản mười bình thuốc chống lạnh sơ cấp, bỗng nhiên nhận được tin nhắn riêng từ Linh Hào Tỳ Sương.

"Công Từ, cô đang làm gì thế?"

"Đang luyện kỹ năng sống."

Linh Hào Tỳ Sương hỏi xong cũng không nói thêm gì, Diệp Từ biết hẳn tìm cô có chuyện gì đó, nhưng người ta không chủ động nói, cô cũng không nhiệt tình gắng hỏi.

Hai người đều im lặng, bầu không khí liền yên bình trở lại.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng là Linh Hào Tỳ Sương không kiềm được, hắt lại lên tiếng: "Công Từ, hôm nay có phải cô giúp Không Gian 0° đánh phó bản không?"

Diệp Từ lập tức dừng tay, khoe môi nở một nụ cười lạnh lùng: "Ừ."

"Chuyện này sao cô không nói gì với mọi người trong công hội?" Tuy Linh Hào Tỳ Sương đến là để hỏi tội cô, nhưng giọng điệu lại khá mềm mỏng. Người kia là người giúp công hội giành ba thủ sát, hai chỗ trong ngũ giáp, bất kể bản thân trong công hội chức to thế nào, gặp cô cũng phải e dè một chút.

"Hử? Cần phải hỏi sao?" Diệp Từ híp mắt nói.

Lần này đến lượt Linh Hào Tỳ Sương không biết nói sao, vì để giữ Diệp Từ lại, bình thường bọn họ cũng không quá ràng buộc cô. May mà Diệp Từ trước giờ chưa từng ra ngoài đánh phó bản với người lạ, nên trong công hội không có ai nói với cô chuyện này, nhưng không ngờ ngay thời điểm bọn họ kiên quyết không công bố cách đánh phó bản thì cô lại đi giúp người ngoài.

Lúc trên kênh thể giới thông báo Không Gian 0° giành được danh hiệu "Khắc Tinh Của Người Máy", Khổng Tước Lam là người đầu tiên nhìn thấy ID của Diệp Từ trong một dãy hai mươi mấy người kia, cô ta lập tức báo cáo cho Thiên Sơn Tà Dương và Linh Hào Tỳ Sương. Thiên Sơn Tà Dương vừa nghe thấy đúng là rất tức giận, vốn còn định gọi Diệp Từ về hỏi tội, nhưng sau đó bị Linh Hào Tỳ Sương cản lại.

Tại sao ư?

Rất đơn giản, Linh Hào Tỳ Sương biết rõ tính cách Diệp Từ như thế nào, nếu Thiên Sơn Tà Dương đi xử lý cô thì không loại trừ khả năng cô nàng thợ săn này sẽ lập tức rời khỏi công hội.

Hiện giờ đang trong giai đoạn cực kỳ miễn cảm, bọn họ chuẩn bị đánh phó bản Phế Tích Rét Lạnh, những người bên công hội Chiến Thiên Hạ cũng thế. Nếu bây giờ đắc tội Diệp Từ, để cô rời khỏi thì đúng là mất nhiều hơn được.

Tuy rằng không phải không có Diệp Từ thì bọn họ sẽ không qua được Phế Tích Rét Lạnh, nhưng có một số vấn đề rắc rối, thời gian qua cửa theo đó mà kéo dài hơn.

Một lúc sau Thiên Sơn Tà Dương cũng bình tĩnh lại, cũng hiểu những nguyên nhân mà Linh Hào Tỳ Sương vừa phân tích, nhưng nói thế nào cũng không thể bỏ qua chuyện này được, cuối cùng chỉ còn cách để Linh Hào Tỳ Sương ra mặt giải quyết.

"Khụ khụ, ý tôi là công hội có quy định của công hội, mỗi hội viên đều phải hoạt động trên tinh thần đoàn kết tập thể..." Linh Hào Tỳ Sương khẽ ho mấy cái, che giấu một chút cảm xúc của mình.

"Tinh thần đoàn kết..." Diệp Từ từ tốn lặp lại với giọng mỉa mai.

Dù Linh Hào Tỳ Sương không có đang đứng cạnh Diệp Từ, dù hẳn chỉ nghe được giọng nói của cô nhưng vẫn bị câu nói kia làm xấu hổ không thôi. Đúng vậy, mỗi quan hệ đôi bên là lợi dụng và bị lợi dụng, làm sao có thể có chuyện buồn cười kia được.

Mỗi người đều có một mặt nội tâm mạng mẽ, Linh Hào Tỳ Sương cũng không ngoại lệ, có điều mỗi khi đối mặt với Công Tử U, Linh Hào Tỳ Sương đều cảm thấy có chút bối rối, không thoải mái.

Vì thế hẳn lại khẽ ho một tiếng, rõ ràng tỏ ý không muốn tranh luận chủ đề này với Diệp Từ nữa: "Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nhắc cô sau này nếu có đi cùng người ngoài thì nhớ báo công hội một tiếng, gần đây công hội cũng muốn cô dẫn đội đánh một số phó bản nhỏ."

Linh Hào Tỳ Sương quả nhiên không hổ danh là bộ não của Thiết Huyết Chiến Mâu, chỉ cần vòng vo mấy câu, không những thoát khỏi thế khó khăn mà còn có thể dùng công hội giam chân Diệp Từ.

Diệp Từ làm sao không hiểu ý hẳn muốn gì, có điều cô đã quyết định sau khi đánh Phế Tích Rét Lạnh sẽ rời khỏi nên cũng không có ý định từ chối.

Vì lẽ đó, từ giờ phút này, Diệp Từ đã bị sung quân như vậy đấy.

Sau đó Linh Hào Tỳ Sương gửi cho Diệp Từ một bảng lịch trình công việc, không ngờ các hội viên với cấp bậc chênh lệch khác nhau, từ dự bị đến chính thức, từ tinh anh đến bình thường, tất cả lại có thể xếp thành từng nhóm từng nhóm chính tề như vậy. Diệp Từ nhướng mày nhìn bảng lịch trình, cuối cùng chỉ nói ra một yêu cầu, muốn thêm Lưu Sướng.

Lưu Sướng tuy lúc trước thăng cấp rất nhanh nhưng vì bản thân chức nghiệp triệu hồi sư rất yếu, thao tác của cô ấy cũng không giỏi, nên dù có thú cưng mạnh (pet), cô ấy vẫn chết rất nhiều, dần dần không có ai thích tổ đội với cô nữa. Cuối cùng trở thành người có trang bị và cấp bậc kém nhất trong bốn người.

Linh Hào Tỳ Sương tuy có chút lưỡng lự nhưng cuối cùng cũng không từ chối Diệp Từ, cho phép Lưu Sướng đi cùng cô.

Chuyện này đã làm Lưu Sướng thích thú muốn bay lên ngọn cây, nhìn thấy chưa? Cái này gọi là một người làm quan cả họ được nhờ đấy.

Sau hai ngày đi đánh phó bản với Diệp Từ, trang bị của Lưu Sướng có thể nói là từ đạn nã nâng cấp lên hãn pháo đại bác, tuy thao tác của cô không giỏi nhưng rất chăm chỉ, Diệp Từ ở bên cạnh dạy cô thêm vài tiểu xảo, cô từ từ rèn luyện, số lần chết trong phó bản cũng theo đó mà giảm dần.

Rốt cuộc có một lần đánh phó bản Hàm Ngục Tàn Khốc, Lưu Sướng đã đạt được thành tích không chết một lần nào khiến cô nàng kích động không thôi, hơn nữa lần đó còn may mắn mở được phần quà có quyền sách cường hóa Hóa Tinh Linh trung cấp, làm cô vui mừng ôm lấy Diệp Từ hết to.

Chia trang bị xong, đội ngũ cũng giải tán, Diệp Từ và Lưu Sướng vừa rời khỏi phó bản liền nhận được tin nhắn của Linh Hào Tỳ Sương: "Công Tử vất vả rồi, bên phó bản Thổ Thạch Lâm cấp độ khó đã có người chờ sẵn, cô sang đấy đi."

Mỗi ngày lao động với tần suất này, thần tiên cũng nổi nóng, huống chi Diệp Từ trước giờ vốn không phải là người dễ tính. Cô lạnh lùng nói: "Sao đây? Cho tôi làm khổ sai à? Chút thời gian nghỉ ngơi uống nước cũng không có?"

Linh Hào Tỳ Sương tuy là một người khéo léo, nhưng mấy hôm nay mỗi lần gửi tin cho Diệp Từ, Diệp Từ đều im lặng làm theo nên khiến hẳn mãi thành quen. Hôm nay Diệp Từ bực mình lên tiếng, hẳn mới giật mình nhận ra mình có chút quá đáng, vội cười nói: "Không không, nếu cô muốn nghỉ ngơi thì hai tiếng nữa tiếp tục, tôi đi báo những người kia không cần đợi nữa."

Diệp Từ không nói thêm gì mà đóng luôn khung tin nhắn.

Lưu Sướng nhìn Diệp Từ, mỉm cười hỏi: "Tiểu Từ, sao cậu không đi?"

Diệp Từ có chút bất ngờ, ngẩng đầu nhìn Lưu Sướng, cô giật mình vì từ trước giờ mình không nói nhiều về vấn đề này, cũng không than thở, làm sao Lưu Sướng đột nhiên lại nói như vậy?

Lưu Suồng cười nói tiếp: "Tuy trong công hội mình chỉ là một lính quèn, nhưng không có nghĩa là mình không biết gì hết. Mình chỉ cảm thấy nếu là cậu trước đây thì đã sớm rời khỏi nơi này rồi? Sao lần này lại nhịn lâu đến thế?"

Diệp Từ thoải mái cười nói: "Vẫn chưa đến lúc."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tổng Chỉ Huy Chẳng Biết Chuyện Gì

Lại nói tiếp vấn đề của Diệp Từ, nhiệm vụ mỗi ngày của cô thật ra cũng không gọi là nhiều, dù lịch trình kín mít, nhưng không phải phó bản nào cô cũng đánh, đa số cô chỉ dẫn đội lần lượt đánh tám loại phó bản cấp độ khó một lần là nghỉ.

Song, làm việc vì mình và làm việc vì người khác là hai loại cảm xúc hoàn toàn trái ngược, đừng nói là Diệp Từ, ngay cả Lưu Suồng cũng cảm thấy nuốt không trôi, từ lúc cô nâng gom được đủ bộ trang bị đã bắt đầu có ác cảm với chuyện đánh phó bản, nếu không phải vì lý do phải rèn luyện kỹ thuật, e là cô đã bỏ của chạy lấy người rồi.

Sau khi ba bốn ngày đánh liên tục, Diệp Từ online chợt phát hiện mình đã trở thành tổng chỉ huy chiến đấu của công hội, hơn nữa còn được phép vào nhà kho của công hội, nơi mà lẽ ra chỉ có hội trưởng và phó hội trưởng mới được quyền vào.

Nếu như nói công việc đánh phó bản liên tục mấy ngày nay của cô là cách Thiết Huyết Chiến Mâu kim chân cô lại, để cô không có thời gian đi đánh phó bản với người ngoài. Vậy thì chuyện hôm nay rõ ràng là một hành động mua chuộc lòng người.

Tổng chỉ huy chiến đấu là chức vụ gì? Có thể nói đây là lãnh tụ về mặt chiến đấu lẫn tinh thần của công hội, đồng thời cũng là một người có khả năng kích thích sự phát triển của công hội nữa. Vị trí này thông thường nếu không phải của người chỉ huy chính thì cũng là một nhân vật trâu bò, trong đoàn chiến, người này luôn là tiêu điểm tập trung sự chú ý của tất cả mọi người.

Còn quyền được tự do sử dụng kho hàng là quyền lợi tối cao nhất của công hội.

Kho hàng là nơi cất giữ đồ đạc, chiến lợi phẩm của công hội, từ trang bị đến nguyên liệu, sách kỹ năng... tất cả đều là đồ cao cấp.

Đừng nói là công hội lớn như Thiết Huyết Chiến Mâu, dù là một công hội nhỏ với quy mô hơn trăm người thì kho hàng vẫn là nơi cực kỳ quan trọng. Cho nên bình thường nó chỉ cho phép hội trưởng hoặc phó hội trưởng ra vào mà thôi, những người còn lại chỉ có thể ở bên ngoài mà thèm chấy nước miếng.

Hiện giờ Thiên Sơn Tà Dương và Linh Hào Tỳ Sương lại giao cho mình quyền mà cả Không Tước Lam cũng không có, dạng lấy lòng này không phải ai cũng dám làm.

"Công Từ, mới online à?" Thiên Sơn Tà Dương trước giờ rất hiếm khi liên lạc với Diệp Từ, nay lại chủ động, ngược lại khá làm Diệp Từ tò mò.

"Ừm."

"Tôi nghe Tỳ Sương bảo cô đang luyện kỹ năng sống, một mình luyện nhất định rất vất vả, nên tôi vừa thăng quyền để cô có thể vào kho hàng của công hội, cô thiếu gì cần gì cứ dùng thoải mái." Thiên Sơn Tà Dương cười cười nói, tỏ vẻ mình rất hào phóng.

"Như thế không tốt lắm, mấy thứ này đều do mọi người vất vả lắm mới có được." Ăn của người ta thì phải làm cho người ta, Diệp Từ dĩ nhiên hiểu đạo lý này. Vừa đánh vừa xoa, Diệp Từ dĩ nhiên cũng biết. Bây giờ Thiết Huyết Chiến Mâu đưa đến cho cô một cái bánh ngọt, cái bánh ngọt này dù ngon thế nào Diệp Từ cũng sẽ không đụng đến.

"Không sao đâu, mọi người đều là người một nhà, đừng khách sáo như thế." Thiên Sơn Tà Dương cười nói, giọng điệu nghe có vẻ rất thoải mái, Diệp Từ trầm nghĩ, nếu giữa họ không bị ràng buộc bởi mối quan hệ lợi ích này, hẳn cũng có thể xem là một người đáng để làm bạn, chỉ tiếc họ không thể nào vượt qua được hai chữ lợi ích kia.

"Dù là trang bị hay được liệu, cô cần thứ gì cứ lấy thoải mái."

Diệp Từ thật sự không muốn mình và Thiên Sơn Tà Dương có thêm rắc rối gì nữa, dù sao cho cô quyền là chuyện của họ, dùng hay không là chuyện của cô. Nghĩ thế, cô liền lập tức nói thẳng vào vấn đề: "Thiên Sơn, anh đòi người khác làm tổng chỉ huy chiến đấu đi, tôi không hợp. Tôi chỉ mới vào Thiết Huyết Chiến Mâu, càng không phải người cống hiến nhiều nhất, tôi làm tổng chỉ huy thật không hợp tình cũng chẳng hợp lý."

"Ai bảo cô không có cống hiến, ba lần thủ sát, hai lần ngũ giáp, chuyện này đâu phải ai cũng làm được."

"Đây là nhờ sự phối hợp của mọi người, vận mệnh là trò chơi tập thể, muốn đánh hạ phó bản cần có sự cố gắng của cả đội, ở đây không tồn tại chủ nghĩa anh hùng. Có lẽ biểu hiện của tôi tốt hơn họ một chút nhưng tôi chỉ làm đúng bổn phận của một thành viên trong đội, tôi tin nếu không có tôi thì Thiết Huyết Chiến Mâu cũng vẫn giành được thủ sát. Nếu chỉ vì thế mà giao chức tổng chỉ huy này cho tôi, thật sự là không thích hợp." Nói một câu để

nghe không mất miếng thịt nào, tăng bốc một chút cũng sẽ chẳng chết ai, Diệp Từ chậm rãi nói, mỗi câu đều bình thường nhưng lại bày tỏ rõ ràng ý muốn từ chối của mình.

Thiên Sơn Tà Dương dĩ nhiên làm sao bỏ qua dễ dàng như vậy, hai người thông minh nói chuyện với nhau đều biết lúc nào nên tiến và khi nào nên lui, tạm thời ngầm hiểu không nên tranh luận vấn đề này thêm nữa.

"Thiên Sơn, có chuyện rồi." Trong lúc hai người họ đang đùn đẩy, Thiên Sơn Tà Dương bỗng nhận được tin nhắn của Linh Hào Tỳ Suồng.

"Chuyện gì?"

"Đội số một và đội số hai hôm nay đi đánh Hoang Sa Hạt đựng phải người của Đại Đường, có chút xung đột, giờ đang đánh nhau." Linh Hào Tỳ Suồng dừng một chút, nói tiếp: "Minh nghĩ quá nửa là do Đạm Từ và Thiên Khóa đang bắt nạt chuyện bổ nhiệm tổng quản lý, tuy hai người họ không nói gì nhưng tâm trạng không tốt lắm, thế nên mới bùng nổ với phía Đại Đường."

Thiên Sơn Tà Dương lâu bầu chửi thề mấy câu, sau đó mới dặn dò: "Gọi họ về, hiện giờ chúng ta vẫn chưa đấu được với Đại Đường, ngày mốt còn phải khai hoang Phế Tích Rét Lạnh, đừng lãng phí sức lực vô ích."

"Minh nói rồi nhưng bọn họ không nghe."

Lần này Thiên Sơn Tà Dương thực sự nổi giận, cuối cùng hắn quyết định đích thân đến xem một chút, nên không tiếp tục quấy rầy Diệp Từ nữa, trực tiếp dẫn đội tinh anh đến bình nguyên Sa Lạp.

Khi Diệp Từ biết Thiết Huyết Chiến Mâu đánh nhau với Đại Đường thì cuộc chiến đã qua giai đoạn nóng bỏng nhất lâu lắm rồi.

Đại Đường không hổ danh là công hội đứng thứ hai của đại lục phía Đông, dù chưa lấy được thủ sát nhưng thực lực tổng thể tương đối cao, thực lực ẩn tàng rất mạnh, chỉ cần tổng chỉ huy gọi một tiếng, người đến tiếp viện liên miên không ngừng.

Còn Thiết Huyết Chiến Mâu tuy là một công hội mạnh nhưng chỉ mới được thành lập mấy tháng thôi, chiến đấu được một thời gian liền lục đục nội bộ, ban đầu mạnh thì có mạnh nhưng đến khi số người Đại Đường càng lúc càng đến nhiều thì bại trận liên miên. Cuối cùng Thiên Sơn Tà Dương phải dùng đến hạ sách kêu gọi phát DKP ở kênh công hội thì tình hình mới khởi sắc trở lại.

Nếu trận chiến này thắng thì thứ hạng của Thiết Huyết Chiến Mâu nhất định sẽ tăng lên mấy bậc, còn nếu thua thì không những mất mặt mà cấp bậc hiện tại cũng chưa chắc có thể giữ được.

Dưới tình huống ấy, Thiên Sơn Tà Dương bất kể giá nào cũng phải cố chống đỡ.

"Ô này, công hội của anh và công hội của em đánh nhau kìa, sao bên anh ầm ầm mà bên em không có tin tức gì thế?" Mạch Thủy Thâm vừa làm xong nhiệm vụ hàng ngày về đến thành Hồng Hồ, tình cờ gặp Diệp Từ vừa nhận nhiệm vụ chuẩn bị ra ngoài, thuận miệng hỏi.

Diệp Từ sững người.

Thiết Huyết Chiến Mâu và Đại Đường đánh nhau? Lúc nào thế? Mới nửa tiếng trước cô còn nói chuyện với Thiên Sơn Tà Dương mà, có nghe hắn nhắc gì chuyện này đâu? Có khi nào là tin đồn nhầm không?

Thật ra Diệp Từ không biết chuyện này cũng phải thôi, cô đã chặn kênh công hội từ lâu rồi, bây giờ dù công hội có sập mà không có người nào báo với cô, chắc chắn cô cũng sẽ không biết.

"Chuyện lúc nào thế?"

"Hơn một tiếng trước." Mạch Thủy Thâm ngừng nghĩ một lát, hỏi tiếp: "Sao thế? Em không tham gia à?"

Vấn đề này Diệp Từ vẫn chưa suy nghĩ kỹ, vì thế hỏi ngược lại: "Còn anh? Anh cũng không tham gia à?"

Mạch Thủy Thâm lắc đầu như cái trống bỏi, anh chàng cầm Kiếm Bồi Chi Giá giờ lên, nói: "Vất vả lắm anh mới cộng đủ điểm sức mạnh để dụng nó, giờ tham gia cái đây làm gì. Mà công hội đánh nhau có dùng tiêu xảo gì đâu, toàn lấy thịt đè người, lỡ xui anh chết rớt cái tấm khiên này thì biết làm sao đây?"

"Không có tiền công, em không đi." Diệp Từ trầm ngâm một lúc mới trả lời Mạch Thủy Thâm. Đây là câu trả lời cô đã cẩn thận cân nhắc, công hội này với cô vốn chẳng có cái gọi là trung thành, dạng hỗn chiến này không cần sự góp vui của cô.

Thêm nữa là chuyện của cô với Du Du Phi Vân lần trước chỉ mới tạm giải quyết, hẳn ta có lẽ vì e sợ chuyện nhà trọ Hoa Viên nên mới không gây sự với mình, hôm nay mình tham gia chẳng phải là tự làm mình khó chịu sao?

Tổng hợp các thứ lại, dĩ nhiên Diệp Từ sẽ chọn không đi.

Hai bang hội đánh nhau vì những chuyện vớ vẩn thế này đúng là chẳng có ý nghĩa. Vì chút sĩ diện mà khiến công hội bị tổn thương gân cốt, hao tài tốn của, Đại Đường tuy là công hội lớn, nhưng phía sau cũng có người bom tiền, có ai muốn tiền của mình bị vứt ra cửa sổ như thế đâu? Thiết Huyết Chiến Mâu cũng vậy.

Khi cuộc chiến mới nổ ra, cả hai công hội đều liều mạng gọi người, nhìn như muốn không chết không thôi, nhưng khi những thành viên chủ lực lần lượt hi sinh thì bọn họ cũng bắt đầu lui binh, kể đó chỉ cho những thành viên bình thường của công hội xông lên mà thôi.

Dạng hỗn chiến này thứ không cần thiết nhất chính là thao tác, chỉ cần liều mạng là được. Có điều những thành viên bình thường không phải ai cũng ngu, đặc biệt là những người xui xẻo bị rơi trang bị, bọn họ mắng chửi ầm trời, đến lúc này thì cuộc chiến đã bắt đầu có dấu hiệu kết thúc.

Lúc Diệp Từ chú ý đến chuyện này thì đôi bên chỉ còn mắng chửi nhau trên kênh thế giới mà thôi.

Kênh thế giới kia muốn gửi một tin phải trả 100 đồng vàng, số tiền này đối với thời điểm hệ thống trao đổi tiền tệ chưa được đưa vào sử dụng đúng là một con số không nhỏ, cho nên hai bên chửi vài câu rồi cũng im lặng không lãng phí tiền của nữa.

Tuy lần đánh nhau này tổn thất khá lớn nhưng kết quả Thiết Huyết Chiến Mâu đánh ngang tay với Đại Đường, cộng thêm những bài tuyên truyền họ đăng trên diễn đàn trước đó, sĩ khí của Thiết Huyết Chiến Mâu có thể nói là bùng nổ mạnh mẽ, cũng coi như đáng giá. Đương nhiên, phía Đại Đường cũng không yếu thế, các bài viết của họ trên diễn đàn cũng không kém Thiết Huyết Chiến Mâu là bao, có điều những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Chiến đấu với người ngoài xong, lại đến phiên loạn chiến bên trong.

Diệp Từ thân là tổng chỉ huy chiến đấu vậy mà từ đầu đến cuối không hề xuất hiện, chuyện này đã làm nhóm chủ lực của đội số một và đội số hai tức giận không thôi, cuối cùng bùng nổ một cuộc tranh luận dữ dội với Thiên Sơn Tà Dương ngay trong phòng họp. Linh Hào Tỳ Sương mấy lần lên tiếng muốn điều hòa không khí nhưng đều không có kết quả, cuối cùng dưới sức ép của hai đội số một số hai, chức vị tổng chỉ huy của Diệp Từ đã bị phế bỏ.

Khi Diệp Từ nhận được thông báo của hệ thống cũng là lúc cô đang đi đến chỗ hẹn gặp Minh Nguyệt Tinh. Sau đó cũng không có ai giải thích cho cô vì sao, thân làm tổng chỉ huy vậy mà từ đầu đến cuối Diệp Từ như đi trong sương mù, lên không biết mà xuống cũng không hay.

Có điều cô không quan tâm chuyện này lắm, dù sao cô vốn không hề có ý định sẽ làm tổng chỉ huy. Mãi một lát sau, Linh Hào Tỳ Sương mới gửi tin nhắn cho cô: "Công Tử, ngày mốt đánh Phế Tích Rét Lạnh, cô là chỉ huy thứ ba, đầu tiên đề Đạm Từ và Thiên Khảo chỉ huy trước, nếu họ không xong thì giao cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phế Tích Rét Lạnh

Tuy lúc nào ngoài miệng cũng nói chúng ta cùng một công hội, công hội như một gia đình, chúng ta như anh em của nhau, là người một nhà cả. Nghe thì hay lắm nhưng chẳng có ý nghĩa gì, giống như những quảng cáo phóng đại trên TV vậy thôi.

Không phải người ta thường bảo đừng nghe quảng cáo nói, nên xem sử dụng hiệu quả có tốt hay không sao?

Thiết Huyết Chiến Mâu quảng cáo rất tốt, nhưng hiệu quả thì chỉ thường thôi.

Ít nhất khi đóng cửa lại thì thân bằng quyến thuộc và người xa lạ đều được phân chia rất rõ ràng, cũng như Diệp Từ, chỉ cần không xâm phạm lợi ích của đoàn thể thì chẳng ai quan tâm đến.

Thông báo của Linh Hào Tỳ Sương khiến Diệp Từ rất khó chịu. Không phải cô ham muốn vị trí chỉ huy này, bản thân cô còn mong được làm thành viên bình thường ý chứ. Chẳng qua nếu không làm chỉ huy sẽ không có quyền ưu tiên chọn chiến lợi phẩm, cô khó chịu vì mỗi điểm này mà thôi.

Diệp Từ có thể nghĩ ra chuyện này thì mấy người quản lý Thiết Huyết Chiến Mâu làm sao lại không nghĩ đến? Câu nói của Linh Hào Tỳ Sương rõ ràng là muốn phân chia ranh giới, để phù sa không chảy ra ruộng ngoài là cô đây.

Diệp Từ là thợ săn, Thiết Huyết Chiến Mâu cũng có thợ săn, hiển nhiên bọn họ không muốn nhường quyền chủ động cho cô rồi.

Tất cả mọi thứ cô đều hiểu, và cô cũng là một người khá khéo chiều lòng mọi người. Thế nên nghe Linh Hào Tỳ Sương nói xong, cô không phản bác một câu nào cả.

Diệp Từ chợt nhớ đến phần giới thiệu đơn giản không thể đơn giản hơn của nhà phát hành game về phó bản Phế Tích Rét Lạnh: Phó bản này là một phó bản chuyên tặng trang bị cho đoàn đội.

Có điều, nó thật sự đơn giản như phía nhà phát hành game nói sao? Chắc chắn, mấy bạn giới thiệu này thật là không ngoan mà, có ngốc mới đi tin những gì bọn họ nói.

Lúc này Minh Nguyệt Tinh đang câu cá ở hồ Minh Châu bên cao nguyên Nassau.

"Em không phải chuyên kỹ năng rèn sao? Sao giờ đổi sang câu cá rồi." Diệp Từ bước xuống ngồi cạnh Minh Nguyệt Tinh trên chiếc thuyền nhỏ bên bờ hồ, hai chân thả xuống mặt nước, cảm giác thoải mái ủa đến khiến cô không kiềm được mà duỗi lưng thả lỏng cả người.

"Hôm trước em mới tìm được một phương pháp chế tạo mảnh giáp có thể tăng 60 điểm tấn công vật lý, nhưng trong đây nguyên liệu cần phải có loại cá Thái Kỳ (cá cò màu), ở đại lục phía Đông này chỉ có vùng này là nhiều cá Thái Kỳ nhất, nên em mới đến đây." Minh Nguyệt Tinh không dám nói lớn sợ sẽ hú đám cá chạy mất, chỉ dám thì thầm thật nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nói xong cậu ta lấy ra mấy miếng giáp đưa cho Diệp Từ: "Chị, đây là một số em mới làm xong hôm qua, em định gửi bưu kiện cho chị nhưng gần đây không có hòm thư nào, cuối cùng phải phiền chị đến lấy."

Diệp Từ cũng không khách sáo, vui vẻ nhận lấy mấy miếng giáp kia.

Giáp Thái Kỳ: có thể khảm lên quần áo, vũ khí, tăng 60 điểm tấn công vật lý.

Thứ đồ này đúng là thú vị nha, đừng quên một món trang bị bình thường muốn tăng 60 điểm công kích thì ít nhất phải tinh luyện sáu hoặc tám lần, đây là chưa kể xác suất thất bại cao ngất ngưởng, ít nhất phải tốn mấy trăm đồng vàng. Mà mấy miếng giáp này chỉ cần khảm vào là xong, có thể thấy mai một hệ thống tiền tệ được đưa vào sử dụng thì thứ này nhất định sẽ rất có giá.

Diệp Từ biết cô có đưa tiền Minh Nguyệt Tinh cũng sẽ không lấy, cho nên nhận đồ xong, hai chị em nói chuyện phiếm vài câu, cô liền về thành Hồng Hồ. Về đến thành, cô lập tức gửi đến cho cậu ta một đồng quảng sát.

Một ngày trước khi đánh Phế Tích Rét Lạnh, phía Thiết Huyết Chiến Mâu không giao nhiệm vụ gì cho Diệp Từ cả, cô vui vẻ gọi Mạch Thủy Thâm đi luyện cấp, thuận tiện gọi luôn cả Cô Bé Người Sói và một mục sư bên ngoài, bốn người cùng vào phó bản dành cho năm người chém chém giết giết.

Sau một ngày cố gắng, thu hoạch của bọn họ có thể xem khá là phong phú, đến nỗi tối đó Bạch Mạch vui vẻ chủ động dẫn Diệp Từ và Lưu Sương ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn.

Tối về đến nhà, Diệp Từ và Bạch Mạch định vào game dạo vài vòng, có điều vừa login vào liền nhận được thông báo phía nhà phát hành game chuẩn bị đưa hệ thống chuyển đổi tiền tệ vào hoạt động nên game phải bảo trì, thời gian là hai mươi tiếng.

Diệp Từ nhảm tính, nếu bảo trì hai mươi tiếng thì kết thúc là khoảng bốn giờ chiều mai. Thế này thì không xong rồi, Thiết Huyết Chiến Mâu vốn định tám giờ sáng mai bắt đầu khai hoang, bây giờ vì cập nhật game mà kế hoạch của bọn họ bị đảo lộn hết.

Cô leo ra khỏi máy game, đang định đi ngủ sớm một chút thì nhận được điện thoại của Phương Tô Tô.

"Diệp Từ ơi là Diệp Từ, mình sắp phát điên rồi, ngày nào Tần Sở Nhục cũng bám mình không buông." Giọng nói ngọt ngào nhưng đầy vẻ bức tức của Phương Tô Tô bùng nổ bên tai Diệp Từ.

"Đấy không phải quá tốt sao?" Diệp Từ cười với giọng xấu xa, người khác có thể không nhìn ra nhưng cô thì quá hiểu tâm tư của cô bạn mình, con bé này rõ ràng đã sớm thích Tần Sở Nhục, nhưng da mặt mỏng, xấu hổ không dám để lộ mà thôi.

"Cậu nói linh tinh gì đấy, mình không có nghĩ như thế đâuuuu." Phương Tô Tô đỏ mặt nói, may mà Diệp Từ không thấy nếu không lại trêu chọc cô nàng thêm một trận nữa: "Mình bảo là trong trò chơi kia, anh ấy cứ bám mình mỗi ngày, bảo mình giới thiệu để hai người làm quen ý."

Diệp Từ khẽ cười, nói thẳng: "Có phải vì khai hoang Phế Tích Rét Lạnh không?"

Phương Tô Tô cũng không giấu diếm: "Ừ, ba ngày nay mình đều ở trong Phế Tích Rét Lạnh, ngay cả boss 1 cũng không nhìn thấy được nữa, mình chết đến nỗi trang bị muốn vứt sọt rác luôn rồi."

"Thiết Huyết Chiến Mâu cũng chuẩn bị khai hoang, ngày mai đấy." Diệp Từ thật khâm phục công tác giữ bí mật lẫn tốc độ làm việc của Chiến Thiên Hạ, đánh suốt ba ngày rồi mà không ai hay biết.

Phương Tô Tô nghe Diệp Từ nói liền hiểu ý, không bàn về chuyện game nữa, cả hai buồn thêm một lúc rồi tạm biệt đi ngủ.

Hôm sau, đúng 4 giờ chiều, khi trò chơi vừa mở cửa lại, Diệp Từ liền online.

Trong công hội Thiết Huyết Chiến Mâu đông nghịt người, tất cả đều đang bàn luận sôi nổi về nội dung cập nhật hôm nay. Vì thời gian trước mọi người đã chịu cảnh nghèo khổ quá đủ rồi, nên hôm nay ai cũng bảo sẽ đổi một chút tiền vàng để đổi đời, không ngờ hệ thống tiền tệ vừa được đưa vào sử dụng thì hàng hóa cũng theo đó mà tăng giá, cuối cùng người nghèo vẫn hoàn nghèo mà người giàu vẫn giàu như xưa.

Trang bị của đội số một và đội số hai của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu không chênh lệch là bao nên lần khai hoang này hai đội cùng tiến hành một lúc, Diệp Từ 'được' xếp vào đội số một. Vì lần trước cô đã từng cùng mười lăm người trong đội số một đánh qua Ky Giáp Trận nên trong đội có rất nhiều biết mặt cô, cô vừa vào đội thì nhóm người Anh Đào đã nhiệt tình chào đón.

Chuyện này vốn chẳng có gì, nhưng vì sự kiện tổng chỉ huy lần trước mà chỉ huy hôm nay - Diệp Từ - rất không hài lòng, cộng thêm việc các thành viên chào đón Diệp Từ khiến sắc mặt hân hân càng lạnh lùng hơn. Hắn nói: "Mọi người đã đến đủ thì đi thôi, game update đã phí quá nhiều thời gian rồi, đừng lãng phí thêm nữa."

Diệp Từ đưa mắt nhìn số người trong đội số một, gần như tất cả tinh anh của công hội đều có ở đây, thậm chí nhóm người quản lý cao tầng như Thiên Sơn Tà Dương, Linh Hào Tỳ Sương và Không Tước Lam cũng có mặt.

Mở đầu tương đối suông sẻ.

Đạm Từ quả nhiên không hổ danh là chỉ huy đội số một, ưu điểm lớn nhất của hắn là bình tĩnh, dù có xảy ra chuyện gì cũng có thể tìm ra giải pháp trong thời gian ngắn nhất, giọng của hắn khá mạnh mẽ, vang dội, khiến người nghe dễ nảy sinh cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Chẳng qua Diệp Từ cảm thấy cách chỉ huy của hắn có phần nói nhiều quá, bất cứ chuyện gì cũng nói rõ ràng cụ thể, bất cứ cái gì cũng nhắc nhở dù là một chi tiết rất nhỏ.

Chỉ huy như thế đúng là đánh sẽ rất chắc tay nhưng lại không thể mở rộng, nếu phó bản trên trăm người thì chỉ huy sẽ không thể nào quan tâm hết được. Đây cũng là lý do vì sao nếu đánh phó bản dưới hai mươi lăm người thì Đạm Từ rất mạnh nhưng trên hai mươi lăm thì không giữ được phong độ nữa.

Đi được tầm 15', đánh xong bảy tám lượt quái nhỏ, tình hình trông có vẻ rất thuận lợi, Không Tước Lam lên tiếng ở kênh chữ: "Tình hình có vẻ không khó nha, Đạm Từ, cậu đừng khiêm tốn quá, hôm nay muốn đánh thế nào thì đánh, giành thủ sát đi, đừng để nửa đường phải đổi chỉ huy thì ngại lắm." (Đánh phó bản theo đội, trừ chỉ huy có thể nói chuyện, kênh trò chuyện của những người còn lại đều phải tắt, chỉ có thể nói bằng kênh chữ). Đạm Từ cười ha ha, nói với giọng rất khiêm tốn: "Mới bắt đầu thôi mà, nói những lời này vẫn còn quá sớm." Câu nói tuy đơn giản nhưng giọng điệu của hắn lại đầy vẻ kiêu ngạo không hề che giấu.

Diệp Từ biết Không Tước Lam nói câu ấy là ám chỉ mình nhưng cô cũng không buồn tức giận. Thế mà Anh Đào đi bên cạnh lại lặng lẽ gửi tin nhắn cho cô: "Công Từ, cậu đừng để ý Không Tước Lam, cô ấy nói chuyện khó nghe nhưng thật tình lại rất tội nghiệp."

Diệp Từ nhìn Anh Đào, mỉm cười thuận miệng hỏi: "Sao lại tội nghiệp?"

"Cô ấy thích Thiên Sơn Tà Dương, Thiên Sơn Tà Dương rõ ràng cũng biết chuyện này nhưng lại giả vờ không biết, giờ cô ấy chỉ còn chức quản lý, cậu nói xem có khó chịu không? Cho nên dần dần mới thành thế kia..." Anh Đào thở dài một hơi, có chút khinh thường: "Đúng là một mớ bòng bong."

Quả thật là một chuyện tình rắc rối. Hai người nói đến đây rồi thôi, tiếp tục đi theo đội ngũ, ai nên đánh thì đánh, buff thì buff, nghe chỉ huy thì nghe chỉ huy.

Lát sau cả đội đã tiến sang một khung cảnh mới, một đồng đồ nát hoang tàn. Diệp Từ cũng không thờ ơ nữa, bắt đầu nghiêm túc di chuyển.

Bởi vì đi đến đây mới gọi là thật sự bước vào Phế Tích Rét Lạnh, quái ở khu vực này không còn đơn giản như bên ngoài nữa. Diệp Từ vừa đi vừa cẩn thận quan sát, bất cứ chi tiết lớn nhỏ gì cũng nghiên cứu thật kỹ.

Bỗng nhiên cô thấy ở đội ngũ phía trước có chút rối loạn, cô ngẩng đầu lên nhìn liền thấy có hai chiến sĩ bị đông cứng hai chân, không thể động đậy. Không chỉ thế, bọn họ còn bị dính dbuff, liên tục mất máu. Mục sư gần đấy lập tức buff máu, duy trì sinh mệnh cho hắn.

Diệp Từ giật mình vội vàng hét lên ở kênh lân cận: "Đừng thêm máu."

"Không thêm máu để chết à? Bây giờ tôi là chỉ huy. Tiếp tục." Đạm Từ lập tức phản bác ở kênh chỉ huy, kể đó còn ra cả mệnh lệnh.

Diệp Từ nhíu mày, nhanh chóng lui về sau mấy bước, nếu bọn họ muốn chết, cô không điên mà đi chết cùng.

Cô mới lui được vài thước, phía trước lại tiếp tục vang lên tiếng hoảng loạn...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bắt Đầu Diệt Đoàn

Diệp Từ ngẩng đầu lên nhìn liền thấy những người đi đầu đều đã bị lớp băng sương bao phủ, khiến phong cảnh vốn hoang tàn nay có phần trong trẻo sáng loáng.

Hiện giờ trừ Diệp Từ và một số ít người chơi tấn công từ xa thì tất cả những người còn lại đều đã bị đóng băng, dưới tác dụng của dbuff, cột máu của bọn họ giảm xuống không ngừng.

"Còn mục sư nào chưa bị đông cứng nhanh thêm máu." Đạm Từ không ngờ sẽ xảy ra tình huống này, vội vàng ra lệnh.

Mục sư mới thêm máu ban nãy đã bị đóng băng, trong số những người tránh thoát chỉ còn mỗi Anh Đào là có thể buff máu. Đây cũng vì ban nãy Anh Đào vốn đứng cách Diệp Từ không xa, cô nàng nghe Đạm Từ ra lệnh, lập tức giơ pháp trượng lên bắt đầu niệm một câu chú pháp thuật thật dài - Sơ

cấp quần thể khinh thương trị liệu thuật (Thuật trị liệu sơ cấp bậc đơn giản dành cho quần thể).

Đối với pháp thuật này, Diệp Từ phải nói là quen không thể quen hơn, cô từng chơi pháp sư suốt mười năm, phần lớn thời gian đều tiếp xúc với những thứ này, bây giờ dù cô chỉ xem động tác làm phép cũng có thể biết kỹ năng đang được sử dụng là gì. Có điều chuyện làm Diệp Từ bất ngờ chính là việc Thiết Huyết Chiến Mâu có thể nhất được quyển sách kỹ năng này.

Sơ cấp quần thể khinh thương trị liệu thuật: có thể liên tục khôi phục máu ngẫu nhiên cho 8 người chơi cùng đội trong phạm vi 20 mét, thời gian niệm chú 5 giây, CD (cold down: thời gian chờ) 8 giây.

Ở thời kỳ đầu, trong giới mục sư có rất ít người có thể trị liệu trên phạm vi rộng, một kỹ năng trị liệu với tác dụng như vậy chẳng khác nào quyết định được sự tồn tại của cả một đoàn thể.

Có điều hiện giờ đây không phải là vấn đề quan trọng.

Quan trọng hơn chính là... nếu Anh Đào sử dụng thuật trị liệu thì người bị đóng băng kế tiếp là cô ấy, đồng thời lấy cô ấy làm tâm điểm, những người chơi đứng trong bán kính 15m đều cũng sẽ bị đóng băng.

"Anh Đào, đừng thêm máu..." Diệp Từ vội vàng ngăn cản.

Đạm Từ tức giận nói: "Không thêm máu để tất cả chết hết à? Công Tử U, rốt cuộc cô có biết tinh thần đoàn thể là gì không? Chẳng lẽ cô không biết chết sẽ bị trừng phạt rất lớn sao?"

Anh Đào có chút nghi hoặc nhìn sang Diệp Từ, Diệp Từ đành phải gửi cho cô một tin nhắn riêng: "Lát nữa uống thuốc bổ sung máu, cố chịu đựng."

Anh Đào giật mình hiểu ra chuyện sắp xảy ra là gì, cô vội dừng niệm chú nhưng bên tai lại vang lên tiếng rống giận của Đạm Từ: "Anh Đào nhanh thêm máu."

Nghe lệnh suốt một thời gian dài đã khiến cô tạo thành thói quen, cô giật mình tiếp tục niệm chú.

Diệp Từ thấy bây giờ muốn cản Anh Đào sử dụng pháp thuật đã không kịp nữa, đành phải nhanh chóng tính cách kéo giãn khoảng cách giữa mình và Anh Đào, cô tăng tốc di chuyển thật nhanh về sau. Khi cô vừa dừng lại cách vị trí cũ đúng 15m thì nghe thấy Anh Đào hoảng sợ hét to.

Quả nhiên Anh Đào cũng bị đông cứng. Lần này có một số người bên cạnh cô ấy cũng bị đóng băng nữa.

"Ày, thật nguy hiểm." Bên tai Diệp Từ chợt vang lên một tiếng thở dài, Diệp Từ quay đầu nhìn mới phát hiện còn có một đạo tặc tránh thoát được phạm vi đóng băng cùng với cô.

Chuyện này làm Diệp Từ có chút kinh ngạc, cô không ngờ còn có người chạy thoát được, cô rời khỏi vì kinh nghiệm trước đây của mình, còn đạo tặc kia cũng lui là vì sao? Trong lúc cô vẫn còn đang kinh ngạc thì đạo tặc kia quay sang nhìn cô, nở một nụ cười rạng rỡ: "Chào Công Tử U, chúng ta lại gặp lại."

Đây là một vong linh đạo tặc với làn da xám trắng, tay chân nhăn nheo, hốc mắt sâu hút che giấu đôi mắt tối đen không chút ánh sáng. Hắn có dáng người thấp bé, nhưng có thể đuổi kịp tốc độ di chuyển của Diệp Từ thì đạo tặc này hẳn phải là chuyên về tốc độ.

Diệp Từ cảm thấy người này hơi quen quen, lát sau mới nhớ ra, đây là người duy nhất thuộc chức nghiệp đạo tặc không chọn rời khỏi đội trong lần đánh ngũ giáp lần trước.

Nếu cô nhớ không lầm thì đạo tặc này tên là Tùng Con Gió Lạnh. Khi ấy cô không cảm thấy đạo tặc này có điểm gì đặc biệt, nhưng nay với biểu hiện kia đã quá đủ làm cô bất ngờ. Cô gật đầu, mỉm cười nói: "Chào bạn."

Tùng Con Gió Lạnh cười ha ha mấy tiếng rồi mới nhìn về phía Đạm Từ, bình thản nói với giọng như chuyện chẳng liên quan gì đến mình: "Đạm Từ, các cậu tự chết hay để bọn mình đi theo chết cùng?"

Đạm Từ nhìn lên bản đồ, hiện giờ chỉ còn hai người kia là an toàn, dù lòng rất bức tức nhưng vẫn phải thở dài nói: "Để bọn mình chết, các cậu còn phải nhất trang bị giúp bọn mình nữa."

"Ừ vậy chết nhanh đi." Tùng Con Gió Lạnh nhếch môi cười nói, câu trả lời thật đúng là có cảm giác 'gió lạnh tùng con'.

Câu trả lời này đúng là không sai, nhưng mỗi người ở những tình huống khác nhau thì cảm giác cũng khác biệt. Ví như những người bị đông thì tức muốn phun máu, còn như Diệp Từ thì có chút vui vẻ thích thú.

Sau đó, quả thật Diệp Từ và Tùng Con Gió Lạnh đứng yên một chỗ thờ ơ nhìn cả đội diệt đoàn, cảm giác này thật không biết nói sao, nhất là khi thấy trên đầu những người bị đóng băng không ngừng bay lên một con số màu đỏ to tướng, khá kỳ lạ nhỉ.

Chưa đầy 20s sau, hai mươi ba người chơi bị đóng băng lần lượt hóa thành luồng sáng biến mất khỏi phó bản.

Ngay lúc bên tai Diệp Từ không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết thì giọng của Tùng Con Gió Lạnh bỗng chen vào: "Công Tử, những trang bị ấy làm sao nhất đây?"

Diệp Từ không trả lời, chỉ quay đầu nhìn Tùng Con Gió Lạnh, không ngờ hắn lại mỉm cười nói tiếp: "Tôi đoán ban nãy do họ đã đập trúng cái bầy nào đó mới xảy ra tình trạng kia. Mà tôi để ý thấy cô ở bên này lúc nào cũng rất cẩn thận, nên tôi nghĩ có lẽ cô đã phát hiện ra cái gì đó."

"Không, tôi đi sau mọi người nên an toàn hơn thôi." Diệp Từ đáp. Đạo tặc này quả nhiên không đơn giản, tuy thao tác của hắn chưa đến mức khiến cô ấn tượng sâu sắc, nhưng khả năng quan sát này cô phải công nhận là cực kỳ tỉ mỉ.

Tùng Con Gió Lạnh cũng không nghi ngờ câu trả lời của Diệp Từ, hắn gật đầu nói: "Tôi đi nhặt trang bị."

"Đề tôi đi cho."

Hắn quay đầu lại xua tay nói: "Trong hai chúng ta, thao tác của cô tốt hơn tôi, tôi đi trước nếu chẳng may có chuyện thì còn có cô dọn giúp tôi, nếu lỡ cô chết thì tôi không có bản lãnh thu dọn hộ cô. Cứ để cho tôi." Nói xong hắn liền hành động, đi về phía món trang bị gần nhất.

Diệp Từ cũng không từ chối, tất cả sự chú ý lập tức tập trung vào từng cử động của đạo tặc này.

Nếu đạo tặc đã chuyên về nhạy cảm thì không chức nghiệp nào có thể so bì được, cũng giống như thợ săn chuyên về giữ thăng bằng vậy.

Những đạo tặc dạng này tuy da mỏng, máu ít nhưng có cảm giác rất tốt đối với nguy hiểm quanh mình, khả năng quan sát của họ so với những chức nghiệp khác cao hơn rất nhiều. Tùng Con Gió Lạnh di chuyển về trước một cách chậm rãi, từng bước chân giống như đều đã quan sát kỹ lưỡng, đây là thiên phú của riêng chủng tộc vong linh - nhạy cảm với nguy hiểm.

Dưới tình huống ấy, hiển nhiên Tùng Con Gió Lạnh có thể an toàn nhặt hết các trang bị đang nằm dưới đất, sau đó từ từ lui về bên cạnh Diệp Từ.

Hắn vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, bên ngoài liền vang lên tiếng bước chân dồn dập, Thiên Sơn Tà Dương dẫn đầu đoàn người vừa hồi sinh bước vào phó bản. Lúc Tùng Con Gió Lạnh đang trả trang bị vừa nhặt được lại cho từng người trong đội, Đạm Từ lên tiếng: "Gió Lạnh, những thứ này đều là cậu nhặt?"

Gió Lạnh không phủ nhận, Đạm Từ suy nghĩ một lúc, mỉm cười nói: "Lát nữa cậu dẫn đường, sử dụng thiên phú của chủng tộc cậu, những người còn lại cẩn thận đi sau cậu ta, đừng tự di chuyển lung tung."

Tùng Con Gió Mạnh rõ ràng bất ngờ với mệnh lệnh này, về mặt lộ rõ khó xử, nhưng vẫn gật đầu nói: "Được."

Những người vừa hồi sinh sau khi nhận lại trang bị nhanh chóng bổ sung máu, buff lại trạng thái rồi lại một lần nữa tiếp tục cuộc hành trình.

Lần này đến lượt Tùng Con Gió Lạnh dẫn đường, Diệp Từ nhũn mảy, dạng phương pháp này căn bản chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc.

Đây là điểm khó đầu tiên của Phế Tích Rét Lạnh.

Mặc dù trên trang chủ của game nói phó bản Phế Tích Rét Lạnh rất đơn giản, thuần túy là một phó bản tặng trang bị cho đoàn thể. Cái này có đúng không? Nó đúng, nhưng vấn đề là hai chữ đơn giản kia xét theo thước đo nào.

Nếu là thời kỳ sau này, quả thật Phế Tích Rét Lạnh y hệt theo những lời giới thiệu, hay nói một cách chính xác hơn, cái khó của Phế Tích Rét Lạnh không phải là boss, không phải là quái, mà là ở sự phối hợp của người chơi.

Vận mệnh là một trò chơi xây dựng theo hướng đoàn thể, sự phối hợp này không phải chỉ là phối hợp giữa những người chơi với nhau mà còn là sự phối hợp giữa người chơi theo hướng chiến đấu và người chơi theo hướng kỹ năng sống. Ví dụ như cái khó đầu tiên này nằm ở chỗ căn phải có người chơi học kỹ năng nấu nướng.

Bởi vì cách chỗ họ đang đứng không xa có ẩn nấp một con quái trong suốt, nhược điểm lớn nhất của nó là háu ăn. Lúc này phải đặt món ăn chế biến từ cá biển Hương Huân mà nó yêu thích vào đúng vị trí được định sẵn trên bản đồ thì nó sẽ đi ra. Sau khi nó ra sẽ lập tức tung một kỹ năng quần thể với lực sát thương rất cao, có thể giết chết tất cả người chơi trong phạm vi 35m. Kế đó, cạnh phạm vi 35m kia sẽ xuất hiện một cái đồng hồ cũ kỹ rất lớn, tích tắc chạy không ngừng.

Tất cả người chơi nhất định phải dựa theo con số nhảy trên đồng hồ mà chọn hướng chạy trốn, nếu không, những sinh vật trong phạm vi 20m đầy đều sẽ bị đóng băng. Một khi có người bị đóng băng, người chơi khác sử dụng pháp thuật thì sẽ tiếp tục lấy người đó làm tâm, những thứ trong bán kính 15m xung quanh lại tiếp tục bị đóng băng nữa.

Trong thời gian chạy trốn này, người chơi tấn công từ xa phải liên tục bắn đạn pháo vào con quái trong suốt ấy, quá trình này yêu cầu DPS rất cao, chỉ cần DPS không đủ, vượt quá thời điểm hệ thống quy định thì mỗi khi cột máu của con quái hạ xuống 80%, 60%, 40%, 20% đều sẽ tung ra kỹ năng quần thể kinh khủng kia, như thế thì chỉ còn nước diệt đoàn.

Tùng Con Gió lạnh di chuyển rất chậm, mỗi bước đi đều sử dụng thiên phú của chủng tộc mình, có điều hắn càng sử dụng thì càng cảm thấy sợ hãi, bởi vì hắn cảm nhận được có một thứ gì đó rất nguy hiểm luôn ở cạnh bên cạnh, chỉ là hắn không thể xác định được vị trí chính xác mà thôi.

Dần dần, trán hắn bắt đầu ướt đầm mồ hôi. Cuối cùng hắn ngừng lại, gửi tin nhắn riêng cho Diệp Từ: "Công Từ, tôi cảm nhận được phía trước có nguy hiểm rất lớn, nhưng không sao tìm thấy được."

"Dừng lại quan sát cẩn thận, nhìn xem có gọi ý gì không?" Hiển nhiên Diệp Từ không thể nói rõ cho hắn biết cách hắn chưa đến 30m là nơi con quái trong suốt đang ẩn nấp.

Từng Con Gió Lạnh vênh tai nghe ngóng, quả nhiên hắn thấp thoáng nghe được một giọng nói rất khế, nhỏ đến mức không sao nghe rõ được, vì thế hắn theo bản năng bước về hướng ấy vài bước, không ngờ bên tai liền vang lên giọng nói của hệ thống: "Hắn băng tại phế tích đã đóng băng bạn"

Một con đầu thầu ruột thầu gan bỗngưng xuất hiện, di chuyển từ hai chân hắn đến khắp nơi trong cơ thể...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Khó Khăn Vương Mặc

"Thêm máu." Đạm Từ ra lệnh không chút do dự.

Diệp Từ cũng lập tức lui nhanh về sau không cần suy nghĩ, hành động của cô được thực hiện cực kỳ nhanh chóng, tích tắc sau cô đã di chuyển đến chỗ cách người chơi đứng cuối cùng trong đoàn người tầm 15m.

Là một chỉ huy nhất định phải luyện được kỹ năng mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, hành động của Diệp Từ dĩ nhiên không thoát khỏi sự quan sát Đạm Từ, hắn vừa ra lệnh thêm máu vừa nhìn Diệp Từ nói: "Công Tử U, cô lùi cái gì? Tôi chưa ra lệnh lùi..."

Hắn chưa nói xong, trong đội ngũ liền không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, vì mục sư vừa sử dụng pháp thuật tăng máu nên tất cả người chơi gần đây đều bị đóng băng lại.

Diệp Từ sau khi lùi đủ xa, cũng không đại gì tiến vào vòng chiến, cô bình thần ngồi xuống, mỉm cười nói với giọng châm biếm: "Dù sao cũng cần phải giữ lại một người nhặt trang bị giúp các cậu."

Đạm Từ nghe mà tức muốn nổ đom đóm, thứ nhất vì đội ngũ lại sắp sửa diệt đoàn, thứ hai vì cách nói chuyện của Diệp Từ cứ như chuyện không liên quan đến mình, hắn tức giận nhưng không thể bùng nổ, chỉ nói: "Lát nữa mọi người hồi sinh nhanh chóng trở lại."

Lát sau, từng luồng sáng trắng không ngừng xuất hiện trước mặt Diệp Từ. Cô híp mắt nhìn, nhếch môi nói: "Hình ảnh này mới đẹp làm sao."

Khi những người hồi sinh quay trở lại phó bản, những trang bị của bọn họ đánh rơi đều đã được nhặt về, xếp một cách chỉnh tề dưới mặt đất, còn Diệp Từ thì vẫn ngồi yên chỗ cũ, giống như chưa từng động đậy vậy.

Bọn họ không ai lên tiếng nói gì. Người nào rớt trang bị thì đến chỗ Diệp Từ nhặt về, người nào không thì lặng lẽ bỏ sung máu.

Hai lần diệt đoàn đã làm lòng tin của bọn họ chịu đả kích không nhỏ. Ngay cả người luôn vênh váo, tự cao tự đại như Không Tước Lam cũng không nói được gì, giống như trái cà chua bị đánh đập vậy.

Từ trước đến nay, trong quá trình đánh phó bản, có một đạo lý mà bất kỳ người nào cũng biết: muốn hữu dụng thì việc đầu tiên phải sống sót.

Bất kể bạn thuộc chức nghiệp gì, DPS cao bao nhiêu, đỡ quái giỏi hay trị liệu mát tay thế nào thì đều phải đảm bảo được việc đầu tiên và quan trọng nhất này. Chỉ khi còn sống mới có thể phát huy được tác dụng lớn nhất, nếu chết rồi lại chết thì dù khả năng bạn trâu bò thế nào, bạn cũng vẫn chỉ là một thanh củi mục mà thôi.

Thiết Huyết Chiến Mâu tuy là công hội mới nhưng cũng đã đánh hạ không ít phó bản, đạo lý này hiển nhiên các tinh anh đội số một đều hiểu rõ.

Cho nên giờ phút này, không có người nào dám lên tiếng chỉ trích Diệp Từ. Bởi vì quyết định của cô là lựa chọn tốt nhất tại tình huống này.

Đạm Từ càng không thể mở miệng, hắn lặng lẽ ngồi yên một chỗ trong góc nhìn chăm chăm đóng gạch đồ nát không chút đặc biệt trước mặt, ngẫm nghĩ tìm câu trả lời cho hai lần diệt đoàn vừa rồi. Lát sau hắn mới quay đầu sang hỏi Từng Con Gió Lạnh: "Gió Lạnh, ban nãy cậu phát hiện cái gì?"

"Minh cảm giác được phía trước có một mối nguy hiểm rất lớn, hắn là có một con quái cấp cao, có điều mình không quan sát được cụ thể."

"Có sử dụng nhìn thấu chưa."

"Chưa kịp dùng."

Đạm Từ gật đầu, sau đó gọi một đạo tặc tộc tinh linh đi theo hướng Từng Con Gió Lạnh vừa nói, sử dụng nhìn thấu. Chỉ vài giây sau liền vang lên tiếng hét to đầy sợ hãi của đạo tặc kia, kẻ đó lập tức bị đóng băng.

Thấy cảnh này, Đạm Từ không chút hoảng hốt, hắn bình tĩnh gọi một trị liệu tiến lên buff máu, kẻ đó quay sang quan sát Diệp Từ. Khi hắn phát hiện Diệp

Từ vừa nghe thấy hân ra lệnh buff máu liền nhanh chóng lui về sau thì hân cũng ra về như vô tình lui theo Diệp Từ, lui đến khi Diệp Từ dừng lại mới thôi, cả hai di chuyển gần như song song với nhau.

Lại nhìn về trước, nữ mục sư kia sau khi niệm xong chú trị liệu, lớp màn sương băng đang bao trùm đạo tặc lập tức di chuyển đến chỗ mục sư, nháy mắt sau đông cứng lấy cô ấy, kể đó những người chơi đứng trong phạm vi 15m gần nữ mục sư ấy đều bị đóng băng.

Thì ra là thế.

Đạm Từ rút cuộc cũng tìm được câu trả lời cho hàng loạt vấn đề như phạm vi đóng băng, quy luật và cấm kỵ... Hân lại liếc mắt nhìn Diệp Từ, mặc dù trong lòng vẫn còn chút tức giận vì chuyện tổng chỉ huy lần trước nhưng hân vẫn không thể không thừa nhận khả năng quan sát trong quá trình PVE của nữ thợ săn này thật giỏi.

Đội những người bị đóng băng hồi sinh lần lượt chạy đến, Đạm Từ mới tranh thủ lúc họ hồi phục nói: "Sau khi quan sát cẩn thận, tôi cho rằng phía trước nhất định có một cơ quan, mà cơ quan này còn rất bí ẩn, nếu chúng ta không cẩn thận giẫm phải lập tức sẽ bị đóng băng". Nói đến đây, hân lại ngẩng đầu nhìn chỗ đạo tặc bị đóng băng ban nãy rồi mới tiếp tục: "Lấy người đầu tiên bị đóng băng làm trung tâm, những người khác đứng trong phạm vi 20m gần đây cũng đều sẽ rơi vào tình trạng tương tự, mà đã bị đóng băng căn bản chỉ còn chờ chết."

Hân lại dừng một chút, nhìn mọi người, thấy họ đều đang tập trung tinh thần nghe hân phân tích, thế là hân theo bản năng liếc mắt về phía Diệp Từ, nhưng mà lúc này Diệp Từ lại đang cúi đầu nhìn cung tên của mình, không rõ cảm xúc ra sao. Hân thở dài một hơi, nói tiếp lập luận của mình.

"Những người đã bị đóng băng, tuyệt đối không thể buff máu cho họ, nếu không người buff máu sẽ bị đông cứng, tiếp tục lấy người đó làm trung tâm, những người trong phạm vi 15m cũng đều bị đóng băng hết." Nói xong, Đạm Từ lại nhún mày bổ sung thêm một câu với giọng không chắc chắn lắm: "Có thể không chỉ riêng việc buff máu mà cả việc sử dụng pháp thuật cũng có hậu quả tương tự."

Từ đầu đến cuối Diệp Từ luôn chăm chú lau chùi chiếc Cung Băng Giá trên tay. Chiếc cung này đã được cô khám thêm giáp Thái Kỳ, lực công kích tăng thêm một chút, tạm thời vừa đủ để sử dụng, nếu không với việc sử dụng nó khiến tốc độ di chuyển của cô giảm xuống thì nó dù tư cách được xếp xó vào kho hàng rồi.

Còn chuyện Đạm Từ tìm hiểu ra được những vấn đề ấy, Diệp Từ hoàn toàn không có gì bất ngờ. Đạm Từ là một chỉ huy giỏi, nếu chết vài lần rồi mà vẫn không nhận ra vấn đề thì quả thật quá xấu hổ cho ba chữ chỉ huy giỏi kia. Tuy nhiên bây giờ biết vấn đề nằm ở đâu là một chuyện, có phá giải được hay không lại là chuyện khác.

Mà vấn đề phá giải thế nào thì chẳng liên quan gì đến cô cả, cô có phải là chỉ huy đâu?

Quả nhiên Diệp Từ nói không sai, Đạm Từ hiểu rõ nguyên lý nhưng phương pháp giải lại chưa tìm ra, cả đội tiếp tục quá trình diệt đoàn rồi hồi sinh, hồi sinh lại diệt đoàn. Tuy hân đã nhận ra số lần Diệp Từ chết ít hơn người khác rất nhiều nhưng chẳng quan trọng lắm.

Vì trong game Vận Mệnh, cách trừng phạt đối với tử vong có một quy định khá độc đáo.

Trên cấp 10, trừ đánh phó bản, bất kể bạn chết vì lý do gì cũng đều sẽ bị giảm một cấp, trang bị ngẫu nhiên rớt từ 0-2 món. Trong phạm vi phó bản, mỗi ngày nếu bạn chết dưới 20 lần thì không bị trừng phạt gì cả, chỉ ngẫu nhiên rớt vài món trang bị, tổn chút tiền sửa chữa mà thôi, có điều nếu số lần chết vượt quá con số 20 thì điểm kinh nghiệm sẽ giảm đi 50%.

Cho nên bình thường người chơi đánh phó bản chết đủ 20 lần sẽ không tiếp tục nữa. Đơn giản vì sau khi qua cấp 10 muốn lên cấp là chuyện vô cùng khó khăn, kinh nghiệm rớt dù ít hay nhiều cũng làm đau lòng người, đừng nói chi là mất đến 50%.

Chỗ bọn họ đang vướng mắc chính là vấn đề rắc rối nhất phó bản này, nếu không biết trước cách đánh mà tự tìm tòi thì dù chết trên 50 lần cũng chưa chắc tìm được kết quả. Đội số một cứ tiếp tục như thế kéo dài từ bốn giờ chiều đến tận rạng sáng hôm sau vẫn không tiến triển thêm được gì.

Cả đám người tụ lại một chỗ bàn tán thảo luận nhưng kết quả vẫn không khả quan.

Diệp Từ yên lặng ngồi một bên buồn ngủ vô cùng, tuy nhân vật trong trò chơi có thể ăn chút thức ăn ở đây để chống đói, đồng thời máy trò chơi cũng có một bộ phận bổ sung dinh dưỡng nhằm duy trì nhu cầu sinh lý bình thường của game thủ, nhưng tiếc là Diệp Từ đã tắt nó. Nguyên nhân cũng vì cô sợ mình sẽ như trước đây, là một người chỉ biết nằm trong máy chơi game hết ngày này đến ngày khác. Cô phải sống cuộc sống như người bình thường, ăn cơm, đi ngủ, rèn luyện thân thể, chỉ có như vậy cô mới có thể duy trì được công việc này trong thời gian dài.

Suốt mấy tiếng không ăn cơm, không có dung dịch cung cấp dinh dưỡng, Diệp Từ đã đói muốn xỉu, nhất là ông anh chết tiết Mạch Thủy Thâm của cô cứ cách mấy chục phút lại gửi tin nhắn riêng nhắc cô out game kèm theo một dãy các món ăn trong bữa cơm tối, khiến cô muốn phát điên rồi.

"Mọi người còn mấy lần chết nữa?" Số lần tử vong sẽ reset vào đúng 7 giờ sáng mỗi ngày, Đạm Từ nhìn đồng hồ thấy đã 1 giờ sáng liền hỏi.

"6 lần"

"8 lần"

"7 lần"

"..."

Hồi hết một vòng thì ở đây người còn số lần chết ít nhất là 3 lần, nhiều nhất dĩ nhiên là Diệp Từ, cô vẫn chưa chết lần nào. Điều này khiến Đạm từ nhũn mày khó chịu.

Bỗng nhiên Thiên Sơn Tà Dương lên tiếng: "Đạm Từ, hay để Công Từ U chỉ huy thử xem sao."

Đạm Từ sững sờ, lập tức quay đầu nhìn Thiên Sơn Tà Dương, rồi lại nhìn sang Công Từ U đang dựa vào vách núi ngủ gà ngủ gật, sau đó quay đầu lại nhìn thẳng vào Thiên Sơn Tà Dương, kiên quyết nói: "Thiên Sơn, cậu phải tin tưởng mình."

Thiên Sơn Tà Dương nhấp nháy môi, định nói thêm gì đó, nhưng Đạm Từ vẫn kiên trì nói tiếp: "Cô ấy vẫn chưa thử lần nào, trong tình huống này cậu phải tin mình."

Sự kiên quyết của Đạm Từ đã khiến Thiên Sơn Tà Dương phải thỏa hiệp. Thiên Sơn Tà Dương gật đầu, vỗ vai Đạm Từ nói: "Theo số lần tử vong thấp nhất thì cậu còn 3 cơ hội, cậu phải nắm chắc lấy nó, hôm nay sau khi logout cẩn thận suy nghĩ, ngày mai để cậu chỉ huy một ngày nữa, nếu vẫn còn không qua được thì mình phải đổi người."

Đạm Từ hít sâu một hơi, gọi đội ngũ tập hợp.

Kết quả vẫn không có gì khác biệt, mất cả đêm mà cuối cùng chỉ biết được phía trước có quái tinh anh, nó luôn miệng kêu "Đói" một cách yếu ớt, ngoài ra không thu hoạch được gì nữa.

Diệp Từ trèo ra khỏi máy chơi game, bụng đói sắp ngất rồi. Cô vội vàng chạy thẳng xuống bếp, ở đây có sẵn phần cơm Bạch Mạch chưa lại cho cô, cô lập tức ngồi xuống ăn ngay mà không thêm cho vào lò vì sợ hâm nóng lại. Mỗi người đều có một chuyện không thể chịu đựng được, chuyện của Diệp Từ chính là con đói bụng này đây. Hôm nay cô nhịn lâu thế này đã là cực hạn rồi, nếu bảo cô nhịn đói hai ngày chắc phải gọi người đến hốt xác cô quá.

Hôm sau Diệp Từ vào game rất sớm, cô vốn định đến phòng đấu giá gom chút đồ rồi về công hội chuẩn bị đánh phó bản, nào ngờ vừa vào game liền nhận được thông báo hai chỉ huy đội số một và số hai cần nghiên cứu chiến thuật nên hôm nay thời gian tập hợp dời lại sáu giờ tối.

Nhưng bây giờ mới tám giờ sáng thôi nha...

Nếu cần đổi lịch thì phải thông báo sớm một chút chứ... Ít ra cô có thể ngủ thêm nhiều một chút...

Đang lúc bức tức khó chịu vì chuyện thay đổi bất ngờ, bên tai cô bỗng vang lên thông báo của hệ thống...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Lại Tập Hợp

"Người chơi Thủy Nguyệt Vô Thương muốn thêm bạn vào danh sách bạn tốt."

Tần Sở Nhược? Diệp Từ hơi giật mình nhưng sau đó liền thoải mái. Tần sư huynh là một người không dễ bỏ cuộc, nhất định vì nhờ vả Phương Tô Tô quá nhiều lần, cảm thấy không tiện mới quyết định trực tiếp tìm mình.

Cô cũng không từ chối yêu cầu này, không những thế mà còn thêm ID anh ta vào danh sách bạn tốt của mình.

Hai người đồng ý yêu cầu của nhau xong, Tần Sở Nhược lập tức gửi tin nhắn cho Diệp Từ, ban đầu anh ta còn chào hỏi, nói chuyện khách sáo, nhưng sau mấy câu hỏi han liền vào thẳng vấn đề: "Công Từ, bọn mình đang bị kẹt ở boss số một Phế Tích Rét Lạnh, theo đạo tặc tra xét thì phát hiện ở đây có một con quái tinh anh, nhưng không xác định được cụ thể. Ban đầu mình tưởng là Bug, nhưng hỏi GM thì GM trả lời không có Bug, cho nên mình muốn hỏi cậu thử xem... cậu thấy thế nào?"

Xem ra bên phía họ cũng đang bị kẹt cùng chỗ với Thiết Huyết Chiến Mâu. Diệp Từ suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định gạt bỏ ý định gợi ý cho Tần Sở Nhược.

Giữ chữ tín, làm đúng chức vụ là một trong những nguyên tắc làm người của Diệp Từ. Hiện giờ cô vẫn còn là người của Thiết Huyết Chiến Mâu, nếu cô vẫn chưa giúp Thiết Huyết Chiến Mâu qua được phó bản thì tuyệt đối sẽ không nói cho người ngoài biết cách đánh như thế nào. Vì thế cô đáp: "Hôm qua chúng tôi vẫn còn bị kẹt ở đó, đã chết hết một ngày mà vẫn không qua được."

Câu trả lời của cô rất chặt chẽ, từng câu từng chữ nói rõ ràng rằng Thiết Huyết Chiến Mâu vẫn chưa qua được, nhưng không nói rằng mình có biết cách đánh qua chỗ ấy hay không.

Thủy Nguyệt Vô Thương nghe Diệp Từ trả lời như vậy, cho rằng Diệp Từ cũng không biết, thờ dài nói: "Xem ra phó bản này đúng là quá khó, mình còn tưởng cậu dẫn đội sẽ biết cách đánh."

Diệp Từ cười nói: "Không phải mình chỉ huy."

"Hả?", Thủy Nguyệt Vô Thương giật mình nói: "Không phải bên Thiết Huyết Chiến Mâu nói trên diễn đàn lần đánh Phế Tích Rét Lạnh là do cậu chỉ huy sao? Làm các công hội khác ai cũng liều mạng dẫn người đuổi theo, sợ các cậu giành mất thủ sát, sao giờ người chỉ huy lại không phải là cậu?"

Diệp Từ cũng giật mình không kém, lại còn có chuyện này nữa sao? Sao không ai nói với cô hết vậy? Cô có chút hối hận vì ban nãy đã lỡ lời nói thế, dù sao người nào chỉ huy là do công hội sắp xếp, nếu vì cô lỡ miệng mà tạo nên tin đồn không đáng thì thật phiền phức. Chỉ là trong chốc lát cô vẫn chưa nghĩ ra lời giải thích nào hợp lý, đành phải nói bừa: "Không phải thế, có đến mấy chỉ huy luân phiên với nhau mà."

Thủy Nguyệt Vô Thương cũng không nghi ngờ gì, dù sao trong công hội đâu phải chỉ có một người chỉ huy, mỗi chỉ huy đều cần nắm rõ tình huống trong phó bản, nên câu trả lời của Diệp Từ không có gì không hợp lý, chỉ là hơi khác so với những gì Thiết Huyết Chiến Mâu nói ban đầu mà thôi.

"Nếu giờ cậu không phải chỉ huy, vậy chi bằng đến công hội của bọn mình giúp bọn mình khai hoang, thế nào? Minh tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu đâu." Thủy Nguyệt Vô Thương vừa nghĩ thông suốt liền chuyển sang vấn đề khác, trực tiếp dụ dỗ người.

Diệp Từ từ chối không chút do dự, cô có nguyên tắc của cô. Thủy Nguyệt Vô Thương thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bảo nếu có thể hi vọng Diệp Từ cung cấp cho bọn họ cách qua phó bản, giá cả thù lao đều có thể thương lượng.

Trong lúc hai người họ trò chuyện, ở bên này Đồng Âm lại đang ở cùng các thành viên chủ lực của đội một và đội hai chuẩn bị vào hợp, cô phát hiện không thấy Diệp Từ, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, bèn gửi tin nhắn riêng cho Thiên Sơn Tà Dương: "Tà Dương, sao không thấy tiểu Từ vậy?"

"À, đây là cuộc họp của các thành viên chủ lực nên không gọi cô ta." Thiên Sơn Tà Dương chẳng chút quan tâm.

"Không phải cậu ấy cũng là chỉ huy sao?"

"Hôm qua cô ta không có chỉ huy thì biết gì mà gọi. Với lại cô ta là người nổi tiếng, bận rộn vậy gọi đến lại nhờ việc của người ta nữa." Thiên Sơn Tà Dương trả lời Đồng Âm cho có lệ.

"Nhưng mà... nhưng mà cậu ấy dẫn đội giành được nhiều thủ sát như thế hẳn là có rất nhiều kinh nghiệm, những chuyện này không phải càng có nhiều người mạnh càng tốt sao? Cậu ấy giỏi như vậy mà..."

Thiên Sơn Tà Dương vốn đang đầy một bụng tức giận, cũng bởi vì hẳn biết Công Tử U rất giỏi nên mới tích cực lôi kéo. Nhưng cuối cùng phát hiện tâm tư của cô gái này vốn không đơn thuần như những thiếu nữ bình thường, càng không phải là người dễ lợi dụng như Dịch Thương và Đồng Âm, khó tránh khỏi trong lòng nảy sinh ác cảm.

Một người giỏi nhưng lại không phải của mình và những người anh em đã giúp đỡ mình rất nhiều, bên nào trọng bên nào khinh không cần nghĩ cũng biết chọn.

Bất kể là trước đây dung túng cho Công Tử U hay chuyện thăng cấp cho cô ta thành tổng chỉ huy cũng đều là hành động Thiên Sơn Tà Dương làm để lôi kéo Diệp Từ, không ngờ cô ta không có chút phản ứng nào, đừng nói chi là thân thiết hơn, bấy nhiêu đã đủ làm Thiên Sơn Tà Dương ghen uất. Huống chi hôm qua khi đánh phó bản, ban đầu Công Tử U còn chút nhiệt tình, càng về sau thái độ càng hời hợt, càng làm hắn muốn nổi cơn tam bành,

Chẳng lẽ bị chỉ huy mắng thì không lên tiếng nữa? Coi như lúc đầu cô ấy đúng, người ta không biết mới nói như thế, thái độ cái gì? Về sau thấy mọi người khó khăn lên tiếng góp ý thì chết sao? Không ai nói gì lại tưởng mình là công chúa chắc? Không cho người ta nói đừng tới sao?

Thiên Sơn Tà Dương lạnh lùng ngắt lời Đồng Âm, kín đáo kìm nén cơn tức giận trong lòng: "Cũng bởi vì cô ta tài giỏi nên anh mới mở kho hàng cho cô ta vào, còn cho cô ta làm tổng chỉ huy nữa, còn cô ta thì sao? Đã làm được gì? Lúc chúng ta đánh nhau với Đại Đường, cô ta ở đâu? Một chút bóng dáng cũng không thấy, vị trí tổng chỉ huy ấy lẽ ra phải giao cho Đạm Từ hoặc Thiên Khôa, thế mà anh mặc kệ tất cả giao cho cô ta, vậy mà cô ta tát thẳng vào mặt anh mấy cái như thế, em còn muốn anh làm thêm gì nữa? Giành được vài lần thủ sát thì lên mặt thế à? Vào công hội mà không coi công hội ra gì, thích thì đi đánh phó bản với người ngoài, cô ta nghĩ mình giỏi thích làm gì thì làm sao? Giỏi mà không có đạo đức thì cũng là đồ bỏ. Âm Âm, anh khuyên em một câu, em tốt nhất nên hạn chế giao tiếp với loại người ích kỷ lạnh lùng kia đi, không thôi đến lúc cô ta đem bán em rồi em vẫn ngu ngơ ngồi đấy mà đếm tiền hộ người ta."

Đồng Âm nghe Thiên Sơn Tà Dương nói xong cũng bưng bưng lửa giận, đáp trả: "Bọn em đã chơi cùng nhau mười mấy năm, cậu ấy là người thế nào em là người rõ nhất, tiểu Từ trước giờ không thích nói nhiều, không biết giao tiếp với người khác chứ không phải là xấu tính như anh nói."

Thiên Sơn Tà Dương nhủ mảy, lúc này hẳn thật sự không muốn tranh cãi với Đồng Âm, dạng nữ sinh này tuy ngây thơ nhưng rất cố chấp, đã tin chuyện gì thì rất khó nói cho thông suốt.

Ngay từ đầu hẳn tiếp cận Đồng Âm cũng vì mối quan hệ giữa cô ta và Diệp Từ, cứ nghĩ sẽ nghe ngóng được tin tức hữu dụng từ cô ta, không ngờ Diệp Từ chẳng bao giờ nói những chuyện ấy với cô ta cả, rõ ràng cô à Công Tử U này cũng chẳng xem bạn bè thanh mai trúc mã của mình ra gì.

Nghĩ thế hắn lạnh lùng cười nói: "Em bảo cô ta là người tốt, là bạn thân của em, thế sao em đi hỏi chuyện Ngạnh Giáp Cự Quy cô ta lại không nói?"

Một câu này của Thiên Sơn Tà Dương đã chặn đứng lại tất cả những gì Đồng Âm đang định nói, cô nhìn chằm chằm Thiên Sơn Tà Dương với vẻ không sao tin được. Đây chính là Thiên Sơn Tà Dương vẫn luôn đối xử rất tốt với cô? Đây là Thiên Sơn Tà Dương chưa từng nói nặng với cô một câu nào?

Đồng Âm vốn cũng biết Thiên Sơn Tà Dương hẹn hò với mình rất có khả năng vì muốn từ mình lấy được thông tin của Diệp Từ, nhưng bản thân cô vẫn luôn tự thôi miên bản thân rằng ít nhiều gì anh ta cũng thích cô. Nhưng giờ phút này, sau khi nghe Thiên Sơn Tà Dương nói ra những lời kia, cô có cảm giác như mình bị người ta ném vào một hầm băng, cả người phát lạnh.

Cũng trong giây phút này, cô chợt nhớ đến một câu mà Diệp Từ từng nói với mình.

"Anh ta tốt hay không không quan trọng, quan trọng là có đối xử tốt với cậu không?"

Thiên Sơn Tà Dương thấy Đồng Âm không nói gì nữa, chỉ nhìn mình chằm chằm, giọng nói cũng dịu xuống: "Âm Âm, em không giống với loại người như Diệp Từ. Em là một cô gái đơn thuần, đối xử với ai cũng chân thành, còn cô ta là một người kín đáo, lòng dạ quá sâu, nếu em còn chơi chung với cô ta nữa nhất định sẽ bị tổn thương. Loại người như cô ta nếu không có công hội của mình nhận thì cũng chẳng còn bao nhiêu công hội chịu nhận đâu, cái thứ người vừa ích nghĩ vừa không có tinh thần đoàn kết đi đâu cũng sẽ bị người ta khinh bỉ."

Đồng Âm đứng bật dậy, đẩy cánh tay của Thiên Sơn Tà Dương đang đặt trên vai mình xuống, chạy nhanh ra khỏi phòng. Hành động này làm mọi người vốn đang tập trung chuẩn bị họp đồng loạt nhìn sang chỗ hai người họ, Thiên Sơn Tà Dương phát tay ý bảo không có chuyện gì, tiếp tục nghiên cứu cách đánh phó bản: "Chuyện trẻ con thôi, không cần quan tâm"

Đồng Âm chạy khỏi phòng họp nhưng không biết nên đi đâu, cuối cùng đành đi tìm Lưu Sương. Cô vốn định kể Lưu Sương nghe những chuyện vừa rồi nhưng lại cảm thấy có chút không thỏa đáng, cuối cùng chọn không nói gì hết.

Vì sáu giờ tối phải đi đánh phó bản nên Diệp Từ không thể đi đến chỗ nào cách thành Hồng Hồ quá xa, đành phải đi làm nhiệm vụ hàng ngày. Cấp bậc của cô đã thăng từ lính cấp một lên lính cấp hai. Quá trình thăng cấp quân hàm phải áp dụng đúng theo câu nước chảy đá mòn, tích tiểu thành đại, không thể nôn nóng được.

Làm xong nhiệm vụ hàng ngày, cô liền đi đánh thú hoang ở một số khu vực gần đây, thu gom không ít thịt rừng dùng làm nguyên liệu học môn nấu nước. Cấp bậc của lão Tam càng tăng, khẩu vị của nó cũng càng kén chọn, những món ăn bình thường không thể làm nó hài lòng nữa, Diệp Từ đành phải rèn luyện thêm tài nấu nướng của mình, tuy cô đã đột phá được bậc sơ cấp nhưng so với những người chơi chuyên về kỹ năng sống vẫn còn kém khá xa.

Khó khăn lắm mới giết thời gian được đến năm giờ chiều, Diệp Từ và Bạch Mạch cùng logout ăn cơm chiều, sau đó tập thể dục một lát rồi mới vào game.

Đúng sáu giờ, đội ngũ đánh phó bản đã tập họp đông đủ.

Số lần chết của 25 người đánh phó bản sau một ngày đã được reset lại như cũ, nếu muốn có bản ghi chép số lần chết một cách chính xác vậy thì tùy mức độ khó dễ của phó bản mà đến chỗ NPC nộp một khoản tiền là được.

Ngày hôm qua bọn họ đánh Phế Tích Rét Lạnh còn chưa đến được chỗ boss số 1 nữa, dĩ nhiên sẽ không làm chuyện phí của này, cả nhóm tập họp xong liền bắt đầu lại từ đầu. Tình hình hôm nay không bằng bằng khí thế như hôm qua nữa, dọc đường đi tuy đánh quái nhỏ rất mất tay nhưng không ai nói câu nào, ngay cả Không Tương Lam cũng im lặng một cách quái lạ.

Khi cả đội đến chỗ bị vương mắc hôm qua, Đạm Từ lập tức ra lệnh cho một đạo tặc tháo hết trang bị, đi đến một vị trí đặc biệt, đặt một món ăn gì đó xuống đất.

Không thể không thừa nhận mấy người Đạm Từ cũng khá thông minh, chỉ trong một ngày đã tìm được mấu chốt để giải quyết rắc rối. Chẳng qua các món ăn cần phải thử có đến một hai trăm loại, nếu thử lần lượt thì ít nhất phải tốn một ngày rưỡi mới thành công.

Diệp Từ vừa nhìn thấy món ăn mà đạo tặc kia đặt xuống đất liền thở dài một hơi, từ từ lùi về sau, thầm than người này xui xẻo rồi.

Ở phó bản này, nếu chọn sai thức ăn thì con quái vật trong suốt kia sẽ lập tức giết chết người đưa món. Nhớ ngày xưa, con đường giao com này đã giết chết không biết bao nhiêu người, có thể nói cách đánh hạ phó bản được rút ra từ núi thầy biển máu của người chơi chứ chẳng đùa.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tranh Giành Chỉ Huy

Quả nhiên đạo tặc kia sau khi đặt món ăn xuống chưa lùi được 10m, một giọng nói đầy tức giận bỗng nhiên vang lên: "Con kiến hôi chết tiệt, nguoi nghĩ như vậy là có thể làm ta hài lòng sao? Ta sẽ cho nguoi biết tội bất kính với ta nặng như thế nào."

Giọng nói kia không lớn, nhưng lại giống như bị cái gì đó đè nén, vang dội trong tai người chơi khó chịu cô cùng, khiến cột máu của họ giảm xuống từng chút từng chút một.

Tình huống này là đối với những người chơi ở xa, còn dạng chức nghiệp đạo tặc máu ít da mỏng thì đúng là bị kịch rồi, hấn bị một màn sương băng sau

đó chết ngay lập tức.

Bởi vì người kia không mặc trang bị, nên sau khi hồi sinh chạy đến liền lập tức dùng món ăn khác để thử, quá trình lập đi lập lại mười lần, kết quả đều lập tức chết hết mười lần. Đến đây, trên người hắn cũng không còn thức ăn nữa, lần thứ mười chạy về phó bản, hắn nhìn Đạm Từ lắc đầu nói: "Đạm ca, em hết thức ăn rồi."

Đạm Từ gật đầu, quay sang nói với Từng Con Gió Lạnh đã cời sạch trang bị từ lâu: "Gió Lạnh, đến cậu."

Lại chết thêm mười lần nữa, không bao lâu sao đến lượt Gió Lạnh báo rằng trên người mình không còn thức ăn nữa.

Đạm Từ thở dài nói: "Vây là cả hai mười loại này đều không đúng." Hắn nói xong liền quay đầu nói với Thiên Sơn Tà Dương: "Để mình hỏi phía Thiên Khôa xem có tiến triển gì không?" Thiên Sơn Tà Dương gật đầu đồng ý, có điều sau khi Đạm Từ hỏi xong, vẻ mặt vẫn bình thường như cũ, nhìn là biết kết quả bên kia cũng không khác bên này là mấy.

"Bỏ đi, mai lại tiếp tục, thức ăn hôm nay chuẩn bị đều đã thử hết rồi." Thiên Sơn Tà Dương dù trong lòng rất bức bối nhưng cũng phải đứng dậy nói, chuẩn bị rời khỏi phó bản.

Diệp Từ nhú mày, mai lại đến nữa? Kiểu này phải thử đến bao giờ mới xong đây? Cô thở dài một hơi, không tiếp tục cố chấp chuyện không phải chỉ huy thì không nhúng tay nữa, dù sao họ lãng phí thời gian thì cô cũng vậy, chi bằng làm một chuyện có ích còn tốt hơn. Cô đứng dậy bình thản nói: "Để tôi thử một lần xem sao."

Thiên Sơn Tà Dương có chút bất ngờ, lần này Diệp Từ lên tiếng thật sự ngoài dự kiến của hắn, hắn vốn cho rằng cô ta sẽ không quan tâm đến nữa. Có điều như thế cũng tốt, mà khoan... chẳng lẽ nữ thợ săn này nghiên ngầm vấn đề cả ngày như họ sao? Thế là hắn lập tức hỏi: "Cô cũng chuẩn bị thức ăn?"

"Kiếm được trong lúc đánh quái." Diệp Từ thuận miệng đáp, bác bỏ nghi ngờ của Thiên Sơn Tà Dương. Hắn nhếch môi thầm nghĩ, xem ra Diệp Từ chỉ muốn thể hiện mà thôi, dạng người này chỉ thích khiêu chiến khó khăn, kinh nghiệm tuyệt đối không bằng Đạm Từ được.

Cô ta kiểu gì cũng vẫn chỉ là một nữ sinh mười tám tuổi thôi.

Từ lúc Diệp Từ lên tiếng, ánh mắt Đạm Từ không hề rời khỏi người cô, hắn thấy cô nhẹ nhàng tiến về phía trước, nhưng phương hướng lại hoàn toàn khác biệt với mấy đạo tặc vừa thử nghiệm ban nãy, liền nói: "Công Tử U, chỗ ấy sai rồi, không được đâu."

Sai rồi? Không được đâu? Diệp Từ nhếch môi cười, ngày xưa cô đi đặt món cá biển Hương Huân này làm mỗi như không biết bao nhiêu lần, bây giờ lại có người dám bảo cô làm không đúng?

"Thử thôi mà."

Đạm Từ nghe Diệp Từ nói thế con giận lại như muốn bùng cháy, hắn thấy cô chưa cời trang bị ra cũng không buồn nhắc nhở, thậm chí còn há hê mong chờ cô chết rớt càng nhiều trang bị càng tốt.

Cùng là đưa thức ăn làm mỗi như, nhưng kỹ thuật và phương pháp rõ ràng khác biệt, chỉ cần người có hiểu biết một chút về trò chơi là có thể nhìn ra. Độ nhạy cảm của chức nghiệp thợ săn vốn không thể so được với đạo tặc, nhưng không hiểu Diệp Từ làm cách nào mà mỗi bước di chuyển trông nhẹ nhàng cứ như lông chim bay trong gió. Tuy hướng đi đã thay đổi nhưng khoảng cách vẫn vậy, lát sau Diệp Từ đã đến nơi.

Diệp Từ đặt món ăn xuống đất, đồng thời hơi cúi người làm động tác lấy đà rồi nhảy lên, chân đạp lên một tảng đá, nương theo đó bay lên cao, cả người cô xoay tròn trên không trung, nháy mắt sau nhẹ nhàng rơi xuống lần vào nhóm người.

Chuỗi hành động liên tiếp của cô chỉ diễn ra trong vòng một hai giây nhưng lại rất khớp với nhau, làm một số người đứng xem bên ngoài cũng cảm thấy phấn khích.

Cô vừa tiếp đất liền nghe thấy một tiếng hét to: "Quả nhiên con người là loại động vật giả dối nhất, các người nghĩ đem đến cho ta món ta thích nhất thì ta sẽ bỏ qua cho chúng bây sao? Đám sinh vật giả nhân giả nghĩa các người chỉ xứng đáng nhận lấy cái chết."

Diệp Từ lập tức lớn tiếng hô to: "Nhanh lùi về sau, càng xa càng tốt." Cô vốn định hô lùi hơn 35m nhưng sợ mọi người truy hỏi nên đành phải nói như vậy.

Trong đội số một có rất nhiều người từng được Diệp Từ chỉ huy, bọn họ vừa nghe thấy Diệp Từ lên tiếng lập tức nhanh chóng lùi ra sau thật nhanh. Đạm Từ đang mãi kinh ngạc vì chuyện Diệp Từ không bị đóng băng, nên khi nghe Diệp Từ bảo mọi người lùi về sau mới giật mình tức giận, rốt cuộc ai mới là chỉ huy đây?

Lại còn có không ít người nghe theo lời của cô ta nữa, con giận của Đạm Từ theo đó mà dâng cao, hắn bèn lớn tiếng nói: "Mọi người lập tức lùi về sau, nghe lệnh chỉ huy của tôi."

Diệp Từ vốn chỉ vô tình nhắc nhở, hoàn toàn không có ý gì khác, nhưng nghe Đạm Từ nói thế liền giật mình ngẩn người.

Lời này của hắn chẳng khác nào tát thẳng vào mặt cô?

Bỗng nhiên có người vô vai cô, cô quay lại nhìn thì thấy Thiên Sơn Tà Dương lên tiếng với nụ cười ở khóe môi mà cô không sao nhìn thấu: "Mặc kệ đi,

hôm nay vốn là Đạm Từ chỉ huy."

Diệp Từ không đáp, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát, tại sao vậy? Cô có muốn tranh giành cái gì đâu? Một công hội lớn như thế mà làm việc không phong khoáng gì cả, thật là mất mát. Có điều nhờ thế, lần này cô đã thật sự hạ quyết tâm, mặc kệ bọn họ chết bao nhiêu lần, cô cũng sẽ không bao giờ lo chuyện bao đồng nữa.

Nhờ lời nhắc nhở của Diệp Từ nên tất cả những người trong đội đều lùi xa hơn 35m, đủ để tránh thoát con quái trong suốt, boss ẩn nấp khó xử lý nhất của phó bản Phế Tích Rét Lạnh.

Chỉ là vấn đề thứ nhất vừa được giải quyết, rắc rối mới cũng xuất hiện. Trong lúc con quái ẩn nấp bên dưới đồng hồ nát ăn thức ăn, từ xa bỗng xuất hiện một cái đồng hồ bằng băng thật lớn, bên dưới liên tục bay ra một màn sương băng.

Màn sương băng này lan tỏa trong không khí với tốc độ không nhanh lắm, nhưng phương hướng là nhắm về phía nhóm người đội số 1 đang đứng. Lần này phương thức đồng băng không giống như ban nãy nữa, nếu không chạy trốn theo hướng kim đồng hồ chỉ thì chắc chắn không thể nào thoát được, có điều nó không phải là vô địch, vẫn có một số kỹ năng miễn dịch được nó, ví dụ như xua tan hàn băng của mục sư, ngăn cản của thuật sĩ, ngắt của thợ săn...

Đáng tiếc sách dạy kỹ năng xua tan hàn băng có tỉ lệ rơi ra rất thấp, không biết trong đội số một này đã có ai học được chưa. Thôi mặc kệ, nghĩ thì nghĩ, bây giờ nó không còn nằm trong phạm vi quan tâm của Diệp Từ nữa, cô chỉ cần giả vờ chết, đợt băng sương này tuyệt đối không thể làm được gì cô.

Ngay lúc màn sương băng lan tỏa đến chân cô, cô lập tức sử dụng dụng kỹ năng ngắt, lăn một vòng lướt ngang qua nó.

Và mọi chuyện tiếp theo hoàn toàn không có gì bất ngờ nữa, trong cả đội số một trừ Diệp Từ ra, những người còn lại đều bị đóng băng.

Khi những người chơi bị đóng băng lần lượt tử vong thì màn sương băng cũng biến mất.

"Lại nữa rồi." vài gã người chơi nam bức bối mắng chửi, có điều không ai dám mắng to cả, vì game Vận Mệnh chủ trương sinh hoạt văn minh, bọn họ có sử dụng chương trình phân biệt lời nói tục, nhẹ thì bị sét đánh, nặng thì ngẫu nhiên sẽ suy yếu một thuộc tính bất kỳ trên người. Cho nên bình thường dù người chơi có tức giận đến mức nào cũng không dám ăn nói tùy tiện.

Diệp Từ thấy tất cả bọn họ đều đã hóa thành luồng sáng trắng biến mất liền đứng dậy, ngồi sang một bên đội bọn họ quay lại.

Con quái trong suốt sau khi xác nhận tất cả người chơi đều đã chết liền xoay người bỏ chạy về phía đồng hồ băng, biến mất trong tích tắc. (Diệp Từ giả chết nhưng hệ thống vẫn phân tử vong, vì kỹ năng ngắt chỉ có thể bảo mệnh chứ không thể qua mặt bộ đếm trong phó bản).

Không bao lâu sau, những người trong đội số một lần lượt chạy đến, bọn họ thấy mọi thứ đã khôi phục lại tình trạng cũ không khỏi thấy chán nản. Đạm Từ hỏi: "Con quái ẩn dưới đồng hồ nát kia đâu rồi?"

"Lại trốn rồi."

Đạm Từ nắm chặt nắm tay, lòng vô cùng phiền muộn, vất vả lắm mới tìm được phương pháp, làm sao thoảng cái lại giống hệt như cũ rồi? Không phải bảo phó bản này rất đơn giản sao? Tại sao lại biến thái như thế?

Tuy nhiên lần diệt đoàn này cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất bọn họ đã biết bên dưới đồng hồ nát đó ẩn nấp thứ gì. Đạm Từ vội vàng báo tin cho Thiên Khôa, đồng thời cũng bảo những người học kỹ năng sống trong công hội đi chuẩn bị nguyên liệu.

Chỉ tiếc là món ăn từ cá Hương Huân là một trong những món bắt buộc phải học từ thầy dạy nấu ăn, nếu không Diệp Từ đã kiếm được một số lớn rồi.

Lại thêm một buổi chuẩn bị, đợi đến lúc chuẩn bị xong đã 10 giờ tối. Tuy bọn họ bắt chước cách thức Diệp Từ đặt thức ăn xuống nhưng vẫn không tránh khỏi thảm cảnh diệt đoàn. Bọn họ cứ thử nghiệm đi thử nghiệm lại, và tiếp tục chết đi chết lại, không bao lâu sau rốt cuộc cũng có người chết đủ 20 lần, Đạm Từ không còn cách nào khác đành phải thông báo hôm nay tạm thời giải tán.

Diệp Từ thấy không có thông báo ngày mai chỉ huy là ai, liền lên tiếng hỏi: "Ngày mai ai chỉ huy?"

Đạm Từ và Thiên Sơn Tà Dương liếc mắt nhìn nhau, Đạm Từ nhớ lại lời hôm qua Thiên Sơn Tà Dương đã nói, nên im lặng không lên tiếng. Linh Hào Tỳ Sương dĩ nhiên biết rõ thỏa thuận giữa Thiên Sơn Tà Dương và Đạm Từ, vừa định lên tiếng xác nhận là Diệp Từ chỉ huy, không ngờ lại bị Thiên Sơn Tà Dương cướp lời: "Phó bản này mọi người đều đánh lần đầu, mấy ngày nay đều do Đạm Từ và Thiên Khôa làm chỉ huy, bọn họ đã làm rất tốt rồi, nên cứ giữ nguyên sắp xếp như cũ."

Diệp Từ nhú mày, cô nhẫn nại chết cùng bọn họ nhiều lần như vậy cũng chỉ vì quyền sách kỹ năng Nhiều Loạn Xạ Kích, vậy mà giờ Thiên Sơn Tà Dương lại nói như thế, làm sao Diệp Từ có thể nhịn được nữa.

Kỹ năng Nhiều Loạn Xạ Kích là kỹ năng duy nhất của thợ săn trong giai đoạn đầu có thể cắt ngang lúc boss mới bắt đầu sử dụng kỹ năng, hơn nữa chỉ xuất hiện tại phó bản Phế Tích Rét Lạnh, không chỉ thế, quyền sách này có tỉ lệ đánh rơi rất thấp, trừ thủ sát là 100% ra thì những lúc còn lại chẳng được 0.05% nữa.

Bây giờ bọn họ không cho cô chỉ huy cũng đồng nghĩa với việc tước đoạt quyền lợi ưu tiên chọn quyền sách kỹ năng này của cô rồi.

Nếu như thế thì cô chẳng còn lý do gì phải nhìn bọn họ nữa.

Cô gật đầu nói: "Được, vậy mai tôi không tham gia."

Câu nói này của Diệp Từ như một hòn đá ném mạnh vào mặt hồ yên ả, làm nó dậy sóng ùng ùng.

Những người trong đội đều có biểu hiện không giống nhau, có bất ngờ, có bình tĩnh, có bàn luận xôn xao, cũng có thì thầm to nhỏ nữa.

Thiên Sơn Tà Dương cũng rất bất ngờ, nhưng sau đó gắng giọng nói: "Công Từ U, đây là hoạt động đoàn thể, cô không thể tự ý vắng mặt."

Diệp Từ nhướn mày, bây giờ cô không phải hỏi ý bọn họ mà chỉ nói cho bọn họ biết quyết định của mình thôi, cô không quan tâm bọn họ có đồng ý hay không.

"Tiểu Lam, nói cho cô ta biết điều thứ tư trong nội quy công hội là gì?" Thiên Sơn Tà Dương thấy Diệp Từ nhướn mày, khóe môi liền nở một nụ cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thiên Thiên Hưởng Thưởng

* mỗi ngày đều tiến về phía trước

Khổng Tước Lam nhếch môi, tăng hắng một cái, sau đó mới thông thả nói rõ ràng từng chữ: "Không tích cực tham gia hoạt động của công hội hoặc vì chuyện riêng mà vô cớ vắng họp, trừ 50% DKP hiện có."

Điều luật này thật ra ở công hội nào cũng có, chỉ là mức phạt không giống nhau mà thôi. Có điều bình thường những điều luật dạng thế này được soạn ra mang tính tượng trưng là chính, rất hiếm khi được dùng đến, không ngờ hôm nay Thiên Sơn Tà Dương lại lôi ra sử dụng, mà lại còn dùng đối với Diệp Từ.

Mức phạt này đúng là quá cao, chẳng trách các hội viên của Thiết Huyết Chiến Mâu ai cũng hoạt động rất đều đặn, hóa ra nguyên nhân sâu xa cũng là một chữ tiền. Ăn của người ta thì phải làm cho người ta, có tiền là có thể muốn người ta làm gì cũng được.

"Thiên Sơn." Linh Hào Tỳ Suồng vội vàng ngăn Thiên Sơn Tà Dương lại, sau đó quay sang nhìn Diệp Từ mỉm cười, có điều nụ cười này mang theo một chút xấu hổ: "Công Từ, có phải ngày mai nhà cô bận chuyện quan trọng gì đúng không?"

"Cậu đừng cản mình nữa Tỳ Suồng." Thiên Sơn Tà Dương lạnh lùng gạt bỏ cây thang mà Linh Hào Tỳ Suồng vừa bắt cho hắn. Từ lúc Diệp Từ không nói cho hắn biết cách đánh boss Nganh Giáp Cự Quy hắn đã thấy gai mắt nữ thợ săn này rồi, cộng thêm chuyện cô ta không có mặt trong lần đánh với Đại Đường và cuộc họp ban này, rốt cuộc hắn cũng không thể kìm nén nữa.

Hôm nay hắn nhất định phải cho nữ thợ săn này sáng mắt ra.

Công hội Thiết Huyết Chiến Mâu của bọn họ không phải dễ bắt nạt như vậy. Hắn, Thiên Sơn Tà Dương không phải là người để người ta bước lên đầu lên cổ như thế.

"Đây là hoạt động của công hội, vì sao cô lại không đến? Chỉ vì cô không được làm chỉ huy? Công Từ U, đây là công hội, là một đoàn thể, không phải nhà của cô mà cô muốn làm gì thì làm, muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Tuy cô là người nổi tiếng nhưng đừng quên đạo đức con người mới là thứ cần bản nhất." Thiên Sơn Tà Dương quả nhiên không hổ danh là người từng làm sĩ quan huấn luyện, tức giận nhưng ăn nói vẫn ra vẻ dạy dỗ người khác.

"Tôi nói thật dạng người như cô đi đâu cũng sẽ bị người ta ghét, nếu không phải tôi nói giúp, cô nghĩ cô còn chỗ đứng ở công hội này sao?"

"Thiên Sơn đừng nói nữa." Linh Hào Tỳ Suồng nhìn về mặt bình tĩnh của Diệp Từ, trong lòng bỗng cảm thấy bất an, vội vàng ngăn cản Thiên Sơn Tà Dương, đồng thời cười nói với Diệp Từ: "Công Từ, nếu cô bận việc cứ logout trước cũng không sao."

"Tỳ Suồng, cậu làm gì cứ như đàn bà vậy? Lúc nào cậu cũng nói cô ta tốt thế này cô ta tốt thế kia, mình thấy cô ta cùng lắm chỉ giỏi PVE một chút, kỹ thuật thành thạo một chút, thế thôi. Không phải nhờ có công hội lớn như chúng ta, cô ta làm sao có được ngày hôm nay." Trước giờ Thiên Sơn Tà Dương vốn không suy nghĩ sâu xa được như Linh Hào Tỳ Suồng, huống hồ bản thân hắn cảm thấy mình cũng không có nói sai. Trong game *Vận Mệnh* này, sự hợp tác của đoàn thể mới là quan trọng nhất, một cây lê loi thật làm chẳng nên non.

Chỉ là, hắn quên mất Diệp Từ nào phải người thường.

Diệp Từ nhìn hần nói hết một buổi, cảm thấy tức cười vô cùng, cô lắc đầu, khỏe mỗi nở một nụ cười lạnh lùng.

Quả nhiên, đạo bất đồng bất tương vi mưu, người không hợp nói một câu cũng bằng thừa.

"Anh đã nói như thế, vậy thì tạm biệt." Diệp Từ không chút do dự chọn rời khỏi công hội. Tuy Thiên Sơn Tà Dương nói không ít lời khó nghe, nhưng Diệp Từ chẳng buồn chấp loại người như hần, những người có tính cách này chắc chắn sẽ không làm nên chuyện gì ở Vận Mệnh cả.

Lòng dạ hẹp hòi, tầm nhìn thiên cận, chỉ giỏi giả tạo lừa người.

Diệp Từ là người có thù tất báo, cô mỉm cười liếc mắt nhìn Thiên Sơn Tà Dương một cái, cô không lên tiếng lại tưởng cô là quả hồng mềm muốn nắn thế nào thì nắn sao?

"Công Từ." Diệp Từ vừa chọn rời khỏi công hội, Linh Hào Tỳ Sương lập tức biến sắc, những thành viên khác cũng tái mặt.

Linh Hào Tỳ Sương kéo tay giữ chặt Diệp Từ, vội nói: "Công Từ, Thiên Sơn thắng thắng mau miệng, có lẽ có chút hiểu lầm với cô, cô đừng để trong lòng, đừng rời khỏi như vậy."

Hành động rời khỏi công hội của Diệp Từ đã làm Thiên Sơn Tà Dương nổi giận hoàn toàn, Linh Hào Tỳ Sương còn ở trước mặt hần ăn nói khép nép với Diệp Từ càng làm hần nổi trận lôi đình, hần nhìn Linh Hào Tỳ Sương, quát to: "Tỳ Sương, con ả này chỉ là một thợ săn thôi mà, đi thì đi mặc kệ cô ta."

Hệ thống: Công Từ U rời khỏi công hội Thiết Huyết Chiến Máu.

Mỗi thành viên rời khỏi hay gia nhập công hội đều được hệ thống thông báo ở kênh thế giới, mỗi ngày trên kênh thế giới xuất hiện vô số những thông báo dạng này, quả thật không có gì đặc biệt. Nhưng hôm nay, dòng thông báo kia vừa xuất hiện, kênh thế giới lập tức bùng nổ, tất cả mọi người đều sôi nổi bàn tán xem tại sao Công Từ U lại rời khỏi Thiết Huyết Chiến Máu.

Mà bên phía Diệp Từ cũng không ngừng vang lên tiếng báo có tin nhắn mới, trừ tin từ những bạn tốt của cô ra còn có lời mời vào công hội nữa. Tai của cô bị thông báo của hệ thống vang lên liên tục muốn ù luôn rồi.

Hệ thống: Hoài Niệm Tình Cảm Ngày Xưa mời bạn gia nhập công hội Không Gian 0°.

Hệ thống: Thủy Nguyệt Vô Thương mời bạn gia nhập công hội Chiến Thiên Hạ.

Hệ thống: Ma Độ Chúng Sinh mời bạn gia nhập công hội Văn Phòng Ngã Tư Đường.

Hệ thống: Đan Ân mời bạn gia nhập công hội Lưỡi Dao Hắc Ám.

Hệ thống: Bạch Dạ Hắc Trú mời bạn gia nhập công hội Đại Đường.

Hệ thống: Công Từ Khinh Ca mời bạn gia nhập công hội Lang Tộc.

...

Mấy người này chơi trò gì đây? Không những Đại Đường đến góp vui mà cả công hội nước ngoài cũng tham gia náo nhiệt? Thậm chí cả công hội lớn nhất đại lục phía Đông là Lang Tộc cũng có mặt? Cô biến thành cái bánh mà mọi người thèm muốn từ lúc nào vậy?

Không riêng thì kênh tin nhắn riêng của Diệp Từ bận rộn nhận tin nhắn mà trên kênh thế giới cũng rộn rã không kém, hầu như các công hội lớn nhỏ ở đại lục phía Đông đều lên kênh thế giới chào mời Diệp Từ, ai có tiền dùng tiền, ai không có tiền thì dùng sắc, thật sự làm người ngoài cuộc đỡ khóc đỡ cười.

Thiên Sơn Tà Dương dĩ nhiên cũng chú ý động tĩnh ở kênh thế giới, hần càng xem, sắc mặt càng khó coi, nhưng không lên tiếng, không biết trong đầu đang suy nghĩ chuyện gì.

Linh Hào Tỳ Sương vẫn còn tiếp tục khuyên nhủ Diệp Từ, Diệp Từ chỉ mỉm cười nói: "Chúc Thiết Huyết Chiến Máu ngày càng phát triển." Cô nói nốt một câu cuối cùng rồi xoay người rời khỏi phó bản.

Nếu các người không phát triển, sau này tôi có đấu với các người cũng không có cảm giác thành tựu.

Cô vừa đi vừa từ chối tất cả lời mời gia nhập từ các công hội, sau đó ẩn vào khung trò chuyện riêng của Thủy Nguyệt Vô Thương, không đợi đối phương mở lời đã nói thẳng vào chủ đề: "13h chiều mai tập họp, tất cả vật phẩm thợ săn cho mình ưu tiên lựa chọn, ba vạn đồng vàng, mình không chịu trách nhiệm đánh quái nhỏ."

Cô hoàn toàn không nói hay hỏi những vấn đề thừa thãi, chỉ một câu đã nói thẳng hết ý của mình.

Thủy Nguyệt Vô Thương nhận được tin nhắn có chút bất ngờ, lời chào mời Diệp Từ cũng không nói nữa. Anh ta không kiềm được mà bật cười, đúng thật là một người ngạo mạn, nhưng... anh lại rất thích những người kiêu ngạo như thế này. Bởi vì chỉ khi nào bạn có bản lĩnh, bạn là cao thủ, bạn tài giỏi, thì bạn mới có gan và tư cách nói những lời kiêu ngạo như thế.

"Giúp bọn mình giành thủ sát?"

" Dĩ nhiên."

"Theo mình biết bên phía Đại Đường và Lang Tộc đều đã qua được chỗ khó của boss số 1, ngày mai bắt đầu đánh nó rồi, cậu vẫn chắc chắn có thể thắng bọn họ?"

"Cái này còn phải xem trình độ của đội bên cậu, nếu hàng thường thì mình cũng chịu thua."

Chiến Thiên Hạ là một trong mười công hội đứng đầu cả nước. Công hội của bọn họ được thành lập lâu như vậy, những người trong đội tinh anh đều là cao thủ trong cao thủ, làm sao lại có hàng thường? Thủy Nguyệt Vô Thương biết Diệp Từ cố tình nói thế nên cũng không cảm thấy tức giận.

"Nếu không thể giành được thủ sát?"

"Mình đền các cậu năm vạn đồng vàng."

Chắc chắn, khẩu khí thật lớn. Thủy Nguyệt Vô Thương không kìm được chấn động, tuy hệ thống chuyển đổi tiền tệ đã được đưa vào hoạt động nhưng vì tập đoàn Vinh Diệu sợ tiền vàng trong game bị người khác thao túng, nên mức tiền vàng trao đổi được kiểm soát rất kỹ lưỡng.

Ví như công hội của bọn họ, hiện giờ tài tính lưu động không quá 10 vạn đồng vàng, mà bản thân Diệp Từ lại có thể một mình lấy ra 5 vạn, người này quả nhiên không đơn giản.

"Ký hợp đồng không?"

"Đến thành Hồng Hồ."

Nửa giờ sau, Thủy Nguyệt Vô Thương và Diệp Từ gặp nhau tại tòa nhà hành chính của thành Hồng Hồ, mỗi người đều lấy ra một bản hợp đồng điện tử, sau đó tự viết lên nội dung mà bản họ vừa bàn bạc.

"Bọn mình cần chuẩn bị những thứ gì?" Thủy Nguyệt Vô Thương nhìn Diệp Từ cười híp mắt nói.

Anh ta vốn muốn lôi kéo Công Tử U vào Chiến Thiên Hạ, nhưng tiếc là vẫn chưa có cơ hội, lần này cơ hội tốt đã đến, tuy cô ấy đã từ chối lời mời vào công hội nhưng anh ta tin mình có thể thuyết phục được.

"Thuốc chống lạnh, thuốc kháng băng, mỗi người ít nhất 8 bình, 5 quyền trục vận chuyển ngẫu nhiên trong phó bản, 3 phần cá biển Huân Hương." Diệp Từ suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm: "Tất cả MT yêu cầu điểm phòng ngự trên 300, DPS chức nghiệp hệ pháp thuật trên 180, chức nghiệp tấn công từ xa công kích trên 200, ít nhất phải có một đạo tặc có tốc độ hơn 5 điểm, một Druid tốc độ hơn 3 điểm, Druid này phải có hóa thú hình gấu."

Thủy Nguyệt Vô Thương nghe xong yêu cầu của Diệp Từ, chắc chắn mấy cái, nói: "Yêu cầu của cậu không thấp nha."

"Thế nào? Trang bị không đồng đều?" Diệp Từ nhếch môi nói.

"Không thành vấn đề." Tuy yêu cầu của Diệp Từ khá cao nhưng bản thân Chiến Thiên Hạ vốn là một công hội lớn, hoàn toàn đủ khả năng đạt được yêu cầu này: "Vậy ngày mai chúng ta gặp lại lúc 1h chiều ở cửa vào phó bản?"

"Ừ."

Cả hai đều là người thắng thắng, thỏa thuận xong cũng không nói thêm gì, vẫy tay chào tạm biệt.

Lúc Diệp Từ đẩy nắp máy game ra, bị cảnh tượng trước mặt dọa giật mình suýt hết to. Bạch Mạch không biết từ lúc nào đã sang phòng cô, ngồi xổm sát bên máy game, nhìn chăm chăm vào cô. Diệp Từ vuốt vuốt ngực, xoa trái tim vừa bị hù suýt nhảy ra ngoài, giận dữ hét to: "Bạch Mạch, anh chơi cái trò gì đấy!!!!"

Bạch Mạch hoàn toàn không thèm để ý đến vẻ mặt còn đang hết hồn của Diệp Từ, nói: "Em rời công hội?"

"Dạ." Diệp Từ ngáp một cái, định lên giường ngủ.

"Vì sao?"

"Không vui."

Bạch Mạch không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Diệp Từ một lúc, sau đó xoa nhẹ đầu cô: "Trong bếp còn phần thức ăn khuya anh mới mua về, em không sợ béo thì ra ăn đi." Sau đó liền xoay người rời khỏi phòng.

Diệp Từ nhìn theo bóng lưng Bạch Mạch, mỉm cười đứng lên chạy ra ăn khuya, đêm nay chắc chắn cô sẽ có một giấc mộng thật vui.

Hôm sau vừa đi học về, Diệp Từ vội vàng ăn cơm rồi đăng nhập vào game.

Thủy Nguyệt Vô Thương đã chờ sẵn từ lâu, lời mời tổ đội nhanh chóng bay đến, Diệp Từ vừa vào đội, anh ta liền nhường chức đội trưởng lại cho cô,

đồng thời cũng giao cả quyền chọn lựa, phân chia vật phẩm cho cô nữa.

"Minh đến ngay đây." Diệp Từ vội vàng chạy đến Phế Tích Rét Lạnh.

Tuy nhiên cô còn chưa kịp rời khỏi thành Hồng Hồ, bên tai bỗng vang lên thông báo có lời mời gia nhập công hội.

Hệ thống: Mạch Thủy Thâm mời bạn gia nhập công hội Thiên Thiên Hường Thượng.

Thiên Thiên Hường Thượng? Là công hội gì đây? Có điều người mời là Bạch Mạch, để hỏi cái đã.

"Đây là công hội của anh, vào nhanh lên, anh là hội trưởng, sau này có hội trưởng che chở, em muốn quậy muốn phá muốn làm gì cũng được." Không đợi Diệp Từ lên tiếng hỏi, tin nhắn riêng của Mạch Thủy Thâm đã bay đến.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Độ Khó Bậc Ác Mộng

Diệp Từ thoáng ngẩn người.

Tin nhắn này làm cô sững sốt không ít, nếu không phải Mạch Thủy Thâm lên tiếng giục cô, dám chừng cô còn ngẩn người thêm một lúc nữa. Sau khi bừng tỉnh, cô lập tức không chút do dự chọn xác nhận.

Trên kênh thế giới liên hiệp thị thông báo cô gia nhập công hội.

Hệ thống: Công Tử U gia nhập công hội Thiên Thiên Hường Thượng.

Cả thế giới lại một lần nữa bùng nổ. Chuyện ngày hôm qua các công hội lớn nhỏ trên khắp đại lục phía Đông cố sức chào mời Diệp Từ vẫn còn rõ mồn một trước mắt, thậm chí trên diễn đàn còn có người mở cá cược xem rốt cuộc cô sẽ vào công hội nào, thật không ngờ cô lại chọn một công hội hoàn toàn xa lạ.

Công hội Thiên Thiên Hường Thượng này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Làm sao có thể mời được Công Tử U, vị thần đang nổi tiếng như mặt trời ban ngày thế kia?

Diệp Từ đã sớm đoán trước được tình hình, tất cả cách kênh trò chuyện đều bị đóng lại, nhờ thế cô mới có thể yên ổn mà xem thông tin của công hội.

Ấy da, công hội này thật đúng là sạch sẽ gọn gàng nha.

Trong danh sách thành viên chỉ có đúng hai cái tên.

Hội trưởng: Mạch Thủy Thâm

Hội viên: Công Tử U

Mạch Thủy Thâm lật đặt điều chỉnh một chút, chức vị của Công Tử U liền được đổi thành phó hội trưởng, sau đó tươi cười nói: "Em là phó hội trưởng, từ nay có thể thoải mái ức hiếp dân lành rồi."

Diệp Từ nhìn lại danh sách hội viên trông hươ trông hoác, mặt mũi tối sầm xuống, nói: "Anh bảo em ức hiếp dân lành là bảo ức hiếp anh đấy à?"

Câu nói này hiển nhiên vấp phải sự bác bỏ hết sức mãnh liệt của Mạch Thủy Thâm, Diệp Từ thích thú đóng kênh công hội lại, tăng tốc chạy thật nhanh về phía Phế Tích Rét Lạnh.

Đội ngũ tinh anh của công hội Chiến Thiên Hạ đã chờ sẵn trước cửa phó bản từ lâu, Thủy Nguyệt Vô Thương vừa thấy Diệp Từ đến liền đứng dậy giới thiệu cô với mọi người. Sau đó anh ta mới cười hỏi: "Công hội Thiên Thiên Hường Thượng có gì tốt mà có thể hấp dẫn cậu sang đây thế?"

Diệp Từ cười cười đáp: "Của bạn bè thôi."

Thủy Nguyệt Vô Thương tuy đã sáng tỏ, nhưng vẫn có chút không cam lòng: "Hay mọi người sang công hội mình hết đi, quyền lợi gì cũng có thể thảo luận."

"Thật ngại quá, chí hướng của mình không phải ở tại công hội." Diệp Từ lắc đầu, ý từ chối đã vô cùng rõ ràng, Thủy Nguyệt Vô Thương là một người sáng suốt, lập tức chọn cách im lặng, không nói về chủ đề này nữa.

Quá trình giới thiệu đã xong, Diệp Từ gật đầu nói: "4 MT phòng ngự cao nhất là bao nhiêu?"

"382." Chủ T Long Vu đáp.

Quả nhiên không hổ danh MT của công hội đứng hàng top trong cả nước.

"Đón đỡ bao nhiêu?"

"21%"

Những người ở đây không ai có được món trang bị nghịch thiên như tấm khiên mà Diệp Từ đã đưa Mạch Thủy Thâm, nên đón đỡ 21% đối với MT trên dưới cấp 20 có thể xem là đạt tiêu chuẩn. Cô lại tiếp tục hỏi điểm phòng ngự và đón đỡ của những MT khác, các câu trả lời đều khiến cô hài lòng, ngay cả Tank 4 mà cũng có điểm phòng ngự 345, đón đỡ 19,7%

"Minh đi nhận nhiệm vụ." Diệp Từ nói với cả đội một tiếng rồi nhanh chóng bước đến cạnh cột đá trước cửa vào phó bản.

Trong vận mệnh, cấp độ của phó bản chia làm 5 cấp, lần lượt theo thứ tự: bình thường, khó khăn, tinh anh, địa ngục và ác mộng.

Những phó bản dành cho năm người thì chỉ có 3 cấp bậc: bình thường, khó khăn và tinh anh, hai bậc địa ngục và ác mộng chỉ dành cho phó bản 25 người trở lên mà thôi.

Ngoài ra, cách lựa chọn cấp bậc phó bản của dạng 5 người và dạng trên 25 người cũng có sự khác biệt. Phó bản nhỏ phải đánh lần lượt theo cấp bậc từ dưới lên cao, nghĩa là đánh xong bậc bình thường thì đến khó khăn sau đó mới vào được tinh anh. Còn phó bản đoàn đội 25 người trở lên thì không vướng phải hạn chế này, chỉ cần tập hợp đủ số người là có thể thoải mái chọn cấp bậc của phó bản.

"Công Từ U, bạn xác nhận muốn mở phó bản Phế Tích Rét Lạnh dạng đoàn thể 25 người?"

"Xác nhận."

"Xin mời bạn lựa chọn cấp độ của phó bản."

Trước mặt Diệp Từ lập tức xuất hiện mấy lựa chọn, cô không chút do dự kéo xuống phía dưới cùng, chọn bậc ác mộng.

Từ trước đến giờ cô vốn không phải là dạng người thích an nhàn, trong máu cô lúc nào cũng âm ỉ chảy tinh thần ham muốn phiêu lưu mạo hiểm. Nếu đã chơi thì phải chơi cho lớn, đánh phó bản bình thường thật không có tính khiêu chiến.

Trong kênh đội ngũ lập tức vang lên thông báo của hệ thống: "Chiến Thiên Hạ lựa chọn phó bản Phế Tích Rét Lạnh, đoàn thể 25 người, cấp độ ác mộng. Từ giây phút này, con ác mộng thật sự sẽ bắt đầu ập xuống, những nguy hiểm bên trong chắc chắn đều hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của các người, hãy đến đây nào những anh hùng, mang theo nhiệt huyết của mình, vì đại lục Larya mà viết nên một bản anh hùng ca mới."

Nhắc nhở khi mở ra phó bản chỉ xuất hiện bài thoại du dương thế này khi cấp độ khó được chọn ở bậc địa ngục và ác mộng, sau đó hệ thống sẽ dựa theo nội dung của bài thoại mà tặng kèm một cái buff, kéo dài đến khi phó bản kết thúc.

Quả nhiên, trên người tất cả các thành viên trong đội đều được phủ xuống một màn ánh sáng màu hồng ánh kim, dấu hiệu cho thấy buff bọn họ nhận được từ lời chúc phúc của Larya là: tất cả thuộc tính tăng 15 điểm.

Có thêm buff ai mà chả thích, nhưng khi nghĩ lại phó bản này độ khó bậc ác mộng thì ai cũng mặt mũi tối sầm.

Trời ạ, độ khó bậc ác mộng? Đến boss số 1 của phó bản bình thường bọn họ còn chưa thấy mặt mũi như nào mà bây giờ lại đánh bậc ác mộng

Thủy Nguyệt Vô Thương dĩ nhiên cũng bất ngờ, anh ta vội vàng chạy đến cạnh Diệp Từ, có chút lo lắng hỏi: "Công Từ, có phải chọn nhầm không? Cái này độ khó bậc ác mộng..."

"Không nhầm" Diệp Từ nghiêng người nhìn Thủy Nguyệt Vô Thương, mỉm cười nói: "Thế nào? Thành viên của Chiến Thiên Hạ không có lòng tin với thực lực của mình sao?"

"Đấy không phải là vấn đề tin tưởng..." Thủy Nguyệt Vô Thương thờ dãi một hồi, "Hay chúng ta đánh thử dạng bình thường trước đi."

Diệp Từ lại lắc đầu: "Chỉ ác mộng thôi, không chọn cái khác, nếu cậu cảm thấy không qua được vậy chúng ta hủy giao dịch." Cô nói chuyện không lớn, nhưng các thành viên trong đội đều nghe thấy rõ ràng từng câu từng chữ, cả đội im lặng chăm chú nhìn kỹ về mặt của cô, về mặt kia hoàn toàn bình tĩnh, không hề giống như đang nói đùa. Sự bình tĩnh và lá gan thật lớn của cô thực khiến những người dày dạn kinh nghiệm ở đây cảm thấy có chút bội phục.

"Thủy Nguyệt, liệu một lần xem sao. Chúng ta phải tin tưởng thực lực của mình. Hãy nhớ chúng ta là ai, là người của Chiến Thiên Hạ." Bỗng nhiên có một đạo tặc lên tiếng, sau đó số người ủng hộ cũng nhiều thêm, sĩ khí của cả đội cũng tăng vọt, nhiệt huyết từ từ bùng cháy mạnh mẽ trong lòng mỗi người.

Thủy Nguyệt Vô Thương cũng bị lòng nhiệt tình của bọn họ lây nhiễm, cuối cùng gật đầu, nhìn Diệp Từ nói: "Được, vậy chỉ huy giao cho cậu, từ giờ mạng của bọn mình đều nằm trong tay của cậu."

Diệp Từ không nói thêm gì, xoay người bước vào phó bản: "Tiến lên."

Phó bản bậc ác mộng và phó bản bình thường là hai thứ không thể nào so sánh với nhau, ngay cả con quái nhỏ cạnh cửa cũng dữ tợn vô cùng. Có điều đối với những người trong Chiến Thiên Hạ, bấy nhiêu cũng chỉ là màn khởi động của họ mà thôi, lát sau cả đội đã đến được chỗ khó đầu tiên, Diệp Từ bắt đầu giảng giải cách thức vượt qua nơi này.

"Một lát nữa mình đi dụ quái, mọi người phải giữ khoảng cách với mình ít nhất 15m, đợi đến khi con quái ẩn dưới đồng đồ nát chui ra, mọi người phải chú ý nghe theo lệnh của mình mà chạy, sau đó dùng lửa đánh nó, ở đây sẽ không bị OT nên các chức nghiệp tấn công xa cứ thoải mái đánh, nhất định phải giết được nó trong thời gian ngắn nhất. Nhớ kỹ, trong vòng một phút phải đánh được 20% máu, nếu không sẽ diệt đoàn. Cho nên, nhóm thành viên tấn công xa phải chú ý phối hợp các kỹ năng, đừng để mình có thời gian rỗi, và chú ý mana."

Yêu cầu này đúng là không thấp, vừa phải phối hợp kỹ năng giữ tiết tấu để mình không bị rảnh tay, lại còn cần chú ý mana nữa, điều này không phải bất cứ người chơi bình thường nào cũng có thể làm được.

"Còn cận chiến?" Thủy Nguyệt Vô Thương hỏi.

"Cận chiến chỉ cần chạy và đảm bảo mình không chết là được. À đúng rồi, mục sư cũng không cần buff máu."

Cả nhóm đưa mắt nhìn nhau, lần đầu tiên họ nghe được mệnh lệnh không được buff máu.

Có điều nếu Thủy Nguyệt Vô Thương đã giao quyền chỉ huy cho Diệp Từ thì dù bọn họ có thắc mắc cũng không hỏi nhiều, hoàn toàn làm theo mệnh lệnh mà Diệp Từ vừa nói.

Bắt đầu dụ quái, Diệp Từ nhẹ nhàng đặt món ăn chế biến từ cá biển Hương Huân xuống đất, sau đó an toàn lùi trở về đội, cú nhảy cao và tốc độ kinh khủng của cô lại một lần nữa khiến những người trong đội bá phục. Đặc biệt là Thủy Nguyệt Vô Thương, vì bản thân anh ta cũng là thợ săn, cho nên anh ta cực kỳ cẩn thận quan sát từng hành động của Diệp Từ.

Cao thủ đều do không ngừng học hỏi rèn luyện mà tiến bộ, đây là chân lý mãi mãi không thay đổi.

Sau khi con quái trốn dưới đồng gạch nát hết to một tiếng, Diệp Từ lập tức chăm chú nhìn cái tháp đồng đồ bằng băng từ từ xuất hiện, khi chiếc kim duy nhất trên mặt đồng hồ di chuyển rồi đứng lại, cô liền hét to: "Hướng 7 giờ."

Từ khi bắt đầu mọi người đều trong trạng thái tập trung tinh thần cao độ, tiếng hét của Diệp Từ vừa vang lên, cả đội đồng loạt cùng chạy về hướng bảy giờ.

"Bắt đầu đánh."

Khổng hồ là công hội cấp cao được huấn luyện nghiêm chỉnh, 25 thành viên trong nháy mắt đã có thể phối hợp cùng tiến cùng lui một cách hoàn hảo. Thủy Nguyệt Vô Thương cẩn thận quan sát nhận thấy Diệp Từ quả nhiên không đánh quái, dù trong tình huống đòi hỏi DPS cực kỳ nghiêm khắc cô cũng không ra tay.

Thật ra đây không phải vì Diệp Từ lười mà cô muốn xem thử sức chiến đấu của họ như thế nào, những chức nghiệp tấn công từ xa có thể đánh ra bao nhiêu điểm.

Kết quả cô nhận được có thể xem khá là hài lòng, tuy cô không tham gia đánh con quái nấp dưới đồng đồ nát nhưng nhóm người của Chiến Thiên Hạ vẫn có thể đánh chết nó trong thời gian quy định.

Khi con quái kia ngã xuống, phó bản liền vang lên lời nhắc nhở.

"Đường như phía trước không còn lạnh lẽo nữa."

"Nhanh sờ quái đi." Diệp Từ cười nói với Thủy Nguyệt Vô Thương.

"Xong?" Thủy Nguyệt Vô Thương có chút không dám tin vào sự thật trước mắt, thế này là qua rồi?

Sự thật đúng là như vậy.

Chỗ khó làm biết bao người bị mắc kẹt lại có thể vượt qua một cách thuận lợi như thế? Mà lại còn là bậc ác mộng nữa?

Chừng mấy giây sau, cả đội Chiến Thiên Hạ mừng rỡ hét to, nếu nói ban đầu bọn họ còn có chút nghi ngờ với thực lực của Diệp Từ, vậy thì giờ phút này đã chuyển thành phục sát đất rồi. Thủy Nguyệt Vô Thương được cử ra sờ thi thể, may mắn của anh ta không tệ, nhặt được một món trang bị của thuật sĩ cấp 18, hai thuật sĩ trong đội chia trang bị bằng cách roll điểm.

Cả đội lại tiếp tục tiến về phía trước, lát sau liền xuất hiện một đám quái nhỏ, bọn chúng có chừng 17-18 con, mỗi con đều có lượng máu xấp xỉ boss của phó bản năm người.

"Thợ săn có học ngắt không?"

Chương 67: Phó Bản (Thượng)

Diệp Từ liếc mắt nhìn đám quái nhỏ rồi quay sang hỏi hai thợ săn trong đội.

Thủy Nguyệt Vô Thương và một thợ săn khác tên Mỗi Ngày Một Quả Táo cùng gật đầu đáp: "Có."

"Lát nữa hai cậu sẽ đi đón quái, nếu không chịu được thì ngất." Diệp Từ dặn dò hai người họ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng chiến đấu còn mình thì bắt đầu tiến về phía đám quái nhỏ.

Mỗi Ngày Một Quả Táo thấy Diệp Từ đã đi xa bèn quay đầu nói nhỏ với Thủy Nguyệt Vô Thương: "Thợ săn đánh đầu tiên được à? Không phải thợ săn khổng lồ cừu hận rất kém sao? Có mỗi kỹ năng Xạ Kích Ngộ Đạo thì kéo quái kiểu gì đây?"

Thủy Nguyệt Vô Thương cũng mù mờ, lắc đầu nói: "Xem đi rồi biết."

Diệp Từ bước đi rất nhanh nhưng lại vô cùng cẩn thận, lát sau cô đã đến bên cạnh ngọn núi cách đám quái chừng 50m, sau đó với tay nắm lấy nhánh dây leo rũ dài bên dưới, vài giây sau đã trèo được lên trên. Cô đứng trên dốc núi nhỏ bé, rút cung tên ra nhắm thật chuẩn vào đám quái bên dưới, đồng thời cẩn thận tính toán khoảng cách.

Cả đám quái luôn đi cùng với nhau, khoảng cách mỗi con rất gần, chỉ tầm 2-3m, con số này thật khéo lại nằm giữa khoảng cách nguy hiểm và an toàn.

Với loại quái di chuyển cách nhau tầm 2m, một con bị đánh trúng sẽ kéo theo cả bầy, còn loại khoảng cách trên 3m thì quái bị đánh sẽ không ảnh hưởng đến những con xung quanh, vô cùng kỳ diệu.

Đối với Diệp Từ, một người đã từng cày phó bản này như diễn mà nói, cô căn bản không cần sử dụng đến phần mềm trợ giúp, hai mắt cô đã là thước đo chính xác nhất rồi.

Bên trong phó bản Phế Tích Rét Lạnh có rất nhiều công trình bị bỏ hoang, những thứ này dưới sự bài mòn của năm tháng dần dần hoặc thành đất bằng hoặc thành đồi núi nhỏ như chỗ Diệp Từ đang đứng. Những con quái ở đây rất chuộng nản đi loanh quanh khu vực này, nếu không quen thuộc địa hình hoặc không cẩn thận thì rất dễ bị diệt đoàn.

Ngọn núi nhỏ Diệp Từ chọn chính là vị trí tốt nhất cô nghiên cứu được ngày trước. Đứng ở góc độ này kéo quái thì nhiều nhất chỉ dẫn được 5 con trong số 17-18 con quái nhỏ kia, nếu người kéo quái biết nắm bắt khoảng cách, xử lý khéo léo một chút thì chỉ có chừng hai con bị dẫn đến mà thôi.

Diệp Từ đứng nghiêng bên sườn núi, cung tên trên tay trong tư thế sẵn sàng, chỉ chờ đám quái nhỏ bên dưới tiến vào tầm bắn.

Một phút... hai phút từ từ trôi qua.

Động tác giương cung của Diệp Từ vẫn giữ nguyên như cũ, trông cô giống như đã hóa thành một bức tượng điêu khắc hòa vào cảnh vật trong phó bản. Còn bên phía các thành viên đang đứng chờ, ai cũng hồi hộp căng thẳng, tất cả sự chú ý đều dồn hết lên người cô, không dám làm gì cả, họ sợ chẳng may trong tích tắc mình lơ là ấy, tình thế sẽ bất ngờ thay đổi 180°.

Mà Thủy Nguyệt Vô Thương lại càng chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Từ hơn cả, anh ta sợ không cẩn thận mình sẽ bỏ sót chi tiết quan trọng nào đó.

Bỗng nhiên anh ta thấy ngón giữa và ngón trỏ của Diệp Từ đang giữ lấy dây cung hơi khẽ run lên một chút, sau đó cô ấy quay đầu tăng tốc chạy thật nhanh đến chỗ cả đội đang đứng.

Bắn trúng rồi sao? Hay là không trúng? Kéo được bao nhiêu quái? Nhiều hay ít? Hàng loạt câu hỏi lũ lượt kéo nhau xuất hiện trong đầu Thủy Nguyệt Vô Thương, anh ta quả thật đã căng thẳng đến cực điểm, vội vàng hỏi: "Mấy con? Đón như thế nào?"

"MT lên đỡ quái, chưa cần đón." Diệp Từ bình tĩnh dặn dò.

Nhóm MT vội vàng vào chỗ, sau đó liền có ba con quái nhỏ từ bên khúc cua cạnh sườn núi giương nhanh múa vuốt chạy đuổi theo Diệp Từ.

"Thuần Kích" (lả chán)

"Trào Phức"

Nhóm MT lập tức chia ra mỗi người đỡ một con, trị liệu thì đi theo ngay sau lưng họ.

Nếu hỏi công hội cấp cao có điểm gì khác biệt hơn người thì những gì đang diễn ra đã nói lên vô cùng rõ ràng, từ đầu đến cuối Diệp Từ không dạn dò bọn họ cụ thể bất cứ chuyện gì, tất cả hành động đều do họ tự sắp xếp, từ phân chia nhiệm vụ đến vị trí di chuyển, một đội ngũ với những thành viên có ý thức đoàn thể cao như thế này thì sức chiến đấu mạnh mẽ cũng là chuyện hiển nhiên.

Diệp Từ tiếp tục lập lại cách thức kéo quái ban nãy, lần lượt từng nhóm quái bị dụ ra ngoài, không bao lâu sau, mười mấy con quái đều bị giết sạch. Đội Thủy Nguyệt Vô Thương sờ quái xong, những thuật sĩ trong đội như ong vỡ tổ, nhanh chóng chạy đến tinh luyện nguyên tố từ mấy cái xác quái.

Từ xác của mười bảy con quái nhỏ nhất được 2 món trang bị màu lam, một món màu xanh lục, tất cả đều trên cấp 18, rất phù hợp để mặc ngay lập tức.

"Không ngờ ở đây rơi đồ chất lượng như vậy, cả quái nhỏ cũng rơi được trang bị màu lam." Một pháp sư chắc lưỡi nói.

"Chúng ta đang đánh phó bản bậc ác mộng đấy, nếu chỉ có boss mới rơi trang bị thì lỗ nặng rồi." Thủy Nguyệt Vô Thương nhìn mấy món trang bị mới nhất được, cười toe toét nói. Tuy chuyện Diệp Từ sẽ chọn trang bị thợ săn có chút ảnh hưởng không tốt đến anh ta nhưng thật lòng anh ta không quan tâm lắm, vì sao ư, vì bình thường anh ta chỉ cần chỉ huy thôi, DPS hay trang bị kém một chút cũng không có vấn đề gì, nâng cao thực lực các thành viên trong đội mới là quan trọng.

Vì có Diệp Từ ở đây nên tuy dọc được đi tuy bị nhiều đám quái chặn đường nhưng bọn họ vẫn di chuyển rất thuận lợi, một đường đến thẳng chỗ boss số 1, thậm chí trên đường còn chẳng có người nào chết nữa.

Kết quả này không chỉ khiến nhóm Thủy Nguyệt Vô Thương hưng phấn mà cái nhìn của Diệp Từ với công hội Chiến Thiên Hạ cũng cao hơn, công hội được mài giũa nhiều năm quả nhiên khác hẳn với Thiết Huyết Chiến Máu chỉ mới được thành lập 3-4 tháng, bọn họ rõ ràng không thể xếp ở cùng cấp bậc.

"Boss số 1 này rất đơn giản." Diệp Từ chỉ chỉ con boss số 1 tên Liệt Bì đang nằm ngù trên bãi cỏ, mỉm cười nói: "Druid biến thân sẽ đánh quái đầu tiên."

"Đánh boss bằng pháp thuật?" Thủy Nguyệt Vô Thương hơi giật mình, từ lúc chơi game Vận Mệnh đến nay, đây là lần đầu tiên anh ta nghe chuyện đánh boss bằng pháp thuật.

"Ừ. Druid phải chú ý uống thuốc. Trúng độc bằng thì dùng thuốc kháng băng, trúng rét lạnh thì uống thuốc chống rét lạnh, ai tấn công từ xa không cần uống thuốc, nhưng cũng không cần ở gần đội. Phải chú ý boss điểm danh, ai bị gọi tên thì lập tức trong vòng 8s chạy ra ngoài cách boss 50m sẽ an toàn, nếu không sẽ bị nó banh xác, như thế sẽ diệt đoàn nhanh thôi." Diệp Từ giảng giải cách đánh quái một cách thật đơn giản, sau đó lại mỉm cười nói: "Boss Liệt Bì này gần như là một con boss đứng yên, không khó như con quái có tháp đồng hồ băng ban nãy đâu, mọi người cố gắng một lần qua luôn nhé."

Tuy 25 người trong đội vẫn còn ý thức được bọn họ đang đánh phó bản bậc ác mộng, thậm chí còn có người ướt đầm mồ hôi lạnh nhưng không hiểu tại sao khi nghe thấy Diệp Từ giải thích một cách thoải mái, trong lòng họ liền nảy sinh một ảo giác: "Công nhận boss này rất đơn giản."

Chỉ là... một lần diệt đoàn chứ không phải một lần qua luôn...

Druid của đội hơi đen đui, Diệp Từ đánh phó bản này không biết bao nhiêu lần mà chưa từng gặp trường hợp Druid vừa bước lên đã trúng ngay kỹ năng Đóng Băng của boss, và thế là anh chàng Druid chưa kịp thấy mặt mũi boss Liệt Bì ra ngơ ra khoai thế nào đã biến thành một tảng băng thật lớn, sừng sững khá là bắt mắt.

Tuy Diệp Từ đã nhanh chóng gọi cả đội thoát chiến, nhưng vẫn có đến hai mươi người không kịp phản ứng, chết ngay lập tức.

Vì thế Druid vô cùng đau khổ nguyên rủa boss số 1 ầm trời. Cũng không biết có phải do lời nguyên của cậu ta ứng nghiệm hay không mà lần thứ hai đánh boss thuận lợi hơn nhiều, có điều vẫn có chút nguy hiểm. Điểm kháng pháp thuật của Druid hơi thấp, lúc cậu ta chạy lên đánh quái, nếu nhờ trúng đòn của boss thì cột máu luôn luôn tuột dốc không phanh, còn đúng 5 giọt máu, mấy pháp sư đứng phía sau vội vàng buff kéo cột máu của cậu ta lên lại.

Tốc độ lên xuống của cột máu quá nhanh khiến cả Diệp Từ cũng phải hồi hộp.

May mắn là dù điểm kháng pháp thuật của Druid hơi thấp một chút nhưng anh chàng Druid này đúng thật là một chiến sĩ thực thụ, thù hận kéo chắc tay không hề bị đứt, cả đội ai cũng đánh thẳng tay vậy mà chẳng ai bị OT cả.

Mỗi người vừa đánh vừa uồn mana, chừng 40' sau rốt cuộc cũng hạ được boss số 1.

Bởi vì phó bản bậc ác mộng ngay cả quái nhỏ cũng có thể rơi ra trang bị nên phần thưởng của boss số một khá là phong phú. Nó rơi ra sáu món trang bị, bốn món vũ khí, hai bộ quần áo, 200 đồng vàng, không có thuốc nước cũng không có phụ kiện đi kèm.

Trong bốn món vũ khí ấy, Diệp Từ chăm được một món.

Liệt Bì Gia Tốc Nỏ

Trang bị màu lam

Tốc độ tấn công: 0.7

Công kích: 112-165

Sức mạnh: +57

Nhanh nhẹn: +62

Thăng bằng: +71

Đặc tính:

- Tốc độ tấn công +1/giây, tốc độ lắp đạn +0.5/giây
- Tăng 5% xác suất trộm 1% điểm sinh mệnh của mục tiêu.
- Tăng 5% tỷ lệ bạo kích

Yêu cầu cấp bậc: 20

Yêu cầu chức nghiệp: hiệp sĩ, đạo tặc, thợ săn

Cái nỏ Liệt Bì này là một trong những món trang bị có tỉ lệ rơi ra thấp nhất của boss số 1, ngày trước Diệp Từ gần như ăn ngủ tại phó bản này vậy mà vẫn chưa từng sờ được nó. Lúc đó cô xem được thông tin của nó trên diễn đàn mà thèm muốn nhờ giải với thuộc tính đánh cắp 1% điểm sinh mệnh kia.

Cô không chút do dự chọn lấy chiếc nỏ, chiếc cung băng giá trên tay cô đã đến thời điểm phải thay đổi rồi.

Tuy Thủy Nguyệt Vô Thương và Mỗi Ngày Một Quả Táo cũng đều nhìn Liệt Bì Gia Tốc Nỏ bằng ánh mắt thèm thuồng nhưng đã lập hợp đồng từ trước, nên bọn họ không có ý kiến thêm gì. Có điều sau khi nhận được chiếc nỏ, Diệp Từ bất thành linh nghĩ đến một chuyện: "Ba chúng ta roll điểm thử xem, mình muốn thử nếu roll điểm bình thường mình có thể lấy được nó hay không."

"67"

"81"

"7"

Diệp Từ nhìn điểm của mình, trầm nghĩ, quả nhiên cô chọn thêm điều kiện cho mình ưu tiên chọn trang bị là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Đoạn đường tiếp theo dù không thuận lợi như ban đầu nữa, cả đội bị diệt đến mấy lần nhưng cuối cùng cũng thành công đánh bại được boss số hai, và đến được trước mặt boss số ba.

Boss số ba là một con chim rất lớn. Theo thông tin của phó bản, con chim kia là chúa của vùng núi này, nó đặc biệt thích ăn thịt những người máu phiêu lưu mạo hiểm. Mới đây nó còn sắp đẻ trứng nên tính tình càng thêm dữ tợn.

"Boss số ba này có một vài kỹ năng đặc biệt: thứ nhất là vỗ cánh, kỹ năng này thuộc hệ phong, đánh thẳng vào người chơi ở góc 270° liên tục trong 8 giây. Thứ hai là nhổ nước miếng, người nào bị nó phun trúng sẽ lập tức đóng băng, cho nên các cậu phải chuẩn bị tinh thần uống được liên tục, không được tiết kiệm. Ở đây MT kéo quái phải chạy xung quanh nó, ai tấn công từ xa phải đứng đối diện MT, sau đó di chuyển theo chuyển động của MT, nếu không sẽ rất dễ bị thổi bay mất xác." Có lẽ do một hơi đánh được đến đây, tâm trạng Diệp Từ đã thoải mái hơn nhiều, cách nói chuyện cũng thêm phần hài hước.

Cả đội tập trung nghe Diệp Từ giải thích, cẩn thận ghi nhớ, nghe xong cũng đều phì cười, đặc biệt là Druid, đối tượng trêu đùa của mọi người.

"Tất cả đạo tặc phải nhớ kỹ nhiệm vụ của mình, tập trung đi trộm trứng." Diệp Từ vừa nói vừa chỉ cái ổ chim to thật to ở gần đấy.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Phó Bản (Hạ)

"Mỗi khi boss giảm 10% máu sẽ trở về ổ đẻ trứng, cho nên đạo tặc phải lần lượt chia nhau ra đi trộm trứng, trộm thành công phải lập tức đến chỗ vách vùi phía sau tổ chim vứt bỏ. Nhớ kỹ đừng cho boss phát hiện, nếu không nó sẽ lập tức nổi điên."

Tuy Diệp Từ diễn giải rất đơn giản nhưng đừng quên bọn họ đang đánh phó bản bậc ác mộng đấy. Cách đánh có thể biết rõ, nhưng nếu phối hợp không ăn ý thì rắc rối sẽ phát sinh ngay.

Lần đầu tiên diệt đoàn vì chủ trì liệu tham buff quá, cuối cùng di chuyển chậm 2s, kết quả vào một cái bị thổi bay mất tích.

Lần thứ hai thì lại vì tank chết, trừ ba thợ săn và đạo tặc, những người còn lại đều đi đòi theo.

Lần thứ ba đến phiên đạo tặc trộm trứng bị phát hiện, nếu không nhờ Diệp Từ phản ứng nhanh sử dụng ngất thì cả cô cũng không thoát được cảnh về thành dưỡng sức.

Lần thứ tư...

Lần thứ năm..

Lần thứ mười...

Sau mỗi lần diệt đoàn, Diệp Từ đều hỏi lại số lần chết của những người trong đội, đến khi số lượt chết còn lại 3 lần thì Diệp Từ không hỏi thêm nữa.

Các thành viên của Chiến Thiên Hạ tuy có chút dả kích vì liên tục diệt đoàn, nhưng sự nhớ bọn họ đang đánh phó bản bậc ác mộng, lại còn là khai hoang nên chỉ im lặng một lúc, sau đó đều tập trung trao đổi kinh nghiệm với đồng đội sau mỗi lần diệt đoàn.

Thủy Nguyệt Vô Thương nhìn Diệp Từ, nói: "Tiếp tục?"

Diệp Từ không đáp, chỉ im lặng nhìn cả đội. Chỉ huy là người có nhiệm vụ giảm sai lầm của cả đội đến mức thấp nhất, nhưng làm cách nào mới được thì chỉ có thể tự suy nghĩ tính toán. Hoạt động đoàn thể thích nhất là các thành viên đều nghe lời, có điều đáng sợ nhất cũng chính là những thành viên chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì những dạng người ấy là nguyên nhân trực tiếp khiến đội ngũ diệt đoàn liên tục.

Họ đã chết ở chỗ boss số 3 này 12 lần, không biết lần này có thể qua được hay không?

Diệp Từ đứng dậy nói: "Một lần cuối cùng, hi vọng chúng ta sẽ thành công vượt qua."

Cả đội tuy chỉ mới tiếp xúc với Diệp Từ được mấy tiếng nhưng đều đã hiểu sơ sơ quy tắc của cô. Câu 'một lần cuối cùng' này không phải là nói cầu may, mà là nhất định phải được.

Bỗng nhiên một áp lực vô hình xuất hiện phủ xuống cả đội ngũ.

Đôi lúc áp lực không phải là xấu, bởi vì cuộc sống lúc nào cũng tồn tại hai thứ trái ngược nhau, vì lẽ đó có áp lực thì động lực cũng tự động được sinh ra. Những người sinh hoạt trong môi trường nhiều áp lực sẽ có nhiều cơ hội phát huy hơn xa người thường.

Lại một lần nữa bắt đầu.

Long Vu khụy chân sau xuống, nâng tấm khiên trước mặt lên, cả trọng tâm của cậu ta lúc này đều dồn hết vào chân sau, cả người đứng vững vàng trước mặt boss. Thuần Kích, Trào Phúng, Kích Vượng (đánh ngất) lần lượt được cậu ta sử dụng đầu vào đẩy, liên tục không ngừng, cửu hạn của boss cũng theo đó được giữ càng lúc càng chặt, mọi sự chú ý của con boss đều tập trung hết vào cậu ta.

"Xoay tròn 30° hướng 4 giờ." Diệp Từ thấy boss sắp sử dụng kỹ năng liền hét to.

Long Vu lập tức di chuyển, cậu ta di chuyển boss cũng chuyển động theo, kỹ năng nó đang sử dụng cũng vì vậy mà bị cắt đứt, tất cả các người chơi tấn công từ xa thờ phào nhẹ nhõm, sau đó cũng vội vã di chuyển theo. Chỗ bọn họ vừa đứng ban nãy lập tức xuất hiện một con gió lạnh thấu xương, lạnh đến nổi mặt đất bên dưới cũng bị đóng thành một mảng băng.

"Cục...cục... cục... tát"

Con boss vỗ cánh mấy cái, bay nhanh về phía tổ của mình, bỏ lại tất cả mọi người, một đạo tặc lập tức ẩn mình chạy nhanh đến chỗ hang ổ của nó.

Đề trứng xong, boss lại tiếp tục bay về phía bên này, Long Vu nhanh chóng tung kỹ năng Thuần Kích kéo lấy boss vốn chuẩn bị tấn công một mục sư gần đây, đạo tặc ở bên kia tranh thủ cơ hội bò lên tổ chim, cướp trứng, rồi liều mạng chạy về phía vách núi.

Vì trứng chim rất nặng nên tốc độ di chuyển của người kia bị giảm đi 50%, cậu ta bước từng bước nặng nhọc tranh thủ trong lúc con boss còn quay lưng về phía tổ chim, bởi vì lúc này là thời điểm nhạy cảm nhất trong việc giữ quái, và cũng là quy luật mà mấy đạo tặc rút ra được sau hơn chục lần bị diệt đoàn.

Lúc cột máu của boss chỉ còn 20%, một pháp sư vì sơ suất di chuyển chậm 1s mà bất hạnh bị đóng băng, cậu ta vừa uống thuốc bổ sung máu cố gắng cầm cự vừa thảm cầu khẩn trời phạt, nhưng xui xẻo vẫn tiếp tục không chịu buông tha, con chim kia bất ngờ vỗ cánh một cái thật mạnh, cậu ta lập tức bị thổi bay đi, mấy người chơi tấn công xa liền bắt đầu lo lắng, tấn công quái cũng theo đó mà rối loạn.

Diệp Từ vội vàng lên tiếng: "Bình tĩnh nào, chỉ mỗi một người thôi, tiếp tục đánh."

Cô còn chưa dứt câu, một trị liệu và Druid khác cũng bị thổi bay đi.

Cả đội càng lúc càng căng thẳng, Diệp Từ nhíu mày: "Những người còn lại tiếp tục đánh quái, miễn còn sống thì phải tập trung làm thật tốt công việc của mình."

Tuy Diệp Từ nói không lớn lắm, nhưng ngữ điệu có chút mạnh mẽ, sức ép vô hình lại xuất hiện khiến cả đội đang ồn ào xôn xao tích tắc sau liền yên tĩnh trở lại. Mặc dù tốc độ đánh quái đã bị kéo chậm lại nhưng những người khác đã bình tĩnh hoàn thành bổn phận của mình.

Khi cột máu của boss càng giảm, tốc độ quay của nó cũng càng lúc càng nhanh, và những người bị nó đánh chết hoặc thổi bay đi cũng càng lúc càng nhiều, có điều những người còn sống ai cũng tuân theo những gì Diệp Từ dặn dò, miễn là còn sống thì sẽ kiên trì.

Khi cột máu của boss chỉ còn 5%, số người còn sống sót chỉ còn mỗi một đạo tặc, chủ MT Long Vu, chủ trị liệu và Diệp Từ.

Vì để giảm bớt áp lực trị liệu, đạo tặc vốn luôn ẩn nấp ở sau lưng boss liều mạng tung kỹ năng, lên tiếng hỏi: "Chỉ huy, nếu bây giờ mình OT thì sẽ thế nào?"

"Nếu cậu OT thì xác suất đánh thắng boss sẽ cao hơn một chút."

Đạo tặc nghe thấy thế liền gật đầu, lấy ra một bình thuốc Bạo Nộ, liều mạng tấn công.

Diệp Từ tập trung nhìn con số cừu hận mà cậu ta kéo được đang không ngừng tăng lên.

34%, 47%, 59%, 71%, 88%, 97%

Sắp đến giới hạn OT rồi.

Diệp Từ nói: "MT và trị liệu tập trung chuẩn bị, nghe lệnh của mình thì lập tức thay đổi vị trí."

Cừu hận của đạo tặc vẫn tiếp tục tăng.

103%, 107%, 114%, 126%

OT

"Thay đổi." Lúc Diệp Từ thấy con số cừu hận phía trên đạo tặc hiển thị là 114% liền hô to thay đổi, chủ trị liệu và MT lập tức chạy đến chỗ của đối phương.

Cũng trong lúc này, con boss quay lưng về sau cắn đạo tặc một cái thật mạnh, vết thương trí mệnh này làm đạo tặc chết ngay liền tại chỗ, và sự hi sinh này của cậu ta đã giúp cả đội tăng 20% cơ hội chiến thắng.

Chủ trị liệu vừa thay đổi vị trí được mấy giây cũng ngã xuống khi cột máu của boss còn 3%

Long Vu hít một hơi thật sâu, sau đó lấy ra một bình máu uống ừng ực, các kỹ năng đồng loạt được sử dụng, kiên trì được sáu giây rồi cũng ngã xuống.

Lúc này, sự chú ý và hi vọng của tất cả mọi người đều dồn hết lên người Diệp Từ. Diệp Từ hít một hơi thật sâu, gọi lão Tam ra, đồng thời lùi về sau 25m.

Lão Tam có thể kéo dài thời gian được 15 giây, 15 giây với cô là đủ rồi.

Con boss này và Diệp Từ đều chuyên tấn công xa, thật ra đây là điểm bất lợi đối với Diệp Từ trong việc chiến đấu với nó, nhưng đã đến nước này thì chỉ còn cách liều mạng mà thôi.

Cô sử dụng hết các kỹ năng trong vòng 8,5 giây, thời gian còn thừa là 6,5 giây, thật may trong mấy kỹ năng có vài cái combo, cột máu của boss chỉ còn 1%

Có điều cái đầu với chiếc mỏ nhọn hoắt của boss đã hướng sát đến bên Diệp Từ, nó lướt nhanh qua lão Tam, Diệp Từ vội vàng tung người nhảy vọt về hướng vách núi phía sau tổ chim, kẻ đó đập mạnh lên vách đá lấy đà nhảy ra ngoài.

Cô vừa tăng tốc di chuyển vừa rút thanh Đoán Kiếm Độc Hạt ra đâm mạnh xuống cánh của con boss.

Trúng độc.

Lão Tam cũng đang đuổi theo boss, nó tung ra kỹ năng Trào Phúng lôi kéo cừu hận của boss.

Thời gian còn lại là 4 giây, cột máu của boss hiển thị 0,8%

Diệp Từ nhìn chút thời gian tung một kỹ năng trị liệu dành cho sủng vật về phía lão Tam, sau đó tăng tốc kéo gần khoảng cách ra hơn 25m, đồng thời không ngừng sử dụng các kỹ năng đánh vào boss.

Lúc này cô đã đổi thanh kiếm thành chiếc nỏ rồi, tốc độ bắn của Liệt Bì Gia Tốc Nỏ cực nhanh, so với những vũ khí trước đây Diệp Từ sử dụng thì nó hơi khó điều khiển một chút.

Con boss tức giận gào lên một tiếng, sau đó há miệng cắn lão Tam một cái thật mạnh, lão Tam bị nó cắn chết ngay lập tức.

Lần này Diệp Từ vô cùng bất ngờ, gay to rồi. Cô tiếp tục di chuyển duy trì khoảng cách 25m với con boss, đồng thời tấn công không ngừng.

Cô tấn công con boss với tốc độ rất nhanh, sức đánh cũng rất mạnh, nhưng lại không được lâu, thể lực của cô đang giảm xuống với tốc độ kinh khủng, nếu thể lực của cô giảm xuống dưới mức 10% thì tốc độ di chuyển của cô cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hiện giờ thể lực của cô còn 12%

Diệp Từ cố gắng giữ bình tĩnh, cô phải tỉnh táo mới có thể đánh ngã con boss này.

Cô ở bên này đã trở về trạng thái ổn định nhưng những người trong đội đã ngã xuống ở bên kia lại hồi hộp muốn chết, có điều bọn họ không ai dám lên tiếng nói gì, thậm chí còn không dám thở mạnh, giống như tất cả đều đã chết thật rồi vậy.

Boss còn 0,5% máu liền liều mạng vỗ cánh thật mạnh.

Diệp Từ thấy thể không kiểm được mà chửi thề mấy câu, cái quái quỷ gì đây? Đến giờ này mà còn vỗ cánh được sao?

Tích tắc sau, một cơn gió thật mạnh ập đến, thổi cô bay thật nhanh về phía vách núi.

Diệp Từ cố gắng giữ chiếc nỏ trong tay lên cao, nhắm thẳng vào boss, lòng thầm nhủ có lẽ đây là kỹ năng cuối cùng cô sử dụng trước khi chết.

Ầm

Cả người Diệp Từ đập một cái thật mạnh vào vách núi, cột máu ào ào giảm xuống, cuối cùng dừng lại ở mức 100 giọt.

Cả đội thở dài một hơi, lần này tiêu rồi.

Khi cơ thể Diệp Từ chuẩn bị tiếp đất, bỗng nhiên cột máu của cô trở về trạng thái căng đầy. Tình huống này làm cô vô cùng kinh ngạc, sau đó một lượng lớn điểm kinh nghiệm chảy ào ào vào bảng cấp độ của cô, khiến cô vèo một cái tăng đến 89% của cấp 20.

Bụp.

Trong lúc Diệp Từ còn mãi kinh ngạc, cô đã ngã ụcạch xuống đất, cũng may vị trí cô rơi xuống là tổ chim của con boss, lớp rơm được phủ khá dày nên cô không bị thương nặng lắm, dù vậy cột máu cũng giảm hơn phân nửa.

Lúc này thông báo của hệ thống bắt đầu reo vang.

"Chúc mừng công hội "Chiến Thiên Hạ" là đoàn thể đầu tiên thông qua phó bản Phế Tích Rét Lạnh, thưởng 800 điểm danh vọng công hội, 10000 điểm danh vọng tại các thành lớn trên thế giới, 5000 đồng vàng. Chúc ta sẽ mãi mãi ghi nhớ tên những vị anh hùng này."

"Chúc mừng "Công Từ U" đã chỉ huy đội ngũ "Chiến Thiên Hạ" thông qua phó bản Phế Tích Rét Lạnh bậc ác mộng, thưởng 300 điểm danh vọng thành Hắc Thạch, 3 điểm thiên phú. Nhận được danh hiệu "Ác mộng Phế Tích Rét Lạnh ngũ giáp", tên của cô ấy sẽ được ghi vào lịch sử của Vận Mệnh."

"Chúc mừng "Thủy Nguyệt Vô Thương" giành được thủ sát phó bản Phế Tích Rét Lạnh bậc ác mộng, thưởng 300 điểm danh vọng thành Hắc Thạch, 3 điểm thiên phú. Nhận được danh hiệu "Ác mộng Phế Tích Rét Lạnh ngũ giáp", tên của anh ấy sẽ được ghi vào lịch sử của Vận Mệnh."

"Chúc mừng "Long Vu" giành được thủ sát phó bản Phế Tích Rét Lạnh bậc ác mộng, thưởng 300 điểm danh vọng thành Hắc Thạch, 3 điểm thiên phú. Nhận được danh hiệu "Ác mộng Phế Tích Rét Lạnh ngũ giáp", tên của anh ấy sẽ được ghi vào lịch sử của Vận Mệnh."

Kênh thế giới ngay lập tức bị hàng loạt thông báo xuất hiện liên tục phủ kín hoàn toàn, cả thế giới im lặng sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Hoa Khai Lưỡng Đoá

Cuối cùng cũng qua. Lúc này ngoài mặt trời ra, Diệp Từ chẳng còn cảm nhận được gì nữa.

Cô cẩn thận nghĩ lại, ban nãy cột máu của cô bất ngờ vụt tăng quá nửa là nhờ kỹ năng trộm sinh mệnh của Liệt Bì Gia Tốc Nổ. Lần này đánh phó bản công nhận thu hoạch của cô cũng không tệ, riêng cái nỏ này thôi đã đáng tiền rồi, chỉ hơi đáng tiếc là chiếc Cung Băng Giá kia mới được cô khám lên mấy tấm giáp Thái Kỳ, phí thật.

Có điều tạm thời cứ cất tạm nó vào kho hàng, sau này có PK lấy ra dùng cũng được, hoặc nếu có ai quen chơi thợ săn cho họ dùng cũng được.

Trái ngược với Diệp Từ đang bận rộn suy nghĩ đủ thứ chuyện ở bên này, nhóm người Chiến Thiên Hạ ở bên kia vừa nghe thấy thông báo giành được thủ sát liền đồng loạt hô vang ở kênh đội ngũ. Sau đó nhao nhao hồi sinh, chạy đến trước mặt boss số 3 nhìn nhìn rồi mới chạy sang vây quanh ổ chim nơi Diệp Từ ngã xuống, ồn ào chúc mừng, không khí rộn rã đến nỗi khiến Diệp Từ cũng thấy vui lây, khoe miệng tươi cười rạng rỡ.

Lần này người sờ xác boss là Long Vu, quả nhiên rơi ra Nhiều Loạn Xạ Kích, ngoài ra còn có thêm mấy món trang bị màu lam nữa, có điều đều là thứ Diệp Từ không dùng được, mà cô cũng chỉ muốn lấy mỗi sách kỹ năng mà thôi. Từ này đến giờ Thủy Nguyệt Vô Thương vẫn luôn quan sát Diệp Từ, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi ngờ, anh ta suy nghĩ một lúc cuối cùng gửi cho cô một tin nhắn riêng: "Công Tử, lần này là khai hoang, làm sao cậu biết rõ cách đánh như vậy? Cậu đã từng tham gia Close Beta sao? Hay là..." Nói đến đây, anh ta dừng một chút mới nói tiếp: "Hay là cậu là người của tập đoàn Vĩnh Diệu?"

Diệp Từ mỉm cười thầm nghĩ, quả nhiên là sẽ có người thắc mắc. Đây là lý do tại sao cô không muốn giúp người khác đánh phó bản. Giúp người ngoài khai hoang, chẳng những ảnh hưởng đến lợi ích của cô mà những bí mật của cô cũng rất dễ bị lộ, cô đâu phải ba đầu sáu tay, làm sao có thể giải quyết mọi chuyện không để lại dấu vết được.

Mà giả sử nếu cô là Thủy Nguyệt Vô Thương, có người dẫn cô đánh phó bản dễ dàng thế này thì chắc chắn cô cũng sẽ thắc mắc y hệt như anh ta.

Ai bảo người nào trùng sinh cũng đều rất trâu bò? Bọn họ giỏi vì họ biết trước một số chuyện mà người khác không biết, nhưng đồng thời họ cũng sẽ gặp không ít phiền não, cụ thể nhất là chuyện làm sao che giấu được nguồn gốc những kiến thức hơn người kia, đây quả thật là một vấn đề vô cùng rắc rối.

Cũng may trước khi đánh phó bản, Diệp Từ đã nghĩ đến chuyện này rồi, cô nhìn thẳng vào Thủy Nguyệt Vô Thương, nửa thật nửa giả nói: "Minh đã từng xem video đánh phó bản này của Close Beta."

Vận Mệnh có từng mở Close Beta không? Cái này hiện giờ có trời mới biết.

Đáp án cho câu hỏi kia phải đợi ít nhất mấy năm sau mới rõ ràng được, Diệp Từ nhớ mình đã từng đọc được tin Vận Mệnh có mở Close Beta, những nhân vật làm mưa làm gió sau này đa số đều là những người từng được tham gia đợt Close Beta đó. Chẳng qua lúc bắt đầu, nhóm người bọn họ đều phải ký tên giữ bí mật suốt đời, nếu để lộ bí mật sẽ phải đền bù một số tiền rất lớn.

Tuy vậy, trong cộng đồng game thủ tham gia Vận Mệnh vẫn lưu truyền một câu chuyện rằng trên mạng có một trang web bí mật, trong đó có không ít video của đợt Close Beta, chỉ là có rất ít người tìm được chính xác địa chỉ của trang web đấy mà thôi. Còn về vấn đề trang web này có thật hay không, Diệp Từ cũng không biết, nhưng đa số người chơi đều tin tưởng nó thật sự tồn tại.

Quả nhiên Thủy Nguyệt Vô Thương cũng không ngoại lệ, cho nên khi anh ta nghe Diệp Từ trả lời liền lập tức nghĩ rằng cô là một trong những người may mắn được chơi thử Close Beta. Sau đó anh ta cũng không hỏi thêm gì, bởi anh ta biết rõ mình sẽ không khai thác được gì từ miệng Diệp Từ nữa.

Anh ta gạt đầu, những nghi ngờ trong lòng đều đã có câu trả lời thỏa đáng.

Lúc này trời cũng không còn sớm, cả đội sau khi rời khỏi phó bản đều bảo muốn đến quán rượu lớn nhất ở thành Hắc Thạch vui chơi một đêm, Diệp Từ nghe mọi người đề nghị chỉ biết xua tay từ chối, cái bụng đói của cô đã biểu tình từ nãy đến giờ rồi. Mọi người thấy hôm nay đúng là cô đã quá vất vả nên cũng không làm khó cô nữa. Sau trận chiến này, các thành viên tinh anh của công hội Chiến Thiên Hạ lại càng thêm nể phục cô, có không ít người chủ động thêm ID cô vào danh sách bạn tốt. Thủy Nguyệt Vô Thương đã sớm giao dịch thù lao với cô từ ban nãy, nên Diệp Từ chào tạm biệt cả đội rồi logout đi ăn.

Chiều nay phải ăn một bữa cơm thật ngon.

Sau khi Bạch Mạch nghe tin Diệp Từ chỉ huy đội Chiến Thiên Hạ giành được thủ sát cũng vui mừng hươu chân múa tay cứ như người giành được thủ sát là mình vậy. Kế đó lập tức thoát game, chạy sang phòng Diệp Từ chờ sẵn, đợi Diệp Từ logout xong liền dẫn cô ra ngoài ăn cơm.

Trên bàn đầy các món ăn, Bạch Mạch hết gấp rau lại gấp thịt, chén cơm của Diệp Từ cứ đầy vung như một ngọn núi nhỏ, ăn mãi mà không voi đi được.

Diệp Từ tuy rất thích ăn uống nhưng nhồi nhét nhiều như vậy thì bụng nào chịu cho nổi, ăn được một lúc liền gờ cờ trắng đầu hàng, Bạch Mạch ngồi cạnh tươi cười nói: "Bé cưng à ~~~, sau này đi đâu cũng phải dẫn anh theo nha, em xem anh tốt với em thế còn gì." Nói xong còn khuyến mãi thêm cho cô một cái nháy mắt.

"Anh diễn kịch thật vất vả rồi." Diệp Từ chớp mắt một cái, sau đó không chút do dự lật tẩy dáng vẻ giả nhân giả nghĩa của Bạch Mạch, và một trận cãi vã quy mô nhỏ giữa hai anh em lập tức nổ ra ngay trên bàn cơm.

"Rầm"

Một tiếng động thật lớn vang ra từ phòng họp của công hội Thiết Huyết Chiến Máu.

Chiếc bàn hình oval to thật to theo phong cách châu Âu ở giữa phòng đã bị Thiên Sơn Tà Dương vùng kiếm chém thành hai nửa, các mảnh gỗ vụn bay tứ tán khắp nơi. Không Tước Lam đứng gần đấy bị dọa giật mình hét to, chạy sang trốn sau lưng Linh Hào Tỳ Suồng.

Những người còn lại ai cũng đều tái mặt không dám lên tiếng.

Thiên Sơn Tà Dương tức giận thờ hồng học, tiếp tục cầm thanh kiếm chém lung tung mấy nhát nữa, cái bàn trà nhỏ nằm gần đấy liền bị chém vỡ tan tành, ngay cả mấy cái ghế dựa cũng bị đá bay đi.

Linh Hào Tỳ Sương vội vàng đứng dậy bảo Không Tước Lam đừng hét nữa, kể đó nhìn mấy người còn lại trong phòng, nói: "Còn đứng im đấy làm gì? Không mau giữ cậu ta lại."

Dường như đến lúc này mấy người kia mới giật mình có phản ứng, tất cả đồng loạt chạy lên người giữ tay, người giật kiếm, vất và lăm mới kìm Thiên Sơn Tà Dương lại được. Thiên Sơn Tà Dương bị giữ chặt, liên tục thờ hỗn hèn, một lúc lâu sau mới tỉnh táo, lớn tiếng nói: "Buông ra."

Mấy người kia nào dám nghe lời, sợ buông ra hẳn lại phát điên lên nữa, đành đưa mắt nhìn Linh Hào Tỳ Sương.

"Có phải lệnh của hội trưởng cũng không ai muốn nghe nữa không?" Thiên Sơn Tà Dương tức giận nói.

Linh Hào Tỳ Sương vội vàng nháy mắt với mấy người kia, bọn họ lập tức buông Thiên Sơn Tà Dương ra, sau đó trốn vào một góc, sợ đưa mặt ra sẽ bị biến thành vật hi sinh.

"Thiên Sơn..." Linh Hào Tỳ Sương không biết nên nói gì cho phải.

Thiên Sơn Tà Dương đứng thẳng dậy, chỉnh sửa lại quần áo, ngắt lời Linh Hào Tỳ Sương, lạnh lùng nói với Đạm Từ và Thiên Khảo vẫn luôn cúi đầu từ nãy đến giờ: "Con mẹ nó, tôi thật không biết nói sao với hai người nữa, ban đầu tôi phát hiện cô ta giỏi, cho cô ta làm tổng chỉ huy, hai người bắt nạt bảo cô ta không có công hiến gì cho công hội, phản đối nhiệt tình, bây giờ mờ to con mắt ra mà xem kết quả các người phản tôi tốt như thế nào?"

Đạm Từ và Thiên Khảo Vạn Giáng không dám ho he lên tiếng, Thiên Sơn Tà Dương thấy hai người họ im lặng lại càng tức điên lên: "Hai người hôm đó nói với tôi thế nào còn nhớ không? Lúc tôi bảo cho cô ta chỉ huy, Đạm Từ, cậu còn nhớ đã nói gì không? Bây giờ thế nào? Mặt mũi boss số 1 thế nào chúng ta còn chưa thấy được mà người ta đã giúp Chiến Thiên Hạ đánh qua bậc ác mộng rồi kia kìa."

Đạm Từ lại càng cúi đầu thấp hơn.

Thiên Sơn Tà Dương dường như vẫn chưa chửi xong, hẳn ta sai bước đến trước mặt hai người kia, nắm áo Đạm Từ kéo lên, nhếch môi chế giễu: "Ngày hôm qua Công Tử U còn là người của chúng ta thế mà hôm nãy đã giúp người khác giành thủ sát, còn là bậc ác mộng nữa, không phải hai người bảo cô ta không có bản lĩnh sao? Không phải bảo dù là cô ta cũng phải chịu thua sao? Không phải bảo cô ta chỉ biết lo cho mình, lạnh lùng vô tình sao? Còn nhớ những lời này hay không?"

Đạm Từ bị người ta chửi té tát vào mặt thật lòng cũng có chút âm ức, hẳn nuốt nước miếng nhỏ giọng thì thầm: "Bọn mình có nói thì quyết định cũng là ở cậu mà..."

"Vậy ý cậu mọi chuyện là do lúc ấy tôi quá tin tưởng hai người có đúng không? Các người không muốn cho cô ta làm tổng chỉ huy, được thôi, tôi không cho cô ta làm. Các người không cho cô ta chỉ huy, tôi cũng nghe theo, bây giờ vấn đề lại là do tôi, từ tôi mà ra à?" Con giận của Thiên Sơn Tà Dương đã đến mức không thể khống chế nữa rồi, câu cuối cùng gần như rống lên chứ không còn là nói to tiếng nữa.

Phòng hội nghị lại chìm vào im lặng, tuy ai cũng biết rõ ràng Thiên Sơn Tà Dương đang trốn tránh trách nhiệm, nhưng không người nào dám lên tiếng, bây giờ xen vào chẳng khác nào tự chuốc rắc rối.

Một lát sau, có người chạy vào báo cáo, nội dung là từ lúc Công Tử U rời khỏi công hội, số người rút khỏi không ngừng tăng lên. Bọn họ vất và lăm mới đẩy nhân số đạt mức công hội bậc ba, tình hình này có lẽ sắp bị giáng cấp rồi.

Tin tức này tựa như đổ thêm vào vào lửa, hỏa vô đơn chí.

Hai mắt Thiên Sơn Tà Dương đỏ bừng lên, hẳn trừng mắt nhìn người vừa vào báo cáo, rống to: "Cút ra ngoài."

Người kia vội vàng chạy khỏi phòng họp, rõ ràng cũng không muốn làm bao cát để người ta trút giận.

Đội người kia lui hẳn ra ngoài, Thiên Sơn Tà Dương đưa mắt nhìn những người trong phòng, càng nhìn càng giận: "Cút hết ra ngoài cho tôi." Tất cả những người kia như được đại xá, đồng loạt chạy hết ra ngoài, có điều chưa kịp rời khỏi đã nghe Thiên Sơn Tà Dương nói tiếp: "Đạm Từ, Thiên Khảo, tôi không cần biết hai người dùng cách gì, trong vòng một tuần phải qua được Phế Tích Rét Lạnh, nhất định phải thành công."

Cả hai ừ ừ cho có lệ rồi tiếp tục chạy.

Linh Hào Tỳ Sương thấy mọi người đều rời khỏi, thờ dài một hơi nói: "Thiên Sơn, bỏ đi, chuyện đã đến nước này..."

Thiên Sơn Tà Dương lại đưa tay ngăn lại: "Tỳ Sương, mình muốn yên tĩnh một lúc."

Linh Hào Tỳ Sương thấy thế cũng không nói nữa, đành gật đầu rời khỏi. Thiên Sơn Tà Dương ngồi một mình trong căn phòng bừa bộn, hai mắt nhìn ra khoảng không ở xa xa, ánh mắt lạnh lùng lộ rõ vẻ nham hiểm.

Điệp Từ ngủ một giấc thật say, lúc cô tỉnh dậy đã qua giờ cơm trưa. Bạch Mạch đã vào game từ lâu rồi, cô làm bừa vài thứ lót dạ sau đó cũng vào theo. Cô vừa đăng nhập vào liền phát hiện công hội của mình không biết từ lúc nào đã có không ít người.

Lưu Suồng, vợ chồng Tay Nhỏ, Mưa Đứng Lúc, Cánh Gà Xảo Cay, Buồng tay cô ấy ra, Ước mơ cao 1m7, Minh Nguyệt Tinh... rất nhiều người cô quen hoặc không quen. Mấy người họ thấy cô đến liền rối rít chào hỏi, nào nhiệt vô cùng.

Diệp Từ vừa kinh ngạc chào họ, vừa tò mò không thôi: "Sao các cậu lại vào đây?" Theo cô biết, trong số những người ở đây có rất nhiều người không thích vào công hội đấu.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thung Lũng Mạc Nhược

Mọi người mồm năm miệng mười tranh nhau nói, song các câu trả lời đều chỉ về một mục tiêu - Mạc Thủy Thâm.

Diệp Từ cảm thấy chuyện này thật sự kỳ lạ, vội vàng tìm Mạc Thủy Thâm để hỏi cho rõ: "Những người này đều là anh mời vào? Anh quen họ sao?"

Mạc Thủy Thâm bật cười nói: "Em đúng là cả đời thông minh mà lại một phút hồ đồ, anh dĩ nhiên chỉ quen bạn của anh thôi, còn bạn của em trừ Lưu Suồng ra anh có quen ai nữa đâu."

Diệp Từ càng nghe càng không hiểu, nếu đã không quen biết nhau làm sao họ lại vào công hội này?: "Là tự họ xin vào công hội của chúng ta?"

"Nào phải thế." Mạc Thủy Thâm ra vẻ thần bí, cười cười nói: "Thật ra mọi chuyện đơn giản thôi, anh chỉ gửi một tin nhắn ở kênh thế giới, bảo ai là bạn của Công Từ U thì PM anh, vậy đấy."

"Sau đó bọn họ liền PM anh?"

"À, anh nhận được nhiều tin nhắn lắm, nhưng hàng thật thì chẳng có bao nhiêu. Anh hỏi bọn họ mấy câu là biết ngay người nào thật sự quen biết em." Mạc Thủy Thâm vừa nói vừa xoa xoa hai bàn tay: "Gái à, quan hệ của em đúng là không chê vào đâu được, cả cái cậu Buồng Tay Cô Ấy Ra đứng đầu bảng xếp hạng cấp bậc cũng biết em nữa..."

Diệp Từ càng nghe càng đen mặt, với tính cách của cô thì chắc chắn cả đời này sẽ không bao giờ làm được những chuyện như kia, mà về mặt của Mạc Thủy Thâm dường như không hề có chút áp lực nào, cô thờ dãi nói: "Anh làm vậy không sợ mang đến phiền phức sao?"

Nghe Diệp Từ nói thế, Mạc Thủy Thâm dờ cả người, đôi môi hết mở lại khép, có điều trên đây lúc nào cũng đầy ý cười, anh chàng theo thói quen đưa tay sờ đầu Diệp Từ, nói: "Em lo xa quá rồi. Tiểu Từ à, đây là trò chơi, cũng là sân khấu của em, em không cần e dè nhiều như vậy, cứ thoải mái vui chơi là được. Trò chơi mà, phải tung hứng bừa chứ."

"Em không bảo là không vui, em chỉ cảm thấy anh làm như vậy có chút..." Diệp Từ không sao diễn tả được cảm xúc của mình lúc này, chỉ có cảm giác nó không ổn thỏa lắm.

Mạc Thủy Thâm lại lắc đầu: "Nếu có phiền phức thì khi nào nó xuất hiện chúng ta sẽ tìm cách giải quyết, bây giờ em lo lắng được gì? Dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ có ca ca ở cạnh em."

Diệp Từ nhìn chằm chằm Mạc Thủy Thâm, cuối cùng cũng mỉm cười. Vâng, đây mới là Bạch Mạc, đây mới là Mạc Thủy Thâm.

Thích quen biết nhiều người, thích ở một không gian rộng lớn, bất kể làm gì cũng đều thoải mái, vô tư. Đây là dạng người hoàn toàn trái ngược với Diệp Từ, với anh không hề có khái niệm không thể hoặc không được, càng không có suy nghĩ tiêu cực u ám. Ở cạnh những người như vậy thì dù ít hay nhiều, thế giới của bạn cũng sẽ sáng bừng lên.

"Anh đi luyện cấp đã, Buồng Ra chỉ cho bọn anh mấy chỗ luyện cấp rất tốt, mọi người quyết định cùng lập nhóm đi đánh quái." Bạch Mạc cười toe toét nói, nụ cười của anh tươi đến nỗi không ai có thể u sầu được.

Tổ đội đánh quái này tính ra cũng thật lớn, trừ Diệp Từ ra, tất cả những người còn lại trong công hội đều tham gia, tuy số lượng chỉ mười mấy người nhưng đi cùng nhau lại khá là đồ sộ. Diệp Từ nhìn công việc công hội giao cho mình liền kháng nghị mãnh liệt, nhưng kết quả lại nhận được sự khinh bỉ đồng lòng của những người khác. Sau đó, cả công hội đều đi luyện cấp, để lại một mình Diệp Từ với nhiệm vụ vô cùng cao cả - giữ nhà.

Diệp Từ rảnh rỗi lật xem danh sách các thành viên, bỗng nhiên chợt nhớ đến một người, thế là mở ngay danh sách bạn tốt, thật may người nọ cũng đang online, cô liền gửi đi một tin nhắn riêng.

"Có ở đây không?"

Đối phương lập tức trả lời: "Có."

"Cậu có vào công hội chưa?"

Vấn đề này làm Thạch Hoa Quả hơi buồn bã. Vì cấp bậc của cô còn thấp, chưa thể học được thuật trị liệu nên không có đội nào muốn dẫn cô theo, cuối cùng cô chỉ có thể tự luyện cấp, khó khăn lắm mới lên được cấp 18. Mà lúc này, chẳng những cô chưa được học kỹ năng trị liệu mà bạn bè cũng không có nhiều, đừng nói chi đến chuyện vào công hội.

"Chưa."

"Hả?" Diệp Từ khá bất ngờ, dạng mực sù xuất sắc cỡ Thạch Hoa Quả, chỉ cần cùng tổ đội đánh chung nhất định sẽ không bỏ qua một cao thủ như vậy, nhất là cô ấy còn được cô tặng quyền kỹ năng Thuật Phục Sinh nữa chứ, sao lại không có công hội được?

Thạch Hoa Quả thấy Diệp Từ bất ngờ lại càng buồn rầu hơn, cô thở dài nói: "Vì không ai chịu chung đội với mình nên mình toàn luyện cấp một mình, sau đó cũng quen như vậy luôn."

"Đừng nói... cậu chưa từng đánh phó bản nhé."

"Hic..."

Lần này đến lượt Diệp Từ không nói nên lời, quả nhiên cao thủ luôn phải trưởng thành trong gian khổ...

"Có muốn vào công hội của mình không, mấy người bọn họ đều cùng đi luyện cấp." Diệp Từ nói xong liền gửi lời mời gia nhập công hội.

Thạch Hoa Quả không cần suy nghĩ lập tức đồng ý. Nguyên nhân thì có rất nhiều, thứ nhất Công Tử U từng tặng cô quyền sách kỹ năng Thuật Phục Sinh này, thứ hai cô biết rõ game Vận Mệnh không có công hội là không được, chỉ tiếc tính cô không dễ nói chuyện cho lắm, bảo cô chủ động đi tìm công hội thật xấu hổ không thôi, bây giờ Công Tử U mời, làm sao cô từ chối được?

Thêm Thạch Hoa Quả xong, Diệp Từ lập tức gọi Mạch Thủy Thâm về đón người. Thạch Hoa Quả nghe thấy thế vội vàng từ chối: "Không cần không cần, để tự mình đi tìm họ được rồi." Đây là lần đầu tiên cô chơi game, nên cũng có thể xem là lần đầu tiên đánh theo nhóm, không khỏi có chút căng thẳng.

Mạch Thủy Thâm cười nói: "Có gì đâu, tất cả đều là người một nhà, cậu chờ chút mình đến ngay đây." Diệp Từ đợi Mạch Thủy Thâm đón người xong lại tiếp tục gửi thêm một tin nữa cho Mạch Thủy Thâm, nói rõ cho anh biết mọi chuyện về Thạch Hoa Quả, để anh giúp Thạch Hoa Quả luyện các kỹ năng trị liệu thật tốt.

Mạch Thủy Thâm dĩ nhiên vỗ ngực đồng ý.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, Diệp Từ đang chuẩn bị về thành Hồng Hồ làm nhiệm vụ hàng ngày thì bỗng nhiên bên tai vang lên thông báo của hệ thống.

"Trang bị của bạn xuất hiện biến hóa kỳ lạ, xin cẩn thận chú ý."

Diệp Từ đọc thông báo xong lập tức nghĩ đến chiếc nhẫn thần bí của mình, cô mở ngay bảng thông tin ra xem lại thuộc tính của nó.

Chiếc nhẫn thần bí

Trang bị màu xám

Sức mạnh: +2

Cấp bậc trang bị: 0

Có thể tiến hóa

Thông tin so với trước đây không có gì thay đổi, chỉ là bên dưới phần thuộc tính xuất hiện thêm một hàng chữ nhỏ: Chiếc nhẫn này dường như có biến hóa kỳ lạ, có thể chuyên gia tộc người lùn Lappidith ở thung lũng Mạc Nhược sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.

Chiếc nhẫn này từ lúc đánh phó bản thần bí kia xong luôn được Diệp Từ đeo trên tay, cô vốn định nghiên cứu thử xem có dấu vết chỉ dẫn cách để nó tiến hóa không, chỉ tiếc là cô tìm mãi mà không có manh mối gì, sau đó vì xảy ra nhiều chuyện quá rồi cũng quên luôn, mãi đến hôm nay thấy thông báo của hệ thống mới chợt nhớ đến.

Chuyện này thật sự làm Diệp Từ có chút kích động, đừng quên lúc NPC Frodo giao chiếc nhẫn này cho cô có bảo rằng nó có liên quan không nhỏ đến đại ma vương Naga, thậm chí còn có thể là chìa khóa mở ra bảo tàng của Naga nữa.

Bây giờ tạm thời không bàn đến chuyện đây có phải thật hay không, chỉ riêng hai chữ bảo tàng đã đủ làm Diệp Từ hưng phấn muốn điên rồi.

Cô không suy nghĩ nhiều nữa, tăng tốc làm cho xong nhiệm vụ hàng ngày rồi nhanh nhanh chạy đến thung lũng Mạc Nhược. Trước khi đi cô cũng không quên dặn Mạch Thủy Thâm dẫn những người có trang bị hơi kém đi đánh phó bản cày đồ tốt.

Thung lũng Mạc Nhược là tên gọi khu vực nằm ở tận cùng phía bắc đại lục phía Đông.

Nếu Diệp Từ cưỡi ngựa từ thành Hồng Hồ này, với tốc độ di chuyển ấy thì phải ít nhất mất 5 ngày tính theo thời gian trong trò chơi mới đến được. Không những vậy, khu vực ấy còn có rất nhiều điểm luyện cấp dành cho người chơi từ cấp 40-60, Diệp Từ muốn đi qua phải thật sự cẩn thận.

Thế nên dù rất nóng nực nhưng với tiêu chí an toàn là trên hết, Diệp Từ chỉ có thể vừa đi vừa ngắt giả chết, sẵn tiện ghi nhận địa điểm chuyên chở, hoặc nếu thuận tiện thì hái ít thảo dược, khi đến được thung lũng Mạc Thược đã là chuyện của 7 ngày sau.

Trong bảy ngày này, bảng xếp hạng cấp bậc của game Vận Mệnh không có thay đổi gì cả, cũng không có ai thăng cấp, chỉ có cột % cấp bậc tăng lên không ít mà thôi.

Mặc dù cảm giác thân là người trùng sinh mà thứ hạng cấp bậc rơi xuống nhiều như vậy thật sự không thoải mái lắm nhưng Diệp Từ đã suy nghĩ kỹ, chuyện quan trọng trước mắt phải tìm cho được Lappidoth để người nọ kiểm tra chiếc nhẫn của cô rồi mới tính đến những chuyện khác.

Thung lũng nơi Lappidoth là một vùng trải dài cây trái sai trĩu quả, tuy những cây cối này đều là cây dại nhưng quả của nó lại có một màu vàng rực rỡ, khiến cho cảnh vật ở đây như ánh lên một màu sáng chói. Có điều nếu bạn cho rằng nơi nào cảnh đẹp nơi ấy sẽ an toàn thì bạn nhầm to rồi.

Nơi này nghe đồn là nơi ẩn cư của một siêu cấp đạo tặc, những chuyện khác có thể không chắc nhưng đảm bảo xung quanh đây sẽ có không ít cạm bẫy, hơn nữa quái đều là từ cấp 65 đến cấp 76, quái bình thường có, tinh anh có, thậm chí cả boss tự do cũng có không ít, còn ai dám bảo không nguy hiểm nữa không?

Diệp Từ cũng vì bản thân đã học được kỹ năng ngắt nên mới dám mạo hiểm chạy đến đây, nếu không dù cô có biết chắc nơi này có lợi ích to lớn cũng sẽ không chạy đến chịu chết.

Đồng thời vì đến đây, trước khi đi cô đã cộng full điểm thiên phú cho hai kỹ năng sinh tồn chuyên dùng để ẩn nấp, như thế thì hệ số an toàn khi tiềm hành và tốc độ tiềm hành cũng sẽ tăng lên.

Trong game Vận Mệnh, đối với quái đồng cấp hoặc chênh lệch trên dưới 5 cấp thì khoảng cách an toàn với bọn chúng là 5m, còn chênh lệch từ 5 cấp trở lên, khoảng cách an toàn là 10m, trên mười cấp thì 15m. Nói cách khác, với cấp bậc hiện giờ của Diệp Từ, cho dù trong trạng thái ẩn nấp đi nữa, chỉ cần cô đến gần quái 15m thì sẽ bị phát hiện ngay, sau đó kết quả dĩ nhiên là về thành đường sức.

Cũng may Diệp Từ đã biết đại khái vị trí của Lappidoth, cho nên trên đường đi chỉ cần thấy quái ở xa xa là cô chọn đường vòng ngay, chịu khó đi xa một chút mới có thể toàn mạng mà đến được chỗ sâu nhất của thung lũng Mạc Nhược.

Cảnh vật nơi này có chút khác so với bên ngoài.

Ngoài kia nơi nơi đều là cây sai trĩu quả, nhưng bên trong này lại rất khô cằn. Thậm chí dưới mặt đất còn có từng mảng đỏ sậm, trong không khí thoang thoảng mùi như mùi dầu máy động cơ.

Diệp Từ thật sự cũng cảm thấy bội phục mình, trước đây cô chỉ đến chỗ này một lần thôi, lại còn là tránh công hội khác chặn đánh nữa, thế mà cô vẫn còn nhớ rõ vị trí của khu vực kia.

Cô khịt khịt mũi mấy cái, tiếp tục đi sâu vào trong, mùi dầu máy càng lúc càng nồng, lát sau, cô đã đến trước một cái hang động thấp thấp be bé.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Oan Gia Ngõ Hẹp

Cô vui mừng kích động đang định tiến vào bên trong, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc, cả người cô lập tức cứng đờ, lòng thầm hét to không ổn rồi...

Cảm giác này quá quen thuộc.

Âm thanh đó chắc chắn là từ một dạng đạn pháo, loại vũ khí có kèm theo tác dụng đông cứng giác quan ư? Ngay lúc Diệp Từ nghe thấy tiếng động lạ kia, trong đầu cô đã liên tưởng đến một thứ...

Là thuốc nổ.

Trong vận mệnh, những người chơi học kỹ năng xây dựng có thể chế tạo cả súng ống đạn dược, ví dụ như bom, mìn, lựu đạn, thậm chí là thuốc nổ uy lực mạnh nữa. Có điều ở vùng hoang vắng này làm sao lại có người rảnh rỗi đến chôn thuốc nổ? Chỉ có duy nhất một khả năng... đây là chuyện tốt từ NPC rồi.

Diệp Từ thầm thở dài mấy hơi, quả thật là do cô không cẩn thận, đã biết thung lũng Mạc Nhược là nơi ẩn cư của một cao thủ đạo tặc và đồng thời cũng là nơi nghiên cứu của một người lùn chuyên về kỹ thuật xây dựng, làm sao có thể thiếu những thứ như thuốc nổ này được.

Có điều giờ nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa, chuyện Diệp Từ phải làm ngay lúc này là tìm cách nhanh chóng thoát khỏi thuốc nổ dưới chân và giảm độ tổn thương đến mức thấp nhất.

Thuốc nổ được NPC chế tạo và thuốc nổ của người chơi bình thường hoàn toàn không thể so sánh với nhau, đặc biệt là sản phẩm từ chuyên gia Lappidoth nữa, lực sát thương của nó không được 10 thì cũng mất 9 phần. Diệp Từ chậm chậm ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, đây là cách cô giúp mình trở về trạng thái bình tĩnh, cô tuyệt đối không muốn lần chết đầu tiên của mình lại trong tình huống lảng xẹt như thế này.

Cô đưa mắt nhìn quanh bốn phía, tìm xem có vật nặng nào có trọng lượng gần bằng mình không, nếu may mắn tìm được, có khi cô lại có thể toàn mạng thoát thân. Chậm chú tìm kiếm một lúc, vật cần thì không thấy, nhưng lại phát hiện xa xa có một tín hiệu nguy hiểm đang tiến rất nhanh về phía cô.

Tốc độ di chuyển của mối nguy hiểm kia nhanh một cách đáng sợ, lúc Diệp Từ phát hiện ra hấn, hấn đã chạy đến ngay phía sau cô rồi.

Là một đạo tặc.

Ngay khi đạo tặc kia vung dao găm đâm thẳng xuống sau ót Diệp Từ, Diệp Từ liền hơi nghiêng người, khéo léo tránh khỏi một chiêu trí mạng.

Cô quay đầu lại muốn nhìn xem người vừa tấn công mình là ai, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác thật kỳ lạ, người kia trông rất quen mắt, dường như cô đã gặp ở đâu rồi, kể đến cô thấy trên ngực hấn ta đeo một huy chương hoàn toàn khác với huy chương của cô, cô liền lập tức sáng tỏ, đây là người của hai đại lục liên minh Tây - Bắc.

Hiện giờ không phải là tình huống thích hợp để PK, tạm thời cô vẫn chưa thể cử động, như thế làm sao có thể sử dụng được vũ khí tấn công xa, mà điều này cũng đồng nghĩa với việc lực sát thương của cô giảm xuống một mức thật lớn. Hơn nữa khu vực quanh đây có khác bãi thuốc nổ chút nào đâu, nếu cô cho lão Tam ra, chẳng may nó di chuyển lung tung đập trúng thuốc nổ thì chết cả đám.

Trong lúc Diệp Từ bận rộn tính cách giải quyết với đạo tặc kia một cách chu toàn, bỗng nhiên bên tai lại vang lên tiếng răng rắc, sau đó cô liền thấy đạo tặc bất động y hệt mình, đôi mắt bên dưới mặt nạ bảo hộ của hấn gần như biểu lộ rõ ý nghĩ: "Sao xui vậy trời?"

Ha ha, đây rõ ràng là trời cũng giúp mình. Dù bản thân vẫn còn chưa thoát hiểm nhưng tự dưng có người đến làm đệm lưng cho mình, tâm trạng của cô dĩ nhiên cũng tốt hơn nhiều. Cô nói với giọng điệu thích thú: "Cái này người ta gọi là sao nhỉ? Ổi hiền gặp lành, ác giả ác báo, quả báo đến ngay trước mắt rồi đây thấy chưa?"

Giọng điệu châm chọc của Diệp Từ làm gã đạo tặc đại lục liên minh Tây - Bắc kia khó chịu không thôi, hấn ngừng đầu nhìn chằm chằm kẻ thù đối diện, gương mặt đang nhăn nhó chợt tái đi, lát sau mới thâm rủa: "Má ơi đúng là xui tận mạng, sao lại đụng trúng ôn thần này nữa rồi."

Diệp Từ nghe hấn nói thế trong lòng có chút khó hiểu, theo giọng điệu của hấn thì hấn có quen mình sao? Cô lại nhìn thật kỹ hấn một lần nữa, lát sau không kiếm được mà bật cười ha ha: "Ồi trời ơi, tôi còn tưởng là ai, hóa ra là người, haha"

Người này còn ai khác ngoài gã đạo tặc đánh lén Diệp Từ ở vùng đất Hoang Vu ngày trước, khi đó hấn đánh lén thất bại còn bị Diệp Từ canh xác giết thêm vài lần, cô và hấn ta đúng thật là có duyên nha, không ngờ còn có thể gặp lại, mà còn gặp ở một nơi thế này nữa.

Cả hai mắt to nhìn mắt nhỏ, nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng vì tình huống không thuận lợi nên đành tạm đình chiến, tiếp tục PK chỉ bằng tìm cách thoát khỏi đám thuốc nổ này không phải tốt hơn sao?

Diệp Từ rút thanh Đoàn kiếm Độc Hạt ra cầm trên tay, chỉ vào đạo tặc: "Người là người đại lục Tây - Bắc, ba lần bốn lượt chạy sang bên đại lục phía Đông của bọn ta làm gì?"

Đạo tặc hừ một tiếng, xem ra lần thứ hai chạm trán Diệp Từ khiến hấn khó chịu không ít: "Đương nhiên là vì nhiệm vụ, nếu không ai mà rồi hơi đến chỗ đồng khô cỏ cháy này của các người." Sau đó hấn trừng mắt nhìn Diệp Từ, nói tiếp: "Cô là lính đánh thuê à? Tôi đến đâu cô cũng đánh hơi tìm đến thế hả?"

Cả hai đều là dạng cáo già lão luyện, trong tình huống không thể cử động cũng có thể tìm ra niềm vui giải trí. Quá trình đối đáp tiếp tục anh một câu tôi một câu, người này chế giễu, người kia cười nhạo, cuối cùng gã đạo tặc hết hơi hết sức giờ cò trắng đầu hàng, thờ dài nói: "Tôi đàn ông không so với phụ nữ, tạm thời tìm cách thoát khỏi bãi thuốc nổ này rồi xử lý cô sau."

Diệp Từ cười khinh bỉ: "Có giỏi thì đến mà giết tôi này, mồm mép thế được tích sự gì."

Đạo tặc kia tức giận trừng mắt nhìn Diệp Từ, rồi lại thờ dài nói: "Thuốc nổ ở đây uy lực mạnh vô cùng, tôi bị nổ chết một lần rồi."

Uy lực của thuốc nổ kia dĩ nhiên Diệp Từ biết rõ, nhớ ngày trước khi cô đến đây đã là một pháp sư cấp 85, thế mà không cẩn thận đập trúng thuốc nổ, cột máu cạn sạch chỉ còn vài giọt mà thôi, nói chỉ lúc này cô chỉ mới đến cấp 20. Cô suy nghĩ một lát, nói: "Người có đoàn kiếm không?"

"Có."

Diệp Từ không nói thêm nhiều, ngồi xổm xuống: "Bây giờ chúng ta dùng đoàn kiếm đâm vào ngòi nổ bên trong gói thuốc nổ dưới chân đối phương, sau đó cùng nhảy ra."

Hiện giờ chỉ còn duy nhất cách này, đạo tặc kia dĩ nhiên không từ chối, hắn cũng ngồi chồm hỏm xuống, rút ra một thanh đoản kiếm, sau đó cả hai từ từ đâm xuống mặt đất bên dưới giày của đối phương, từ từ tìm ngòi nổ bên trong.

Quá trình tìm kiếm này không được dùng nhiều sức, nếu không cẩn thận thì bùm một cái nổ tang tành, cho nên phương pháp nghe có vẻ đơn giản nhưng quá trình lại không hề dễ dàng.

Cả hai tìm kiếm, một lúc lâu sau rốt cuộc thanh đoản kiếm cũng đề được ngòi nổ xuống.

"Cô cẩn thận đấy, đừng đề mạnh quá, không thì nổ chết bây giờ." Đạo tặc có vẻ rất không tin tưởng Diệp Từ, có điều thấy ánh mắt đáp trả lạnh lùng của đối phương liền im ngay, sau đó lại nói: "Tôi đếm ba tiếng, sau đó cùng nhảy ra."

"Ừ."

Đạo tặc nghe Diệp Từ trả lời liền bắt đầu đếm số, Diệp Từ hít sâu một hơi, đồng thời liếc mắt quan sát tình hình xung quanh. Cô vừa tìm vị trí an toàn để rơi xuống, vừa nghĩ cách lát nữa dùng để đối phó đạo tặc kia.

Cô suy nghĩ thế không phải vì giấu đồ bìm leo, mà vì cả hai vốn ở hai thế đối địch nhau, điều này đồng nghĩa với chuyện dù có hợp tác cũng không thể tin tưởng quá được, làm sao dám chắc người ta không có suy nghĩ xấu, cái gì cũng phải cẩn thận là trên hết. Trò chơi thật sự chẳng khác cuộc sống bên ngoài một chút nào, thậm chí còn có thể xem đây là một xã hội thu nhỏ, mà trong xã hội thì loại người nào cũng có, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Diệp Từ lặng lẽ đánh dấu đạo tặc, như thế thì lát nữa nếu có biến cô sẽ có thể nhanh chóng xử lý hắn.

Đương nhiên, đạo tặc kia chắc hẳn cũng sẽ làm như vậy.

"Một... hai... ba."

Ba tiếng đếm vừa dứt, cả người Diệp Từ lập tức lui nhanh về sau như một viên đạn được bắn khỏi nòng súng, sau đó rơi xuống điểm mà cô đã chọn ban nãy. Bên tai cô liền vang lên hai tiếng nổ mạnh, sau đó nào là đá vụn, mảnh thuốc nổ, bụi mù... bay tứ tán khắp nơi. Diệp Từ vốn tự tin vào độ nhạy cảm của mình nhưng lúc này cũng chỉ có thể chịu thua, căn bản không thể tránh được, hay nói đúng hơn là không có chỗ an toàn mà trốn, cột máu của cô bắt đầu giảm xuống.

Cô lách người né tránh không ngừng, đồng thời cũng di chuyển đến gần một tảng đá lớn, nấp sau lưng nó, tuy nhiên dù có tảng đá che chắn nhưng cô vẫn bị những thứ kia bắn trúng không ít, cột máu lại tiếp tục giảm. Cô vội vàng lấy ra một bình màu đỏ thẩm rót vào miệng, cột máu liền tăng lên, nếu không cứ tiếp tục tình hình này thì cô chết là cái chắc.

Các vụn đá, mảnh thuốc nổ bay tán loạn một lúc rồi biến mất, thay vào đó là từng cơn tro bụi thổi ào ào khắp bốn phương tám hướng, lượng bụi dày đặc này khiến tầm nhìn của Diệp Từ giảm xuống đến 50%, cô không thể nhìn thấy rõ những thứ ở xa nữa, nên không cách nào có thể xác định được vị trí của đạo tặc kia một cách chính xác.

Cũng may ban nãy cô đã đánh dấu đạo tặc, nên giờ chỉ cần tập trung một lúc là có thể tìm được vị trí của hắn một cách đại khái.

Hắn ta đang nấp sau tảng đá cách chỗ Diệp Từ đang nấp chừng 43m, hướng 8 giờ. Tảng đá kia có kích cỡ và độ cao tương tự như tảng đá mà Diệp Từ đang nấp, cho nên bây giờ cô không chiếm được ưu thế cũng không phải là tình huống xấu lắm.

Chẳng qua với khoảng cách 43m và tầm nhìn hạn chế như lúc này, thật sự có chút khó khăn, tên bắn ra rất dễ bị gió thổi lệch hướng. Diệp Từ lấy Liệt Bì Gia Tốc Nổ ra, kiểm tra tốc độ gió một chút, sau đó bắn một mũi tên về phía đạo tặc.

Đạo tặc bên kia cũng đồng dạng bắn một mũi tên đến chỗ cô, Diệp Từ rõ ràng nghe thấy có tiếng gió rít gần sát bên tai, cô lập tức mình bạch đối phương cũng đã bắt đầu tấn công mình, cô dựa theo tiếng gió rít ban nãy suy đoán lại vị trí của đạo tặc, sau đó nhanh chóng di chuyển sang chỗ khác, nháy mắt sau, chỗ Diệp Từ nấp ban nãy có một mũi tên cắm xuống.

Chiến đấu trong tình huống bụi bay mù mịt thế này, ngoài nhạy cảm ra còn phải cần có một sự hiểu biết nhất định về mặt thao tác.

Mà trong chức nghiệp thuộc hệ chiến đấu, thuộc tính của đạo tặc và thợ săn về cơ bản đều giống nhau, cùng có độ nhạy cảm cao, cùng giỏi giữ thăng bằng. Cho nên, trong trận chiến này, kinh nghiệm chiến đấu của cá nhân càng nhiều thì tỷ lệ chiến thắng càng cao.

Xét về điểm này, hiển nhiên Diệp Từ lời hơn đạo tặc kia nhiều, tuy đạo tặc này thao tác rất giỏi nhưng kiểu gì thì hắn cũng chỉ mới chơi Vận Mệnh được 4 tháng, làm sao so được với một người đã rèn luyện suốt mười năm.

Cho nên, lát sau hắn đã để lộ sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Vũ Lạc Thuật

Bụi mù dần tan, bóng dáng song phương dần dần hiện ra rõ ràng. Cả hai đều đang sử dụng cung nỏ, nếu trong tình huống bình thường dĩ nhiên cả hai chẳng ai hơn ai, có điều đừng quên Diệp Từ là thợ săn, kỹ thuật giỏi hơn đạo tặc là điều hiển nhiên, cho nên tích tắc sau đạo tặc kia đã bị ép chạy tán loạn.

Hai người vừa chạy vừa tìm chỗ nấp sau các tảng đá lớn, tuy đạo tặc mang theo không ít bình máu nhưng nhược điểm về mặt thao tác đã xuất hiện - tầm bắn của hắn không lớn được như Diệp Từ, hơn nữa thiên phú của hắn cũng không có kỹ năng bắn nhanh, thế nên mỗi lần bắn xong cơ thể hắn sẽ cứng đờ, và phải chờ 0,5 giây sau mới có thể bắn tiếp.

Diệp Từ liếc mắt vài lần đã phát hiện ra vấn đề này, cô lạnh lùng mỉm cười, sử dụng kỹ năng bắn liên hoàn về phía đạo tặc.

Máu của đạo tặc chỉ còn 30%, nếu lần bắn liên hoàn này có thể tạo ra combo thì hắn chết là cái chắc. Diệp Từ bình tĩnh gài tên vào nỏ, tiếp đó, từng mũi tên với chiếc lông ở đuôi vèo vèo bắn ra ngoài kéo theo tiếng gió rít the thé, lạnh lẽo bay về phía đạo tặc.

Bản thân gã đạo tặc cũng biết lần này mình tránh không thoát, vì hắn mới vừa bắn tên xong, cả người hắn còn đang cứng ngắc, lòng thầm than lần này lại thua nữa rồi.

Ngay khi mấy mũi tên của Diệp Từ sắp bắn trúng gã đạo tặc, bỗng nhiên trong không khí vang lên tiếng xé gió, kẻ đó không biết từ đâu bắn ra mấy mũi tên đâm thẳng vào mấy mũi tên của Diệp Từ, đánh nó bay sang hướng khác.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến quá bất ngờ, khiến Diệp Từ cũng sờ hết mấy giây.

Cô lập tức tìm kiếm xung quanh, nhưng thật kỳ lạ là không phát hiện có người chơi nào. Cô đến nơi này vì tìm hiểu bí mật của chiếc nhẫn, còn đạo tặc là đến vì nhiệm vụ, nếu còn người khác thì họ đến đây vì chuyện gì? Đừng bảo với cô bản đồ cấp 70 đã sa cơ lỡ vận trở thành nơi vui chơi của người chơi cấp 20 nha, không tin đâu nha.

"Người đứng là làm bề mặt chức nghiệp đạo tặc mà." Một giọng nói đầy vẻ châm biếm bất ngờ vang lên giữa màn khói bụi mù mịt, Diệp Từ nheo mắt nhìn về phía phát ra tiếng động liền thấy một bóng người dần dần hiện rõ, hắn khoác một áo choàng dài, da ngăm, tay cầm một cái nỏ màu đen sẫm.

Phân tên của hắn là một dãy chấm hỏi, cấp bậc cũng đầy dấu hỏi chấm.

Song, nhìn là biết người này không phải game thủ, mà là NPC.

Gần như ngay khi nhìn thấy người nọ, Diệp Từ đã biết hắn là ai, kia chắc chắn là vị đạo tặc nổi tiếng trong truyền thuyết ẩn cư tại thung lũng Mạc Nhược.

NPC đi đến trước mặt Diệp Từ, ngược nhìn đạo tặc bằng ánh mắt khinh thường, kẻ đó lại tiếp tục cười nhạo: "Có một đạo tặc ngu ngốc như người, chẳng trách chức nghiệp đạo tặc ngày càng xuống dốc." Nói xong hắn liền nhìn sang Diệp Từ bằng ánh mắt lạnh như băng.

Diệp Từ rung mình một cái, lông tơ dựng đứng, trong lòng cô run rẩy nổi lên một hồi chuông cảnh báo, bản năng cho cô biết người kia rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Quả nhiên, NPC kia nhìn cô một lát liền giọng nỏ lên nói: "Tuy tên phế vật kia rất đáng chết, nhưng thợ săn mà dám bôi nhọ danh dự đạo tặc càng đáng chết hơn."

Từ trước đến nay Diệp Từ chưa từng ngồi im chịu chết, ngay lúc NPC đạo tặc kia bắn tên về phía cô, cô đã cúi người lộn mấy vòng dưới mặt đất, tránh thoát khỏi tầm tên bay. Có điều lúc cô định tập trung phản kích lại phát hiện mũi tên của đối phương có màu xanh biếc.

Trong vận mệnh, nếu tên của NPC màu xanh tức có nghĩa họ là bạn bè, bạn không thể tấn công họ, nếu tên màu vàng, vậy chứng tỏ họ đứng ở thể trung lập, họ có thể sẽ không chủ động tấn công bạn, và bạn có quyền tấn công họ nếu muốn, còn nếu tên của NPC màu đỏ, nghĩa là bạn và họ là kẻ thù, chắc chắn họ sẽ chủ động tấn công bạn.

Mà bây giờ mũi tên của NPC có màu xanh biếc, như thế đồng nghĩa với việc Diệp Từ lỗ to rồi, người ta đánh cô thì được, còn cô chỉ có thể dẹp cái ý nghĩ đáp trả mà nhanh nhanh trốn sau lưng hết tảng đá này đến tảng đá khác, thoát được cái màn hồ chạ này rồi tính sau.

"Này này Andy, đừng kích động nữa, kích động không phải là tính cách của người già." Ngay lúc Diệp Từ tránh tên một đến mức thở không ra hơi thì cách đây không xa chợt vang lên một giọng nói xa lạ.

Hóa ra vị đạo tặc này tên là Andy. Hắn nghe thấy câu nói kia liền buông chiếc nỏ trên tay xuống, nhìn về phía phát ra âm thanh, nhún vai cười nói: "Ta có làm gì đâu, nếu ta muốn làm khó cô ta, cô ta còn sống được đến giờ sao?"

Diệp Từ thấy Andy ngừng tấn công mới dám đứng lại, há miệng thở dốc. Hôm nay đã thật, từ này giờ chỉ mới chùng nử tiếng nhưng tuyệt vời vô cùng, đầu tiên là thuốc nổ, kẻ đến bị đánh lén, sau đó còn vụ nổ mạnh, PK một trận, cuối cùng còn bị NPC đuổi giết, sức lực của cô gần như bị đã cạn sạch, nếu cái tay Andy kia vẫn tiếp tục đuổi giết thì chắc chắn cô sẽ chết dưới cái nỏ kia mất thôi.

Người vừa xuất hiện là một người lùn râu tóc bạc phơ, Diệp Từ nhìn thấy tên của lão tâm trạng liền vô cùng vui vẻ, cô đã tìm được Lappidoth rồi.

Lappidoth rõ ràng không muốn tiếp tục đôi co với Andy, lão ngừng đầu nhìn Diệp Từ đang ngồi trên tảng đá, cao giọng nói: "Người lùn không thích ngừng đầu nói chuyện, người cao to kia mau xuống đây cho ta."

Diệp Từ nhảy xuống khỏi tảng đá, bước đến đứng im lặng bên cạnh Lappidoth, bỗng nhiên Lappidoth nhắm mắt lại, đưa mũi về phía Diệp Từ hít hít, sắc mặt khế đổi: "Ta cảm nhận được hương vị của Naga..."

Sau đó lão liền mở mắt, xoay người nói: "Này người khổng lồ, cô còn chờ gì nữa, đi theo ta, cô nhất định đến đây là vì muốn tìm ta."

Diệp Từ đi theo Lappidoth đến trước cửa động, quay đầu lại nhìn, liền thấy đạo tặc kia cũng đã nhảy xuống khỏi tảng đá, chạy theo Andy.

Tuy mọi chuyện cô vừa trải qua rất nguy hiểm nhưng cuối cùng cũng gặp được Lappidoth, tính ra cũng đáng. Cô đưa chiếc nhẫn thần bí đang đeo trên tay cho Lappidoth, Lappidoth cầm chiếc nhẫn, vẻ mặt thoáng có chút lo lắng, cuối cùng nắm hai tay lại thật chặt, lúc hai tay lão mờ ra, kiểu dáng của chiếc nhẫn đã thay đổi, không còn vẻ bình thường như trước nữa mà có phần tinh xảo hơn một chút.

Lappidoth trả nhẫn lại cho Diệp Từ, Diệp Từ lập tức mở thông tin của nó ra xem.

Chiếc nhẫn thần bí

Trang bị màu trắng

Sức mạnh: + 20

Trí lực: + 2

Yêu cầu cấp bậc: 0

Đặc tính: Có thể kích hoạt kỹ năng "Vũ Lạc Thuật liên tục trong 3', Coldown 20'

Có thể tiến hóa

Chiếc nhẫn này quả nhiên không phải thứ đồ tầm thường, trừ thuộc tính có thể tiến hóa ra, nó còn kèm thêm cả kỹ năng Vũ Lạc Thuật nữa, nói đơn giản một chút nhé, kỹ năng Vũ Lạc Thuật là một trong những kỹ năng cao cấp của pháp sư, muốn học được nó ít nhất phải lên đến cấp 50. Tuy nó chỉ có tác dụng giảm tốc độ nhưng nếu sử dụng khi đánh phó bản thì rõ ràng là một thần kỹ bảo mệnh của cả đoàn thể rồi.

Trước đây Diệp Từ cũng từng thấy trang bị đính kèm kỹ năng Vũ Lạc Thuật này, có điều những món ấy đều có giá rất cao, chỉ có một số ít người chơi có thể mua được, với lại những trang bị kèm kỹ năng cao cấp đâu phải ở đâu cũng có, nhiều lúc có tiền mà chẳng thể mua được, chỉ có thể nhỏ dãi mà thêm.

Cô đoán được chiếc nhẫn này là trang bị không tồi nhưng quả thật không ngờ nó lại kinh khủng đến thế, giờ phút này cô thật lòng cảm thấy cái giá mình phải trả vì nó hoàn toàn xứng đáng.

"Này, người khổng lồ, cô thật sự đã mang đến tai họa cho ta rồi." Vẻ mặt Lappidoth đã lộ rõ lo lắng, đáng vẻ buồn bã, bình thường trong những tình huống này, người chơi chỉ cần im lặng nghe kể chuyện, nhất định sẽ nhận được nhiệm vụ từ NPC: "Mặc dù ta đã ẩn cư tại thung lũng Mạc Nhược nhưng ta cũng không muốn gia đình ta bị Naga thám sát. Có điều sức lực của ta quá nhỏ, thật đáng hổ thẹn, ta cần có người giúp đỡ, cô có thể giúp ta liên hệ họ không?"

Nhiệm vụ đến rồi đây.

Diệp Từ vội vàng cúi người, cung kính đáp: "Tiên sinh Lappidoth, được giúp đỡ ngài là vinh hạnh của tôi."

Rõ ràng Lappidoth hết sức hài lòng với câu trả lời này của Diệp Từ, lão ngồi xuống ghế dựa, lấy ra mấy phong thư đã ỏ vàng giao cho Diệp Từ, rồi bắt đầu dặn dò. Diệp Từ hiển nhiên không muốn nghe những lời nhảm chán này, cô liền tục ấn bỏ qua, nhảy thẳng xuống phần giới thiệu nhiệm vụ. Sau khi nhận thư xong cô mới nhìn xuống những nơi mình cần đi đến.

Không nhìn thì thôi, đọc xong thật muốn nổi điên mà, những người Lappidoth bảo Diệp Từ đi tìm, bình thường một chút thì ở thâm sơn cùng cốc, khó khăn hơn thì ở trên ba đại lục khác, quá đáng nhất là có người còn ở trong lòng đất, trên không trung... Trời ơi, cái này nào phải nhiệm vụ đưa thư bình thường, nếu có thể giao xong những lá thư này chắc Diệp Từ cũng đã lên được cấp 80.

Xem ra nhiệm vụ này đúng là có liên quan đến ma vương Naga.

Tuy nhiệm vụ thật biến thái, nhưng dù sao Diệp Từ cũng đã nhận rồi còn có thể nói gì nữa. Kể đó cô bắt đầu chuyển chú ý sang Lappidoth, trong căn phòng của lão đâu đâu cũng đều là sản phẩm kỹ thuật cao cấp, nào là người máy, bom đạn, con chim bằng máy, thậm chí cô còn thấy có một nửa cái máy bay đang được làm đang dở nữa.

Nếu đã vào được nhà của bậc thầy kỹ thuật mà lại không lấy được gì quả thật phải xin lỗi chính mình, vì thế Diệp Từ nói bóng nói gió mình muốn xin một

món đồ của lão, nhưng không ngờ ông lão Lappidoth này lại là một người keo kiệt bủn xỉn điển hình, chẳng những từ chối thẳng thừng yêu cầu của Diệp Từ mà khi Diệp Từ ngỏ lời muốn xin lão dạy mình học xây dựng, lão cũng lập tức từ chối với lý do Diệp Từ không có thiên phú, khiến Diệp Từ phải ôm một bụng âm ức rời khỏi nơi ở của Lappidoth.

Lần rời khỏi này, Diệp Từ cũng không gặp lại đạo tặc ban nãy hay xui xẻo dẫm phải thuốc nổ nữa. Cô sửa lại hành trình một chút, mất ba giờ mới đến được cửa vào thung lũng Mạc Nhược. Ngay khi cô định sử dụng hệ thống chuyên chở rời khỏi chợt phát hiện có một mối nguy hiểm gần đây đang tiến về phía mình.

Cô xoay người nhảy về sau, kế đó tung kỹ năng Độc Xà Đeo Bám về phía mối nguy hiểm.

- 171

- 50

Từng con số thương tổn liên tục xuất hiện, người tấn công Diệp Từ cũng lộ ra, là đạo tặc ban nãy, NPC chuyên chở thấy người xuất hiện không phải phe mình liền bước đến giết chết hắn ngay lập tức.

Diệp Từ cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ, cho dù đối phương muốn giết mình lấy điểm Vinh Dự Kích Sát cũng sẽ không ngốc đến mức ra tay trước mặt NPC cấp 70 thế này?

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Mục Địch Du Dương

*Mục Địch: chặn trâu thổi sáo

Gã đạo tặc biến thành cái xác nằm ngửa dưới mặt đất, hắn nhìn Diệp Từ, gào thét to: "Cô đứng là sao chổi xui xẻo, siêu siêu siêu xui xẻo, miễn gặp cô là không có gì tốt lành."

Diệp Từ đen mặt, gã này gào cái gì thế? Rõ ràng là hắn ta ngốc sao lại đẩy sang cho cô? Tạm thời cô không có việc gì gấp nên cũng không vội rời khỏi đây, cô thông thả bước đến gần hắn, từ trên cao nhìn xuống, hừ một cái rồi nói: "Bản thân mình ngốc thì tự chịu sao lại trách xã hội, lúc PK không chú ý tình hình xung quanh sao? Dám đánh lên tôi ở đây? Không thấy xung quanh đều là NPC tinh anh cấp 70 sao? Tự cậu đi tìm chết thôi."

Đạo tặc kia nghe xong cũng đen mặt: "Ai bảo tôi đánh lên cô?"

"Ừ không đánh lên, chỉ ẩn thân đi theo tôi chứ gì."

"Ồ bản đồ cấp cao thế này không ẩn thân để chết sao? Mà tôi nào có đi theo cô, tôi chỉ muốn tìm cô mượn chút đồ thôi."

"Mượn đồ sao không lên tiếng."

"Cô hai à, tôi không biết tên cô, người chơi không cùng liên minh không thể PM được." Đạo tặc càng nói càng cảm thấy số mình sao mà đen thế này, hắn vốn định nhờ Diệp Từ lấy chút đồ sau đó sẽ về đại lục Tây - Bắc ngay, nào ngờ lại nằm đo đất thế này, ôi cấp bậc, ôi điểm kinh nghiệm, hắn muốn khóc quá đi thôi.

Diệp Từ bình tĩnh nghe hắn nói, mặt không đổi sắc. Năm tháng đã dạy cho cô biết đối xử với kẻ địch phải lạnh lùng vô tình, nhất là một người còn vừa mới định đánh lên mình nữa, cô tuyệt đối sẽ không quan tâm những gì hắn ta nói. Chẳng qua có một số nên tìm hiểu cho rõ ràng.

"Cậu cần gì?"

"Cô có thể mua giúp tôi một cái Phi Hành Toái Phiến không? (toái phiến: mảnh vỡ)"

Gã đạo tặc thờ dãi đáp, nếu không có Phi Hành Toái Phiến, con đường trở về đại lục Tây Bắc của hắn phải chết bao nhiêu lần nữa đây.

Trong truyền thuyết kể rằng, rất lâu trước đây, trên đại lục Larya có một Ma Đạo Sư từng chế tạo ra một viên Phi Hành Bảo Thạch, người nào có được viên ngọc này sẽ có thể tự do bay đến bất cứ nơi nào, có điều sau đó nó đã bị người ta đánh nát trong chiến tranh, tạo thành vô số mảnh vỡ, những nơi chuyên chở của các thành phố lớn trên đại lục đều sử dụng những mảnh vỡ này, chỉ là độ lớn khác biệt mà thôi. Và có một vài Ma Đạo Sư có thể dựa vào mảnh vỡ của viên ngọc này mà tạo ra rất nhiều tinh thể nhân tạo, chúng nó cũng có tác dụng chuyên chở y hệt như vậy, người chơi sử dụng nó là có thể di chuyển, chẳng qua...

Vật phẩm Phi Hành Toái Phiến này mặc dù sử dụng nó là có thể di chuyển đến các thành phố lớn trên đại lục nhưng vẫn có hạn chế. Ví dụ như bạn đang ở đại lục phía đông, vậy thì bạn chỉ có thể sử dụng Phi Hành Toái Phiến của đại lục phía đông, nếu bạn đến đại lục phía tây thì không thể sử dụng Phi

Hành Toái Phiến của đại lục phía đông để bay trở về nữa, nếu muốn về chỉ có thể dùng loại cùng với nơi bạn đang ở mà thôi.

Trong game Vận Mệnh này, hệ thống hoàn toàn không ngăn cản người chơi đến khu vực của phe đối địch, mọi thứ đều phụ thuộc vào bản lĩnh của bạn, bạn có khả năng đi thì phải có khả năng về mới được. Ở thời kỳ đầu này mọi thứ vẫn còn rất hạn chế, người chơi phe đối địch không thể sai bảo NPC, trừ phi sử dụng phương pháp đặc biệt, cho nên đến thì dễ như trở bàn tay, còn chuyển về thì khó nhai vô cùng.

Mãi sau này, đến thời điểm đa số người chơi đều trên cấp 60, cũng là lúc thành phố Lars của đại lục trung tâm mở cửa. Khi ấy chỉ cần người chơi có điểm danh vọng đạt đến độ thân mật là có thể thuận lợi mua mảnh vỡ của bất kỳ đại lục nào, và như thế việc di chuyển giữa các đại lục cũng tự do hơn.

Còn bây giờ thì...

Diệp Từ ngồi xuống hỏi: "Giúp cậu mua Toái Phiến cũng được, nhưng cậu nhất định phải trả lời tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Nếu không mua được Phi Hành Toái Phiến thì cậu sẽ về bằng cách nào?"

Đạo tặc im lặng không đáp, rõ ràng không muốn nói bí mật kia cho Diệp Từ biết.

Diệp Từ cũng không gấp, cô đứng dậy đi về phía NPC chuyên chờ, cô tin chắc đạo tặc ấy sẽ nói cho cô biết câu trả lời, bởi vì phương pháp nọ nhất định rất nguy hiểm, nếu không tay đạo tặc kia cũng sẽ không nhờ cô mua Phi Hành Toái Phiến mà đã sử dụng cách đấy rồi.

Đạo Tặc nằm trên nền đất thấy Diệp Từ muốn đi, thờ dãi một hồi, gọi cô quay lại: "Cô mua Phi Hành Toái Phiến cho tôi trước đi, rồi tôi sẽ nói cho cô biết."

Diệp Từ nhướng mày, lúc này người trong thế bị động không phải là cô, cô cũng không sợ gã đạo tặc lừa mình, thế nên cô gật đầu đáp: "Không thành vấn đề." Nói xong liền xoay người đi về phía tiệm tạp hóa cạnh NPC chuyên chờ.

Tiệm tạp hóa cạnh biên thù thế này sẽ thường xuyên xuất hiện ngẫu nhiên một vài món đồ đặc biệt, cho nên về sau có không ít người chơi ngồi chờ ở đây cả ngày, hi vọng sẽ mua được thứ gì đó quý hiếm.

Hôm nay vận may của Diệp Từ không tệ, bên trong tiệm tạp hóa thật sự đang chào bán một vài thứ tốt. Ví dụ như phổi phượng (phương pháp bảo chế) thuốc gây tê cấp cao, phổi phượng chế biến món súp ngũ vị đặc trưng của thung lũng Mạc Nhược, phổi chuông chế tạo Ngân Nguyệt pháp bảo, thậm chí còn có cả Xích Thiết Tạc Đan nữa.

Thứ gọi là Xích Thiết Tạc Đan kia có giá khá cao, đến tận 100 đồng vàng, số lượng chỉ có đúng hai mươi cái, thế nhưng Diệp Từ lại không chút do dự mua hết sạch sẽ. Đúng là có lòng trồng hoa hoa không mọc, vô tình cắm liễu liễu lại xanh, với hai mươi viên đan khủng bố này, một ý tưởng lớn gan dân hình thành trong đầu Diệp Từ.

Kể đó cô tiếp tục mua sạch các phổi phượng quý hiếm, rồi mới mua thêm một tấm Phi Hành Toái Phiến, bước đến cạnh thi thể của đạo tặc, vừa quơ vừa nói: "Xem này, thứ cậu cần đã có, chuyện cần nói nói nhanh đi."

"Cô đến biên giới giữa hai đại lục, tìm một NPC tên là Dirty Tiki, hắn sẽ đưa cô đến một con đường dưới lòng đất, nếu may mắn sẽ đến được đại lục khác. Chẳng qua..." Đạo tặc nói đến đây bỗng dừng một chút: "Quá nguy hiểm."

Dirty Tiki? Diệp Từ chưa từng nghe thấy cái tên này, xem ra dù cô là người trùng sinh nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ hết về trò chơi này.

"NPC đó ở đâu? Có tọa độ không?"

"Không có, hắn luôn đi dọc biên giới các đại lục, muốn gặp thì đến đấy tìm sẽ thấy."

Diệp Từ đã có được thứ mình muốn, liền đứng dậy, đặt Phi Hành Toái Phiến xuống cạnh thi thể đạo tặc: "Vây chúc cậu về nhà vui vẻ." Nói xong cô lập tức xoay người đi về phía NPC chuyên chờ.

Đạo tặc bị bỏ lại bên kia điên cuồng hét to: "Này này này, cô đừng đặt nó ở đây chứ, để cạnh NPC khác nào muốn mạng của tôi nữa rồi."

Diệp Từ chẳng thèm quay đầu, chỉ phất tay nói: "Đi đường vui vẻ ~~~~", dứt lời liền hóa thành một luồng sáng trắng biến mất nơi chân trời.

Vì đoạn đường này cô đã đi qua một lần, các nơi chuyên chờ cũng đã đánh dấu, nên quá trình trở về thành Hồng Hồ cực kỳ nhanh chóng. Vừa về đến nơi cô lập tức đến chỗ gia tộc Cường Đạo, dùng 100 đồng vàng hỏi thông tin của gã đạo tặc ban nãy. Lần trước cô đã muốn tìm hiểu nhưng khi đó vội vàng đi đánh phó bản, đợi đến lúc cô có thời gian thì thông tin đã quá hạn, cho nên lần này cô phải hỏi ngay không thì lại hỏi hạn.

Có tiền là tiên là phật, muốn sai ma gọi quỷ cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần bạn chịu trả tiền, gia tộc Cường Đạo sẽ tìm được tin tức bạn cần trong thời gian sớm nhất. Có điều bọn họ làm ăn rất chặt chẽ, sẽ không có chuyện nói cho bạn biết tất cả tin tức, nếu bạn muốn hỏi thông tin về Bug trong trò chơi hay một vài tin tức quá đáng, những NPC này sẽ lập tức báo cáo lên GM.

"Chào tỉnh linh, thông tin cô cần chúng tôi đã tìm được rồi." Một người có dáng thấp bé khoác áo màu đen đi đến cạnh bàn Diệp Từ đang ngồi, rót cho cô chén nước, sau đó nhìn nhìn xung quanh, xác nhận không có ai chú ý mới nhỏ giọng nói: "Đây là một đạo tặc của đại lục phía Bắc." Nói xong hắn khẽ cười, xoa xoa hai ngón tay với vẻ mặt đáng khinh.

Diệp Từ lại ném cho hắn 50 đồng vàng, người kia nhận được liền lộ vẻ vui mừng.

Người đưa tin đòi tiền boia vốn là thiết kế có sẵn của hệ thống, Diệp Từ cũng không thấy vấn đề này có gì không ổn, có điều cô nhớ ngày xưa có một số người lần đầu đến hỏi tin không những không boia thêm tiền mà còn trả giá với NPC, cuối cùng kết quả đều bị gia tộc này từ chối không buôn bán gì nữa.

"Hắn tên là Mục Dịch Du Dương." NPC nhỏ giọng nói.

Cái tên Mục Dịch Du Dương này khiến Diệp Từ khá bất ngờ, cô hoàn toàn không nghĩ người nọ là hắn.

Trước đây, Mục Dịch Du Dương là một đạo tặc rất nổi tiếng, kỹ thuật của hắn rất giỏi, tính tình cũng thân thiện, quan trọng hơn hắn còn là một kỹ sư cực kỳ giỏi, những mũi tên mà hắn bắn ra đều có lực sát thương cực kỳ biến thái. Trước đây những khi nhắm đến hắn, mọi người thường bảo rằng: Dù Mục Dịch Du Dương chỉ còn một đạn pháo thì vẫn có thể giết chết được boss cấp Sừ Thi.

Một câu thôi đã đủ miêu tả thực lực tên kia biến thái đến mức nào.

Điều này cũng không kỳ lạ, trước đây hắn đứng hạng ba trong bảng xếp hạng đạo tặc mà.

Chỉ là trước đây Diệp Từ chưa từng có cơ hội tiếp xúc với hắn, không ngờ lần này trùng sinh lại có duyên gặp đến hai lần. Đáng tiếc hơn nữa là cả hai ở hai phía đối địch nhau, sau này không chừng sẽ còn phiền phức hơn nữa.

Biết được đối phương là ai rồi nên Diệp Từ cũng không còn lý do gì ở lại, cô đứng lên lập tức rời khỏi. Đến lúc này, cô hoàn toàn không còn nghi ngờ những gì Mục Dịch Du Dương nói ban nãy nữa, với tính cách của hắn mà cô biết, hắn nhất định sẽ không lừa cô.

Chuyến đi đến thung lũng Mạc Như[cj đã làm Diệp Từ dừng luyện cấp đến mười ngày, hiện giờ đã có không ít người chơi lên cấp 21, cô không thể tiếp tục dậm chân tại chỗ nữa. Là người trùng sinh mà cấp bậc không bằng ai, quả thật là một chuyện xấu hổ không ai bằng.

Với lại cô vừa mua được 20 viên Xích Thiết Tạc Đạn, vậy mà còn không đi luyện cấp nữa thì cô đúng là đi chết được rồi. Nghỉ ngơi bổ sung đồ đạc xong xuôi, Diệp Từ lập tức lên đường đến bản đồ Mai Cốt Chi Địa.

Trong vận mệnh, bản đồ cấp 30 trở xuống có hơn phân nửa đều là bản đồ động vật, trên cấp 30 mới dần dần có thêm bản đồ có sinh vật hình người hoặc vong linh.

Mai Cốt Chi Địa là bản đồ tầm cấp 30, ở phía rìa bản đồ số đều là sói hoang hoặc hổ, đi tiếp vào sâu bên trong, lượng quái bình thường càng lúc càng giảm, bắt đầu xuất hiện một số con Khô Lâu, ở khu trung tâm của Mai Cốt Chi Địa là một tòa tu viện bỏ hoang, nơi đó chính là mục tiêu hôm nay của Diệp Từ - Tu viện Buren.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tu Viện Buren

Đề cày bãi Mai Cốt Chi Địa (Nghĩa Địa Chôn Xương), Diệp Từ có ý đổi toàn bộ mũi tên thành sơ cấp hỏa điểm tiễn (mũi tên lửa sơ cấp).. Đây cũng không có gì kỳ lạ, đơn giản vì tấn công quái hệ Khô Lâu bằng vũ khí hệ hỏa sẽ có điểm sát thương cao hơn những vũ khí hệ khác. Cho nên rất nhiều pháp sư thêm điểm thiên phú vào hệ nguyên tố khi lên tới khoảng 25 cấp đều party (tổ đội) với người khác để lên cấp.

Khi đó pháp sư đã có skill nguyên tố đầu tiên dạng AOE (skil đánh trên diện rộng) - Tinh Hỏa Trụ. Hơn mười pháp sư, cộng thêm mấy hiệp sĩ, và thợ săn lửa quái là tốc độ lên cấp sẽ giống như ngồi tên lửa vậy!

Nhưng lúc này bãi Mai Cốt Chi Địa vẫn còn là một nơi vắng vẻ. Trên bản đồ rộng lớn như thế, người ta chỉ cảm nhận được từng trận gió lạnh buốt xương thấu tới tủy cùng bài nhạc nền thê thê lương lương được thiết kế dành riêng cho nó. Mục đích của Diệp Từ là tu viện Buren nên trên đường đi, cô cũng không muốn dây dưa nhiều với đám khô lâu đang di chuyển cùng với đám động vật. Có thể dứt ra khỏi chúng được bao xa thì đi bấy xa, nếu không được thì giả chết.

Lát sau, cô đã đi đến được chỗ tu viện Buren.

Dựa theo cốt truyện của game *Vận Mệnh* thì tu viện Buren và tu viện Lam Y đều giống nhau, cả hai cùng từng là một trong năm tu viện lớn nhất trên đại lục phía Đông. Tuy nhiên, không giống với những tu sĩ trong tu viện Lam Y khi bị ma hoá đã quay sang tấn công quân mình, tu viện Buren là 1 trong những tu viện tận tâm tận lực nhất trên đại lục Larya. Những tu sĩ ở nơi này vì bảo vệ tôn nghiêm của tu viện và thánh vật cất giấu ở bên trong đã chiến

đấu với quân đoàn Hắc Ám của Ma vương Naga đến cùng. Và cũng nhờ sự chiến đấu đầy anh dũng của họ mà Ma Vương Naga đã phải chịu không ít thiệt thòi. Cho nên sau khi giết sạch tất cả các tu sĩ, do vẫn còn chưa hết phần nợ nên Naga thậm chí còn thiêu cháy nơi này, biến nó trở thành một đồng đồ nát hoang tàn.

Núi xương cốt từ thi hài của những tu sĩ trong tu viện do bị lửa ma của Naga thiêu đốt cũng bị lây nhiễm ma tính, nhưng do lòng họ lúc nào cũng hướng về thánh quang thiên liêng thuần khiết nên đã khiến họ vô cùng đau khổ. Vì vậy sau được phục sinh thành khô lâu, họ vẫn tiếp tục ở lại đây bảo vệ nơi từng là thánh điện của bọn họ.

Mặc dù giai thoại đầy khúc chiết này đã được ghi chép lại trong không ít sử sách tại thư viện lớn nhất của thành Quan Quân một cách vô cùng cảm động, nhưng cái Diệp Từ quan tâm lại là thánh vật của tu viện Buren, cô rất muốn biết xem nó đang nằm ở đâu. Trước đây, từng có người chơi tung tin rằng thánh vật mà đại ma vương Naga cố công tìm kiếm nhưng tìm không được thật ra được cất giấu ở một nơi rất bí mật trong tu viện Buren, hơn nữa cũng đã có người tìm được nó.

Ngày chủ đề này được post lên diễn đàn gần như lập tức tạo nên một cơn chấn động hết sức mãnh liệt. Chỉ đáng tiếc là người gửi đã giấu tên, và sau bài viết đầu tiên cũng mất tích nên có rất nhiều người chơi nghi ngờ tính chân thực của thông tin này. Khi còn là một pháp sư, Diệp Từ cũng đã từng đến đây tìm cái gọi là thánh vật ấy, nhưng không thu được kết quả gì. Bẵng đi vài năm sau, chủ đề ấy lại một lần nữa được khơi dậy, lần này có người chơi xác nhận tu viện Buren quả thật có ẩn giấu thánh vật, tên gọi là mảnh vỡ của bảo thạch Erard.

Nếu như khi còn là pháp sư, Diệp Từ không chút hứng thú gì đến khối bảo thạch này, nhưng là một thợ săn, Diệp Từ lại thêm muốn nhỏ dãi. Viên ngọc Erard trong trận chiến đấu thuở xa xưa đã bị vỡ thành năm mảnh nhỏ, phân biệt nằm ở năm đại lục khác nhau, nếu tìm được đầy đủ và đúc lại thành một viên hoàn chỉnh thì nó quả thật xứng danh là một bảo vật thần cấp mà bất cứ người chơi theo hướng tấn công vật lý nào cũng sẽ đổ máu thêm thường.

Hôm nay Diệp Từ đến tu viện Buren, trừ mục đích cây level ra thì cô còn định nhân lúc những người chơi khác còn chưa tới đây, tranh thủ tìm ra mảnh vỡ của viên ngọc Erard.

Khi cô đến trước cửa tu viện Buren, nhạc nền bỗng đổi thành một khúc nhạc sâu nào, giai điệu âu sầu lượn lờ giữa không trung, khiến tòa tu viện đồ nát càng thêm nhuốm màu thê lương.

Trang bị trên người Diệp Từ nếu so với những người chơi cùng cấp có thể xem là khá tốt, và cũng nhờ thế mà sự ảnh hưởng từ chênh lệch cấp bậc giữa cô và khô lâu giảm bớt đôi chút. Nhưng dù như thế, Diệp Từ cũng không dám dây dưa với lượng lớn khô lâu thế này. Trên đường đi đến chỗ luyện cấp, cô cố gắng duy trì chiến thuật hit and run với một con khô lâu dạng đánh gần. Nếu như vô tình gặp phải con khô lâu hệ pháp thuật hoặc loại đánh xa thì Diệp Từ chọn đi đường vòng. Cấp bậc đã chênh lệch không ít mà còn dính vào loại khó nhai ấy thì cô chết là cái chắc.

Cũng may giết quái vượt cấp hệ thống sẽ thưởng thêm rất nhiều điểm kinh nghiệm.

Trong Vận Mệnh, quái cao hơn người chơi 5 cấp thì điểm kinh nghiệm sẽ nhân đôi, trên 8 cấp nhân bốn, trên 10 cấp nhân năm, còn nếu trên 20 cấp thì sẽ nhân đến mười lần.

Nhưng song song đó, khi đẳng cấp quái hơn xa cấp bậc người chơi thì hệ thống sẽ tự động gây ra không ít rào cản, đặc biệt là quái hơn người chơi từ 10 cấp trở nên, không chỉ điểm sát thương đánh ra rất thấp mà tỉ lệ combo cũng thừa thớt, nếu trang bị kém, công kích yếu thì chỉ toàn miss là miss. Dưới tình huống khắc nghiệt như thế, thông thường có rất ít người chơi thích vượt quá nhiều cấp để đánh quái.

Cấp bậc của đám khô lâu ở tu viện Buren đều cao hơn Diệp Từ trên 10 cấp. Cô sử dụng hit and run đánh một con quái nhỏ thôi cũng phải hơn 20 phút mới có thể xử lý xong, nhưng người ta thường nói, cho đi càng nhiều thì thành quả càng lớn, Diệp Từ nhận được lượng điểm kinh nghiệm gấp năm lần bình thường. Thế nên đánh chưa được 4 tiếng mà cô đã lên được cấp 21.

Cô vừa đánh quái vừa đi thẳng về phía bắc của tu viện Buren, đó là nơi ở của một NPC rất trâu bò. Chỉ cần bạn chấp nhận trả một số tiền nhất định thì sẽ được dạy một kỹ năng vô cùng khủng bố. Nhưng kỹ năng này có chút giới hạn là chỉ được sử dụng trong phạm vi tu viện Buren.

Có điều xung quanh nơi ở của NPC này có rất nhiều khô lâu đi qua đi lại, Diệp Từ không dám tùy tiện tiến vào đành phải bỏ qua đường bằng mà chọn cách bám vào trên trần của một hành lang đã bị tổn hại nghiêm trọng để bò tới gian phòng còn tương đối hoàn chỉnh ở hướng Bắc.

Đoạn đường này có thể nói là nguy hiểm trùng trùng. Có mấy lần Diệp Từ bị những khô lâu hệ pháp sư phát hiện. Nếu không phải cô nhanh tay giả chết trước khi chúng tấn công thì có lẽ hiện tại nàng đã chết thật rồi. Vất vả lắm cô mới bò được đến một cái lỗ thùng trên trần của gian phòng đó rồi chui vào bên trong.

Diệp Từ khò sở thích người từng chút một, lòng thầm mừng cái lỗ thùng này sao bé quá. Cũng may nhân vật cô chọn là tinh linh có dáng người nhỏ nhắn, chứ nếu là con người hoặc người thú thì cô thật sự không biết làm sao để chui lọt qua được cái lỗ ấy.

Sau khi chui được vào bên trong, lúc Diệp Từ phúi bụi dính đầy trên đầu không cẩn thận nhích nhân đập trúng một miếng ngói nhỏ, khiến đám khô lâu ở bên ngoài nghe được âm thanh. Diệp Từ thầm hô nguy to rồi. Kỹ năng ngắt của cô còn đang chờ cooldown, mà đám khô lâu ở bên ngoài thì sắp xông vào đến nơi rồi. Cô lập tức quan sát tình hình xung quanh, chợt phát hiện phía trên nóc căn phòng xập xệ này có một cái xà ngang bị đứt đoạn. Kích thước của nó vừa vặn lại có thể che giấu được cả người cô.

Vì thế Diệp Từ không chút ngại ngùng tung người nhảy lên, nhẹ nhàng bò đến chỗ thanh xà ngang rồi nằm úp người xuống đấy.

Thanh xà ngang này cách cửa khoảng chừng 15 mét, hơn nữa khi ẩn nấp, người chơi có thể làm tê liệt cảm giác của đám khô lâu. Do đó nếu chúng không tiếp cận phạm vi 8 mét xung quanh thanh xà ngang, Diệp Từ sẽ không gặp nguy hiểm.

Tiếng lạch cạch khi xương cốt va chạm vào tường đá dồn dập vang lên. Diệp Từ vừa nghe liền xác định đám khô lâu đã đi vào trong phòng, dựa theo âm thanh ấy, cô đoán phải có ít nhất 7,8 con khô lâu. Cô hồi hộp nín thở, chỉ cần cô vô tình tạo ra một tiếng động nhỏ thôi thì chắc chắn sẽ lập tức chết không có chỗ chôn.

Đám khô lâu đứng ở cửa, nhìn một lượt khắp phòng bằng hốc mắt đen ngòm của chúng như muốn tìm ra thứ khiến chúng có cảm giác bất an. Sau đó bọn chúng dùng ngôn ngữ đặc biệt của khô lâu trao đổi với nhau. Diệp Từ nghe được rõ ràng từng chữ nhưng lại không hiểu bọn chúng nói gì. Trong Vạn Mệnh, từng chủng tộc đều có ngôn ngữ đặc biệt của riêng mình. Chỉ có người trong tộc đó mới hiểu đối phương nói gì. Mỗi một đại lục lại có thêm một ngôn ngữ thông dụng. Theo hệ thống mặc định, người chơi ban đầu chỉ biết sử dụng ngôn ngữ thông dụng của đại lục và ngôn ngữ của chủng tộc mình. Nếu bạn muốn học ngôn ngữ của chủng tộc khác thì phải đi tìm vật phẩm nào đó hoặc đến học từ một NPC đặc thù.

Sau khi đám khô lâu bỏ ba la một thôi một hồi, có mấy tên rút khỏi đó, nhưng bỗng nhiên lại có một con hệ pháp thuật đi về phía xà ngang mà Diệp Từ đang ẩn nấp.

Dây thần kinh mới thả lỏng được một lát lại căng cứng trở lại. Nếu chỉ có một con quái quái thật cô cũng không sợ lắm, nhưng nếu nó kêu lên cho đồng bọn biết thì Diệp Từ toi đời.

Cô thầm tính nhẩm khoảng cách giữa mình và nó, còn 8 mét... 4 mét... 3 mét... 2 mét...

Thôi, tới đâu thì tới, Diệp Từ nhẹ nhàng lấy nỏ ra, lắp tên vào, Hỏa Diễm Tiễn đã sẵn sàng, nó tiến thêm một chút nữa thôi cô sẽ lập tức tấn công nó để nó không kịp trở tay.

Còn 1 mét.

Diệp Từ đang định bắn tên, bỗng nhiên con khô lâu hệ pháp thuật dừng bước, mấy con khô lâu bên ngoài lại xì xào gì đó giống như đang gọi nó trở về đội, nó nghe thấy thế liền quay người rời khỏi.

Lúc này Diệp Từ mới khẽ thở phào một hơi. Lòng bàn tay cô đã ướt nhẹp mồ hôi. Vừa rồi thực sự quá nguy hiểm.

Cất vũ khí xong cô liền nhảy xuống đất, lần này cô hành động vô cùng cẩn thận, quyết sẽ không giẫm lên vết xe đổ kia.

Trong góc căn phòng có một tu sĩ khoác áo màu tím đang ngồi, hắn tên là Hank. Có điều hắn đã chết lâu rồi, hiện giờ cái cô đang thấy là linh hồn không chịu tiêu tán của ông ta mà thôi. Ông ta vẫn khẳng khái không chịu tin mình đã chết mà vẫn cho rằng mình vẫn còn sống và đang tiếp tục quá trình nghiên cứu ngày trước.

"Ồ, là 1 tinh linh." Khi Hank ngẩng đầu lên nhìn và phát hiện Diệp Từ, hắn có vẻ rất hưng phấn: "Có phải cô đến đây vì nghe được những người khác kể lại thành quả nghiên cứu của ta không?"

"Đúng vậy thưa tu sĩ Hank." Diệp Từ cung kính cúi chào: "Đại lục Larya vẫn luôn ca tụng những nghiên cứu vĩ đại của ngài."

"Thật sao?" Quý hồn của Hank có vẻ rất hưng phấn. Hắn đứng bật dậy, sau đó chạy đến vỗ vai của Diệp Từ. Tuy hình ảnh vô cùng chân thật nhưng cô lại chẳng có cảm giác gì. "Cô đến đây nhất định là để báo cho ta tin tức tốt gì đó đúng không?"

"Đúng vậy thưa tu sĩ Hank!"

"Tốt, tốt, tốt!"

Hank hưng phấn nói liên tục mấy chữ tốt: "Để biểu đạt lòng biết ơn cả ta, ta quyết định dạy cho cô một trong những kỹ năng mà ta nghiên cứu thành công nhất."

Trước mắt của Diệp Từ xuất hiện một bảng ba kỹ năng để cô lựa chọn...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đài Tế Tự

Viêm Hoả Trụ (Sun Strike), Tinh Thần Trụ (Starfall), Ánh Sáng Mê Hoặc(Enticed Light)!

Viêm Hỏa Trụ và Tinh Thần Trụ đều là những kỹ năng ma pháp cao cấp. Hơn phân nửa người chơi khi đạt đến cấp 25 đến đây giết quái lấy kinh nghiệm đều dùng hai kỹ năng pháp thuật cao cấp này. Nhưng Diệp Từ lại lựa chọn kỹ năng thứ ba – Ánh Sáng Mê Hoặc.

Diệp Từ quyết định chọn như vậy tất có nguyên nhân.

Tuy rằng “Viêm Hỏa Trụ” và “Tinh Thần Trụ” đều là kỹ năng pháp thuật cao cấp dạng AOE, bản thân cô cũng không thiếu mana, nhưng dù sao hai kỹ năng này cũng là kỹ năng tấn công của pháp sư. Chỉ cần kỹ năng tấn công có liên quan đến pháp thuật thì nhất định sẽ dính tới một thuộc tính – trí lực. Chỉ những người chơi có điểm trí lực cao mới có thể dùng ma pháp đánh ra điểm sát thương lớn. Còn những chức nghiệp có điểm trí lực thấp như chuyên về nhanh nhẹn hoặc cận chiến thì khi sử dụng, lực tấn công chỉ còn khoảng một nửa.

Mà kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc lại là kỹ năng thiên bẩm của Từ Linh Pháp Sư. Kỹ năng này có thể triệu hoán những sinh vật khác nhau để bù vào yếu điểm damage không được cao của họ. Mặc dù kỹ năng này cũng có dính dáng đến trí lực, nhưng điểm trí lực chỉ ảnh hưởng tới thời gian mê hoặc, chứ không ảnh hưởng tới xác suất thành công.

Cho nên với người chơi có điểm trí lực thấp như Diệp Từ thì quyết định sáng suốt nhất chính là lựa chọn nó. Gọi “lính đánh thuê” phục vụ cho mình rõ ràng là giải pháp tốt nhất.

Sau khi chọn xong, Diệp Từ thấy trong thanh kỹ năng của mình xuất hiện thêm một kỹ năng mới. Có điều bên dưới biểu tượng của kỹ năng ấy có kèm theo một dòng ghi chú: “Chỉ có thể sử dụng trong tu viện Buren.”

Diệp Từ trước tiên lựa chọn con khô lâu pháp sư ở gần cửa nhất rồi bắt đầu sử dụng Ánh Sáng Mê Hoặc, sau đó từng tiếng rền roẹt vang lên, một luồng điện xuất hiện di chuyển khắp người con khô lâu ấy. Tên của nó cũng tạm thời từ đỏ chuyển thành vàng. Nếu Diệp Từ có thể mê hoặc thành công thì tên của nó sẽ biến thành màu xanh biếc, còn nếu cô thất bại thì con khô lâu pháp sư này sẽ lập tức vỡ tan tành. Diệp Từ cũng sẽ không nhận được chút điểm kinh nghiệm nào.

Sử dụng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc đòi hỏi phải có sự kiên nhẫn rất cao, Diệp Từ vốn cho rằng mình là người khá kiên nhẫn, nhưng việc giữ nguyên tư thế sử dụng kỹ năng tấn công một con quái trong thời gian dài thật có khiến cô có chút ăn không tiêu. Cô không kiểm được mà che miệng ngáp một cái, lòng thầm nghĩ, nếu không thành công sẽ sử một lần nữa, lần kế vẫn thất bại thì thời trực tiếp giết chết nó cho xong. Nhưng đúng lúc này, bên tai cô chợt vang lên thông báo của hệ thống, kỹ năng triệu hoán đã thành công.

Diệp Từ lập tức phấn chấn tinh thần, sau khi tên của con khô lâu pháp sư biến thành màu xanh biếc, nó liền đi về phía cô. Thành công được một lần đã giúp Diệp Từ tăng thêm niềm tin, không lâu sau cô lại triệu hoán thêm được ba con khô lâu pháp sư cấp bậc màu trắng nữa. Nếu cô tiếp tục cắm nick luyện cấp ở tu viện Buren mà không logout thì những con khô lâu này sẽ từ từ lên cấp, cao nhất là cấp bảy ứng với cấp bậc màu xanh nước biển đậm.

Tuy rằng bốn con khô lâu pháp sư kia chỉ mới cấp bậc màu trắng, nhưng bọn chúng đều là quái vật trên cấp 30, cho nên lực tấn công của chúng không thể coi thường được. Khô lâu là quái vật có chỉ số thông minh rất thấp, chỉ cần mê hoặc thành công thì rất ít khi chúng phản bội. Cho nên lúc này bọn chúng tấn công những khô lâu pháp sư mới ban nãy còn là đồng đội của chúng nhưng lại không hề nương tay chút nào.

Nhờ có bốn con khô lâu pháp sư này mà Diệp Từ cuối cùng cũng có thể mặc sức tung hoành trong tu viện Buren. Dù là tốc độ giết quái hay tốc độ di chuyển, hết thảy đều được đẩy nhanh hơn rất nhiều. Cô nhanh chóng đi hết dãy hành lang, đến nơi vốn là hồ nước thánh của tu viện Buren.

Ngày xưa, nước trong hồ này là một dạng nước thánh rất tinh khiết, những vị khách hành hương lẫn lợi đường xa đến đây cúng bái đều đến đây để tẩy rửa bụi bặm dơ bẩn trên người. Nhưng hiện giờ, hồ nước thánh đã bị tàn phá thành một vùng hoang tàn, nước bên trong cũng đã khô cạn từ lâu.

Gần bên hồ nước thánh có một cái sân rộng, những khô lâu dạng cận chiến đang đi lại xung quanh đấy. Tuy ngoại hình của chúng khác với những khô lâu thông thường ở chỗ trên tay chúng có cầm vũ khí, trên người còn mặc thêm áo giáp nữa, thế nhưng bọn chúng cũng không thể chịu nổi một đòn của bốn con khô lâu pháp sư. Diệp Từ gần như có thể qua cửa một cách vô cùng dễ dàng, có điều lát sau cô đã phải dừng bước. Bởi vì cô nhìn thấy cách đó không xa có một con quái tinh anh cấp 35 – Khô lâu vệ sĩ trưởng.

Con quái tinh anh này có tướng tá cao to hơn hẳn những con khô lâu bình thường, bộ giáp nó đang mặc cũng đầy đủ chỉnh tề hơn, thậm chí còn có đội thêm mũ sắt nữa. Tay trái nó cầm một tấm khiên, tay phải thì cầm một thanh đao lớn trông khá sắc bén, ánh nắng chiếu vào khúc xạ ra nhiều tia sáng lạnh băng. Ban nãy nó luôn ngồi lặng lẽ trên tảng đá nên Diệp Từ không phát hiện ra được, mãi đến khi nó đứng dậy mới thu hút sự chú ý của cô.

Cô thầm cân nhắc, nó là quái tinh anh nên cột máu và lực phòng ngự đều phải hơn khô lâu bình thường ít nhất một nửa, không chỉ thế, tốc độ di chuyển của nó cũng rất nhanh, rõ ràng là một con quái rất mạnh. Nếu cô kéo theo bốn “đàn em” khô lâu pháp sư này đánh với nó không phải là không có phần thắng, nhưng tỷ lệ quá thấp.

Quái tinh anh bình thường đều sẽ cho rơi ra trang bị màu lam, khu vực này là bãi quái cấp 30 nên trang bị rơi ra chắc chắn cũng có cấp bậc tầm này, phần thưởng chẳng hấp dẫn chút nào, thế thì chi bằng cô mê hoặc con quái này, biến nó thành “đàn em” của mình, vậy thì độ an toàn của cô cũng sẽ chắc chắn hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, cô liền vừa ra lệnh cho bốn con khô lâu pháp sư bắt đầu tấn công con Khô lâu vệ sĩ trưởng, vừa sử dụng hit and run với nó. Con quái tinh anh này có cột máu và điểm phòng ngự cao hơn đám quái thường nhiều nên muốn tăng xác suất thành công thì bắt buộc phải đánh cho cột máu của nó còn thật ít mới sử dụng kỹ năng mê hoặc.

Cũng may quái ở gần hồ nước thánh xuất hiện trở lại cũng không nhanh lắm nên Diệp Từ mới có đủ thời gian đi vòng vòng xung quanh con quái tinh anh, kéo nó đi tới thảm cỏ ở bên cạnh quảng trường. Nơi đó không có quái mới xuất hiện, vô cùng thích hợp để sử dụng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc.

Lát sau, cột máu của con Khô lâu vệ sĩ trưởng giảm còn khoảng 15%, Diệp Từ liền ra lệnh cho mấy con khô lâu pháp sư ngừng tấn công, kế đó cô bắt đầu sử dụng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc chiếu lên người con quái tinh anh. Mặc dù cô đã có bước chuẩn bị để tăng xác suất thành công nhưng chưa

chắc quá trình mê hoặc sẽ diễn ra dễ dàng. Mắt thấy lượng quái mới xuất hiện trở lại càng lúc càng nhiều, Diệp Từ đành phải ra lệnh cho bốn con khô lâu pháp sư xếp thành hình tròn vây lấy cô và con quái tinh anh ở giữa, để chúng bảo vệ mình.

Hiện giờ kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc của cô tuyệt đối không thể bị dừng lại giữa chừng, nếu không tất cả công sức của cô đều sẽ đổ sông đổ biển.

Có điều, tục ngữ nói chẳng sai, ghét của nào trời trao của đấy, Diệp Từ đang tập trung sử dụng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc thì từ xa bỗng nhiên có một con Khô lâu vệ sĩ trưởng khác từ từ đi về phía Diệp Từ.

Không phải bình thường mỗi nơi chỉ có một con quái tinh anh thôi sao? Con này cô chưa xử xong làm sao lại xuất hiện thêm một con nữa? Diệp Từ căng thẳng theo dõi từng bước đi của con Khô lâu vệ sĩ kia, xem ra mục tiêu của nó là chỗ cô rồi. Vì thế, khi nó bước vào trong phạm vi tấn công của khô lâu pháp sư, Diệp Từ liền ra lệnh cho khô lâu pháp sư tấn công con Khô lâu vệ sĩ trưởng thứ hai này.

Khô lâu vệ sĩ trưởng bị tấn công liền giơ thanh đao lên, bỏ về phía Diệp Từ, thanh đao nặng trĩu quét ngang bốn con khô lâu pháp sư, con khô lâu pháp sư bị mê hoặc đầu tiên lập tức vỡ vụn, cột máu của mấy con còn lại cũng giảm xuống một lượng lớn. Vì mất đi một con khô lâu pháp sư nên vòng tròn bảo vệ xuất hiện một lỗ hổng, con quái tinh nhanh theo đó mà lọt vào trong, nhìn hành động của nó cũng đủ biết chỉ số thông minh cao hơn quái bình thường rất nhiều. Diệp Từ thấy nó len vào, vung đao, lòng thầm gào to: “Toi rồi!”. Lần này đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Khô lâu vệ sĩ trưởng mê hoặc thành công!” Đúng là trời không tuyệt đường người! Trong lúc cô tuyệt vọng chờ chết thì nghe thấy tiếng thông cáo của hệ thống. Khô lâu vệ sĩ trưởng vừa mới được mê hoặc thành công liền xung phong tấn công đồng bào của mình.

Diệp Từ cũng không dám dừng lại, cô lập tức nhảy về phía sau vài bước để kéo dài khoảng cách sau đó bắt đầu tấn công.

Tuy rằng con Khô lâu vệ sĩ trưởng rất hung hãn, nhưng nó cũng không thể chơi lại phe của Diệp Từ vốn có số lượng đông hơn, nên một lát sau, nó đã trở thành một đồng xương trắng nằm trên mặt đất. Diệp Từ thở phào nhẹ nhõm. Đúng là hú hồn hú vía! Con khô lâu vệ sĩ trưởng mới được thu phục không bao lâu chỉ còn lại chút xíu máu, ba con khô lâu pháp sư cũng sắp chết đến nơi rồi. Cô bước đến trước đồng xương cốt, ngồi xuống sờ sờ, lấy ra được một món trang bị bị màu lam, là đai lưng của dã man nhân vẫn chưa được giám định. Diệp Từ cũng không vội giám định nó mà vút luôn vào trong túi đồ, sau đó dẫn đám “đàn em” đi đến chỗ mục tiêu chính – đài Tế Tự.

Trên đường đi, cô lại mê hoặc thêm được một con khô lâu cung tiễn thủ nữa, lúc này đội ngũ của cô đã mạnh mẽ hơn nhiều. Con Khô lâu vệ sĩ trưởng cảm khiên đi trước làm nhiệm vụ của tank, đám quái nhỏ đi sau đảm nhiệm vai trò DPS, mấy quái trên đường đều lần lượt bị đội của cô xử lý gọn gàng sạch sẽ.

Ngay lúc Diệp Từ dẫn đám khô lâu đi về phía đài Tế Tự, có một đội ngũ chừng mười người cũng đi đến chỗ hồ nước thánh.

“Tịch Dương, sau chỗ này lại có ít quái như vậy?”

“Có người đến trước rồi.” Người cầm đầu là một pháp sư có tên Tịch Dương Tàn Hồng (Ráng Đỏ Khi Hoàng Hôn). Trên người hắn mặc một bộ pháp bào màu đỏ sẫm, phía trên còn ẩn ẩn có ánh lửa lưu động. Đây chính là set đồ chỉ có trong phó bản Chích Nhiệt Hạp Cốc (Khe Núi Nóng Rực) nằm ở phía Nam của đại lục phía đông – set đồ Chích Nhiệt Pháp Bào. Trừ thuộc tính tương đối tốt ra, khi mặc đủ set đồ này thì đòn tấn công sẽ được bổ sung thêm thuộc tính hỏa diễm, thế nên đây là set đồ tốt nhất để dùng đánh ở bãi quái khô lâu. Hắn là vì có set đồ này nên nhóm người kia mới dám tới cày bãi quái tu viện Turen khi cả đám mới chỉ có 20 cấp.

Đám người đó nhìn những phần xương cốt nằm rải rác trên mặt đất mà lòng nặng trĩu. Công hội của bọn họ vất vả lắm mới cày được đủ bộ Chích Nhiệt Pháp Bào, sau đó ngay lập tức tới nơi này để cày level, ai ngờ còn có người đến trước bọn họ nữa? Chẳng lẽ có công hội khác tính toán giống họ sao?

Tịch Dương Tàn Hồng là phó hội trưởng của công hội, đồng thời cũng là người chỉ huy lần cày level này. Hắn nhìn đồng xương cốt lộn xộn trước mặt, lòng vô cùng khó chịu. Sau một hồi trầm tư suy nghĩ, hắn mới quay ra nói với đạo tặc ở bên cạnh: “Cầm Quý! Đi theo hướng những xương cốt rơi rải kia, điều tra xem là công hội nào tới trước chúng ta? Nhớ chú ý an toàn!”

Cầm Quý gật đầu, sau đó chuyển sang trạng thái tàng hình (tiềm hành) rồi bắt đầu lần theo những xương cốt rơi trên đường dẫn tới đài Tế Tự.

Kể đó Tịch Dương Tàn Hồng lập tức bảo những người còn lại trong đội bắt đầu giết quái, chờ tin từ Cầm Quý.

Lúc này Diệp Từ cũng không biết đã có người đến Tu viện Buren, cô chỉ tập trung dẫn “đàn em” của mình đi tới đài tế tự. Địa hình của nơi này giống như một cái hồ lõ, phần lõ ra rất hẹp, còn phần bưng lại phình lớn, mà đài Tế Tự thì nằm ở một nơi nhô cao dựa lưng vào chân núi. Trước đài Tế Tự là 1 bãi quái lớn để người chơi có thể mặc sức giết cho đã tay. Nơi này về sau là thiên đường cày level của các pháp sư, nhưng hiện giờ tạm thời chỉ có mỗi Diệp Từ biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thánh Đường

Ưu thế tốt nhất của địa hình dạng miệng hồ lô là khi đã vào rồi sẽ không ra được nữa. Diệp Từ dẫn năm con khô lâu “đàn em” của mình đến cạnh tế đàn, rồi cho chúng ở yên đây, sau đó tiến ra phía trước miệng hồ lô, bắt đầu lừa quái. Vì đám quái dạng khô lâu này có tốc độ chậm hơn so với những loài quái khác nên vừa hay thích hợp với người chơi chuyên về mặt tốc độ có điểm nhanh nhẹn cao như Diệp Từ.

Đám quái sau khi bị lừa vào đều bị đám khô lâu đứng cạnh tế đàn hút cừu hận, khiến bọn chúng tự động chen lấn, xông về phía tế tự.

Cũng may những con quái xung quanh đài tế tự đều thuộc loại cận chiến, chứ nếu không mấy con khô lâu “đàn em” của cô đã sớm thành cái bia ngắm bị người ta bắn tên đầy người, chết mất xác rồi.

Diệp Từ mới lập đi lập lại quá trình lừa quái được một lát mà đài tế tự hình miệng hồ lô đã chật kín quái vật. Cô dựa vào lợi thế thăng bằng, cẩn thận nhảy lên cao, men theo vách núi, mạo hiểm quay trở lại đài tế tự. Lúc này điểm cừu hận của cô đã tăng đến con số rất lớn rồi, cả đám quái khô lâu đều quơ quơ vũ khí đánh về phía cô, tiếng lách cách khi xương cốt va chạm vào nhau vang lên không ngớt. Cái cảnh này nếu là người mắc chứng bệnh sợ những thứ dày đặc e là sẽ đau tim chết mất. Khoảng trống trên đài tế tự chỉ to chừng cái sân tầm trung, vậy mà lượng quái ở đây phải lên đến con số hàng trăm, đám xương khô trắng hếu dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng đầy u ám.

Thật lòng thì bị cả đám đầu lâu xương xẩu nhìn chằm chằm cũng khiến Diệp Từ cảm thấy khá là rợn tóc gáy. Cho nên cô cũng không dám nhìn thời gian chiêm ngưỡng thành tựu của mình mà lập tức lấy ra một viên Xích Thiết Tạc Đan, sau đó giật kịp nổ, ném về phía tập trung nhiều khô lâu nhất. Đám quái khô lâu có lẽ nhận ra nguy hiểm cận kề nên nháo nhào chạy tán loạn, nhưng lúc này bọn chúng còn có thể chạy được sao?

Đám khô lâu ở phía trước lo sợ quay đầu chạy về phía sau, còn đám ở phía sau thì ớn lạnh cầm đầu chạy về phía trước. Cả đám quái cứ như thế mà chen chen chúc chúc rồi lại càng kẹt dữ dội hơn. Đồng thời lúc này quả Xích Thiết Tạc Đan của Diệp Từ cũng đã tiếp cận mục tiêu, rơi thẳng vào giữa đám quái khô lâu.

“Uỳnh!”. Một tiếng nổ chói chói vang lên. Kế đó trước mặt Diệp Từ xuất hiện từng dãy từng dãy điểm số tấn công màu đỏ rực, điểm kinh nghiệm của cô cũng tăng lên không ngừng, những chuyện còn lại cô chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Một lát sau, khu vực xảy ra vụ nổ chỉ còn lại một cái hố lớn, cũng may chừng một giờ sau cái hố lớn này sẽ tự động được hệ thống lấp lại, nếu không chưa biết chừng cô sẽ phải chịu trách nhiệm về việc phá hoại cảnh quan mất thôi. Xung quanh hố lớn vẫn còn lại một vài con may mắn thoát nạn và một số ít chỉ còn vài giọt máu, có lẽ ban nãy đám quái này ở xa trung tâm vụ nổ nên mới sống chen lấn ở đây. Diệp Từ dĩ nhiên sẽ không khách sáo với bọn chúng, cô lập tức chỉ huy ba con khô lâu pháp sư và con khô lâu xạ thủ bắt đầu xử lý đám tàn binh còn sót lại.

Giết quái kiểu này đúng là nhanh quá, Diệp Từ ngó sang cấp bậc của mình, nó từ cấp 21 vèo một cái tăng đến cấp 25 67%, và vẫn còn đang tiếp tục tăng nữa, xem ra giết hết đám khô lâu còn lại, tề gì cô cũng tăng được đến cấp 27, con số còn cao hơn cả người đang đứng đầu bảng xếp hạng cấp bậc nữa.

Cầm Quỷ đang tàng hình nấp bên ngoài miệng hồ lô, nhìn thấy quá trình giết quái của Diệp Từ mà há hốc mồm kinh ngạc. Hắn quả thật không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình, lập tức báo cáo mọi chuyện về cho Tịch Dương Tàn Hồng với một tâm trạng kích động.

Tịch Dương Tàn Hồng dù không tận mắt chứng kiến cảnh tượng ban nãy nhưng nghe Cầm Quỷ thuật lại cũng chấn động không thôi, hắn không kiềm được mà hỏi lại: “Cậu chắc chắn là chỉ do 1 người làm?”

“Chắc mà! Có một người thôi, là...” Cầm Quỷ cẩn thận quan sát bóng người nhỏ nhắn trên đài tế tự, sau đó trả lời với giọng không khẳng định lắm: “Hình như là một thợ săn.”

“Hình như?”

“Cô ta dẫn theo rất nhiều “đàn em” là khô lâu, trông rất giống kỹ năng của tử linh pháp sư, nên mình không dám khẳng định 100%.”

Trong lúc Cầm Quỷ báo cáo tin tức cho Tịch Dương Tàn Hồng thì Diệp Từ đã dọn dẹp hết sạch đám quái nhỏ. Cô nhảy xuống khỏi đài tế tự, sau đó đi về phía miệng hồ lô.

Giờ cô đã lên cấp 27, với cấp bậc này hẳn là cô sẽ an toàn hơn khi đi tìm mảnh vỡ bảo thạch của Erard. Nhưng khi sắp đi tới miệng hồ lô, cô chợt dừng bước, cảm giác được xung quanh đây có sự tồn tại của đạo tặc.

Mà lúc này Cầm Quỷ đã co người nấp sâu hơn vào trong bóng tối. Hắn đang lo không biết nữ thợ săn kia có phát hiện ra hắn chưa, bỗng nhiên lại thấy cô ta đứng lại, Cầm Quỷ lại càng căng thẳng hơn. Nhưng lát sau, nữ thợ săn kia lại tiếp tục đi về phía trước.

Một đạo tặc cấp 2x đi đến được chỗ này thì chỉ có hai khả năng: một là theo đoàn thể, hai là y đi theo cô từ lúc đầu. Nhưng từ nãy đến giờ Diệp Từ không phát hiện ra sự tồn tại của hắn ta, cho nên chỉ còn mỗi khả năng đầu tiên mà thôi.

Hiện giờ đã có đội ngũ đến nơi này vượt cấp giết quái sao? Diệp Từ trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định tạm thời không bắt đạo tặc này, để hắn buông lỏng cảnh giác. Cô thật tò mò muốn biết xem người đến đây là đội ngũ nào.

Dù sao lúc này cô giết quái ở đài tế tự đã bị người ta nhìn thấy, thế nào nơi này cũng sẽ nhanh chóng kín người thôi. Cô là người đầu tiên ăn cua, đã mở hàng rồi thì tiếp tục ở lại đây hay không cũng không quan trọng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Quái Vật Công Thành

Tổ thiết kế game *Vận Mệnh* thật là lười quá mà, tình huống này rõ ràng trăm phần trăm là mượn từ các tiểu thuyết võ hiệp chứ chẳng đâu xa lạ. Diệp Từ nhìn thấy mình cũng không bị tổn thương gì liền đứng dậy, con Khô lâu vệ sĩ trường luôn theo sát cô cũng thế, lật đặt đứng dậy y hệt cô.

Diệp Từ quan sát xung quanh, nơi này khá nhỏ, trước mặt cô không xa có một cái đệm ngồi rất lớn, mà thứ ở bên trên cái đệm ngồi ấy lại là một bộ xương khô còn lớn hơn rất nhiều. Không khí quanh đây mịt mờ tử khí, không có dấu hiệu gì cho thấy bộ xương kia sắp sửa sống lại. Sự chú ý của Diệp Từ không dừng lại trên bộ xương kia quá lâu, lát sau cô đã bị chiếc hộp nhỏ nằm trên đầu gối của bộ xương khô thu hút.

Nếu cô đoán không lầm thì trong hộp chắc chắn chứa mảnh vỡ của viên ngọc Erard.

Diệp Từ liền không chút do dự tiến thẳng đến chỗ chiếc hộp ấy, khi cô mở chiếc hộp ra, mảnh ngọc bên trong bỗng nhiên loé lên ánh sáng năm màu. Cô đưa tay vào cầm mảnh ngọc ấy lên xem, lúc định bỏ vào túi đồ lại phát hiện tay mình bị cái gì đó giữ chặt lại.

Thứ giữ tay Diệp Từ lại còn ai ngoài bộ xương khô kia nữa, không biết nó đã thức tỉnh từ bao giờ mà lúc này lại giương hốc mắt rực đỏ ánh sáng nhìn chăm chăm Diệp Từ, không những thế, phía trên đầu nó còn xuất hiện thêm một cái tên - Tu Sĩ Vô Danh, phần thuộc tính và cấp bậc toàn là dấu chấm hỏi.

Điều này chứng tỏ bộ xương khô này phải cao hơn Diệp Từ ít nhất là hai mươi cấp.

Quai hàm của nó run lên, phát ra tiếng nói âm trầm u ám "Tĩnh linh, bỏ cánh tay dơ bẩn của ngươi ra! Ta sẽ tha cho ngươi tội chết!". Sau đó, một luồng áp lực nặng nề không sao kháng cự được bất ngờ xuất hiện đè xuống người Diệp Từ, nháy mắt trùm lấy toàn thân cô, khiến cô vô cùng khó chịu, hít thở không thông.

Đây là tình huống chỉ xảy ra khi gặp phải boss cao cấp, hơi thở phát ra từ người nó sẽ khiến người chơi chịu một áp lực nhất định, đồng thời cả người chơi lẫn súng vật của họ cũng đều sẽ bị rơi vào trạng thái run sợ, tốc độ di chuyển lẫn tấn công cũng đều giảm xuống.

Có điều, muốn cô buông ư? Diệp Từ cười lạnh, đã đi đến nước này thì chỉ có những thằng ngốc mới chọn buông tay thôi. Cô quay đầu nhìn con Khô lâu vệ sĩ trường đứng sau lưng mình, nó không còn bùng bùng khí thế như ban nãy nữa mà đã hơi run lên, xem ra cũng đang phải chịu đựng ảnh hưởng không nhỏ từ bộ xương khô bự chẳng kia. Diệp Từ không chút do dự ra lệnh cho nó chạy đến tấn công Tu Sĩ Vô Danh.

Tuy con Khô lâu vệ sĩ trường đang trong trạng thái khủng hoảng trầm trọng nhưng ý nghĩ phục tùng mệnh lệnh lại có sức ảnh hưởng to lớn hơn, nên nó lập tức tiến về phía trước, run rẩy giơ thanh đao lên, chém thẳng xuống cánh tay trợ trọi xương đang giữ chặt Diệp Từ.

"Con kiến hôi khốn kiếp! Ngươi dám giúp đỡ tên tinh linh dơ bẩn này đối phó ta sao?" Một đao này tương đối hung tàn. Tu Sĩ Vô Danh lập tức buông tay Diệp Từ, sau đó chuyển hướng sang tấn công Khô lâu vệ sĩ trường. Diệp Từ nhân cơ hội này nhét mảnh vỡ của viên ngọc vào trong túi, sau đó móc ra đá hồi thành, chuẩn bị rời đi.

"Khu vực này không thể sử dụng đạo cụ." Tiếng thông báo của hệ thống lạnh lùng vang lên, Diệp Từ nghe xong nhin không được thảm máng tay biến thái vô nhân đạo đã thiết kế ra tình huống này mấy câu.

Nếu chỗ này không thể sử dụng đá về thành, vậy chỉ còn hai cách rời khỏi: một là giết tên to con này, còn hai là để nó giết. Nói thật thì hai cách này Diệp Từ đều không muốn thử. Cô vừa chỉ huy Khô lâu vệ sĩ trường tiếp tục tấn công Tu Sĩ Vô Danh, vừa bắt đầu quan sát xem nơi này có chỗ nào để thoát ra ngoài hay không.

Vì con boss Tu Sĩ Vô Danh tương tá quá lớn nên việc di chuyển của nó tương đối chậm chạp, nhờ thế mà những đòn tấn công cực mạnh của nó lại rất dễ né tránh.

Diệp Từ chỉ huy con Khô lâu vệ sĩ tránh thoát vài lần tấn công của Tu Sĩ Vô Danh khiến nó giận dữ giơ tay lên cao gầm lên một tiếng. Tiếng gầm khủng khiếp giữa không gian nhỏ hẹp tạo thành luồng sóng âm đánh thẳng vào Diệp Từ, cột máu của cô không ngừng giảm xuống. Cô thật sự không chịu nổi đòn tấn công mạnh như vậy, vội vàng lấy mấy bình máu ra uống lấy uống để. Còn con Khô lâu vệ sĩ trường, do nó không thể nghe thấy gì nên những luồng sóng âm chẳng có ảnh hưởng đến nó, nó vẫn tiếp tục theo sự chỉ huy của Diệp Từ mà liên tục tấn công Tu Sĩ Vô Danh.

"Ta vốn nghĩ ngươi là đồng loại của ta nên mới nương tay. Vậy mà ngươi không biết hối cải vẫn tiếp tục nghe theo tên tinh linh khốn kiếp này, thế thì được thôi, cả hai ngươi sẽ phải nhận một kết cục giống hệt nhau." Tu Sĩ Vô Danh tức giận rống to, sau đó vươn tay đánh mạnh vào Khô lâu vệ sĩ trường.

Cánh tay của nó có thể co duỗi, cú đánh mạnh này đập cho con Khô lâu vệ sĩ trường bay thẳng vào vách động. Mặt đất dưới chân Diệp Từ bắt đầu

chấn động, nếu cô không nhanh tay ôm chặt lấy khối nham thạch bên cạnh thì e rằng đã mất đà mà quỵ xuống mặt đất.

"Ầm ầm ầm" từng tiếng đá vỡ không ngừng vang lên, một cột sáng cực kỳ chói mắt chợt xuất hiện. Diệp Từ nheo mắt nhìn kỹ lại thì thấy trên vách động có một cái lỗ thật lớn, đó là kết quả của cú đánh ban nãy của Tu Sĩ Vô Danh, còn con Khô lâu vệ sĩ trường đã sớm biến mất không thấy tung tích, chắc có vẻ đã bị dư chấn đẩy bay ra bên ngoài rồi.

Nếu vách tường đã bị đánh thủng, vậy thì Diệp Từ còn ngại gì nữa mà không theo lỗ hổng ấy mà chạy trốn khỏi nơi đây?

"Con kiến vô sĩ! Đùng hòng rồi đi!" Tu Sĩ Vô Danh trong nháy mắt giống như được thần phật chúc phúc, chạy thật nhanh về phía Diệp Từ, tốc độ di chuyển của nó tăng đến hơn một nửa. Nó là boss cao cấp trông coi thánh vật nên chỉ số thông minh cũng cao hơn đám khô lâu bình thường khá nhiều. Nó đã nhận ra Diệp Từ muốn chui qua cái lỗ hổng kia để trốn ra ngoài nên nó lập tức chạy đến để ngăn cản.

Diệp Từ thấy Tu Sĩ Vô Danh cản đường mình liền không cần suy nghĩ, lập tức tung người nhảy lên, sau đó nương theo lực đẩy từ cánh tay đang vùng vác của nó mà bám vào khung xương sườn, rồi nắm lấy từng thanh xương leo lên trên, tích tắc sau đã leo đến được đầu vai của nó.

Tu Sĩ Vô Danh tức giận vội vàng lắc người, sau đó dùng bàn tay toàn xương xẩu của mình chụp lên người nó. Diệp Từ lúc nhảy sang trái, lúc bật sang phải, tận dụng những khe hở trong khung xương của nó để tránh né. Có mấy lần cô bị móng tay của nó khều trúng, khiến cột máu cô sụt xuống một đoạn lớn.

Diệp Từ vừa uống thêm máu, vừa tiếp tục chạy thực mạng, cảm đầu cảm cổ chạy về phía cái lỗ hổng, không dám dừng lại dù chỉ một giây.

Cô đạp vào đầu vai Tu Sĩ Vô Danh, định lấy đà nhảy xuống, nhưng khi cô vừa đặt chân lên mép lỗ hổng thì bỗng khựng lại. Bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Bên dưới vực sâu đó có thể thoáng nhìn thấy một toà thành sầm uất ở giữa ốc đảo đầy tráng lệ. Lúc này Diệp Từ mới nhớ ra Mai Cốt Chi Địa là bản đồ có địa hình dốc, thánh đường của tu viện Buren nằm ở trên đỉnh núi, và giáp ranh với bản đồ Mai Cốt Chi Địa là Lục Sắc Chi Chu, nơi tọa lạc của thành phố lớn thứ ba của đại lục phía Đông - thành Lục Châu.

Hiện giờ cô đang ở sâu trong mật đạo bên dưới thánh đường, mà chỗ Tu Sĩ Vô Danh vô tình đánh hòng lại trùng hợp là dưới chân núi, từ đây muốn đi ra bên ngoài dĩ nhiên phải nhảy xuống vực sâu này rồi.

"Mày trốn không thoát đâu con kiến hôi! Chịu chết đi!" Tu Sĩ Vô Danh nhìn Diệp Từ đứng ở mép lỗ hổng, bật cười như điên. Giọng nói của nó rất lớn làm tràn mật đạo rung chuyển. Rất nhiều hòn đá từ trên đó rơi xuống, có vẻ như đường hầm này sắp bị tiếng gầm của nó làm sụp xuống đến nơi rồi!

Diệp Từ mỉm cười chế giễu: "Tạm biệt nhé Tu Sĩ Vô Danh." Vừa dứt lời, cô lập tức tung người nhảy qua lỗ hổng, sau đó cô liền đánh ra các kỹ năng tấn công, khiến cả người cô lao đi như tên bắn trên không đến hơn 20 thước, tốc độ cũng nhanh chóng giảm xuống.

"Không không!" Tu Sĩ Vô Danh gầm lên đầy giận dữ khiến vách đá ở phía sau lưng của Diệp Từ chấn động càng thêm dữ dội.

Lát sau dư chấn từ các đòn tấn công ban nãy chấm dứt, tốc độ rơi lại nhanh chóng tăng lên, từng cơn gió vốn nhẹ nhàng cũng theo đó mà biến thành dữ tợn, hệt như mũi dao đâm thẳng vào da thịt của Diệp Từ, đau đến nỗi khiến cô phải nhíu mày. Mắt thấy khoảng cách giữa cô và mặt đất càng lúc càng gần, Diệp Từ lập tức mở kỹ năng Vũ Lạc Thuật trên chiếc nhẫn thần bí, cơ thể cô bỗng nhiên trở nên nhẹ hơn, tốc độ rơi xuống lại một lần nữa giảm xuống, cô tựa như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng tiếp đất.

Cũng may là chiếc nhẫn này vừa có thêm kỹ năng "Vũ Lạc Thuật", chứ nếu không cô đã chết không chỗ chôn chôn thây rồi. Sau khi tiếp đất, Diệp Từ thở hắt ra một hơi, sau đó cô thả ngựa của mình ra, leo lên, nhanh chóng rời khỏi.

Cô mới chạy chưa được bao xa đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Tu Sĩ Vô Danh từ phía sau truyền đến: "Đứng lại con kiến hôi để tiện kia!"

Diệp Từ kinh ngạc không thôi, theo bản năng quay đầu lại nhìn, đập vào mắt cô là cảnh tượng Tu Sĩ Vô Danh nặng nề tiếp đất, vô số cây cối xung quanh nó bị nó đè gãy nát. Diệp Từ giật mình vội vàng thúc ngựa chạy thẳng tới thành Lục Châu.

Xung quanh thành Lục Châu là những bãi quái có đẳng cấp từ 20 đến 25 cấp nên hiện tại nó trở thành nơi có lượng người chơi tập trung cây level cao nhất. Với tình hình hiện giờ, Diệp Từ cũng không dám đi tới chỗ không có người. Cô men theo cánh rừng bên ngoài mà chạy nhanh về thành, những người chơi xung quanh thấy cô vội vàng vàng như vậy cứ tưởng cô gấp về thành để bán đồ, còn sự thật chỉ có mỗi Diệp Từ biết, cô đang chạy trốn muốn chết đây nè.

Tuy con boss Tu Sĩ Vô Danh rất to nhưng cánh rừng này lại không thiếu đại thụ cao chọc trời khiến nó không thể phát huy được ưu thế vốn có này, cộng thêm cây cối chắn chặt cản trở, tốc độ di chuyển của nó cũng chậm đi rất nhiều.

Mãi đến khi Diệp Từ rời khỏi cánh rừng, những người chơi đang đánh quái phía xa mới phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Khu vực xung quanh lập tức vang tiếng tiếng la hét ầm ĩ của người chơi: "Có boss tự do, boss tự do chưa từng xuất hiện kia."

Mấy chữ boss tự do vừa vang lên, có không ít người chơi bỏ ngang việc đánh quái mà chạy về phía Tu Sĩ Vô Danh.

Diệp Từ thấy thế thàn than thở: "Mấy anh chị người tốt! Cảm ơn các anh chị đã giúp tôi cản quái! Ân cứu mạng không biết phải nói sao cho đủ?"

Con boss Tu Sĩ Vô Danh này ít nhất cũng trên cấp 80, hơn nữa nó còn là boss cao cấp, cho nên dù có nhiều người chơi vây đánh nó đến mức nào thì với sự chênh lệch kia, rõ ràng là đến bao nhiêu chết bấy nhiêu. Không lâu sau, trên khắp bản đồ Lục Sắc Chi Chu, đâu đâu cũng thấy người ta ồn ào bàn tán về con boss khủng bố ấy. Có người kêu xui xẻo, có người chửi con mẹ nó, có người chặc lưỡi than thở, náo nhiệt vô cùng.

Khi Diệp Từ nhìn thấy kênh trò chuyện lân cận đầy tiếng mắng chửi của người chơi cũng là lúc cô chạy đến cửa thành Lục Châu. Cô lập tức bước đến chỗ NPC chuyên chờ, định rời khỏi nơi nguy hiểm này, bỗng dừng nghe thấy có người hét lớn: "Con khô lâu to xác kia chạy về phía thành Lục Châu rồi! Đừng bảo là quái vật công thành nha."

Câu nói này khiến Diệp Từ gạt bỏ ý định rời khỏi đây, cô quay ngựa chạy thẳng tới toà thị chính.

"Thị trưởng đại nhân! Tôi là binh sĩ cấp hai của thành Hồng Hồ! Tôi có chuyện khẩn cấp cần bẩm báo!" Khi chạy đến đại sảnh của toà thị chính, ngay lập tức cô bị lính canh cửa ngăn lại. Cô vội càng lấy ra huy chương trên người hồ lớn để thị trưởng nghe thấy.

"Là khách đến từ thành Hồng Hồ sao? Ai da, thật là thất lễ quá! Mời vào." Quan hành chính vừa nhìn thấy huy chương của Diệp Từ liền ra lệnh cho lính canh buông Diệp Từ ra. Y cười híp mắt đầy vẻ hiền hòa.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Lời thỉnh cầu của Fante Lopher

Vận Mệnh là một trò chơi khổng lồ. Trong trò chơi này, các mối quan hệ giữa người với người không chỉ hạn chế giữa nhóm người chơi với nhau, mà cả NPC cũng có nữa. Ví như Fante Lopher, thành chủ thành Lục Châu, và Sake Gaer, thành chủ thành Hồng Hồ, cả hai ngày xưa vốn là chiến hữu vào sinh ra tử, kẻ vai sát cánh suốt cả ngàn trận chiến, tình cảm thân thiết không sao tả được. Chỉ là sau này đến thời bình, hai người trở thành thành chủ của hai thành phố cách nhau quá xa, cả hai chỉ còn cách giữ liên lạc với nhau qua thư từ.

Dù vậy, tình cảm giữa họ vẫn gắn bó hết như trước đây, thế nên thái độ của họ khi thấy công dân đến từ thành phố của bạn thân mình cũng đặc biệt nhiệt tình, thân thiết hơn hẳn. Đây cũng là lý do vì sao Diệp Từ tự ý xông vào đến tận đại sảnh phủ hành chính, thế mà chẳng những không bị xử phạt mà lại còn được tiếp đãi chu đáo nữa.

Hiển nhiên Diệp Từ biết rất rõ mối quan hệ thân thiết giữa hai vị thành chủ nên cô mới dám làm như vậy. Nếu không e là cô đã sớm bị lính gác bên ngoài đuổi ra khỏi thành Lục Châu, đồng thời điểm hữu nghị của cô cũng sẽ giảm xuống.

Mối quan hệ giữa các NPC trên đại lục đều được ghi chép đầy đủ chi tiết trong sử sách đặt tại thư viện quốc gia. Người chơi chỉ cần bước vào đây tìm hiểu sẽ biết được vô số bí mật của Vận Mệnh. Chẳng qua hiện giờ đa số người chơi vẫn còn đang miệt mài luyện cấp, có ai rỗi hơi mà vào thư viện đọc sách cơ chứ? Kể cả Diệp Từ cũng vậy. Nguyên nhân cô biết được chuyện này có thể xem là hoàn toàn tình cờ, trong họa được phúc, ngày xưa có lần cô bị kẻ thù truy giết rất thảm, không còn cách nào mới chạy vào trong thư viện này trốn suốt hai tháng. Cả thời gian ấy cô rảnh rỗi không có việc gì làm, đành lúi húi lật sách vở ghi chép lịch sử ra đọc, cuối cùng mới biết được nhiều chuyện hữu ích như vậy.

"Ra mắt thị trưởng đại nhân tôn kính." Sau khi được dẫn đến phòng làm việc của thị trưởng, Diệp Từ liền cung kính cúi chào thị trưởng thành Lục Châu, kẻ đó mới bắt đầu vào đề: "Tôi có một chuyện quan trọng muốn bẩm báo với ngài."

"Có chuyện gì vậy người bạn đến từ thành Hồng Hồ?" Thị trưởng không phải là thành chủ, chức vụ này được chính thành chủ bổ nhiệm, có thể xem tương đương với quản gia của gia đình. Những NPC này cũng giống như thành chủ, mỗi người đều có tính cách đặc trưng riêng của mình. Thị trưởng của thành Lục Châu rõ ràng trông thật thà hơn vị thị trưởng gian xảo của thành Hồng Hồ rất nhiều.

"Lúc nãy khi tôi đi từ Lục Sắc Chi Chu về đây có trông thấy một con Khô Lâu thật lớn đang di chuyển về phía thành Lục Châu. Thành Lục Châu và thành Hồng Hồ trước nay vốn là chỗ thân quen, tôi là công dân của thành Hồng Hồ làm sao có thể bỏ mặc chuyện này được, cho nên tôi mới chạy đến đây báo tin để ngài thị trưởng được biết." Diệp Từ dùng giọng điệu vô cùng chân thành, một hơi nói hết mọi chuyện, trong lúc nói cũng không quên bóp méo câu chuyện đi 180 độ.

"Cái gì? Một con Khô Lâu rất lớn?" Thị trưởng thành Lục Châu nghe xong giật mình đứng bật dậy, nhìn Diệp Từ với vẻ mặt khiếp sợ. Nhưng nổi lo lắng tích tắc sau liền biến mất, hắn gật đầu với Diệp Từ: "Người bạn thân mến, tạm thời bạn có thể ở đây nghỉ ngơi một lát, ta sẽ lập tức phái binh lính tuần thành đi thám thính." Nói xong hắn liền sai người đi ngay.

Lát sau, binh lính tuần thành nhanh chóng truyền tin trở về: "Báo cáo thị trưởng đại nhân, bên ngoài quả thật có một con Khô Lâu khổng lồ, nó đã tiếp cận bên ngoài vòng bảo hộ, hiện giờ đang xông thẳng vào trong vòng bảo hộ của thành chúng ta!"

Thị trưởng thành Lục Châu nghe xong rõ ràng cuống cuống lo lắng hơn hẳn ban nãy, hắn vội vàng quay sang nói với Diệp Từ: "Người bạn thân mến, cảm ơn bạn đã đến báo tin, ta thay mặt thành chủ đại nhân cảm ơn cô đã kịp thời thông báo tin tức này, nhưng hiện giờ ta không có thời gian tiếp đón bạn chu đáo, ta phải lập tức báo cho thành chủ đại nhân biết chuyện này." Hắn nói xong liền vội vàng chạy về phía toà thành của thành chủ.

Vị quan hành chính ở bên ngoài cũng nghiêm túc tìm vệ binh trưởng thảo luận kế hoạch, không ai rảnh rỗi chú ý đến Diệp Từ. Diệp Từ đứng lui vào một

góc nhìn qua khung cửa sổ, lặng lẽ quan sát cảnh tượng ồn ào bên ngoài, tiếng la hét ầm ĩ của người chơi xuất hiện không ngừng trên kênh trò chuyện lân cận, từ đầu đến cuối đều giữ nguyên thái độ "chuyện này không liên quan gì đến tôi nhé".

Tu Sĩ Vô Danh hiện giờ so với lúc ở trong tầng hầm ban nãy dường như to hơn một chút, Diệp Từ còn nhớ rõ khi ấy nó chỉ lớn hơn cô chừng ba lần thôi, nhưng giờ chiều cao của nó đã vượt hẳn tường thành bảo vệ của thành Lục Châu đến hơn phân nửa, thậm chí còn có vẻ đang không ngừng biến hình lớn hơn nữa. Vô số pháp thuật liên tục bắn về phía nó, roi xuống khung xương lóc lên những luồng ánh sáng rực rỡ. Cánh tay trơ xương của nó vung lên hạ xuống, lại thêm một loạt luồng sáng màu trắng lóa, không biết từ nãy đến giờ nó đã xử lý bao nhiêu người chơi rồi nữa.

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập từ xa đang bước nhanh về phía đại sảnh của tòa thị chính. Diệp Từ ngoái đầu lại nhìn liền thấy người đang bước về phía cô là một trung niên có mái tóc màu vàng kim. Người nọ khoác trên mình áo choàng màu xanh ngọc, lưng đeo một thanh kiếm chữ thập dài, bước đi với tư thế hiên ngang hùng dũng. Không cần giới thiệu cũng biết đây hẳn là thành chủ thành Lục Châu - Fante Lopher.

"A, chào bạn thân mến, cảm ơn bạn đã báo cho ta biết tin tức quý giá này. Xin bạn hãy thứ lỗi cho việc ta tạm thời không có thời gian tiếp đãi bạn, hiện giờ ta phải lập tức dẫn binh cản trở mối nguy hiểm kia." Fante Lopher gật đầu chào Diệp Từ, khẽ nói.

"Chào thành chủ đại nhân đáng kính, xin hãy cho phép tôi được kể vai chiến đấu cùng ngài!" Diệp Từ lập tức đề nghị với Fante Lopher. Đây là nguyên nhân cô quyết định nán lại xen vào chuyện này. Tuy cô không dám chắc yêu cầu của mình có được chấp nhận hay không, nhưng trò chơi Vận Mệnh này vốn nổi tiếng với chuyện "không có gì là không thể", nên cô muốn thử vận may một lần xem sao.

"Người bạn thân mến, chuyện này không phải chuyện đùa, ta không thể để bạn mình gặp nguy hiểm được." Fante Lopher nghe lời thỉnh cầu của Diệp Từ xong có vẻ rất vui mừng, nhưng sau đó lại lắc đầu từ chối.

Trông có vẻ không phải là không thể. Tuy Fante Lopher đã từ chối, nhưng cách nói kia rõ ràng là còn chút do dự. Tề nên Diệp Từ lại nói tiếp, giọng điệu kiên quyết hơn hẳn: "Thành chủ đại nhân, là bạn của ngài, tôi rất hiểu lý do tại sao ngài từ chối, nhưng cũng vì là bạn, nên tôi nhất định phải cùng ngài chiến đấu. "

Fante Lopher trông có vẻ rất cảm động: "Bạn thân mến, từ hôm nay, bạn vĩnh viễn là bằng hữu của thành Lục Châu chúng ta!"

Hắn vừa dứt lời, bên tai Diệp Từ liền nghe thấy thông báo của hệ thống: "Điểm danh vọng của bạn tại thành Lục Châu đã đạt đến mức 'Thân Mật' ". Ủi trời, điểm danh vọng tăng nhanh vậy? Bình thường muốn có điểm danh vọng đều phải cày nhiệm vụ hàng ngày, ít nhất phải cần 3 tháng mới tăng được đến mức 'Thân Mật', không ngờ cô chỉ mới nói vài câu đã nhận được rồi, quả nhiên cô nhân nói chẳng sai bao giờ, "đánh trận trước tiên phải đánh vào tâm lý".

Tuy Fante Lopher đã đồng ý cho Diệp Từ tham gia vào đội quân chiến đấu bảo vệ thành nhưng lại không trao thêm cho cô ưu đãi gì, giữa một đoàn người cưỡi ngựa trắng, mặc áo giáp bảo vệ, Diệp Từ cưỡi ngựa hồng đi cùng thật là nổi bật.

Fante Lopher là thành chủ, bình thường rất hiếm khi tham gia hoặc chỉ huy chiến đấu, tất cả những việc này đều do tướng quân Prus đảm nhiệm. Hắn là một NPC có thực lực tương đương với Boss cấp 120, thanh máu dài khủng khiếp kia đã đủ để chứng minh thực lực trâu bò của hắn. Hắn dẫn đầu đoàn người, hô to: "Mở lá chắn ma pháp bảo vệ".

Ở bất kỳ tòa thành nào cũng đều có một viên ngọc ma pháp, thông thường nó được đặt ở giữa suối phun nước trên quảng trường trung tâm thành phố, có rất nhiều binh lính tinh anh cấp 100 canh gác ngày đêm. Thứ này mọi ngày nằm ở đây cho mọi người đến chiêm ngưỡng là chính, chỉ khi nào xảy ra những sự kiện đại loại như quái vật tấn công thành như thế này thì nó mới được sử dụng đến. Hiệu lệnh vừa vang lên, viên bảo thạch liền lóe sáng lên, một màn bảo vệ lặng lẽ xuất hiện phủ xuống bao lấy tòa thành, khiến lực tấn công từ bên ngoài không thể xuyên qua được nữa.

Có điều màn bảo vệ này chỉ tồn tại được trong một thời gian nhất định, nhiều nhất là 2 tiếng, nếu trong vòng hai tiếng này không thể đẩy lùi kẻ thù thì nó sẽ vỡ nát, và tòa thành sẽ phải hứng chịu trọn vẹn lực công kích từ các đòn tấn công bên ngoài. Thậm chí trong tình huống xấu nhất, không chừng cả tòa thành sẽ phải biến thành một đồng đồ nát hoang tàn.

NPC có thực lực tương đương boss cấp 120 dĩ nhiên không thể so với NPC bình thường, hắn không còn phải tự mình ra tay nữa mà chỉ liên tục chỉ huy binh lính bên dưới tấn công không ngừng, từ cung thủ đến pháp sư, người nào cũng đánh rồi lại đánh, tung hết kỹ năng này đến kỹ năng khác nhằm vào Tu Sĩ Vô Danh. Không chỉ nhóm NPC nổi giận mà gần như toàn bộ người chơi ở đại lục phía Đông đều đổ dồn về thành Lục Châu. Thành Lục Châu vốn đã đông đúc nay lại càng chật chội hơn.

Những người mới đến này người thì muốn được đánh một trận sướng tay, người thì ham vui mà tìm náo nhiệt, cũng có người ôm mộng đứng bên ngoài hi vọng có thể "ngư ông đắc lợi".

Xen lẫn trong đội ngũ NPC đầy hỗn loạn, Diệp Từ thấy không ít người của các công hội như Thiết Huyết Chiến Máu, Chiến Thiên Hạ, Lang Tộc, Đại Đường, Văn Phòng Ngã Tư Đường, Lưỡi Dao Hắc Ám... Tóm lại miễn là công hội có chút tiếng tăm ở đại lục phía Đông đều đến góp vui, những công hội nhỏ nhỏ thì thôi không cần hỏi, nhiều không đếm xuể.

Tuy nhóm NPC thủ thành rất mạnh, cộng thêm nhóm người chơi tự nguyện trợ giúp nữa nhưng con boss Tu Sĩ Vô Danh này nào phải tầm thường. Nó liên tục nuốt người chơi vào bụng, lượng máu mất đi cũng theo đó mà bổ sung trở lại, cơ thể nó còn càng lúc càng to thêm nữa.

"Đây là sức mạnh của Naga." Fante Lopher bỗng nhiên đau buồn hô to.

Diệp Từ nhìn đồng hồ, vòng bảo hộ chỉ còn tồn tại không đến 20 phút, mà cột máu của con boss Tu Sĩ Vô Danh còn đến hơn một nửa, xem ra bên phía thành Lục Châu phải chịu thua rồi.

"Người bạn thân mến của ta, ta biết chuyện này có chút quá đáng, nhưng, bạn có thể giúp tôi làm một chuyện hay không?" Fante Lopher bất ngờ quay sang nói với Diệp Từ. Đồng thời trên đầu hắn cũng xuất hiện dấu hiệu có nhiệm vụ cần giao.

Hả? Có thêm nhiệm vụ nữa? Diệp Từ hơi bất ngờ, sau đó nhảy xuống ngựa, bước đến trước mặt Fante Lopher, nói: "Thành chủ đại nhân đáng kính, được giúp đỡ ngài là vinh hạnh của tôi."

"Ta thật sự rất cảm động!" Fante Lopher cúi người cảm khái, điểm danh vọng của Diệp Từ ở thành Lục Châu lại nhảy mất tăng thêm mấy trăm điểm

"Ta cảm nhận được trên người con quái vật đáng sợ này có sức mạnh của Naga, thứ này thật khiến người ta phải lo lắng, nhưng ta không thể chịu thua đơn giản như vậy được. Trên người ta có một mảnh vỡ của bảo thạch trong thần điện Quang Minh Chi Thần. Tuy thứ này không có tác dụng với Naga, nhưng đối với đám tiêu lâu la thì không có vấn đề gì. Bạn có thể giúp ta gắn mảnh vỡ này vào trong tim của con quái vật kia không?"

Diệp Từ nhìn theo hướng tay Fante Lopher chỉ liền thấy giữa lồng ngực toàn xương trắng của Tu Sĩ Vô Danh có một quả tim đang không ngừng đập thình thịch thình thịch. Nhưng mà... vị thành chủ này định giỡn với cô à? Yêu cầu cỡ này mà làm như chuyện đơn giản lắm. Cô mới cấp 27, con boss kia ít nhất trên cấp 130, cô lấy tư cách gì nhận nhiệm vụ này?

"Thành chủ đại nhân, thực lòng tôi rất muốn giúp đỡ ngài, nhưng ngài xem tôi chỉ là một tinh linh nhỏ bé, tôi sợ mình không thể hoàn thành được."

"À, chuyện đấy bạn không phải lo, ta sẽ bảo vệ bạn." Fante Lopher nói xong liền đưa mảnh vỡ kia cho Diệp Từ. Diệp Từ nhận "hàng" mà miệng méo xẹo, đây rõ ràng là cưỡng chế ép buộc nhận mà, nếu cô từ chối có khi nào nhóm NPC kia chuyển mục tiêu sang cô không?

Thôi quên đi, chết thì chịu mất một cấp vậy. Diệp Từ thở dài cắt mảnh vỡ của viên ngọc vào túi đồ. Có điều, cô chợt phát hiện không biết từ lúc nào mà trạng thái trên người mình xuất hiện một cái Buff với tác dụng vô cùng khủng bố: "Thánh Quang: 'thánh quang' từ mảnh vỡ của bảo thạch nhẹ nhàng bao phủ cơ thể bạn, giúp bạn tránh khỏi tất cả thương tổn. Thời gian: 5 phút."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Anh Hùng

Wow, hệ thống thật chịu chơi mà, không ngờ buff hẳn cho cô một trạng thái vô địch. Có bảo hộ này rồi thì cô còn sợ gì nữa? Cô quay sang cúi chào Fante Lopher, nói: "Thành chủ đại nhân tôn kính, tôi nhất định sẽ cố hết sức giúp đỡ ngài." Sau đó quay người chuẩn bị ra trận, bỗng nhiên cô chợt nhớ đến một vấn đề liên vội vàng quay sang thẳng thắn cô kể mặc cả với Fante Lopher: "Thành chủ đại nhân, tôi còn chuyện này muốn hỏi."

"Người bạn thân mến, chuyện gì nào?"

"Nếu tôi chẳng may bỏ mình, những thứ trên người tôi có bị rơi mất không?" Diệp Từ vừa nói vừa chỉ chỉ vào mấy món trang bị có vẻ ngoài rách nát của mình.

"Bạn cứ yên tâm, những di vật của bạn chúng tôi nhất định sẽ nhặt về!" Fante Lopher trả lời với vẻ mặt "tôi đã làm thì cứ việc yên tâm", khiến Diệp Từ thật hết biết nói sao, nhặt hộ thì nhặt hộ, tự dưng lại gọi là di vật là thế nào...

Có điều nếu Fante Lopher đã đồng ý giúp cô lo chuyện "hậu sự" thì cô cũng không còn "vướng bận" gì nữa, giảm một cấp thì một cấp, chuyện nhỏ. Diệp Từ vừa quyết định xong liền xông thẳng về phía Tu Sĩ Vô Danh.

Buff Thánh Quang này chỉ khi nào rời khỏi Fante Lopher hơn 20m mới bắt đầu đếm ngược thời gian. Có điều hơi rắc rối một chút là lúc này khoảng cách giữa cô và Tu Sĩ Vô Danh còn quá xa, cô vội vàng gọi ngựa của mình ra, nhảy lên thúc ngựa co giò mà chạy, trên đường đi tình cờ gặp không ít người quen, tin nhắn riêng cũng theo đó mà bay đến không ngừng, nhưng giờ này Diệp Từ làm sao có thời gian trả lời thắc mắc của họ, mỗi quan tâm duy nhất của cô hiện nay là bằng mọi giá phải chạy thật nhanh ra ngoài thành mà thôi.

"Con bé ngốc kia, em chạy ra đây làm gì thế hả?" Tiếng nằng của Mạch Thủy Thâm chợt vang lên bên tai khiến Diệp Từ giật mình quay đầu nhìn khắp bốn phía liền thấy Mạch Thủy Thâm đang đứng cách nơi cô đi ngang không xa, bên cạnh còn có không ít người của Thiên Thiên Hướng Thượng đang liên tục tung kỹ năng về phía Tu Sĩ Vô Danh nữa, nhất định là cũng đến đây tìm vận may rồi.

Diệp Từ cũng không có thời gian trả lời, chỉ có thể tranh thủ vẫy tay ra hiệu với họ rồi tiếp tục thúc ngựa tăng tốc biến mất trong rừng người dày đặc.

Những người chơi khác nào phải kẻ ngốc, sau khi phát hiện vòng bảo hộ thành Lục Châu xuất hiện đều chui hết vào trong, phiên phức giao hết cho NPC giải quyết, còn mình thì ôm cây đợi thỏ đứng chờ một bên, đợi lúc Tu Sĩ Vô Danh ngã xuống, ai nhanh tay thì người ấy sẽ được lợi.

Lúc Diệp Từ chạy đến cửa thành, cánh cổng đã được binh lính chờ sẵn ở đấy hé mở từ lâu, cô thúc ngựa nhanh chóng lên qua khe cửa chạy ra ngoài thành. Cô vừa rời khỏi thì cửa thành cũng lập tức đóng lại, giống như chưa từng được mở ra vậy.

Con boss Tu Sĩ Vô Danh kia thuộc loại khô lâu có cấp bậc thấp nhất trong loài, thế nên tuy nó đã trải qua quá trình tiến hóa, cấp bậc cũng tăng từ 80 lên 130 nhưng chỉ số thông minh vẫn kém cỏi như trước. Ít nhất lúc Diệp Từ chạy đến trước mặt nó rồi mà nó vẫn không nhận ra cô gái kia chính là kẻ đầu sỏ trộm lấy bảo thạch đồng thời gài bẫy khiến nó lâm vào cảnh ngộ tồi tệ này.

"Oất con ngu ngốc lại đến tìm chết sao?" Tu Sĩ Vô Danh ngửa cái đầu sọ toàn xương là xương của mình lên trời vừa cười ha hả vừa nói với giọng khinh thường, mỗi cử động của nó lúc này đều vang lên tiếng kèn kẹt của khớp xương khi va chạm lẫn nhau khiến người ta nghe thấy không rét mà run: "Đến đây, nhanh đến biến thành một phần sức mạnh của ta nào!"

Diệp Từ ngó sang đồng hồ đếm ngược của kỹ năng vô địch, còn 3 phút nữa, ba phút này hẳn là đủ để cô trèo lên lồng ngực của hắn rồi.

Bởi vì hiện giờ tất cả người chơi đều lui vào trong vòng bảo hộ cho nên khi Diệp Từ cười ngửa lao ra khỏi thành đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, khi hầu hết bọn họ phát hiện ra người nọ là Công Tử U, khắp nơi liền bắt đầu bàn tán không ngớt.

Có người cười cô ngu ngốc đưa đầu đi chịu chết, có người bảo cô máu danh anh hùng, đương nhiên cũng có rất nhiều người chẳng thèm bàn tán mà chạy lên đầu tường quyết tâm nhìn thật kỹ xem nữ thợ săn nổi tiếng này sẽ giải quyết Tu Sĩ Vô Danh bằng cách gì, hoặc là sẽ bị giết thảm ra sao.

Tốc độ của Tu Sĩ Vô Danh nương theo sự phát triển cũng tăng nhanh hơn ban đầu rất nhiều, nó không ngừng quơ tay muốn chụp lấy Diệp Từ khiến cô phải tập trung tinh thần tránh né các đòn tấn công quỷ dị chẳng theo quy luật nào của nó. Tuy cô đã được tặng kỹ năng vô địch, nhưng cô vẫn không thể không theo thói quen thấy đòn đánh đến là tránh trái né phải, thậm chí có đôi lúc còn lăn lộn mấy vòng dưới đất, quá trình di chuyển cực kỳ bất mất khiến những người đứng xem ở tường thành thích thú không thôi, được nhìn thấy một màn di chuyển của cao thủ miễn phí như vậy quả là một bài học bổ ích.

Tuy lúc này vẫn còn không ít người ôm tâm tư muốn xem trò vui nhưng cũng không thiếu người tinh mắt nhanh tay mở chức năng quay video, ghi lại toàn bộ quá trình di chuyển của Diệp Từ.

"...Mới không đi cùng cậu ấy một thời gian mà cậu ấy "lên tay" nhanh vậy sao?" Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt đứng xem không kìm được mà chặc lưỡi cảm thán.

"Hôm nay mình mới được nhìn tận mắt..." Thạch Hoa Quả thì thào, chức năng quay video đã được mở từ lâu, "Ước gì mình cũng có thể di chuyển giỏi như cậu ấy..."

"Thôi lạy cậu, bớt mơ mộng hộ mình, cậu ấy là thợ săn, cậu là mục sư trời sinh đã chậm chạp, chân còn ngắn một mẩu thế kia, chạy không bị rơi lại phía sau đã may lắm rồi." Cánh Gà Xảo Cay lập tức dõng dạc cho Thạch Hoa Quả một gáo nước lạnh.

Thạch Hoa Quả giận dỗi trừng mắt nói: "Cậu nhớ đấy, thù này ghi sổ, mình sẽ từ từ tính với cậu."

...

Nhóm hội viên của Thiên Thiên Hưởng Thượng vừa cười cười nói nói trêu ghẹo nhau, vừa quan sát Diệp Từ bên dưới, thảm đỏ mờ hôi lạnh thay cô, cô nàng này đúng là mạng mình cũng dám đem đi đánh liều.

Khi Tu Sĩ Vô Danh lần thứ n vung tay đánh về phía Diệp Từ, Diệp Từ lấy đà nhảy bật lên, nháy mắt khi cánh tay xương xẩu của nó hạ xuống, cô liền ôm lấy một đốt xương ngón tay, sau đó đợi khi Tu Sĩ Vô Danh rút tay trở về liền mượn đà bay thẳng lên cao. Đây là một chiêu khá mạo hiểm nhưng cô không còn cách nào khác, vì tốc độ của Tu Sĩ Vô Danh quá nhanh, nếu Diệp Từ muốn leo lên khung xương của nó bằng cách bình thường thì rõ ràng không có khả năng, cho nên cô phải sử dụng chiến lược hết sức nguy hiểm này.

Tu Sĩ Vô Danh lập lại động tác đánh xuống một lần nữa bỗng không thấy Diệp Từ đâu khiến nó cảm thấy kỳ quái không thôi, nó đưa mắt tìm kiếm xung quanh thì thấy Diệp Từ đang đứng đưa trên ngón tay của mình, nó vô cùng tức giận với hành động này của cô, cảm giác như con kiến hôi này đang si nhục thẳng vào mặt nó vậy. Thế nên nó bắt đầu quơ bàn tay của mình, Diệp Từ bị nó quơ đến say sẩm mặt mày, hoa mắt chóng mặt nhưng lại không dám để mình ngất đi, cô cố gắng tập trung tính toán độ cao hiện giờ của mình nhằm tìm thời cơ thích hợp để hành động.

Những khán giả đứng xem bên ngoài thấy Diệp Từ bị Tu Sĩ Vô Danh quơ qua quơ lại trên không trung mà sợ hãi hét to, kích thích tựa như đang ở rạp xem phim 3D vậy.

Khi thấy Tu Sĩ Vô Danh giơ tay cao qua đỉnh đầu, Diệp Từ biết cơ hội của mình đã đến liền buông tay để mình rơi thẳng xuống bả vai của nó.

"aaa" Trong nhóm khán giả đứng xem có vài bạn nữ nhát gan giật mình hét to.

Thật may là đang trong trạng thái vô địch nên Diệp Từ ngã xuống vai của con Tu Sĩ Vô Danh cũng không có thương tích gì, ngược lại những khán giả đứng xem lại có cảm giác như tim mình vừa nhảy ra khỏi lồng ngực. Diệp Từ chưa kịp đứng vững đã thấy có một bóng đen che xuống đầu, bàn tay xương xẩu to lớn đã đánh đến, cô liền không chút do dự lập tức chui vào kẽ hở giữa xương quai xanh và xương bả vai của con Tu Sĩ Vô Danh, thuận lợi đứng vững trên một thanh xương sườn.

Con boss Tu Sĩ Vô Danh thấy Diệp Từ chui vào khung xương của mình lại càng tức giận, lúc này nó không thể tiếp tục dùng tay đánh Diệp Từ nữa, đành phải điên cuồng nhảy nhót, ý muốn làm Diệp Từ mất thăng bằng mà ngã khỏi người nó.

Tuy Diệp Từ có thể ôm lấy thanh xương sườn, miễn cưỡng không để mình rơi khỏi người con boss, nhưng nó cứ nhảy nhót thế này cô thật chịu không nổi. Tạm thời dẹp chuyện khó chịu sang một bên, vấn đề khiến cô bức mình hơn cả là trái tim của nó đang đập đưa ngay trên đỉnh đầu cô vậy mà cô

không thể làm gì được, vì sao ư? Cô với không tới!!! Tức chết cô mà.

Thời gian vô địch chỉ còn 33 giây.

Nếu cứ tiếp tục thế này cô chắc chắn sẽ tức điên mà chết. Diệp Từ nhìn chăm chăm quả tim trên đỉnh đầu mình, chợt phát hiện vị trí của mình và quả tim luôn duy trì một đường thẳng tắp. Cô hít sâu một hơi, hiện giờ chỉ còn một cách duy nhất...

Nhảy mất trong lần Tu Sĩ Vô Danh tiếp đất lần kế tiếp, khi thời gian đếm ngược của kỹ năng vô địch còn 28 giây, cô buông tay khỏi thanh xương sườn, tung kỹ năng Trùng Phong, cơ thể cô lập tức bắn thẳng về trước, tiến sát đến cạnh quả tim đang đập thình thịch thình thịch.

Thời gian vô địch còn 18 giây.

Diệp Từ ôm chặt lấy quả tim, lúc này cô chẳng cần biết chuyện gì nữa, tay đưa vào túi lấy ra mảnh vỡ của viên ngọc Thánh Quang đâm thẳng vào mục tiêu trước mặt.

Thông báo của hệ thống lập tức vang lên bên tai: "Thánh Quang đang chuẩn bị tinh lọc Hắc Ám, bạn tuyệt đối không được buông tay, phải cầm thật chắc mảnh ngọc Thánh Quang, thời gian còn 14 giây."

Thông tin mới xuất hiện này đã phá hỏng toàn bộ phần kế hoạch còn lại của Diệp Từ, cô vốn định đâm mảnh ngọc vào sẽ nhảy ngay xuống đất, nào ngờ làm xong nhưng vẫn chưa đi được mà thời gian vô địch còn có 17 giây. Cô cắn răng tiếp tục đâm, đã đi đến bước này thì chỉ còn cách cố gắng và cố gắng, không thể để mọi nỗ lực từ này đến giờ của cô đổ sông đổ biển được, cùng lắm thì nắm tay con khô lâu này xuống suối vàng thôi.

Bình thường mười lăm giây nói chuyện chưa được một câu đã hết, nhưng hiện giờ lại như một khoản thời gian dài vô tận, Diệp Từ nhìn từng giây đếm ngược như nhìn đồng hồ báo tử của mình, lúc này cô không còn nghe thấy được tiếng động gì ở xung quanh nữa, bên tai cô chỉ còn tích đập thình thịch của chính trái tim mình.

Từng nhịp từng nhịp, ổn định vững vàng.

"Naga đại nhân, xin ngài hãy trả lại tín ngưỡng cho ta!" Khi thời gian đếm ngược kết thúc, Tu Sĩ Vô Danh giờ hai tay lên trời hét to, cả người nó bị Thánh Quang bao phủ hoàn toàn, sau đó nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

Giữa vùng trời rực rỡ ánh sáng, Diệp Từ rõ ràng cảm nhận được mình đang không ngừng rơi xuống, nhanh thật nhanh. Thật may lúc con boss nổ tung, kỹ năng vô địch trên người cô vẫn còn tồn tại được hai giây, nhờ thế cô mới may mắn không bị thương tích gì. Bản thân Diệp Từ cũng đã tỉnh táo lại, cô không thể buông tay vào lúc này, nếu không lúc này không bị chết trong vụ nổ thì lát nữa cũng bị ngã chết một cách ngu ngốc.

Vũ Lạc Thuật.

Hai giây trước khi tiếp đất, cô liền kích hoạt kỹ năng ẩn. Vì lúc này khoảng cách chẳng còn bao nhiêu nên dù ở trước mặt rất nhiều người, cô vẫn dám sử dụng mà không sợ bị ai phát hiện.

"Chúc mừng người chơi Công Tử U thành công trợ giúp thành chủ thành Lục Châu đánh lui kẻ thù đáng sợ, bạn đã dùng tính mạng và trí tuệ của mình bảo hộ tòa thành này, bạn xứng đáng đạt được sự tôn kính của tất cả cư dân tại thành phố này."

"Chúc mừng người chơi Công Tử U đạt được danh vọng bậc Tôn Kính tại thành Lục Châu, thưởng 5 điểm thiên phú."

Nếu nói bình thường thành tích của Diệp Từ tựa như áo gấm đi đêm, nổi bật một cách khiêm tốn vậy thì hôm nay đã không thể giấu diếm nữa, mọi chuyện đều đã được vô số người chơi chứng kiến từ đầu đến cuối.

Có thể nói là nổi danh sau một trận chiến.

Cửa thành mở toang, Prus dẫn theo vô số binh lính xếp hàng chỉnh tề chia thành hai đội đứng ở hai bên, sau đó xuống ngựa, đi đến trước mặt Diệp Từ, hấn quỳ một gối, lớn tiếng nói: "Người anh hùng đáng kính, từ hôm nay, ngài vĩnh viễn là bằng hữu và cũng là truyền thuyết tối cao của thành Lục Châu này!"

Prus là boss tinh anh cấp cao đó, vậy mà lúc này lại quỳ một gối trước mặt Diệp Từ, hành động ấy khiến một người sống cả hai đời người như cô cũng kinh ngạc sững sờ.

"Người anh hùng của chúng ta, thành chủ đang đợi ngài." Prus đứng dậy nói với giọng vô cùng tôn kính.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Cao Thủ Đầu Bước Ra Từ Cõi Chết

Diệp Từ gật đầu, sau đó cũng khom người hoàn lễ: "Được, tướng quân đại nhân."

Prus thấy Diệp Từ hoàn lễ lại cúi chào thêm một lần nữa, sau đó mới ngẩng đầu nói: "Anh hùng, mời". Hắn nói xong liền xoay người về sau, tà áo màu xanh bay phấp phới trong gió, bước đi với tư thế vô cùng oai phong. Hắn đi trước dẫn đầu, Diệp Từ bình thần bước theo sau, thẳng tiến qua cửa thành.

Lúc Diệp Từ vào đến trong thành mới phát hiện con đường trải đá trắng đã được phủ lên một lớp thảm đỏ rực, hai bên dãy thảm là từng hàng binh lính đứng đều nhau một cách chỉnh tề, bọn họ đều mặc một bộ giáp bạc, đầu đội mũ sắt, trang phục giống hệt như kỵ sĩ châu Âu thời Trung Cổ. Về phần các người chơi, tất cả đều bị những binh lính này cản lại phía sau, không một ai bước vào trong được.

"Ngheñh đón anh hùng."

Theo bước chân của Diệp Từ trên dãy thảm đỏ rực, hai hàng binh lính từng người từng người quỳ xuống một chân, hành lễ với cô bằng nghi thức cao quý nhất.

Binh lính ở thành Lục Châu tuyệt đối không dưới con số 500, hiện giờ tất cả bọn họ đều tập trung tại đây hành lễ với Diệp Từ, hành động này đối với cô tuyệt đối không thể dùng hai chữ rung động mà hình dung được, những người chơi khác cũng vậy.

Sự kiện quy mô lớn như thế này hiển nhiên không lâu sau đã xuất hiện trên diễn đàn thảo luận, và không ngoài dự đoán, chủ đề này được mọi người bàn tán vô cùng rộn rã, có điều chuyện này để sau nói tiếp.

Khi Diệp Từ về đến tòa thị chính, thành chủ Fante Lopher đã có mặt chờ sẵn từ lâu. Hắn cũng như những binh lính khác, quỳ một gối trước mặt Diệp Từ, sử dụng nghi thức tối cao của một người kỵ sĩ mà bày tỏ lòng ngưỡng mộ: "Anh hùng thân ái, người băng hữu vĩnh viễn của thành Lục Châu, từ nay về sau, thành Lục Châu chúng ta vĩnh viễn mở rộng cửa chào đón ngài bất cứ lúc nào, chỉ cần ngài có yêu cầu, thành Lục Châu sẽ mãi mãi phụng sự vì ngài."

Tuy đây chỉ là đoạn kết khép lại nhiệm vụ nhưng từng cảnh tượng, từng lời nói lại khiến người xem phải sôi trào nhiệt huyết, bất kể là Diệp Từ hay khán giả bên ngoài, hẳn là sẽ khó mà quên được giai thoại ngày hôm nay.

Nhiệm vụ được hoàn thành một cách thuận lợi cộng thêm màn kết hết sức hoành tráng quả thật có tính kích lệ tinh thần không nhỏ, nhưng đối với dạng người như Diệp Từ, cô thích được kích lệ bằng vật chất hơn, cụ thể là phần thưởng thật sự của nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ này ngoài việc đánh một dấu son chói lọi vào lịch sử của Vận Mệnh, nó cũng đã mở ra hệ thống tương tác hỗ trợ lẫn nhau giữa người chơi và đội ngũ NPC. Ấy vậy mà hệ thống thật keo kiệt, chỉ tặng cô mỗi 5 điểm thiên phú, còn Fante Lopher lại thiết thực hơn hẳn, hẳn ngoài việc tặng cô rất nhiều tiền vàng và danh hiệu cư dân vinh dự tại thành Lục Châu, còn tặng thêm một cái huân chương Anh Hùng nữa.

Huân chương này có thuộc tính rất tốt, nó hoàn toàn dư sức xua đi nỗi buồn không được thưởng điểm kinh nghiệm của Diệp Từ, thậm chí còn khiến Diệp Từ cảm thấy rằng mọi nỗ lực của mình đều được đền đáp một cách xứng đáng.

Huân chương Anh Hùng của thành Lục Châu: người đeo huân chương này, bao gồm cả đội ngũ đi cùng đều được khí thể anh hùng phụ trợ, hoạt động trong những vùng thuộc địa phận của thành Lục Châu như Lục Sắc Chi Chu, Mai Cốt Chi Địa, Bình Nguyên Tiên Huyết, Ao Đàm Phẳng Lặng... tất cả thuộc tính đều tăng 20%.

Lục Sắc Chi Chu là tòa thành sầm uất đứng thứ ba trên đại lục phía Đông, ngoài ưu thế trung tâm giao thông, ở vùng lân cận đây có đến mấy cái phó bản dành cho cấp 40, đặc biệt nhất là hai phó bản Bình Nguyên Tiên Huyết và Ao Đàm Phẳng Lặng, hai nơi này là chỗ sẽ cho rơi ra bộ trang bị tốt nhất dành cho tất cả các chức nghiệp ở thời điểm hiện nay, tin chắc rằng không bao lâu nữa hai phó bản này sẽ đều là nơi thu hút sự chú ý của hầu hết người chơi, là củ khoai nóng ai chạm liền bỏng. Diệp Từ còn nhớ năm xưa các công hội lớn vì đánh hai phó bản này mà chuẩn bị đủ thứ đồ nghề, thậm chí có công hội vì đề MT tăng lực phòng ngự, DPS tăng lực đánh mà suýt táng gia bại sản.

Những lý do vừa nói bên trên đã quá đủ để chứng minh sức mạnh của chiếc huân chương Anh Hùng. Thuộc tính của tất cả người chơi trong đội đều tăng 20%, như thế thì tình hình của họ khi đánh phó bản sẽ sáng sủa hơn những công hội khác nhiều. Nghĩ đến đây, Diệp Từ lại càng quyết tâm phải nhanh thật nhanh cày lên cấp 40.

Đồng thời việc được trở thành cư dân vinh dự của thành Lục Châu cũng tương đương với việc sau này cô mua bất cứ thứ gì ở đây đều được giảm giá 50%, hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ được nhận phần thưởng nhiều hơn những người chơi khác 20%. Diệp Từ thầm nghĩ, nếu ưu đãi này rơi trúng người nào hám tiền chắc sẽ đi gom sạch hàng hóa trong các cửa hàng của NPC rồi đem đi bán lại là giàu to.

Hành động lần này của Diệp Từ ngoài việc khiến cô một trận thành danh mà cả công hội của cô, Thiên Thiên Hưởng Thượng, cũng nổi danh thiên hạ, dẫn đến việc vô số người chơi điên cuồng gửi yêu cầu xin gia nhập Thiên Thiên Hưởng Thượng. Bạch Mạch nhìn thông báo xin gia nhập xuất hiện liên tục mà lòng rầu rĩ không thôi, ban đầu hẳn lập ra công hội này chỉ vì muốn có một nơi để chơi đùa với bạn bè, nào ngờ mới hai ba ngày mà nhân số đã tăng đến hơn một ngàn, thực khiến hắn khô sở không sao tả hết.

"Em gái à, rốt cuộc là em muốn làm cái gì đây? Nhiều người thế này bảo anh phải làm sao? Anh lười nhất là chuyện quản lý này..."

Diệp Từ liếc mắt nhìn Bạch Mạch đang bung chén cơm lải nhải không ngừng: "Không phải anh bảo muốn làm game thủ chuyên nghiệp sao? Không lập công hội thì kiếm tiền kiểu gì?"

"Nhưng lập công hội phải cần vốn ban đầu, anh đâu ngờ công hội chúng ta phát triển nhanh vậy, giờ anh đào đâu ra phúc lợi cho mọi người đây..."

"Công hội quan trọng ở chỗ chất lượng, không phải ở số lượng. Kỹ thuật tệ có thể rèn luyện, chủ yếu là mặt trung thành, nhân phẩm tốt, anh cứ bình tĩnh chờ đi, những người mới vào chưa chắc đều sẽ ở lại lâu dài, tạm thời chúng ta tĩnh quan kỳ biến, yên lặng theo dõi tình hình." Đối với những lo lắng của Bạch Mạch, Diệp Từ không để ý lắm, khẽ đáp vài câu rồi không nói thêm gì nữa.

Công hội có thể giữ Công Từ U ở lại ít nhất về mặt phúc lợi chắc hẳn sẽ không tệ.

Tám chín phần số người mới gia nhập Thiên Thiên Hưởng Thượng đều ôm suy nghĩ này, có điều sau khi vào, phát hiện ra công hội này hoạt động không có phúc lợi gì liền lập tức lũ lượt kéo nhau rời khỏi, chưa đầy ba ngày sau, Thiên Thiên Hưởng Thượng với lượng hội viên hơn một ngàn người lại một lần nữa giảm xuống còn hơn hai trăm người.

Trong số hai trăm người này có rất nhiều người vào công hội chỉ đơn thuần vì sùng bái Diệp Từ, một phần nhỏ khác là những người luyện kỹ năng sống không đủ sức tự nuôi bản thân, phần còn lại đều là bạn bè của những hội viên đã gia nhập Thiên Thiên Hưởng Thượng từ những ngày đầu, tóm lại nguyên nhân không giống nhau nhưng tạm thời đều sẵn lòng ở lại.

Trong số hai trăm hội viên này, trừ hơn năm mươi người luyện kỹ năng sống, một trăm năm mươi người còn lại tuy là chức nghiệp chiến đấu nhưng trang bị trên người đều có phẩm chất rất thấp, theo bảng thống kê tạm thời của Bạch Mạch, trong số này, người có trang bị tốt nhất cũng lắm chỉ là 2-3 món trang bị màu lam, còn kém cỏi thì cả người một màu trắng "tinh khiết".

Có người từng nói, sông bạc là nơi dễ dàng nhìn rõ nhân phẩm của một con người. Tương tự như vậy, ở trong trò chơi, khi đánh phó bản là thời điểm hoàn hảo để thăm dò từng người. Đương nhiên những chuyện này Diệp Từ và Bạch Mạch đều lén nói nhỏ với nhau, sau đó cả hai nhất trí chia một trăm năm mươi người này thành mười lăm đội nhỏ để những thành viên cũ của Thiên Thiên Hưởng Thượng tự dẫn đội đi đánh phó bản.

Diệp Từ vẫn như ngày trước chẳng quản lý chuyện gì, ý mình đã 27 cấp, mỗi ngày đều đến phó bản cấp 20 thực hiện hoàn hảo hai chữ "luyện cấp".

Không lâu sau, kết quả thăm dò đã hiện rõ trước mắt. Một trăm năm mươi người sau mấy ngày quần quật cày phó bản lại rời khỏi thêm một lượng lớn, cuối cùng chỉ còn lại chừng ba mươi người. Về phần những người chơi luyện kỹ năng sống đều vì nguyên nhân công hội không cung cấp nguyên liệu cho bọn họ, tức tối mắng chửi rồi cũng dứt áo bỏ đi, số còn lại vừa tròn mười lăm người.

Sự kiện lớn lần trước trôi qua chưa được 2 tuần thế mà công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng đã nhanh chóng trở về trạng thái tiêu điều với quy mô chưa đến một trăm người như cũ.

Diệp Từ nhìn danh sách hội viên mà Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ vừa thống kê xong, chợt phát hiện ra vài người, cô kích động vội hỏi: "Im Lặng Nhắm Mắt, Long Chiến Thiên, Thương Nhai, Bánh Đậu, Quả Chanh Đáng Yêu, mấy người này là ai mời vào?"

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ nhìn tên mấy người kia, suy nghĩ một lúc lâu, đáp: "Hình như là... nhặt về."

Nhặt về? Diệp Từ nghe mà đen mặt. Bọn họ tuyệt đối sẽ không ngờ được mấy người kia đều là những nhân vật nổi danh ở Vận Mệnh trong tương lai, bọn họ đi đâu mà nhặt về được nhiều thế này? Không lẽ kỳ nhân trong vận mệnh rốt giá vậy sao? Bước ra đường là nhặt về được cả mớ thế này?

Im Lặng Nhắm Mắt là một pháp sư hệ nguyên tố rất nổi tiếng, từng tạo nên thần thoại chiến đấu một mình đánh cả ngàn người. Diệp Từ nhớ rõ có tin đồn người này lúc mới bắt đầu chơi game rất khó khăn, cuối cùng vào được công hội Văn Phòng Ngã Tư Đường mới dần dần nổi tiếng.

Long Chiến Thiên, được xưng là đệ nhất Dã Man Nhân của đại lục phía Đông, là một người khá kiêu lời, tính tình thật thà phúc hậu, luôn sinh hoạt một mình, sau này không biết vì sao lại gia nhập Đại Đường.

Thương Nhai, một trong mười Đại Tể Tụ của Vận Mệnh, kỹ thuật điều luyện cả buff lẫn tấn công, khả năng khống chế mana lão luyện bậc nhất, đặc biệt là cực kỳ trung thành, từ đầu đến cuối đều hoạt động ở Chiến Thiên Hạ.

Bánh Đậu, thợ xây cấp Tông Sư, là đối tượng mà bất cứ công hội nào cũng muốn chiêu mộ, hẳn từng kể lại chuyện xưa của mình, vì ngày xưa phải trải qua một giai đoạn quá đau thương nên đối với những người thật lòng đối xử tốt với mình, bất cứ chuyện gì hắn cũng sẵn lòng giúp đỡ, còn với người ngoài thì dù là chuyện bé như con kiến cũng tuyệt đối làm ngơ.

Quả Chanh Đáng Yêu là thợ may cấp Tông Sư, nghe nói là một cô bé rất đáng yêu, chỉ phục vụ cho Lang Tộc mà thôi.

"Mấy người này có vấn đề gì sao?" Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ tò mò hỏi Diệp Từ, không hiểu sao Diệp Từ lại đặc biệt coi trọng những người nọ.

Diệp Từ chỉ cười không đáp, ngược lại còn hỏi tiếp: "Biểu hiện của họ thế nào?"

"Tất cả đều rất tốt tính, dù chết bao nhiêu lần cũng không than vãn một câu, chỉ là..." Nói đến đây, Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ thở dài một hơi: "Công Từ, những người này đều thuộc nhóm có trang bị và thao tác kém, mỗi lần diệt đoàn hầu như đều do bọn họ gây nên..."

Diệp Từ lắc đầu, mỉm cười ngắt lời Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ: "Ai cũng từng phải trải qua giai đoạn này, dù là cao thủ cũng xuất phát từ tay mơ, chúng ta chưa dám chắc mình là người giỏi nhất, hà cớ gì lại chê người khác không bằng."

Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ ngẩn người, chợt nhớ lại thời điểm mình còn là người mới, bật cười nói: "Minh hiểu rồi."

Bánh Đậu và Quả Chanh Đáng Yêu có thể không kể đến, dù sao họ là người chơi luyện kỹ năng sống, nhưng ba người còn lại, haizzz, Diệp Từ mới lần đầu tiên đi cùng bọn họ đánh phó bản mười người đã muốn ôm mặt mà khóc. Trang bị, cách di chuyển lẫn thao tác, cái nào cũng kém.

Sau khi thành công đánh bại boss, ba người bọn họ không ai dám bước lên chia chiến lợi phẩm, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Từ. Diệp Từ không những không trách mắng mà còn tự động chia cho ba người họ mỗi người một món trang bị đúng theo chức nghiệp, điều này khiến ba người họ vô cùng bất ngờ, Im Lặng Nhắm Mắt lắc đầu nguây nguây, kiên quyết nói: "Hội phó, cái này không được, chúng mình..."

Diệp Từ ngắt lời cô nàng, quay đầu lại, tựa như nói với ba người họ, mà cũng giống như nói với tất cả mọi người: "Các cậu tuy kỹ thuật không tốt, cách di chuyển cũng kém, nhưng các cậu có được sự kiên nhẫn và lòng kiên quyết, bấy nhiêu đã đủ xứng đáng nhận lấy món trang bị này. Trong Thiên Thiên Hưởng Thưởng, kỹ thuật tuy quan trọng, nhưng con người càng trọng yếu hơn, chỉ cần bạn cố gắng thì sẽ có thể nhận trang bị."

"Bọn mình... bọn mình luôn hại mọi người diệt đoàn..." Thương Nhai nhìn món trang bị màu lam trong túi đồ, ghen ngào nói, đây là món trang bị màu lam đầu tiên hắn có được sau khi bắt đầu chơi Vận Mệnh suốt ba tháng nay.

"Cao thủ đều bước ra từ cội chết."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Oan Gia Ngõ Hẹp, Đường Hẹp Mà Còn Gặp Nhau

Sau hai tuần cấm đầu cấm cổ cây phó bản, trang bị trên người năm mươi thành viên mới đều đã tốt hẳn lên. Nếu nói ưu đãi của các công hội khác là tặng điểm tích phân dùng để đổi trang bị hoặc tiền vàng vậy thì ở Thiên Thiên Hưởng Thưởng là trực tiếp được hưởng điểm kinh nghiệm qua phó bản, phát trang bị, đồng thời còn có người chỉ bảo, hướng dẫn nâng cao kỹ thuật của bọn họ, dù không được lĩnh tiền nhưng những thứ ấy đều quý giá hơn nhiều, có tiền cũng không mua được. Mà những người mới còn ở lại này, tất cả đều đã phải bước qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra, tuy không hẳn ai cũng là người tốt 100% nhưng ít ra đều là người có thể tin dùng.

Thêm nữa, vào một ngày nào đó, khi mọi người vừa đánh xong phó bản loại mười lăm người chuyên dùng để cày trang bị màu lam thì nhìn thấy thông báo Diệp Từ vừa bổ sung trang bị cho kho hàng của Công Hội, kho hàng vốn suýt đạt được tiêu chuẩn "vườn không nhà trống" nháy mắt đầy ắp, hầu hết những thứ bên trong đều là thành quả cô miệt mài cây phó bản cấp 20 suốt mấy ngày gần đây. Không cần nói cũng biết cả công hội ngay lập tức dậy sóng, người nào đang online cũng vội vàng chạy đến kho hàng chen chúc nhau mà xem mọi thứ bên trong, càng xem càng chảy nước miếng thòm thèm. Mấy thành viên chủ chốt của công hội Thiên Thiên Hưởng Thưởng vốn đang tỏ mò không biết vì sao Diệp Từ lại không thường tham gia đánh phó bản cũng hiểu rõ nguyên nhân, ai ai cũng xúc động vô cùng, lòng trung thành với Thiên Thiên Hưởng Thưởng cũng tăng thêm một bậc.

Nếu đã quyết định lập công hội thì phải xây dựng nó cho thật tốt. Từ nào đến giờ, Diệp Từ là điển hình của dạng người một không làm, đã làm thì phải làm cho tốt. Thế nên, những người còn chút ý nghĩ hối tiếc vì ở lại nay thay đổi hoàn toàn, thậm chí còn có người cảm thấy cam tâm tình nguyện.

Từ dạo Diệp Từ trợ giúp thành Lục Châu đánh bại Tu Sĩ Vô Danh đến nay đã hơn một tháng. Qua một tháng nay, những việc Diệp Từ làm được khiến không ít người ganh tị lẫn hâm mộ cũng dần dần lắng xuống.

Dù sao người ta bàn tán cũng chỉ được một thời gian, sau khi hết chuyện để nói thì lại ai về nhà nấy, tiếp tục tập trung cho việc thăng cấp của mình. Có rất nhiều công hội đã đánh qua được phó bản Phế Tích Rét Lạnh, thậm chí còn có không ít công hội bắt đầu chuyển sang khai hoang phó bản Phế Tích Rét Lạnh dạng đoàn đội bậc cao nữa.

Về phía bảng xếp hạng cấp bậc, người cao nhất đã thăng đến cấp 22, còn các thành viên trong đội chủ chốt của công hội Thiên Thiên Hưởng Thưởng cũng đều đạt trên cấp 18. Mặc dù mọi người ai cũng muốn được đi thử phó bản dạng đoàn đội bậc cao, nhưng hơn hết, bọn họ biết rõ đạo lý cao hơn một cấp đã đủ để chết người, với thực lực hiện giờ của họ, muốn đánh phó bản cỡ lớn vẫn còn khá miễn cưỡng.

Vấn đề này Diệp Từ cũng nhìn ra, cô ngắm nghĩ, cảm thấy cái huân chương anh hùng của thành Lục Châu cứ để không đầy thật phí của quá, cho nên hôm nay Diệp Từ quyết định dẫn mọi người trong công hội đi luyện cấp ở Mai Cốt Chi Địa.

Công hội Thiên Thiên Hưởng Thưởng từ ngày thành lập đến nay chưa từng có sự kiện luyện cấp quy mô lớn như thế này, cho nên ai nghe thấy tin cũng đều háo hức chờ mong, thậm chí cả chuyện quái ở Mai Cốt Chi Địa có cấp bậc cao ngắt ngưỡng cũng không hề né được sự hưng phấn này.

Sáng sớm ngày thứ hai, hơn năm mươi thành viên trong công hội đã nhanh chóng tập hợp đầy đủ, cả đoàn người chậm rãi tiến quân đến Mai Cốt Chi Địa.

Tuy Mai Cốt Chi Địa là phó bản trên cấp 30 nhưng ở vùng rìa bên ngoài chỉ có vài con quái nhỏ đi lang thang một mình, hiển nhiên không có chút uy hiếp gì đối với cả đoàn hơn năm mươi người này rồi, huống chi Diệp Từ đang đeo trước ngực huy chương Anh Hùng có tác dụng buff tăng 20% toàn bộ thuộc tính, cho nên mấy con quái nhỏ đó chưa có cơ hội gây chuyện đã bị đánh hội đồng bẹp dí rồi.

Dọc đường đi cứ thấy quái là đánh, chưa đến tu viện Buren nữa mà trong đội đã có không ít hội viên tăng đến cấp 19, tốc độ thăng cấp nhanh cỡ này thật khiến mọi người đi trong thỏa mãn, đánh trong hạnh phúc. Bởi vì số lượng người quá nhiều, nên Diệp Từ không dẫn cả nhóm đi triệu hồi khô lâu mà dẫn họ đến thẳng chỗ Tế Tự Thai, lần này lại làm cả đoàn người kích động thêm một lần nữa.

Diệp Từ kéo quái vài lần mới ném một quả bom, các hội viên vèo một cái bay thẳng lên cấp 20, mà người bị Diệp Từ cưỡng chế dẫn theo là Bánh Đậu lại càng kinh ngạc muốn rớt hai con mắt. Hắn đứng cạnh Diệp Từ hoảng sợ hét to: “Trời đất quỷ thần ơi, cái gì đây?”

“Khoa học kỹ thuật, công trình học.” Diệp Từ quay đầu nhìn Bánh Đậu từ tốn đáp. Bánh Đậu tuy đã chọn theo hướng công trình học nhưng vì tỉ lệ chế tạo thành công sản phẩm quá thấp nên hắn bắt đầu có chút chán nản, lần này khi Diệp Từ quyết định dẫn mọi người đi luyện cấp cũng đồng thời liệt tên cậu ta vào nhóm thành viên nhất-định-phải-đi. Tuy Bánh Đậu không có hứng thú gì với chuyện cấp bậc nhưng nể mặt Diệp Từ, hắn không thể không đồng ý, đối với Bánh Đậu, thời gian đánh quái vớ va vớ vẫn này chỉ bằng về phòng nghiên cứu chế tạo thứ này thứ nọ còn có ích hơn.

Ấy thế mà khi thấy Diệp Từ sử dụng quả Xích Thiết Tạc Đạn tạo ra chấn động lớn như vậy, bản thân hắn lập tức rơi vào trạng thái kích động không nói nên lời.

Vì những thành phẩm trong thời kỳ đầu của công trình học đều không có tính ứng dụng cao, lợi ích càng không thấy đâu nên số người kiên trì theo học chẳng có bao nhiêu, Bánh Đậu thuộc dạng người có hứng thú đặc biệt với lĩnh vực này nên mới chọn kỹ năng sống này, có điều hắn thật không ngờ kỹ năng trông có vẻ hay ho kia lại vô dụng đến thế.

Nhưng hôm nay khi được tận mắt trông thấy cảnh tượng quả bom nổ với sức công phá siêu khủng khiếp, Bánh Đậu đã thật sự kích động, thậm chí gần như phát điên lên, hắn liên tục hỏi Diệp Từ những gút mắc trong lòng, vì sao cái này và những thứ hắn làm ra có sự chênh lệch lớn đến thế? Diệp Từ bị một đồng câu hỏi tại sao của hắn xoay vòng vòng, cô làm sao mà giải đáp được trong khi kỹ năng sống của hai người theo học hoàn toàn khác biệt nhau?

“Nếu cậu tiếp tục kiên trì luyện đến trung cấp, mình nghĩ cậu sẽ nhận được kết quả bất ngờ” Kỹ năng công trình học này phải đến bậc trung cấp mới bắt đầu xuất hiện, hiện giờ trò chơi còn chưa xuất hiện người nào cấp bậc này, đương nhiên sẽ không có ai biết được chỗ biến thái của nghề này trong tương lai.

Bánh Đậu sôi trào nhiệt huyết, mồm sưng mồm mồm trong đầu nháy mắt tan biến, nếu không phải vì cấp bậc quá thấp không thể một mình rời khỏi Mai Cốt Chi Địa thì e là anh chàng đã sớm trở về công hội tiếp tục công cuộc rèn luyện kỹ năng rồi.

Vì hôm nay số lượng hội viên tham gia hơi nhiều, nên Diệp Từ và mấy thợ săn hiệp sĩ dẫn quái mấy lần, nổ vài trái bom nhưng cấp bậc của đồng đảo hội viên chỉ tăng được đến con số 23. Có điều thành quả này hoàn toàn dư sức khiến toàn bộ hội viên kích động không thôi, lượng điểm kinh nghiệm này bình thường phải mất nhanh thì một tháng, chậm thì có khi đến hai tháng để cày cuốc.

Tập thể hội viên Thiên Thiên Hướng Thượng đồng loạt thẳng cấp lập tức lật đổ bảng xếp hạng hiện có, sự kiện này không khỏi khiến những người bên ngoài nghi ngờ, thậm chí còn có người bắt đầu phỏng đoán bọn họ có thể tìm được bug nào đó mới có thể tăng nhanh như vậy. Hệ quả kéo theo là tổng đài chăm sóc khách hàng lẫn mail hỗ trợ của phía nhà phát hành game luôn trong tình trạng bận rộn không ngừng, có điều kết quả thế nào? Dĩ nhiên là không có Bug rồi.

Có điều những chuyện này về sau hắn nói.

Lại tiếp tục dẫn vài lượt quái, sau khi đa số hội viên đã tăng đến cấp 24, Diệp Từ liền dừng lại, với cấp bậc hiện giờ nếu đi đánh Phế Tích Rét Lạnh hẳn là đã đơn giản hơn nhiều, thiếu hụt của bọn họ có lẽ là sự ăn ý phối hợp lẫn nhau mà thôi. Cho nên Diệp Từ quyết định cấp bậc đến đây là được rồi, tất cả về luyện phối hợp vẫn quan trọng hơn.

Các hội viên nghe tin công hội chuẩn bị đánh phó bản Phế Tích Rét Lạnh bản dạng đoàn đội bậc cao đều kích động không thôi, cả đám xoa xoa tay chỉ hận không thể chạy ngay vào phó bản ngay lập tức. Có điều Diệp Từ cũng không nôn nóng, cô chia các hội viên ra làm hai nhóm lần lượt cho Khuynh Ngôn Mặc và Di Lặc chỉ huy.

Sau một tháng tôi luyện trong phó bản, Khuynh Ngôn Mặc và Di Lặc là hai cá nhân đặc biệt bộc lộ tài năng xuất sắc về mặt chỉ huy, cả hai đều có lối suy nghĩ độc đáo và năng lực phân tích mạnh mẽ, Mưa Đứng Lúc tỉ mỉ quan sát hai người họ qua mấy phó bản, nhận thấy cả hai đều là nhân tài ở mặt chỉ huy, mới báo cáo cho Diệp Từ biết.

Sau khi biết tin, Diệp Từ cũng tự mình tham gia đánh phó bản với hai người chừng mười lần, tuy có đôi lúc họ còn căng thẳng chỉ huy hơi dài dòng nhưng xét về mặt tổng thể thì hoàn toàn xứng đáng để đào tạo. Mặc dù theo những gì Diệp Từ nhớ, trong bảng xếp hạng chỉ huy ngày trước, hoàn toàn không có hai cái tên kia, có điều cô không mấy quan tâm lắm, người có tiềm chất chỉ cần thêm thời gian rèn luyện thì thành công chỉ là vấn đề sớm muộn, nhất định bọn họ sẽ nắm giữ được sân khấu của riêng mình. Nếu việc cô trùng sinh đã bắt đầu kéo theo hiệu ứng cánh bướm thay đổi trò chơi này, vậy thì cô cũng không ngại nó đổi thay thêm vài (chục) điểm nữa.

Khuynh Ngôn Mặc và Di Lặc đang ngồi dưới đất gặm bánh mì hồi phục thể lực, chợt nghe Diệp Từ báo hai người họ chuẩn bị chỉ huy đoàn 25 người, giật mình đến nỗi suýt cắn trúng lưỡi: “Hội trưởng, dẫn đội 10 người bọn mình đã run muốn chết rồi, giờ đội 25 người ờ không bình tĩnh được diệt đoàn thì sao đây?”

“Thì tiếp tục chứ sao? Nếu diệt đoàn vì mọi người phối hợp chưa tốt thì cứ để nó diệt đến khi nào phối hợp thuần thục, còn nếu nguyên nhân vì hai cậu chỉ huy không tốt, vậy thì diệt đến tốt thì thôi.” Diệp Từ nói như chuyện ‘hiển nhiên là vậy’, “Mỗi đội 25 người chỉ được cấp 100 đồng vàng phí sửa chữa trang bị, nhưng nếu diệt đoàn, phí sửa chữa cao hơn 100 đồng vàng thì...” Diệp Từ nói đến đây, miệng nở nụ cười rạng rỡ, lộ cả hàm răng trắng ngần: “... thì các cậu tự chịu.”

Các hội viên nghe xong ai cũng cảm thấy áp lực rất lớn, mà hai vị chỉ huy mới – Khuynh Ngôn Mặc và Di Lặc – lại càng chịu nhiều áp lực hơn, ngay lập tức muốn đi tìm thông tin nghiên cứu chỉ huy phó bản.

Sau khi sắp xếp xong xuôi công việc cho mấy ngày kế tiếp, Diệp Từ tập hợp đội ngũ, chuẩn bị dẫn mọi người ra ngoài.

Tuy nhắc đến phó bản Phế Tích Rét Lạnh, ai cũng cảm thấy áp lực nhưng dọc đường mọi người vẫn như cũ, trêu đùa nhau không ngừng.

Cả đội vừa đi ra khỏi miệng hồ lô, Diệp Từ dẫn đầu đoàn người bỗng dừng bước, cô giơ tay lên, những người phía sau theo đó lặng ngắt như tờ. Đạo tặc đi trước thính lạng lẽ nghe ngóng, lát sau mới nhỏ giọng nói: “Có người tới, mà còn không ít người.”

Luyện cấp ở chỗ này, lại còn không ít người? Diệp Từ thật cảm thấy tò mò không biết người đến là ai đây.

Lát sau, đáp án nhanh chóng đến trước mặt cô.

Giữa quảng trường xa xa, Diệp Từ thấy rõ tướng mạo của người dẫn đầu nhóm người đang đến, mà người nọ hiển nhiên cũng không ngờ nơi này cũng có người, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên nét mặt.

Người kia rõ ràng là người cô gặp khi đến đây lần trước, cô vẫn còn nhớ bởi vì ấn tượng với bộ quần áo Chích Nhiệt Pháp Bảo vô cùng sâu sắc, có điều hiện giờ trang bị của bọn họ tăng lên không ít, thậm chí trong đội còn có đến ba người có đủ bộ Chích Nhiệt Pháp Bảo, xem ra nhóm người này trong suốt một tháng qua cũng không nhàn rỗi.

Tịch Dương Tàn Hồng hiển nhiên cũng nhận ra Diệp Từ, con giận trong lòng nháy mắt sôi trào. Tháng trước cũng tại chỗ này, bọn họ gặp phải nữ thợ săn tên Công Tử U, cô ta chỉ huy mấy con khô lâu pháp sư dẫn theo một đội khô lâu tinh anh nhào đến chỗ bọn họ, hại bọn họ chết sạch toàn bộ. Dẫn người đi luyện cấp, cấp không tăng ngược lại còn giảm, mà hấn lại càng thê thảm hơn, hai kiện trang bị trong set đồ Chích Nhiệt theo thảm kịch đó mà rơi mất.

Sau đó bọn họ về thành Lục Châu hồi sinh, chuẩn bị đi Mai Cốt Chi Địa nhặt lại trang bị, lại đụng phải cô ta một lần nữa, kẻ đó bị con boss Tu sĩ Vô Danh tiễn luôn về thành.

Cô ta ở thành Lục Châu diễn một màn kinh động lòng người, còn các thành viên trong công hội của bọn họ lại oanh oanh liệt liệt rút mất hai cấp, ảnh hưởng vô cùng sâu sắc đến tốc độ đánh phó bản của bọn họ, khiến cấp bậc công hội của bọn họ trong một tháng rớt hạng đến hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Dũng Giả Thắng

[+] người dũng cảm sẽ chiến thắng.

Vài giây ngắn ngủi kế tiếp, không ai lên tiếng.

Xác nhận đối phương là đội ngũ lần trước đã đến đây luyện cấp, Diệp Từ cũng không để ý nhiều, cô quay đầu về sau nói với các thành viên trong công hội: "Không có chuyện gì, chúng ta đi tiếp thôi, bọn họ cũng đến luyện cấp." Cô vừa nói xong, căng thẳng trong lòng mọi người cũng buông lỏng, cả đội lục tục chuẩn bị vòng qua quảng trường, rời khỏi tu viện Buren.

Kẻ thù trước mặt, dù nhân số đôi bên có chút chênh lệch nhưng Tịch Dương Tàn Hồng hoàn toàn không có ý định sẽ bỏ qua. Công hội bọn họ suốt một tháng nay miệt mài luyện cấp, kẻ đó còn đến Chích Nhiệt Hạp Cốc cây bộ Chích Nhiệt Pháp Bảo, tất cả mục đích chỉ vì muốn phục hồi cấp bậc công hội, đẩy nhanh tiến độ đánh phó bản, đồng thời tìm Công Tử U tính sổ.

Ngày đó tất cả những thành viên có mặt đều bị trừ hai cấp nhưng Cẩm Quý lại phát hiện ra được bí mật luyện cấp của Công Tử U, cho nên hôm nay sau khi phục hồi mọi thứ lại như cũ, bọn họ mới gọi hết pháp sư trong công hội đến đây, chuẩn bị bắt chước luyện cấp cho thật tốt. Thế mà không ngờ oan gia ngõ hẹp, bọn họ lại một lần nữa, chính nơi này, đụng độ Công Tử U.

Tịch Dương Tàn Hồng vốn đã định trả đũa, cho Công Tử U mất mặt một phen, thế nên sau khi chắc chắn người trước mặt là cô ta liền lập tức ra lệnh cho đạo tặc trong đoàn tung kỹ năng đánh dấu lên người Công Tử U. Tuy đội ngũ hơn năm mươi người kia không hiểu sao đều đang che dấu cấp bậc, nhưng theo tin tức đạo tặc vừa dò xét báo về thì nhóm người này đều mặc trang bị trên dưới cấp 15. Còn công hội của bọn họ tuy chỉ có 38, 39 người nhưng đều được sử dụng trang bị của cấp 20, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ để bù lấp sự chênh lệch về mặt số lượng rồi.

"Tịch Dương, bọn họ chuẩn bị đi kia.", thợ săn đứng sau Tịch Dương Tàn Hồng từ nãy đến giờ luôn chăm chú quan sát nhóm người Diệp Từ, khi thấy mấy người kia chuẩn bị đi tiếp liền lên tiếng thông báo.

"Hừ, muốn đi ư? Chúng ta tiễn bọn họ một đoạn về thành mà đường sức." Tịch Dương Tàn Hồng lạnh lùng nói, kẻ đó bắt đầu ngâm Thuật Bạo Liệt (nổ tung).

Đấu với một nhóm kẻ địch đang tập trung một chỗ, nếu không có ma pháp tấn công trên diện rộng thì Thuật Bạo Liệt là kỹ năng tấn công tốt nhất, chẳng những thời gian niệm chú ngắn, phạm phi đánh rộng, mà trên người Tịch Dương Tàn Hồng còn đang mặc bộ trang bị Chích Nhiệt nữa, nên điểm tấn công

ma pháp hệ hòa lại càng được tăng thêm gấp mấy lần.

Một quả cầu lửa với sức nóng hết sức khủng khiếp nhanh chóng xuất hiện bên trên pháp trượng của Tịch Dương Tàn Hồng, sau đó càng lúc càng phồng to lên, màu lửa đỏ hồng vô cùng chói mắt.

Nhưng Tịch Dương Tàn Hồng không hề biết, trước khi đạo tặc bên đội bọn hắn sử dụng kỹ năng đánh dấu lên nhóm người Diệp Từ thì Diệp Từ đã tung kỹ năng Độc Xà Đeo Bám lên người bọn họ từ lâu rồi.

Tuy Diệp Từ miệng thì nói với mọi người chuẩn bị rút khỏi Tu viện Buren, nhưng do trước đây cô từng phải sống một thời gian dài trốn đông tránh tây, ẩn nấp kẻ thù truy đuổi khắp nơi nên đã tạo thành một thói quen không tin tưởng bất cứ sự vật sự việc gì 100%. Ngày trước cô từng đụng độ bọn họ ở đây, lần ấy cũng chẳng có xung đột gì, nhưng hiện giờ cô không phải ở đây một mình mà còn có cả các thành viên trong Thiên Thiên Hưởng Thượng nữa, bởi thế cô cần phải giữ sự đề phòng với nhóm người xa lạ trước mặt.

Quả nhiên cẩn tắc vô ưu, cẩn thận không bao giờ thừa, lúc cô thấy mũi tên đầu tiên của kẻ địch bay đến liền cười lạnh, theo bản năng khẽ nói "Tránh", có điều vị triệu hồi sư YYY đứng cạnh cô số lại không tốt như vậy, bị mũi tên bắn trúng không lệch một li.

"XXX tấn công người trong đội của bạn." Thông báo của hệ thống lập tức vang lên bên tai các thành viên của công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng.

"Tàn ra." Diệp Từ lập tức ra lệnh.

Nhưng thật không may, các thành viên của Thiên Thiên Hưởng Thượng đa số đều không phải người có nhiều kinh nghiệm chơi game, đối thủ là quái vật trong game có lẽ còn giữ được bình tĩnh nhưng phải đấu với người chơi khác liền luống cuống tay chân, không biết phải làm gì, nên chạy về hướng nào, vô cùng hỗn loạn.

Nhất là khi pháp sư bên phía đối phương tung kỹ năng Thuật Bạo Liệt, bọn họ lại càng thêm phần lúng túng, thậm chí việc cơ bản nhất là tránh né mà cũng quên mất, từng nhóm từng nhóm bị đánh trúng, cột máu giảm xuống không ngừng. Thật may là Diệp Từ vừa dẫn bọn họ đi thẳng cấp trở về, nếu hiện giờ các hội viên vẫn còn ở cấp 18 như trước thì e là đã chết không ít người rồi.

Đánh nhau với quái và với người chơi hoàn toàn là hai khác niệm khác biệt.

Các kỹ thuật viên của công ty trò chơi sẽ không thiết kế ra nhiều thuộc tính cho quái vật giống như với người chơi, hơn nữa bọn quái cũng sẽ không được mặc nhiều trang bị cộng thêm thể này thế nọ, cho nên thông thường đánh quái hay boss mới có thể khiến chúng mất máu nhiều như vậy, quá trình này thường được gọi nôm na là PVE. Còn chiến đấu với người chơi khác, chẳng những phải tính toán xem đối phương sẽ sử dụng kỹ năng nào, mà còn phải tính thêm cả trang bị trên người đối phương ra sao, có những thuộc tính gì, vậy nên bình thường người chơi đánh với người chơi sẽ không tạo nên điểm thương tổn lớn, đây chính là PVP mà mọi người thường nhắc đến.

Cũng vì những nguyên nhân trên mà có rất nhiều người chơi luôn chuẩn bị sẵn hai bộ trang bị, một bộ dùng để đánh quái, cày phó bản, gọi là trang bị PVE, bộ còn lại dùng để PK với người chơi khác, gọi là trang bị PVP.

Chi tiếc là ở thời kỳ sơ khai của game Vận Mệnh, PVE và PVP vẫn chưa được phân biệt rạch ròi như vậy.

Các hội viên của công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng tuy đều là người mới, lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng PVP khiến ai nấy cũng đều luống cuống tay chân, nhưng đừng quên bọn họ đều đang mặc trên người trang bị màu lam của cấp 15, cấp bậc nhân vật còn vừa tăng lên xấp xỉ 25 nữa, nên những đòn tấn công của nhóm Tịch Dương Tàn Hồng đều không thể gây ra thương tổn quá nguy hiểm cho bọn họ.

Diệp Từ xem lại thông tin các hội viên một lượt, cộng thêm thông tin về trang bị của đối phương liền có thể đoán được cấp bậc của bọn họ một cách tương đối. Sau đó cô chuyển sang kênh đội ngũ, nói: "Bọn họ đều khoảng cấp 20, tuyệt đối không quá cấp 21, các cậu đều đã trên cấp 24 rồi, đừng lo lắng, chỉ cần nhớ kỹ những gì mình cần dặn, trên một cấp là đủ để chết bọn họ rồi."

Mặc dù vẫn còn không ít người bối rối chưa kịp bình tĩnh lại nhưng những gì Diệp Từ nói trước giờ luôn có ảnh hưởng rất lớn với bọn họ, đặc biệt là sau sự kiện ở thành Lục Châu, những người ở đây ai nấy cũng đều tin tưởng Diệp Từ một cách tuyệt đối. Sau khi được cô trấn an, tâm trạng của mọi người dần dần bình thường trở lại, bắt đầu chuẩn bị phản kích.

"Thạch Hoa Quả, Thương Nhài, Hoa Lộ Thủy (nước hoa), AAA, BBB, CCC, DDD, tất cả các cậu lui về sau cách đội ngũ hơn 20m, chúng ta vừa mới kéo quái xong, trong vòng 10' nữa sẽ không xuất hiện quái mới đâu, chú ý giữ an toàn cho bản thân, kiểm tra lượng máu."

"Tất cả chiến sĩ, thánh kỵ sĩ, dã man nhân lập tức tản ra, chú ý bảo vệ buff, đừng mê đánh đấm quá, đối phương đa số đều thuộc nhóm tấn công xa, cần thận né tránh, đừng để đội ngũ buff máu phía sau phải tăng thêm áp lực."

"Nhóm đạo tặc sử dụng tàng hình, buff và những người tấn công xa phải liên tục sử dụng Thuật Nhìn Thấu, tuyệt đối không được để đạo tặc hoặc hiệp sĩ của đối phương có cơ hội đánh lên."

"Nhóm pháp sư tấn công xa đừng đứng gần nhau quá, tách ra, nhớ kỹ phải di chuyển giống như đánh phó bản, các cậu cấp cao, bọn họ đánh các cậu sẽ bị ảnh hưởng giảm điểm thương tổn, còn các cậu đánh bọn họ thì lại được tăng thêm, cho nên không việc gì phải sợ, cứ thoải mái mà đánh, thắng tay mà đánh."

Diệp Từ chỉ bằng vài câu ngắn gọn đã nhanh chóng sắp xếp xong xuôi công việc cho tất cả người chơi. Những người đã từng biết đến PVP vội vàng vào đúng vị trí của mình, những người mới biết thế nào là PVP cũng theo đó mà học tập, ai vào chỗ nấy một cách gọn gẽ.

"Hội trưởng, sao bọn họ lại đánh chúng ta?" Là một người trong mắt chỉ có học tập rèn luyện kỹ năng sống, chưa từng biết đánh quái là thế nào chứ đứng nói là đánh nhau, Bánh Đậu theo sát sau lưng Diệp Từ, trong lòng thắc mắc không thôi. Theo suy nghĩ của cậu ta, PK là một hành động tanh máu, rất đáng sợ, hẳn chưa từng nghĩ sự việc này sẽ xảy ra trên người của mình.

"Đây là game, PK là chuyện rất bình thường." Về phần nguyên nhân vì sao Tịch Dương Tàn Hồng lại đánh công hội mình, Diệp Từ vẫn không đoán được. Thật lòng cô nào biết hôm ấy mình ra lệnh mấy con khô lâu dẫn con Khô Lâu vệ sĩ trưởng đi lại khiến công hội của Tịch Dương Tàn Hồng tổn thất lớn như vậy.

Có điều nguyên nhân là gì hiện giờ cũng không còn quan trọng nữa, vấn đề trước mắt là cô phải giải quyết mọi chuyện làm sao để công hội của mình không rơi vào tình huống tồi tệ nhất, đến thời điểm phải chiến đấu, vậy thì đánh thôi.

Lần tấn công đầu tiên bên phía Tịch Dương Tàn Hồng không thu được lợi ích gì, tuy hẳn đã nhận ra đối phương là một nhóm người không có nhiều kinh nghiệm PVP, nhưng những con số thương tổn màu đỏ to tướng xuất hiện lại không lớn, thậm chí còn có cả MISS, vấn đề này thật làm Tịch Dương Tàn Hồng giật mình sợ hãi, bắt đầu suy đoán cấp bậc thật sự của bọn họ.

Song, tính đi tính lại, bọn họ cấp cao hơn mình thì sao? Không có kinh nghiệm PVP thì trừ khi có thao tác giỏi, chứ thao tác kỹ thuật xoàng xoàng thì cũng có là gì. Mấy gã pháp sư tấn công xa của bọn họ tung kỹ năng đỡ tề, chẳng trúng đâu vào đâu cả.

"Không cần phải lo chuyện chết sẽ giảm cấp, giảm thì luyện lại, nhưng nếu sợ hãi thì tuyệt đối sẽ không còn cơ hội chiến thắng nữa, các cậu muốn mình bị người ta bắt nạt cả đời sao?"

Diệp Từ chợt phát hiện ra các hội viên tuy chăm chú nghe mình chỉ huy nhưng vì căng thẳng hồi hộp nên thao tác đều có sai lệch, liền lên tiếng ở kênh đội ngũ, nâng cao sĩ khí của mọi người.

"Hiệp lộ tương phùng [++] thì thế nào?"

[++] Hiệp lộ tương phùng: gặp lại nơi đường hẹp - không thể buông tha, đôi bên đều có khúc mắc

"Dừng giả thắng."

"Ta nghe không rõ."

"Dừng giả thắng." tất cả mọi người đều gân cổ lên mà hét, tiếng hô vang hội lập tức xua đi hết nỗi căng thẳng lẫn sợ hãi đè nén trong lòng bọn họ từ nãy đến giờ.

"Thạch Hoa Quả, chú ý hồi sinh." nghe mọi người trả lời xong, Diệp Từ lại tiếp tục tăng thêm một liều thuốc an thần. Thuật Phục Sinh trừ việc có thể hồi sinh người chơi, quan trọng nhất là còn giúp người chơi không bị giảm cấp mà chỉ bị giảm 50% điểm kinh nghiệm của một cấp mà thôi.

"Tuân lệnh." Thạch Hoa Quả cao giọng đáp.

Phía trước là biển khí thế đoàn kết mạnh mẽ, phía sau không còn nỗi lo nữa, cả công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng ngay lập tức trở về trạng thái chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, kiên cố vững vàng.

Các đòn tấn công ra xa càng lúc càng chính xác, một ít người cận chiến ở lại bảo vệ đội buff máu, phần lớn còn lại đều chia ra đuổi theo mấy người tấn công xa bên phía đối phủ, nhóm đạo tặc thì tìm đạo tặc mà đánh, cảnh tượng chiến đấu quyết liệt không thôi.

"Mọi người chú ý cẩn thận đừng để bị quái tấn công." Khu vực này không phải là nơi quái mới xuất hiện nên không nguy hiểm lắm, nhưng Diệp Từ vẫn theo thói quen cẩn thận nhắc nhở mọi người, vì những người ở đây đều non kinh nghiệm, thậm chí một chút sóng gió cũng chưa từng nếm trải, cô không thể để bọn họ chưa kịp phát huy tài năng của mình đã phải chết oan chết ức. Những người này là đội ngũ cô thật lòng tiếp nhận, cô tuyệt đối không thể để bọn họ vì trận chiến hôm nay mà dậm chân tại chỗ.

Cho nên, trận chiến này, nhất định phải thắng.

Quái mới xuất hiện, Diệp Từ liền tung người bay lên, vèo vèo vèo, hàng loạt mũi tên dẫn hơn mười con khô lâu chiến sĩ chạy về phía kẻ địch. Mà thợ săn bên phía Tịch Dương Tàn Hồng thấy Diệp Từ hành động cũng không chịu thua kém, đồng thời dẫn một đợt khô lâu tấn công về phía Diệp Từ.

Xét về khía cạnh chạy trốn, Diệp Từ bảo mình thứ hai thì e là không có mấy người dám tự xưng mình thứ nhất, xét về mạo hiểm, trước giờ cô vốn là người liều lĩnh không cần mạng mà. Cho nên, cô một mặt lừa quái về phía kẻ địch, một mặt rút tên, giờ nỏ về phía thợ săn của đối phương.

Với cấp bậc 29 của Diệp Từ, hiển nhiên dễ dàng giết chết người nọ, có điều đám khô lâu bị người kia lừa về phía Diệp Từ cũng đã xuất hiện trước mặt cô, lúc này từ xa nhìn lại, trông Diệp Từ cứ như bị một đồng xương trắng hếu lúc nhúc bao phủ...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Trò Chơi Và Nhân Sinh

Các hội viên Thiên Thiên Hưởng Thượng trông thấy Diệp Từ bị đám khô lâu bao vây giật mình nhón nháo ở kênh đội ngũ, kẻ đó liền nghe thấy Khuynh Ngôn Mặc lớn tiếng trấn an: "Sợ cái gì mà sợ, chúng ta làm tốt nhiệm vụ của mình là được, đừng để đối phương lợi dụng sơ hở."

@Copyright of Kitesvn.COM | "# 8 t; j) M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |+ V/ F0 Y5 H, H/ I" K(Do not Copy, pls!!)

Diệp Từ nghe thấy thế không khỏi giật mình chú ý người này thêm một chút, ban đầu quả thật đánh giá của cô về anh chàng đã không tệ, nhưng đây chỉ là PVE, không ngờ anh ta cũng có hiểu biết về PVP nữa, người này tuyệt đối xứng đáng để tập trung bồi dưỡng. Lòng nghĩ vậy nhưng hiện giờ cô không có thời gian tính toán thêm nhiều, vội vàng xoay người sử dụng Trùng Thử vọt thẳng về phía Tịch Dương Tàn Hồng.

h\$ W3 K& 10 ?! u9 E@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& G! w) r7]# r+ |

Trùng Thử với cự ly 20m, vừa vận xuất hiện phía sau đoàn người Tịch Dương Tàn Hồng, cô rút Đoàn Kiếm Độc Hạt ra cầm trên tay, gọn gàng nhanh chóng xử lý xong một mục sư gần đây.

@Copyright of Kitesvn.COM |" W9 o\$?2 R% G# x! g(U" s) Y8 _: Q+ K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- G6 F(O1 ƒ% u% K1 t! m* @- [(Do not Copy, pls!!)

Tịch Dương Tàn Hồng quả nhiên không hổ danh là một tay PVP lão luyện, hần lập tức ra lệnh cho mấy game thủ cận chiến vây lấy Diệp Từ, tách ly cô khỏi đội ngũ, dù sao chỉ cần vây thợ săn trong tầm bắn nhỏ hơn 8m thì lực sát thương của thợ săn sẽ giảm đi cực kỳ nhiều.

@Copyright of Kitesvn.COM |: w(D) g8 h7 j\$ y: ƒ, x% I(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! h% R4 v+ N0 |4 b# O

Nhưng mà lần này hần đã sơ ý bỏ sót một chuyện, thuật sĩ đứng cạnh hần hét to nhắc nhở: "Tịch Dương, có quái."

@Copyright of Kitesvn.COM |% ?8 R: p7 w* ƒ(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 V(S: T/" X) [2 O

Tịch Dương Tàn Hồng thấy có một lượng lớn khô lâu đuổi sát sau lưng Diệp Từ, lập tức hạ lệnh: "Đừng để cô ta chết, kéo cô ta theo đi."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): ƒ" t3 m5 C* C5 n

" Q2 m7 @0 E- }5 N' ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Một tế tự đứng ở phía xa nghe lệnh liền phóng kỹ năng "Khiên Ti" [+] đặc biệt của riêng chức nghiệp tế tự lên người Diệp Từ. Kéo Diệp Từ vào một cái đến bên cạnh, sau đó hô to: "Đã bắt được."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 z& [: ^4 t! X1 R\$ j

[+] khiên = dất, ti = tơ tằm; đại khái có lẽ là một sợi tơ có tác dụng tựa như dây của con quay yoyo.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" y' |+ Z# }. J5 z- @

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 d' I9 j2 [1 Y# S

"Đánh xa, tập trung đập chết con ả thợ săn kia." Tịch Dương Tàn Hồng nhìn thấy đồng đội của mình lần lượt ngã xuống, hai mắt đỏ quạch, từng tiếng nói của hần hiện giờ như rít ra từ trong kẽ răng. Có điều cô nâng thợ săn đang bị tế tự bên kia bắt giữ lại khẽ mỉm cười, Diệp Từ thấy mấy con khô lâu đang chuyển hướng, lao đảo đi về phía mình liền lấy ra một lọ thuốc ắn hình sơ cấp mua được ở phòng đầu giá, một hơi uống cạn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 V4 B1 ƒ, k: e6 t3 x1 H, v, v

@Copyright of Kitesvn.COM |\$ Z) P/ B1 D9 o9 `* u5 W1 ^ (Do not Copy, pls!!)

Sau đó, cả người cô dần biến mất.

@Copyright of Kitesvn.COM |& H6 y8 r0 u, X: N' ~0 M% p; ?- z9 z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | + 1\$ Q- [7 @, Y- '7 [(L(Do not Copy, pls!!)

Tề tự kinh ngạc hét lên: "Tịch Dương, cô ta biến mất rồi."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): o I4 O+ {5 D; p3 G! u" |6 r

@Copyright of Kitesvn.COM | Z4 F1 F(E) w& O. ^ (Do not Copy, pls!!)

Tịch Dương Tàn Hồng thấy Diệp Từ biến mất cũng giật mình không kém, hắn quay đầu lại nhìn thì thấy lúc này đám khô lâu vốn chỉ đuổi theo mình Diệp Từ, nay lại quay sang xông về phía đội của mình. Mấy người cận chiến còn sống sót trong đội bọn họ lúc này đã đi đánh lên Diệp Từ rồi, giữa hiện trường lúc này chỉ còn mấy người hệ pháp thuật máu ít da mỏng, làm sao có thể ngăn được đám khô lâu đó.

- |& h- Z+ } 5 ?6 } [/ i- \; T# N@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; g& E+ E* x2 q2 ^0 w3 H(Do not Copy, pls!!)

Vì thế hắn vội vàng gào lên: "Tất cả lùi lại, chạy nhanh đến nơi an toàn, không được sử dụng kỹ năng, tránh hút cừu cận."

@Copyright of Kitesvn.COM | D9 ^\$ R8 @* m* K& X(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ i9 B2]+ S/ r3 g

Có điều bây giờ hắn mới ra lệnh thì đã quá muộn, có rất nhiều người không kịp dừng tay, kỹ năng phóng liên tục không ngừng, cả đám khô lâu đều đã bị thu hút hết về phía bọn hắn, chỉ trong tích tắc tình huống đã hoàn toàn thay đổi.

@Copyright of Kitesvn.COM |' s# b7 N+ G2 [* Z~ (Do not Copy, pls!!)

- a. q/ Q% a4 n' A+ u& M@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cảm giác hỗn loạn dường như là một trạng thái vô hình có thể truyền nhiễm, ban này là nhóm người bên Thiên Thiên Hương Thượng rồi loạn như ong vỡ tổ, bây giờ tình trạng này đã truyền sang cho bên đội của Tịch Dương Tàn Hồng, bọn họ vì đám khô lâu mà Diệp Từ dẫn đến, đội hình nháy mắt trở nên lộn xộn, thậm chí có rất nhiều đoàn viên không biết nên chạy hướng nào.

@Copyright of Kitesvn.COM |* ` p8 H! S(z: q& i% d! u7 s(Do not Copy, pls!!)

(?0 I5 k/ @ f0 B7 @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Diệp Từ vẫn đang trong trạng thái ẩn thân, lọ thuốc ẩn thân sơ cấp kia có tác dụng trong vòng 20s, có điều tốc độ sẽ bị giảm đi 50%, cô chỉ có thể từ tốn đi về phía đội ngũ Thiên Thiên Hương Thượng ở phía đội diện.

@Copyright of Kitesvn.COM |2 e | # i2 y0 u2 f(Do not Copy, pls!!)

! i+ n' Z! Q5 _\$ M4 ~4 n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trong PVP chỉ sợ duy nhất một chữ - LOẠN.

b# h~/ E- ?9 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ U6 @ q0 I# L* O* Z

Đặc biệt là ở trường hợp PK giữa vùng có quái, nếu hoảng loạn sẽ rất dễ nhầm lẫn, thu hút cừu hận và kéo quái không cần thiết, vậy thì khác nào mang đến tai họa ngập đầu cho đội ngũ của mình.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 I7 d- l' ` , r

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 k" h0 N& }, J2 m8 l2 e8 X: w9 z% A

Nếu như nói ngay từ đầu đoàn của Tịch Dương Tàn Hồng tiến vào đây trong tình trạng nơm nớp lo sợ tránh né đám quái nhỏ xung quanh, vậy thì hiện giờ với một lượng quái lên đến vài chục con đồng loạt xông đến, thực dọa bọn họ sợ chết khiếp mà cuống quýt chạy trốn, những vấn đề bình thường cần thận chú ý đều quên sạch.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 v% y8 z, F" v# G: S: Y

\$ n+ S' X6 P. p9 S5 a\$ y! ^1 H1]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Không lâu sau, các luồng sáng màu trắng kéo nhau xuất hiện, số người trụ được càng lúc càng ít, rồi dần biến mất sạch sẽ.

@Copyright of Kitesvn.COM |, r, s t& D M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): {7 x3 b3 d* Q} T1 x

Nhìn những thi thể nằm đầy đất, các hội viên của Thiên Thiên Hưởng Thượng thật không sao ngờ được cả đám người chẳng mấy ai có kinh nghiệm PVP lại có thể đánh thắng một trận như vậy, cả bọn hào hứng nhao nhao hoan hô. Có điều tiếng hoan hô ngay lập tức bị một câu nói của Diệp Từ dập tắt, bầu không khí trở về trạng thái yên tĩnh: "Nhanh rời khỏi đây, quái càng lúc càng nhiều, nếu không người thiệt thòi kế tiếp sẽ là chúng ta."

9 D:]) C. _& e9 C5 l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |\$ M5 R! Z/ g7 @/ l: c9 H(N/ _9 g(Do not Copy, pls!!)

Mọi người tạm nhồi nhét hưng phấn vào đáy lòng, trở về đội ngũ nhanh chóng di chuyển ra bên ngoài.

c! } (|" M& y. h" ' v3 O+ k; @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

) T* }+ D7 } 9 T/ @" |8 n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tuy lần này PVP kết quả là công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng chiến thắng, nhưng bọn họ cũng chẳng được lợi ích gì, tổng kết lại thì có 13 người bị chết, đồng nghĩa với việc tổn thất 50% điểm kinh nghiệm của một cấp.

@Copyright of Kitesvn.COM |+ P; M, v) v7 n2 z l o' `(Do not Copy, pls!!)

5 @+ o/ v7 X; ~+ ?\$ k\$ U2 G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"Từ khi các cậu quyết tâm chỉ làm một người chơi rèn luyện kỹ năng sống, nếu không chuyện đánh nhau với người khác chỉ là vấn đề sớm muộn. Dù các cậu không đi gây chuyện nhưng chưa chắc rắc rối sẽ không tự dẫn bước đến, cho nên mọi người đừng nên vì một lần thất bại mà cảm thấy khó chịu, chúng ta phải làm sao để những lần kế tiếp không vấp ngã ở chính chỗ ấy nữa là được." Mặc dù các hội viên vẫn đang say trong men chiến thắng, nhưng lần trong bọn họ có không ít người cảm thấy không vui, Diệp Từ lập tức bắt đầu ổn định tâm lý cho mọi người.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) i. J6 P# E4 h; W- J9 C

3 C(r2 k! p. |1 \: u5 n4 S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nếu muốn xây dựng một đoàn thể mạnh mẽ, PVE giỏi là chuyện hiển nhiên, nhưng vấn đề PVP cũng không thể bỏ qua.

3 [& Y4 } % J9 }) t7 n- X4 F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 6 z8 z6 ^"]5 p B({9 @

Dù sao PVE chỉ là đấu với máy móc, còn PVP mới là giải trí giữa người với người. Không phải người ta thường nói thi đấu giữa người với người là một trò chơi vô cùng thú vị sao? Cho nên, hiện giờ cô phải 'truyền thụ tư tưởng' này cho đội ngũ đang bờ bở, chập chững bước vào con đường PVP thấu hiểu mới được.

5 v- Z; d: B T& } 0 |1 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ n6 v! n- ?+ x

"Hội trưởng, vậy chúng ta phải làm gì đây?" Mọi người im lặng thật lâu, cuối cùng người lên tiếng đầu tiên lại là người bình thường khá kiêu lời, Long Chiến Thiên. Cậu ta là người duy nhất trong trận PVP hôm nay bị giết đến hai lần, tuy đã được Thạch Hoa Quả hồi sinh, tổng cộng hậu quả chỉ bị hệ thống giảm một cấp, nhưng nỗi xấu hổ khi thua kém người khác khiến một người con trai như cậu vừa buồn vừa giận đến đỏ cả mắt.

}! s% N/ z1 z8 x0 Q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |4 l) X) O) C(E2 T6 w; S8 w(Do not Copy, pls!!)

Diệp Từ mỉm cười, cô chỉ vào lời đài nằm giữa trụ sở công hội, nói: "Các cậu có thể vào đây PK. Quyết đấu sẽ không chết, mọi người trước tiên ở đây rèn luyện kỹ thuật đã. Đương nhiên quan trọng nhất là các cậu phải có sự hiểu biết thấu đáo về chức nghiệp của mình nữa."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 9 x6 H\$ } \$ l5 d- U- R

- n; j+ A D6 s\$ N% ^1 a3 F1 a\$ C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nói đến đây, Diệp Từ ngừng đầu, dường như nghĩ đến cái gì đó: "Có một câu từ ngày game online mới xuất hiện đã được truyền miệng trong giới game thủ, từ trước đến nay mình đều tâm niệm câu nói này, mình nghĩ các cậu cũng đã từng nghe qua, nhưng từ giờ phút này, mình cũng hi vọng các cậu tâm niệm nó như mình."

@Copyright of Kitesvn.COM |! m6 Q0 y5 {6 S3 |1 p9 P(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | ' h! g' k(e+ ^0 s\$ Z* C(Do not Copy, pls!!)

Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt đầy khát vọng, Diệp Từ mỉm cười nói: "Không có chức nghiệp rác rưởi, chỉ có người chơi ngu ngốc."

" Q% M. g9 D8 O. v9 I3 H7 t& N" { @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); m4 N. i; y" v/ V I

Một câu nói bình thường nghe đến mòn tai nhưng khi nó được nói ra từ miệng Diệp Từ lại có lực dao động không nhỏ, bọn họ im lặng đứng nhìn Diệp Từ cách đó không xa, một nữ thợ săn tộc tinh linh, lưng đeo nỏ, gương mặt hé nở nụ cười mỉm, không hiểu sao bọn họ lại cảm thấy những lời này dùng để khắc họa cô ấy quả là hết sức chân thật.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) S7 w: A; ~+ J1 |* [

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ k* [5 W& _\$ @/ x3 [% a

Tiết trời càng ngày càng lạnh, Diệp Từ cũng đã học xong học kỳ đầu của năm nhất, vì cô cảm thấy bản thân là người trùng sinh, không làm những chuyện như cúp học thật quá khó coi, nên cuối cùng gần đến ngày thi, cô phải dành phần lớn thời gian cắm đầu mà học, rốt cuộc cũng may mắn vượt qua được học kỳ một với thành tích không quá khó coi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). T(\- s/ |2] Q

@Copyright of Kitesvn.COM |1 P& U! {9 } ; } (Do not Copy, pls!!)

Vào một ngày trước kỳ nghỉ đông, Phương Tô Tô và Diệp Từ mỗi người ôm một chồng sách bước đi về phía cổng trường, Phương Tô Tô thỉnh thoảng tủm tỉm cười, hai gò má theo đó ửng đỏ, trông có vẻ tâm trạng rất tốt. Cô nàng từ đầu đến cuối liên tục tìm đề tài nói chuyện với Diệp Từ, Diệp Từ đại khái đã đoán được vấn đề mấu chốt của cô nàng muốn nói là gì, nhưng lại im lặng không vạch trần.

2 r g C: K& F& G(W9 @; n! O8 T@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) V8 D3 A! z7 o u5 I* _

"Diệp Từ, cậu có thấy 18 tuổi quen bạn trai có sớm quá không?"

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). c/ Y# E2 [r% L\$ S

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* v- k/\- [,]; K5 i6 _ ~' N; u

"Sao lại sớm, chẳng lẽ cậu muốn để về già mới hỏi hậ à?"

@Copyright of Kitesvn.COM |) r.]" U# v3 x% Z/ [4 R8 [/ r5 |(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |9 j/ c6 F9 V(Q C(|. D(Do not Copy, pls!!)

"Nhưng... nhưng mà cậu không thấy xem thường dạng con gái như vậy hử?"

@Copyright of Kitesvn.COM |0 i(o4 B. A/ e(Do not Copy, pls!!)

(M S. v(B2 }5 Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"Biết yêu cũng là một chuyện tốt, con gái nhờ tình yêu sẽ học được rất nhiều thứ, ví như kiên cường, ví như dũng cảm, ví như cảm lên được cũng buông xuống được." Diệp Từ vừa nói vừa quay đầu nhìn Phương Tô Tô, môi khẽ mỉm cười.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(u" G2 P, W. T- S6 J

@Copyright of Kitesvn.COM |1 P6 y6 _7 o! Q7 @9 p1 m(Do not Copy, pls!!)

Phương Tô Tô mỉm môi nhìn Diệp Từ, nữ sinh trước mặt cô với mái tóc đen dài, làn da trắng nõn, gương mặt vẫn còn nét trẻ con nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ cứng cỏi và kiên cường, đôi lúc còn lấp lánh ánh sáng. Cô có đôi chút sùng bái bạn mình, bất kể là thái độ dứt khoát, suy nghĩ thấu đáo, yêu ghét rõ ràng, giữ vững lập trường, tất cả đều là những đức tính mà Phương Tô Tô vô cùng hâm mộ. Cô thờ dãi nói: "Diệp Từ, cậu thật hiểu biết nhiều chuyện."

@Copyright of Kitesvn.COM |& t* z, @8 S- E6 ` , J3 ß fl u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |# Y& d; q(Y8 ` , d" a# V(B(Do not Copy, pls!!)

Diệp Từ mỉm cười không dám. Thật lòng cô hiểu biết nhiều chẳng qua vì những chuyện đã trải qua nhiều hơn người khác, tự nhiên học được thôi.

@Copyright of Kitesvn.COM | t& N C(c7 j) D& S1 L/ q, V* r(Do not Copy, pls!!)

\$ |& e* ?7 x ?# ?! \3 r1 [' C. N# r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"Diệp Từ, Tần sư huynh thổ lộ với mình rồi." Phương Tô Tô bỗng nhiên nói, giọng cô nàng có chút hồi hộp, liên tục hỏi: "Bạn có cảm thấy mình là một đứa hư hỏng không?"

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ w" d' J* r" }3 r; k, ^; _5 l\$ y" ^\$ A

1 D(`+ V1 C7 Q( ) u- k5 X- S4 G: p@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Diệp Từ bật cười: "Cái anh Tần này sao đến hôm nay mới mở miệng? Đúng là làm ăn chậm chạp, anh ta không sợ có tình địch sao? Với lại để người nào đó đợi lâu thật rất sốt ruột à nha."

@Copyright of Kitesvn.COM |! X% D8 C7 @- w1 ?5 j) t+ t4 [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' b3 E; \9 k& a0 v(j7 k

"Diệp Từ Diệp Từ, cậu lại trêu mình." Phương Tô Tô càng nghe mặt lại càng đỏ, đuổi theo Diệp Từ ra vẻ muốn đánh.

@Copyright of Kitesvn.COM |. f M- U. p5 |9 q6 _(Do not Copy, pls!!)

+ f* w! _ } " M# e) c* S3 R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hai cô bé đùa giỡn dưới tàng cây ngô đồng, người trốn ta đuổi, tuổi thanh xuân thật đầy sức sống. Diệp Từ cuối cùng cũng dừng lại, nhìn Phương Tô Tô cười nói: "Bạn sẽ không trọng sắc khinh bạn, bán đứng mình chứ?"

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); `\* C0 l2 U+ f' `0 p(X) W2 D

@Copyright of Kitesvn.COM |3 C. `3 d0 g(v4 s* T2 E% D(Do not Copy, pls!!)

"Bạn nói gì đó, Phương Tô Tô mình là hạng người như vậy sao?" Phương Tô Tô trừng mắt nhìn Diệp Từ, vốn còn định phát hỏa một trận nữa, bỗng nghe thấy từ xa có tiếng ai đó gọi: "Tô Tô."

@Copyright of Kitesvn.COM |- Y(# O' S" y6 X(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); |& ?4 J3 W# g! m& b% f4 M4 x3 X

Hai người cùng quay đầu lại nhìn, là Tần Sở Nhược, anh chàng đang đạp xe chạy về phía gốc cây ngô đồng nơi hai người họ đang đứng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ w# H" e\$ X% C

@Copyright of Kitesvn.COM |) ^! t5 ~(Y' a\$ X3 ^ (Do not Copy, pls!!)

"Tô Tô, nhiều sách vậy, để anh đưa em về."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 ĩ t% ?. F- ` / s" E/ \) E

& p9 c4 O& j3 v8 U/ O K: Z) j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"Không... không cần..." Phương Tô Tô thấy Tần Sở Nhược, gương mặt nháy mắt đỏ bừng như con tôm luộc, sau đó cô nàng quay sang nhìn Diệp Từ nói: "Em... em về chung với Diệp Từ."

" @# E" O; l& F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

1 \4 B4 `, J4 B# N, u6 D a5 z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"À, Diệp sư muội cũng cùng về sao?" Tần Sở Nhược nhìn Diệp Từ khẽ cười nói.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 I7 o: M# z! T% _

9 W! C+ J- _& t! J(a" m8 B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Diệp Từ nhìn hai người họ cuống quýt như vậy, bật cười nói: "Em không làm kỳ đà đâu." Sau đó vẫy tay với Phương Tô Tô: "Tô Tô, có gì thì gọi cho mình nhé", sau đó xoay người bỏ chạy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 M4 w) F o/ Y3 u7 A# w

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), e6 N(# o2 H9 i& l

Tần Sở Nhực cười nói: "Bạn của em thật là biết nhìn người nhìn chuyện nha."

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* Y Q5 W. e4 w* S9 O* b- }

@Copyright of Kitesvn.COM |,) I- X; n! t3 @ & C# x\$ X, r(Do not Copy, pls!!)

Phương Tô Tô xấu hổ vén lại tóc qua sau mép tai, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Tần sư huynh, anh có cần em giúp anh liên lạc với Công Tử U không?"

' e% z7 n2 U5 Z. O4 e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

: } 5 i/ X* t\$ Q4 G: C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tần Sở Nhực lắc đầu, sau đó đưa tay khẽ xoa đầu Phương Tô Tô: "Không lẽ em nghĩ anh vì Công Tử U mới thổ lộ với em sao?"

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) K6 V- o8 S4 t(K

\$ X% N! j3 W; A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Phương Tô Tô bị nói trúng tâm sự, có chút xấu hổ.

* b5 A1 r5 n(^- V8 j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | ~; _" u A/ i* O, V9 U(Do not Copy, pls!!)

"Bé ngọc, trò chơi và cuộc sống phải phân biệt rõ ràng chứ." Tần Sở Nhực ngẩng đầu nhìn trời xanh thăm thẳm, cười nói tiếp: "Cô ấy là trò chơi, còn em là nhân sinh."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Sake Gaer

Đã vào kỳ nghỉ đông, dĩ nhiên Diệp Từ và Bạch Mạch không thể lấy cớ đi học để tiếp tục ở lại phòng thuê bên ngoài, thế là cả hai dưới sự hối thúc của ông bà Diệp, cùng dọn dẹp đồ đạc khẩn gói về nhà. Trước đây một tháng, Diệp Từ đã sử dụng hệ thống chuyển đổi tiền tệ, đổi 50 vạn tiền thật gửi về cho ba mẹ, tuy với số tiền này e là không đủ để mua nhà mới nhưng nếu chỉ để sửa chữa thì quả thực khá dư dả.

Thật may nhà Diệp Từ vẫn còn phòng trống, nên lúc cô bảo về nhà, Bạch Mạch cũng theo cùng, hai người com nước xong xuôi liền cùng vào trò chơi.

Các hội viên của Thiên Thiên Hương Thượng thấy Diệp Từ xuất hiện ai nấy cũng vui vẻ lên tiếng chào. Bọn họ gần đây lúc nào cũng trong trạng thái bận rộn đủ thứ chuyện, nào là rèn luyện kinh nghiệm đánh phó bản, rồi còn phải luyện kỹ thuật trên lôi đài nữa, thậm chí có không ít người chuyên luyện kỹ năng sống cũng tham gia trong đó.

Hôm nay lúc Diệp Từ vừa vào game đến nơi đóng quân của công hội lại tình cờ nhìn thấy trên lôi đài có người đang tỉ thí, Bánh Đậu tay cầm một thứ hết sức kỳ lạ quơ qua quơ lại, đấu với cậu ta là một hiệp sĩ, anh chàng kia ở trên lôi đài liên tục di chuyển qua qua lại lại. Từ khi Diệp Từ đứng lại nhìn đến giờ cũng được một lúc rồi, vậy mà Bánh Đậu vẫn chưa thua, thậm chí hiệp sĩ kia còn không chiếm được tiện nghi gì.

Thật ra Diệp Từ cảm thấy hứng thú với thứ trên tay Bánh Đậu hơn, chẳng qua thứ ấy xoay nhanh quá, cô vẫn chưa thể nhìn được rõ ràng hình dạng của nó. Lại thêm một lát nữa, hiệp sĩ kia đứng lại, gào to: "Bánh Đậu, cậu là đồ đều, không cho bọn mình sử dụng kỹ năng, còn cậu thì cầm vũ khí hành hạ bọn mình."

Bánh Đậu cười ha hả đáp: "Thì sao? Mình đang làm nghiên cứu thí nghiệm phục vụ công hội mà." Lúc cậu ta nói xong ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy Diệp Từ đứng cạnh lôi đài liền cười nói tiếp: "Hội trưởng, cậu có muốn lên thử vài chiêu với mình không? Nếu cậu thắng mình tặng cậu hai món đồ chơi này."

Diệp Từ bật cười, nhảy lên lôi đài: "Mình không được dùng vũ khí?"

"Đúng."

"Không được dùng cả kỹ năng?"

"Đúng, chỉ được đánh tay không thôi." Bánh Đậu cười nói, vẻ mặt thật khiến người ta không kiềm được mà nhào đến đập cho mấy cái.

Diệp Từ gật đầu: "Không thành vấn đề."

"Chuẩn bị xong chưa?" Ước mơ cao 1m7 đứng ở trên một cái bục cao cao, tay cầm một lá cờ nhỏ, hô to: "Bắt đầu."

Có lẽ Bánh Đậu do đã đánh khá nhiều trận nên ít nhiều gì cũng có kinh nghiệm, vừa nghe thấy Ước mơ cao 1m7 hô bắt đầu, thứ đồ chơi trên tay hắn liền chuyển động bay phàn phật về phía Diệp Từ. Diệp Từ phản ứng nhanh nhạy lách người tránh sang một bên, cô nhìn thoáng qua được ở trên đầu vật ấy có một thứ như cái móc câu, nhưng cụ thể thế nào vẫn chưa nhìn rõ được.

Lại tránh thêm vài lần nữa, Bánh Đậu thấy Diệp Từ vẫn chưa có ý ra tay, cười cười nói: "Hội trưởng à, cậu nói quả thật không sai, thợ săn bị giam ở bán kính 8m là không làm ăn được gì, giờ cậu nhìn cậu đi, không có vũ khí thì đến cả mình cũng không làm gì được."

Diệp Từ bị anh chàng trên, lòng quyết định cho cậu ta một bài học: "Bánh Đậu, cậu có từng nghe qua câu kiều binh tất bại chưa?"

"Dĩ nhiên đã từng." Bánh Đậu gật đầu đáp, kể đó còn định trên chọc tiếp nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy Diệp Từ huýt sáo một tiếng, một con báo nhỏ đen như mực từ đâu vọt đến, gầm gừ nhào về phía hắn.

Bánh Đậu là người điển hình cho dạng trước mặt người quen thì ra vẻ ta đây giỏi lắm nhưng đụng phải cái gọi là PK thực sự liền run rẩy tay chân, hắn nhìn thấy con báo vừa chạy về phía mình vừa gào lên dữ tợn, sợ đến mức la ầm lên, xoay người bỏ chạy. Có điều lúc này trận đấu vẫn chưa chấp dứt nên anh chàng không thể rời khỏi lối dài, cứ như thế bị lão Tam đè ngã xuống đất, vừa dầm vừa cạp cho một trận.

"Mình chịu thua, mình chịu thua." Bánh Đậu đại khái là không chịu đựng nổi chuyện 'được' lão Tam đối xử một cách thân thiết ở cự ly gần, miệng liên tục gào to đầu hàng. Thấy hắn nhận thua, Diệp Từ cũng không làm khó nữa, gọi lão Tam trở về.

"Hội trưởng thật bỉ ổi." Bánh Đậu lồm cồm bò dậy, đầu tóc quần áo đều rối bù một cách thảm hại, các hội viên đứng bên ngoài nhìn thấy anh chàng như vậy không khỏi ôm bụng cười to, anh chàng vừa vuốt lại tóc, chỉnh lại quần áo, vừa bước xuống lối dài: "Đã bảo là đánh tay không mà, hội trưởng bắt nạt người chơi chân yếu tay mềm."

"Lão tam cũng có phải đao kiếm gì đâu?" Diệp Từ nheo mắt nói.

Bánh Đậu chật vật một lúc cuối cùng cũng trèo xuống được khỏi lối dài, hắn thấy lão Tam đang vờn vai ngoe nguẩy đuôi bên chân Diệp Từ lại rùng mình thêm mấy cái. Thú thật là từ trước đến nay hắn thắng cấp toàn bộ đều nhờ vào luyện kỹ năng sống, chưa từng tiếp xúc với những sinh vật như thế này, cộng thêm chế độ mô phỏng Vận Mệnh vô cùng chân thật, lúc này hắn thật sự có cảm giác chỉ chút nữa thôi sẽ bị lão Tam làm thịt.

"Của cậu." Vì không dám đến gần Diệp Từ nên Bánh Đậu chỉ có thể đứng ở xa ném cái thứ cậu chơi đùa này giong về phía Diệp Từ: "Mình mới làm xong."

Diệp Từ đưa tay bắt lấy, lúc này nhìn kỹ lại mới nhận ra đây là thứ tựa như móng vuốt, thứ đồ này dùng để trèo tường thì tuyệt cú mèo. Có điều cấp bậc nghề của Bánh Đậu còn thấp nên độ bền của nó hơi đáng lo ngại.

Bánh Đậu dĩ nhiên cũng hiểu điểm này, hắn nói với Diệp Từ: "Lần trước công hội đánh Phế Tích Rét Lạnh nhất được bản thiết kế này, mọi người đưa cho mình học, nhưng hiện giờ công trình học của mình chỉ mới bậc sơ cấp, sản phẩm làm ra vẫn còn hạn chế, vậy nên mình vẫn chưa dám đưa ai dùng thử nghiệm, nếu chẳng may đang leo núi lại hỏng rồi ngã thì làm sao đây? Do đó, gửi hội trưởng ngài đây thử nghiệm một chút mới là quốc sách." Anh chàng một hơi nói hết cả câu, ý như Diệp Từ khác người, có bị gì cũng chắc chắn không chết.

Diệp Từ nghe xong ngẩng đầu nhìn mấy người nhiều chuyện đứng cạnh lối dài vẫn chưa chịu đi, vẻ mặt ai cũng chắc nịch như kiểu Bánh Đậu vừa nói những lời hiển nhiên là đúng, không ai có ý kiến gì cả, Diệp Từ đen mặt nói: "Đừng bảo các cậu cũng cho là mình ngã không chết nhé?"

Vừa hỏi xong, bản thân Diệp Từ cũng tự cảm thấy mình quá ngốc, vì ngốc nên mới đi hỏi một câu thiếu muối như vậy, đáp án hiển nhiên là mọi người tiếp tục đồng lòng gật đầu một cái, điều này làm mặt cô đã đen nay còn sạm thêm nữa, không còn gì để nói.

Thật hiếm khi có được thời gian rảnh rỗi, các hội viên sau khi hóng chuyện xong đều tản đi làm việc của mình, Diệp Từ cũng về thành Hồng Hồ bắt đầu làm nhiệm vụ hàng ngày, lúc chờ nhận nhiệm vụ bất ngờ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bên cạnh quan quản lý hành chính xuất hiện thêm một NPC bình thường khá ít thấy, ngài thị trưởng của thành Hồng Hồ.

Hắn bề thân hình nặng trĩu của mình bước từng bước nặng nhọc, cầm chiếc khăn lụa trên tay không ngừng thấm mồ hôi trên trán, thấy Diệp Từ liền tăng tốc, thân hình to tướng của hắn di chuyển nhanh trông cứ như có một quả bóng cao su đang lăn về phía Diệp Từ vậy.

"Ái chà chà, Công Tử U, ngài đã trở về rồi sao, ôi ta xem xem nào, chúng ta đã lâu không gặp ta thật sự nhắc đến người suốt."

Vị thị trưởng mở lời bằng giọng nịnh hót, Diệp Từ thờ ơ đáp: "Có chuyện gì?" Cô nói xong cũng không đợi hắn nói mà đi thẳng sang chỗ quan quản lý hành chính nhận nhiệm vụ, vị thị trưởng kia từ lúc bắt chuyện liền đi sát theo sau Diệp Từ nói dong nói dài, chủ yếu toàn lời nịnh bợ, cuối cùng khiến Diệp Từ bực bội nói: "Rất cuộc lão có chuyện gì? Nếu không có gì thì đừng làm phiền ta."

"Có có có." Thị trưởng đáp liên tục, tay vẫn không ngừng lau mồ hôi, "Thành chủ đại nhân tìm ngài."

Thành chủ thành Hồng Hồ - Sake Gaer là nhân vật còn thần bí hơn cả Fante Lopher. Từ khi Diệp Từ gia nhập thành Hồng Hồ đến nay chỉ được thấy

người nọ qua một bức họa treo trên tường đại sảnh tòa thị chính, chứ người thật thì chưa từng gặp bao giờ. Nghe đâu hắn luôn ở trong tòa thành cao cao phía xa kia, không thích gặp người lạ, đương nhiên cũng có tin đồn hắn đã chết cho nên đến nay chưa ai được gặp cả. Nếu cần lập một bảng xếp hạng mười vị NPC bí ẩn nhất trong game Vận Mệnh, vậy thì cái tên Sake Gaer tuyệt đối đủ tư cách lọt vào.

Cũng vì nguyên nhân này mà khi nghe thấy thị trưởng thành Hồng Hồ bảo Sake Gaer muốn gặp mình, Diệp Từ lặng người một lúc lâu, kể đó mới bước theo ông lão béo ú kia đi về phía tòa thành vừa cao vừa bí ẩn ở phía đông thành Hồng Hồ ấy.

Trên đường đi, Diệp Từ chạm mặt khá nhiều NPC người hầu, cô lặng lẽ quan sát cấp bậc của họ, bọn họ đều cấp bậc tương đương với quái tinh anh cấp 100, những vệ binh xung quanh nơi này cấp bậc lại càng cao hơn, không có ai dưới cấp 120 cả.

Trong thư viện của tòa thành kia, Diệp Từ nhìn thấy Sake Gaer đang ngồi đọc sách bên bàn, hắn không có cao to như Fante Lopher, ngược lại còn có chút gầy yếu. Hắn nghe thấy thị trưởng nhỏ giọng thông báo mới ngẩng đầu nhìn Diệp Từ nói với giọng điệu ôn hòa: "Thì ra Công Tử U là cô."

"Chào thành chủ đại nhân, hôm nay được gặp mặt ngài quả là vinh dự và may mắn của ta." Diệp Từ kính cẩn hành lễ, dù sao sau này người kia rất có thể là "sếp" của mình.

"Ta nhận được thư của Fante Lopher, trong thư hắn bày tỏ rất kính trọng và cảm tạ người, điều này thật sự làm ta vô cùng vui mừng. Ta và Fante Lopher là huynh đệ từ rất lâu rồi, ngày xưa lúc hắn bị bọn lâu la của Naga đe dọa ta cũng cùng dân chúng thành Hồng Hồ đến giúp đỡ hắn", nói đến đây, Sake Gaer đứng dậy khẽ gật đầu với Diệp Từ: "Vi hành động cao đẹp này của người, ta quyết định cần phải ban thưởng."

Tuy sự kiện ở thành Lục Châu đến nay đã hơn một tháng, lúc này mới thường có vẻ hơi bị muộn nhưng Diệp Từ vẫn rất vui mừng, chưa từng nghe câu "đủ ít hay nhiều, có còn hơn không à".

Một gói quà được đưa đến trước mặt Diệp Từ, cô cầm lên mở ra xem, hóa ra là quà tặng danh vọng, danh vọng của cô ở thành Hồng Hồ tăng mạnh đến bậc Kính Trọng. Tuy cấp bậc này còn kém xa bậc Tôn Tĩnh của thành Lục Châu nhưng vẫn dư sức làm Diệp Từ vui đến nỗi cười không khép miệng.

Phần thưởng đã trao xong, hiển nhiên Sake Gaer không còn hứng thú trò chuyện với Diệp Từ nữa, liền lệnh thị trưởng tiễn Diệp Từ rời khỏi tòa thành. Về đến đại sảnh của tòa thị chính, Diệp Từ lập tức đưa ra yêu cầu mua nhà đất với thị trưởng.

Trong vận mệnh, người chơi muốn mua đất ở trong thành phố thì nhất định phải có danh vọng đạt từ bậc kính trọng trở lên. Bởi vì yêu cầu hà khắc này mà đến giờ trên bốn đại lục vẫn chưa có người chơi nào mua được đất thổ cư trong thành.

"Ngài muốn mua bao nhiêu mảnh?" Thị trưởng thành Hồng Hồ có vẻ là một bậc thầy nịnh nọt, đây là điểm Diệp Từ không thích nhất ở lão, nhưng về mặt giải quyết công việc hắn lại làm rất lưu loát, thế nên Diệp Từ chỉ có thể tự an ủi rằng con người chẳng có ai hoàn mỹ cả.

Nhìn tám bảng đồ thành Hồng Hồ thật lớn mà lão thị trưởng vừa lấy ra, ánh mắt Diệp Từ nhìn thẳng về phía tây của thành. Phía tây thành Hồng Hồ là một khu vực khá ít dân cư và NPC, mỗi ngày chỉ có binh lính tuần tra qua lại, căn bản không có người lui đến.

"Ngài đừng chọn phía Tây, nơi đó không tốt đâu, ngài xem xem này, phía đông rất tốt, cửa hàng cũng nhiều, chọn nơi này nhất định không sai đâu."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cha Mẹ Cũng Muốn Chơi Game?

Mặc dù thị trưởng thành Hồng Hồ khuyên can hết lời, cuối cùng Diệp Từ vẫn chọn mua nhà ở khu vực xung quanh quảng trường nhỏ phía Tây. Khác với phía Đông tắc đất tắc vàng, nhà cửa ở vùng phía Tây giá cả rẻ vô cùng. Diệp Từ mua một hơi hơn mười cửa hàng mặt tiền vậy mà chỉ tốn hơn ba ngàn đồng vàng. Với số tiền này mà đến phía Đông, chỉ sợ cả một cửa hàng ở vị trí hơi tốt một chút cũng không mua nổi.

Dĩ nhiên Diệp Từ không dại mà làm chuyện lỗ vốn, cô vẫn nhớ rõ sau Tết âm lịch, game Vận Mệnh đã cho ra mắt một bản cập nhật khá lớn, nội dung chủ yếu là về vấn đề quy đổi tiền thật với tiền ảo trong trò chơi. Hiện giờ, chỉ có ngân hàng ở bốn thành phố lớn nhất của bốn đại lục mới có thể quy đổi tiền tệ, cho nên mỗi ngày lúc nào cũng trong tình trạng quá tải, sự bất tiện này dẫn đến lượng khiếu nại mà nhà phát hành game nhận được cũng tăng lên rất nhiều. Cho nên sau bản cập nhật ấy, các ngân hàng sẽ được phân bố đến nhiều thành phố khác nữa.

Mà vị trí ngân hàng của thành Hồng Hồ được xây dựng cũng chính tại quảng trường nhỏ phía Tây này.

Hiện tại, vì cấp bậc của người chơi đều đang tăng dần, vùng lân cận thành Hồng Hồ lại còn có không ít khoáng thạch và thảo dược, cộng thêm một số phó bản từ cấp 35 đến 75 rải rác khắp nơi, cho nên thành Hồng Hồ cũng dần dần náo nhiệt hơn trước. Tuy nó vẫn chưa phồn hoa được như thành Quan Quân hay thành Lục Châu, nhưng ít ra không còn cảnh "khí ho cò gáy" như ngày trước nữa.

Thị trưởng thành Hồng Hồ thấy Diệp Từ quyết tâm muốn mua nhà ở phía Tây, về mặt có chút thất vọng. Sau khi giúp Diệp Từ làm xong thủ tục nhà đất, hắn ung dung nói: "Phía Tây Bắc xuất hiện thổ phỉ, người có muốn đi kiểm tra không?"

Gần đây liên tục xảy ra nhiều chuyện làm Diệp Từ quên bẵng đi nhiệm vụ này. Cô trả lời qua loa vài câu rồi cảm khế ước nhà đất rồi khỏi đại sảnh tòa thị chính.

Cô lên thuyền đi về phía Tây thành Hồng Hồ, lát sau đã đến quảng trường nhỏ. Hiện tại nơi này chỉ có một đài phun nước nhỏ sơ sài, xung quanh đây là một nhóm NPC trẻ em mãi mê nô đùa, trông rất vui vẻ. Những ngôi nhà quanh đài phun nước đều được phủ một lớp vải màu vàng đất, thật ra ban đầu không có mảnh vải này đâu, nó vốn chỉ là những ngôi nhà nhỏ như nhà dân thường, nơi nào có phủ vải nghĩa là đã có người mua nhưng vẫn chưa khai trương buôn bán. Khi nào chủ nhà muốn mở cửa kinh doanh chỉ cần đến tòa thị chính tìm kỹ sư xây dựng chọn bản thiết kế, nộp thêm một khoản tiền vàng là có thể bắt đầu buôn bán.

Còn đài phun nước nho nhỏ này, không lâu sau sẽ đổi thành ngân hàng, đến lúc đó lượng người lui đến khu vực này sẽ tăng mạnh, các cửa hiệu mặt tiền lân cận cũng làm ăn dễ dàng hơn. Khi ấy, người ở thành Đông cũng dần dà tề tựu cả về đây.

Tuy đã mua một dãy cửa hiệu mặt tiền ở đây, nhưng Diệp Từ tạm thời vẫn chưa có ý định mở cửa buôn bán. Thứ nhất là vì cô không có nhiều đồ đặc để lấy ra bán, thứ hai là cô không tìm được nhiều người thích hợp để quản lý việc bán buôn này. Cho nên cô quyết định cứ tạm thời để trống, đợi đến lúc ngân hàng được xây dựng xong rồi khai trương cũng không muộn.

Khi công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng giải quyết xong vấn đề phối hợp đoàn thể thi Tết âm lịch cũng âm thầm gõ cửa. Vì ba mẹ Bạch Mạch đang đi du lịch nước ngoài nên đợt Tết này anh chàng vẫn tiếp tục ở lại nhà Diệp Từ. Về phần Diệp Từ, có thể nói Tết âm lịch năm nay có ý nghĩa đặc biệt quan trọng.

Bởi vì, chẳng những cô có cơ hội trở lại quá khứ, có thể một lần nữa được chăm sóc cha mẹ, sửa chữa hết thảy những sai lầm ngày trước, mà quan trọng hơn, cô còn có thể bắt đầu mọi thứ lại một lần nữa. Chuông giao thừa vừa điểm, Bạch Mạch lập tức kéo Diệp Từ cùng cầu nguyện.

Nguyện vọng của Diệp từ rất đơn giản: Hy vọng sang năm vẫn có thể hạnh phúc giống như bây giờ.

Không cầu danh lợi to lớn, chỉ cần có cha mẹ, người thân, bạn bè bên cạnh.

Sôi cao nóng hôi hổi được bùng lên, Diệp Từ và Bạch Mạch như hai con ma đối thi nhau hít hụp xử lý hết bát này đến bát khác, cả hai ăn đến nỗi lát sau đứng thẳng dậy để thở cũng không nổi. Diệp Nam Thiên và Tà Tiểu Lan ngồi bên cạnh ngắm nhìn hai đứa trẻ trước mặt vừa ăn vừa vui vẻ cười đùa, đột nhiên, Tà Tiểu Lan như nhớ ra điều gì, nhưng lại chẳng biết mở lời thế nào, mỗi lúc sắp mở miệng muốn nói lại thôi.

Diệp Từ nhận ra Tà Tiểu Lan có lời muốn nói, vừa ợ vừa hỏi: "Mẹ có chuyện gì muốn nói sao?"

Tà Tiểu Lan nhăn nhó phân vân một hồi, cuối cùng đành kéo tay Diệp Nam Thiên, nói: "Đề cha con nói cho con biết."

Diệp Nam Thiên trông cũng ngượng ngùng không kém vợ mình, liếc mắt nhìn Tà Tiểu Lan, sau đó nói thầm: "Chuyện này chuyện này... sao em lại bắt anh nói chứ?"

"Dì, dường, hai người sao vậy, con thấy hình như có cái gì mờ ám ở đây nha." Bạch Mạch nhìn hai người, cười nói với vẻ mặt như muốn ăn đòn.

Nghe Bạch Mạch nói như vậy, hai người lớn lại càng bất đồng ý kiến, nhường qua đẩy lại, không ai chịu mở miệng. Cuối cùng Diệp Từ nhịn không được dứt khoát hỏi thẳng: "Có phải chuyện ba mẹ muốn nói với con là hai người định sinh cho con một đứa em nữa?"

"Con bé chết tiệt này, đừng nói lung tung." Diệp Từ vừa thể hiện xong vai đứa con thông minh hiểu chuyện, lập tức bị Tà Tiểu Lan gõ đầu một cái. Sau đó, bà áp a áp ứng đứng dậy. Cuối cùng, rốt cuộc vẫn là Diệp Nam Thiên da mặt dày hơn, nói ra rõ ràng: "Thật ra cũng không có gì. Ba mẹ đã về hưu, ở nhà dưỡng lão nhàn rồi chẳng có việc gì làm. Ngày nào cũng thấy hai đứa chơi trò chơi, hình như rất thú vị. Hai đứa có thể dạy ba mẹ chơi được không?"

Diệp Từ và Bạch Mạch cùng quay đầu nhìn nhau, chưa kịp lên tiếng bày tỏ thái độ, Tà Tiểu Lan đã vội vàng khoát khoát tay: "Thôi thôi, ba mẹ chỉ hỏi vậy thôi. Ba mẹ biết đây là trò chơi của thanh niên trẻ tuổi. Lúc trẻ ba mẹ còn không chơi, bây giờ tự nhiên lại đi theo hai đứa chơi thì coi sao được."

"Sao lại không được?" Diệp Từ mỉm cười, cô không phải không đồng ý, mà là quá bất ngờ. Nếu là ngày trước, không đời nào ba mẹ muốn cùng chơi với cô, thậm chí đối với hai người họ, game Vận Mệnh này là thứ gắn liền với hai chữ ác mộng. Huống chi mười năm sau, Vận Mệnh không còn đơn thuần là một game online dùng để giải trí, nó đã trở thành một khái niệm riêng biệt, rất nhiều người vào đây kiếm tiền, và cũng không thiếu người vào để hưởng thụ.

Tóm lại, Vận Mệnh trong tương lai sẽ trở thành một dạng đầu tư vô hình lớn nhất trên thế giới, vô số tập đoàn kinh doanh lớn dồn dập đầu tư tiền vào nó, khiến nó trở thành một phần không thể thiếu trong đời sống sinh hoạt bình thường của con người.

"Hiện giờ trong game cũng có không ít người lớn tuổi hơn cả ba mẹ đó." Diệp Từ nháy mắt với Bạch Mạch: "Không tin ba mẹ hỏi anh Bạch Mạch là biết."

"Đúng đúng, ở đại lục của tụi con còn có một công hội tên là Văn Phòng Ngã Tư Đường, các thành viên chủ lực toàn là người lớn tuổi như dì dường thôi, thậm chí người lớn hơn cũng có luôn. Bọn họ tuy lớn tuổi nhưng ai nấy cũng đều chơi rất vui vẻ." Bạch Mạch hoàn toàn tán thành quyết định thuyết phục ba mẹ của Diệp Từ. Anh thậm chí còn có chút hâm mộ và ganh tị khi ba mẹ Diệp Từ có ý định tham gia trò chơi cùng với cô.

"Trong game đó có thể làm những gì?" Tà Tiểu Lan và Diệp Nam Thiên có thể nói là người lạc hậu ngay từ thời trẻ. Với tình hình game offline lẫn online xuất hiện dày rầy vậy mà hai người chưa từng chơi một trò nào, có thể xem là đặc biệt hiếm thấy.

"Đánh quái luyện cấp, làm nhiệm vụ, đánh nhau với người khác, buôn bán, đánh phó bản... Di dư vọng muốn làm gì cũng được." Bạch Mạch dù bận giải thích nhưng tay vẫn không quên gắp thêm sủi cảo nhét vào mồm.

"Đánh nhau... di dư vọng không thích." Tà Tiểu Lan lập tức lắc đầu, hai người họ bình thường đều thuộc dạng người hiền lành, đừng nói là đánh nhau, ngay cả cãi và to tiếng cũng không có. "Thôi bỏ đi, di thấy nó không hợp với di dư vọng lắm..."

Diệp Từ mỉm cười xen vào: "Ba, mẹ, thật ra trong game đánh nhau luyện cấp chỉ là một khía cạnh thôi, ngoài nó ra vẫn còn rất nhiều hoạt động khác. Ví dụ như ba mẹ có thể ở trò chơi này phát triển niềm đam mê của mình. Mẹ nghĩ xem nhé, ba thích nấu ăn, hồi trước còn từng thi lấy bằng đầu bếp nghiệp dư, vậy thì ba có thể vào trò chơi mở quán ăn rồi. Còn mẹ thì lại thích may vá, mở một tiệm may cũng không phải ý tồi đúng không?"

"Chuyện này cũng được sao?" Tà Tiểu Lan và Diệp Nam Thiên nghe Diệp Từ nói xong, hai mắt đều sáng bừng lên.

"Hoàn toàn có thể. Nếu ba mẹ có thể làm ra đồ tốt không chừng còn có thể kiếm thêm tiền, thậm chí còn nhiều hơn lương hưu hiện giờ của ba mẹ nữa đó." Bạch Mạch đang nhai ngồm ngoàm cũng lên tiếng: "Dư vọng xem sủi cảo của dư vọng làm ngon thế này, vào trò chơi con đảm bảo bán đắt như tôm tươi."

Diệp Từ thấy ba mẹ mình càng lúc càng hưng phấn, khê cười, cũng chính ngay lúc này, cô bỗng nhiên nảy ra một ý kiến vô cùng hoàn hảo, đó là chuyện nhượng cho ba mẹ cô cửa hàng có vị trí tốt nhất ở thành Hồng Hồ để hai người họ thoải mái kinh doanh, họ đã khổ cực cả đời, giờ phút này cũng nên thoải mái đi tìm niềm vui trong cuộc sống, hơn nữa, được nhìn thấy ba mẹ vui vẻ, bản thân Diệp Từ cũng cảm thấy an ủi rất nhiều.

Đối với chuyện Diệp Nam Thiên và Tà Tiểu Lan muốn cùng chơi game với mình, Diệp Từ chỉ còn chờ quyết định cuối cùng của hai người họ, thế nên cả đêm cô ngủ ngon vô cùng. Có điều ba mẹ cô lại không được thanh thoi như vậy.

Diệp Nam Thiên và Tà Tiểu Lan từ bị Diệp Từ thuyết phục đến tận sáng hôm sau lúc nào cũng trong trạng thái "chiến tranh giữa các vì sao". Nguyên nhân bởi vì hai người bất đồng quan điểm, một người muốn mở quán cơm, một người lại muốn mở tiệm may. Lúc dọn cơm sáng, Diệp Từ nhìn quảng thâm mắt của ba mẹ mình, cộng thêm cảnh tượng đầu võ mồm không ngớt, bật cười nói: "Thôi ba mẹ cứ mỗi người một nghề, đầu cần phải chọn giống hệt nhau."

"Không được, mẹ (ba) con phải phụ ba (mẹ)." Hai người đồng thanh đáp.

Diệp Từ nhún vai không nêu thêm ý kiến nữa, dù sao hai người họ nhất định cũng sẽ tìm được phương án giải quyết ôn hòa theo cách của mình.

Tết đến, công hội Thiên Thiên Hướng Thượng tạm thời nghỉ ngơi không có hoạt động gì, số người online cũng ít đi rõ rệt, có điều đến giữa trưa sau mười hai giờ, phía nhà phát hành game có tổ chức một hoạt động chào mừng năm mới, cho nên tám mười một giờ, số người online bắt đầu tăng mạnh, đại lục Larya lại một lần nữa trở về bầu không khí ồn ào náo nhiệt.

Nếu đã là hoạt động chào mừng Tết âm lịch, dĩ nhiên phải mang chút không khí ngày Tết rồi.

Hoạt động lần này gọi là Vũ Long Đại Chiến. Địa điểm tổ chức nằm ở thành phố lớn nhất của bốn đại lục. Ở đại lục phía Đông dĩ nhiên là thành Quan Quân rồi. Trước khi logout đón giao thừa, các hội viên Thiên Thiên Hướng Thượng cũng đã thống nhất sẽ tham dự sự kiện này cho nên Diệp Từ và Bạch Mạch vừa online đã lập tức chạy đến thành Quan Quân.

Thời điểm này tại thành Quan Quân vang dội tiếng chiêng tiếng trống, cờ đỏ bay phấp phới, pháo nổ rộn ràng, người đông nghìn nghịt.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Vũ Long Đại Chiến

*vũ long: múa lân

Thành Quan Quân không hổ là thành thị lớn nhất đại lục phía đông, chỉ riêng phần diện tích thôi đã lớn hơn thành Hồng Hồ năm sáu lần. Về phần kinh tế, ở nơi này không có thứ gì không có người bán, số công hội chọn đóng quân nơi này ít nhất phải trên một trăm, lớn nhỏ đều có đủ cả, càng làm nó thêm phần phồn hoa đô hội.

Phía trước trạm chuyên chở, Minh Nguyệt Tinh hít một hơi thật sâu, nói với Thạch Hoa Quả đang đứng cạnh mình: "Đây là... lần đầu tiên mình được đến thành Quan Quân."

Thạch Hoa Quả gật đầu, nhìn dòng người đông như kiến ở trước mặt, kinh ngạc lắm bấm đáp: "Minh... mình cũng thế..."

"Tiền đi lại có bao nhiêu đầu sao mà không đi thử? Để giờ nhìn hai người kia, y hệt dân hai lúa ở dưới quê mới lần đầu lên thành phố." Bức Tượng Bằng Đồng trước giờ rất thường xuyên lui đến thành Quan Quân này, nhưng dòng người tấp nập hôm nay cũng làm hắn đau đầu không thôi: "Má ơi sao nhiều

người vậy nè, lát chen vô tìm NPC xong chắc bị đè nát bấy luôn quá."

"Đúng là thành phố lớn lúc nào cũng đông người, có khi nào vào rồi không ra được không?" Minh Nguyệt Tinh vẫn đắm chìm trong cơn cảm thán, "Phải chi thành Hồng Hồ của chúng ta cũng sầm uất như vậy thì tốt quá."

Lúc Thiên Thiên Hường Thượng được thành lập cũng đã chọn thành chủ tại thành Hồng Hồ, tất cả các hội viên cũng theo đó mà chuyển thành chủ về đây, về sau có thêm không ít người gia nhập thành Hồng Hồ, tuy mỗi ngày làm nhiệm vụ được phần thưởng không tệ, nhưng khi bước chân vào thành phố lớn hơn nơi mình ở gấp mấy lần như thế này làm sao tránh khỏi cảm giác ghen tị lẫn hăm mộ được.

Giữa lúc các hội viên vẫn còn ở trước cửa thành do dự không biết có nên vào hay không thì nhìn thấy tin tức Bạch Mạch gửi về trên kênh công hội: "Minh đang vào báo danh đây, các cậu đừng chạy lung tung ra khỏi thành nha, không thôi lát nữa mình lại tìm không thấy các cậu ở đâu."

Người đồng hành cùng Bạch Mạch trong công cuộc chen lấn kia còn ai ngoài Diệp Từ nữa. Với điểm nhanh nhẹn và độ giữ thăng bằng của cô, chen lấn vào chỗ đông người thì còn gì hoàn hảo hơn, đây là lý do vì sao cô thậm chí còn đến được chỗ NPC báo danh trước cả Bạch Mạch. Tại thành Quan Quân hiện giờ có tổng cộng 5 NPC phụ trách nhận đăng ký tham dự lễ hội, lần lượt được sắp xếp ở bốn hướng đông - tây - nam - bắc và khu vực trung tâm, có điều hiện giờ người nào cũng bị một đám người vây kín xung quanh.

Vũ Long Đại Chiến là event đặc biệt theo dạng đoàn thể, quy tắc đầu tiên và quan trọng nhất là không nhận đơn đăng ký của một cá nhân riêng lẻ, nếu muốn ghi danh thì nhất định phải đi theo đoàn từ 5 - 100 người. Những điều kiện ấy đã được phía nhà phát hành game thông báo rộng rãi trên trang chủ từ trước Tết âm lịch rất lâu, cho nên đa số người chơi đơn độc cũng đã sớm tìm được đội ngũ cho mình.

Mà hiện tại, đám đông đang vây lấy NPC phụ trách ghi danh đều là đội trưởng của một nhóm người, chỉ riêng đội trưởng thôi đã nhiều không đếm xuể rồi, thêm hội viên của từng đội nữa thật không biết có đến bao nhiêu người nữa đây.

Lần này Bạch Mạch vẫn tiếp tục giữ chức đội trưởng đại diện cho công hội Thiên Thiên Hường Thượng, khi hân vừa ghi danh xong, trước mặt từng hội viên lập tức xuất hiện một khung yêu cầu xác nhận thông tin: "Người chủ trì event Vũ Long Đại Chiến mời bạn tiến vào sân thi đấu, bạn có đồng ý không?"

Khung yêu cầu này chỉ xuất hiện một lần duy nhất, nếu không may ấn nhầm từ chối vậy thì không những không được vào sân thi đấu nữa mà quyền thi đấu ở lần event này cũng bị tước đoạt luôn. Cho nên ngay lúc báo danh xong, Bạch Mạch lập tức mở kênh công hội gào ầm lên: "Thấy khung thông báo chưa, bấm xác nhận, xác nhận nghe chưa, hai chữ xác nhận quan trọng lắm đấy, bấm xác nhận xác nhận nào."

Từng luồng sáng trắng nhấp nháy không ngừng, tất cả các hội viên lần lượt được đưa vào sân thi đấu, nơi này là một khu vực khá rộng rãi, dưới đất là thảm cỏ xanh mượt kéo dài đến tận chân trời. Phía trên mảnh đất rộng lớn này được cắm một dãy cột cờ nhiều thật nhiều, mỗi cây cột cách nhau chừng hai mươi mét, bên trên treo một lá cờ bay phấp phới có thêu kèm tên đội ngũ đã báo danh thành công, bên cạnh còn có đặt thêm một con lân đạo cụ nữa.

Con lân của từng đội không phải con nào cũng giống nhau, ví dụ như con nằm bên cạnh cột cờ của công hội Thiên Thiên Hường Thượng có màu xanh kềm hoa vẫn nổi màu vàng, đôi mắt sáng rực có thần, vô cùng sống động.

Trong kỳ event này, các đội tham gia được chia thành ba nhóm, đội có số thành viên dưới 20 được xếp vào hạng nhẹ, từ 21 đến 60 là hạng trung và từ 61 đến 100 là hạng nặng. Mỗi nhóm sẽ thi đấu ở sân đấu khác nhau, đương nhiên phần thưởng cuối cùng cũng có sự chênh lệch không nhỏ.

Bởi vì phần thưởng cụ thể của từng hạng thi đấu đã được nhà phát hành công bố rộng rãi, nghe đâu giải quán quân hạng nặng chẳng những công hội được thăng lên cấp 5 mà từng thành viên còn được tặng một huy hiệu cấp sử thi phiên bản đặc biệt nữa. Cho nên công hội Thiên Thiên Hường Thượng dưới sự thúc ép của Diệp Từ đã đến tham dự gần như đầy đủ, ước chừng đến 72 người, tốt xấu gì cũng đủ tiêu chuẩn của hạng nặng.

Cả đội nhanh chóng tập trung lại với nhau, kẻ đó sắp xếp vị trí đứng cho thích hợp. Bạch Mạch và Buồng Tay Cô Ấy Ra có điểm sức mạnh cao nhất nên Bạch Mạch giữ phần đầu, Buồng Tay Cô Ấy Ra đỡ phần thân rỗng, đây là hai vị trí vô cùng quan trọng trong việc điều khiển cả con lân khi di chuyển, còn Diệp Từ được sắp xếp phụ trách phần đuôi, bởi vì cô là người có điểm nhanh nhẹn và tốc độ cao nhất, lực quan sát cũng mạnh, có thể xem xét tình hình khắp mọi góc độ.

Các đội dự thi lần lượt tiến vào sân thi đấu càng lúc càng nhiều, tiếng người trò chuyện ồn ào huyên náo, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Lúc này từ hệ thống âm thanh vang lên mấy tiếng kèn thông báo, sau đó trên bãi cỏ xanh mượt xuất hiện vô số quả cầu với nhiều màu sắc rực rỡ chói lọi. Món đồ kia chính là "Trần Châu", đạo cụ không thể thiếu trong 4 trận tranh tài ở kỳ event Vũ Long Đại Tái này.

Lượt thi đấu đầu tiên rất đơn giản, mọi người sẽ ở trên bãi cỏ này cướp "Trần Châu", mười đội cướp được nhiều nhất sẽ lọt vào vòng trong. Quá trình tranh cướp không hạn chế phương pháp sử dụng nào miễn là tay bạn không được rời khỏi con lân đại diện đội của mình, à dĩ nhiên bạn phải đứng ở trong sân và không được dùng vũ khí hoặc kỹ năng rời.

Tiếng kèn thông báo lại tiếp tục vang lên, lần này là báo để người chơi tập trung chú ý chuẩn bị thi đấu. Các con lân với vô số màu sắc khác nhau đồng loạt được các đội ngũ khiêng lên cao. Sau hiệu lệnh bắt đầu, cả vùng trời xanh mượt có nhảy mất đều toàn lân là lân.

Thật ra Rồng không phải chỉ có ở mỗi đất nước Trung Hoa, có không ít người nước ngoài đặc biệt ưa thích loài vật này, có điều thích và nghiên cứu là một chuyện, muốn điều khiển nó để "múa" lại là một chuyện khác. Trò chơi này thật ra không khác mấy với trò hai người ba chân mà học sinh tiểu học thường chơi, nguyên lý tập trung duy nhất ở một điểm: phối hợp nhịp nhàng, tiết tấu di chuyển ổn định.

Và dĩ nhiên, lý thuyết lúc nào cũng đơn giản hơn thực hành rất nhiều, hiện giờ nhìn xem, muốn mỗi đội với số lượng gần trăm người cùng đi theo một tiết

tấu nào phải chuyện dễ dàng. Hiệu lệnh bắt đầu vừa vang lên đã có không ít con lân ngã ục xuống đất, lộn xộn vô cùng.

Song, vì hiện tại đang là event mừng Tết âm lịch nên mọi người tham gia với tinh thần vui chơi là chính, tiếng la hét mừng chửi vang lên ở mọi ngõ ngách nhưng kèm trong đó cũng có không ít tiếng cười, bầu không khí vốn náo nhiệt nay lại càng sôi nổi hơn.

Công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng đã có chuẩn bị từ trước, biết rõ quy tắc của cuộc thi là không được đồng thời buông cả hai tay ra khỏi thân con lân, như thế là sẽ bị truất quyền thi đấu, cho nên tất cả mọi người mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng liều mạng nắm thật chặt, làm cho cả nhóm mới bắt đầu đã ngã không ít lần.

"Đừng gấp đừng gấp, mọi người bình tĩnh, nhân loại, thú nhân, tinh linh, lang nhân, bước đều từng bước nhỏ phối hợp với người lùn, ải nhân, vong linh, tất cả tập trung bước theo nhịp." Bạch Mạch sau vài lần ngã chổng vó, vừa cười vừa nhắc nhở mọi người trên kênh công hội: "Gấp cũng không được gì, lỡ xui vọt tay rồi bị loại còn khổ hơn."

Công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng nhanh chóng đứng lại, đội ngũ xếp hàng ngay ngắn, bước từng bước theo nhịp đếm của Bạch Mạch, lát sau quen nhịp mới bắt đầu tính đến chuyện cướp "Trần Châu".

Diệp Từ thấy phía trước bên trái có một quả bóng màu xanh biếc, đang nghĩ cách xem cướp lấy thế nào, bỗng nhiên trông thấy người đứng ở hàng phía trước ném ra cái gì đó, quả bóng kia lập tức bị kéo về phía bọn họ.

"Bánh Đậu, cậu vừa dùng cái gì đấy?"

"Là bộ móng mèo mình đưa cho cậu hôm trước đấy, mình tưởng cầm dùng vũ khí là không lấy ra được ai ngờ đạo cụ người chơi làm ra vẫn sử dụng được như thường." Anh chàng quay đầu về sau vừa giải thích với Diệp Từ, vừa quơ đôi móng mèo trên tay.

À, ra là thế.

Diệp Từ lập tức thò tay vào túi đồ lấy đôi móng mèo của mình ra, thử nghiệm một chút để quen với độ mạnh yếu và cự ly. Bản thân Diệp Từ là chức nghiệp chuyên tấn công xa, thế nên loại vũ khí cự ly xa này vô cùng thích hợp để cô sử dụng, không bao lâu sau đã cướp về được hơn mười quả bóng nhiều màu rực rỡ.

"Bánh Đậu, còn cái móng mèo nào nữa không?" Bạch Mạch thấy hai người kia cướp bóng quá dễ dàng mà phát thèm, ngó đầu sang xin xỏ, thứ này có nhiều thì bọn họ thắng chắc rồi.

"Trong giỏ mình đem theo mười một cái, cộng thêm cái của Công Từ nữa là tổng cộng có mười hai cái."

"Giao dịch cho thợ săn, pháp sư và hiệp sĩ trong đội đi. Các cậu cướp bóng ở gần trước, sau đó mới tính đến mấy quả ở xa." Bạch Mạch dặn dò xong đội ngũ múa lân lại một lần nữa xuất phát. Công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng cứ thế lặng lẽ biến thân thành Spider Man bách phát bách trúng.

Những nơi bọn họ đi qua, dưới sự cản quét của móng mèo, không có một quả bóng nào bị bỏ sót cả.

Không lâu sau bí mật của bọn họ đã bị các công hội khác phát hiện, bọn họ không biết Thiên Thiên Hưởng Thượng sử dụng thứ gì, cứ nghĩ đó là dây thừng này nọ nên cũng bắt đầu bắt chước làm theo, có điều vẫn mang về hiệu quả, tốc độ bóng bị cướp theo đó trở nên quyết liệt hơn rất nhiều.

"Rầm." Bỗng nhiên có một cái đầu lân đập thẳng lên đầu Bạch Mạch làm hắn choáng váng mặt mày, gào to: "Mất mọc chân mày hay gì mà đường rộng vậy vẫn dụng cho được hả?"

"Con mẹ nó Thiết Huyết Chiến Mâu bọn mày không biết xấu hổ hả, làm gì chặn đường bọn tao?" Ước Mơ Cao 1m7 đứng sát sau lưng Bạch Mạch, thấy Bạch Mạch bị đụng trúng đầu liền ngẩng đầu lên và nhận ra đám người kia là ai. Bọn họ nghĩ đến chuyện Diệp Từ ngày trước, lập tức đoán ra ngay bọn khốn kia muốn kiếm chuyện trả thù: "Giờ đây, muốn đánh nhau hả?"

"Đường cao tốc còn có tai nạn, múa lân đụng nhau có gì lạ đâu." Người lên tiếng cãi lại ở bên phía Thiết Huyết Chiến Mâu là Khổng Tước Lam, cô ta bước đến trước mặt Ước Mơ Cao 1m7, ưỡn bộ ngực to của mình lên, vẻ mặt hếch lên trời trông cực kỳ đáng ghét.

"Cãi làm gì, người ta làm sao mình đáp lại vậy là được rồi." Buông Tay Cô Ấy Ra làm sao chịu đứng yên nhìn em gái mình là Ước Mơ Cao 1m7 gặp phiền phức, hắn xông thẳng về trước tung ngay một cước xuống người hội viên Thiết Huyết Chiến Mâu đứng gần đấy.

Cái đá này đúng thật không nhẹ, người nọ bị đá ngã kéo theo cả đoàn người lùn lùn té ục xuống đất, rồi thành một cục nhón nha nhón nháo.

"Đội Thiên Thiên Hưởng Thượng và đội Thiết Huyết Chiến Mâu vui lòng chú ý nếu không tách ra lập tức hủy bỏ tư cách dự thi." Giữa lúc hai đội chuẩn bị bùng nổ một trận, từ hệ thống âm thanh chợt vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Viên Gạch

Diệp Từ có chút đen mặt.

Nếu cô nhớ không nhầm thì giọng nói vừa rồi là tiếng của GM 094 đã lâu không gặp. Đây không phải là event sao? Lẽ ra phải do phòng dịch vụ phụ trách chứ, sao người của phòng kế hoạch đến đây góp vui làm gì?

Chà có nhẽ... Diệp Từ ôm bụng xấu xa phán đoán, có khi nào lười biếng bị giáng chức rồi không?

Dù GM 094 đã lên tiếng cảnh cáo nhưng tình hình đang nòng mùi thuốc súng kia nào có dễ dàng hòa hoãn như vậy. Bạch Mạch và Thiên Sơn Tà Dương đều lo mấy hội viên của mình cứ tiếp tục đá qua đập lại thế này có khi sẽ bị truất quyền mất thôi, nhưng hiện giờ không thể nào lập tức giữ hết bọn họ lại được.

"Công Tử U, bạn Công Tử U, mời bạn vui lòng lập tức dẫn hội viên của công hội mình đi sang chỗ khác, nếu không chúng tôi sẽ cho hệ thống đẩy các bạn ra khỏi sân thi đấu." Bạn GM 094 thấy hai đội vẫn tiếp tục màn đánh nhau mặc kệ người khác can ngăn liền tìm người người duy nhất mình biết mà điểm danh phê bình.

Đây thực là một đòn miếu sát Diệp Từ. Cô nghiêng răng nghiêng lợi thâm rủa Vọng Giang Nam toi bởi hoa lá. Cô với anh ta nào có thù oán gì, lần trước cô còn báo Bug cho bọn họ nữa mà, à thì lúc ấy thái độ cô hơi lạnh nhạt một chút, vậy cũng đâu cần điểm tên cô giữa chỗ đông người như thế này. Khốn thêm nữa là thân phận hiện giờ của hai người họ, một là người chơi, một là NPC, có khác gì trứng với đá đâu chứ? Cuối cùng cô chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt, chờ cơ hội đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Các hội viên của Thiên Thiên Hư vọng Thượng nghe thấy Diệp Từ bị điểm danh lập tức dừng lại mọi hành động, nhanh chóng chạy về hàng ngũ của mình, sau đó mới bắt đầu lú lú bần thần.

"Ái chà chà, người chủ trì event làm sao biết hội trưởng bọn mình thế?"

"Đồ ngốc, hội trưởng bọn mình trâu quá trời quá đất, là người nổi tiếng đó."

"Chính xác chính xác, nhưng mà uống quá, lần này không xử được đám Thiết Huyết Chiến Mâu rồi."

"Giờ ạ lần này không được còn lần sau, thiếu gì cơ hội..."

Mấy hội viên tuy không rõ rốt cuộc ngày trước Diệp Từ và Thiết Huyết Chiến Mâu có xích mích cụ thể gì nhưng từ những chuyện Mưa Đứng Lúc và Cánh Gà Xảo Cay kể lại cũng đủ biết ngày xưa Diệp Từ bị mấy người Thiết Huyết Chiến Mâu đối xử tệ bạc ra sao, thế nên ai cũng ôm một bụng âm ức, vất vả lắm mới có cơ hội dĩ nhiên phải "chơi" một trận lấy lại danh dự rồi.

Diệp Từ nghe mấy người họ bàn luận, mặt mũi lại càng tối hơn. Cô không muốn nổi tiếng, tuy rằng tên cô thường dính đến mấy chuyện âm ỉ nhưng đây không có nghĩa là cô vui lòng trước cơ hội nổi tiếng mà Vọng Giang Nam đem đến cho cô, thật khó chịu.

"Nhanh cướp 'Trần Châu' đi kia, còn 3 phút nữa là kết thúc lượt đầu rồi!" Bạch Mạch thấy này giờ lãng phí quá nhiều thời gian, sốt ruột lên tiếng giục, bọn họ cố gắng đến mức này cũng vì phần thưởng quán quân là Công Hội cấp năm và huy hiệu cấp sử thi, nếu ngay trận đầu đã bị loại thì thật hết biết nói sao.

Mọi người ai cũng biết phân biệt nặng nhẹ, biết cái gì nên làm và không nên làm, sau khi ổn định đội ngũ xong lập tức tiếp tục cướp tranh vài nhiều màu.

Không bao lâu sau tiếng chuông thông báo hết giờ vang lên, tất cả tranh vài nhiều màu đồng loạt biến mất. Các đội đều di chuyển đến cạnh cột cờ có tên đội của mình đợi hệ thống tự động đếm tranh vài bọn họ nhặt được.

Thật nguy hiểm, công hội Thiên Thiên Hư vọng Thượng chỉ hơn đội đứng thứ 11 mỗi ba quả cầu, tí nữa thôi là rơi khỏi top 10 rồi, mọi người thở phào nhẹ nhõm cảm tạ trời đất. Có điều càng xem bảng kết quả, bọn họ lại càng thêm phần xấu hổ. Ba hạng đầu lượt thi đấu thứ nhất của đại lục phía Đông đều thuộc về các công hội nước ngoài.

Đối với kết quả này, các người chơi ở ba đại lục còn lại nháo nhào gửi tin 'chúc mừng' âm ỉ trên kênh thế giới.

"À há, chúc mừng các người chơi của đại lục phía Đông nha, bọn ta là công hội Ngũ Thiên Niên của đại lục phía Tây, kết quả của công hội bên phía các người thật đáng quan ngại, bọn ta xin được phép bày tỏ sự đau buồn và khinh bỉ nhất."

...

"Lười Đào Hắc Ám có lên nha, lần này phải cho bọn người đại lục phía Đông biết rõ công hội nước ngoài tài giỏi như thế nào."

...

Tin chúc mừng, đá đều ở kênh thế giới vang lên không ngớt thế nhưng bên phía người chơi của đại lục phía Đông lại im lặng một cách kỳ lạ. Mà hiện tại không chỉ bọn họ im lặng, ba công hội đứng đầu lượt thứ nhất kia cũng không có phản ứng, nguyên nhân cũng chẳng có gì quan trọng lắm, bọn họ đều đang mãi mê bận rộn mở tranh vài nhiều màu nhận quà thôi...

Trong các quả banh vải của event này sẽ có một món đồ bất kỳ, có thể là nguyên liệu, thuốc nước, sách kỹ năng, tiền vàng, thậm chí còn có cả trang bị rồi vũ khí nữa, tất cả tốt hay xấu, tệ hay quý đều tùy thuộc vào may mắn của người chơi.

Đĩ nhiên tỉ lệ đồ tốt có trong quả banh vải sẽ rất nhỏ, đa số đều là thuốc nước, nguyên liệu hoặc tiền vàng. Diệp Từ trước giờ vốn nổi tiếng xui xẻo, cô mở hơn ba bốn mươi quả mà chỉ nhận được ba mươi khối quặng sắt và một ít tiền vàng, thậm chí còn mở ra quả banh chả có gì trong đấy. Trái lại, Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ thì đặc biệt may mắn, cô nàng mới mở hơn mười mấy quả đã thu được một quyển sách kỹ năng cho đã man nhân, một quyển kỹ năng của tế tự, từ đấy cô nàng được chuyển hẳn sang chức vụ nhân viên chuyên mở 'Trần Châu' nhiều màu.

Cô nàng càng mở quả lại càng chứng tỏ vận may của mình không tệ, nguyên liệu cấp trung rơi ra một đồng nhiều thật nhiều làm các người chơi luyện kỹ năng đứng xem bên cạnh mừng rỡ không thôi. Thậm chí lúc gần xong còn mở ra được ba món vũ khí màu lam, một thanh kiếm dành cho chiến sĩ, một pháp trượng dành cho druid, một thanh dao ngắn cho hiệp sĩ, tất cả đều giao cho Bạch Mạch cất vào kho hàng đợi xong event mới chia lại sau.

Mọi người nghỉ ngơi thêm một lúc nữa thì hiệu lệnh chuẩn bị bắt đầu lượt đấu thứ hai cũng vang lên. Quy tắc của lượt thứ hai vẫn tiếp tục là cướp banh vải, cấm sử dụng kỹ năng và vũ khí, nhưng chỉ có ba thứ hạng đầu tiên của mỗi đại lục mới được vào vòng thứ ba thôi. Bởi vì event lần này cộng dồn thành tích tất cả các lượt thi đấu chứ không tính riêng lẻ nên công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng đứng hạng mười có chút không được an toàn, phải tiếp tục cố gắng nhiều thêm.

Địa điểm cướp banh của vòng thứ hai không còn là đồng bằng xanh mướt cỏ nữa mà là một mặt hồ phủ lớp băng băng dày, độ khó quả nhiên hơn hẳn vòng đầu, lớp băng trên mặt hồ có độ dày mỏng chênh lệch không nhỏ, nếu bất cẩn bước lên mảng băng mỏng làm nó vỡ ra sẽ lập tức bị loại khỏi trận thi đấu.

"Tập trung chú ý cảm móng mèo trên tay, cố gắng cướp thật nhiều banh màu vàng và đỏ, hai màu này được tính điểm nhiều nhất đấy." Diệp Từ cẩn thận dặn dò cả đám người đang bưng bồng khí thế chuẩn bị nhào vào tranh cướp.

Lúc này ở vị trí thứ hai sau lưng Bạch Mạch không còn là Ước Mơ Cao 1m7 nữa mà là một đạo tặc tên Kem Sữa, độ nhạy cảm của cậu ta rất cao nên có thể dễ dàng vừa di chuyển vừa tìm ra nơi nào nguy hiểm nơi nào không, đồng thời nhắc nhở Bạch Mạch đang đỡ đầu rỗng bước đi một cách an toàn và hợp lý.

Ai cũng muốn đội mình vào được vòng 3 cho nên mấy quả banh màu đỏ và vàng là mục tiêu bị tranh cướp nhiều nhất, tình huống quyết liệt đến nỗi tiếng băng vỡ vang lên liên tục không ngừng, nếu nhanh chân thì may mắn được thi đấu tiếp, còn chậm chân thì chỉ còn cách rơi xuống nước và bị loại bỏ mà thôi.

Ở đại lục phía Đông đã có ba công hội bị rơi xuống nước, công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng vì có bộ móng mèo trợ giúp nên dù thành tích vòng một hết sức kém cỏi nhưng giờ đã thành công leo lên được hạng thứ tư.

Các công hội còn xếp trên bọn họ lần lượt là: Lang Tộc, Thiết Huyết Chiến Mâu và Lưỡi Dao Hắc Ám.

Diệp Từ ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, vì mặt băng bị vỡ khá nhiều chỗ nên rất nhiều công hội bị dồn chen chúc vào một khu, không biết xui xẻo hay may mắn mà hai công hội vừa suýt sống mái một phen lại tình cờ chui vào một cụm.

"Kem Sữa, mảnh băng hướng hai giờ kia có mỏng không?" Diệp Từ mắt nhìn chăm chăm phía công hội Thiết Huyết Chiến Mâu, nhỏ giọng hỏi.

Kem Sữa nhìn về hướng Diệp Từ hỏi tìm tòi một lúc, đáp: "Phải, mảnh băng dưới quả banh màu đỏ và màu vàng kim kia cực kỳ mỏng."

Kem Sữa nhìn thấy được phía trước có banh vải, mấy người bên phía Thiết Huyết Chiến Mâu dĩ nhiên cũng thế, tuy bọn họ đã đưa thành tích vượt lên đến hạng 2, nhưng hai đội đứng sau là Lưỡi Dao Hắc Ám và Thiên Thiên Hưởng Thượng đang có thành tích không kém bọn họ nhiều lắm, đám người kia mà cướp được hai quả banh màu đỏ và vàng kia thì sẽ vượt mặt bọn họ ngay. Thế nên bọn họ vì củng cố thành tích của mình, tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội gia tăng điểm số được.

Có điều sau lần gây hấn ban nãy, Thiên Sơn Tà Dương đương nhiên sẽ cho rằng phía Thiên Thiên Hưởng Thượng không thể nào để bọn họ dễ dàng thành công. Cho nên hẳn một mặt ra lệnh cho đạo tặc nghĩ cách cướp banh, một mặt bảo hiệp sĩ cẩn thận chú ý động tĩnh bên phía Thiên Thiên Hưởng Thượng, tuyệt đối không để bọn chúng phá hỏng kế hoạch của mình.

Nhân lúc công hội mình di chuyển đến nơi có tương đối nhiều quả banh, tất cả mọi người đều tập trung cướp 'Trần Châu', Diệp Từ nheo mắt nhìn về phía Thiết Huyết Chiến Mâu. Bây giờ nếu cô vẫn tiếp tục đứng im không làm gì thì hẳn là Thiên Thiên Hưởng Thượng khó mà đến gần được giải thưởng cuối cùng. Không lâu sau, cô phát hiện ra hai đạo tặc mà Thiên Sơn Tà Dương phái đi cướp banh.

Trong số các tộc người của game Vận Mệnh, tộc người lùn là loài có cân nặng nhẹ nhất, chỉ cần bước đi nhẹ nhàng là có thể dễ dàng đi trên lớp băng mỏng, hơn nữa đạo tặc có tốc độ di chuyển rất nhanh, bảo bọn họ đi nhặt banh là lựa chọn vô cùng chính xác. Không những thế, cô còn thấy có mấy hiệp sĩ đang di chuyển về phía đuôi lùn, ánh mắt không hề rời khỏi đội Thiên Thiên Hưởng Thượng.

Diệp Từ lạnh lùng nhếch môi cười, cái gã Thiên Sơn Tà Dương này đúng là giỏi suy bụng ta ra bụng người, cô nào có ý định chơi xấu bọn họ, vậy mà bọn họ lại bày đặt cảnh giác như vậy, như thế này cô mà còn không làm gì thì quả thật phụ lòng bọn họ quá.

Vì thế cô đưa tay vào túi đồ, lấy ra... một viên gạch thật to.

Thứ này dĩ nhiên là sản phẩm của Bánh Đậu, đồ đặc anh chàng đem theo toàn là những thứ dùng trong xây dựng, trong mắt người khác là đồ bỏ đi,

nhưng rơi vào tay Diệp Từ thì lại là bảo bối nha, đồ tốt nha.

Viên gạch trong tay Diệp Từ vèo một cái may mắn, có điều mọi thứ diễn ra quá nhanh, các thành viên trong công hội lại đang tập trung nhặt banh nên không ai nhìn rõ được vừa xảy ra chuyện gì.

"À đúng rồi, hội trưởng, cậu kêu mình đưa gạch cho cậu làm gì đấy?" Bánh Đậu bỗng nhiên quay đầu về sau hỏi Diệp Từ.

"Chẳng làm gì cả." Diệp Từ cười đáp.

Cô vừa dứt lời, một tiếng "rắc" giòn tan vang lên bên tai mọi người, kế đó là một loạt tiếng "roẹt roẹt" của băng vỡ và tiếng "đùng đùng ầm ầm" của vật thể rơi xuống nước, thỉnh thoảng còn kèm theo mấy tiếng "Trời ơi", "Á", "Mẹ kiếp", "Con mẹ nó"... nữa

Các hội viên Thiên Thiên Hường Thượng giật mình quay đầu nhìn mới phát hiện đám người Thiết Huyết Chiến Mâu mới đứng ở đây đã biến đâu mất, chỉ để lại một lỗ thủng to thật to...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Bom Màu Trắng

Nếu như nói chuyện Thiết Huyết Chiến Mâu đột nhiên biến mất giúp tâm trạng các bạn hội viên Thiên Thiên Hường Thượng đang căng như dây đàn có thể thả lỏng đi một chút thì nghi vấn Minh Nguyệt Tinh vừa hé lộ lại gợi ý cho mấy người nhiều chuyện này một chủ đề bàn tán hết sức thú vị.

"Này? Đám kia sao biến mất thế?"

Sau vài giây sững sờ vì kinh ngạc, cả hội gần như cùng mở miệng hỏi, sau đó chủ đề lập tức bị kéo đi lòng vòng rồi dần đi xa tít mù khơi, nào là đoán có thể do mặt băng chỗ đấy mỏng như tàu lá lúa rồi, nào là ông trời có mắt, thậm chí có người còn suy đoán do tổ kỹ thuật làm ăn có vấn đề, nhưng không lâu sau mọi người lại rất ấn ý tập trung về chuyên môn cướp cầu.

Người khởi xướng sự kiện này là Diệp Từ lại im lặng không bày tỏ ý kiến gì, chỉ không ngừng cướp và cướp thật nhiều 'Trần Châu' mà thôi.

Trận thứ hai kết thúc với kết quả không có gì bất ngờ, đại diện cho đại lục phía Đông tham gia trận thi đấu thứ ba lần lượt là Lang Tộc, Thiên Thiên Hường Thượng và Lười Đào Hắc Ám.

Ba đội nghi ngại chưa được bao lâu lại tiếp tục bị hệ thống đưa đến sân đấu mới.

Diệp Từ nhìn sân đấu, không ngờ lại là giữa bầu trời. Để xem ba lượt thi đấu, đồng bằng, biển băng, không trung, đủ cả rồi.

Quy tắc lượt đấu thứ ba lại có chút thay đổi, mười hai đội tham gia chỉ khi nào còn đứng ở vực xuất phát mới an toàn, còn đã bước chân vào sân thi đấu thì tất cả sẽ rơi vào trạng thái lơ lửng giữa không trung. Các đội vẫn phải tiếp tục vừa giữ lấy con lân của đội mình, vừa thu gom 'Trần Châu'. Có điều trong quá trình này phải cẩn thận những quả banh màu trắng, chúng sẽ ngẫu nhiên phát nổ, con lân của đội nào bị nổ cạ sạch cột máu sẽ bị truất quyền thi đấu.

Làm sao để thắng vòng đấu này à? Đầu tiên mỗi đội phải thu gom đủ 999 quả banh vãi màu lam, mỗi quả banh màu lam tượng trưng cho một điểm, tích đủ 999 điểm thì trên bầu trời sẽ xuất hiện một quả cầu thật lớn đại diện cho riêng đội ngũ đó, lúc này chỉ cần đội ngũ ấy vác theo con lân vẫn còn máu của mình chạy đến chạm lấy quả cầu kia là được.

Hướng dẫn nghe có vẻ đơn giản nhưng thử nghĩ xem, trước giờ ai cũng quen di chuyển trên mặt đất bằng phẳng, nay bắt ngờ biến thành chim bay lượn trên không trung, chỉ riêng việc quen với cách di chuyển cũng đã là một vấn đề rất lớn rồi.

Rắc rối này không chỉ mỗi công hội Thiên Thiên Hường Thượng gặp phải mà hầu như công hội nào dự thi cũng như vậy cả. Không những thế, vì trên không trung mọi thứ chuyển động trong không gian ba chiều, khoảng cách khó mà ước lượng bằng cách bình thường được, cho nên bộ móng vuốt mèo cực kỳ có ích ở hai vòng đầu nay cũng không còn nhiều tác dụng nữa.

Ngoài ra, vòng đấu này là thi đấu có hạn chế thời gian, nếu trong vòng một giờ mà không có đội nào đạt được tiêu chuẩn thì sẽ căn cứ vào bảng thành tích mà chọn ra ba đội đứng hạng đầu tiên tham gia vòng thi đấu thứ tư. Tuy chỉ cần cố gắng trụ hết một giờ là có cơ hội lọt vào vòng trong nhưng những quả banh màu lam kia ngoài tác dụng tích điểm, bên trong nó còn chứa nhiều vật phẩm hiếm có nữa. Có điều những quả banh màu lam này miễn được nhặt lên sẽ tự động có định, thế nên đã bắt đầu xảy ra trường hợp vì tranh giành 'Trần Châu' mà đánh nhau.

Điểm này quả thật không thể không khen ngợi phía nhà phát hành game quá "xảo trá", event tổ chức dạng đoàn thể vậy mà phần thưởng lại cố định ở cá nhân, nếu mở ra trang bị màu lam thì sao? Rõ ràng là cách thức đơn giản và trực tiếp nhất để chia rẽ đoàn kết nội bộ mà. Kết quả thật không ngoài dự đoán, một công hội của đại lục phía Bắc đã bắt đầu xảy ra nội chiến, từ xa cũng có thể thấy con lân của bọn họ không ngừng nghiêng trái vẹo phải rồi.

Đúng lúc này, giọng nói ân cần hỏi thăm nghe rất muốn đập cho một trận của GM 094 bất ngờ vang lên: "Các bạn bình tĩnh bình tĩnh nào, có việc gì từ từ thương lượng, đừng động tay động chân như vậy nha ~~~ chú ý cẩn thận, nếu quá mức sẽ bị trừ điểm đó nha ~~~"

Cái vụ gì lại còn "nha ~~~" nữa vậy trời? Diệp Từ vừa nghe vừa âm thầm khinh bỉ lẫn nguyên rủa Vọng Giang Nam một trăm lần.

"Mọi người bật Plug-in (phần mềm hỗ trợ) đo khoảng cách đi, chỉ được bật 'Trần Châu' màu lam ở gần mình nhất, không được vì tranh giành mà đánh nhau, ai phạm lỗi trừ ngay 50 điểm DKP", Bạch Mạch thấy công hội kia xảy ra vấn đề lập tức quay sang cảnh cáo đội của mình.

Tuy là banh màu lam có khả năng chứa trang bị màu lam nhưng so với trang bị màu lam mà công hội bật được ở phó bản vẫn còn kém xa, DKP là điểm tích phân dùng để đổi trang bị trong kho hàng của công hội, thứ quý giá như vậy có ngọc mới vì mấy quả banh hên xui kia mà để bị trừ, thế nên bầu không khí của đội ngũ nhanh chóng trở về trạng thái tương đối hài hòa.

Lúc này lại một lần nữa nảy sinh thêm vấn đề mới, số lượng banh màu trắng càng lúc càng nhiều, bọn nó còn không di chuyển chậm chậm như banh lam mà quả nào quả nấy bay như tên lửa, thời gian phát nổ còn ngẫu nhiên nữa chứ, may mắn thì 10s mới nổ, xui xẻo thì bùng phát tan tành khiến mọi người khó mà đề phòng được.

"Bạch Mạch, đi chậm lại một chút, mọi người tập trung, nếu trúng quả 10s mới nổ thì lập tức đá nó ra xa." Diệp Từ bình tĩnh ra lệnh sau khi tung cước đá bay một quả banh màu trắng chuẩn bị nổ sau 10s ở gần đấy.

"Nếu gặp phải quả đựng là nổ thì sao?" Quả Chanh Đắng Yêu căng thẳng đến mức cả người ướt nhẹp mồ hôi, ban này có một quả phát nổ ngay trên đầu cô nàng, làm cô nàng giật mình mặt mũi trắng bệch.

"Cái này thì mình chịu rồi, chịu khó uống nhiều thuốc bổ máu một chút, đừng để lần chưa hết máu mà mình chết trước rồi." Diệp Từ lắc đầu tỏ vẻ vấn đề này mình không có cách giải quyết.

Trong lòng các hội viên của Thiên Thiên Hưởng Thượng, Diệp Từ được ví như một quyển bách khoa toàn thư phiên bản người thật, không có chuyện gì mà cô làm được, cho nên mỗi khi có vấn đề rơi vào bế tắc, bọn họ đều tìm sự giúp đỡ từ cô, nay vấn đề này Diệp Từ cũng không có cách vậy thì bọn họ chỉ có thể nghe theo lệnh của cô, tập trung chú ý động tĩnh xung quanh, kênh trò chuyện không còn tiếng bàn tán xôn xao gì nữa, ai cũng lo sợ không cẩn thận bị mấy quả bom kia tiến cho lên đường về nhà sớm.

"Bình bình bình bình", tiếng mấy quả bom bị Diệp Từ đá bay đi lập tức kéo theo một loạt tiếng nổ mạnh.

Diệp Từ giật mình phát hiện không ngờ mấy quả banh chưa đến thời gian nổ va chạm với một quả banh khác lại bất ngờ phát nổ. Cô lập tức nói lại cho đồng đội chuyện mình vừa khám phá ra: "Nếu tình cờ đụng phải banh 10s mới nổ thì lập tức đá nó về phía mấy quả banh màu trắng khác, ok?"

Nhiệm vụ này rõ ràng hợp với người tấn công xa hơn là người thuộc chức nghiệp cận chiến.

Sau một thời gian ổn định, làm quen với việc di chuyển trong không trung, tốc độ nhặt banh của mười hai đội dần ổn định, cũng không còn xảy ra chuyện tranh giành dẫn đến đánh nhau như ban này nữa, kỹ thuật di chuyển của mọi người cũng nhanh chóng tăng lên.

Khác với công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng, mười một công hội còn lại đều là công hội lớn, mỗi con lần đều chứa đầy 100 người, cho nên nhiệm vụ nhặt 999 banh màu xanh đối với họ thuận lợi hơn phía Thiên Thiên Hưởng Thượng chỉ có 72 người dự thi rất nhiều.

Diệp Từ nhận ra nếu cứ tiếp tục như thế này thì muốn đứng vào ba thứ hạng đầu có chút khó khăn, cô nheo mắt, khẽ nhấc chân đá một trái banh màu trắng về phía công hội gần mình nhất. Cô điều chỉnh thời gian vô cùng hợp lý, quả banh này 10s sau mới nổ, lúc nó nổ tung cũng là khi đến ngay vị trí con lân của đội kia làm cột máu của con lân ấy tuột xuống không ít.

Các đội hiện giờ đều bận tập trung tránh banh trắng, dĩ nhiên sẽ nghĩ quả banh kia là cá lọt lưới, nên không ai phát hiện ra hành động lén lút của Diệp Từ, chỉ cẩn thận tránh né nhiều hơn thôi. Nhưng nếu lặp lại thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Diệp Từ nhân lúc con lân của đội mình chuyển hướng, thuận chân tiếp tục đá thêm mấy quả banh màu trắng về phía đội ban này, sau vài lượt âm thầm lén lút, cuối cùng cũng có người phát hiện ra mình bị người ta chơi đùa, có điều trận đấu này vừa đông người, di chuyển còn vô cùng rối loạn nên khó mà phát hiện người chơi xấu là ai, thế nên bọn họ bắt đầu âm thầm di chuyển cách xa các đội ngũ xung quanh ra. Lúc này Diệp Từ mới gọi Bạch Mạch, ra hiệu anh chàng đừng đến gần đội ngũ ấy quá, điều khiển đầu lân cách càng xa càng tốt.

Những chuyện ném đá giấu tay này làm xong còn ở gần để bị liệ vào dạng nghi phạm thì thật ngốc quá.

Công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng di chuyển đi cách công hội kia rất xa, chỉ tập trung nhặt một số ít banh màu xanh nằm rải rác xa xa. Diệp Từ nhìn đối phương đi gây chuyện khắp nơi mà cười thầm không thôi.

"Bọn họ bị làm sao vậy" Bánh Đầu thắc mắc: "Ban này còn bình thường có làm sao đâu..."

Mặt khác, mười một đội còn lại lúc này đã nhận ra công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng muốn chạy ra khỏi vòng chiến liền chuyển hướng về phía bọn họ, kể đến mới phát hiện ra công hội này không ngờ chỉ có 72 người, không loại cho sớm thì để ở đây làm gì nữa.

"Bay... bay lên trên nhanh lên." Diệp Từ nhìn mười một đội kia vừa tấn công lẫn nhau vừa bay về phía bọn họ, quả quyết ra lệnh.

72 hội viên hiện giờ đều một lòng vâng lời, lệnh ban ra lập tức làm theo, tốc độ di chuyển nhanh chóng tăng mạnh, hơn nữa còn không quên với tay nhặt

cầu.

973... 974... 986... 992 nương theo việc di chuyển, số banh vải màu xanh của đội Thiên Thiên Hưởng Thượng cũng tăng lên, cách mục tiêu không còn xa nữa. Lúc này có một số đội sở hữu lượng banh gần đạt tiêu chuẩn không tiếp tục đuổi theo Thiên Thiên Hưởng Thượng mà tập trung cướp banh tiếp, chỉ có một số đội biết mình không thể thắng, âm mưu kéo người theo chết cùng mới đuổi sát theo Thiên Thiên Hưởng Thượng không bỏ qua.

"Ầm ầm ầm", tiếng bom nổ liên tục vang lên, cột máu con lân không ngừng giảm xuống.

997... 998...

Khi chỉ còn thiếu một quả banh cuối cùng, bất ngờ có một quả banh màu trắng bay về phía đuôi của con lân, Diệp Từ lách người đá mạnh một cái, đồng thời lúc này có một quả banh màu lam đang chậm chậm bay đến, cô vói tay vút vuốt mèo ra xa chớp lấy nó, tức thì thông báo của hệ thống vang lên bên tai mỗi hội viên của công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng: "Công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng đã đạt đủ số lượng 999 'Trân Châu' màu lam, 'Trân Châu' không lồ bắt đầu hé mở."

Quay về chuyện ban nãy, rõ ràng từ trước đến nay vận may của Diệp Từ nổi tiếng tề vô cùng tề, đừng nói trúng số, ngay cả đánh phỏ bản sò thì thể cũng chẳng nhụt được cái gì tốt. Thế mà đôi khi nó lại đến một cách bất ngờ nhưng lại cực kỳ đúng lúc như hiện giờ đây...

'Trân Châu' không lồ của đội bọn họ vừa hé mở, mọi người liền mừng rỡ bay ngay về phía ấy, nhưng trong nháy mắt này, một loạt tiếng nổ mạng lại bắt đầu vang lên.

Và huyền diệu làm sao, khi con lân của đội Thiên Thiên Hưởng Thượng vượt qua được 'Trân Châu' không lồ thì cột máu chỉ còn duy nhất một giọt.

Có điều, cái này chẳng còn quan trọng nữa, vấn đề hiện giờ là... bọn họ đã thành công lọt vào vòng trong rồi.

Lần này thông báo vang lên không đến từ hệ thống nữa, mà là giọng của GM 094: "Chúc mừng công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng của đại lục phía Đông là công hội đầu tiên lọt vào vòng thứ tư, xin các bạn cẩn thận đứng vững, hệ thống sẽ lập tức đưa các bạn vào sân thi đấu thứ tư ngay bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89: Thế Kỷ Mới

Diệp Từ còn nhớ ngày trước đã từng đọc một quyển tiểu thuyết tên là "Linh Độ Chung Cực Huyền Tướng" (+), trong đấy có một câu để lại cho cô ấn tượng vô cùng sâu sắc: "Đôi lúc, may mắn cũng là một dạng năng lực".

(+) lời tác giả: khụ khụ, một phút dành cho quảng cáo, không được ý kiến, có ý kiến cũng đừng có đánh, có đánh nhớ tránh mặt nha...

(++) quyển tiểu thuyết được nhắc bên trên là một tác phẩm khác của tác giả.

Thế nên cô vốn biết thân biết phận, bản thân là người không có loại năng lực này, cho dù có đi chẳng nữa thì nó cũng chỉ có khả năng cản ngược lại cô mà thôi. Song, số mệnh từ trước đến giờ đều thích trêu người, nó tạo cho bạn suy nghĩ bạn không may mắn, thế mà lại bất thành linh mang may mắn đến cho bạn ở giây phút bạn không sao ngờ được.

Vòng thứ tư của event Vũ Long Đại Chiến, nói trắng ra là so tài về mặt may mắn này. Trong bốn vòng thi đấu thì vòng cuối cùng là đơn giản nhất, các đội không cần múa lân nữa, chỉ cần vác con lân đến cái sân cạnh hồ nước kia mở 'Trân Châu' nhận quà. Trong những viên 'Trân Châu' nhiều màu kia sẽ chứa nhiều loại vật phẩm khác biệt, người chơi mở ra được gì sẽ được nhận thứ ấy, nhưng điểm cộng vào kết quả thi đấu lại không giống nhau.

Ví dụ như sách kỹ năng được cộng 100 điểm, trang bị màu lam 80, trang bị màu lục 50, thuốc nước 10, thuốc tăng máu hoặc mana thì 5 điểm, tiền vàng ít nhất, chỉ 3 điểm. Sau khi kết thúc, đội nào cao điểm nhất sẽ giành chiến thắng.

Vòng thứ tư này cũng có hạn chế thời gian, chỉ có 10 phút thôi, có điều 10 phút đếm ngược này được tính kể từ lúc tất cả đội ngũ đều đã vào sân thi đấu, như thế có nghĩa là đội càng vào sớm lại càng có lợi.

Nhưng mà... ban nãy vừa nói gì nhỉ? À, vòng cuối này là trận đấu so may mắn, những cái mệnh danh là thi đấu may mắn thông thường đều có kết quả không sao ngờ được.

Nói đơn giản thế này, có người mở một vận cái rương mà không ra được viên ngọc nào nhưng cũng có người lại một phát được luôn, may mắn kiểu như vậy không bắt ngờ sao, không trêu người sao?

Bạch Mạch vừa chuẩn bị mở 'Trân Châu' vừa nói: "Các bạn tay đen chú ý cái tà quy chánh, cầu trời cầu phật đừng để đen nữa nha."

Mọi người cùng đáp: "Vâng."

Thế nhưng Bạch Mạch vẫn chưa chịu ngừng cãi nhai, nhìn Diệp Từ bồi thêm một câu: "Bạn Công Tử U thân mến, nhất là bạn, bạn tốt nhất nên đi rửa tay cho sạch sẽ thêm vài lần nữa đi."

Những người đã cùng tổ đội với Diệp Từ căn bản đều đã chứng kiến trình độ xui xẻo của cô, thế nên nghe Bạch Mạch nói xong, ai cũng nhất trí gật đầu khẳng định: "Chuẩn rồi."

Diệp Từ chớp mắt nói: "Chuyện này đâu phải là em muốn..."

"Hội trưởng, cậu đừng để cái vận của mình ảnh hưởng đến may mắn của cả đội đấy." Bán Đậu đứng cạnh Diệp Từ, vỗ vai ngắt lời cô với giọng điệu thất vọng vì dấy dỏ thất bại, cái kiểu nói chuyện của anh chàng dường như chỉ hận không thể ném thẳng cô xuống hồ để rửa đi vận xui vậy.

Thật ra hồ nước này cũng rất lớn, cả công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng ủa xuống ngồi hết bên bờ hồ thế mà chỉ mới kín một phần năm hồ nước mà thôi.

Có vẻ vì lần thi đấu này không quá khó khăn như trong tưởng tượng nên cả hội ai cũng hưng phấn bùng bùng, cộng thêm phần thưởng hấp dẫn đang chờ đón phía trước, ai nấy cũng bày ra vẻ mặt thích thú còn hơn cả lúc đánh phó bản nữa. Thường xuyên nghe thấy có người hô to: "Minh mò ra được nguyên liệu tốt này, hội trưởng Bạch ném vào kho hàng công hội đi."

"Cái vụ gì mà toàn tiền vàng không vậy trời, làm ơn làm phúc cho con mò ra đồ tốt đi mà, ít nhất cũng phải mò ra bình thuốc gì chứ."

"A a a a a a a, mình mò ra được sách kỹ năng này."

...

Trong lúc mọi người đua nhau khoe lên thành tích của mình, riêng Diệp Từ lại âm thầm lặng lẽ ngồi ở một góc, mỗi quả 'Trần Châu' được mò ra lại làm gương mặt cô tối sầm đi một chút. Miễn có thông báo có người mò ra tiền vàng là cả hội lại ăn ý quay đầu nhìn về phía cô, không một lời nào được thốt ra nhưng chỉ mỗi hành động ấy đã như xát muối vào trái tim bé bỏng đang rỉ máu của cô rồi. Song, dù hầu hết thông báo mò ra tiền vàng là đến từ cô, không có nghĩa là cô không có cơ hội mò ra sách kỹ năng, Diệp Từ tâm niệm câu nói này mà hừng hực ý chí tiếp tục 'chiến đấu'.

"Hội trưởng à, cậu lại mò ra tiền vàng rồi..." Đến lúc này, cả người vốn kiệm lời là Long Chiến Thiên cũng không kiềm được mà bật thốt lên sau thông báo nhận được tiền vàng lần thứ n của hệ thống, anh chàng nói rất nhẹ nhàng nhưng vẫn nghe rõ được tiếng thở dài đầy cảm thông cho số phận xui xẻo không ai bằng của Diệp Từ.

Diệp Từ tức muốn sôi máu, trút hết nỗi hận xuống quả 'Trần Châu' đang cầm trên tay, miệng không ngừng lầm bầm: "Chết tiệt, mắc cái gì mà cứ dè người xui xẻo ra mà bắt nạt thế này..."

Giữa lúc Diệp Từ bị cả đội Thiên Thiên Hưởng Thượng khinh bỉ triệt để, bỗng nhiên giọng nói thêm đòn của GM 094 lại một lần nữa bất ngờ vang lên: "Chúc mừng công hội Thế Kỷ Mới của đại lục phía Tây là công hội thứ hai vào vòng chung kết, xin các bạn hãy cẩn thận đứng vững, các bạn sẽ được đưa đến sân đấu thứ tư ngay bây giờ. Vòng thứ tư chỉ còn duy nhất một vị trí, rốt cuộc sẽ thuộc về đội nào đây?"

Thế Kỷ Mới?

Diệp Từ giật mình kinh ngạc. Công hội đứng thứ hai trên bảng xếp hạng các công hội thế giới, thực lực của bọn họ dùng hai từ khủng khiếp để hình dung vẫn còn chưa đủ, bọn họ với công hội đứng đầu bảng xếp hạng thế giới - Bạo Phong Đồ Đằng - đấu đá liên tục suốt mười năm trong game Vận Mệnh, thế mà vẫn mãi giữ thế giằng co. Ở đại lục phía Tây, công hội của bọn họ phải nói là cực kỳ lớn mạnh, về cơ bản thì thủ sát của các phó bản hay boss Tự Do đều do bọn họ nắm giữ, không những vậy, trong số thành viên của bọn họ còn có không ít người thuộc dạng trâu bò tiếng tăm lẫy lừng nữa.

Công hội này dù xét về mặt thành tích hay phong cách của thành viên đều mạnh mẽ vô cùng, đội tinh anh của bọn họ đã đạt đến con số 500 người, mà mỗi thành viên trong đội ngũ ấy bước ra ngoài đều có thể một mình đấu với cả nhóm người, cực kỳ biến thái.

Trong trận đấu trước, Diệp Từ chỉ lo tập trung tăng điểm cho công hội của mình, làm gì có thời gian rảnh rỗi quan sát tình hình các đội xung quanh, giờ vào vòng bốn chỉ có mỗi việc là mở 'Trần Châu' nên cô mới rảnh rỗi nghĩ đến những chuyện này.

Chừng một phút sau, Diệp Từ nhìn thấy một con lân màu bạc thêu hoa văn màu đỏ từ xa bay nhanh đến cạnh cái ao, con lân vừa chạm đất liền xuất hiện cả trăm người chơi, những người này gần như đồng thời ngồi xuống bắt đầu mở 'Trần Châu' nhiều màu.

'Mở nhanh lên, giờ không còn thời gian đùa giỡn nữa, ai mở được nhiều nhất thưởng 20 DKP', Bạch Mạch thấy đối phương có đến 100 người, lập tức treo thưởng ở kênh công hội, cả đám hội viên chẳng những không mừng rỡ mà còn lầm bầm kêu khổ không thôi.

Diệp Từ cũng tiếp tục mở 'Trần Châu', nhưng ánh mắt lại không rời khỏi nhóm người Thế Kỷ Mới. Trước đây cô không có va chạm gì với mấy người này nhưng trong lần thi đấu PVP thì có gặp phải vài người, không biết mấy người đó hôm nay có tham gia không.

Hiện giờ các thành viên của Thế Kỷ Mới cũng chưa nổi bật gì hơn các người chơi bình thường cho lắm, công hội bọn họ tuy có thực lực rất mạnh nhưng trang bị chỉ tầm tầm mà thôi, thậm chí Diệp Từ còn nhìn thấy có người vẫn còn dùng trang bị màu lục nữa.

Diệp Từ nhìn một lượt các gương mặt xa lạ kia, thế nhưng không tìm thấy được những người cô đã từng gặp trong thi đấu, không lẽ trùng hợp đến nỗi chẳng có người nào tham gia sao?

Bỗng nhiên, ánh mắt của cô dừng lại, sau đó cầm theo quả banh vải trên tay bước vào trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chiến Thắng

Diệp Từ khựng lại một chút, sau đó cúi người nhặt quả banh vải đang chìm trong nước lên, bình tĩnh mở ra.

"Bình dầu May Mẩn x 1"

Bình dầu May Mẩn là vật phẩm thuộc loại quý hiếm, chỉ có một tác dụng duy nhất là mang đến vận may cho người sử dụng. Có điều với Diệp Từ, cô lại thấy thứ này giống dầu cù là Tiger Balm hơn (ý chỉ là đồ vận năng), ví dụ như bạn xui xẻo, vậy thì sử dụng nó để sờ thì sẽ được tăng 20% xác suất sờ ra đồ tốt, còn nếu bạn dùng nó thoa lên vũ khí thì vũ khí của bạn sẽ tăng thêm một lượng điểm sát thương đáng kể, hoặc bạn dùng nó trong lúc tinh luyện trang bị thì xác suất thành công cũng sẽ tăng thêm 20%.

Thứ đồ chơi đa dụng thế này hiển nhiên giá tiền sẽ không rẻ, nhưng mà ở thời điểm này lại không có mấy người sử dụng đến, thứ nhất vì cấp bậc trang bị còn quá thấp, chưa đến mức cần dùng đến thứ này, thứ hai là có tiền cũng chưa chắc mua được vì tỷ lệ xuất hiện của nó quá thấp, rất rất là hiếm.

Hai mắt Diệp Từ mở to thật to gần như muốn rớt cả ra ngoài, KHÔNG PHẢI CHÚ' !!!!

Cô đã liên tục mở ra mấy chục quả 'Trần Châu' chứa tiền vàng vậy mà giờ dùng một phát chuyển sang món đồ chơi khủng bố thế này, biểu đồ may mắn của cô có thay đổi cũng không cần queo cua nhanh vậy chứ? Cô chợt có suy nghĩ có lẽ nữ thần may mắn ngủ gật rồi, nếu không thì con đường may mắn của cô không thể nào lệch hướng bất ngờ như vậy, mọi chuyện thực là...

Không thể tưởng tượng nổi.

Vì lẽ đó, cô nâng âm thầm lặng lẽ cất bình dầu May Mẩn vào sâu trong góc khuất của giỏ đồ, đợi hết event nhất định sẽ chụp cho nó vài kiểu ảnh thật là đẹp, để mấy chục năm sau, nếu cô vẫn tiếp tục sống cái kiếp xui xẻo này thì cô cũng có bằng chứng để chứng minh cô từng có một phút giây huy hoàng như vậy, cho dù nó chỉ thoáng qua trong nháy mắt...

Nhờ sự xuất hiện của bình dầu May Mẩn mà tổng số điểm của công hội Thiên Thiên Hường Thượng nhảy mất tăng thêm 500, điều này làm hết thảy hội viên ai nấy cũng đều giật mình kinh ngạc không hiểu tại sao, thật chẳng biết người nào đã nhặt được thứ gì quý giá. Có điều mọi người chưa kịp bật công tắc tám nhăm đã bị Bạch Mạch chặn mồm: "Tập trung làm chuyện của mình đi, đội người ta có đến trăm người, chúng ta đã bắt lợi về mặt số lượng rồi, đừng quên mục tiêu hôm nay của chúng ta là gì."

Tuy rằng Bạch Mạch bình thường quản lý công hội không có gì đặc biệt nhưng quả thật phải thừa nhận anh chàng có khí thế của một người lãnh đạo, quan hệ giữa mọi người cũng tốt, từ trước đến giờ giải quyết vấn đề gì cũng công bằng, công chính, công khai, chẳng bùng bít hay giấu giếm gì cả, thế nên lời nhắc nhở vừa nói xong, những lời xì xào bàn tán lập tức biến mất.

Không sai, dù hiện giờ trong mắt mọi người, bang hội Thiên Thiên Hường Thượng chẳng khác gánh hát rong không tên tuổi là bao, nhưng con người ai chẳng có chí tiến thủ, bọn họ đã có thể đi đến đây làm sao lại cam tâm chịu trở về với hạng thứ ba, cộng thêm mục tiêu ban đầu của bọn họ là chức vô địch nữa, lời nhắc nhở của Bạch Mạch đã đưa tất cả hội viên đang lơ đãng trở về mục đích ban đầu, tốc độ mở 'Trần Châu' lại một lần nữa được tăng lên.

Cũng ngay lúc này, giọng nói của GM 094 bất ngờ vang lên thông báo danh tính đội cuối cùng lọt vào chung kết, là một công hội của đại lục phía Bắc.

Thông báo vừa dứt, đồng hồ đếm ngược cũng được kích hoạt, mà công hội Thiên Thiên Hường Thượng nhờ 1'47 giây vào trước ban này đã nhanh chóng tăng tổng số điểm lên 1729.

Diệp Từ vừa mở 'Trần Châu' vừa âm thầm quan sát tổng số điểm của ba đội. Hiện giờ trong đầu cô ngoài chuyện thi đấu còn có chút khó hiểu nữa, không biết vì nguyên nhân gì mà công hội đứng đầu thế giới, Bạo Phong Đồ Đằng, vốn cũng vào được vòng chung kết mà nay lại chẳng thấy đâu, cô còn định nhân cơ hội này tìm hiểu một chút về vị hội trưởng thần long thấy đâu không thấy đuôi nổi tiếng gần xa kia nữa chứ.

Lúc này cả ba đội đều đã có mặt đông đủ, lượng người quá lớn làm cái ao ban này trông rộng thênh thang mà giờ lại phải chen chen chúc chúc, có điều mọi người đều ngầm hiểu quy tắc bất thành văn, các đội tự động cách nhau một khoảng cách nhất định đủ để người bên ngoài nhìn vào là biết ở đây có ba đội khác nhau.

Nói đi nói lại, cái dạng thi đấu may mắn này thật giống như kiểu ai nhiều người hơn thì cơ hội thắng sẽ cao hơn, lý do đơn giản mà, nhiều người thì cơ hội mở ra đồ tốt cao hơn, dù có mở được đồ không tốt thì cộng lại cũng có số lượng nhiều hơn. Tuy bên phía Thiên Thiên Hường Thượng có vài người chỉ số may mắn cực cao mở ra được đến mấy quyển sách kỹ năng nhưng phần lớn những người còn lại chỉ mở được mấy món tầm tầm như thuốc tăng máu, thuốc tăng mana, cộng thêm số lượng chênh lệch 72 - 100 nữa, bất kể xét về mặt nào cũng có ảnh hưởng xấu đến chiến thắng cả.

Cho nên, sau 5 phút thi đấu, ưu thế vào trước của Thiên Thiên Hường Thượng nhảy mất bị hai công hội kia rút ngắn lại, và cuối cùng khi đồng hồ nhảy đến con số 6:34, thứ hạng đầu tiên đã bị công hội Thế Kỷ Mới đoạt lấy, và nhanh chóng kéo giãn khoảng cách chênh lệch.

Các hội viên của Thiên Thiên Hường Thượng sau khi thấy bị người ta vượt qua liền chán nản tinh thần, tốc độ cũng theo đó chậm lại.

Diệp Từ dĩ nhiên hiểu được cảm nhận của mọi người, thông dong nói: "Chúng ta có hạng ba cũng có sao đâu, vẫn được nhận đồ trong 'Trần Châu' mà, tiếp tục mở nhanh nào."

Lời khích lệ này giúp cả hội lấy lại tinh thần không ít, mọi người đề đến được đây đã bỏ không ít công sức, không được giải thì cũng phải gom được đồ tốt về, vậy là sự hưng phấn vừa xẹp xuống nhảy mất lại phồng lên trở lại.

Nhưng mà, dù ngoài miệng Diệp Từ nói vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không cam tâm.

Cứ thế này để mất chức vô địch một cách lãng xẹt như vậy sao? Danh hiệu công hội cấp năm đây? Không cần bàn đến phần ưu đãi của danh hiệu, chỉ riêng cái tên công hội cấp năm đã thu hút biết bao là người rồi. Lại thêm cả chuyện bình thường một công hội muốn thăng cấp từ cấp một đến cấp năm, việc tốn nhiều tiền vàng, công sức cày điểm danh vọng là hiển nhiên rồi, càng huống hồ đôi lúc còn vướng phải hạn chế, khó khăn từ phía mấy NPC nữa, từ bấy nhiêu lý do đã quá đủ để thấy cơ hội lần này tuyệt vời đến mức nào, mà những cơ hội tốt thông thường chỉ xuất hiện một lần duy nhất.

Diệp Từ cúi đầu tiếp tục mở banh vải nhưng vẫn không quên liếc mắt nhìn bảng điểm của ba đội.

Thiên Thiên Hường Thượng tuy đã bị vượt qua nhưng chênh lệch giữa ba đội không lớn lắm, có thể nói ba công hội đang tranh đấu với nhau vô cùng kịch liệt, điểm số cách biệt chỉ trên dưới 100 thôi, nói cách khác, một quyển sách kỹ năng hoàn toàn dư sức lật ngược tình thế.

Thạch Hoa Quả may mắn mò được một quyển Sách Kỹ năng, thế là thứ hạng của họ lập tức vượt qua công hội đại lục phía Bắc, kể đó có người mò được một món trang bị màu lam, Thiên Thiên Hường Thượng lại về thứ hạng dẫn đầu, vượt qua công hội Thế Kỷ Mới, có điều con số cách biệt chỉ có 60, thế nên nhảy mất sau lại bị đối phương vượt mất.

Cả ba đội duy trì trạng thái giằng co này một lúc lâu, không phải người vượt ta thì cũng là ta vượt người, điểm số vẫn luôn bám sát lấy nhau.

Nếu không có bên nào kéo giãn được khoảng cách thì e là tình trạng này sẽ tiếp tục kéo dài đến khi kết thúc, tuy nhiên Thiên Thiên Hường Thượng có lẽ sẽ là bên ít có cơ hội chiến thắng nhất.

Diệp Từ nhìn đồng hồ đếm ngược, chỉ còn 2' nữa thôi, cô càng lúc càng bức mình với vận xui khốn kiếp của chính mình. Đúng lúc này, cô chợt ngừng tay một chút, mở túi hành lý lấy ra bình dầu May Mẩn mà mình mới mở được ban nãy, tuy cô rất xúc động với lần may mắn đầu tiên và cũng có thể là duy nhất trong đời này, nhưng nếu hiện giờ không dùng, không hiểu sao cô lại có cảm giác là mình sẽ hối hận, thôi thì liều ăn nhiều, cược một lần vậy.

Cô quyết định xong liền mở bình dầu May Mẩn ra, ực một cái uống sạch, hương vị của nó thế nào à? Ờ hơi giống vị lạnh lạnh của kem tuyết.

"Đường như nữ thần may mắn đã bay đến bên bạn, từ giờ phút này bạn sẽ luôn được nữ thần phù hộ." Thông báo của hệ thống vang lên bên tai Diệp Từ, kể đó trên người cô xuất hiện thêm một vòng sáng tượng trưng cho Buff + 20% may mắn, kéo dài liên tục trong 2 phút.

Tuyệt vời, 2 phút nữa thì vừa kịp trận đấu kết thúc, hi vọng từ giờ cô sẽ hoàn toàn đổi vận.

Sự thật chứng minh, bình dầu May Mẩn không hổ danh hai chữ nghịch thiên, ngay cả một người ngàn năm xui xẻo như Diệp Từ thế mà giờ mò đầu cũng thấy đồ tốt, mở hàng đầu tiên đã là nguyên liệu quý hiếm, tiền vàng hã, bái bai nhé cung.

Ồ mà khoan khoan, bình dầu May Mẩn kia cộng thêm đến 20% may mắn vậy mà cô chỉ mò ra được nguyên liệu quý hiếm??? Nghĩ đến đây mặt mũi Diệp Từ liền đen thui, xem ra số trời đã định cô xui xẻo, có cả thứ đồ này rồi mà chỉ thay đổi được một tí tẹo vận mệnh của cô thôi.

"Bình dầu May Mẩn x1" bỗng nhiên thông báo của hệ thống bất ngờ vang lên làm Diệp Từ sửng cả người, kể đó miệng liền nở nụ cười toe toét, thấy chưa thấy chưa, thêm một lọ nữa kìa, vậy là cô hoàn lại vốn rồi. Thứ hạng của Thiên Thiên Hường Thượng nương theo mấy lần mò ra đồ tốt của Diệp Từ mà tăng nhanh trở lại, có điều vẫn không cách điểm số của công hội đứng thứ hai, Thế Kỷ Mới, là bao nhiêu.

Tuy vậy nhìn chung trở về dẫn đầu vẫn là chuyện tốt.

Các hội viên Thiên Thiên Hường Thượng thấy điểm của đội mình dẫn trước cách đến gần 300, tuy không nhiều lắm, nhưng vẫn dư sức làm bọn họ hưng phấn trở lại, tốc độ mở quà 'Trần Châu' cũng tăng lên, tuyệt đối tranh thủ từng giây từng phút, không bỏ lỡ một tích tắc nào cả.

Đường như sau khi mò ra được bình dầu May Mẩn thứ hai, vận may của Diệp Từ lại tốt thêm một chút, cô đã bắt đầu mở ra được trang bị màu xanh lam, thỉnh thoảng còn rơi ra cả sách kỹ năng nữa.

Khi trận đấu chỉ còn 30 giây nữa là kết thúc, cả hai đội đứng hạng 2 và 3 vẫn duy trì trạng thái bám đuôi ráo riết, mấy người đứng xem bên ngoài hội họp nín cả thở, kênh trò chuyện im phăng phất, các hội viên ai nấy cũng đều làm chung một động tác thoãn thoắt thoãn thoắt mà mở 'Trần Châu', đều đặn như công nhân làm việc ở dây chuyền sản xuất vậy.

"Bình dầu May Mẩn x1", hai mắt Diệp Từ lóe sáng, cô vui đến nỗi suýt nhảy cẫng lên, lại thêm một lọ, lại thêm một lọ, con số cách biệt 100 nhảy mất tăng lên 600, tuy vẫn chưa đủ để mọi người yên tâm nhưng ít nhất phần trăm cơ hội đã tăng đến một nửa.

"Bình dầu May Mẩn x1"

Quý thần thiên địa ơi, thêm một lọ nữa, Diệp Từ nín thở nhìn chăm chăm thông báo, cô tuyệt đối không ngờ mình lại có thể liên tục mở ra hai bình.

Cách biệt 1100 điểm, trong 30 giây không thể nào vượt qua được rồi. Trừ khi đối phương có thể mở ra được hai bình dầu May Mẩn.

Điểm số của phía Thế Kỳ Mới bất ngờ tăng thêm 500, Diệp Từ chửi thầm trong bụng, chỉ còn 13 giây nữa thôi, xem ra bọn họ vừa mở được một bình dầu May Mẩn rồi. Thắng bại thế nào đây? Mong manh quá.

Diệp Từ hít sâu một hơi, cúi đầu mở quả 'Trần Châu' trong tay.

Còn mười giây.

Còn tám giây.

Còn năm giây.

Hai công hội phía sau bỗng nhiên tăng thêm 500 điểm làm trái tim Diệp Từ vốn vì căng thẳng đã đập như nhảy tango nay lại suýt bay ra khỏi lồng ngực, còn năm giây nữa là kết thúc, bọn họ chỉ còn dẫn trước 100 điểm nữa thôi, xem ra...

"Bình dầu May Mẩn x1" Diệp Từ nhìn thông báo đột nhiên xuất hiện, cả người hóa đá.

Trước giờ Diệp Từ cứ cho là mình can đảm lắm, mạnh mẽ lắm, nhưng hiện giờ cô phải công nhận trái tim mình yếu ớt quá, hệ thống đại ca à, mai một có thông báo cũng đừng hù người ta vậy chứ, chết người rồi đại ca có đền mạng cho người ta không?

Còn một giây.

Kết thúc.

Công hội Thiên Thiên Hường Thượng cuối cùng dẫn đầu với điểm số cách biệt là 397, công hội Thế Kỳ Mới đứng thứ hai, thứ ba là công hội Đình Phong.

Cuối cùng... cũng xong rồi. Vàng sáng buff may mắn cũng biến mất.

Diệp Từ mệt mỏi thở phào một hơi, mấy trò thi đấu may mắn này đúng thật không hợp với những người xui xẻo như cô, tim cô bị nó hành mấy trận sắp đình công rồi.

"Chúng ta hạng nhất."

Các hội viên Thiên Thiên Hường Thượng im lặng sững sờ mấy giây, kể đó mừng rỡ nhảy cẫng lên, tiếng hét tiếng gào tiếng hoan hô vang dậy một vùng trời.

"Kết quả thắng bại đã có, các bạn sẽ được hệ thống đưa đến sảnh trao giải, xin các bạn cẩn thận đứng vững, quá trình di chuyển sẽ hơi" Vọng Giang Nam háng giọng thông báo, giọng điệu còn cổ tình ra vẻ huyền bí, nhưng hần chưa nói xong, tất cả mọi người đã cảm thấy mình như bị thả bay tự do rơi xuống một nơi nào đấy...

"A" Bất kể là tiếng hoan hô hay tiếng thờ dài nuôi tiếc, nhảy mất đều chuyển hết thành tiếng hét chói tai.

Ầm ầm ầm ầm ầm, tiếng động ập liên tiếp vang lên báo hiệu có rất nhiều vật nặng đang từ trên cao rớt xuống.

"Ui da..."

"Đập mông mình rồi..."

Tiếng hét chói tai chưa kịp kết thúc đã vang lên một loạt tiếng kêu cứu, tất cả các người chơi tham dự vòng cuối đều ngã ục hất hết ra đất. Lúc này bọn họ mới phát hiện mình lại được đưa đến một vùng đất trống trải, nhưng lần này bọn họ không đơn độc nữa, bởi vì đây là sảnh trao giải, xung quanh đều là những công hội bị loại ở ba vòng đấu trước.

Các công hội ngồi trên khán đài không chỉ là tuyển thủ hạng nặng mà có cả hạng trung và hạng nhẹ.

Diệp Từ quét mắt nhìn hết một lượt khán đài, cả hội trường này hiện giờ có ít nhất cả trăm vạn người. Cô thầm nghĩ, game Vận Mệnh quả không hổ danh game online hàng đầu thế giới, cùng lúc có nhiều người vậy mà không bị lag hay rớt mạng gì cả.

"Chúc mừng các cậu đã giành được giải nhất." Hội trưởng Thế Kỳ Mới là một pháp sư tên Ấp Sa Long, hần bước đến trước mặt Bạch Mạch, mỉm cười hòa nhã nói. Vị pháp sư này thuộc tộc nhân loại nhưng theo đường nét gương mặt và hình thể có thể thấy là một người phương Tây.

Thắng thua sòng phẳng, quả xứng là công hội lớn, bị một công hội nhỏ như Thiên Thiên Hường Thượng vượt mặt thế mà vẫn tỏ ra phong độ ngời ngời, ít

nhất ngay lúc này, về mặt Áp Sa Long khi bắt chuyện với Bạch Mạch hoàn toàn không có chút thù hận nào cả.

"Nếu tôi nói chúc mừng các cậu đạt hạng nhì thì có bị xem là giả dối không?" Bạch Mạch cười đều đáp lời Áp Sa Long, khiến đối phương thoáng sững người rồi bật cười ha hả.

"Lần này phụ thuộc hệ thống, lần sau gặp lại trên chiến trường bọn tôi nhất định sẽ không nương tay." Áp Sa Long chân thành nói.

Bọn họ là đại lục phía Tây, Thiên Thiên Hưởng Thượng là đại lục phía Đông, dù hiện giờ nói chuyện như bạn bè nhưng nếu ra chiến trường thì sẽ là kẻ thù sống chết với nhau.

"Dĩ nhiên rồi."

Diệp Từ di chuyển tầm nhìn khỏi Áp Sa Long, chuyển về phía đội ngũ Thế Kỳ Mới, kẻ đó bất ngờ hít một hơi thật sâu, cô miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng của mình rồi cất bước đi về phía đội ngũ công hội Thế Kỳ Mới.

Nếu như nói Áp Sa Long và Bạch Mạch trò chuyện với nhau vì cần xã giao vài câu, vậy thì chuyện Diệp Từ rời khỏi đội ngũ khiến không ít người cảm thấy bất ngờ.

Tuy danh tiếng của cô trong Vận Mệnh không nhỏ, nhưng hiện giờ trên danh nghĩa cô chỉ là một hội viên bình thường, rời khỏi đội ngũ của mình để làm gì chứ?

Ánh mắt mọi người đều di chuyển theo bước chân của cô, bọn họ thấy cô một mạch đi về phía công hội Thế Kỳ Mới, sau đó dừng lại trước một người.

Diệp Từ đứng thẳng người, rồi vương tay về phía người nọ...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Quyết Đấu

"Xin chào, ta là Công Tử U." Diệp Từ đứng trước mặt người nọ tươi cười nói, cánh tay đưa ra một cách tự nhiên.

Đối phương là một tinh linh đáng người cao ráo, cũng có mái tóc màu bạc như Diệp Từ, có điều đôi mắt lại màu đen, đen như Hắc Diệu thạch, bình thường rất hiếm có người chơi tộc tinh linh lại phối màu mắt như vậy lắm.

Đối với hành động bắt tay chào của Diệp Từ, hần hơi sững người một chút, nhưng sau đó lại nheo mắt nhìn chăm chú nữ thợ săn tộc tinh linh kia. Ánh mắt hần sắc như dao, đâm thẳng vào Diệp Từ không chút dè dặt, nếu như người bình thường đến bắt chuyện người ta lại bị đối phương nhìn bằng ánh mắt soi mói như vậy đã xấu hổ rụt tay về rồi.

Nhưng Diệp Từ lại không có như vậy, cô vẫn mỉm cười để tay như cũ, thoải mái đón nhận ánh mắt khiêu khích của đối phương, không hề có dấu hiệu nhượng bộ.

Cuối cùng đôi tai dài nhô lên của đối phương cũng hơi nhúc nhích, khóe môi thoáng hiện nụ cười như có như không. Hần nhẹ nhàng vương tay ra bắt lấy bàn tay của Diệp Từ, giọng nói đầy từ tính, vô cùng êm tai nhẹ nhàng vang lên: "Xin chào, ta là Lư Niên."

Lư Niên.

Đúng vậy, đây chính là Lư Niên.

Là Lư Niên, thợ săn tài ba đã đánh bại Diệp Từ một cách triệt để, đợi đến lúc cô quay về báo thù lại không tìm thấy hần đâu nữa.

Mãi đến giờ cô mới biết, hóa ra hần là người của Thế Kỳ Mới.

Diệp Từ không cách nào diễn tả được tâm trạng của cô lúc ban nãy khi nhìn thấy hần, hưng phấn có, kích động có, nhưng nhiều nhất vẫn là nhiệt huyết sôi trào, đây chính là cái gọi là cứ tưởng đã vào đường cùng, cuối cùng lại tìm thấy một lối ra sao?

Trận chiến với người này khi xưa đã để lại cho cô ấn tượng quá sâu đậm, nay tìm được làm sao cô có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này chứ?

Diệp Từ rút tay về, lập tức gửi cho Lư Niên một lời mời quyết đấu. Event lần này không có phép mang vũ khí vào cũng chứng tỏ nơi này không được tự do đánh nhau, nhưng giờ kết thúc rồi không biết đã có thể quyết đấu được chưa nữa.

"Công Tử U gửi đến bạn yêu cầu quyết đấu."

Trong game Vận Mệnh có rất nhiều hình thức PK, ví dụ như ở cùng liên minh, vậy thì chỉ cần chuyển sang trạng thái đồ sắt là có thể tấn công đối phương, hoặc không thì cũng có thể sử dụng loại quyết đấu này, còn một dạng nữa là khác liên minh, vậy thì thoải mái rồi, cứ thấy là đánh thôi.

Có điều tình huống hiện giờ có chút đặc biệt, tuy Diệp Từ và Luru Niên thuộc hai liên minh đối lập nhưng đứng trong sảnh nhận giải, tên người nào cũng là màu xanh biếc (biểu thị trạng thái không thể tấn công), dưới tình huống như vậy, chỉ có duy nhất hình thức quyết đấu là phù hợp.

Yêu cầu quyết đấu bất ngờ xuất hiện khiến Luru Niên không khỏi nheo mắt ngẫm nghĩ, hẳn nhận ra nữ thợ săn này. Cô nàng rất nổi tiếng ở đại lục phía Đông, không chỉ thế, những video ghi lại thao tác của cô ấy cũng được tải lên đây trên diễn đàn, rất nhiều thợ săn xem mà hâm mộ không thôi.

Luru Niên không giống Diệp Từ, trước giờ hắn luôn lặng lẽ ở trong đội ngũ, nhưng như thế không có nghĩa là hắn không mạnh. Có điều hiện giờ đây không phải là vấn đề chính, trọng điểm của chuyện này là trong công hội Thế Kỳ Mới không phải có mỗi mình hắn là thợ săn, cho dù nữ thợ săn này muốn khoe tài cũng không thể nhắm ngay hắn được, rốt cuộc còn có nguyên nhân gì sao?

"Tại sao lại tìm ta quyết đấu?" Luru Niên không vội đồng ý, cũng không gấp gáp từ chối. Hắn nhìn thẳng vào nữ thợ săn với gương mặt trẻ tuổi, đầu đó còn thoáng nét trẻ con, nhưng ánh mắt lại vô cùng cứng rắn và nghiêm túc, thẳng thắn hỏi: "Thế Kỳ Mới có rất nhiều thợ săn, cô muốn tìm đối thủ, lựa chọn tốt hơn vẫn còn không ít."

"Bởi vì bọn họ không phải Luru Niên." Diệp Từ nhếch môi đáp.

Câu trả lời này... Luru Niên nhướn mày, trả lời như vậy làm sao người ta có đường từ chối nữa.

Luru Niên nhận chọn đồng ý.

Sau đó ngay lập tức có một cột cờ từ trên trời rơi xuống, ghim ở giữa hai người làm bụi đất bay tung trời.

Bầu không khí vốn đang trong trạng thái hòa bình tức khắc chuyển sang tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía lá cờ đang bay phấp phới trong gió.

Từ lúc cờ được cắm xuống đến khi trận đấu chính thức bắt đầu có năm giây chuẩn bị, ấy vậy mà nháy mắt sau khi ghim cờ, Diệp Từ và Luru Niên đều cùng lùi về sau 20m, tốc độ lẫn hành động giống hệt nhau, nhanh chóng lẫn vào giữa đám người.

5, 4, 3, 2, bắt đầu.

Cùng lúc bắn tên, mũi tên được sử dụng đều là thuộc tính Băng, hành động giống nhau, di chuyển cũng y hệt, những người đứng xem ở bên ngoài nhìn cảnh này không hiểu sao lại có cảm giác ở giữa bọn họ có một chiếc gương không lồ và người này là bóng phản chiếu của người kia. Suy nghĩ này tuy quái lạ nhưng lại khá hợp lý, bởi người kia bất kể làm hành động gì, người đối diện cũng sẽ cùng lúc thực hiện y hệt, nếu không phải soi gương thì làm sao có thể có chuyện kỳ dị như vậy chứ.

Diệp Từ dừng người.

Luru Niên cũng dừng sờ không kém.

Công kích mở màn quá giống nhau hiển nhiên đã khiến cả hai không chiếm được ưu thế gì.

Tuyệt đối không thể tiếp tục thế này.

Diệp Từ lập tức cất nỏ, mỉm cười cúi người xoay một vòng, nháy mắt biến mất vào giữa biển người. Luru Niên cũng rất cung vào túi đồ đồng thời phóng thẳng về phía Diệp Từ với tốc độ nhanh khủng khiếp, bỗng nhiên hắn dừng người lại, lấy cung tên ra giữa không trung rồi bắn thẳng vào đám đông bên dưới.

Tuy biết rõ trong thời gian quyết đấu những người đứng xem bên ngoài sẽ không bị ảnh hưởng gì, nhưng những người bên ngoài ấy thấy Luru Niên giờ cung bắn tên cũng hoảng hồn tẩu tán loạn, nháy mắt người đang ẩn nấp bên trong là Diệp Từ cứ thế mà lộ ra ngoài.

Diệp Từ đang trong trạng thái ẩn thân, tuy không còn những người xung quanh nữa nhưng đúng lý vẫn vô phương bị phát hiện, thế mà không hiểu tại sao ánh mắt của Luru Niên tựa như hỏa nhãn kim tinh có thể thấy rõ người đang tàng hình vậy, hắn tiếp tục kéo tên bắn về phía Diệp Từ.

Diệp Từ vốn không nghĩ sẽ cử động, nhưng tên càng lúc càng bay đến gần nếu cô vẫn đứng yên ở đây thì chắc chắn sẽ bị bắn trúng. Luru Niên từ đầu đến cuối vẫn chưa đổi tên, điều này có nghĩa nếu cô trúng đòn sẽ bị ảnh hưởng từ hàn băng tiễn, giảm 50 điểm tốc độ.

Thợ săn và thợ săn đấu với nhau, hơn thua chỉ ở duy nhất mặt tốc độ này, nếu bị giảm tốc độ thì chẳng khác nào đã thất bại 90% rồi. Cho nên Diệp Từ không do dự nữa, lách người tránh khỏi mũi tên băng đang vèo vèo bay đến.

Bụp bụp bụp, một hàng tên bắn cắm đều tằm tắp ngay chính vị trí Diệp Từ ẩn thân ban nãy, phía trên còn có cả một màn sương băng lượn lờ bao phủ nữa. Diệp Từ sau khi tránh thoát cũng chẳng thêm liếc mắt lại nhìn mà lập tức lùi nhanh về sau, cô đã bị dồn đến mức tự thoát khỏi trạng thái tàng hình, nếu cô là Luru Niên thì nhất định sẽ nhận cơ hội này xử đẹp tại chỗ. Bản thân cô còn nghĩ như vậy thì làm sao một thợ săn nổi danh tàn nhẫn như Luru Niên lại bỏ qua thời cơ tuyệt vời như thế này được.

Quả nhiên đúng ngay thời điểm Diệp Từ tăng tốc, một lớp tên mới liên tục cắm thẳng theo đường di chuyển về sau của cô. Thao tác cực nhanh, phản ứng

cực nhạy, Diệp Từ thật sự nghi ngờ có khi nào mình đã bị người kia gắn rada lên người hay không.

Lưu Niên cũng lựa chọn giấu thông tin giống như cô nên cô không thể xem được chính xác cấp bậc của anh ta, nhưng theo tốc độ hành động và độ mạnh yếu khi tấn công, cộng thêm cả độ nhanh nhẹn thì cũng không quá khó để suy ra cấp bậc của anh ta không chênh lệch lắm so với cô.

Trong tình huống PK đồng cấp, trận đấu hiển nhiên sẽ quyết liệt hơn nhiều, mà lúc này hai người không chỉ cấp bậc xấp xỉ nhau mà còn thuộc cùng chức nghiệp nữa, thậm chí trang bị có khi cũng na ná nhau luôn. Trận đấu này trùng hợp bao gồm một loạt yếu tố như vậy thì làm sao có thể nhàm chán được, mấy người đứng xem bên ngoài hưng phấn đến mức nhìn cứ tưởng như đang ngồi trong rạp xem phim chiến đấu kỹ xảo Hollywood vậy.

Đám đông thành viên của mấy đội vào chung kết không biết đã tản ra sạch sẽ từ bao giờ mà lúc này trong sảnh trao giải chỉ còn mỗi hai thợ săn đang đấu với nhau vô cùng kịch liệt.

"Ai ui, thế này mới gọi là video kỹ thuật kinh điển của thợ săn chứ!" Thủy Nguyệt Vô Thương vừa ghi hình lại trận đấu, vừa cầm ống nhòm chăm chú theo dõi trận đấu giữa sân.

"Thủy Nguyệt, người kia có thể đánh ngang tay với Công Tử U sao? Anh ta là ai thế?" Phiêu Phiêu Điều Điều cũng đang cầm ống nhòm nhìn, tiếp tục thắc mắc: "Bọn họ đều rất mạnh phải không?"

Phiêu Phiêu Điều Điều chỉ có thể xem là một nửa game thủ thông thường, kiến thức của cô nàng về PVP có thể xem là mù tịt hoàn toàn, PVE thì miễn cưỡng lắm mới tham gia được, giờ đứng đây cầm ống nhòm xem người ta đánh nhau nhưng đối với cô, hai người ấy đánh đấm thì cứ là đánh đấm, chẳng phân biệt được trận đánh ấy có gì đặc sắc cả. Mà từ trước đến giờ trong mắt cô Diệp Từ là một cao thủ, cao thủ thật sự, thế nhưng người kia...

"Mạnh, dĩ nhiên là rất mạnh." cùng là thợ săn hiển nhiên Thủy Nguyệt Vô Thương càng dễ nhìn thấy những vấn đề người ngoài không chú ý đến, hẳn chắc chắn mấy cái nói tiếp: "Trời ạ, đấu thế này mới gọi là quyết đấu chứ, hiện giờ cấp bậc của bọn họ vẫn còn thấp mà đã thế rồi, nếu trên 100 cấp không biết sẽ thế nào đây, trời ơi nhất định sẽ vô cùng vô cùng đặc sắc."

"Anh cũng là thợ săn mà, bọn họ đều giỏi hơn anh sao?" Phiêu Phiêu Điều Điều nhủ mày, nhìn ông chồng mình kia, hừ hừ.

"Anh và hai người họ làm sao xếp cùng một bậc được?" Thủy Nguyệt Vô Thương không hề cảm thấy xấu hổ khi nhận mình không bằng người, thậm chí còn muốn hát bài ca ngợi khen người ta nữa, hẳn thấy Phiêu Phiêu Điều Điều nhìn mình với vẻ mặt 'bó tay' mới bồi thêm một câu: "Bọn họ rất mạnh." Sau đó vừa tiếp tục theo dõi trận đấu vừa nói: "Anh cũng phải cố gắng thêm nữa, anh muốn được trở thành một thợ săn giỏi như hai người họ."

Trận đấu bên kia tiếp tục kéo dài với tình trạng ăn miếng trả miếng cực kỳ quyết liệt, bốn phút đã trôi qua, hai người đều đã bị đánh tuột nửa cột máu nhưng vẫn không có ai có thu hoạch được gì to tác.

Thời gian quyết đấu mặc định là 5 phút, nếu sau 5 phút vẫn chưa phân thắng bại thì hệ thống sẽ tự phán quyết hai người hòa nhau.

Lưu Niên đã hoàn toàn nghiêm túc quyết đấu, thực ra trận đấu bắt đầu được một phút thì hẳn đã thật sự chăm chú rồi. Hóa ra xem video và đấu thật là hai chuyện hoàn toàn khác biệt, trong video, từng chiêu thức của nữ thợ săn ấy đều mang một vẻ đẹp rực rỡ trắng lệt, khác biệt hoàn toàn với những kỹ năng một kích diệt gọn như hẳn vẫn thường dùng.

Hắn vốn cho rằng những kỹ năng hoa lệ như vậy chỉ làm đẹp thôi, chủ yếu là trang trí chứ chẳng mạnh mẽ gì, nhưng hôm nay được thử tận mắt mới biết các game thủ của đại lục phía Đông tôn sùng nữ thợ săn này không hẳn là không có nguyên do.

Đúng thật, kỹ thuật của cô ta rất đẹp, nhưng muốn miêu tả chính xác gì phải nói là bên trong cái đẹp ấy ẩn chứa luồng sát khí lạnh lẽo vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Năm Mới Vui Vẻ

Mọi thứ vẫn giống y hệt với ấn tượng ngày trước của cô, thao tác của Lưu Niên nói một cách dễ hiểu thì thật giống một thanh đao sắc bén ẩn dưới lớp bùn đen, tuy không đẹp mắt nhưng tuyệt đối dư sức lấy mạng người. Diệp Từ đã dần có cảm giác đánh hết sức mình nhưng trông Lưu Niên vẫn ung dung thoải mái như lúc mới bắt đầu.

Không bao lâu sau hệ thống thông báo hết giờ và phán quyết hai người hòa nhau.

Cả hai lập tức từ trạng thái chiến đấu trở về bình thường, tuy cột máu của hai người không chênh lệch nhiều lắm nhưng bản thân Diệp Từ biết rõ kỹ thuật của cô kém Lưu Niên không chỉ một chút. Trên người cô có không ít trang bị đi kèm kỹ năng ẩn, cộng thêm những kỹ năng cô học được từ trước đến giờ, hầu như tất cả đều được cô sử dụng hết, ấy vậy mà Lưu Niên lại có thể dùng những kỹ năng đặc biệt của mình để dàng khắc khế cô, không để cô chiếm được một chút ưu thế nào. Nếu thời gian mặc định của quyết đấu là 8 phút chứ không phải 6 phút thì kết quả hiện giờ chắc chắn không thể là hòa

nhau thế này.

Và người thua, nhất định là cô.

"Cám ơn đã chỉ giáo." Lúc này Luru Niên đã đeo cung lên vai, hần bước đến trước mặt Diệp Từ chủ động đưa tay ra chào.

Diệp Từ nhếch môi, lạnh lùng đưa tay bắt lấy tay hần, bình thản nói: "Tôi nhất định sẽ vượt qua anh."

"Vấn đề này xem chừng không có khả năng lắm." Luru Niên khẽ đáp, đôi mày hơi cong lên, bàn tay đang nắm tay Diệp Từ hơi siết chặt một chút, sau đó buông ra xoay người rời khỏi.

Diệp Từ hít một hơi thật sâu rồi cũng xoay người bước đi. Hai người đều đi về phía đội ngũ của mình cứ như đây chỉ là một trận quyết đấu bình thường, mà thực tế thì, nó thật sự đúng là một trận quyết đấu bình thường thôi.

"Luru Niên, thực lực của cô ta thế nào?" Áp Sa Long thấy Luru Niên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, cười khà khà hỏi: "Nghe đồn cô nàng là thợ săn đứng đầu đại lục phía Đông đấy."

"Thực lực không tệ." Luru Niên đánh giá vô cùng khách quan: "Nhưng vẫn còn non tay, có điều..." nói đến đây bỗng nhiên lại dừng một chút.

"Có điều cái gì?"

Trong đầu Luru Niên chợt hiện lên hình ảnh quyết đấu với Diệp Từ ban nãy, suy nghĩ một lúc lắc đầu nói: "Không có gì." Khi nói câu này, hần lại quay đầu nhìn về phía đội ngũ Thiên Thiên Hường Thượng thì thấy Diệp Từ đã về đến đội ngũ của mình.

Nếu hần không nhìn lầm thì cô gái kia tuyệt đối có đủ tiềm chất trở thành một thợ săn đỉnh cấp, xem ra đối thủ của hần vẫn còn không ít.

"Wow hội trưởng, trận đấu tuyệt cú mèo, đảm bảo sẽ được mấy thợ săn đem đi nghiên cứu cho xem."

Các hội viên Thiên Thiên Hường Thượng ầm ĩ nhốn nháo chen nhau mà nói, tuy lần này cô với Luru Niên đấu ngang tay nhưng không ai cảm thấy buồn rầu vì kết quả này cả. Giải nhất event Vũ Long lần này đã đưa hồn của các hội viên Thiên Thiên Hường Thượng lên tận mây xanh chưa thấy quay trở về nữa.

Diệp Từ thấy mọi người đang vui vẻ không nỡ làm họ mất hứng, phẩy tay nói: "Chỉ là quyết đấu bình thường thôi mà, có gì đâu mà nghiên cứu."

Bạch Mạch thấy vẻ mặt Diệp Từ không được tự nhiên bèn bước đến hỏi nhỏ: "Sao vậy? Kết quả hòa làm em không vui à?"

Diệp Từ mím môi không biết nên nói thế nào với Bạch Mạch chuyện khoảng cách giữa trình độ của Luru Niên và cô nếu tính thì chắc phải tính bằng kilomet quá. Từ ngày trùng sinh đến nay lúc nào cô cũng liều mạng cố gắng, vậy mà đối lấy kết quả vẫn là thua kém không bằng người, chuyện này thực lòng khó tránh khỏi khiến cô cảm thấy có chút chán nản. Bạch Mạch thấy cô em gái của mình không muốn trả lời, vỗ vai an ủi: "Chỉ là một trận quyết đấu, em đừng suy nghĩ nhiều nữa, bọn họ ở đại lục phía Tây, sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội từ từ tìm hiểu."

Phải rồi, bọn họ là túc địch, là đối thủ trời sinh, chắc chắn vẫn còn nhiều dịp tái chiến.

Nghĩ thế, Diệp Từ nhanh chóng xóc lại tinh thần, lúc này mọi chuyện vẫn còn quá sớm để xác định, cơ hội làm sao lại không còn được.

Diệp Từ một lần nữa hạ quyết tâm lần sau gặp lại người kia tuyệt đối sẽ không lập lại trận thua như thế này.

Thật không biết có tình hay trùng hợp mà nghi thức mở màn lễ trao giải vốn phải bắt đầu từ nãy giờ rồi mà lại kéo dài đến tận khi trận quyết đấu giữa Diệp Từ và Luru Niên kết thúc mới được cử hành. Giữa lúc tâm trạng Diệp Từ đang căng lúc càng khó chịu, giọng của Vọng Giang Nam bắt ngờ vang lên: "Quả thật là một màn quyết đấu hấp dẫn và gay cấn, cộng với lần event này của chúng ta lại càng giống như hoa trên gấm, tuyệt càng thêm tuyệt, bây giờ, xin mời ba đội trưởng của ba đội giành được ba thứ hạng đầu của nhóm hạng nhẹ lên đài nhận thưởng."

Tuy rằng trận quyết đấu ban nãy đã đầy bầu không khí trên khán đài nóng đến cực điểm, thậm chí một người vốn áo gấm đi đêm, không thích phô trương như Luru Niên cũng vì thế mà để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng vô số người, nhưng dù sao hiện giờ vẫn còn đang trong khuôn khổ event Vũ Long Đại Tái, là hoạt động chào mừng năm mới của game Vận Mệnh, quyết đấu hấp dẫn thật nhưng chuyện đấu vẫn còn đó, cái mọi người quan tâm nhất vẫn là phần thưởng.

Event đến thời điểm này về cơ bản đã có thể nói là kết thúc, phần còn lại chỉ là nhạc đệm nho nhỏ kết lại lần hoạt động hoành tráng này mà thôi.

Các đội trưởng lần lượt nhận giải thưởng, sau khi nhận xong đều được MC hỏi xem có muốn phát biểu cảm nghĩ gì không? Mọi người đa số đều đáp cho có lệ kiểu như cảm ơn anh A chị B chú C cô F, mãi mới đến lượt của Bạch Mạch, anh chàng hăng giọng, tươi cười nhìn nữ MC xinh đẹp, thăm thẳm: "Nói gì cũng được sao?"

Nữ MC gật đầu đáp: "Đương nhiên rồi, đây là phát biểu cảm nghĩ nên nói gì cũng được.", nữ MC xinh đẹp thấy vẻ mặt căng thẳng của Bạch Mạch bèn liếc nhìn Vọng Giang Nam như muốn hỏi ý kiến, kể đó nói tiếp: "Nếu anh muốn tỏ tình hoặc đại loại thế thì đây tuyệt đối là một cơ hội tốt..."

Cô nàng còn chưa nói xong thì micro trên tay đã bị Bạch Mạch nắm lấy, anh chàng hăng giọng nói to: "Công hội Thiên Thiên Hường Thượng của đại lục phía Đông tuyển hội viên số lượng lớn, không có yêu cầu đặc biệt, chỉ cần nhân phẩm tốt là được. Ai có hứng thú vui lòng liên hệ trực tiếp Mạch Thủy

Thâm, Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ, Mưa Đứng Lúc... Mục tiêu của chúng ta là..."

Nữ MC xinh đẹp ngẩn người, Vọng Giang Nam ngẩn người, hầu hết các khán giả bên dưới cũng đồng loạt ngẩn người.

Mà về mặt của Bạch Mạch rõ ràng là mong chờ các hội viên của Thiên Thiên Hưởng Thượng ở bên dưới hét to khẩu hiệu gì đấy, có điều do hội viên quá ít, tiếng hô lại nhỏ nên không có chút tác dụng phối hợp gì, nhưng không ngờ các người chơi đứng cạnh nghe thấy lại cùng nhau hô hào theo: "Không nhận sâu mọt."

Lúc này không riêng nữ MC xinh đẹp bị dọa giật mình mà cả Vọng Giang Nam lẫn những người còn lại trên đài trao giải và đương sự Bạch Mạch cũng sững sờ dờ cả người.

Tiếng hô "không nhận sâu mọt" của những người bên dưới đồng thanh đến nỗi làm người mặt dày như tường thành đang cầm micro kia cũng phải xấu hổ gãi đầu. Trước khi trả micro về cho nữ MC, anh chàng vẫn nuôi tiếc nói thêm một câu: "Tuyển tất cả các chức nghiệp, ai có hứng thú thì liên hệ chúng tôi." Sau đó mới hài lòng trả micro về tay nữ MC xinh đẹp, kể đó cực kỳ bình tĩnh bước xuống khán đài như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Từ ngồi trên khán đài che kín mặt suốt ngất. Cô không thể tin nổi một người có chỉ số IQ đến 140 như Bạch Mạch lại có thể làm một chuyện ngớ ngẩn như thế...

Có điều tuy xấu hổ thì có xấu hổ nhưng phải công nhận là khi nhóm người bọn họ được đưa trở về thành Quan Quân, kênh tin nhắn của cả ba người Mạch Thủy Thâm, Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ và Mưa Đứng Lúc được nêu tên ban này gần như đồng loạt bị dội bom, với tình hình này thì mấy ngày sắp tới bọn họ lại tiếp tục bận rộn sứt đầu mẻ trán rồi.

Đoàn người lũ lượt kéo nhau trở về thành Hồng Hồ, Bạch Mạch thì lại đến thẳng văn phòng quản lý công hội tìm NPC nâng cấp trụ sở công hội của mình lên cấp năm, quả nhiên ưu đãi giữa bậc một và bậc năm chênh lệch không chỉ là những con số.

Này nhé, về mặt diện tích hiển nhiên là rộng hơn rồi, ngoài ra còn có thêm rất nhiều khu vực riêng biệt, ví dụ như khu vực sinh hoạt dành cho những game thủ chuyên luyện kỹ năng sống, nếu ở trong này rèn luyện còn được tăng thêm 20% độ thuần thục và 10% xác suất tạo thành vật phẩm cao cấp nữa. Chẳng trách mấy công hội lớn ai cũng đổ xô vào tham gia event này, ưu đãi nhiều như thế lại còn miễn phí biết kiếm ở đâu ra? Chỉ riêng mỗi khu sinh hoạt đã dư sức thu hút không ít người chơi luyện kỹ năng sống, điều này có tầm ảnh hưởng không nhỏ trong chiến lược phát triển công hội.

Trừ phần phúc lợi vừa nói bên trên, các khu vực khác nơi nào cũng được tăng thêm ưu đãi. Ví dụ phòng ăn, lúc nào cũng có sẵn thức ăn tăng 2000 điểm máu và 2000 điểm ma pháp, thời gian chuẩn bị 3 tiếng. Kho hàng của công hội cũng được nâng cấp mạnh kèm cả vòng bảo hộ, đừng quên trong game vận mệnh sau này sẽ thường xuyên nảy sinh chuyện chiến đấu giữa các công hội, công hội nào chẳng may thua trận thì kho hàng là mục tiêu cướp bóc đầu tiên của kẻ địch, nếu không được củng cố thì thực dễ dàng bị người ta cướp sạch, thế nên tác dụng của vòng bảo hộ kho hàng công hội cấp năm chính là giữ tỷ lệ bị cướp sạch ở con số 5%, so với các trụ sở khác thật giống như được trang bị thêm một lớp kính chống đạn vậy.

Điểm ưu đãi cuối cùng phải kể đến là buff tại phòng quản lý công hội, công hội có cấp bậc khác nhau thì mức độ buff cũng có sự chênh lệch nhất định, cụ thể thì buff của công hội cấp năm là tăng 20% điểm kinh nghiệm khi đánh quái và 5% điểm phong ngự. Thực sự mà nói thì chỉ riêng cái buff này thôi đã đủ khiến người chơi bên ngoài giành giật nhau mà chen chân vào Thiên Thiên Hưởng Thượng.

Sau event Vũ Long Đại Tái, trừ cấp bậc công hội tăng lên, các hội viên tham gia event đều được tặng danh hiệu "Long Đằng Thịnh Thế", danh hiệu này không kèm theo bất cứ buff nào, chỉ có duy nhất một tác dụng đó là 'Hồi Sinh', mỗi ngày dùng được một lần, thời gian chờ 24 tiếng.

Danh hiệu này đối với những người chơi luyện kỹ năng sống thì chẳng có tích sự gì ngoài chuyện đeo thêm cho oai cho đẹp, nhưng với đông đảo game thủ hệ chiến đấu thì quả thật là có tác dụng cực kỳ lớn. Hiện giờ có rất ít mục sư học được kỹ năng Hồi Sinh, đừng nói chi là kỹ tăng tự hồi sinh thế này, tuyệt đối là vật nghịch thiên, đặc biệt nhất là sử dụng lúc khai hoang phó bản, cả đội ai cũng đeo huy hiệu này thì sức chiến đấu khủng bố đến mức nào chứ hả?

Thế nên các hội viên Thiên Thiên Hưởng Thượng vừa nhận được huy hiệu lập tức nôn nóng muốn đi khai hoang Phế Tích Rét Lạnh dạng đoàn đội bậc cao, dù sau hiện giờ đã có rất nhiều công hội đánh qua được boss thứ nhất rồi. Diệp Từ và Bạch Mạch bàn tính một chút, cuối cùng quyết định sau khi giải quyết chuyện công hội, đợi ổn định một chút sẽ tiến quân xử lý phó bản khó nhằn kia.

Các hội viên nghe được tin này ai nấy cũng đều vui mừng phấn khởi.

Dù thế nào thì mọi chuyện đến đây đối với công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng mà nói có thể xem là kỳ event mừng năm mới đã khép lại một cách thành công rực rỡ, lúc này thông báo của hệ thống cũng vang lên bên tai mọi người, bảo mọi người nhanh chóng tìm nơi an toàn logout vì hệ thống sắp chuẩn bị có đợt bảo kỳ cập nhật mới trong mười hai tiếng, tất cả các hội viên lập tức cho nhân vật của mình trở về trụ sở của công hội, sau đó nhao nhao chúc mừng năm mới rồi cũng lần lượt logout.

Trò chơi nhanh chóng trở về trạng thái yên tĩnh.

Tối hôm giao thừa, Diệp Từ, Bạch Mạch, Diệp Nam Thiên, Tà Tiểu Lan, bốn người một nhà, mỗi người ngồi một góc ở bàn mặt chực bắt đầu công cuộc sát phạt lẫn nhau. Cả nhà trong quá trình chơi bài cũng không quên bàn đến chuyện game Vận Mệnh, đây cũng là lý do không lâu sau bàn mặt chực phải dời vào góc nhà và cuộc chơi bị tạm dừng vì hai đương sự Tà Tiểu Lan, Diệp Nam Thiên lại một lần nữa bắt đầu màn tranh cãi xem nên luyện kỹ năng sống gì.

Giao thừa đến, bầu trời sáng rực từng màn pháo bông chói lọi.

Diệp Từ đứng ở ban công ngẩng đầu nhìn khung cảnh tráng lệ bên trên, cô hít một hơi thật sâu, ngửi được mùi pháo thoang thoảng trong không khí, kể đó nghe thấy Bạch Mạch vừa cười vừa nói: "Hì hì, em gái thân yêu, năm mới vui về."

Diệp Từ quay đầu nhìn Bạch Mạch, cô cũng mỉm cười đáp: "Anh họ, năm mới vui về."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương Ngại Của Thợ Săn

Đất bằng nổi sóng, bão táp bất ngờ.

Vốn cứ nghĩ tết âm lịch năm nay sẽ là một cái tết bình thường như mọi năm, thế mà lại bất ngờ nảy sinh biến cố.

Sáng mừng hai, hệ thống game Vận Mệnh vừa bảo trì xong, Diệp Từ và Bạch Mạch còn chưa kịp vào game thì bất ngờ nhận được điện thoại.

Cuộc gọi này đến từ bạn học cũ của Tả Tiểu Lan và Diệp Nam Thiên, Diệp Từ không rõ người ở đầu dây bên kia nói những gì, cô chỉ thấy mẹ mình vừa nghe mấy không bao lâu đã khóc không ngừng. Trong ấn tượng của Diệp Từ, mẹ cô là một phụ nữ rất kiên cường, dù xảy ra chuyện gì cũng vui vẻ lạc quan đón nhận, thậm chí lúc xem phim Hàn Quốc đến đoạn tình cảm suốt mướt, mí mắt cũng chỉ hơi ướt một chút, có khi còn vừa sụt sùi vừa quay sang nói với ba của cô: "Này giá cả lại tăng rồi, bánh bao dưới lầu mỗi loại đều tăng một đồng."

Vì thế cho nên lúc này nhìn thấy mẹ cô khóc dữ dội như vậy, cả Diệp Từ lẫn Bạch Mạch đều cuống cuống cả lên. Cả hai vội vàng chạy đến hỏi han đủ điều, nhưng từ đầu đến cuối Tả Tiểu Lan chỉ khóc mà không đáp, cuối cùng Diệp Nam Thiên đứng cạnh thở dài một hơi nói rõ sự tình cho hai người.

Thời đi học Tả Tiểu Lan học không được giỏi lắm nên thường xuyên bị các giáo viên quở trách, nhưng thầy chủ nhiệm của bà lại hoàn toàn khác, chẳng những không trách mắng mà đôi lúc còn thiên vị bà nữa. Thời điểm đây gia cảnh nhà bà không được khá giả, quê quán ở tận vùng núi nghèo khó xa xôi, mùa đông đến nào có quần áo ấm mà mặc, chiếc quần dài còn đầy vết vá, thầy chủ nhiệm thấy vậy đã mua tặng bà một bộ quần áo mới.

Cuối cùng nhờ ơn giúp đỡ này mà Tả Tiểu Lan mới có thể thuận lợi tốt nghiệp, có thể nói thầy Đàm chủ nhiệm của bà ngày ấy chẳng khác gì ân nhân cứu mạng bà là bao, cho nên hàng năm dù bận rộn hay vất vả thế nào bà cũng phải đi thăm hỏi người thầy cũ năm xưa. Thật ra thì thầy Đàm đối xử với học sinh nào cũng tốt như vậy, đó là lý do vì sao cứ nhắc đến thầy là người nào cũng nói với giọng kính trọng.

Cuối năm gần tết, cả nhà thầy Đàm đặt vé du lịch châu Âu mười ngày, ai ngờ lại xảy ra chuyện, máy bay rơi không một ai sống sót, chỉ còn lại duy nhất cháu nội của thầy vì bị bệnh nên phải ở lại nhà.

Lớp trưởng lớp Tả Tiểu Lan vừa nhận được tin lập tức thông báo cho từng bạn học, vì nhà Tả Tiểu Lan gần với nhà thầy Đàm nhất nên được thông báo đầu tiên, đó là nguyên do Tả Tiểu Lan vừa nghe máy đã khóc đến tận bây giờ.

Tả Tiểu Lan lo lắng đứng ngồi không yên, quyết định dọn dẹp đồ đạc đi đến thành phố A ngay hôm nay, lúc này không ai trong nhà ngăn cản bà nữa, Diệp Nam Thiên cũng đứng dậy thu dọn chút đồ, Diệp Từ cũng định đi thì bị Bạch Mạch cản lại.

"Đề anh đi, em ở nhà giữ nhà đi."

"Em đi, anh giữ nhà đi." Diệp Từ lắc đầu đáp.

"Dẹp đi, giờ đang tết nhất ngoài đường đầy người, em con gái đi đâu mà đi, đến nơi lại phiền di dưỡng chăm sóc em nữa, đi theo chỉ thêm phiền. Đề anh đi với di dưỡng, cái gì không được chứ sức khỏe vẫn có chỗ dùng được." Bạch Mạch vỗ vai Diệp Từ nói tiếp: "Hơn nữa giờ đầu năm đầu tháng quán xá đóng cửa nghỉ hết rồi, em đề anh ở nhà rồi anh biết ăn gì đây?"

Diệp Từ đang định cãi lại thì Diệp Nam Thiên nói chen vào: "Tiểu Từ, con nghe lời Bạch Mạch đi, ngoan ngoãn ở nhà giữ nhà cho tốt."

Nếu cha mẹ cũng đã lên tiếng, dù Diệp Từ có lo lắng cũng chỉ có thể im lặng vâng lời.

Ba người gom một ít đồ đạc rồi lập tức đến thẳng nhà ga.

Thật may thành phố A chỉ cách đây một đoạn ngắn nên vé xe lửa không khó mua lắm, gần như vừa đến là có xe đi ngay. Tiễn ba người lên xe xong xuôi, Diệp Từ về đến nhà cũng đã 2 giờ chiều, cô sụt ruột lo lắng bản thân, mãi đến lúc Bạch Mạch gọi điện báo cả ba đã đến nơi bình an thì cô mới hơi yên tâm, kể đó nấu tạm chút đồ ăn rồi đăng nhập vào game.

Lần cập nhật này hệ thống game được nâng cấp không nhỏ.

Phản tuyến chiến giữa các bang hội đã được đưa vào sử dụng, thậm chí còn có cả hệ thống thù địch nữa. Những thứ này đã chứng tỏ hai chuyện: thứ nhất, nhà phát hành game Vận Mệnh không sợ người chơi đánh nhau; thứ hai, họ còn khuyến khích mọi người đánh theo nhóm đông nữa.

Dĩ nhiên ngoài hai mục cập nhật này, phần lớn người chơi đều tập trung chú ý vào sự thay đổi tại các thành phố lớn. Gần như ở các thành phố vốn ít người để mắt đến đều đồng loạt xuất hiện một cái ngân hàng to đùng và một số NPC đặc biệt. Lấy ví dụ như thành Hồng Hồ, quả nhiên không ngoài dự đoán của Diệp Từ, cái hồ nước với bảy trẻ con nó đã biến mất, thay vào đó là một tòa nhà mái vòm cao chót vót, đến lúc này, lương người lui đến thành Hồng Hồ lập tức tăng mạnh, mua bán cũng náo nhiệt hẳn lên.

Trước đây ở đại lục phía Đông chỉ có một cái ngân hàng đổi tiền duy nhất nằm tại thành Quan Quân, các người chơi muốn đổi tiền phải di chuyển lảo nháo nhiều bước, vừa tốn thời gian, vừa tốn chi phí không nhỏ, hiện giờ thì tốt rồi, các thành phố lớn đều có ngân hàng, người chơi không còn phải lặn lội xa xôi đến thành Quan Quân nữa.

Số người chơi đến thành Hồng Hồ càng lúc càng tăng, dù sao ở vùng lân cận cũng không thiếu pho bản và khoáng sản. Một số người chơi và công hội nhìn xa trông rộng thấy được lợi ích ở đây đều nhanh chóng chuyển thành phố mặc định của mình về thành Hồng Hồ này, có thể nói từ giờ phút này, tình trạng khi ho cò gáy sẽ không bao giờ xuất hiện tại đây nữa.

Diệp Từ bước vào thành Hồng Hồ, thấy cả dãy phố mặt tiền xung quanh ngân hàng mới được xây dựng của mình, lòng vui mừng khôn viết. Thật lòng Diệp Từ đến tận thời điểm này mới thực sự tin tưởng rằng trùng sinh mang đến nhiều lợi ích thực tế đến vậy.

Hôm nay kênh công hội nhộn nhịp hơn bình thường khá nhiều, phần lớn cũng do hôm qua Bạch Mạch quảng cáo om sòm lúc nhận giải nên số hội viên càng lúc càng đông, hai quản lý nhân sự là Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ và Mưa Đứng Lúc bận rộn suốt từ hôm qua đến giờ vẫn chưa làm xong hết việc, thậm chí chút thời gian tán gẫu cũng không có. Diệp Từ báo cho hai người họ chuyện Bạch Mạch mấy ngày tới không thể online được, đồng thời cũng cảm thấy áy náy vì để hai người bận bịu công việc như vậy.

Cả hai nghe thấy thế bật cười ha hả đáp: "Công Từ, cậu nói gì thế, bọn mình với cậu cũng có khác gì đâu, chỉ mong sau này Thiên Thiên Hường Thượng sẽ phát triển ngày càng lớn mạnh mà thôi."

Diệp Từ nghe họ vui vẻ trả lời như vậy lòng lại càng xấu hổ vì mình chẳng giúp được gì, thế là cô bèn tìm hai người Khuynh Mặc Ngôn và Di Lộc dặn dò họ chỉnh đốn đội ngũ, tiếp tục rèn luyện phối hợp để 5 ngày sau bắt đầu khai hoang Phế Tích Rét Lạnh dạng mở rộng.

Hai vị chỉ huy vừa nhận được tin lập tức thông báo cho các hội viên trong đội chuẩn bị vào Phế Tích Rét Lạnh rèn luyện. Hai người họ thực sự có tài chỉ huy lại còn chịu khó học hỏi, trong một thời gian ngắn đã có thể huấn luyện đội ngũ của Thiên Thiên Hường Thượng từ dạng không chính quy trở thành dạng có kỷ luật và bài bản, không những thế bọn họ còn tự dẫn đội đánh qua được phó bản Phế Tích Rét Lạnh cấp độ khó nữa, tin này Bạch Mạch mới nói cho cô biết tối hôm qua. Từ lúc ấy, Diệp Từ không khỏi thay đổi cách nhìn với hai người họ, quả thực là có chút bản lĩnh.

Tuy vậy, với một hội trưởng trên danh nghĩa như cô, Diệp Từ cảm thấy những việc mình có thể xử lý được đại khái chỉ bấy nhiêu thôi.

Hiện giờ cấp bậc của cô là 29, đối với nghề thợ săn, cấp bậc này có thể xem là một chương ngại thẳng cấp. Thứ nhất là điểm thiên phú tạm thời bị hạn chế, thợ săn từ cấp 29 đến 35 không thể học thêm được kỹ năng hữu dụng nào, có điều vấn đề này đối với Diệp Từ lại chẳng có ảnh hưởng nhiều lắm, dù sao lượng điểm thiên phú của cô nhiều hơn hẳn thợ săn bình thường, dư sức bù đắp.

Kể đến là hạn chế về mặt kỹ năng, hiện giờ các sách kỹ năng của thợ săn trên thị trường đều không phải loại tốt. Thật ra không riêng gì thợ săn mà những chức nghiệp khác cũng vậy, có điều với thợ săn thì đặc biệt nghiêm trọng mà thôi, bây giờ dù có tiền cũng khó mà mua được sách kỹ năng ưng ý. Thật may cấp bậc của Diệp Từ luôn hơn cấp bậc thợ săn phổ biến nên cô có thể đi trước một bước thu gom những kỹ năng mình cần, dù vậy đến giờ có hai kỹ năng quan trọng cô vẫn chưa tìm được.

Một quyền là kỹ năng quản thể tên 'Loạn Xạ' [loạn trong rồi loạn, xạ: bắn (tên)], quyền còn lại là kỹ năng tấn công bất ngờ rất cần lúc mở màn đánh quái, tên 'Ngụy Trang'

Nếu bảo đến giờ hai quyền này vẫn chưa có người nào đánh quái nhặt được, có đánh chết Diệp Từ cũng không tin, trên đời này không thiếu người thông minh, sự quý giá của sách kỹ năng không chỉ người trùng sinh như Diệp Từ nhận ra, những người nào có quan tâm đều thấy rõ, cho nên nếu đánh rơi ra được hoặc tình cờ có được dĩ nhiên phải giấu đi, ai dại mà đem ra khoe cho nhiều người biết?

Cuối cùng là vấn đề súng vật. Đối với nghề thợ săn, sự thành công của họ có phần nửa là nhờ súng vật. Hệ thống súng vật của game Vận Mệnh không giống với những game khác, nếu ban đầu không chọn lựa súng vật cho tốt thì dù nuôi dưỡng thế nào cũng chỉ lãng phí thời gian tiền bạc mà thôi, cuối cùng chẳng đem lại lợi ích gì mà còn khiến người chơi tức đến hộc máu.

Cho nên những khu vực tập trung nhiều quái tinh anh lúc nào cũng có một đồng thợ săn túc trực, tất cả chỉ vì muốn bắt được một con súng vật tốt.

Lão Tam của Diệp Từ đúng là không tệ nhưng dù nói thế nào nó cũng chỉ là quái tinh anh bắt được ở phó bản cấp mười, dù trưởng thành có phát triển ra sao thì đến tầm cấp 30 cũng sẽ bắt đầu chịu không nổi, nhất là thời gian gần đây, Diệp Từ đã bắt đầu cảm thấy chất lượng kéo quái không còn ổn định nữa. Diệp Từ vốn định tìm NPC thuần dưỡng súng vật, bỏ chút tiền giúp nó tiến hóa thử xem sao, dù gì thuộc tính 'trí tuệ' của nó không phải muốn tìm là có được. Nhưng tiếc là cô tìm mãi tìm mãi vẫn không thấy NPC ấy đâu, xem ra chuyện này phải tạm gác lại rồi.

Vấn đề quan trọng nhất hiện nay là phải đi tìm bắt một con súng vật khác mạnh hơn nữa.

Thợ săn có rất nhiều lựa chọn khi tìm súng vật, chỉ cần là thú là có thể bắt được, có điều những loại như cừu, trâu, heo, thỏ... đều là dạng gia súc thuần dưỡng, chẳng ai bắt những loài này bao giờ, những loài như báo, gấu, chó sói, nhện nhện... nói chung thuộc loại thú rừng hoang dã mới được thợ săn ưa

chuộng sẵn bắt.

Diệp Từ ngẫm nghĩ một lát, với cấp bậc của cô hiện giờ, lựa chọn tốt nhất là đầm lầy Trường Đăng, bắt cả sáu bậc á tinh anh cấp 35, nhưng muốn đến được đầm lầy này phải vượt qua một ngôi thần miếu bỏ hoang, đó lại là chỗ ở của độc nhân Thực Nhân Ma, loại sinh vật này khá am hiểu về kỹ năng giả chết và nguy trang, Diệp Từ hiện giờ mới cấp 29, đi đến đó căn bản là tự tìm đường chết, con cá sâu đáy đành phải bỏ qua rồi. Suy đi tính lại, địa điểm phù hợp yêu cầu của cô chỉ còn mỗi rừng Phách Vương Long cấp 35 ở cánh rừng mưa nhiệt đới ẩm thấp hoặc Bạo Nộ Hùng Sư cấp 35 ở bình nguyên Du Nị.

Diệp Từ phân vân giữa hai nơi không biết nên chọn thế nào, cuối cùng quyết định đến rừng mưa nhiệt đới thử xem sao. Kết quả này cũng vì cô chợt nhớ ngày trước từng đọc được một bài viết trên diễn đàn nói rằng trong cánh rừng mưa nhiệt đới có một người sói, nếu may mắn gặp phải sẽ nhận được nhiệm vụ với phần thưởng không tệ. Tuy Diệp Từ biết cô xui xẻo như thế nào nhưng vẫn muốn đi thử vận may xem sao.

Sau khi chọn xong, Diệp Từ liền chuẩn bị lên đường, lúc đi dọc trên con hẻm nhỏ dẫn đến đường lớn đến cổng thành Tây, cô chợt nghe thấy hai người chơi đi lướt ngang mình thầm thì: "NPC đó bị thần kinh rồi, tự xưng gọi mình lại bảo giúp mình ấp trứng, mình đào đâu ra trứng cho bà ả, trong Vận Mệnh có cái đó sao?"

"Ừ ừ, có khi đám người phòng kế hoạch không có gì làm lại bày trò trên chọc rồi."

Ấp trứng?

Diệp Từ lập tức dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thợ Săn Anthony

Nếu cô nhớ không nhầm thì trong kho hàng của cô có một quả trứng kỳ quái. Hôm cô nhận được nó từ tay Vọng Giang Nam thật lòng vui mừng không thôi, chỉ tiếc là cô vẫn chưa tìm được cách ấp nở quả trứng này.

Lấy đồ đập nó, thì hệ thống nhắc nhở đây là bảo bối cần giữ gìn cẩn thận. Đi giám định thì bị NPC khịt mũi khinh khinh đáp bọn họ chỉ giải quyết vật chết, không dùng với sinh vật sống. Cứ thế liên tục mấy ngày chẳng tìm được cách thích hợp, cuối cùng quả trứng nghe đồn cực kỳ quý giá bị cho vào góc kho hàng phủ bụi như vậy đây.

Thế mà không ngờ, đi mòn giày sắt tìm không thấy, cuối cùng lại tìm được mà chẳng tốn chút công sức nào.

Diệp Từ không chút do dự lập tức chạy về kho hàng lấy quả trứng bóng loáng như quả banh bowling ra nhét vào túi đồ, rồi chạy đến chỗ NPC ấp trứng. Băng qua con hẻm nhỏ, cửa hàng ấp trứng nhanh chóng xuất hiện trước mặt Diệp Từ.

Cửa hàng này khá nhỏ, bên trong cũng không có gì đáng chú ý, nếu không phải bên ngoài cửa hiệu có treo tấm biển lung la lung lay như kiểu sắp rơi đến nơi kia, có khi Diệp Từ còn tưởng mình vào nhầm nơi rồi chứ. Cô cúi đầu bước vào trong, sau quầy hàng có một vong linh đầu tóc rối bời, người nọ đang khuấy một vạc chất lỏng màu xanh biếc chẳng rõ là gì, bên cạnh có một cái kệ đặt đầy chai thủy tinh theo phong cách cổ xưa, thứ trong bình đều là những dung dịch Diệp Từ không nhận biết được.

Người nọ cứ đi ra đi vào làm việc của mình giống như không có nhìn thấy Diệp Từ vậy, đôi tay bà ta không ngừng vung lên vẩy xuống ném đủ thứ đồ vào trong vạc chất lỏng, bộ dạng cực kỳ giống mấy bà phù thủy trong truyện cổ tích.

Thấy NPC vong linh kia bước qua mặt cô mấy lần, rốt cuộc Diệp Từ phải háng giọng thu hút sự chú ý của bà ta, kể đó nói rõ mục đích mình đến đây làm gì và lấy quả trứng ra đặt trước mặt NPC.

NPC nhận quả trứng, cười cười đáp: "Có đúng là trứng không đây?" Dứt lời cũng không quan tâm Diệp Từ phản ứng thế nào đã với tay lấy một cái kính lúp cẩn thận xem xét lớp vỏ trứng bên ngoài, bà ta xoay quả trứng mấy vòng, nhìn một lúc lâu, cuối cùng gật đầu vung tay ném quả trứng vào vạc chất lỏng đang sôi ùng ục trong góc phòng làm thứ nước màu xanh bên trong tóe ra không ít, thứ dung dịch kia vừa rơi xuống nền đất liền vang lên tiếng xèo xèo ghê rợn.

"Muốn ấp được quả trứng này phải cần một loại đá thủy tinh đặc biệt, nếu cô tìm được thì nhanh mang đến đây, nhiều thì trứng mau nở còn chậm thì kéo dài thêm thời, tùy cô lo liệu." NPC lạnh lùng nói.

Diệp Từ nhìn quả trứng của mình đang chìm trong vạc nước, lòng có chút lo lắng, tuy cô không quan tâm lắm đến thứ bên trong nhưng từ trước đến nay Diệp Từ không có thói quen đưa đồ cho NPC lãng phí như vậy. Cô bấm vào quả trứng xem lại thông tin của nó.

Quả trứng thần bí

Sở hữu: Công Tử U

Trạng thái: đang áp

Xem ra có lẽ không có vấn đề gì. Sau khi kiểm tra xong, Diệp Từ cũng không dừng lại ở đây lâu nữa, chân vừa bước khỏi cửa, cô liền ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, mùi trong cửa hàng kia thực sự rất là khó ngửi. Tiếp đó cô chuyển hướng đi về phía NPC chuyên chở, điểm đến: cánh rừng mưa nhiệt đới.

Rừng mưa nhiệt đới, chỉ cần nghe tên cũng đủ biết rõ đặc tính địa lý của vùng đất này. Nó hoàn toàn không giống với những cánh rừng bình thường, ngoài chuyện khí hậu oi bức ra còn thường xuyên đổ mưa nữa. Khi bước vào cánh rừng này nhất định phải chú ý đến một số loài sâu bọ côn trùng, những sinh vật đó tuy không có tên và khá nhỏ bé nhưng nếu bị cắn trúng mà lại không giải độc thì thuộc tính sẽ bị giảm xuống, máu cũng tuột liên tục. Cũng vì lý do này mà nơi đây chủ yếu chỉ có những người chơi kỹ thuật điều luyện hoặc da dày thịt béo cột máu nhiều, còn những người thuộc hệ pháp thuật thường thì chẳng ai muốn đến.

Phó bản rải rác quanh đây chủ yếu từ cấp 35-40, các loại quái thì trải dài từ 30-45 nhưng phân bố không đều, chủ yếu quái đều là thú vật, chỉ có một số ít sinh vật dạng người mà thôi. Sào huyết của Phách Vương Long nằm ở góc tây bắc bản đồ, bên trong đây có không ít Phách Vương Long bạc á tính anh, là lựa chọn không tệ cho dạng sủng vật của thợ săn.

Mục đích chính của chuyến đi lần này là nơi đây, nhưng trước khi tiến đến đó Diệp Từ phải đi sang cao nguyên Hammer đánh dấu vị trí chuyên chở đã, đỡ mất công mấy lần sau muốn đến đây lại lãng phí nhiều thời gian nữa.

Lại một lần nữa bắt đầu quá trình cẩn thận dò đường, một lúc sau Diệp Từ cũng đến được cao nguyên Hammer, ở đây có không ít nhiệm vụ nhưng đa số NPC đều từ chối giao cho Diệp Từ vì cấp bậc hiện giờ của cô quá thấp. Trong vận mệnh, dù chưa làm đến chuỗi nhiệm vụ này nhưng đủ điều kiện cấp bậc vẫn có thể nhận được, song vì yêu cầu đơn giản như vậy nên NPC được bổ sung thêm trí năng nhận biết cấp bậc người chơi, thông thường người chơi có cấp bậc thấp hơn 4 cấp so với cấp bậc chuẩn của nhiệm vụ thì sẽ không được chấp nhận. Nơi này phần lớn đều là nhiệm vụ cấp 34, so ra Diệp Từ vừa vận kém đúng một cấp nên tất cả các NPC đều từ chối cô.

Diệp Từ đánh dấu vị trí xong lại dạo bước một vòng quanh doanh trại, cô nhìn thấy rõ ràng không có NPC nào sẵn lòng giao nhiệm vụ cho cô, xem ra cô đã bị khinh thường rồi. Mà cũng chẳng sao, mục đích cô đến đây đâu phải để làm những nhiệm vụ này, ngay lúc cô xoay người chuẩn bị rời khỏi bỗng nhiên NPC tộc người thú vốn luôn cúi đầu nường thịt chột lên tiếng gọi cô lại: "Chào tinh linh, hiện giờ bạn có rảnh không?"

Xem ra là có nhiệm vụ, dù sao cũng đã đến đây, nếu đơn giản thì nhận luôn cũng không sao: "Có rảnh, không biết tôi có thể giúp được gì cho anh?" Diệp Từ trả lời theo cấu trúc dễ dàng lấy lòng NPC nhất.

"Ồ đây..." NPC thú nhân vừa lên tiếng lập tức bị Diệp Từ ngắt ngang, cô chọn lướt qua đoạn đối thoại đến thẳng phần giao nhiệm vụ, nội dung là: giúp NPC người thú giao miếng thịt hươu tươi đến chỗ thợ săn Anthony, vị trí là số 17, khu tị nạn, cạnh tòa tháp bằng đá.

À, một nhiệm vụ chạy việc.

Diệp Từ mở bản đồ rừng mưa nhiệt đới ra xem, lát sau đã tìm được vị trí số 17 khu tị nạn cạnh tòa tháp bằng đá, kẻ ra cũng thật tình cờ, nơi này khá gần với vị trí sào huyết Phách Vương Long, dù sao cũng tiện đường thôi thì cứ nhận chẳng mất chi.

Song nói một cách chính xác, để hoàn thành nhiệm vụ này đúng là có chút phiền phức.

Bởi vì vị trí cần đến nằm trên một đỉnh núi rất cao, còn tòa tháp bằng đá được nhắc đến có lẽ là cột mốc đánh dấu để lữ khách xác định phương hướng. Diệp Từ nhanh chóng tiến đến chân núi, ngẩng đầu nhìn lên, từ xa cô đã thấy được vị thợ săn tên Anthony, nhưng làm sao để lên đây?

Cô vẫn chưa học thuật leo núi, bình thường trèo lên cao cô đều sử dụng lợi thế giữ thăng bằng của mình, còn những nơi cao chót vót thế này thật lòng cô đành chịu thua. Cô đứng yên quan sát tình hình xung quanh, nhìn nhìn một hồi chợt phát hiện từ trên núi có rất nhiều dây leo thả xuống, cô vội vàng chạy đến nắm lấy một cái kéo thử, khá chắc chắn.

Thật may nơi này là rừng mưa nhiệt đới khắp nơi trải đầy dây leo, chứ nếu là vùng sa mạc hay mỏm núi đá thì Diệp Từ đành phải tiếp tục nghĩ cách rồi. Diệp Từ đưa tay nắm lấy một đầu dây leo bắt đầu trèo lên núi, vì cô chưa từng học thuật leo trèo nên quá trình này mất khá nhiều thời gian lại còn tốn nhiều công sức nữa.

Vất vả lắm cô mới trèo đến được vị trí số 17 khu tị nạn.

Cô ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cách đó không xa có một thợ săn loài người, mặt mũi phờ phạc, bên cạnh hắn có một đồng lửa trông như là cháy mãi không tắt vậy. Diệp Từ bước đến chào Anthony và trả nhiệm vụ, Anthony tặng cô mấy đồng bạc kèm vài lời khen ngợi.

"Bạn là thợ săn? Tộc tinh linh?" Anthony ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, hỏi.

"Đúng vậy."

Anthony gật đầu rồi thở dài một hơi.

"Sao vậy? Anh có việc cần giúp đỡ à?" Mấy biểu hiện như thở dài, mỉm cười hoặc muốn nói lại thôi đều là hành động NPC thường dùng mở màn cho quá trình dụ dỗ người chơi bán mạng cho mình, Diệp Từ hiển nhiên nhận ra từ lâu thế nên không chút ngần ngại lên tiếng hỏi.

"Ta là thợ săn ở doanh trại này..." Anthony bắt đầu kể về quá khứ đầy khó khăn của mình, hắn nói vài câu lại thờ dài một cái, đôi lúc còn gặm miếng thịt hươu vừa được nướng xong nữa, Diệp Từ nhìn bộ dạng vừa ăn vừa nói văng đầy nước miếng của hắn, không thấy có vẻ gì là khó khăn khổ sở cả.

Hóa ra người này vốn chẳng có tài cán gì, trong doanh trại lúc nào cũng bị người ta xem thường, đến hôm nọ vì uống chút rượu mà hưng phấn khoác lác um trời, bảo là hắn có thể săn rồng, cho nên liền lên đường đến sào huyệt Phách Vương Long đánh bọn chúng một trận, nào ngờ chẳng giết được con rồng nào mà còn làm mất vũ khí doanh trại cấp cho nữa. Sau khi kể hết mọi chuyện, hắn tiếp tục lên tiếng nhờ Diệp Từ giúp hắn tìm về vũ khí, sẵn tiện kèm theo một miếng thịt Phách Vương Long.

Phản thưởng nhiệm vụ nêu khá sơ sài, bảo là một món đồ gì đấy, có điều nhìn mãi chẳng biết nó có tác dụng gì, xem ra chỉ khi nào giao trả nhiệm vụ mới biết chính xác được.

Nhận xong nhiệm vụ, Diệp Từ bước về phía đầy dây leo, theo đường cũ xuống chân núi, kẻ đó cẩn thận dò đường tiến về phía sào huyệt Phách Vương Long. Cái sào huyệt này khá lớn, bên trong hang lấp ló mấy quả trứng rồng chưa nở, bên ngoài thì cả đám Phách Vương Long đi tới đi lui, bên cạnh hang rồng có cái gì đó lấp ló lấp lánh, có lẽ đây là món vũ khí mà Anthony đã đánh rơi.

Diệp Từ quan sát đám Phách Vương Long, bọn chúng chủ yếu đều là loại bậc á tinh anh cấp 35, tuy rất hung mãnh nhưng được cái ưa hoạt động đơn lẻ, Diệp Từ muốn tiêu diệt từng con chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không gặp vấn đề gì, nhưng cô lại không biết thời gian xuất hiện con mới là bao lâu.

Hiện giờ bên phía cô có trợ thủ là lão Tam, bản thân cô có không ít kỹ năng buff nữa nên có thể nói là vô cùng thuận lợi kéo được một con rồi khỏi sào huyệt tiến về phía mình. Nhờ ưu thế điểm thiên phú nhiều hơn người khác kèm trang bị cao cấp, không bao lâu sao cô đã có thể xử lý con quái một cách gọn gàng tron tru.

Vì con quái này cấp 35 nên lượng điểm kinh nghiệm mang đến có Diệp Từ khá lớn, giết một con cột điểm liền tăng lên 1,5%. Không bao lâu sau mười con Phách Vương Long đều bị diệt gọn biến thành điểm kinh nghiệm cho Diệp Từ, mà lúc này cô cũng đã nhặt được thịt Phách Vương Long cần cho nhiệm vụ của Anthony và cây vũ khí nằm ở cạnh cửa hang rồi. Cô đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chợt thấy bên trong hang có mấy cái trứng rồng, cô thầm nghĩ nếu mình trộm lấy vài quả không biết có áp ra sủng vật được không nhỉ?

Nghĩ thế cô liền thử hành động, vương tay thò vào chỗ mở trứng rồng. Có điều tay còn chưa chạm được thứ mình muốn, bên tai cô đã vang lên tiếng rồng đầy giận dữ nồng mùi nguy hiểm.

Diệp Từ lập tức ngã người ra đất sau một vòng, tiếp đó quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, không ngờ phía sau tầng tầng lớp lớp cây lá chằng chịt là một đôi mắt lạnh lùng ác độc đang nhìn chằm chằm vào cô...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Garrison Chột Mắt

Diệp Từ có cảm giác toàn bộ mấy chục nghìn lỗ chân lông trên người mình đều đồng loạt mở ra, lông tơ dựng đứng, mỗi tế bào đều như đang làm bầm nhắc nhở cô rằng có nguy hiểm, nguy hiểm đến rồi.

Rõ ràng lão Tam cũng cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập, nó chơi khủy chân sau xuống, chân trước duỗi thẳng, móng vênh lên, hai mắt trợn trừng, cổ họng phát ra từng tiếng gầm nhẹ, bộ dạng này cho thấy chỉ cần Diệp Từ ra lệnh một cái là nó sẽ xông lên tấn công ngay.

Đối phương vẫn không thấy động đậy, nó im lặng giấu mình phía sau tầng tầng lớp lớp cây lá chen nhau, chỉ để lộ một con mắt màu vàng nhìn chằm chằm Diệp Từ không thôi. Đúng vậy, chỉ có một con mắt thôi, phần mặt còn lại bị khuất nên cô không nhìn thấy được.

Con người màu vàng kia trông không nhỏ, ít nhất với khoảng cách giữa nó và Diệp Từ vậy mà cô vẫn nhìn thấy rõ ràng đồng tử màu lam bên trong con ngươi liên tục di chuyển lên xuống, tuy nhiên phải đợi nó hoàn toàn bước ra ngoài mới biết được thứ đồ chơi kia rốt cuộc to lớn bao nhiêu. Diệp Từ muốn xem chút thông tin về nó bèn sử dụng thuật dò xét nhằm biết chính xác tên tuổi cấp bậc của nó nhiều ít như thế nào.

Tuy nhiên vì đối phương ẩn nấp quá cẩn thận cho nên cô thử đi thử lại vẫn chưa chọn trúng nó được, cả hai cứ như thế giằng co một lúc lâu.

Mặc dù Diệp Từ là người trùng sinh, bình thường mạnh hơn người khác không biết bao nhiêu lần nhưng nói thế nào hiện giờ cấp bậc của cô chỉ mới 29. Game online không giống như tu chân, muốn mạnh mẽ phải kết hợp cả ba khía cạnh kỹ thuật, kỹ năng và trang bị, không thể nào có chuyện bỗng nhiên thay đổi, hoặc bất ngờ độ kiếp rồi bùm một cái mạnh đến mức biến thái không ai bằng.

Cũng bởi sự cứng nhắc này của game online mà người chơi cấp 29 dù có giỏi đến mức nào cũng chỉ là ở cấp bậc 29 mà thôi, bạn muốn nâng cấp lên 30 ư, xin lỗi chuyện này không thể nào làm được.

Trong hệ thống game Vận Mệnh, cấp bậc cảnh cáo là 20, nói cách khác, người chơi cấp 29 dù có sử dụng hết tất cả các điều kiện vốn có của bản thân kể cả buff cũng chỉ được khiêu chiến với quái cấp 49 là tối đa, từ cấp 50 trở lên thì chỉ còn nước bó tay, lúc đó đánh nhau chẳng những không thể đánh

chúng chết mà ngay cả bức tường phòng ngự cũng đừng mơ phá được.

Gặp tình huống này, đừng hi vọng giống như trong tiểu thuyết tu chân sẽ bất ngờ xảy ra những chuyện không hợp lẽ thường, con đường duy nhất chính là nhanh chóng chạy trốn, nếu không thì ngồi đấy mà đợi rót điểm kinh nghiệm và trang bị đi.

Hiện giờ Diệp Từ vẫn chưa chọn trúng nó được, lòng cô càng lúc càng căng thẳng, nếu không chọn trúng được nó ngoài vấn đề địa hình, chỉ có duy nhất một nguyên nhân đó là do đối phương quá lớn, cô không thể chọn hết được. Cô lập tức nhắm tính khoảng cách giữa mình và đối phương, nếu giờ cô và nó phải đánh một trận thì tình hình không khả quan chút nào, thế nên cô nhân lúc khoảng cách đôi bên còn khá xa, vội lùi về sau càng nhanh càng tốt, nháy mắt sau cô đã cách vị trí cũ hơn 20m.

Con người màu vàng kia rõ ràng hơi nheo lại một chút.

Game Vận Mệnh được mệnh danh là trò chơi có bối cảnh vừa chân thật vừa bao quát tất cả mọi vật thể tồn tại trong không gian, khâu thiết kế hoàn mỹ đến từng chi tiết nhỏ. Ví dụ như chủng loài động vật, bề ngoài bạn nhìn thấy bộ lông của chúng sáng bóng như vậy đấy nhưng khi sờ đến sẽ cảm nhận được độ mịn không hề giống nhau, thậm chí còn thay đổi theo hoàn cảnh xung quanh nữa.

Nếu Diệp Từ nhớ không lầm, đồng tử nheo lại thông thường đều là điềm báo trước cho con tức giận sắp ập đến hoặc khởi động cho màn tấn công bất ngờ.

Diệp Từ không dám cử động nữa, hiện giờ địch trong tối ta ngoài sáng, hành động lỗ mãng là một chuyện vô cùng ngu ngốc.

Một tiếng gầm nhẹ nhưng ai nghe thấy cũng phải phát rung vang lên phía sau tầng cây lá, kẻ đó táng lá hơi lay động, Diệp Từ đưa mắt nhìn qua khe hở dễ dàng nhìn rõ được đối phương.

Đó là một cái đầu thật lớn, lớp da đen nhánh gồ ghề như lớp đá nham nhạch, còn con mắt màu vàng kia lại nằm ở giữa, nó chỉ có duy nhất một mắt thôi, mà so với con mắt ghê rợn ấy, cái miệng của nó lại càng làm người ta ớn lạnh hơn, cái miệng đặc biệt lớn so với gương mặt, hàm răng nhọn hoắt trắng hếu, so với những con quái Diệp Từ mới giết ban nãy không khác biệt nhiều lắm, chỉ có kích thước là khác hẳn nhau thôi.

Đúng vậy, cái đầu ấy rõ ràng là Phách Vương Long, hơn nữa lại còn là một cái đầu Phách Vương Long khổng lồ nữa.

Phách Vương Long là loài gì? Nói theo kiểu như trong chương trình thể giới động vật thì đây là loài động vật ăn thịt vô cùng hung tàn, là thiên địch của tất cả các sinh vật thuộc loài khủng long [1]. Tuy đây là trong game, nó không thể tóm cổ một con khủng long rồi há miệng cạp một cái xong bày ra vẻ mặt mùi vị cũng không tệ, nhưng đối với Diệp Từ thì nó hoàn toàn dư sức một chiêu giết gọn.

Đối phương đã lộ diện, Diệp Từ hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng có thể dò xét thông tin, thành công, vậy là cấp bậc của con quái này so với Diệp Từ vẫn chưa vượt quá 20 cấp, Diệp Từ thả lỏng một chút, xem ra cô chỉ cần tìm được nơi phù hợp là có thể đánh ngã nó.

Có điều suy nghĩ này lập tức bị Diệp Từ đá bay đi sau khi bảng thông tin của nó hiện ra trước mặt cô, đồng thời cũng quyết định phải lập tức rời khỏi đây.

Garrison chột mắt

Chủng tộc: khủng long [2]

Cấp bậc: 48

Loại: sinh vật cấp sử thi

Kỹ năng: cắn, hủy diệt, va chạm, xé rách

Lượng máu: ???

[1] + [2]: cái này đúng với bản gốc của tác giả, mình không viết nhầm đâu, không hiểu sao thiên địch lại cùng là 1 loài...

Sinh vật cấp sử thi hoàn toàn không thể nào đánh đồng với sinh vật bình thường. Cấp bậc sử thi thông thường phải nhân lên 3 hoặc 4 lần mới ra con số thật sự, nói cách khác thực lực con Garrison chột mắt này nằm trong khoảng quái từ cấp 150-200. Đừng nói là một mình Diệp Từ, bây giờ dù có gọi hết tron người chơi ở đại lục phía Đông đến đây cũng đừng mơ đến chuyện đánh chết được nó.

Đối đầu với những sinh vật khủng bố cỡ này, muốn dùng sức hoặc làm theo chủ nghĩa anh hùng thì đúng thật là quá trời ngu.

Có điều Diệp Từ cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, cô nhớ ngày xưa đâu có tin nào bảo vùng này có quái cấp sử thi đâu? Mấy con quái cấp sử thi đa số chỉ xuất hiện ở đại lục trung tâm, nhưng hiện giờ nơi đó là vùng cấm địa, cấm bản không ai có thể ra vào được. Ở bốn đại lục khác thì Diệp Từ nhớ rõ ràng chỉ có tin tức xuất hiện của ba con mà thôi, hơn nữa còn là chuyện ở thời điểm đa số người chơi đều đã lên cấp 80 rồi.

Vậy mà tại sao hôm nay cô lại chạm mặt một con ở đây?

Vấn đề này tạm thời bị Diệp Từ gác lại để mai mốt nghiêng cứu sau, bởi vì vừa đọc xong thông tin của con Garrison chột mắt thì cô đã co chân bỏ chạy thực mạng rồi. Mà con quái cấp sử thi Garrison chột mắt thì lại đang điên cuồng đuổi sát theo cô, Diệp Từ thả lỏng Tam ra cản đường Garrison, tuy đây

chỉ là một việc uống công nhưng trong tình thế này, kéo dài được một giây thì cô lại tăng thêm một tia hi vọng sống sót.

Lão Tam đấu với Garrison còn thua cả chuyện lấy trứng chọi đá, Garrison chỉ mới cúi đầu hét dài một tiếng, lão Tam đã phun máu bay ngược ra sau rồi té ỵch xuống đất, thi thể cũng theo đó biến mất.

Người chơi đang trong trạng thái di chuyển thì không thể hồi sinh sủng vật, cho nên Diệp Từ không thể dùng lão Tam để cản đường Garrison nữa rồi, hiện giờ việc duy nhất cô có thể làm là cầm đầu mà chạy, kỹ năng, thuốc tăng tốc, sách tăng tốc, bất kể thứ gì có thể tăng tốc độ đều được cô mang ra sử dụng, bất chấp thứ ấy trị giá bao nhiêu.

Song, con Garrison ở phía sau vẫn tiếp tục đuổi theo không hề có dấu hiệu bỏ cuộc, Diệp Từ thấy nó sắp đuổi kịp mình, ngó sang bảng kỹ năng, kỹ năng xung phong đã hết thời gian chờ, cô lập tức sử dụng, cả người vèo một cái xuất hiện ở phía trước cách 20m, Garrison thấy con mồi đến miệng lại vọt mất, tức giận dừng lại.

Nó ngẩng đầu lên trời gào lên một tiếng, sau đó gợn cái chân sau bên phải nên nện xuống đất một cái thật mạnh. Kỹ năng cấp sử thi dễ dàng làm mặt đất nứt vỡ thành vô số mảnh vụn, khe nứt kéo dài ra bốn phương tám hướng trong phạm vi bán kính chừng 30m.

May mà Diệp Từ không đứng trong phạm vi ảnh hưởng nên không có thương tích gì, có điều vì chấn động mãnh liệt đó làm đất đã vỡ vụn bay tán loạn nên cô dù có khéo léo như thế nào cũng không có biện pháp tránh thoát tất cả, thế là bị một tảng đá đập vào người ngã ỵch xuống đất.

Quả không hổ danh là kỹ năng cấp sử thi, lực sát thương mạnh mẽ vô cùng, phạm vi ảnh hưởng cũng rộng khủng khiếp, thậm chí còn có lực ảnh hưởng của kỹ năng nữa, không có mặt nào không phải là chiêu thương hạng khắc chế kẻ địch.

Garrison thấy con mồi đã ngã xuống đất, lập tức chạy về phía Diệp Từ, mà Diệp Từ cũng đã nhanh chóng ngồi dậy đồng thời chôn xuống đất kỹ năng Cạm Bẫy Băng Hàn.

Ngã xuống đứng dậy cần 1,5 giây, chôn bẫy cần 5 giây, tổng cộng là 6,5 giây. Mà Garrison vừa sử dụng kỹ năng xong bị hạn chế cử động 2,5 giây, từ vị trí Garrison đang đứng đến chỗ Diệp Từ dựa theo tốc độ di chuyển của nó thì phải mất 4,5 giây, tổng cộng 7 giây.

Diệp Từ nhẩm tính một chút, những kỹ năng, thuốc nước hay sách hỗ trợ của cô đều đang trong thời gian chờ, cộng thêm cô vừa mới bị ngã, nếu bây giờ đứng dậy chạy tiếp thì cũng không trốn được bao xa, chỉ bằng liều một ván chôn Cạm Bẫy Băng Hàn gài bẫy nó còn hơn. Garrison và Diệp Từ chỉ chênh lệch 18 cấp, tuy đây là sự so sánh khập khiễng giữa cấp bậc thường và cấp bậc của sinh vật sử thi, nhưng vẫn còn may là không bị vướng phải quy tắc cảnh cáo của trò chơi. Kém 18 cấp thì xác suất thành công của kỹ năng Cạm Bẫy Băng Hàn là 5%.

Dù sao chạy là chết chắc, kỹ năng thất bại cũng chết luôn, kết quả không khác biệt thì có gì không nắm lấy cơ hội thử một phen? Nhờ cô may mắn đồng cứng được nó thì sao?

0.5 giây là một khoảng thời gian rất ngắn, chớp mắt một cái là qua, với 0.5 giây bạn có thể làm được chuyện gì? Có lẽ cái gì cũng chẳng làm được, thậm chí nhảy mũi một cái cũng mất hơn một giây rồi.

Nhưng chỉ với 0,5 giây ngắn ngủi đó, cũng là thời điểm Garrison sắp đến được chỗ Diệp Từ, cô vội vàng xoay người, xem bản thân như con cá nằm trên chảo lật sang một bên.

Cô còn chưa kịp xoay người lại thì bên cạnh đã xuất hiện một khối băng khổng lồ.

Trời đất quý thần ơi... Thành công rồi kìa.

Kỹ năng Cạm Bẫy Băng Hàn chỉ có tác dụng với kẻ địch, đối với người cùng phe thì không bị ảnh hưởng chút nào, và hành động xoay người của Diệp Từ thật ra không kéo giãn được bao nhiêu khoảng cách, bằng chứng là lúc này cô đang nằm sát bên cái đuôi đã bị đóng băng của Garrison.

Khối băng khổng lồ kia nhìn có chút quý dị, bởi vì bên dưới nó có một khoảng trống quái lạ, đó cũng là chỗ Diệp Từ nằm ban nãy.

Diệp Từ không chút do dự lập tức đứng dậy rồi co chân chạy trốn khỏi đây, tiếp tục hành động mà từ nãy đến giờ cô không ngừng ao ước, trong đầu cô cuối cùng cũng chọn được điểm đến: Khe Núi Rực Cháy.

Bên cạnh cánh rừng mưa nhiệt đới là một thung lũng sâu không thấy đáy. Nơi đó chắc hẳn là an toàn, ít nhất so với tình huống hiện giờ thì an toàn hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Khe Núi Rực Cháy

12 giây là một khoảng thời gian rất ngắn, Diệp Từ chạy chưa được bao xa thì khối băng bao phủ Garrison cũng hòa tan. Hiển nhiên việc làm vừa rồi của

Diệp Từ đã thực sự khiến nó tức giận, sau khi khỏi băng biến mất, Garrison chợt mất giận dữ ngẩng mặt lên trời rống một tiếng thật to, tiếng hét chấn động cả một vùng trời tạo thành một loạt sóng âm ầm ầm vỗ mạnh về phía Diệp Từ đang chạy thật mạnh phía trước, dĩ nhiên cô không có cách nào tránh được vùng ảnh hưởng của sóng âm, cột máu liên tục giảm xuống không ngừng.

"\$%#\$%# đúng là thứ biến thái." Diệp Từ tức giận vừa chửi ầm một trận vừa lấy thuốc tăng máu ra uống ừng ực kéo cột máu tăng trở lại, đồng thời đôi chân vẫn liên tục thoăn thoắt chạy về phía trước.

Vì con Garrison này quá to nên khi nó di chuyển, dù độ thẳng bằng của Diệp Từ có cao đến mức nào, cơ thể linh hoạt ra sao cũng chẳng mang đến được ích lợi gì cho Diệp Từ ngoài việc lãng phí thời gian. Cho nên từ lúc bắt đầu chạy trốn Diệp Từ chỉ luôn cúi thấp đầu điên cuồng chạy vào giữa cánh rừng, chẳng thiết tha gì chuyện chuyển từ nhánh cây này sang nhánh cây khác như mọi lần cô vẫn hay sử dụng.

Chạy trốn trong rừng có một ưu điểm là nơi này có rất nhiều cây cổ thụ, Diệp Từ luôn nhắm bọn chúng mà luồn lách xen qua tạo nên khá nhiều cản trở cho con Garrison đang đuổi rảo riết theo cô, tốc độ của nó lại một lần nữa bị giảm xuống.

Nhiệt độ trong không khí dường như càng lúc càng tăng.

Diệp Từ vừa hấp tấp chạy trốn vừa cảm giác được mồ hôi trên người túa ra liên tục, mồ hôi thấm ướt cả tóc, nhóp nhép da thịt làm cô cảm thấy vô cùng vô cùng không thoải mái. Cô đưa tay lau mồ hôi túa ra trên trán và cổ, kể đó lấy bình thuốc tăng tốc ra uống ừng ực, nếu cô không tính nhầm thì hiện giờ cô đã đến rất gần Khe Núi Rực Cháy rồi.

Những con quái bình thường chỉ cần bạn chạy ra khỏi một phạm vi nhất định thì nó sẽ tự động quay trở về, không bao giờ xảy ra tình huống đuổi theo 'nhiệt tình' như thế này. Người ta có địa bàn của người ta, rồi hơi đâu mà lo chuyện của nơi khác chứ? Có điều quái bậc sử thì lại không như thế, nó và quái trong phó bản đều có tập tính: không giết được kẻ thù sẽ không bao giờ bỏ cuộc, nhưng ít ra đám quái trong phó bản vẫn còn chút tính 'quái', chỉ cần bạn chạy thoát được phó bản thì sẽ an toàn, thế nhưng đám quái sử thì này thì biến thái hết mọi khía cạnh, chỉ cần bạn không chết hoặc vào phó bản thì nó sẽ không bao giờ bỏ qua cho bạn, và bạn cũng đừng nghĩ đến chuyện vứt bỏ được nó.

Con Garrison chợt mất bị mấy gốc cổ thụ làm vướng chân vướng tay tức giận nhảy bật lên. Hiển nhiên với cơ thể khổng lồ ấy làm sao nó có thể nhảy cao được nhưng máu chốt không nằm ở đây, vấn đề là khi nó rơi xuống, cái đuôi khổng lồ lại quét mạnh vào mấy gốc cổ thụ gần đấy đồng thời tạo nên một trận gió quét vù vù vô cùng đáng sợ, trận gió kia thổi ào ào đánh thẳng về phía Diệp Từ làm cổ cô đau rát không thôi, Diệp Từ đang chạy trốn chết phía trước bất ngờ bị gió đánh vào người kể đó lại nghe thấy tiếng cây đổ ầm ầm phía sau bèn quay đầu lại nhìn, trời ạ, mấy gốc cây xung quanh con Garrison bất kể lớn nhỏ đều bị cái đuôi của nó quét cho đổ hết xuống đất, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Diệp Từ thâm lưu lười, trong đầu cô dường như hiện lên hình ảnh mình bị cái đuôi đấy quét trúng, chắc chắn sẽ đau rồi chết tại chỗ luôn.

Hơi nóng không ngừng phả vào người cho Diệp Từ biết cô đã đến rất gần Khe Núi Rực Cháy, và con Garrison ở phía sau cũng bắt đầu tăng tốc rút ngắn khoảng cách với cô. Diệp Từ chạy thêm một lát, cây cối trước mặt dần dần thưa thớt, lát sau trước mặt cô xuất hiện một khoảng trống đen thui, hơi nóng từ bên dưới hừng hực bay lên, Diệp Từ hít một hơi thật sâu rồi thả người rơi vào khe nứt đấy.

Mọi chuyện nói thì chậm nhưng diễn ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, ngay lúc Diệp Từ nhảy xuống, con Garrison cũng bay đến chỗ cô vung tay đánh thẳng về phía Diệp Từ. Thật may là Diệp Từ tung người bật nhảy khá cao nên con Garrison chỉ có thể sượt chạm được gót chân của cô mà thôi, sau đó cô đã rơi xuống khe nứt bên dưới rồi. Diệp Từ thở phào một hơi nhẹ nhõm, thật may quá, nếu ban nãy chậm một chút để con Garrison đánh trúng thì giờ cô đi đời nhà ma rồi.

Có điều dù Diệp Từ đã tránh thoát được đòn tấn công của Garrison nhưng cô vẫn phải tuân thủ theo định luật vạn vật hấp dẫn của Newton, cơ thể nhỏ bé của cô dần dần bị cơ thể to lớn của Garrison bỏ xa, rơi xuống chậm hơn nó. Bên tai cô bị làn gió mang theo hơi nóng thổi đến đau nhức, cả làn da cũng rất bỏng lên rồi.

Đáy Khe Núi Rực Cháy là một vùng đất bị thiêu đến đen trùi và được bao phủ bởi màn khói bụi dày đặc, thậm chí còn có chỗ bị cháy đến đỏ hồng cả lên, cơ thể con Garrison vừa to vừa nặng dĩ nhiên rơi xuống trước Diệp Từ, lúc cơ thể nó chạm xuống nền đất lập tức tạo nên một trận khói bụi mịt mù.

Cũng ngay lúc này, Diệp Từ niệm Vũ Lạc Thuật, cả người liền trở nên nhẹ nhàng, tốc độ rơi xuống cũng chậm lại, cuối cùng đáp xuống đất như một chiếc lông chim nhẹ nhàng chạm xuống mặt nước vậy.

Theo những gì viết trong sách địa lý phổ biến ở thư viện thì cái khe này được tạo ra trong một trận chiến từ thời xa xưa, nơi này là hậu quả để lại từ một đòn tấn công bằng móng vuốt của Naga, vùng đất vốn phì nhiêu màu mỡ nháy mắt biến thành đất vực khô khốc quanh năm cháy rực không nơi nghỉ, người chơi nếu chẳng may rơi xuống đây thì mỗi bước di chuyển đều sẽ bị hơi nóng đốt cháy giảm máu không ngừng.

Nơi này thật sự rất nóng, Diệp Từ lau mồ hôi không biết bao nhiêu lần mà nó vẫn cứ liên tục túa ra, không lâu sau, sức khỏe của cô đã rơi vào trạng thái suy cạn, thông thường ở trạng thái này thì cơ thể sẽ không được linh hoạt cho lắm, cô vội vàng lấy nước ra uống, nhờ bổ sung chút nước này mà Diệp Từ nhanh chóng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau khi giải quyết xong vấn đề cá nhân, cô bắt đầu tìm kiếm thi thể của Garrison. Vừa rồi nháy mắt khi sắp rơi xuống, Diệp Từ từng tranh thủ thời cơ đá con Garrison một cước, một chiêu đấy có tạo nên thương tổn gì cho nó không thì cô không biết nhưng nếu may mắn giảm được chút máu của nó vậy thì giờ con Garrison có chết đi, trang bị rơi ra cũng sẽ nhất định thuộc về cô.

Tuy rằng xác suất thành công không lớn lắm nhưng hễ nghĩ đến trang bị từ người quái vật cấp sử thì thì Diệp Từ lại cười tít cả mắt.

Lát sau cô đã phát hiện ra con Garrison. Thật ra chỗ nó rơi xuống không cách Diệp Từ xa lắm, chẳng qua bị một tảng đá to che khuất nên Diệp Từ

không nhìn thấy ngay được thôi. Cô bò qua tảng đá, đưa mắt nhìn một cái, hi vọng về trang bị nhảy mất tan thành từng mảnh vụn...

Bởi vì con quái kia căn bản không bị ngã chết, cột máu bị giảm hết 90%, có điều tuy không chết nhưng lúc này nó không còn sức lực gì nữa, chỉ nằm một chỗ thờ hồn hèn, bụng của nó vì từng con thờ mạnh đẩy mà phình phình liên tục.

Có nên giết nó không? Ý nghĩa này vừa lóe lên trong đầu đã lập tức bị Diệp Từ đá bay đi, nó là quái bậc sử thi cho nên dù cột máu chỉ còn 10% cô cũng chưa chắc giết được, cho dù có giết được cũng phải mất ít nhất mấy tiếng đồng hồ. Nơi này bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh cháy nổ, điều kiện hoàn toàn không hợp với những trận chiến lâu dài, con quái kia bây giờ không có động tĩnh gì bởi vì chưa phát hiện ra cô, nếu không chỉ cần nó quét nhẹ cái đuôi thôi thì cũng đủ làm cô mất toi cái mạng này rồi.

Diệp Từ nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục chạy trốn giữ mạng quan trọng hơn. Tuy cô thêm trang bị của nó muốn chết đi được nhưng hiện giờ cả ba thứ thiên thời địa lợi nhân hòa cô đều chẳng chiếm được cái nào, nước thuốc cũng sắp hết rồi, muốn mãi nó chết có khi bị nó mãi chết cũng không chừng.

Trong đầu vừa quyết định, chân cô cũng xoay đi, có điều mới bước một bước đã hụt chân cả người lăn dài trên tảng đá, Diệp Từ giật mình vội vàng đưa tay định tìm điểm tựa giữ người mình lại nhưng không với được gì cả, và rồi cứ thế rơi xuống nơi chân sau của Garrison.

Nguy rồi, Diệp Từ lập tức nằm úp sấp xuống, để cả người áp sát xuống khối đá, kế đó sử dụng kỹ năng ẩn thân để cả người hòa nhập vào bối cảnh xung quanh, đồng thời cũng không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm tảng đá đang lao xuống phía chân sau của con Garrison, rồi đập mạnh vào chân nó.

Cô nhắm chặt hai mắt thầm hi vọng con Garrison không phát hiện ra mình, có điều cô kém nó 18 cấp, khả năng nó phát hiện ra cô là khá cao.

Song, mọi chuyện diễn ra hoàn toàn khác hẳn những gì Diệp Từ dự đoán trong đầu, tảng đá sau khi rơi trúng chân sau của con Garrison, nhúc nhích thêm mấy cái rồi dừng lại. O... chuyện này thật quái lạ, sinh vật cấp sử thi lẽ ra phải rất miễn cảm mới đúng chứ, bình thường gió thổi nhẹ một cái thôi nó đã phát cuồng nhào ra đánh chết kẻ địch rồi, giống như ban này Diệp Từ đụng độ nó vậy đó. Thế mà bây giờ động tĩnh lớn như thế mà nó chẳng có hành động gì, như thế không lạ sao được.

Diệp Từ rất muốn sử dụng kỹ năng nhìn trộm thông tin của nó nhưng nếu dùng thì kỹ năng ẩn thân trên người cô sẽ biến mất, như thế nhờ bị phát hiện thì sao?

Cô ngẫm nghĩ một lúc bèn len lén ngồi dậy chùn sang phía bên kia của tảng đá, mấy giây sau thấy không có động tĩnh gì mới chậm chậm phóng một kỹ năng nhìn thấu về phía Garrison, không lâu sau thuộc tính của Garrison hiện ra trước mặt cô.

Garrison chốt mắt

Chủng tộc: khủng long

Cấp bậc: 48

Loại: sinh vật cấp sử thi

Kỹ năng: cắn, hùy diệt, va chạm, xé rách

Trạng thái: đang bị phế bỏ

Lượng máu: ???

Quả thật không hổ danh là sinh vật cấp sử thi, cột máu bên ngoài hiển thị chỉ còn 10% vậy mà lượng máu vẫn hiện ba dấu chấm hỏi, Diệp Từ nhìn nhìn một lát, hai mắt bỗng híu chặt lại nhìn chăm chăm vào dòng chữ thu hút sự chú ý của cô nhất: đang bị phế bỏ.

Phế bỏ, nghĩa là không thể cử động? Cái này được này, Diệp Từ từng thử nghiệm tuyệt chiêu này trên người Du Du Phi Vân, hiệu quả tốt cực kỳ, thật không ngờ hôm nay nó lại xuất hiện một lần nữa trên người quái vật cấp sử thi.

Có điều vấn đề quan trọng không nằm ở đây.

Quan trọng là... chuyện bị phế bỏ đó còn nói lên một vấn đề...

Hiện giờ con Garrison đã không còn là con hổ mặc sức hành hạ người khác nữa mà đã biến thành con cừu non không có sức phản kháng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thu Phục Nhân Vật Cấp Sử Thi

Diệp Từ đứng lên.

Cô đứng thẳng người vững vàng trên tảng đá, bình tĩnh nhìn xuống con Garrison chợt mắt đang nằm im không nhúc nhích. Mà con Garrison chợt mắt lúc này tuy đã nằm gục một chỗ nhưng con mắt màu vàng kia vẫn luôn nhìn chăm chăm Diệp Từ một cách lạnh lùng. Diệp Từ lấy chiếc nỏ đeo ở sau lưng ra nhắm thẳng vào Garrison nhưng một lúc lâu cũng không bấm vào cái lẫy cò.

Con Garrison trước mặt cô tuy không còn sức chống cự nhưng lại không hề giống với những con quái bình thường, đôi mắt hai màu nhìn thẳng vào Diệp Từ ánh lên vẻ khi phách gan dạ. Biểu hiện ấy thậm chí còn khiến Diệp Từ thoáng cảm thấy dường như con quái đang nằm dưới đất kia không phải là một sinh vật trong game mà là một anh hùng từng chinh chiến nơi sa trường và hiện giờ đang ung dung bình thản đón chờ kết cục cuối cùng của mình - cái chết.

Cảm giác ấy nghe có vẻ quái đản nhưng thật lòng Diệp Từ đã thực sự nghĩ như thế tại khoảnh khắc này. Bản thân cô cũng có chút hoảng hốt trước ý nghĩ đó, thậm chí còn hoài nghi không biết mình có quá 'lạm game' mà sinh bệnh rồi không, làm sao cô lại tự huỷ hoại nhân tính hóa hình tượng con boss Garrison thế này.

Từ xưa đến nay, anh hùng cũng như mỹ nhân, đều không muốn để người đời nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc tuổi già. Và nếu muốn miêu tả một cách đơn giản cảm giác con Garrison mang đến cho Diệp Từ chính là tựa như một vị anh hùng tuổi xế chiều vậy.

Cuối cùng Diệp Từ quyết định đeo lại chiếc nỏ lên lưng, khẽ thở dài một hơi: "Trang bị từ sinh vật cấp sử thi quý hiếm nhưng không phải không có cách tìm được, còn sủng vật cấp sử thi thì lại khác..." Vì thế, cô nhảy xuống khỏi tảng đá, bước về phía Garrison và tung ra kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc.

Cô vừa chọn sử dụng kỹ năng liền điều khiển luồng sáng không ngừng bao phủ lấy Garrison, kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc có tác dụng trong 12 giây, nó cũng như bao kỹ năng khác đều vướng phải sự hạn chế cấp bậc. Con Garrison ngoài mặt chẳng những hơn Diệp Từ 18 cấp mà lại còn thuộc cấp bậc sử thi, muốn bắt nó làm sủng vật có lẽ xác suất thành công tương đối thấp.

Mỗi lần sử dụng kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc sẽ tiêu hao 20% lượng năng lượng ma pháp, nói cách khác thì kỹ năng này có thể sử dụng liên tục năm lần. Bởi vì ngày trước Diệp Từ may mắn có được kỹ năng dự trữ mana nên cô chưa từng trải nghiệm cảm giác bị thiếu mana là gì, thế nhưng hôm nay lại không giống mọi ngày, Ánh Sáng Mê Hoặc vốn không phải kỹ năng làm đối phương mất máu, cho nên nó sẽ không thu về được chút giá trị gì, điều này cũng có nghĩa là cô không thể từ đó bổ sung thêm mana được. Hậu quả là sau một hồi liên tục thất bại, cô chỉ còn cách ngồi xuống chờ hồi phục mana rồi tiếp tục sử dụng kỹ năng thu phục sủng vật.

Quá trình này không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, đến nỗi Diệp Từ có cảm giác mình sẽ ngủ gục bất cứ lúc nào, vậy mà con Garrison kia vẫn cứ trơ ra đó, đúng là quái cấp sử thi da dày thịt béo có khác, nếu là quái thường thì chắc bây giờ đã bị sức nóng ở đây hút cho héo khô chết cháy luôn rồi.

"Làm sủng vật cho tao không tệ đâu, ít nhất tao sẽ không bạc đãi mày, chuyện ăn uống khỏi cần bàn đến, tao cũng sẽ dẫn mày đi chinh chiến khắp nơi nữa, không phải mày thích nhất là đánh nhau sao? Không phải mày hung dữ lắm sao? Tao đảm bảo đi theo tao là quyết định sáng suốt nhất của mày đấy, nếu không hôm nay mày chết chắc ở đây rồi." Diệp Từ buồn ngủ quá sợ mình sẽ ngủ quên mất bèn bắt đầu làm nhảm với Garrison nhằm tự kéo bản thân mình tỉnh táo trở lại, dù sao cô cũng không biết nó có nghe hiểu những gì cô nói hay không, hiểu thì tốt không hiểu cũng chẳng ảnh hưởng đến ai.

Mà kể cũng lạ, từ lúc cô bắt đầu nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng của con Garrison dần dần híp lại, trông cứ như đang tỏ vẻ hứng thú nghe Diệp Từ dụ dỗ vậy.

Có điều Diệp Từ đang mải mê tự biên tự diễn tự giết cảm giác nhàm chán, vừa ngáp vừa nói luyên thuyên: "Người ta thường nói buông xuôi mà chết chỉ bằng có sức để sống sót, mày xem mày tốt xấu gì cũng là sinh vật cấp sử thi, để chết kiểu này coi làm sao được? Mày không thấy đáng tiếc sao? Cấp sử thi đấy, cấp cao lắm đấy chứ đùa sao? Tao biết là mày không muốn theo tao, nếu tao là mày tao cũng chẳng thèm, ở đây tự do làm vua làm chúa tự dung đi theo người khác làm gì cho mất tự do, nhưng mày có nghĩ đến vấn đề này không? Cấp bậc của người chơi sẽ tăng dần dần, bọn họ sớm muộn gì cũng tìm được rồi xử đẹp mày, dù hôm nay mày không chết thì sau này kiểu gì cũng chết. Tao cũng biết sinh vật cấp sử thi chỉ có thể xuất hiện một lần duy nhất, giờ mày mà chết là sau này khỏi làm ăn gì nữa, chỉ bằng đi theo tao không phải tốt hơn sao? Tao đảm bảo nếu mày đi theo tao, chỉ cần trò chơi này không sập thì mày sẽ luôn luôn được đứng trước mặt thiên hạ làm mưa làm gió, vậy đó, thấy sao nào?"

Nói xong Diệp Từ lại ngáp thêm một cái nữa, cô thật sự quá mệt mỏi rồi, liếc mắt thấy kỹ năng Ánh Sáng Mê Hoặc chỉ còn 4 giây nữa, cô liền chuẩn bị tư thế sẵn sàng ngồi xuống hồi phục mana, chẳng buồn ngo xem cột mana có còn hay không.

Tồn nhiều thời gian như vậy mà không thu được kết quả gì, bản tính nóng nảy của Diệp Từ lại một lần nữa trỗi dậy, cô thế hôm nay con boss kia không chết cháy thì phải bị cô thu phục, kết quả gì cũng phải chọn cho được một cái, nếu không cô có một chết cũng không cam tâm..

Con Garrison từ từ nhắm mắt lại, lỗ mũi khẽ thở ra một hơi, tinh thần dường như thả lỏng hơn trước.

Quanh người con Garrison bắt ngờ tỏa ra ánh sáng màu vàng kim vô cùng chói mắt, sau đó vang lên thông báo của hệ thống: Bạn đã thành công thu phục Garrison chợt mắt.

Đại khái cũng vì thất bại quá nhiều nên sự thành công đến bất ngờ khiến Diệp Từ trở tay không kịp, cô sững sờ một lúc mới a lên một tiếng, kể đó vội vội vàng vàng mở bảng sủng vật của mình lên xem. Quả nhiên bên trong ngoài lão Tam ra đã có thêm bức hình nửa người của con Garrison.

Tên: Phách Vương Long

Chủ nhân: Công Tử U

Cấp: 1

Sinh mệnh: 1100/19320

Thể lực: 14000/14000

Kỹ năng: trào phúng, tăng tốc, cắn xé, hủy diệt, va chạm, xé rách.

Phẩm chất: trí tuệ, trung thành, thích máu, nóng nảy, nhạy bén.

Kỹ năng đặc biệt: có thể cười trong lúc chiến đấu

Độ trung thành: 1

Ôi quý thần thiên địa ơi, đúng là không hổ danh sinh vật cấp sử thi, từ trước đến giờ trong game Vận Mệnh người ta thường nói 'chiến đấu phải xuống ngựa' cũng bởi vì các sinh vật trong game đều không thể sử dụng chế độ cười trong lúc chiến đấu, vậy mà sinh vật cấp sử thi lại có được ngoại lệ này.

Ông trời ơi xem cột máu của nó kia, mới cấp 1 mà đã gần 20000 rồi, nhìn máu của mình kia, mình cấp 29 rồi mà chẳng xi nhê gì với nó, thật sự là quá... khủng khiếp rồi.

Lúc nhìn đến độ trung thành, Diệp Từ lại không kiềm được mà chửi thề một trận, con mẹ nó, cô không muốn lập lại nhưng quả thật không hổ là sinh vật cấp sử thi, mấy con sủng vật bình thường bắt kể là bậc á tinh anh hay tinh anh, mỗi khi được triệu hoán đều có ít nhất 10 điểm trung thành, vậy mà cái con boss quý quái kia chỉ có 1 điểm thôi à.

Điều này chứng tỏ là bây giờ nếu nó chết hoặc Diệp Từ chết thì nó sẽ lập tức 'đào ngũ'...

Lại nói tiếp vấn đề cột máu, Diệp Từ thấy máu của nó chỉ còn lại tí xíu bèn lập tức tung mấy kỹ năng buff máu cho nó, nhưng giờ mana của cô không còn bao nhiêu nên miễn cưỡng lắm cô mới buff nó lên được 3000 máu. Kể đó cô lấy băng vải ra xử lý vết thương ở chân sau của nó, ban nãy cô đã quan sát nó kỹ lưỡng rồi, chân sau bên phải có một vết thương rất sâu, miệng vết thương đó còn có dấu vết bị cháy bỏng nữa, có lẽ nguyên nhân tạm thời bị phế bỏ của nó là nằm ở đây.

Diệp Từ vừa băng bó cho Garrison vừa lấy nước thuốc tăng máu cho nó uống, cũng may sau khi trở thành sủng vật, thân hình của Garrison đã thu nhỏ lại khá nhiều, nếu không với hình dạng khổng lồ kia e là lượng băng vải Diệp Từ mang theo chắc chỉ đủ băng một ngón chân của nó mà thôi.

Lúc này con Garrison vẫn luôn dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát Diệp Từ, không hề có chút vẻ thân mật gì làm Diệp Từ không khỏi cảm thấy sinh vật cấp sử thi đúng thật là loài khó hầu khó hạ.

Quá trình xử lý vết thương nhanh chóng được hoàn thành, Diệp Từ thấy cột mana của mình đã hồi phục được không ít bèn sử dụng thêm mấy kỹ năng buff máu cho Garrison, cuối cùng cột máu của nó cũng được kéo đầy trở lại. Diệp Từ mệt mỏi ngồi xuống cạnh Garrison, lấy từ trong túi ra hai miếng thịt nướng, một cho mình, một đút vào miệng Garrison.

Nếu cô đoán không nhầm thì con Phách Vương Long này cũng như con báo nhỏ của cô, đều là loại sủng vật ăn uống kén chọn. Bọn chúng không giống mấy con họ nhà gấu nhà rùa cái gì cũng ăn, bọn chúng chỉ ăn thịt thôi, đặc biệt nếu là thịt nướng thì lại càng thích hơn.

Garrison nhai ngấu nghiến miếng thịt nướng trong miệng, ăn xong cảm thấy mùi vị không tệ mới ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, vô cùng kiêu ngạo bày tỏ thái độ mình muốn ăn nữa.

Diệp Từ thở dài một hơi, nhìn đi, sủng vật đấy, tìm cấp bậc cho cao để về thành người hầu của nó. Con Garrison ăn thêm mấy miếng thịt nướng, vẻ mặt cau có nhanh chóng thay đổi thành vẻ tươi cười hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn, bên tai Diệp Từ cũng vang lên thông báo của hệ thống: "Sủng vật của bạn vô cùng hài lòng với sự chăm sóc của bạn, độ trung thành tăng lên 5."

Hài lòng... Diệp Từ nghe mà đen mặt, nhưng mà thôi, bất kể thế nào thì sinh vật cấp sử thi vô kiêu ngạo không xem ai ra gì cũng đã bị cô thu phục, chỉ riêng điểm này cũng đủ để Diệp Từ cảm thấy hài lòng với chuyện đi này, vấn đề trước mắt là làm sao rời khỏi nơi này đây? À mà quên, trước khi lo chuyện rời khỏi đây thì cô phải tìm cho Garrison cái tên đã, dù sao cái tên Garrison là do hệ thống tự đặt, giờ nó thuộc quyền sở hữu của cô rồi dĩ nhiên phải đổi theo quy củ của cô chứ.

"Bạn muốn đặt tên cho sủng vật của mình?"

"Đúng."

"Xin chọn tên."

"Lão Tứ."

"Bạn xác định chọn tên này?"

"Xác nhận."

"Đặt tên thành công."

Diệp Từ vô cùng hài lòng nhìn cái tên Garrison đổi thành hai chữ lão Tứ, tên thế này mới là người một nhà chứ. Cô là lão đại, lão Tam là lão Tam, lão Tứ là lão Tứ, còn lão Nhị (+)... cái tên này có ý nghĩa, à ừ ý nghĩa 'sâu xa' quá, Diệp Từ cảm thấy đời này có lẽ cô cũng sẽ không bao giờ sử dụng đến.

(+): nhị trong tiếng TQ ngoài nghĩa là số hai ra còn có nghĩa là ngu ngốc hoặc tiểu JJ (e hèm, ai hỏi mình tiểu JJ là gì thì mình xin mạn phép đẩy cho bác google trả lời nhé)

Trạng thái phế bỏ của sủng vật và người chơi không hoàn toàn giống nhau, người chơi muốn thoát khỏi trạng thái này nhất định phải tìm NPC phù hợp để chữa trị mới được, nhưng sủng vật thì chỉ cần có người chơi trị liệu là được. Cho nên hiện giờ lão Tứ thấy Diệp Từ đứng dậy cũng lão đảo đứng theo.

Tuy lão Tứ có thể cười nhưng với độ trung thành chỉ có 5 kia, Diệp Từ không điên mà cười lên người nhỏ, nhờ đâu làm trái ý nó rồi nó bỏ trốn cô biết tìm ai mà bắt đền đây? Haizzz, ai bảo sủng vật của mình cấp sử thì làm gì, kiêu ngạo thì cứ cho nó kiêu ngạo đi, đợi độ trung thành tăng đến cấp 100 thì bà đây cho mầy ăn thịt tươi cho bỏ ghét.

Sức nóng ở khe núi này không chỉ làm giảm cột máu của Diệp Từ mà lão Tứ cũng vậy, hiện giờ thuốc nước Diệp Từ mang theo gần như đều đã dùng hết, vì thế cô chỉ còn cách thu lão Tứ về, còn mình thì dựa theo trí nhớ mò mẫm tiến về phía khe hở nối liền bản đồ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: nghe Trộm

Khoảng cách từ đáy Khe Núi Rực Cháy lên đến đỉnh có lẽ không quá 200m, nhưng đây chỉ là con số chung chung tính theo kiểu đường thẳng kéo dài từ trên xuống dưới chứ không phải theo dạng dùng thước dây đo rồi cộng cả những đoạn có mỏm núi nhô ra thụt vào.

Trong vận mệnh, người chơi lên đến cấp 40 sẽ được học một kỹ năng cơ bản gọi là leo trèo. Kỹ năng này thuộc vào nhóm kỹ năng bản năng, nghĩa là những kỹ năng mà bất cứ người nào cũng có thể học được, nhóm kỹ năng này cứ mỗi 10 cấp sẽ xuất hiện thêm một cái mới. Ví dụ như cấp 10 học được kỹ năng nhảy cao, cấp 20 học trườn trên mặt đất, cấp 30 học nhảy xa, cấp 40 học leo trèo, cấp 50 học bơi lội...

Dĩ nhiên với những kỹ năng đã được gọi là bản năng thì không hẳn là không học thì sẽ không dùng được, nó chỉ chênh lệch duy nhất một điểm là nếu bạn đã từng học thì khi sử dụng, nhờ vào độ thuần thục cao và cơ thể đã qua rèn luyện, xác suất thành công cũng theo đó mà tăng lên, tuy nhiên lợi thế này không tính với những người không thích vận động. Điều này cũng dễ hiểu thôi, đâu phải ai sinh ra cũng là cao thủ, cho nên hệ thống game mới bổ sung thêm nhóm kỹ năng này, chỉ cần bạn bỏ công bỏ sức tập luyện thì sẽ trình độ sẽ được cải thiện không ít.

Trong hiện thực Diệp Từ nào phải là người có máu vận động giỏi, nhưng hơn người một chút ở chỗ phản ứng nhanh nhạy, có điều bấy nhiêu vẫn chưa đủ tạo nên khác biệt lớn với những người bình thường, cho nên hiện giờ trong tình huống chưa học kỹ năng leo trèo, muốn leo từ đáy vực đến đỉnh núi đối với Diệp Từ quả thật là một chuyện có tính khiêu chiến không nhỏ.

Diệp Từ cố gắng hết sức mới leo đến được một mỏm núi cheo leo, cô lúi sút vào vách núi rồi cẩn thận ngồi xuống lấy thịt nướng và nước uống ra bắt đầu nhét vào bụng. Muốn leo lên vách núi cao thế này mà không có sự trợ giúp của kỹ năng leo trèo thì nhất định sẽ vấp phải hai trở ngại vô cùng to lớn, thứ nhất là rất dễ trượt tay ngã chết, thứ hai là tốc độ vừa chậm thể lực hao tổn lại cao. Ban đầu Diệp Từ cũng biết rõ hai khuyến điểm này nhưng cô vẫn tin mình đủ khả năng một hồi leo đến đỉnh núi nhưng không ngờ thể lực lại hao nhanh như vậy, khoảng cách đến đỉnh núi chỉ còn một tí nữa thôi mà cô thể lực của cô đã báo động đỏ rồi, nếu không dừng lại ăn chút gì đó thì chắc chắn chỉ mấy bước nữa thôi cô sẽ ngã chết vì cạn kiệt sức lực.

Trong lúc Diệp Từ đang ăn uống nghỉ ngơi khôi phục thể lực, bỗng nhiên mép tai cô giật giật mấy cái, kể đó liền nghe thấy một cuộc trò chuyện với âm lượng nhỏ như tiếng muỗi vo ve truyền xuống từ trên đỉnh núi.

"Cậu chắc chắn hôm nay Hắc Mai Thế Gia sẽ đến đây sao?"

"Không tin lời tôi thì tìm tôi làm gì?"

"Không không, không phải là tôi không tin, tôi chỉ cảm thấy..." Người nọ đang nói bỗng ngừng một chút, kể đó tiếp tục bằng chất giọng hơi khàn khàn: "Ở đây không có phó bản quan trọng gì, chỉ có một con Boss tự do thôi mà, bọn họ hà cớ gì phải đến đây chứ?"

Người kia không đáp.

Giọng nói khàn khàn nọ lại tiếp tục vang lên: "Hơn nữa hoạt động của các công hội lớn thông thường đều được giữ bí mật rất cẩn thận, cậu không phải quản lý bên đây làm sao biết được những chuyện cơ mật này, đừng có bịa để lừa tôi đây."

"Hừ, đừng có lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử." Người nọ lạnh lùng nói, "Làm sao tôi biết là chuyện của tôi, cậu không cần phải xen vào."

"Khà khà, tôi đoán được chứ, Dương Vũ Hồng Trần là huynh đệ sinh tử của cậu, có điều tôi có là tiểu nhân cậu cũng chả phải quân tử gì." Giọng nói khàn khàn vừa cười vừa nói, không khó để nhận thấy trong câu nói kia chứa đầy ý tứ xem thường.

Người kia lại tiếp tục không lên tiếng, mãi một lúc lâu sau mới nói: "Tiền cọc đã đủ, xong việc tôi lại đến tìm cậu."

"Được." Giọng nói khàn khàn kia cười đáp, giọng của người này rất đặc biệt, nghe có cảm giác bị ỏi không tránh đâu được.

Hai người kia có lẽ vì thấy nơi này quá hẻo lánh lại còn là nơi chuyên luyện cấp của đẳng cấp cao nên không cần cẩn thận sử dụng kênh trò chuyện cá nhân mà nói thẳng như bình thường luôn. Đôi lúc Diệp Từ cảm thấy người xưa nói không hề sai, cần tắc vô ưu, cần thận sẽ không phải lo lắng gì, nếu ban nãy hai người kia dùng mặt ngữ thì cô đã không vô tình nghe trộm được, nếu cô không nghe được thì tuyệt đối sẽ không mò đi xem nào nhiệt.

Lúc này Diệp Từ vẫn duy trì tư thế ngồi sát vào vách tường, đầu ngẩng lên nhìn vách núi đen nhánh có tạo hình như một đầu quái vật to lớn, bên tai vang lên tiếng bước chân sột soạt, một lúc lâu sau cô mới chậm chậm đứng dậy bò lên đỉnh khe núi.

Khi trèo sắp đến nơi cô cũng không vội vàng thò đầu ra mà tiếp tục lặng lẽ nghe ngóng tình hình xung quanh, sau khi chắc chắn quanh đây không có người nào mới trèo lên đỉnh núi, sau đó lập tức chuyển sang chế độ ẩn thân rồi bước dọc theo hướng tiếng bước chân biến mất ban nãy.

Trước giờ Diệp Từ vốn không phải là người có tính tò mò tọc mạch, càng không thích hóng chuyện hay xen vào việc của người khác, nhưng lần này cô quyết định đi theo hoàn toàn vì cái tên công hội Hắc Mai Thế Gia được hai người kia vô tình nhắc đến. Hắc Mai Thế Gia là công hội của đại lục phía nam, hôm event Vũ Long Đại Chiến cũng có bọn họ tham gia nhưng không vào được đến vòng thứ ba thôi, cho nên Diệp Từ không có cơ hội chạm mặt bọn họ. Nhưng ngày trước cô và bọn họ lại từng tiếp xúc không ít.

Kỹ thuật của Diệp Từ không tệ, cách dùng người của bọn họ lại không hạn chế nhiều nên mấy lần khai hoang thường tìm Diệp Từ đến trợ giúp, có điều vì bản thân Diệp Từ có quá nhiều kẻ thù cho nên cô đã không gia nhập vào công hội của bọn họ.

Trong mắt Hắc Mai Thế Gia, Diệp Từ là công cụ tăng sức đánh quái. Trong mắt Diệp Từ, công hội Hắc Mai Thế Gia là công cụ giúp cô nâng cấp trang bị. Mỗi quan hệ này có thể xem là đôi bên cùng có lợi, xét thẳng thắn thì cái gọi là thật lòng quan tâm có lẽ không hề tồn tại, nhưng phối hợp với nhau lại không tệ chút nào.

Sau nửa năm trùng sinh, ấn tượng của Hắc Mai Thế Gia đối với Diệp Từ chỉ còn lại mỗi chuyện bọn họ khá đại gia và không có nhiều hạn chế, những thứ khác dường như đã bị cô quên sạch hết rồi. Chuyện hôm nay rõ ràng là phía Hắc Mai Thế Gia bị nội gián bán đứng, e là sẽ bị kẻ thù giết sạch, cho nên cô quyết định sang đây xem một chút.

Đương nhiên mục đích của cô không phải là hỗ trợ hay giúp đỡ gì, cô đi chỉ vì muốn xem thử xem lúc đôi bên đánh nhau mình có thu được lợi ích gì không? Dù sao cô lặn lội đến tận đây, muốn trở về đại lục phía Đông cũng phải vào thành mua Phi Hành Toái Phiến, cộng thêm kiểu đi về tay không vốn không phải là tác phong làm việc của Diệp Từ.

À suýt nữa thì quên mất vị trí hiện giờ của Diệp Từ là bản đồ nằm ở biên giới đại lục phía Nam và phía Tây - Bộ Lạc Chiến Ca. Nó và bản đồ cánh rừng mưa nhiệt đới cũng tương tự nhau, quái chủ yếu đều từ cấp 35-40, nhưng hơn phân nữa quái đều có hình dạng con người, tỉ lệ rơi rớt trang bị khá cao, nếu đến đây luyện cấp theo đoàn quả thật là chuyến đi không tệ.

Có điều Diệp Từ không cho là Hắc Mai Thế Gia đến đây luyện cấp. Theo cô nhớ thì bọn họ đến đây để đánh một con quái tinh anh cấp 35 tên là Tế tự Chiến Ca Dorian. Nguyên nhân là vì con boss ấy có một bí mật, người đầu tiên giết chết được nó chắc chắn 100% sẽ nhận được một vật phẩm nhiệm vụ là cuốn sách chuyên chở, sử dụng cuộc sách này sẽ nhận được nhiệm vụ cấp cao dành cho đoàn thể 100 người, phần thưởng cho nhiệm vụ này là một vật phẩm mà bất cứ công hội nào cũng mơ ước thêm thưởng - Công Hội Đại Kỳ.

Lá cờ này hoàn toàn không giống với những lá cờ bình thường khác, chỉ cần cắm nó vào cột cờ trước trụ sở công hội thì cấp bậc của trụ sở sẽ lập tức tăng thêm một bậc. Cái này cũng tương đương với việc sinh viên vừa tốt nghiệp đi làm đã được nhận lương như một nghiên cứu sinh.

Chuyện tốt như vậy ai mà không thích chứ? Nếu không phải vì dẫn cả đội Thiên Thiên Hưởng Thượng lặn lội từ thành Hồng Hồ đến tận đây quá rắc rối thì cô cũng muốn nhảy vào góp vui rồi. Trong vận mệnh, thông tin về phần thưởng của boss tự do chỉ xuất hiện khi con boss ấy bị người ta giết chết, mà phía Hắc Mai Thế Gia nhọc lòng đến tận đây tìm Dorian thì hẳn là bọn họ đã nghe được tin tức về cuốn sách chuyên chở kèm nhiệm vụ kia rồi, có điều vì sao bọn họ biết thì Diệp Từ lại không rõ lắm. Cô chỉ nhớ ngày trước quả thật thủ sát của Dorian đúng là thuộc về Hắc Mai Thế Gia, và người đầu tiên nhận được Công Hội Đại Kỳ cũng là Hắc Mai Thế Gia luôn.

Tính đi tình lại, thời điểm quả thật là ngay lúc này.

Cho dù việc cô trùng sinh đã tạo ra hiệu ứng bướm bướm dẫn đến nhiều biến đổi trong mọi phương diện nhưng dường như vận mệnh vẫn phát triển theo con đường vốn có của nó.

Diệp Từ cẩn thận từng bước di chuyển đến chỗ boss Tế tự Chiến Ca Dorian xuất hiện.

Đám quái nhỏ ở bộ lạc Chiến Ca có tốc độ di chuyển cực nhanh, tuy lực tấn công của chúng không đáng nhắc đến nhưng bọn chúng thường chơi trò tung kỹ năng ảnh hưởng trạng thái vào người chơi rồi mặt dày vây công người ta. Bởi vì đám quái này đều có hình dạng con người nên cũng có phân rõ ràng từng cấp bậc, ví dụ như quái cấp thấp sẽ đánh tay không, kỹ năng bọn chúng được sử dụng chỉ có vài cái cơ bản như giảm tốc độ, mê muội, ảnh hưởng tinh thần..., còn đám quái có cầm vũ khí là loại cấp trung, bọn chúng sẽ có thêm một ít kỹ năng như con người ví dụ thiêu cháy, đóng băng, phun

độc... khiến cột máu của người chơi giảm dần, còn đám quái có mặc áo giáp thì là loại quái cao cấp rồi, bọn chúng có thể biến người chơi thành đá, thành gỗ hoặc thành kim loại để người chơi không thể cử động được.

Về phần con boss Tế tự Chiến Ca Dorian lại còn trâu bò hơn, chẳng những nó có đến ba kỹ năng tấn công đặc thù mà còn được sự trợ giúp từ đám quái nhỏ bên ngoài nữa, và quan trọng nhất nếu chọc nó bức mình nó sẽ tung một kỹ năng làm người chơi liên tục mất máu trong một phạm vi nhất định, bấy nhiêu đã đủ khiến mục sư trong đội luống cuống tay chân.

Dọc đường đi Diệp Từ chạm mặt không ít nhóm quái tuần tra, có đám tụm ba tụm năm, có đám chỉ là quái nhỏ cấp thấp, có đám quái cấp cao biến thái, loại nào cũng có, tuy nhiên Diệp Từ luôn chọn cách đi đường vòng tránh đụng mặt trực tiếp với bọn chúng.

Vì cô đang trong trạng thái ẩn thân nên tốc độ di chuyển bị giảm 50%, đợi đến lúc cô đến được nơi thì đã thấy cách đó không xa có một nhóm người đang ẩn thân, vị trí bọn họ nấp rất bí ẩn, nếu không phải Diệp Từ cẩn thận chú ý từ đầu có lẽ đã không phát hiện ra được. Bọn chúng chẳng những trốn ở nơi khuất mà trên người còn khoác thêm lá cây, nếu không nhìn kỹ quả thật sẽ nhầm đó là một đám cây rừng cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đánh Lén

Diệp Từ ẩn thân ở xa xa nhìn bọn họ mà không nhìn được cười, cái công hội này không biết thù oán với Hắc Mai Thế Gia sâu đến độ nào mà lại bỏ công bỏ sức đầu tư thế trận mai phục hoành tráng như này. May mà cô đã biết trước mục đích của bọn họ chứ nếu không có khi cô lại hiểu nhầm đây là đội ngũ diễn tập quân sự ấy chứ.

Có điều bọn họ chọn vị trí ẩn nấp tuyệt diệu vô cùng, vừa là góc chết của bọn quái tuần tra lại có nhiều cây cối che phủ, quan trọng nhất là rất gần vị trí boss mới xuất hiện, quả thật là không thể tìm được nơi nào hoàn mỹ hơn nữa. Diệp Từ nhắm đếm số lượng người mai phục bên kia có ít nhất tám mươi đến một trăm người, tuy không nhìn thấy được tên và thông tin của bọn họ nhưng theo trang phục bên ngoài thì không khó để nhận ra nhóm người này có trang bị không tệ, cơ bản đều trên cấp 21. Đội ngũ này không cần bàn đến chuyện phối hợp thế nào, chỉ riêng bấy nhiêu đây đã đủ thấy không thể xem thường sức chiến đấu của bọn họ rồi.

Sau khi tạm tổng kết tình hình, Diệp Từ có chút sầu muộn. Hắc Mai Thế Gia dường như đâu có kẻ thù truyền kiếp nào? Sao lại để người ta gài bẫy đánh lén quy mô lớn như thế này? À đương nhiên đây chỉ là một ý nghĩ băng quơ của Diệp Từ mà thôi, vấn đề cô đang tập trung suy nghĩ hiện giờ là một lát nữa đôi bên đánh nhau, cô có thể nhân cơ hội ấy hỏi được chút của nào không?

Chuyện này nghe thì có vẻ hơi thiếu đạo đức nhưng bạn phải nhớ đã chơi game, có đồ tốt mà không chiếm tuyệt đối không phải là thói quen tốt, Diệp Từ vẫn luôn cho rằng cô là một game thủ tốt, một game thủ tốt là sao? Chính là người nhất định phải luôn tuân thủ thói quen tốt khi chơi game, hiểu chưa?

Giữa lúc cô miên man chìm vào suy nghĩ, từ phía xa chợt vang lên tiếng phù phép dữ dội, từng luồng sáng vàng hồng đỏ cam xanh đủ loại quện vào nhau rực rỡ cả một vùng trời, mảnh đất khô cằn thoáng cái dậy lên từng trận sóng gió, từ xa nhìn lại cảnh tượng đẹp vô cùng. Tuy cô không cách nào đếm được đội ngũ đang đến có bao nhiêu người nhưng theo quy mô trận đánh và phạm vi ảnh hưởng của pháp thuật thì nhóm người ấy phải có ít nhất trên 100 người.

Diệp Từ quay sang nhìn con boss Tế tự Chiến Ca Dorian vừa mới xuất hiện đang nhắm mắt cầu nguyện trên tế đàn, cô nhắm tính với số người kia, cho dù có chênh lệch cấp bậc đi chăng nữa, chỉ cần bọn họ tính toán chiến thuật hợp lý và không có người phá rối thì hẳn là trong vòng 2-3 tiếng là có thể giải quyết nó ngon lành. Tiếc là hôm nay vận may của Hắc Mai Thế Gia không được tốt cho lắm.

Nhóm người mai phục vẫn giữ trạng thái im lặng như cũ, có lẽ tạm thời sẽ không có động tĩnh gì. Còn phía Hắc Mai Thế Gia dù liên tục đụng phải đám quái đi tuần nhưng bọn họ nhờ số lượng đông nên trở ngại ấy chẳng đáng là bao. Cứ tưởng tượng xem có năm mươi pháp sư ném quả cầu lửa vào một con quái nhỏ thì số phận của nó sẽ như thế nào? Diệp Từ dám đảm bảo chỉ cần một phần mười số quả cầu lửa ấy thôi đã đủ tiễn con quái ấy về với ông bà rồi.

Bọn họ càng đánh quái lại càng hăng máu, Diệp Từ thì duy trì trạng thái ẩn thân chậm chậm đi sau lưng bọn họ, đôi bên cùng tiến về phía tế đàn nơi con boss Dorian đang đứng, một lúc sau, rốt cuộc đội ngũ của Hắc Mai Thế Gia cũng quét sạch được hết đám quái nhỏ, Diệp Từ tranh thủ cơ hội lên bờ lên trên tế đàn. Dorian quả nhiên không hổ danh là Boss tự do bậc tinh anh, loại quái có IQ ngang ngửa với NPC nhân loại bình thường, độ nhạy cảm của nó rất cao cho nên chỉ cần tiến vào phạm vi giám sát của nó lập tức nó sẽ nhận ra ngay.

Diệp Từ mới bước một chân lên tế đàn đã thấy Dorian he hé mở mắt ra nhìn, ánh mắt sắc lạnh của nó hướng thẳng về phía Diệp Từ làm cô giật mình đứng im không dám cựa cựa. Dorian nhìn chăm chăm nơi Diệp Từ đang đứng một lúc thật lâu mới quay đầu về tiếp tục cầu nguyện.

Dorian khoác trên người bộ quần áo pháp sư màu đỏ rực, tay cầm một cây trượng dài, mà ở trên tế đàn trước mặt nó là một cái rương màu vàng ánh kim.

Rương bảo vật.

Hai mắt Diệp Từ sáng rực lên, trong bản cập nhật mới có một vài dòng thông báo nhỏ rằng trên các bản đồ lớn được bổ sung thêm rất nhiều rương bảo vật, trong những rương này sẽ có rất nhiều đồ tốt quý giá.

Có điều hiện giờ chỉ có mỗi mình Diệp Từ biết thêm một tin tức quan trọng là những rương bảo vật này tuy sau khi có người mở ra sẽ xuất hiện cái mới nhưng chỉ có ở lần mở đầu tiên mới thật sự chứa bảo vật, còn những lần sau tuy đồ vật bên trong cũng toàn là thứ đáng quý nhưng phần lớn sẽ là điểm kinh nghiệm hoặc tiền vàng, trang bị hay nguyên liệu gì gì sẽ có tỉ lệ xuất hiện rất thấp.

Rương bảo vật là vật phẩm đặc biệt được bao phủ thêm một lớp hào quang, có điều vầng sáng này chỉ nhìn thấy được trong phạm vi 10m, vậy là hiển nhiên đám người mai phục bí ẩn kia và đội ngũ Hắc Mai Thế Gia sẽ không thể phát hiện ra sự tồn tại của chiếc rương này. Diệp Từ đột nhiên cảm thấy vận may của mình đâu có tệ, ít nhất hiện giờ trước mặt cô là đồ tốt từ trên trời rơi xuống này.

Vuốt mắt thủ sát của Dorian bù lại được gương bảo vật, cũng không tệ chặc chặc.

Mà hiện giờ vị trí của đội ngũ Hắc Mai Thế Gia đã lọt vào phạm vi cách Dorian 50m, nơi này tạm thời vẫn an toàn nhưng chỉ cần tiến thêm vài bước nữa thôi thì chắc chắn Dorian sẽ phát hiện ra bọn họ.

Đội ngũ Hắc Mai Thế Gia đang tập kết một chỗ nghe một barbarian (dã man nhân) nói gì đó.

Diệp Từ thoáng nhìn liền nhận ra barbarian này là hội trưởng của Hắc Mai Thế Gia - Dương Vũ Hồng Trần. Công hội Hắc Mai Thế Gia ở đại lục phía nam là công hội đứng thứ ba, sự nổi tiếng của bọn họ ngoài thực lực của công hội ra còn vì người tên Dương Vũ Hồng Trần kia. Dương Vũ Hồng Trần là chỉ huy giỏi hàng đầu của đại lục phía nam, hẳn cũng lọt vào được top 20 chỉ huy giỏi nhất game vận mệnh, hơn nữa hẳn còn là chỉ huy duy nhất thuộc nhóm chức nghiệp cận chiến.

Nguyên nhân tại sao chỉ huy đa số đều là người tấn công xa cũng dễ trả lời thôi, bởi vì tấn công xa sẽ dễ dàng quan sát được tình hình của boss và thành viên trong đội, đặc biệt là dạng boss không ngừng gọi ra quái nhỏ, người tấn công xa sẽ có thể dễ dàng không chế mọi tình huống xảy ra bất ngờ, nếu chỉ huy là người thuộc nhóm cận chiến sẽ rất dễ vướng phải tình huống không bắt kịp thông tin, như vậy hoạt động sẽ bị hạn chế đi không ít.

Theo cảm nhận của riêng Diệp Từ, Dương Vũ Hồng Trần ngoài tài chỉ huy ra còn là một cao thủ của nhóm barbarian, tuy nhiên nếu đặt hai mắt này lên cùng một người vậy thì phải có một cái chịu giảm 50%. Đây là lý do vì sao danh tiếng chỉ huy của Dương Vũ Hồng Trần rất cao nhưng lại không lên được top 10 người đứng đầu.

Khi Dương Vũ Hồng Trần giảng giải xong kế hoạch tác chiến, đội ngũ Hắc Mai Thế Gia cũng đã bày xong thế trận bắt đầu. Hiệu lệnh vừa vang lên, MT lập tức dẫn đầu mở quai, Dorian bị quấy rầy gào lên một tiếng quái dị đồng thời cũng từ té đàn nhào xuống mặt đất. Trong lòng Diệp Từ rất muốn đưa tay gõ nhẹ lên người con Dorian một cái, nhờ may mắn thì lát nữa đội nó gần chết đánh thêm một cái nữa là giành được thủ sát rồi. Nhưng nếu cô làm vậy thì chắc chắn sẽ vướng vào ân oán giữa Hắc Mai Thế Gia và công hội bí ẩn kia, mà hiện giờ cô đâu còn hoạt động một mình nữa, phía sau cô còn cả một công hội đang chờ, những việc làm thuộc dạng không có lời như thế này cô tuyệt đối không nhúng tay vào.

Huống chi hiện giờ đã có thứ hấp dẫn hết sự chú ý của Diệp Từ rồi, có cái rương bảo vật đây thì con boss Dorian kia sống chết thế nào liên quan gì cô nữa.

Nhưng mà lúc này cô vẫn chưa vội hiện thân, phía sau còn một đội ngũ bí ẩn giấu mình như hổ rình mồi, bây giờ cô mà xuất hiện thì có khi lại biến thành vật hi sinh không chừng. Tuy cô tin tưởng tuyệt đối vào khả năng chạy trốn của mình nhưng chạy thoát giữa 100 người chơi cấp 21 rõ ràng nặng nề một mùi nhiệm vụ bất khả thi...

Tạm thời im lặng chờ đợi cơ hội là quyết định sáng suốt nhất.

Xem ra phía Hắc Mai Thế Gia đã có chuẩn bị chu đáo cho việc xử lý Dorian, thậm chí có khi bọn họ còn từng luyện tập vô số lần để tìm ra cách đánh chính xác nhất nữa. Khi nào cần chặn kỹ năng của boss thì chặn, khi nào cần di chuyển thì di chuyển, khi nào cần tạm dừng đợi trạng thái vô địch của boss kết thúc thì dừng, tất cả đều được tính toán hết sức chuẩn xác. Hoàn mỹ đến độ khiến Diệp Từ có cảm giác gặp phải đồng hương, có khi tập thể bọn họ cũng cùng trùng sinh như cô vậy. Nếu không làm sao khai hoang mà lại thống thạo đến mức độ này?

Diệp Từ kiên nhẫn ngồi chờ đến lúc Dorian chỉ còn 10% máu, hai chân cô đã mỏi như tê rần rần, mà đám người ẩn nấp phía sau có lẽ cũng không khá hơn cô là bao, bọn họ im lặng chờ đợi có lẽ cũng vì thời khắc này.

10 là con số rất vi diệu, nếu xông ra lúc lượng máu con boss còn nhiều thì chắc chắn phía Hắc Mai Thế Gia sẽ lập tức dừng đánh boss, vậy thì rất có thể bọn họ sẽ không được lợi gì. Nhưng khi cột máu chỉ còn 10% lại khác, lúc này phía Hắc Mai Thế Gia hẳn là đã sử dụng hết không ít nước thuốc và cuộn sách chuyên chờ, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua con boss rồi. Vậy nên chọn thời điểm này sẽ như một mũi tên bắn trúng hai mục tiêu, vừa làm kẻ địch không kịp trở tay, vừa dễ dàng xử lý Dorian.

Cho nên, 10% là khoảng thời gian vàng để giết người cướp boss.

Lúc này Diệp Từ quyết định gửi tin nhắn riêng cho Dương Vũ Hồng Trần, cô phải cảnh báo cho hắn ta biết nguy hiểm sắp đến. Thật may người nọ bình thường không bao giờ chặn tin nhắn từ người lạ, không phải như cô tắt hết các kênh trò chuyện từ quen đến thân, rất hiếm khi cho người khác cơ hội mật ngữ với mình.

Tin nhắn gửi đi quả nhiên thuận lợi không hề bị chặn.

"Có người chuẩn bị đánh lên các cậu." Diệp Từ không nói nhiều lời thừa thãi, mở miệng là vào thẳng vấn đề.

"Ai đấy?" Giọng điệu của Dương Vũ Hồng Trần có chút bất ngờ, mà cũng đúng thôi, bất kể người nào đang đánh boss mà nghe được tin tức này cũng phải căng thẳng.

"Không phải kẻ địch." Diệp Từ đáp.

"Làm sao bạn biết được tin này?"

"Ban nãy đi ngang nhìn thấy."

"Làm sao tôi có thể tin bạn? Tôi thậm chí còn không biết bạn là ai..."

"Hướng 9h của cậu, số lượng tầm 100 người, đều trên cấp 21." Diệp Từ không hỏi đầu mà chơi trò hỏi đáp bạn là ai ai là bạn vô vị đấy, sau khi nói hết những gì mình biết liền tắt mặt ngữ, hiện giờ cái cô quan tâm là thời điểm song phương giao chiến, không còn người nào rảnh rỗi chú ý đến cô để cô còn chạy đi mở rương bảo vật nữa.

Cô báo tin cho phía Hắc Mai Thế Gia không có ý gì đặc biệt, tuy trước đây bọn họ và cô có mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau nhưng rõ ràng cô đã nhận được không ít tiền từ bọn họ, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không thể nào ngồi im đứng nhìn bọn họ rơi vào tình trạng khốn đốn. Chỉ đơn giản như thế thôi.

Dương Vũ Hồng Trần rõ ràng không tin lắm lời Diệp Từ vừa nói, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cần thận điều chỉnh lại đội hình. Ngay lúc hắn vừa chỉnh đốn đội ngũ xong liền nghe thấy tiếng ai đó hét to: "Xông lên." Kế đó bất ngờ xuất hiện hơn trăm người chơi ào ào chạy đến bao vây Hắc Mai Thế Gia.

Diệp Từ lập tức nhân cơ hội này chạy đến bên cạnh rương bảo vật, thật may là chiếc rương này không có khóa.

Rương bảo vật đang mở... 3%... 17%... 78%...

Thời gian cần để mở rương bảo vật tùy thuộc vào cấp bậc của nó, ví dụ như rương bậc hoàng kim thì cần 20 giây. Trong lúc chờ đợi, Diệp Từ ngoáy đầu nhìn về phía xa xa, hai đội ngũ kia đã bắt đầu hỗn chiến, ánh sáng pháp thuật, ánh đao, tiếng cung tên, kim loại va chạm vào nhau tạo nên một vùng ồn ào hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Dương Vũ Hồng Trần

Vừa muốn giết boss vừa muốn tiêu diệt hàng trăm người chơi có cấp bậc ngang ngửa mình thực sự là một bài toán vô cùng khó giải quyết đối với Hắc Mai Thế Gia. Thật may là bọn họ đã kịp tập trung lực lượng, trừ MT ra, tất cả các chiến sĩ đều tập trung bảo vệ mục sư, tuy vẫn có kẻ địch tấn công xa đánh đến mục sư nhưng tạm thời vẫn chưa nguy hiểm lắm.

Diệp Từ nhìn đến đây liền quay đầu về, rương bảo vật đã mở xong.

Bên trong rương là một đôi bao tay cấp 30 dành cho tế tự, là trang bị màu lam có tác dụng tăng lực đánh pháp thuật, món đồ này để tế tự dùng tăng lực đánh đúng là không hề thừa thãi. Ngoài ra còn có thêm một thất lưng hiệp sĩ, nếu không phải Diệp Từ đang mặc trọn bộ Độc Hạt thì cô đã lấy dùng rồi, kể đến là một quyển sách kỹ năng. Quyển sách này bề ngoài khá cũ kỹ, có lẽ là sách cổ, trông nó không được đẹp mắt cho lắm, có điều nhìn xuống cái tên của nó, trời ạ không ngờ đây lại là sách dạy kỹ năng nguy trang mà ai cũng đồn là thần kỹ trong lớp kỹ năng nguy trang của nhóm chức nghiệp thợ săn, đạo tặc và hiệp sĩ. Kỹ năng này có tác dụng giúp người chơi hòa vào bối cảnh xung quanh, trong lúc sử dụng chỉ cần không cử động thì tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra được.

Hãy da, cô tìm quyển sách này khắp nơi, một muốn chết đi được, không ngờ lại có được dễ dàng như thế này, đây là tình huống minh họa cho câu "đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu" sao?

Diệp Từ vừa xem xong tên sách lập tức chọn học ngay mà không cần nghĩ ngợi, kể đó cô lại nhìn xuống rương bảo vật tìm tòi một lúc nhưng bên trong không còn thứ gì khác nữa, cô đành quyết định rời khỏi.

Đám quái trên đường đã sớm bị người ta dọn sạch sẽ, cho dù có xuất hiện loạt quái mới cũng bị những đòn tấn công lạc đạn đánh cho về với ông bà. Diệp Từ ung dung bước đi ngang qua đội ngũ đang đánh nhau kịch liệt, dù sao hiện giờ chỉ cần cô không chủ động ra tay thì bọn họ sẽ không nhìn thấy được cô, cô đi đường nào mà không được chứ?

Quả nhiên mỗi bước đi đều thuận lợi không có vấn đề gì, Diệp Từ cứ như thế rời khỏi nơi này, cách xa nhóm người đang hỗn chiến một cách đơn giản như vậy, sau đó cô lại tiếp tục ẩn thân đi thêm một đoạn rồi mới quay đầu lại nhìn, phía Hắc Mai Thế Gia rõ ràng đã rơi xuống thế hạ phong, các hội viên của bọn họ phần lớn đều đã ngã xuống, tình thế này nếu muốn vừa giết địch vừa đánh boss quả thật là ngoài khả năng của bọn họ rồi.

Phía nhóm người đánh lên lúc này đã rút hết quân chủ lực về tập trung tấn công Dorian, tuy đội bọn họ cũng đã chết không ít người nhưng so với phía Hắc Mai Thế Gia thì vẫn nhìn hơn một chút. Hiện giờ con boss Dorian chỉ còn mỗi 3% máu.

Diệp Từ ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại gửi tin nhắn cho Dương Vũ Hồng Trần: "Thêm tôi vào đội, tôi giúp cậu xử lý con boss."

Dương Vũ Hồng Trần lập tức đáp: "Rốt cuộc cậu là ai?"

"Không phải kẻ địch." Diệp Từ đáp.

Lần này Dương Vũ Hồng Trần không còn hỏi nhiều như vừa rồi nữa mà vào thẳng vấn đề: "Cậu ẩn danh tôi không mời được, gửi yêu cầu đi."

Diệp Từ nghe xong liền gửi lời mời xin nhập đội, Dương Vũ Hồng Trần lập tức đồng ý, có điều hắn vẫn chưa nhìn được tên của Diệp Từ, đây không phải vì Diệp Từ ẩn danh mà vì cả hai không cùng một đại lục, nếu không lúc Diệp Từ vào đội thì tên của cô đã công khai trong danh sách đội viên rồi.

Diệp Từ vừa gia nhập đội ngũ liền phóng đến nơi đang hỗn chiến, thật ra chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, vì có gì cô lại quyết định giúp Dương Vũ Hồng Trần? Từ lúc quyết định tham chiến đến lúc chính thức ra tay, trong đầu Diệp Từ luôn quanh quẩn tìm lý do cho vấn đề này, nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn không ra được đáp án, cuối cùng cô quy hết trách nhiệm cho việc ngày xưa mình đã kiếm được quá nhiều tiền bạc từ bọn họ, chắc chắn là như thế rồi.

Diệp Từ sau khi lần vào trong đám người liền gọi lão Tứ ra, hiện giờ tuy độ trung thành của nó không cao nhưng vì Diệp Từ hầu hạ nó rất tốt nên tâm trạng của anh chàng vô cùng thích thú, hải lòng đến nỗi Diệp Từ sai đâu là chạy đến đánh đó. Tuy nó chỉ mới cấp 1 nhưng lại là sinh vật cấp sử thì nên lực đánh nào phải dạng bình thường.

Lão Tứ vừa nhận được lệnh tấn công Dorian liền tung một loạt kỹ năng mạnh nhất của mình, nào là va chạm, nào là hủy diệt, lại có cả xé rách nữa. Mấy kỹ năng này chẳng những đẩy cột máu của boss Dorian giảm xuống nhanh chóng mà còn ảnh hưởng đến những người chơi không thuộc Hắc Mai Thế Gia ở xung quanh, đặc biệt là kỹ năng xé rách, đi kèm với kỹ năng này là tác dụng mê muội, tuy có không ít người chơi nhờ cấp bậc chênh lệch mà được giải trừ nhưng vẫn có mấy người bị đánh trúng, lập tức bất động.

Diệp Từ nhìn cảnh chiến đấu mà thầm lủi lủi, lão Tứ của cô thật không phải tay vừa, chi tiết là nó mới có cấp 1, nếu giờ cấp của nó xấp xỉ với cô thì chắc chắn không cần cô ra tay, một mình nó cũng dư sức xử lý hết những kẻ địch ở đây.

Hắc Mai Thế Gia là ai? Bọn họ là một công hội lớn có danh có tiếng nào phải đám hàng tôm hàng cá bình thường ngoài chợ, các thành viên còn sống sót vừa thấy tình hình này lập tức không chút do dự mà tung kỹ năng về phía những kẻ địch đang trong trạng thái mê muội, không đến mười giây sau đã giải quyết sạch sẽ gọn gàng.

Mà hiện giờ, mục tiêu chính của Diệp Từ là con boss Dorian, đương nhiên cô vẫn phải chú ý thêm máu cho lão Tứ nữa, từ lúc bắt đầu đến giờ cô vẫn luôn ẩn mình bên trong đội ngũ Hắc Mai Thế Gia, như thế những người bên ngoài sẽ không thể tìm được chính xác chủ nhân lão Tứ là người nào, bọn họ chỉ có thể tập trung hỏa lực vào lão Tứ, khiến cột máu của nó giảm một cách kinh khủng.

Diệp Từ nhìn thấy tình huống này không thể không ngừng tấn công để quay sang buff máu cho lão Tứ, buff được một lát cô quyết định thu nó trở về, nguyên nhân cũng vì độ trung thành của nó quá kém, nếu nhờ tay để nó chết thì nó sẽ bỏ trốn đi mất.

Lão Tứ vừa biến mất, các người chơi liền quay về tấn công Dorian, mà mục tiêu của Diệp Từ cũng tập trung hết lên người con boss này. Hiện giờ cô không quan tâm đến kỹ năng đẹp xấu nữa, chỉ liều mạng mà đánh, bất kể thuốc nước hay cuộn sách gì miễn có thể tăng lực đánh được là cô đem ra dùng hết.

Từ lúc cho Diệp Từ vào đội đến giờ Dương Vũ Hồng Trần vẫn luôn thầm chú ý cột DPS (chỉ số tấn công) của nữ thợ săn này, hắn vô cùng kinh ngạc khi trông thấy điểm sát thương của thợ săn ấy lại cao kinh khủng như thế.

Sự gia nhập của Diệp Từ rõ ràng đã bù vào chỗ thiếu sót trong việc giành quyền chủ đạo đánh Dorian của Hắc Mai Thế Gia, tiết tấu của trận chiến nhanh chóng được điều chỉnh, quá trình PVP và PVE đều dần ổn định trở lại.

Cột máu của Dorian càng lúc càng ít, khi Diệp Từ nhìn thấy nó chỉ còn 0.2% cô liền cho lão Tứ xuất hiện. Giỡn hoài, cơ hội tốt như vậy không tranh thủ dứt điểm giành lợi thế thì ở đây đánh một muốn chết để làm gì?

Lão Tứ vừa xuất hiện, con boss Dorian cũng gào lên một tiếng thê lương: "Các người nhất định sẽ không có được kết cục tốt đẹp, nguyên rủa của thần Chiến Ca sẽ không bỏ qua cho các người." sau đó liền ngã xuống, hóa thành vô số điểm kinh nghiệm chảy vào người các thành viên của đội Hắc Mai Thế Gia.

Tuy nhiên trận chiến vẫn còn tiếp tục.

Những người còn lại của đội đánh lên bởi vì tức giận khi kế hoạch hoàn hảo của mình bị thất bại, mất cả chì lẫn chài, đồng thời biết rõ phía Hắc Mai Thế Gia sẽ không bỏ qua cho mình nên vẫn không ngừng tay mà tiếp tục chiến đấu cho dù thông báo của hệ thống không ngừng xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Chúc mừng công hội Hắc Mai Thế Gia là đội ngũ giành được thủ sát boss tự do Tế tự Chiến Ca Dorian cấp 35, thưởng 800 điểm danh vọng công hội, 5000 điểm danh vọng ở thành Cự Phong, 3000 đồng vàng, để chúng ta mãi mãi ghi nhớ tên họ."

"Chúc mừng Dương Vũ Hồng Trần đánh chết boss Tế tự Chiến Ca, thưởng 300 điểm danh vọng thành Cự Phong, 3 điểm thiên phú."

...

"Chúc mừng ..." đánh chết boss Tế tự Chiến Ca, thưởng 300 điểm danh vọng thành Cự Phong, 2 điểm thiên phú."

Không tệ không tệ, cứ tưởng làm chuyện phí công rồi vậy mà kết thúc vẫn được thêm 2 điểm thiên phú, kết quả này Diệp Từ hết sức hài lòng. Con người phải biết thỏa mãn thì mới có thể thành công hơn nữa.

Hiện giờ kỹ năng Đa Trọng Tiễn của cô đã có thể cùng lúc bắn ra 5 mũi tên, còn kỹ năng bắn loạn cũng đã thăng lên cấp 2, cô vẫn đang lo không biết nên đi đâu để thử nghiệm uy lực của nó, giờ thì thoải mái rồi, có cả đám người để cô tha hồ mà thực nghiệm. Vì thế Diệp Từ không chút khách sáo, giương cung, xác định phạm vi, một loạt tên từ trên trời giáng xuống tạo lên cả một dãy điểm thương tôn màu đỏ rực.

Công bằng mà nói, cảnh tượng này quả thực quá đồ sộ.

Trận chiến còn lại nhanh chóng đi đến hồi kết.

Đội ngũ thua cuộc dĩ nhiên là công hội đánh lên kia rồi. Lẽ ra bọn họ đã nắm chắc phần thắng nếu ban đầu Diệp Từ không định đi bắt sủng vật, nếu không cô đi thì đã không gặp phải con Garrison chột mắt để rồi bị nó rượt chạy rơi xuống Khe Núi Rực Cháy, cuối cùng lúc leo ngược trở lên mới tình cờ nghe được cuộc trò chuyện kia.

Cho nên, bình thường trò chuyện đừng tưởng sẽ không ai phát hiện, tai vách mạch rừng, câu thành ngữ ông cha đúc kết không bao giờ sai.

Kết quả trận đấu rất là thảm thiết, đối phương bị giết sạch là điều hiển nhiên, nhưng phía Hắc Mai Thế Gia cũng chỉ còn vài người sống sót, Diệp Từ sau khi thấy mọi chuyện đã ngã ngũ cũng rời đội, xoay người bước đi, thế nhưng lại bị Dương Vũ Hồng Trần túm trở lại: "Cậu tạm thời khoan hãy đi."

Diệp Từ dừng lại quay đầu nhìn hấn: "Còn chuyện gì sao?"

Chắc, gương mặt quen thuộc xuất hiện ngay trước mắt khiến Diệp Từ khó tránh khỏi hồi tưởng lại những lần mình hợp tác với người này khai hoang ngày trước.

Dương Vũ Hồng Trần gãi đầu, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào, cuối cùng đành cười nói: "Minh còn chưa biết tên cậu."

Diệp Từ hí hóp mắt, suy nghĩ một lúc rồi gửi cho hấn ta lời mời kết bạn.

Dương Vũ Hồng Trần lập tức xác nhận, cái tên xuất hiện trước mặt hấn khiến hấn sững sờ một lúc lâu: "Cậu chính là..."

Diệp Từ vội xua tay, Dương Vũ Hồng Trần nhìn thấy liền hiểu rõ ý cô, hấn cười cười nói: "Tôi biết ngay mà, giờ này làm gì có nhiều thợ săn trâu bò như thế."

"Đi đây." Diệp Từ thả ngựa ra, quay sang mỉm cười chào tạm biệt.

"Đến thành Cự Phong không? Công hội bọn tôi đóng quân ở đấy." Dương Vũ Hồng Trần thông báo cho các hội viên về thành hội sinh, còn mình thì gọi ngựa ra, bộ dạng rõ ràng là muốn cùng Diệp Từ cưỡi ngựa về thành. Diệp Từ biết người này đang có chuyện muốn hỏi mình, con người này có tính xấu chuyện gì muốn biết mà không tìm hiểu được rõ ngọn nguồn thì nhất định sẽ không bỏ qua, cô lại không muốn từ nay về sau ngày nào cũng phải nhận thư hạch hỏi, chỉ bằng hiện giờ nói rõ ràng mọi chuyện, giải quyết triệt để cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đàm Phá Lãng

Dương Vũ Hồng Trần cưỡi ngựa đi về phía con đường lớn, Diệp Từ vừa nhìn liền hiểu, bởi mọi thứ ở đại lục phía Nam này đều vô cùng quen thuộc với cô, tuy nhiên hiện giờ với thân phận mới này, cô phải tỏ vẻ mình không biết gì hết rồi. Thế là cô cũng quay đầu ngựa đi theo sau Dương Vũ Hồng Trần.

Cả hai từ lúc bắt đầu lên đường đều liên tục không ngừng tăng tốc, xem ra Dương Vũ Hồng Trần cũng biết rõ một mình cưỡi ngựa về thành là hành động vô cùng liều lĩnh, trận chiến ban nãy vừa mới kết thúc không lâu, nếu người của công hội kia hồi sinh quay lại đuổi giết thì kết cục của hấn nhất định sẽ rất thảm.

Diệp Từ hoàn toàn nhìn thấu được ý nghĩ của hấn, cho nên hấn tăng tốc cô cũng rút roi thúc ngựa, tập trung chạy không nói một lời.

Mãi đến khi bọn họ chạy qua hai bán đồ, chuẩn bị về đến thành Cự Phong thì Dương Vũ Hồng Trần mới chậm chậm giảm tốc độ, sau đó quay đầu nhìn

Diệp Từ, hỏi: "Công Từ, sao cô lại biết người của Hiệp Khách Đào chuẩn bị đánh lên bọn tôi?"

Hóa ra nhóm người kia là của công hội Hiệp Khách Đào, Diệp Từ lật tìm trong trí nhớ một lúc mà vẫn không nhớ ra được ân oán thù địch giữa Hiệp Khách Đào và Hắc Mai Thế Gia là như thế nào, có lẽ thời điểm bọn họ đánh nhau sống chết cô còn chẳng biết cũng chẳng quan tâm bọn họ là ai.

"Nghe nói." Diệp Từ mỉm cười, đáp kiểu nửa thật nửa giả.

Câu trả lời này hiển nhiên không đủ để Dương Vũ Hồng Trần chấp nhận, hần ghìim dây cương dừng ngựa lại, nhìn chăm chăm Diệp Từ: "Nghe nói là sao?"

Khỏe môi Diệp Từ khẽ nhếch lên, chuyện này thật sự là cô tình cờ nghe người ta nói, có điều tính cô vốn không phải là người nhiều lời, mà cô cũng lười làm những chuyện giải thích phí thời gian này, cho nên cô cũng dừng ngựa lại, nhìn Dương Vũ Hồng Trần: "Nghe nói là nghe nói, chú ý người bên cạnh mình."

"Cô nói thế là có ý gì?" Dương Vũ Hồng Trần biến sắc, hần có thể quản lý được cả một công hội lớn làm sao lại không hiểu Diệp Từ muốn nói gì.

Diệp Từ biết câu nói của mình sẽ làm anh ta lo lắng, nhưng những chuyện như thế này làm sao có thể nói rõ ràng hết được? Lúc này cô chỉ tình cờ nghe được vài câu đối thoại, cũng không nhìn được mặt mũi hai người đó ra sao, đầu đuôi câu chuyện lại càng mù tịt, như thế làm sao có thể đem nó ra làm bằng chứng buộc tội chứ? Cho nên cô lập tức lắc đầu nói: "Không có ý gì, tôi chỉ biết bao nhiêu đây thôi, chuyện còn lại cậu tự mình cẩn thận đi."

"Nhưng mà..." Dương Vũ Hồng Trần dường như nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng lại không đoán được rõ ràng.

Lần này Diệp Từ quyết định mặc kệ anh ta, chân thúc bụng ngựa lập tức rời khỏi.

Như ban nãy đã nói, đại lục phía nam là vùng đất vô cùng quen thuộc với Diệp Từ, nói thế nào thì nơi này ngày trước cũng đã đem đến cho cô không ít tiền vàng. Cô vừa vào thành Cự Phong liền chạy đến kho hàng bổ sung thuốc nước, sau đó lại đến cửa hàng sửa chữa trang bị, cuối cùng tìm mua Phi Hành Toái Phiến. Có điều làm xong hết mọi chuyện cô lại chợt nghĩ nếu đã đến đây mà không đi luyện cấp có phải phí của giời lắm không? Lão Tứ chuyên về mặt quân công, bên ngoài thành Cự Phong lại trùng hợp có mấy bản đồ luyện cấp không tệ, nếu đem lão Tứ đến đây luyện cấp nhất định sẽ thu hoạch được không ít.

Diệp Từ quyết định xong liền dẫn lão Tứ đi ra khỏi thành Cự Phong.

Cấp bậc của mấy phó bản lân cận thành Cự Phong đều không cao lắm, trung bình đều là quái hình người cấp 15, tuy nhiên ở đây có ưu điểm là quái tập trung thành từng đám lớn, gặp người sẽ lập tức vây đánh, hơn nữa thời gian tái xuất hiện cũng nhanh hơn nơi khác rất nhiều, cho nên nếu là người chơi mới thì sẽ không bao giờ chạy đến nơi này luyện cấp. Có điều những điểm này chẳng những không gây trở ngại gì cho Diệp Từ mà còn vô cùng phù hợp với điều kiện của cô.

Diệp Từ không làm chi rườm rà mà thả luôn lão Tứ ra để nó xông lên dùng kỹ năng quần thể nhanh chóng dọn sạch đám quái. Nếu chẳng may có cá lọt lưới thì Diệp Từ mới giương cung dọn dẹp, nhưng đa số mỗi lần đều không đến lượt Diệp Từ ra tay.

Quái ở đây cấp khá thấp nên Diệp Từ không nhận được điểm kinh nghiệm, nhưng với lão Tứ chỉ mới cấp một thì lại là nơi luyện cấp tuyệt vời.

Ba bốn ngày sau, cấp của lão Tứ đã tăng đến con số 17.

Hôm nay lúc Diệp Từ log out kiểm chút gì lót dạ, chợt nghe thấy tiếng lạch cạch mở khóa cửa, cô giật mình chợt nghĩ có lẽ ba mẹ và Bạch Mạch đã về liền vội vàng chạy ra cửa đón, hưng phấn kêu to: "Ba mẹ, mọi người đã về!"

Nhưng, xuất hiện trước mặt cô lại là một gương mặt xa lạ, cô giật mình ngẩng người, người nọ là một cậu thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi, da dẻ trắng trẻo, sắc mặt nhợt nhạt, có vẻ tâm trạng đang không được tốt lắm, tóm lại nói cho dễ hiểu thì biểu cảm của cậu bé này hoàn toàn đối lập với vẻ mặt phấn chấn của Diệp Từ. Cậu bé ngẩng đầu mặt đối mặt với Diệp Từ, nhưng lại không nói lời nào, chỉ khẽ gật đầu với cô rồi bước tiếp vào trong xem như đã xong màn chào hỏi.

Ai đây?

Giữa lúc Diệp Từ đang ngẩng người thì Tà Tiểu Lan bước lên chen vào trong, lúc lách qua người Diệp Từ cũng không quên đẩy cô sang một bên: "Lớn tướng rồi tránh chỗ nào, chần trặc làm gì? Thu phí qua đường à?" Bà vừa nói vừa đưa tay kéo cậu bé kia về phía mình, cúi đầu dịu dàng nói: "Phá Lãng, từ giờ đây sẽ là nhà của con, cứ thoải mái con nhé."

Diệp Từ đứng một bên nhìn Tà Tiểu Lan, không hiểu mô tê gì, sau đó lại thấy Diệp Nam Thiên bước vào, mũi hít hít quay sang nhìn cô, nói: "Tiểu Từ à, con lại ăn uống lành tinh rồi. Trong nhà còn gì không, nhanh làm chút gì cho Phá Lãng ăn đi."

Diệp Từ lại tiếp tục choáng váng, chuyện gì đây?

Bạch Mạch là người vào nhà cuối cùng, vì anh chàng phải xách khá nhiều hành lý nên đi mất thời gian hơn, anh nhìn Diệp Từ đang ngơ ngác, nói: "Không có gì đâu, sang đây phụ anh nhanh lên, ở dưới vẫn còn đồ đấy."

Cô thấy Bạch Mạch tay xách nách mang linh kinh đồ đạc đứng ngay cửa, dù chưa theo kịp vấn đề nhưng vẫn chạy đến phụ giúp mang vào phòng, kể đó nhanh chóng kéo anh xuống lầu, tình huống gì mà quái lạ thế này, cô nhất định phải tìm người hiểu rõ mà phổ cập thông tin mới được.

Bạch Mạch là một người dễ tính thế nên cũng không chơi trò úp úp mở mở với Diệp Từ, trong lúc bê đồ đã từ tốn kể hết mọi chuyện cho cô nghe, hóa ra cậu bé kia là Đàm Phá Lăng, cháu trai của thầy giáo Tà Tiểu Lan.

Bố mẹ và ông bà của cậu bé đều đã mất vì tai nạn máy bay, gia đình thầy Đàm lại không có bà con thân thích gì cho nên hậu sự đều do những học trò cũ của thầy đến cùng nhau thu xếp. Mọi chuyện cơ bản đều đã xong xuôi, chỉ còn mỗi cậu bé vị thành niên không có người giám hộ, bản thân cậu bé không muốn đến cô nhi viện nên cuối cùng nhóm học sinh quyết định nhận nuôi đứa trẻ này.

Bởi vì tình cảm của Tà Tiểu Lan và thầy Đàm rất sâu nặng nên nhất quyết tranh cãi, cuối cùng mới đưa được cậu bé về nhà mình.

"À ra thế." Diệp Từ hai tay đang gắng sức bê một túi đồ thật nặng, vừa thở hắt hắt vừa nói: "Đồng này đều của thằng nhóc đấy?"

"Cũng không hẳn." Bạch Mạch phì phò đáp, dù anh là con trai, thể lực không tệ nhưng khuôn đồ đi tới đi lui nhiều chuyến như vậy cũng phải thở dốc.

"Đứa bé ấy ở chung phòng với anh à?"

"Ừ, dĩ nhiên rồi, không lẽ ở chung với em?" Bạch Mạch vừa đáp vừa liếc nhìn Diệp Từ, anh cảm thấy mới mấy ngày không gặp mà IQ của em gái mình hình như bị giảm xuống rồi.

"Đẹp đi. Khả khả, em nhắc anh chuyện này nhé, nhà mình không có dư giường đâu, cậu nhóc đó ở phòng anh thì anh chuẩn bị kiếp ngủ sàn nhà đi." Diệp Từ há hê cười nói.

Lần này đến lượt Bạch Mạch u sầu: "Trời ơi anh quên mất, giờ còn đang là mùa đông..."

Tuy cả hai phải vất vả dọn dẹp đến tận buổi cơm tối nhưng trên bàn cơm, Diệp Từ vẫn rất nhiệt tình với Đàm Phá Lăng. Một đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi bỗng nhiên mất hết người thân, chuyện này chỉ mới nghĩ thôi đã thấy đau lòng rồi...

Nhìn bộ dạng Đàm Phá Lăng rõ ràng vẫn còn chưa vượt qua được cú shock này, chén cơm mới vui đi một phần ba đã buông đĩa. Tà Tiểu Lan thấy vẻ mặt này của cậu bé lòng lại càng đau hơn, bà vội vàng bảo cậu bé đi tắm rửa rồi về phòng nghỉ ngơi.

Đêm đến Bạch Mạch vẫn được ngủ trên giường, vì giường phòng anh là loại một thước rưỡi nên hai người nằm vẫn đủ, nhưng anh lại không thấy thoải mái chút nào. Thêm nữa là vì cả đêm Đàm Phá Lăng luôn im lặng, sự im lặng này cho Bạch Mạch cảm giác không bình thường chút nào.

Sáng hôm sau lúc Bạch Mạch thức dậy đã thấy Đàm Phá Lăng ngồi bên góc giường, lặng lẽ nhìn chiếc máy game Vận Mệnh mà thần thờ. Anh tưởng là đứa bé này lại thả hồn vào cõi thần tiên nữa rồi nên cũng không hỏi nhiều, chỉ xoa đầu bảo nhóc ngủ thêm một chút.

Thế nhưng Bạch Mạch vừa bước khỏi phòng thì Đàm Phá Lăng cũng đứng dậy theo sau. Đi được mấy bước, cậu ngẩng đầu nhìn vào phòng Diệp Từ, không ngờ trong phòng cô gái kia cũng có một cái máy game, cậu nhóc gật mình sững người một lúc lâu, mãi đến khi Tà Tiểu Lan đến gọi cậu vào bàn ăn cơm thì cậu mới sực tỉnh người, bước đến bên bàn lặng lẽ ngồi xuống.

"Phá Lăng, ăn cái này đi, món này là món sở trường của di đấy, hai anh chị đều rất thích nó." Tà Tiểu Lan gấp vào bát Đàm Phá Lăng một miếng cá rán vàng óng.

"Con cảm ơn." Đàm Phá Lăng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhỏ giọng cảm ơn một tiếng.

"Cảm ơn gì chứ, lát nữa chú với di và hai anh chị ra ngoài mua sắm, con có muốn đi không?" Diệp Nam Thiên cười nói.

"Con không muốn đi." Đàm Phá Lăng đáp với giọng be bé.

Câu trả lời này làm Tà Tiểu Lan và Diệp Nam Thiên đang bày ra vẻ mặt hưng phấn tái đi, không khí trên bàn cơm thoáng cái trở nên gượng gạo.

Diệp Từ liếc mắt nhìn Đàm Phá Lăng ngồi cạnh mình đang cúi đầu và cơm, híp mắt, từ tốn nói: "Ngày tháng còn dài, mới đó mà đã tự biến cuộc sống mình trở nên thê thảm như vậy thì sau này còn tâm trí đâu mà xem phim bi kịch nữa."

Trẻ nhỏ ở tuổi vị thành niên, nhất là độ mười bốn mười lăm tuổi thường rất hay muốn có người hiểu mình, nhưng đôi khi cũng có người thích nuông chiều bản thân, nuôi dưỡng ý nghĩ phản nghịch, muốn có thể buông thả một chút, bất cần một chút...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Đau Khổ Là Chuyện Của Riêng Mình

Cả Tà Tiểu Lan lẫn Diệp Nam Thiên đều biến sắc quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Từ, có lẽ lúc này trong lòng hai người đều rất muốn ép con bé ăn nói

lĩnh tính kia nuốt lại câu mình vừa nói.

Bạch Mạch cũng kinh ngạc nhìn Diệp Từ, với anh, Diệp Từ vẫn còn là một cô em bé bỏng, anh dám chắc em mình sẽ không bao giờ nói được những lời đầy triết lý như thế này.

Đàm Phá Lăng dĩ nhiên cũng nghe được những gì Diệp Từ vừa nói, bằng chứng là tay cầm đũa của cậu rõ ràng run lên một chút, kể đó cậu ngẩng đầu nhìn Diệp Từ bằng ánh mắt đầy bi phẫn, một ánh mắt bao hàm cả sự đau lòng tuyệt vọng xen lẫn căm phẫn như muốn bùng nổ ra bên ngoài.

Diệp Từ thấy vẻ mặt này của cậu bé, chợt nhớ lại thời điểm mình mất cha mất mẹ, dường như cũng là kiểu 'hận đời' không muốn sống nữa như thế này. Cô nhếch môi, tay gấp thêm thức ăn vào bát cậu nhóc: "Ăn đi ăn đi, ăn cho nhiều để còn có sức lực mà khóc với đau lòng, nếu không ăn no thì chịu sao nổi."

Đàm Phá Lăng nghe thêm câu nói này của Diệp Từ rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận đứng bật dậy, cả người cậu run lên vì giận dữ. Song, cậu vẫn kiên quyết không nói một câu, chỉ dùng cặp mắt tóe lửa căm phẫn nhìn chằm chằm Diệp Từ cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

"Nhìn chị làm gì?" Diệp Từ híp mắt nói.

Trẻ con dù sao cũng là kẻ con, tính tình quật cường thế nào cũng khó chịu được kích thích dồn dập. Cậu nhóc tức giận quẳng đũa xuống bàn, đẩy mạnh ghế ra rồi chạy về phía cửa, xông ra ngoài.

"Phá Lăng, Phá Lăng" Tả Tiểu Lan hốt hoảng hét to, "Bạch Mạch, mau... mau chạy theo xem"

Bạch Mạch cũng bị tình huống xảy ra bất ngờ này làm giật mình, đầu óc mơ màng không kịp suy nghĩ, chỉ biết nghe theo lời Tả Tiểu Lan đứng bật dậy đuổi theo.

"Con bé ngốc nghếch kia, con ăn nói sao không biết nghĩ vậy hả?" Tả Tiểu Lan quay sang mắng Diệp Từ, xem ra lần này bà nổi giận thật rồi: "Chị gái mà nói chuyện với em út vậy sao? Nổi đau của người khác là chuyện có thể đem ra đùa à?"

Diệp Nam Thiên thấy Tả Tiểu Lan phát cáu vội vàng kéo tay vợ mình lại: "Bà xã bà xã bình tĩnh." Lúc nói còn không ngừng nháy mắt với Diệp Từ: "Con bé ngốc kia còn đứng đây làm gì, nhanh chạy đi tìm em nó về."

Diệp Từ khề dạ một tiếng rồi thông dong đứng dậy, căn bản không quá lo lắng vì bị Tả Tiểu Lan mắng, cô thờ dãi một hơi, trẻ con đúng là quá dễ tự ái.

Đàm Phá Lăng đã nhiều ngày không ăn uống đầy đủ, chuyện này là Diệp Từ nghe được từ Bạch Mạch, mà cũng bởi vì biết rõ điều đó nên cô không lo Đàm Phá Lăng sẽ chạy đi xa được, huống chi Bạch Mạch đã đuổi theo từ nãy giờ rồi.

Cô từ tốn bước xuống lầu, lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Mạch hỏi thăm tình hình, mà lúc này Bạch Mạch đã tóm được cậu nhóc kia ở vòng xuyên cách nhà cô một con đường. Sau khi cúp máy, cô lại tiếp tục thông dong đi về phía ấy, không lâu sau đã nhìn thấy Bạch Mạch và Đàm Phá Lăng đang ngồi trên một băng ghế ở xa xa, dường như Bạch Mạch đang khuyên nhủ gì đó nhưng kết quả hiển nhiên là không có tác dụng gì, đứa nhóc căn bản không thèm quan tâm đến những gì cậu ta nói.

Diệp Từ xoay người bước về phía tiệm mì thịt bò ở gần đây gọi hai bát mì, dặn họ lát nữa làm xong thì bung sang chỗ đối diện, kể đó mới đi về phía hai người kia. Cô còn chưa bước đến nơi thì tiếng bước chân đã làm Bạch Mạch chú ý, anh quay đầu sang nhìn thấy cô có vẻ hơi bất ngờ, có điều chưa kịp lên tiếng đã thấy cô mỉm cười nói: "Bạch Mạch, anh về trước đi."

"Hử? Sao em lại đến đây?" Bạch Mạch ngạc nhiên hỏi.

"Em đến thì sao? Anh nhanh về đi, không thì lại chẳng còn gì để ăn đấy." Diệp Từ đứng sau lưng Bạch Mạch, bình tĩnh nói.

Bạch Mạch vốn còn định nói tiếp nhưng thấy Diệp Từ lắc đầu nên cũng bỏ qua, kể đó đứng dậy khề vổ vai Đàm Phá Lăng rồi xoay người bước đi. Anh biết Diệp Từ làm thế là có lý do của mình, có một số chuyện đặc biệt phải dùng cách đặc biệt để giải quyết.

Bạch Mạch vừa đi, Diệp Từ liền ngồi xuống, nhưng lại không lên tiếng nói gì, chỉ lặng yên nhìn ngắm bầu trời. Tiết trời hôm nay không tệ, vừa trong trẻo lại khô ráo, chỉ hơi khó chịu một chút với những làn gió lạnh thỉnh thoảng lại ủa đến như dao cứa vào mặt người.

Đàm Phá Lăng liếc nhìn Diệp Từ một cái, đang định đứng dậy bỏ đi thì nghe thấy Diệp Từ lên tiếng: "Tướng tá như thế mà đòi chạy cái gì, em nhắm mình chạy được bao xa?"

Cả người Đàm Phá Lăng lại bắt đầu run rẩy, lần run rẩy này không biết là vì tức giận hay vì lạnh, bởi lúc Diệp Từ lên tiếng cũng là lúc một cơn gió mạnh thổi qua, làn gió ấy làm Diệp Từ mặc áo bông dày cũng phải run mình một cái huống chi cậu nhóc kia ăn mặc phong phanh như vậy. Lần này có lẽ đã quá sức chịu đựng của cậu nhóc, cậu tức giận gào to: "Tôi với chị có thù oán gì sao?"

"Không có."

"Em từng trêu chọc gì chị?"

Diệp Từ liếc mắt nhìn cậu nhóc, đáp: "Tạm thời thì không."

"Vậy sao chị lại hết lần này đến lần khác đem chuyện cha mẹ em ra đùa cợt?" Lần này Đàm Phá Lãng đã thật sự tức giận rồi, ban đầu cậu hơi giận vì bị Diệp Từ quở trách, kể đó tiếp tục giận vì giọng điệu đều đều của cô khi nói về chuyện của cậu, và giờ thái độ của Diệp Từ đã làm cậu không kiềm chế được nữa mà bùng nổ cơn giận.

Diệp Từ không đáp, chỉ đứng yên đấy nhìn Đàm Phá Lãng.

Con giận bùng nổ nhưng chẳng có ai quan tâm cũng giống như cảm giác đánh mạnh vào chiếc gối bông êm êm, chẳng có tác dụng gì, hiện giờ Đàm Phá Lãng uất ức như thế nào chỉ cần nghĩ là biết, cậu gào to: "Tôi không còn cha mẹ, không còn gì nữa rồi, chị còn muốn gì nữa? Vì tôi đến nhà chị nên chị sợ tôi giành mất gì của chị sao? Tôi cam đoan với chị, tôi không muốn gì từ nhà chị hết, tôi hoàn toàn không muốn đến đây, vì mẹ chị khẳng khái bảo rằng tôi cần người chăm sóc, tôi không muốn ăn bám nhà người khác, chị nghĩ tôi muốn sống nhờ sống gửi như thế này lắm sao?"

Đàm Phá Lãng càng nói giọng càng cao, về sau bắt đầu thêm phần nức nở, cậu bé dù là con trai nhưng uất ức cứ dồn nén và dồn nén, đến khi bộc phát thì hai mắt cũng phải đầm lệ.

Diệp Từ vẫn không nói câu nào, im lặng nhìn cậu bé vừa gào vừa khóc, không lâu sau đã mờ hơi thở nhai, trông có vẻ đã đuối sức rồi, cũng may lúc này ông chủ tiệm mì đã bung hai bát mì đến, hương thơm thoang thoảng hương người thổi cũng đã cơn cơn cả bụng.

Diệp Từ nhận hai bát mì rồi trả tiền, sau đó đặt một phần xuống ghế cạnh Đàm Phá Lãng rồi lấy đũa ra hì hục ăn phần còn lại.

Đàm Phá Lãng gần đây vốn đã không ăn uống gì nhiều nay lại còn vận động mạnh và hét to một lúc lâu nên bụng đã réo âm ỉ từ nãy giờ, cậu nhìn Diệp Từ ăn mì một cách ngon lành khe khẽ nuốt nước miếng. Nhưng chợt nhớ lại hiện giờ cậu và Diệp Từ đang ở thế đối lập nhau, tuyệt đối không thể vì bát mì mà chịu thua được.

Giữa lúc cậu đang tự kiểm điểm bản thân thì cái bụng phản chủ lại kêu lên từng tiếng ọ ọ khiến cậu xấu hổ đỏ mặt, lòng thêm lo lắng không biết Diệp Từ sẽ cười nhạo cậu như thế nào đây, thế mà không ngờ Diệp Từ chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn, chỉ bình thản nói: "Quán này làm mì thịt bò ngon lắm, không ăn đừng hối hận."

Đàm Phá Lãng nghe Diệp Từ nói xong dù có muốn bùng bát mì lên ăn thế nào cũng không làm được, như vậy sẽ rất xấu hổ, vô cùng xấu hổ, cực kỳ xấu hổ, thế nên chỉ đành hừ một tiếng rồi quay mặt sang nơi khác, đúng lúc này trời lại thổi đến một cơn gió mạnh làm cậu rung mình, cả người run run.

"Con trai muốn làm gì thì mạnh dạn mà làm, muốn ăn thì sang đây ăn, mình ăn mình tự trả tiền thì sợ cái gì?" Diệp Từ vẫn cúi đầu ăn mì không nhìn đến Đàm Phá Lãng, nhưng từng câu từng chữ đều rõ ràng là đang nói chuyện với cậu ta.

Đàm Phá Lãng vốn nghĩ sẽ tiếp tục kiên quyết không ăn là không ăn, nhưng cái bụng biểu tình quá dữ dội rồi, cuối cùng chỉ đành dẹp tự ái sang một bên và bung bát mì lên ăn sì sụp.

Nháy mắt sau, trong công viên chỉ còn lại hai tiếng ăn mì khiến ai nghe thấy cũng phải phát thèm.

"Cha mẹ mất đúng là một chuyện rất đau lòng." Diệp Từ vừa ăn vừa nói, nói xong còn thoáng nhìn sang Đàm Phá Lãng, cánh tay cầm đũa của cậu bé hơi run lên một chút, "Nhưng, đây là chuyện buồn của cá nhân em, không liên quan gì đến người khác."

Lần này đến lượt Đàm Phá Lãng không lên tiếng, chỉ cúi đầu mãi miết ăn mì.

"Con người có ai mà không có chuyện đau lòng, nhưng đem nó ra trình trước mặt cho mọi người xem để làm gì? Tìm sự thông cảm sao?" Diệp Từ ngẩng đầu nhìn về phía trời xa, câu nói này như nói cho Đàm Phá Lãng nghe mà cũng như nhắc lại tình cảnh của mình ngày trước. "Sự thật thì em sẽ không nhận được sự thông cảm nào đâu, người ngoài nhiều nhất chỉ sẽ nhìn thấy và biết em đau lòng, nhưng em sâu thẳm là chuyện của em, trong mắt họ chuyện này là chuyện của người khác, sự đồng cảm, đau lòng hay thậm chí là đến xem kịch vui rồi cũng sẽ qua đi, có ai lại để tâm chuyện của người khác bao giờ."

"Em không có trưng cho mọi người xem." Đàm Phá Lãng cúi đầu, nhỏ giọng phản bác.

"Vậy em như thế này gọi là gì?" Diệp Từ cười nói: "Không phải là ép em không được đau lòng, nhưng cái gì cũng vừa phải thôi, quá nhiều thì sẽ phản tác dụng ngay."

"Em không phải con nít, những điều này em đều biết." Đàm Phá Lãng vẫn còn rất khó chịu vì Diệp Từ cứ đâm vào vết thương của mình. "Em không cần chị ngồi đây dạy đời em."

Diệp Từ mỉm cười, không hề tức giận, trong lòng cô hoàn toàn hiểu rõ cảm giác mà cậu ấy đang phải chịu.

"Đôi lúc nên để nỗi đau lắng sâu vào đáy lòng, bởi vì dù nó rất khó chịu nhưng lại là một cảm xúc rất quý giá, con người sống cả đời có mấy lần được biết thế nào là đau đớn tột cùng chứ, em phải học cách kiềm chế cảm xúc của bản thân đi." Cô húp muỗng súp mì cuối cùng rồi lau miệng nói tiếp, "Mỗi người trên đời đều có việc của riêng mình, họ sẽ không có dư thời gian và sức lực để lo đến chuyện người khác vui vẻ hay đau lòng, và những chuyện này cũng không cần phải làm phiền đến họ."

"Con người là sinh vật phải tự mình cảm nhận mọi chuyện, học hỏi mọi thứ - để trưởng thành." Diệp Từ thở dài, trong đầu dường như mường tượng ra hình ảnh đầy đau thương của mình ngày trước, lòng lại càng hận bản thân mình hơn, "Làm người, phải luôn hướng về phía trước, hướng đến ánh mặt trời."

"Sau này em sẽ tự mình giải quyết mọi chuyện." Đến lúc này Đàm Phá Lãng mới rầu rĩ lên tiếng, từ giọng nói của cậu nhóc có thể thấy cậu đã không còn giữ vẻ thù địch với Diệp Từ nữa.

Diệp Từ cũng không nói thêm gì về vấn đề này, chỉ bước đến xoa đầu cậu: "Không phải vẫn còn đi dưỡng và anh chị sao?"

Mi thịt bò thật cay lại còn nóng hôi hổi, Đàm Phá Lăng ăn xong cả người nhể nhại mồ hôi, lúc này gương mặt cậu bé tèm lem nước mắt nước mũi, cậu đưa tay áo lên lau rồi cúi đầu ấp úng nói: "Em không có tiền trả tiền bát mì."

"Chị cho em mượn, khi nào có thì trả lại chị."

"Chị thật phiền phức."

"Em cũng là thằng nhóc khó ư."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Công Hội Khiêu Chiến

Cuối cùng kết thúc câu chuyện là Đàm Phá Lăng theo sau Diệp Từ quay trở về nhà, nhờ ăn bát mì nóng hổi kia mà cậu đã đỡ không ít mồ hôi nên không còn liên tục run rùng mình vì lạnh nữa. Tả Tiểu Lan thấy cậu cúi đầu bước vào sau Diệp Từ liền vội vàng kéo cậu sang một bên hỏi thăm an ủi khiến cậu ngược lại phải rớt rớt xin lỗi. Dường như sau khi bị Diệp Từ mắng một trận, cậu đã biết nghĩ hơn trước, không còn trưng vẻ mặt đau lòng muốn chết hay kiểu người đối diện là kẻ có thù sâu tựa biển với mình.

Sự thay đổi này làm Tả Tiểu Lan, Diệp Nam Thiên và Bạch Mạch đều hết sức tò mò, không biết Diệp Từ làm cách nào giải quyết hay như thế? Có điều cả Diệp Từ lẫn Đàm Phá Lăng đều ăn ý giữ trạng thái im lặng không muốn nhắc đến những chuyện vừa xảy ra ban nãy.

Mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết ổn thỏa, Diệp Từ và Bạch Mạch lần lượt về phòng chuẩn bị vào game, nhất là Bạch Mạch, anh chàng đã ba bốn ngày không chơi game, cả người ngứa ngáy nôn nóng muốn lập tức vào game xem tình hình công hội, nhất là lúc này còn đang là thời điểm nhạy cảm khiến anh không sao yên tâm được, không biết mấy ngày nay chuyện khai hoang Phế Tích Rét Lạnh chuẩn bị đến đâu rồi. Trời ơi trong lúc quan trọng này mà anh lại đi vắng thật sự là đau lòng quá đi mà.

Ngay khi Diệp Từ và Bạch Mạch sắp sửa chui vào máy game thì Đàm Phá Lăng, người vừa trở về trạng thái bình thường, đột nhiên lên tiếng hỏi: "Anh chị chơi game gì thế? Vận Mệnh à?"

Hiện giờ game Vận Mệnh đang rất hot trong giới trẻ nên Diệp Từ không ngạc nhiên lắm khi Đàm Phá Lăng biết đến trò chơi này, vì thế cô cũng thẳng thắn nói rõ: "Ừ, anh chị đều đang chơi game đấy, em cũng thích à?"

Đàm Phá Lăng chưa kịp trả lời Diệp Từ đã nghe thấy tiếng Tả Tiểu Lan nằng nặc lên từ dưới lầu: "Hai đứa oắt kia mê game đã đủ rồi, đừng có mà rù rê dạy hư em út. Kỳ nghỉ đông còn có nửa tháng nữa là hết, đề Phá Lăng yên ổn mà làm quen trường học ở đây, chơi cái gì mà chơi chứ hả?"

Tả Tiểu Lan vừa dứt lời, Bạch Mạch và Diệp Từ cùng quay sang nhìn nhau thờ dài, kể đó lại cùng nhìn Đàm Phá Lăng, lắc đầu nói: "Tốt nhất là em ngoan ngoãn lo học đi."

Cả hai nói xong liền quay về phòng mình, Đàm Phá Lăng nói gót theo sau Diệp Từ, Diệp Từ quay đầu thấy Đàm Phá Lăng đi theo mình vào phòng có chút khó hiểu hỏi: "Mẹ chị bảo em lo học đi kia, đi theo chị làm gì?"

"Trong game chị tên gì thế?" Đàm Phá Lăng kéo ghế ngồi xuống, giương mắt nhìn Diệp Từ mở máy game.

"Hỏi làm chi?"

"Không có gì, em chỉ muốn biết chút thôi." Đàm Phá Lăng đáp, trông cậu có vẻ như có chuyện muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi.

Diệp Từ biết cậu nhóc đang giấu mình chuyện gì đó nhưng cô không vội truy hỏi, cô biết cậu bé này là người nếu đã muốn nói thì không cần cô hỏi cũng sẽ tự động nói, còn nếu đã không muốn nói thì cô có cạy răng cậu ra cũng sẽ không moi được chút thông tin gì.

"Ồ vậy em hỏi xong chưa? Hỏi xong thì đi học bài đi." Diệp Từ đã chui vào trong máy game, vừa nói vừa vẫy tay tạm biệt, rõ ràng là không muốn tiếp tục đồng hành với cậu nhóc này nữa, cô còn phải vào game dẫn lão Tứ đi luyện cấp nữa nè.

"Chị Diệp Từ, chị có biết King không?" Ngay lúc Diệp Từ sắp đóng nắp trò chơi lại thì Đàm Phá Lăng chợt lên tiếng.

King? Diệp Từ thoáng ngẩn ngơ, làm sao cô lại không biết người này chứ? Quán quân năm năm liền của cuộc thi Game Sport quốc tế mà. Anh ta đồng thời vừa nổi tiếng với kỹ thuật điều luyện lẫn tính tình vô cùng khiêm tốn, thậm chí còn có chút gọi là bí ẩn. Anh ta chưa bao giờ để lộ diện mạo thật trước giới truyền thông, đến cả thi đấu trận chung kết còn đeo khẩu trang không chịu tháo ra nữa mà. Cũng may hệ thống thi đấu có kèm chức năng nhận diện võng mạc, không thì anh ta đã bị BTC từ chối không cho vào thi đấu rồi.

Có điều những chuyện này đối với Diệp Từ có chút quá xa xôi, dù sao nó cũng đã bị phủ lớp bụi ký ức đến tận mười năm cơ mà, thế nên cô chỉ gật đầu nói chung chung những gì mình còn nhớ: "Biết, là người vô địch năm lần liên tiếp Game Sport quốc tế phải không?"

"Hình như anh ấy cũng có chơi Vận Mệnh."

"À, Vận Mệnh đang có tiếng lắm mà, anh ta có chơi cũng không có gì lạ."

"Nhưng mà..." Đàm Phá Lăng ấp a ấp úng một lúc lâu, đến khi có vẻ muốn nói thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân bình bịch, Diệp Từ tò mò ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Bạch Mạch hốt ha hốt hải chạy vào phòng cô, nói với vẻ mặt trắng bệch: "Sao em còn chưa vào?"

Diệp Từ thấy đáng vẻ kia của anh mình lại càng hiểu kỳ hơn, có điều đi kèm theo nó còn là chút bất an lo lắng: "Sao thế?"

"Nhanh lên, hồi 6h tối công hội bị người ta khiêu chiến." Bạch Mạch báo cho Diệp Từ xong cũng không đợi xem phản ứng của cô đã vội vàng chạy về phòng mình đăng nhập lại vào game, để lại Diệp Từ với vẻ mặt đã trở về trạng thái bình tĩnh và Đàm Phá Lăng bị dọa giật mình về mặt đầy kinh ngạc.

"Chị bận rồi, không rồi tám chuyện với em nữa, em về phòng học bài đi." Diệp Từ nói xong lập tức nằm xuống đưa tay kéo nắp máy game.

Đàm Phá Lăng thấy thế vội vàng lên tiếng: "Chị còn chưa trả lời em trong game chị tên gì?"

"Công Tử U." Cuối cùng Diệp Từ cũng phải chịu thua, đưa ra đáp án thỏa mãn theo nguyện vọng của cậu em mình, nếu không dám một lát nữa thẳng nhóc cứng đầu đẩy lại ngồi đó không chịu đi rồi cứ gõ gõ máy game của cô cho mà xem.

Diệp Từ có thể khẳng định tính tình cậu nhóc Đàm Phá Lăng này khá giống với Dương Vũ Hồng Trần, cả hai đều là loại người kiên quyết phải tìm cho được đáp án đủ để mình hài lòng, cho nên cách duy nhất để tránh bị những người như thế làm phiền là nhanh chóng đưa cho họ câu trả lời đầy đủ của vấn đề.

Kể đó cô lập tức đăng nhập vào trò chơi, nhân vật Công Tử U vừa xuất hiện trong game liền sử dụng Phi Hành Toái Phiến quay trở về đại lục phía Đông, một luồng ánh sáng trắng xóa cả mắt nhấp nháy xuất hiện, tiếp theo Diệp Từ đã xuất hiện tại thành Hồng Hồ.

Công hội chiến của game Vận Mệnh có chút khác biệt với những game online bình thường. Nguyên nhân cũng vì công hội cấp 1-5 phải thông qua NPC Công Hội mới có thể vào được trụ sở cho nên muốn khiêu chiến lẫn nhau thì phải đến chỗ NPC để tuyên chiến, sau đó NPC sẽ đưa các thành viên của đội tiên chuyển vào trong trụ sở của công hội bị tuyên chiến, đây là dạng thứ nhất. Còn dạng chiến đấu thứ hai là dành cho công hội cấp 6 đến cấp 10, lúc này các công hội đã được di chuyển trụ sở ra bên ngoài vùng lân cận thành chính mà mình đã chọn, và vấn đề tuyên chiến cũng được cải tiến hơn, người chơi muốn khiêu chiến với công hội nào chỉ cần đến chém gậy lá cờ trước trụ sở là được. Đương nhiên nếu các công hội tiếp tục phát triển thêm thì rất có thể nhà phát hành game lại cải tiến bổ sung thêm nhiều cách tuyên chiến khác nữa.

Trụ sở công hội của Diệp Từ là trụ sở cấp năm, dĩ nhiên thuộc vào nhóm công hội chiến thứ nhất, cho nên lúc này tại thành Hồng Hồ không hề thấy tình huống chiến đấu quy mô lớn nào. Diệp Từ cười ngựa chạy thẳng đến chỗ NPC công hội, nhanh chóng di chuyển vào trong trụ sở.

Nơi đóng quân của Thiên Thiên Hường Thượng đã sớm chật cứng người, vô cùng ồn ào hỗn loạn. Không những thế, Diệp Từ còn nhìn thấy rải rác dưới đất không ít gạch đá đổ nát, chắc chắn là bức tường phòng vệ đã bị đánh hư hại không nhẹ, xem ra đối phương có sự chuẩn bị hỏa lực khá mạnh mẽ, đến cả tường phòng hộ của trụ sở công hội cấp năm còn bị đánh cho tan nát thế này cơ mà.

"Nhóm đánh xa, đội số một sang phía tường thành tiền viện, đội số hai lên bảo vệ trụ sở, đội ba sang đối người cho nhóm ở phía tường thành, đội số bốn đến buff máu cho nhóm cận chiến. Nhóm triệu hồi sư gọi hết pet của mình ra đồng thời mở trạng thái sẵn sàng tấn công, bảo vệ kho hàng của công hội. Nhóm đạo tặc đến tuần tra khu vực tường thành bị phá vỡ, tuyệt đối không để cho kẻ địch lại lên vào đánh lên." Tiếng chỉ huy của Di Lộc dồn dập vang lên trên kênh bang hội, từng mệnh lệnh liên tục được phát ra bằng giọng nói hết sức bình tĩnh đầy mạnh mẽ, anh chàng đã bắt đầu có dáng dấp của một người chỉ huy giỏi rồi.

Có điều theo những lệnh chỉ huy ban nãy có thể thấy phía công hội Thiên Thiên Hường Thượng của cô đã từng bị kẻ địch lên vào tấn công, và rất có thể đây là nguyên nhân vì sao trụ sở công hội cấp năm của Thiên Thiên Hường Thượng lại thành ra thế này.

Sau khi quan sát nắm rõ sơ lược tình hình, Diệp Từ liền quay đầu bước nhanh về phía phòng họp của công hội, bởi từ khi bước vào đến giờ cô không thấy bóng dáng Bạch Mạch đâu, mà Mưa Đứng Lúc, Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ, Cánh Gà Xảo Cay hay Buồng Tay Cô Ấy Ra cũng không thấy, cô đoán có lẽ bọn họ đã tập trung vào phòng họp hết rồi.

Quả nhiên bên trong phòng họp lúc này đang tụ hội mười mấy thành viên cao tầng, cả nhóm người ồn ào thảo luận chiến thuật âm ỉ cả lên.

"Mấy thằng khốn nạn đó lựa lúc chúng ta không có ai ở đây mới dám kéo đến tấn công. Con mẹ nó nếu không phải trụ sở của chúng ta đã thăng lên cấp 5 thì giờ chắc bị đánh tan tành rồi." Buồng Tay Cô Ấy Ra tức giận gầm gừ một cái xuống bàn.

"Giờ này nói mấy câu đó có nghĩa lý gì nữa, người của bọn chúng đến đông lắm, phía chúng ta danh tiếng thì có nhưng số hội viên chịu liều mạng vì mình thì có mấy người? Cứ coi cái đám đang rồi hội kia thì biết, nếu cứ tiếp tục thế này thì..." Thạch Hoa Quả thờ dãi nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

"Đừng lo, Khuynh Mặc Ngôn, tình hình chiến đấu thế nào rồi?"

"Hiện giờ thì tạm thời ổn định, nhưng chắc không chịu được bao lâu nữa, có vẻ đuối rồi, công hội mình mới lập được bao lâu đâu, nhóm người mới làm gì

có sĩ khí mà đánh lâu dài." Khuynh Mặc Ngôn thở dài: "Chuyện này cũng là lỗi của mình, nếu không phải hôm nay mình online muộn thì..."

"Không phải lỗi của cậu, tự trách cái gì chứ..."

"Công hội nào tuyên chiến với mình thế?" Diệp Từ đã đứng ở cửa một lúc lâu nhưng do mấy người ở trong đang bận tập trung nghĩ cách lần giật dữ đồng thời còn tranh luận một cách kịch liệt nên không phát hiện ra cô đã đến, cô đứng nghe một hồi đủ để hiểu rõ mọi chuyện, sau đó mới lên tiếng hỏi. Cô nghĩ mãi không ra công hội nào lại đột nhiên gây sự với Thiên Thiên Hường Thượng, ngoài Thiết Huyết Chiến Mâu ra thì dường như cô đâu có phát sinh mâu thuẫn với ai?

"Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ." Mấy người trong phòng thấy cô đến đều nhích sang một bên nhường chỗ cho cô ngồi xuống.

Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ? Diệp Từ nghe câu trả lời xong lại càng nghĩ không thông, công hội này dường như không nằm trong nhóm công hội nổi tiếng, có điều xét tổng thể lực thì mạnh hơn Thiên Thiên Hường Thượng một chút. Nhưng vấn đề không phải ở đây, trọng điểm là cô đâu có quen biết gì bọn họ?

"Ai là hội trưởng vậy?"

"Tịch Dương Tàn Hồng." Người trả lời Diệp Từ là Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ phụ trách thu thập tin tức xã giao bên ngoài, bất cứ công hội nào ở đại lục phía đông đều được cô ghi nhớ đầy đủ thông tin.

Diệp Từ nghe liền giật mình, cái tên này thì quả thật cô có biết, hóa ra là bọn họ, thế này thì đúng là thật sự có mâu thuẫn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chiến Đấu

Những người hiện giờ có mặt trong phòng họp đều là những hội viên quản lý có mặt trong lần PK tập thể đó, cho nên khi nhắc đến cái tên này, trong lòng ai cũng hiểu rõ nguyên nhân vì đâu. Diệp Từ thấy mọi người vẫn đang không ngừng thảo luận, cười nói: "Bọn chúng nhắm chúng ta cũng vì ghi hận lần trước, thế thì cứ đánh thôi."

"Nhưng phía chúng ta không đủ người, Di Lộc đã phải dùng đến cách luân phiên từng đội thay nhau ra trận, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này không phải là cách hay, sức chịu đựng của mọi người có hạn, chưa được bao lâu đã phải tiếp viện nữa rồi." Khuynh Ngôn Mặc một hơi nói vào vấn đề trọng tâm mọi người đang thảo luận: "Tuy là sau lần event trước công hội mình tuyển vào thêm được không ít người nhưng dù sao người mới vẫn là người mới, lòng trung thành không có thì trạng thái chiến đấu cũng sẽ thiếu nhiệt tình, cho nên..."

"Cho nên ảnh hưởng đến cả những thành viên cũ của công hội chúng ta?" Diệp Từ lên tiếng bổ sung về cuối mà Khuynh Ngôn Mặc chưa kịp nói xong.

Tất cả mọi người đều im lặng, hiện giờ bọn họ ở đây cũng vì muốn tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề ấy.

Thiên Thiên Hường Thượng tuy không thiếu hội viên nhưng phần lớn bọn họ gia nhập đều vì muốn nương nhờ vào lợi ích có được từ trụ sở công hội cấp năm, mà đã là gia nhập vì lợi ích thì phần lớn đều sẽ là tạp nham, có lợi thì làm không lợi thì dừng tìm họ bởi bản thân ai cũng có tính toán tìm lợi ích cho mình, làm gì có được cái gọi là đoàn kết một lòng? Đây là lý do vì sao lúc này Thiên Thiên Hường Thượng cần người ra mặt đánh trận thì ngoài những thành viên cũ ngày trước, chỉ có một số rất ít hội viên mới tham gia.

Còn phía Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ hiển nhiên là đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, bất kể là vật phẩm tiếp viện hay lực lượng tham gia đều được sắp xếp và tính toán chu đáo chặt chẽ. Hơn nữa bọn họ là người mở màn nên nắm được thời cơ trong tay, bất ngờ tập kích ở thời điểm không có mấy người online nên trụ sở cấp năm mới bị tàn phá thành ra thế này, nếu trụ sở của Thiên Thiên Hường Thượng chưa được nâng cấp thì có lẽ hiện giờ đã bị người ta dọn sạch, san thành bình địa rồi.

Tuy rằng hiện giờ mọi người đều đã có mặt đông đủ và bắt đầu phản công nhưng rõ ràng ai cũng nhận ra sĩ khí chiến đấu không cao, đối phương dù không chiếm được lợi ích gì nhưng lần đánh úp bất ngờ này của bọn họ đã để lại ảnh hưởng không nhỏ đối với công hội Thiên Thiên Hường Thượng. Nhìn những hư hại đang ngày một nhiều của bức tường bảo hộ của trụ sở cấp năm cũng đủ để thấy chiến thắng không còn cách bọn họ bao xa nữa.

Có điều đối phương cũng có một nhược điểm.

Bên trong trụ sở công hội lúc nào cũng có NPC chuyên bán dược liệu và vật phẩm cần thiết để tiếp viện, những thứ này rất có ích trong trường hợp công hội không có nhiều dược sư hoặc lượng thuốc cần dùng không đủ, bất cứ khi nào cũng có thể đến đó để mua vật phẩm bổ sung. Và đây cũng là vấn đề tạo nên nhược điểm vừa được nói đến bên trên, NPC của trụ sở công hội nào cũng chỉ bán vật phẩm cho riêng thành viên của công hội đó, điều này cũng có nghĩa là nhóm người chơi đem quân đến đánh người khác sẽ không thể mua được vật phẩm tiếp tế ở tại nơi này, bọn họ chỉ có thể sử dụng những thứ mình mang theo, và những thứ đó dĩ nhiên đều có giới hạn.

Vì vậy nếu liều mạng trong thời gian dài thì chắc chắn sẽ không thể chịu nổi, song, phía nhà phát hành game cũng đã tính đến chuyện này nên mỗi đợt

công hội chiến đều có quy định giờ giấc cụ thể.

Ví dụ như khiêu chiến công hội có trụ sở cấp năm thì thời gian tối đa là 5 tiếng, nói cách khác, công hội Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ khiêu chiến Thiên Thiên Hưởng Thượng vào lúc 6h sáng vậy thì muộn nhất là giữa trưa 11h sẽ kết thúc. Nếu thời điểm kết thúc vẫn chưa xác định được ai thắng ai bại thì hệ thống sẽ căn cứ vào số lượt các hội viên bị giết và mức độ hư hao của công hội bị tấn công để phán định kết quả thắng thua.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Diệp Từ bỗng nhiên hỏi.

"10h27." Mura Đứng Lúc đáp.

Diệp Từ gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi phòng họp: "Mình lên trên tường thành xem bên ngoài thế nào rồi."

Tình hình hiện giờ thật sự không lạc quan chút nào.

Tất cả các hội viên đánh xa của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đều tập trung cách tường thành trụ sở 20m rồi không ngừng tấn công, đếm sơ sơ số lượng cũng phải trên trăm người, hệ ma pháp hệ vật lý gì có đủ cả, mà thật tình người chơi hệ gì cũng không quan trọng vì cự ly bắn đều như nhau cả thôi, cái đáng nói là nhóm người chơi tấn công xa của Thiên Thiên Hưởng Thượng muốn phản công thì phải lên đầu tường, mà khoảng cách từ đầu tường đến chỗ kẻ địch lại là một góc nghiêng nên tầm bắn theo đó kéo dài vượt mức 20m. Vì lẽ đó mà trừ người có kỹ năng quần công nếu không thì rất khó mà đánh trúng đối phương được. Nói đến kỹ năng quần công lại tiếp tục vướng thêm một hạn chế nữa, bởi những kỹ năng thuộc mảng này đều có nhược điểm tổn rất nhiều mana và thời gian ngâm xướng siêu dài. Tổng hợp lại hết những khó khăn bên trên đã đủ để giải thích tại sao hai công hội có thực lực không chênh lệch nhiều lắm mà phía Thiên Thiên Hưởng Thượng chẳng những không đánh được đối phương mà còn bị người ta đánh đến chịu không nổi nữa.

Tiếp đến nói về nhóm cận chiến, tất cả các người chơi cận chiến của đối phương đều bị cản lại ở bên ngoài, lực lượng cận chiến của đôi bên đều có thực lực ngang ngửa nhau, và cũng vì sáng sảng như vậy mà tạo nên vô số nỗi bức dọc khó chịu. Bạn cứ nghĩ đơn giản thế này, nếu người ta ở bên ngoài không tấn công được thì bạn ở bên trong cũng sẽ chẳng thể nào phản công được luôn, cuối cùng đôi bên chỉ còn cách duy trì tình trạng như vậy rồi tiêu hao vật phẩm một cách không đáng, người ngoài nhìn vào còn không chấp nhận được thì người trong cuộc còn uất ức đến mức nào nữa? Mà khó khăn đâu phải chỉ có bấy nhiêu đây, thời điểm công hội chiến đấu nhất định phải cẩn thận phòng ngừa nhóm chức nghiệp hiệp sĩ và đạo tặc, bọn họ lúc nào cũng sẽ âm thầm lang thang đâu đây chờ cơ hội len vào bên trong thành, thậm chí còn phải phòng luôn cả những người lén lút leo thành vào trong, phòng đủ mọi mặt mà lại không đủ người thì khi có chuyện trở tay làm sao kịp?

Diệp Từ khẽ nhíu mày hừ một tiếng, xem ra lần này Tịch Dương Tàn Hồng đã bỏ không ít công sức chuẩn bị cho đợt tấn công trả thù Thiên Thiên Hưởng Thượng, bất kể là mặt nào cũng đều được tính toán chu đáo kín kẽ đến độ con kiến cũng chạy không thoát. Cột máu của tường thành bảo hộ đã bị đối phương đánh chỉ còn 1/5, nếu cứ để tiếp tục như vậy thì dù có may mắn kiên trì được đến khi kết thúc thì xét theo mặt tổn thất, Thiên Thiên Hưởng Thượng nhất định cũng sẽ bị phán thua.

Thời gian không đợi người.

Diệp Từ xoay người từ trên tường thành nhảy xuống, nói với hội viên trông cửa thành: "Mở cổng."

"Nhưng..." Hội viên kia có chút do dự.

Diệp Từ cũng không có ý định làm khó người nọ, bèn quay sang nói trực tiếp với Di Lộc đang chỉ huy chiến đấu: "Di Lộc, mở cổng thành để mình ra ngoài."

"Hội trưởng..."

"Đừng lo, mình không ngốc đến mức tự đi tìm chết." Diệp Từ biết Di Lộc lo lắng cho mình nhưng không dám nói, cười an ủi.

Di Lộc im lặng cân nhắc một lúc sau đó liền ra lệnh mở cổng thành cho Diệp Từ ra ngoài.

Diệp Từ vừa bước ra ngoài đã gặp phải nhóm người tiếp viện vừa gia nhập chiến đấu, Mạch Thủy Thâm và Buồng Tay Cô Ấy Ra, hai người họ thấy Diệp Từ xuất hiện đều bất ngờ, Mạch Thủy Thâm nói: "Em đánh xa thì lên tường thành, ra chỗ cận chiến của bọn anh làm gì?"

Diệp Từ không trả lời câu hỏi ấy, chỉ nhanh chóng bước qua mặt Mạch Thủy Thâm đồng thời nói: "Lát nữa các anh tập trung đánh một chỗ là được."

"Hả?" Mạch Thủy Thâm và Buồng Tay Cô Ấy Ra chưa kịp hỏi thêm đã thấy Diệp Từ gọi lão Tứ ra bên ngoài, sự xuất hiện của lão Tứ với thân hình đồ sộ tạo nên sự rung động không nhỏ, bên phía Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ lập tức vang lên tiếng bàn luận xôn xao.

"Tàn Hồng, bên phía bọn họ xuất hiện thợ săn ka, có phải Công Tử U kia không?"

"Cầm Quỷ nhanh sang đây thám thính."

"Vâng."

Tịch Dương Tàn Hồng ở bên này mới ra lệnh cho người đi do thám thì ở bên kia lão Tứ đã tung ra kỹ năng xé rách rồi. Hiện giờ lão Tứ đã lên cấp 17, những người chơi ở đây hầu hết đều không vượt quá cấp 22 cho nên không bị ảnh hưởng bởi quy tắc hạn chế cấp bậc, kỹ năng xé rách vừa tung ra liền khiến cột máu của tất cả các người chơi trong phạm vi 30m giảm xuống một đoạn lớn, không những thế còn làm rất nhiều người chơi rơi vào trạng thái

mê muội.

Nhóm cận chiến của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đã chiến đấu liên tục ít nhất 3 tiếng, phần lớn bọn họ đều đã rơi vào trạng thái buồn ngủ hoặc tê tay tê chân, cả người mỏi nhừ, cho nên làm sao ngờ được kẻ địch lại bất ngờ giáng xuống một đòn khủng bố như vậy. Bọn họ mới vừa thấy cửa thành mở ra, một thợ săn tinh linh xuất hiện, nữ thợ săn đó gọi ra pet là một con Phách Vương Long màu đen to thật to. Con pet bự như trâu đó mới được gọi ra đã ngửa mặt lên trời hét dài, kẻ đó dậm chân một cái làm mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, cột máu của bọn họ cũng theo đó mà giảm liên tục.

Cột máu giảm có thể uống thuốc bổ sung lại, chuyện này không đáng lo cho lắm nhưng vấn đề làm nhóm cận chiến của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đau khổ không thôi là phần lớn bọn họ đều bị vây trong trạng thái mê muội.

Ngay lập tức kênh công hội của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ bị đội bom ồ ào hỗn loạn.

"Tía má ơi con pet Phách Vương Long mạnh dữ vậy sao?"

"Buff đâu buff đâu buff chết đâu hết rồi ra đây thêm máu coi!!!!!!."

"Đại ca, con pet kia mạnh quá, em bị nó tiến lên đường rồi."

...

Sau mấy ngày luyện cấp và nịnh nọt, độ trung thành của lão Tứ với Diệp Từ đã tăng đến 69, tuy vẫn chưa tăng đến mức cao nhất và thỉnh thoảng còn làm khó làm dễ cô nhưng cô không còn lo bất nó chiến đấu nó sẽ bỏ trốn hoặc đào ngũ bỏ của chạy lấy người, hơn nữa quan trọng nhất là... Diệp Từ đã có thể cười lên người nó, thời điểm đó cho phép Diệp Từ cười quá thật cô đã cảm động suýt bùng mặt mà khóc.

Lão Tứ vừa tung kỹ năng xé rách xong, Diệp Từ cũng lập tức trèo lên người nó, điều khiển nó xông về phía kẻ địch. Cô đã nhìn thấy Tịch Dương Tàn Hồng, cái bộ trang bị Chích Nhiệt Pháp Bảo quả thực lấp lánh chói mắt người ta mà.

Ngay khi 90% người chơi cận chiến bị mê muội, Tịch Dương Tàn Hồng lập tức ra lệnh: "Mục Sư buff máu, chú ý di chuyển tránh những nơi nhóm tấn công xa của đối phương tấn công được, hạn chế đi theo nhóm, nhanh lên."

Nơi bọn họ đang đứng vốn chỉ cách cửa thành chừng 20-30m, đây là một khoảng cách không xa nhưng hiện giờ Diệp Từ cũng đang từ cửa thành chạy sang nên dĩ nhiên nhanh chóng chạm mặt nhóm tiếp viện của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ. Lão Tứ thoáng cái đã đụng bảy tám người, bọn họ vừa đụng trúng lão Tứ đã dội ngược trở lại xếp thành một đồng, cột máu cũng vì sự va chạm này mà vèo một cái cạn đến đáy.

"Là Công Tử U, tấn công cô ta." Tịch Dương Tàn Hồng liếc mắt một cái đã nhận ra người đang cười trên lưng lão Tứ là Diệp Từ, hai mắt hấn đỏ oạch lên vì tức giận, có điều lại một lần nữa hấn hạ lệnh lơ nhịp rồi.

Lão Tứ một mạch chạy sang phía hấn, kẻ đó bật người nhảy lên cao, lúc rơi xuống còn quét đuôi thêm một vòng nữa. Cái đuôi to khủng khiếp kia hết như một thanh đao đoạt mệnh khiến nhóm người chơi tấn công xa gần đấy không kịp chạy trốn chỉ có thể gào lên thảm thiết rồi bỏ mạng dưới chân lão Tứ.

Tịch Dương Tàn Hồng may mắn không nằm trong phạm vi ảnh hưởng của lão Tứ nên thoát được một kiếp, có điều dư chấn từ đòn tấn công đã làm cột máu của hấn giảm hết 2/3 khiến hấn phải vừa chạy vừa lấy bình máu ra uống ừng ực.

Diệp Từ giờ nó nhắm bóng lưng Tịch Dương Tàn Hồng, giữa lúc cô chuẩn bị bắn thì chợt nghe thấy thông báo của hệ thống: "Bạn bị Cẩm Quý tập kích."

Quả nhiên cả người Diệp Từ đã cứng đờ bất động trên lưng lão Tứ.

Thôi nguy rồi, ban nãy do hành động quá nhanh nên cô không ngờ có đạo tặc ẩn mình bên cạnh. Diệp Từ nhử mi nhìn nhìn xung quanh, cô có thể nhận thấy được hầu hết các pháp sư của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đều đã bắt đầu giờ pháp trượng nhắm về phía mình...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Ôi Không Có Tiền

"Bạn bị Cẩm Quý tập kích."

"Bạn bị đánh ngã khỏi thú cười."

Kết hợp cả hai thông báo này lại là Diệp Từ đã từ trên lưng lão Tứ ngã ạch xuống đất. Điểm khác biệt rõ rệt nhất giữa pet có và không có kèm trạng thái cười khi chiến đấu là giữa quá trình PK, nếu người chơi bị đánh lên ngã khỏi vật cười thì con pet sẽ biến mất hoặc không biến mất.

Ví dụ nếu vừa rời Diệp Từ cười ngửa thì sau khi rơi xuống, con ngựa của cô sẽ lập tức biến mất, cô muốn dùng tiếp thì phải ngừng chiến đấu và triệu hồi nó ra ngoài. Mà lão Tử thì không như thế, dù Diệp Từ đã bị ngã khỏi người nó rồi nhưng nó không những không biến mất mà còn bật chế độ "auto" phòng ngự kèm tấn công đơn giản nhất - nói đúng hơn là ai động đến chủ nhân nó thì nó sẽ "auto kill" người đó ngay lập tức.

Thật ra ban nãy Cẩm Quỳnh ném nhiều kỹ năng về phía Diệp Từ lắm nhưng đều bị miss hết chỉ có hai cái trúng mục tiêu mà thôi, chuyện này làm cậu ta vô cùng kinh ngạc, nữ thợ săn kia cấp bao nhiêu mà trâu bò vậy trời? Tuy nhiên cũng thật may là hai kỹ năng đánh trúng lại là đánh lên và ngắt, thế nên sau khi Diệp Từ ngã khỏi người lão Tử liền cảm thấy trước mặt tối sầm, khom người lão đảo rơi vào trạng thái hôn mê.

Cẩm Quỳnh vốn không nghĩ sau khi Diệp Từ ngã rồi mà con pet của cô vẫn không biến mất nên kinh thường không thèm chú ý đến lão Tử, hần xoay người ném kỹ năng Dịch Cốt về phía Diệp Từ, có điều thanh dao găm kia còn chưa kịp cắm vào người Diệp Từ thì trước mặt hần đã đen thui đồng thời thông báo của hệ thống lạnh lùng vang lên bên tai: "Bạn đã chết."

Cẩm Quỳnh nghe thông báo xong lại càng hoang mang, từ nãy đến giờ hần đâu có thấy thông báo mình bị tấn công hay đánh lên gì đâu, sao tự dưng lại chết thế này? Hơn nữa lần chết này hần cũng không xuất hồn nhìn được thì thế hay có thông báo chọn cách sống lại mà mở mắt ra đã thấy mình trở về thành cố định rồi.

Hần nhìn nữ NPC hồi sinh của game vận mệnh mà đờ cả người, hàng trăm câu hỏi tại sao không ngừng tuôn ra trong đầu hần. Tại sao mình lại về đây? Mình... không phải mình đang theo đội đi đánh người ta sao?

"Vụ án gì đây? Sao mình lại chết rồi?" Cẩm Quỳnh mở kênh công hội 'bắn một tràng': "Quý thần thiên địa ơi mình về thành rồi, bug hả? Ủa bình thường chết là sống lại ở điểm hồi sinh mà phải không? Sao mình bị về thành rồi."

Kênh công hội không ai lên tiếng trả lời.

"Tàn Hồng Tàn Hồng, có chuyện gì thế này?" Cẩm Quỳnh liên tục hô tên Tịch Dương Tàn Hồng, miệng không ngừng hỏi.

"Tạm thời Tàn Hồng không rồi để trả lời cậu đâu." Một người chơi khác tên Mẫn Mẫn chầm chậm trả lời.

Cẩm Quỳnh lại càng sọc đen, hồi nãy không phải cậu đã đánh cái cô nàng Công Tử U kia ngắt xỉu rồi sao? Cho dù nhóm đánh xa đã chết không ít nhưng số còn lại cũng tương đối mà, nhiều người như thế mà vẫn không thể xử được cô ta? Bọn họ đang làm cái trò gì vậy trời.

Thực tế thì mọi chuyện khi ấy là như vậy đây.

Thời điểm Cẩm Quỳnh giờ dao găm lên định đâm xuống lưng Diệp Từ thì lão Tử ở gần đấy chợt quay đầu lại há miệng nuốt hần vào bụng. Tất cả những người chơi thấy được cảnh tượng này đều kinh ngạc sững sờ, Cẩm Quỳnh cứ thế bị một con khủng long to tướng nuốt trọn vào bụng.

Nhóm người Thiên Thiên Hưởng Thượng đứng ở khá xa nên không nhìn thấy được nhưng phía Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ thì gần sát bên đấy nên có thể nhìn được vô cùng rõ ràng, bọn họ cứ như bị người nào đó nhấn nút pause, cả đám há miệng trừng mắt nhìn chằm chằm lão Tử, niệm chú phóng ký năng gì cũng ngừng hết lại.

Tuy nhiên, bất ngờ thì bất ngờ, kinh ngạc thì kinh ngạc, trong số ấy cũng có người chơi ứng biến nhanh nhạy, nháy mắt sau các kỹ năng tấn công lại tiếp tục rơi xuống người Diệp Từ.

-271

-189

-234

...

Diệp Từ nhìn cột máu của mình cứ giảm rồi lại giảm mà thời gian trạng thái mê muội còn đến 5 giây, hiện giờ cô không thể uống thuốc bổ sung máu hay sử dụng cuộn sách cộng buff, cái gì cũng không dùng được, tâm trạng cô dần trở nên nặng nề, hôm nay e là phải chết ở đây rồi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì bỗng nhiên cô cảm thấy cả người vô cùng ảm áp, cột máu của cô bắt đầu nhích lên một chút. Có điều lượng máu tăng lên không được nhiều cho lắm bởi cột máu tăng lên được một tẹo lại nhanh chóng giảm xuống làm Diệp Từ hết mừng lại lo, xúc cảm bị tra tấn giày vò đến một, 5 giây ôi 5 giây chết tiệt, tình trạng hiện giờ của cô đúng thực là không ngừng giằng giũa giữa ranh giới sinh tử.

Tích tắc sau khi trạng thái mê muội biến mất, Diệp Từ đã sử dụng xong cuộn sách buff tăng 30 điểm phòng ngự ma pháp, sau đó vừa tung kỹ năng nhảy lên người lão Tử vừa há miệng uống thuốc tăng máu.

Chuyện vừa chiến đấu vừa bay lên người pet đối với một người có khả năng giữ thăng bằng cao và chuyên về tốc độ như Diệp Từ thì chẳng có chút khó khăn gì. Sau khi yên vị trên lưng lão Tử cô mới quay đầu nhìn về phía sau, lúc này Thạch Hoa Quả và Lạnh Buốt Đôi Tay Nhỏ đã chạy đến tiếp viện, không ngừng buff máu cho cô. Tuy hai người này đều là nữ nhưng khi di chuyển lại không tẻ chút nào, quả thật so với trước đây đã tiến bộ không ít, dù trình độ vẫn chưa đủ để gọi là chuyên nghiệp nhưng tình huống bình thường thế này thì dư sức đối phó.

Trùng hợp thêm nữa là lúc Diệp Từ nhìn thấy họ cũng là thời điểm Thạch Hoa Quả dừng lại bắt đầu niệm chú, kể đó cô bị đánh ngắt đứng nguyên tại chỗ, sau lưng cô thoáng hiện bóng dạng một đạo tặc, Diệp Từ lập tức giơ nỏ lên bắn về phía tên đạo tặc kia liền hoàn tên Độc Xà Đeo Bám.

Lần này vận may của cô không tệ, bốn mũi tên tạo thành combo giết đạo tặc kia chết ngay tại chỗ. Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ quan sát tình hình rất nhanh nhạy nên đã phát hiện ra Thạch Hoa Quả bị hôn mê, cô lập tức vừa tránh gã pháp sư đang bám theo cô vừa không ngừng tăng buff cho Thạch Hoa Quả, giúp bạn mình chống chọi được 8 giây mê muội.

Hiện giờ nhóm tấn công xa của phía kẻ địch đã nhận ra sự nguy hiểm của lão Tứ, đồng thời cũng nhìn thấy được lão Tứ chuyên về tấn công quần thể, tấn công đơn lẻ lại khá yếu nên bắt đầu vừa di chuyển vừa đánh lén. Có điều sự kiện Diệp Từ cười lão Tứ một hơi giết chết mấy chục người đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu bọn họ.

Hóa ra thợ săn cũng có thể mạnh đến thế.

Từ đầu đến giờ, thợ săn luôn bị mặc định là tấn công cá nhân mạnh, quần thể chỉ tạm tạm mà thôi. Nói cách khác chơi thợ săn thì đánh Boss rất đã tay nhưng đụng quái nhỏ là khốn đốn khổ sở liền. Nay sự xuất hiện của con pet Phách Vương Long đã bù vào khuyết điểm AOE kém của chức nghiệp bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hầu hết thợ săn có mặt ở đây đều quyết định sẽ chọn bắt Phách Vương Long làm pet cho mình. Về sau video trận công thành chiến này bị rò rỉ ra ngoài lại tiếp tục đẩy lên làn sóng săn bắt Phách Vương Long trong giới thợ săn, đương nhiên đây là chuyện của sau này, về sau hãy nói.

Lúc này, Diệp Từ cười trên lưng lão Tứ vừa nghênh đón làn tên bay đạn lửa của kẻ địch vừa vội vàng trở về tìm mục sư buff thêm máu. Mà lão Tứ rõ ràng đã bắt đầu đối bụng nhưng hiện giờ lại không có thức ăn nên có chút dấu hiệu muốn bãi công, thỉnh thoảng nó không nhìn được còn cúi xuống nhặt thi thể người chơi dưới chân lên nhét vào mồm.

Hành động này làm không ít người chơi cảm thấy buồn nôn, chẳng hiểu nhóm thiết kế nghĩ gì mà lập trình cho nó như thế nữa...

Mà việc Diệp Từ điên cuồng đánh đông dẹp tây đã tạo nên một lỗ hổng to tướng giữa thế cục giằng co của hai công hội, các hội viên của Thiên Thiên Hưởng Thượng nhanh chóng bị kích động phát cuồng, cả đám nhao nhao chạy về phía cổng thành bắt đầu hòa vào nhóm người đang đánh giáp lá cà ngoài trước.

Trong nhất thời, bãi chiến trường chỉ còn lại tiếng hò hét tiếng đao kiếm va vào nhau, mà lão Tứ vì không có đồ ăn ngon đã hoàn toàn bãi công, Diệp Từ đành thu nó về, thả lão Tam ra rồi lao vào đánh tiếp.

11h đúng, thời gian Công Hội chiến đã hết.

Thông báo của hệ thống vang lên rất đúng giờ: "Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ tuyên chiến với Thiên Thiên Hưởng Thượng đã đến giờ kết thúc, các bạn vui lòng nhanh chóng dừng tay, tránh tạo nên thương tổn không cần thiết."

Sau khi lời nhắc nhở kết thúc, tên của hai đội cũng đã trở về màu xanh - trạng thái không thể tấn công, hai nhóm đang say sưa chém giết đành phải dừng lại cùng đợi kết quả từ hệ thống. Bởi vì Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ không hoàn toàn hạ được Thiên Thiên Hưởng Thượng nên phải cần hệ thống tính toán quyết định thắng thua.

Thời gian chờ kết quả là một phút, trong một phút này, cả hai công hội đều không thể rời khỏi bản đồ công hội chiến, vì thế cả đám người đứng thành hai cụm rồi trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng dường như có người cảm thấy tiếc một phút lặng lẽ này nên từ cuộc chiến sức mạnh nhanh chóng biến thành trận chiến nước miếng.

Diệp Từ nhức đầu lúi vào góc tường, khẽ xoa đầu lão Tam, hề đánh nhau bị biến thành cãi nhau thì đều làm người ta nhức đầu không thôi.

Thật may một phút kiểm tra kết quả trôi qua khá nhanh, thông báo của hệ thống tiếp tục đúng giờ vang lên giữa trận chiến nước miếng đang đến hồi gay cấn: "Trận Công Hội chiến hôm nay, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ nhận sự mất 289 người, công sự mất 0 đồng vàng, Thiên Thiên Hưởng Thượng hân sự mất 106 người, công sự mất 46872 đồng vàng. Hệ thống quyết định người thắng là Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ."

Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự kiến.

Theo Diệp Từ nhận thấy, tuy Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ không giết được bao nhiêu người của Thiên Thiên Hưởng Thượng, thế nhưng trụ sở công hội lại bị hư hao quá nghiêm trọng, xét một cách tương đối, kết quả chênh lệch giữa hai công hội sẽ không nhiều lắm. Hoặc nói theo cách khác, lần này phía Thiên Thiên Hưởng Thượng phản công quá chậm, chắc hẳn sẽ không kịp lật ngược tình thế. Quả nhiên cô tính toán không sai chút nào, nếu buổi sáng có nhiều người online một chút, nếu sĩ khí của Thiên Thiên Hưởng Thượng không bị giám sát thì tình hình đã không tệ đến như vậy.

Nhóm người Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ vui vẻ chờ hệ thống đẩy ra khỏi bản đồ, tuy trận này bọn họ không được hời gì nhưng chắc chắn danh tiếng sẽ tăng vọt, như vậy đã đủ làm bọn họ hài lòng rồi. Mà các hội viên phía Thiên Thiên Hưởng Thượng bởi vì kết quả thua cuộc, lại một lần nữa sa sút tinh thần.

"Thắng bại là chuyện thường của binh gia, có gì mà buồn? Mọi người chuẩn bị một chút để mai bắt đầu khai hoang phó bản Phế Tích Rét Lạnh bản mở rộng." Hiện giờ Diệp Từ không quan tâm lắm chuyện thắng bại mà chỉ lo không biết xử lý mấy công trình bị hư hại kia như thế nào đây.

Mưa Đúng Lúc thật đúng như tên của mình, tin nhắn của cô bay đến nói trúng ngay vấn đề mà Diệp Từ đang đau đầu: "Hôm trước chúng ta bán mớ trang bị không cần dùng được ít tiền, vốn định để dành để trả lương cho hội viên nhưng giờ tình hình thế này, mình có nên dùng nó để sửa chữa mấy công trình kia không?"

Diệp Từ nghiêng về phía tu sửa công hội nhưng cô không quyết định ngay mà quay sang gửi tin nhắn hỏi ý Bạch Mạch, dù sao trước giờ mấy chuyện đầu hiểu nhân tình vốn không phải là sở trường của cô. Mạch Thủy Thâm nhanh chóng đưa ra quyết định: "Cánh Gà, cậu lập tức thống kê xem hôm nay có bao nhiêu người tham gia chiến đấu, kể đó tính lương cho bọn họ theo thời gian chiến đấu và số lần tử vong."

Đây là lần đầu tiên Thiên Thiên Hường Thượng thực sự mở ví phát lương, có điều con số chắc chắn sẽ không hề nhỏ, Công Hội lại trở về trạng thái nghèo rớt mòng toi rồi. Mạch Thủy Thâm thở dài: "Lập công hội không thể không có tiền, ôi không thể không có tiền mà ~~~~"

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Lần Đầu Khai Hoang

Thiên Thiên Hường Thượng thảm bại trước Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ.

Đây là tiêu đề bài viết đầy mùi thuốc súng mới xuất hiện trên diễn đàn, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết người đăng lên là hội viên của công hội Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ rồi. Nội dung bài viết khá chi tiết, hình ảnh rất nhiều, có điều hầu hết đều được chụp dưới góc độ khéo léo khiến người xem thật sự có cảm giác Thiên Thiên Hường Thượng thất bại thảm hại, tuy rằng khi ấy kết quả của hệ thống có nói rõ phía Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ giành được chiến thắng rất sát sao thế nhưng cũng không thể ngăn được phía Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ngênh mặt với bên ngoài.

Bài viết này quả nhiên vừa đăng lên liền trở thành chủ đề hot, cũng bởi hiện giờ Thiên Thiên Hường Thượng là cái tên rất nổi tiếng, đầu tiên là bởi Công Từ U là một thợ săn khá có tiếng tăm ở đại lục phía Đông, kế tiếp là vì chiến thắng họ giành được ở lần event mừng năm mới. Tuy bọn họ chỉ là một công hội nhỏ nhưng trong mắt nhiều người, Thiên Thiên Hường Thượng đã đủ tư cách đứng cạnh các công hội lớn.

Cho nên bài viết mới gửi được mấy tiếng mà lượt view đã tăng đến con số hơn 300000, số lượng phản hồi cũng rất nhiều, vô cùng náo nhiệt, có người ủng hộ Thiên Thiên Hường Thượng, có người tâng bốc Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, cũng có người bàng quang đứng xem kịch vui.

Khi Diệp Từ biết đến sự tồn tại của bài viết kia là lúc cô đang tựa lưng vào tảng đá gần điểm tập hợp nướng chim cút cho lão Từ ăn. Hầu hết những hội viên biết rõ ngọn nguồn đều vô cùng tức giận, cả nhóm nhao nhao đòi vào chỗ bài viết ấy vạch trần bộ mặt đáng ghê tởm của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, giành lại công bằng cho công hội của mình, nhưng Diệp Từ lại không nghĩ như thế.

"Cãi nhau với bọn họ chỉ tổ ôm thêm một bụng tức giận chứ có được ích lợi gì đâu? Bây giờ khai hoang mới là chuyện quan trọng nhất."

Tuy Diệp Từ đã lên tiếng nhưng mấy hội viên vẫn còn cảm thấy rất uất ức, lúc này Mạch Thủy Thâm nhanh chóng tươi cười lên tiếng: "Mục tiêu lần này của chúng ta là giành thủ sát, nếu thành công thì nó sẽ có lợi rất lớn cho công hội của mình, mấy chuyện Công Hội chiến ở thời điểm này hơi đâu mà để ý. Nếu các cậu vẫn còn tức giận thì lát nữa vào phó bản trút hết xuống đám quái kia."

Quả nhiên trấn an lòng người không ai chuyên nghiệp hơn Bạch Mạch, anh vừa dứt lời, nhóm hội viên cũng không có ai nói thêm gì. Mọi người đợi thêm một lúc nữa, khi tất cả 50 hội viên đều đã có mặt đông đủ liền cùng nhau tiến vào phó bản hậu Phế Tích Rét Lạnh (dạng mở rộng). Chỉ huy chính của lượt đánh đầu tiên là Khuyết Mạc Ngôn, hẳn chọn độ khó bình thường, mọi người không ai có ý kiến gì.

Phó bản hậu Phế Tích Rét Lạnh có thể xem là một trong nhóm phó bản khá quan trọng bởi nó là phó bản đầu tiên dành cho tổ đội năm mươi người.

Về sau, trong game Vận Mệnh có nhiều nhất là phó bản mười người, hai mươi lăm người và năm mươi người. Phó bản năm người và một trăm người kém thu hút cũng bởi sự khó khăn từ chính bản thân nó, nhất là phó bản một trăm người hay còn gọi là phó bản cuối cùng, bình thường rất ít khi xuất hiện.

Dẫu sao muốn dẫn một đội cả trăm người đi đánh phó bản thì chỉ huy hay tiếp tế gì cũng đều rất khó khăn.

Bối cảnh bên trong hậu Phế Tích Rét Lạnh và Phế Tích Rét Lạnh bình thường không khác biệt nhiều lắm, có điều vừa đặt chân vào phó bản thì cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt bọn họ là một đỉnh núi rất cao, những người có mắt quan sát nhạy bén vừa nhìn đã nhận ra đây là hang ổ của con boss thứ ba trong phó bản Phế Tích Rét Lạnh, cả đám kinh ngạc nhao nhao bàn tán um trời.

Cả đội hào hức trông chẳng giống đi đánh khai hoang tí nào mà như đang cùng đi du lịch thì đúng hơn.

Mấy con quái trong đợt mở màn đều khá đơn giản, tuy hôm nay là lần đầu tiên đội số một và số hai cùng hợp tác đánh phó bản nhưng mọi người lúc trước cũng thường tổ đội với nhau nên có thể xem là khá thân thiết, đánh quái kéo quái đều được phối hợp hết sức ăn ý, đám quái mở màn nhanh chóng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Mấy chuyện đánh quái đơn giản thế này không cần Diệp Từ phải nhúng tay vào, cô im lặng quan sát rồi lại giật mình nhận ra không chỉ mình đứng xem mà trừ MT Mạch Thủy Thâm ra, tất cả các thành viên còn lại trong ban quản lý đều đang ở kênh quản lý bang hội to nhỏ với nhau: "Haiz, hội viên cứ vào rồi ra phiền quá trời."

"Biết sao giờ, bọn họ vào công hội chúng ta cũng vì cái ưu đãi của trụ sở cấp năm, giờ trụ sở bị người ta đánh tan nát như thế rồi, lại thêm cái bài viết chết

tiết trên diễn đàn của đám Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ nữa, không out mới là lạ." Lạnh Buốt Đồi Tay Nhỏ hừ hừ nói: "Đám chết bầm chỉ biết lo cho mình, nói out là out."

"Bọn họ cứ đến rồi đi, xem chúng ta là cái chợ sao?" Cánh Gà Xào Cay có vẻ cũng khá uất ức: "Sau này sẽ không cho cái đám như thế này vào nữa, làm gì có chuyện dễ ăn như thế, đã làm kỹ nữ mà lại còn đòi lập đền thờ?"

"Chuẩn rồi, phải cứng như thế chứ."

Cả hội lại lú ra lú rú trút hết nỗi bất mãn kiềm nén trong lòng, Diệp Từ mỉm cười lên tiếng: "Có chuyện gì đâu mà phải tức giận? Thật ra công hội chúng ta cũng không cần phải có nhiều người, khoảng 200 hội viên cố định là được rồi."

Diệp Từ thật đúng là người không có dã tâm, hiện giờ công hội lớn đều có quy mô trên ngàn vạn người, mấy công hội bé bé cũng phải chừng 5000 người, cho nên tính ra yêu cầu chỉ 200 hội viên của Diệp Từ thật sự là quá ít.

Tuy nhiên Ước mơ cao 1m7 lại nhanh nhạy hiểu được ý của Diệp Từ: "200 thành viên cố định có nghĩa là 2 đội 100 người, 4 đội 50 người?"

"Ừ, thật ra trong trò chơi, bình thường hơn một nửa trận PVP là đánh cá nhân rồi, PVP theo đội rất hiếm, hầu hết đội ngũ đều chỉ để đánh PVE thôi."

Vấn đề này người hiểu rõ nhất là Mưa Đúng Lúc, cậu ta vốn là một người cẩn thận kỹ tính lại còn đang giữ chức quản lý sổ sách nên nghe Diệp Từ nói xong lập tức gật đầu xác nhận: "Đúng đó, PVP là cách kiếm tiền đơn giản nhất, nếu có thể giành được thù sát thì thứ hạng của công hội sẽ không ngừng tăng lên, nếu đánh nhiều thì tiền cũng nhiều, đây quả thật là dạng buôn bán kiếm lời không lỗ vốn. Có điều cơ bản mỗi lượt PVE đều hao tổn rất nhiều, nào là tiền rồi cuộc sách buff, thuốc nước, phí sửa chữa trang bị... cái gì cũng tốn kém hết. Hơn nữa..."

Mưa Đúng Lúc nói đến đây bỗng ngừng lại, suy nghĩ tính toán gì đó một lát rồi mới nói tiếp: "Ngay từ đầu chính bản thân game Vận Mệnh đã phân chia trận doanh, như vậy thì sau này PVP hẳn là chủ yếu sẽ tập trung ở mặt này, công hội chúng ta ít người sẽ hạn chế được mấy chuyện đầu đá nội bộ, lãng phí tiền của."

"Nhưng... nhưng nếu chúng ta không có nhiều người thì dù có đánh theo trận doanh cũng sẽ bị thiệt thòi đấy."

"Đồ ngốc. Bộ em nghĩ đánh theo trận doanh là có mỗi bọn mình nghênh chiến hay sao? Ở đại lục phía Đông này thiếu gì công hội lớn, Lang Tộc đó, Đại Đường, Chiến Thiên Hạ, Lưỡi Dao Hắc Ám, Không Gian 0°... mấy người này kiểu gì cũng sẽ đứng ra gánh vác, chúng ta ít thì chơi trò du kích là được." Đồi Tay Nhỏ Lạnh Buốt lập tức lên tiếng giải thích cho vợ mình.

Thấy mọi người đều đã đồng ý, Diệp Từ cũng không nói thêm gì, một bên vừa nghe bọn họ thảo luận chi tiết về vấn đề, một bên cũng tham gia đánh mấy con quái nhỏ.

Không lâu sau đoàn người đã đến được chỗ boss thứ nhất. Khuynh Mặc Ngôn rất chú trọng lần chỉ huy này, thậm chí hẳn còn từng vào diễn đàn đọc đi đọc lại thông tin rất nhiều lần, nghe đầu đêm qua hẳn còn bị mất ngủ, tinh thần càng thêm phấn căng thẳng.

Tất cả mọi người ở đây đều là lần đầu tiên đánh con boss thứ nhất của phó bản hậu Phế Tích Rét Lạnh, cho dù đã xem video hướng dẫn vô số lần, từng bước đánh như thế nào cũng đã thuộc lòng nhưng đến khi thực sự tiếp xúc cũng không tránh tê tê da đầu.

Mới đầu việc chỉ huy khá thuận lợi, giai đoạn một boss đứng yên nên chỉ cần chú ý tránh bị OT là được. Đến giai đoạn hai thì bắt đầu xuất hiện sai lầm.

Trong giai đoạn hai, boss sẽ bắt ngờ phóng ra tia Hàn Băng, nếu không nhanh nhạy chắc chắn sẽ chết, bởi tia Hàn Băng này không giống với Tia Chích Nhiệt, tia Chích Nhiệt tuy lực đánh rất mạnh và kéo dài liên tục nhưng chắc chắn sẽ không chết người nhưng tia Hàn Băng thì miễn trúng là chết không có ngoại lệ.

Thói quen chỉ huy của Khuynh Ngôn Mặc và Di Lộc có chút khác biệt nhất định, cho nên các thành viên thuộc đội một và đội hai đều quen thuộc với phương thức tác chiến khác nhau, điều này nhìn thấy rõ nhất khi họ di chuyển hoặc phối hợp chiến đấu, người thì đi bên này, người thì chạy sang phía nọ, vô cùng hỗn loạn và lệch tông, không lâu sau đã có không ít người bị tia Hàn Băng bắn trúng, bỏ mạng.

Kết quả này khiến Khuynh Ngôn Mặc vốn đang căng thẳng lại càng lo lắng hơn, hẳn lập tức ra lệnh dừng chiến đấu.

Tuy rằng quá trình chiến đấu của các hội viên không được hợp ý cho lắm nhưng dường như ở mệnh lệnh này lại đặc biệt hiểu nhau, hoặc có lẽ tất cả đều cực kỳ nhạy cảm với hai chữ dừng lại, cho nên lệnh vừa đưa ra, tất cả các người chơi còn sống đều đồng loạt dừng tay và nhanh chóng di chuyển ra khỏi phạm vi tấn công của boss.

Diệp Từ nhìn sự ần ỷ bất ngờ của cả đội mà không nhịn được cười, cô quay sang nói với Di Lộc đang đứng cạnh mình: "Xem ra hai đội của chúng ta nhắc chạy trốn là hợp nhau nhất."

Dù sao hôm nay đã nói rõ là khai hoang cho nên ai cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý trường kỳ kháng chiến, làm sao mà có thể đánh một lần là qua được? Cho nên sau khi rời khỏi phó bản, cả đội tập trung lại với nhau cùng nghiên cứu xem phải giải quyết vấn đề rắc rối kia như thế nào. Khuynh Mặc Ngôn tiến đến gần con boss, vừa quan sát vừa suy nghĩ, lát sau mới lên tiếng: "Lúc này chúng ta di chuyển không được tốt, bị lệch rồi, lát nữa mọi người chạy theo mình. Còn con boss đó, trước khi nó bắn tia Hàn Băng sẽ phải niệm chú, cho nên mọi người nhất định phải chú ý nghe mệnh lệnh của mình, khi nó niệm chú mình sẽ thông báo, các cậu nếu đang trong lúc tấn công cũng đừng có tham hay tiếc làm gì, phải lập tức chạy khỏi đấy ngay."

Tất cả mọi người nghe xong đều gật đầu đồng ý.

Sau đó cả đội tập hợp lại một lần nữa, có điều kết quả lần này lại lập lại quá khứ bị kịch vừa diễn ra cách đó không lâu. Lần này người gây họa là Ước mơ cao 1m7, cô nàng nằm ản vạ dưới đất nói với giọng vô tội: "Ngộ ghê luôn, rõ ràng mình cảm thấy mình bắn xong cái Áo Thuật kia thì vẫn chạy kịp cơ mà..."

"Giời ạ, em làm ơn nhìn lại cái chân mình coi dài ngắn thế nào hẵng phát ngôn câu đấy." Buông Tay Cô Ấy Ra lập tức khinh thường tạt cho em gái mình một gáo nước lạnh.

Câu nói này quả nhiên đánh trúng ngay điểm yếu của Ước mơ cao 1m7, khiến nội tâm nhạy cảm của cô bé người lùn bị tổn thương vô cùng sâu sắc, cô lập tức đứng dậy, lặng lẽ lấy ra một đồng cuộn sách ma pháp rồi cứ thế liên tục nguyên rủa Buông Tay Cô Ấy Ra, đánh cho anh chàng lên bờ xuống ruộng mới chịu ngừng tay.

Lần thứ ba có vẻ đã vào quỹ đạo, mọi chuyện thuận lợi hơn nhiều, giai đoạn một và hai đều có thể vượt qua một cách nhanh chóng, có điều đến giai đoạn ba, vì mục sư buff chậm một nhịp nên lại thất bại thêm một lần nữa.

Hiện giờ Khuynh Ngôn Mặc cảm thấy vô cùng bức bối, lần này khai hoang không chỉ có thành viên của đội một và đội hai mà còn có cả Công Tử U nữa. Bởi vì những thành tích chỉ huy của Công Tử U quá nổi tiếng cho nên hẳn cảm thấy căng thẳng vô cùng, hẳn luôn lo lắng thấp thỏm không yên sợ mình chỉ huy không tốt sẽ bị Diệp Từ trách mắng, cho nên mỗi lần thất bại hẳn đều trộm nhìn sắc mặt của Diệp Từ.

"Hội trưởng, hay là cậu chỉ huy đi." Tuy Diệp Từ không hề có vẻ gì là bức mình nhưng chẳng hiểu sao chính vì như thế Khuynh Ngôn Mặc lại càng căng thẳng hơn, cuối cùng hẳn cũng không kiềm được mà lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Bên Trong Phó Bản

Diệp Từ liếc mắt nhìn Khuynh Ngôn Mặc thấy hẳn hơi cau mày khá căng thẳng, có lẽ mấy lần thất bại ban nãy đã mang đến không ít áp lực cho hẳn. Cô lắc đầu nói: "Hôm nay vị trí chỉ huy là của cậu, sao lại muốn đòi người?"

"Nhưng..." Khuynh Ngôn Mặc định nói thêm gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng nhìn sang các thành viên trong đội mà cúi đầu thờ dài.

"Chúng ta không phải là đang khai hoang sao? Có ai khai hoang mà không từng chết, có ai khai hoang mà không từng diệt đoàn?" Diệp Từ cười nói: "Hai chữ phối hợp này chỉ được sinh ra từ cõi chết, trên đời này nào có chuyện gặp nhau đã ăn ý ngay được." Nói đến đây giọng điệu của cô thoáng đi một chút: "Bây giờ mà đòi chỉ huy chẳng khác này lâm trận đòi tướng quân, tám chín phần mười đều là thất bại."

Diệp Từ đã hoàn toàn nói rõ mình không đồng ý với quyết định của Khuynh Ngôn Mặc. Khuynh Ngôn Mặc nghe vậy lại càng căng thẳng hơn, tay chân ướt đầm mồ hôi lạnh, Mạch Thủy Thâm đứng gần đấy nhìn ra được tâm trạng có phần không kiểm soát được của hẳn bèn bước ra vỗ vai hẳn nói: "Cậu cứ bình thường đi, bây giờ bọn mình đều là lính trong tay cậu, cậu bảo thế nào bọn mình sẽ làm như thế đấy, vậy là đủ rồi..."

Khuynh Ngôn Mặc ngẩng đầu nhìn thấy Mạch Thủy Thâm đang nhìn mình bằng đôi mắt đầy khích lệ bèn hít một hơi thật sâu, gạt đầu. Hẳn xoay người đi sang một góc tự điều chỉnh lại cảm xúc, một lát sau mới ra lệnh tập hợp.

Diệp Từ lặng lẽ quan sát hẳn, Khuynh Ngôn Mặc đã trở lại vẻ trầm tĩnh như ban đầu có điều lúc này trong ánh mắt còn thêm chút lấp lánh của sự tự tin nữa.

Giai đoạn một đánh quái cố định được thông qua một cách thuận lợi với thành tích không có người nào tử vong. Giai đoạn hai cả đội lại tiếp tục vượt qua được tia Hàn Băng một cách hoàn mỹ. Trước khi bắt đầu giai đoạn ba, Khuynh Mặc Ngôn cho cả đội dừng lại một chút, lúc này hẳn im lặng tổng kết mạnh mẽ từ các lần thất bại trước rồi từ đó tìm ra phương pháp thích hợp cho công hội của mình.

"MT giữ chặt cừu hận nhớ đừng nên cử động, vị trí đứng của phó Tank và MT phải tạo thành một góc 129 độ, trị liệu chính chịu trách nhiệm buff máu cho phó Tank, Tank 3 chú ý nếu phó Tank tử vong phải lập tức đến thay thế vị trí, Tank 4 và Tank 5 phụ trách giữ chặt tất cả đám quái nhỏ đừng để bọn chúng tự bạo. Cận chiến sẽ lo đám quái nhỏ, con Boss là phần của nhóm người tấn công xa. Khi nào mình bảo giảm damage thì tất cả đều phải sử dụng kỹ năng giảm damage, ai không có kỹ năng thì dùng thuốc."

Hiện giờ mọi người đã bắt đầu quen với phong cách chỉ huy của hẳn nên lát sau ai nấy đều đã chuẩn bị xong xuôi. Màn thứ ba theo đó bắt đầu, Mạch Thủy Thâm lập tức vào vị trí giữ boss, lúc này có thể nói hẳn là người tương đối an toàn nhất bởi Boss sẽ không tấn công người giữ cừu hận cao nhất mà chỉ tập trung công kích người đứng thứ hai và thỉnh thoảng random giết chết bất kỳ người nào.

"Quái nhỏ xuất hiện." Khuynh Ngôn Mặc vừa không ngừng tung đòn tấn công vừa chú ý quan sát mọi động tĩnh, "Tank 4 và 5 kéo bọn quái nhỏ vào góc đi, đừng để bọn chúng đến gần mấy chức nghiệp khác, cận chiến tăng tốc đánh thêm đi đừng để bọn chúng tự bạo."

Tank 4 và Tank 5 vừa được điểm danh lập tức xông ra ngoài, cả hai một trái một phải giữ chặt hai con Goblin, ngoài ra còn có một số đạo tặc, kỵ sĩ...

thuộc nhóm cận chiến xông lên chia ra tấn công từng con một.

"Ta rất tức giận, ta rất tức giận." Con Goblin ở bên trái bị đánh một lúc cả người dần đỏ lên, quá trình này sẽ diễn ra trong 15 giây, nếu người chơi không giết được nó trong vòng 15 giây này thì nó sẽ lập tức phát nổ, mà lực phát nổ ấy đủ để giết chết toàn bộ người chơi đứng gần nó, chỉ có những người tấn công xa mới có thể may mắn thoát chết. Nguyên nhân thất bại lúc này cũng là như vậy.

Diệp Từ cũng chuyển mục tiêu tấn công từ con Boss sang Goblin, các kỹ năng buff Con Dấu Thợ Săn, Thợ Săn Bảo Hộ, Thối Độc... lần lượt rơi xuống người Goblin, 3 giây cuối cùng là lúc tất cả người chơi ở gần đây đều xông lên tung hết kỹ năng xuống người con Goblin, rốt cuộc cũng thành công giải quyết được nó. Sau khi giết xong Goblin, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, cảm giác này thật kỳ diệu.

Nhóm cận chiến vừa trở về vị trí cũ phối hợp cùng người chơi tấn công xa chưa được bao lâu lại nghe thấy Khuynh Ngôn Mặc hô to: "Chiến sĩ, kỵ sĩ bảo vệ buff, tất cả chuẩn bị dùng kỹ năng giảm damage, nhóm DPS giảm damage xong thì dùng kỹ năng đánh lan."

"Các bé con của ta, xuất hiện đi."

Khuynh Ngôn Mặc vừa dứt lời, bên tai mọi người đã vang lên tiếng nói của con Boss, đồng thời nhìn thấy con boss giơ tay lên, mặt đất lập tức xuất hiện vô số thứ gì đó trông giống bảo tử, kể đó nổ mạnh một cái, bên trong lao ra rất nhiều con sâu với hình thù vô cùng kỳ quái.

"Giảm damage." Khuynh Ngôn Mặc hét to.

Tất cả mọi người gần như đồng loạt sử dụng kỹ năng giảm damage hoặc uống thuốc. Kể đó từ trên trời xuất hiện rất nhiều kỹ năng quần thể đến từ nhóm DPS như Bạo Phong Tuyết, Tinh Hóa Trụ, Áo Thuật Vũ, Loạn Xạ, Lôi Quang Thuật... vô số kỹ năng đan xen vào nhau tạo nên một khung cảnh rực rỡ chói lọi.

Diệp Từ vừa tung kỹ năng Loạn Xạ vừa ngược nhìn bốn phía, thật lòng thì cô thấy cảnh tượng lúc này còn đẹp tuyệt vời hơn so với cảnh bắn pháo hoa ở quảng trường Nhân Dân dịp lễ quốc khánh nữa.

"Bụp bụp... bụp..." Đám quái nhỏ tuy có cột máu rất dày nhưng dưới sự oanh tạc mãnh liệt như vậy cũng không chịu được mà lần lượt về châu ông bà. Đến đây thì xem như đã giải quyết được 1/3 giai đoạn ba rồi, chỉ cần trụ được 3 lần thế này thì xem như đã giải quyết xong xuôi.

Chỉ huy bình tĩnh lại, tiết tấu chiến đấu được thay đổi quả nhiên đem lại kết quả khác hẳn, lần đầu tiên thế mà không có ai tử vong cả, điều này khiến Khuynh Ngôn Mặc thêm phần tin tưởng vui mừng thấy rõ, giọng nói của hấn ở kênh chỉ huy cũng lên cao: "Tốt lắm, mọi người cứ tiếp tục như thế này thì thắng lợi chắc chắn sẽ thuộc về Thiên Thiên Hương Thượng chúng ta."

Có lần thành công đầu tiên thì lần thứ hai thứ ba sẽ đơn giản hơn nhiều. Có người bảo đã từng thành công thì sẽ lại có thể thành công một lần nữa, nhưng cũng có người không đồng ý với luận điểm này, tuy nhiên câu nói ấy áp dụng vào trường hợp hiện giờ rõ ràng là chính xác, cứ nhìn loạt quái thứ hai và thứ ba được giải quyết thuận thực như thế cũng đủ hiểu.

"Không thể nào, chuyện này không thể nào, ta ta làm sao có thể bị đám kiến hôi các ngươi tiêu diệt cơ chứ?????" Tiếng gào thét cuối cùng của con Boss nhỏ dần rồi kéo dài đến khi cả người nó nằm im dưới mặt đất.

"aa qua rồi" Tất cả mọi người mừng rỡ hét to, vừa cười vừa nhảy múa, chỉ có mỗi Khuynh Ngôn Mặc im lặng đứng cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì. Diệp Từ bước đến cạnh hấn mới phát hiện ra cả người hấn đang không ngừng run rẩy.

"Chúc mừng cậu, chúng ta qua rồi." Diệp Từ vốn định vỗ vai hấn nữa nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười dừng lại ở sau lưng.

Khuynh Ngôn Mặc lập tức quay đầu lại nhìn Diệp Từ rồi nở một nụ cười nhẹ nhõm: "Hội trưởng..."

"Mọi chuyện đều ổn rồi đúng không?"

"Minh... minh..." Khuynh Ngôn Mặc không biết nên nói gì nữa.

"Sau này cứ tiếp tục giữ vững như thế." Diệp Từ không nói thêm nhiều, tay chỉ về phía xác con Boss: "Nhanh đến sờ thi thể nó đi."

Có thể nói vận may của Khuynh Ngôn Mặc không tệ nên thông thường ở đội một đều là hấn sờ thi thể. Lần này phần thưởng là 19 món trang bị đều có cấp bậc màu lam, trong đó có 2 món vũ khí; 5 món trang bị quần áo gồm bao tay, miếng lót vai, mũ giáp, đai lưng, giày, áo choàng; rải rác thêm 11 thứ linh tinh và 1 món trang sức nữa. Mà trong 19 món này chỉ có chiếc mũ giáp là thợ săn dùng được nhưng những thứ trên người Diệp Từ đã tốt lắm rồi nên cô quyết định nhường nó cho những thợ săn khác trong đội.

Lại thêm một lúc nữa, Khuynh Ngôn Mặc nhìn đồng hồ thấy cũng đã đến trưa, nói: "Tạm thời nghỉ giải lao một tiếng, ai muốn đi ăn thì ăn, ai cần sửa trang bị thì đi sửa, không cần thoát khỏi phó bản, lát nữa tiếp tục sang con boss thứ 2."

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý, trong phó bản miễn đánh chết xong boss thì quái sẽ không xuất hiện nữa, cho nên mọi người đều chọn log out tại chỗ.

Lúc mới chuyển sang boss thứ 2, mọi chuyện cũng như lúc mới vào phó bản, đều rất thuận lợi, có điều không bao lâu sau đã phát sinh vấn đề về trị liệu tương đối phiền phức. Bởi chỗ khó khi đánh con boss thứ hai là yêu cầu phải giải cứu được NPC hệ vong linh đang bị giam trong ngục, trong quá trình chiến đấu, người chơi phải đảm bảo NPC vong linh không được chết, nếu không thì con Boss sẽ lập tức chuyển sang chế độ vô địch, thế là cầm chắc diệt đoàn. Quay lại chỗ khó vừa nói ban nãy, hệ vong linh vốn tương khắc với hệ quang minh, cho nên buff mục sư và tế tự đều không thể tăng máu cho

NPC này được, người buff nhất định phải là Druid hoặc Hiệp Sĩ.

Mà thông thường các kỹ năng trị liệu của Druid và Hiệp Sĩ đều không được mạnh lắm, không những vậy, các Druid và Hiệp Sĩ trong đội Thiên Thiên Hưởng Thượng đều theo con đường cơ bản là DPS, không có người nào đi theo con đường trị liệu cả. Thế nên cả đội đã diệt đoàn mấy lần cũng đều vì vấn đề tăng máu quá kém này.

Khuynh Ngôn Mặc và Di Lộc bàn bạc một hồi cuối cùng quyết định cho thêm một Hiệp Sĩ ra phụ Druid buff máu cho NPC, lần này lượng máu của NPC đã ổn định lại nhưng tiếp tục phát sinh vấn đề khác, DPS không đủ, quá trình đánh boss gian nan vô cùng, khiến áp lực buff của những trị liệu còn lại tăng mạnh.

Dưới tình hình này Diệp Từ không thể không cho lão Tứ ra giúp đỡ nhóm cận chiến đánh boss, vì vậy cô liền lên tiếng dặn dò ở kênh trò chuyện: "MT và phó Tank tập trung giữ cừu hận, đừng để con pet của mình kéo mất, nó không có kỹ năng giảm damage đâu."

Những người khác có thể không rõ nhưng Diệp Từ biết các kỹ năng của lão Tứ đều là kỹ năng cấp sử thi, và cô cũng vì chuyện nó kéo cừu hận quá dữ dội nên mới không gọi nó ra phụ giúp, nếu không phải hiện giờ DPS quá yếu thì cô vẫn chưa muốn đem lão Tứ ra dùng làm gì.

Lão Tứ quả nhiên không hổ danh là sinh vật cấp sử thi, tuy hiện giờ chỉ mới cấp 17 nhưng kỹ năng tấn công lại mạnh kinh khủng, nó mới đánh có vài cái đã nghe Mạch Thủy Thâm gào to: "Con bé kia mau thu pet của em lại, anh sắp giữ không nổi nữa rồi."

Diệp Từ vội vàng gọi lão Tứ về, đội Mạch Thủy Thâm ổn định lại cừu hận thì tiếp tục thả nó ra, đánh chừng chục cái thì kêu nó trở về. Lần đánh boss này trừ Khuynh Ngôn Mặc ra thì có lẽ người cực khổ nhất là lão Tứ, nó chạy như bay ra đánh rồi lập tức bị gọi hồn chạy về, thế mà còn không cho ăn cho uống gì, cho nên nó quyết định bày tỏ sự kháng nghị của mình bằng hành động vô cùng cụ thể - bãi công.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Kẻ Trộm

Biểu hiện đỉnh công của lão Tứ được nó thể hiện một cách vô cùng rõ ràng, cụ thể là hiện giờ mặc cho Diệp Từ dụ dỗ hay ra lệnh như thế nào thì nó cũng chỉ đứng yên một chỗ sau lưng cô mà đực mặt ra. Nếu không phải độ trung thành của nó đã tăng đến 72 điểm thì có khi nó đã làm phản bỏ chủ đi bụi rồi.

"Công Tử, cậu thả Pet ra cho nó quất vài phát đi, bên mình sắp trụ không nổi rồi." Buông Tay Cô Ấy Ra mếu máo la to, cậu ta đang giữ vị trí phó Tank cho nên khi nhóm tấn công thiếu người thì cậu ta sẽ là người phải lãnh đủ bởi nếu không phải bận đối phó với nhiều người thì con boss sẽ rảnh tay "chăm sóc" cậu, nhìn bây giờ đi, không thấy cậu luôn trong tình trạng gãy giữa giữa lằn ranh sống chết hay sao?

Diệp Từ nhìn về mặt "ngây thơ vô số tội" của lão Tứ, thờ dãi nói: "Chưa đủ điểm trung thành, không cho nó ăn nó không nghe lời, đỉnh công rồi."

"Cha mẹ ơi, Pet gì mà phách lối dữ thần vậy?" Buông Tay Cô Ấy Ra chỉ vô tình cảm thán một câu thế mà lại nói trúng tiếng lòng của tất cả các thợ săn trong đoàn. Nó đó, khốn khổ như vậy đó, bắt được pet đã khó, giữ được pet lúc chưa đủ độ trung thành còn khó hơn, bảo bọn nó chánh vẫn còn nhẹ đấy, thực sự nếu chưa tăng được điểm trung thành đến mức tối đa thì nhiều khi thợ săn phải cung phụng cho pet của mình như osin phục vụ đại gia vậy, chỉ còn thiếu nước đội lên đầu nữa mà thôi, đặc biệt là những con pet quý hiếm thì phải gọi là đại gia của đại gia...

Tại sao, tại làm sao mà pet của thợ săn không đáng yêu như của triệu hoán sư và thuật sĩ chứ... pet-nhà-người-ta không những chịu khổ được mà còn rất dễ tính, chứ có ai kén cá chọn canh, tham phú phụ bần như đám pet nhà mình thế này. Diệp Từ và các thợ săn đang rung rung nước mắt kể trò chuyện trao đổi kinh nghiệm chăm pet một chút, kết quả nhận được quả nhiên kỹ năng nấu nướng của bọn họ đều trên bậc sơ cấp... đúng là một đám số khổ mà...

Cũng may cột máu của con Boss không còn nhiều lắm, chỉ khổ cho nhóm trị liệu phải nuốt mana liên tục muốn tắt thở mới có thể trụ vững được. Lúc con boss chỉ còn vài giọt máu, kênh trò chuyện cá nhân của Diệp Từ bỗng vang lên thông báo có tin nhắn mới, dù sao giờ cũng chỉ đánh con boss đứng yên nên Diệp Từ liền chuyển sang chế độ trò chuyện riêng.

Giọng nói đầy lo lắng của Phiêu Phiêu Diêu Diêu tức thì vang lên bên tai Diệp Từ: "Diệp Từ, Diệp Từ, chuyện đó là sao thế?"

"Chuyện đó? Chuyện đó là chuyện gì?" Diệp Từ bị câu nói không đầu không đuôi của Phiêu Phiêu Diêu Diêu làm cho đầu đầy dấu chấm hỏi.

"Chuyện trên diễn đàn đó, um sùm ở trên đó rồi kia."

"À, cậu hỏi chuyện của bọn mình với mấy người Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đó à, không có gì đâu, chuyện bé thôi mà cậu không cần lo lắng..."

"Gì mà Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ?" Phiêu Phiêu Diêu Diêu vội vàng ngắt lời Diệp Từ, lần này đến lượt cô nàng không hiểu Diệp Từ muốn nói đến cái gì, rõ ràng chuyện cả hai đang nói không phải là cùng một vấn đề.

Diệp Từ hí hửng, bỗng cảm thấy có chuyện gì đó không đúng: "Tô Tô, chuyện cậu muốn nói là chuyện gì?"

"Cậu chưa vào diễn đàn sao? Ở trong đó với kênh thể giới bàn tán quá chừng luôn kìa."

"Mình đang trong phó bản."

"Ngọn nguồn là thế này, hồi trưa có một người giấu tên đăng bài trên diễn đàn..." Phiêu Phiêu Điều Điều thấy Diệp Từ quả thật chưa biết gì hết đành phải thuật lại mọi chuyện từ đầu. Hóa ra đầu giờ chiều hôm nay trên diễn đàn bỗng nhiên xuất hiện một bài viết với tiêu đề: "Thợ săn đứng đầu đại lục phía Đông hóa ra là một tên trộm", người gửi bài là một ID vừa mới đăng ký, nhìn thôi đã biết là dùng clone chơi trò nặc danh rồi.

Sự xuất hiện của bài viết này lập tức khiến sức hút của chủ đề công hội chiến giữa Thiên Thiên Hương Thượng và Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ giảm xuống nhanh chóng.

Ba chữ Công Từ U hiện giờ có thể xem là từ khóa khá "hot" đối với hầu hết người chơi, đặc biệt là những người chơi thuộc chức nghiệp thợ săn. Thao tác và bản lĩnh của cô là mục tiêu theo đuổi của phần lớn thợ săn trong game Vận Mệnh, nhất là thông tin về điểm thiên phú và trang bị, những thứ này càng là bí mật mà bọn họ tha thiết muốn có. Thậm chí trên diễn đàn còn xuất hiện cả bài viết treo thưởng tiền thật cho người cung cấp được những thông tin này.

Đối với những người nổi tiếng dạng như vậy, bất kể phát sinh chuyện gì dù tốt hay xấu cũng chắc chắn sẽ trở thành chủ đề bàn tán của mọi người. Thế nên không khó để giải thích vì sao bài viết kia lại thu hút sự chú ý của nhiều người đến vậy.

Nội dung bài viết nhắc đến chuyện Công Từ U khi còn là người của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu thường xuyên làm trái sự sắp xếp của ban quản lý, thậm chí còn tùy tiện làm xằng làm bậy, chẳng những không đi đánh phó bản cùng công hội mà còn tự ý lập đội đánh với người ngoài, ban quản lý công hội vì quý trọng nhân tài nên không bao giờ hạn chế hành động hay quyết định của cô, nhưng cô hết lần này đến lần khác không chịu thay đổi, cuối cùng còn bỏ cả hoạt động của công hội. Trong đó chuyện quá đáng nhất là khi cô ta còn giữ chức tổng quản lý chung, công hội bị khiêu chiến vậy mà cô ta bỏ mặt không tham gia, khiến công hội thất bại thảm hại, sau lần đó, cô ta chẳng những không biết ăn năn hối lỗi mà ngược lại còn vì tranh giành chức vụ chỉ huy mà tức giận với ban quản lý công hội.

Đỉnh điểm là trong lần cuối cùng cô ta tham gia đánh phó bản cùng công hội - phó bản Phế Tích Rét Lạnh, bởi vì công hội không cho cô ta làm chỉ huy thế là cô ta vì sự ích kỷ của riêng mình mà không đưa ra bất cứ ý kiến đóng góp gì khiến công hội lại một lần nữa phải gánh chịu tổn thất to lớn, sau đó cô ta còn tiếp tục vì chuyện tranh giành vị trí chỉ huy mà nảy sinh tranh chấp với ban quản lý, không lâu sau thì rời khỏi công hội. Chắc hẳn mọi người còn nhớ thời điểm cô ta giành được thủ sát Phế Tích Rét Lạnh là ngay sau khi cô ta rời khỏi Thiết Huyết Chiến Mâu, từ điểm này có thể thấy thành quả cô ta giành được chính là đúc kết kinh nghiệm từ những lần thất bại của Thiết Huyết Chiến Mâu.

Nếu nói những bằng chứng bên trên đã chứng minh nhân phẩm Công Từ U thấp kém như thế nào vậy thì những thông tin bên dưới lại càng cho thấy rõ con người cô ta kinh tởm ra sao. Có lẽ rất ít người biết thời điểm khi còn ở trong Thiết Huyết Chiến Mâu, ban quản lý công hội từng vì muốn bồi dưỡng cô ta mà đã giao cho cô ta quyền sử dụng kho hàng của công hội, điều này vốn cho thấy sự tin tưởng và tín nhiệm của ban quản lý dành cho cô ta nhiều đến mức nào, vậy mà không ngờ Công Từ U lại mặt dày đến mức trước khi rời khỏi công hội đã vào kho hàng cướp sạch toàn bộ không chừa thứ gì. Sự tổn thất này có thể nói là đã khiến Thiết Huyết Chiến Mâu gần như suy sụp, thậm chí đến tận giờ phú này còn chưa thể khôi phục lại như xưa.

Tổng hợp lại các dẫn chứng, chúng ta có thể thấy tuy Công Từ U là một thợ săn có kỹ thuật không tệ nhưng những thành quả cô ta đạt được đều là do ăn cắp mà có, trộm kinh nghiệm, trộm tiền tài, một kẻ trộm từ đầu đến cuối từ trong ra ngoài như vậy có xứng đáng cho mọi người hâm mộ, là mục tiêu để mọi người học hỏi noi theo hay không? Một kẻ khốn kiếp như vậy lẽ ra nên cút khỏi Vận Mệnh này để thể giới trò chơi của chúng ta được trong sạch hơn mới đúng chứ?

Người viết bài từ đầu đến cuối đều tự xưng mình là một thành viên bình thường của Thiết Huyết Chiến Mâu, sỡ dĩ hẳn gửi bài viết này lên diễn đàn không phải vì muốn bôi nhọ bất cứ ai mà đơn giản chỉ vì hẳn thấy chuyện bất bình nên lên tiếng tố cáo cái ác, nếu không cứ để một công hội có đội ngũ quản lý tốt như Thiết Huyết Chiến Mâu, bình thường luôn quan tâm chu đáo đến hội viên của mình, vậy mà phải gánh chịu hậu quả từ sự nghĩa khí đấy, đồng thời một kẻ bi ôi ti tiện như Công Từ U lại được người đời ca tụng. Nếu bạn vẫn chưa tin thì hãy nghe nốt chuyện này đây, còn nhớ kỳ event mừng năm mới gần đây chứ? Lúc đó đã là một thời gian dài sau khi Công Từ U rời khỏi Thiết Huyết Chiến Mâu, suốt thời gian ấy phía Thiết Huyết Chiến Mâu không hề gây cho cô ta bất cứ rắc rối hoặc phiền phức gì, thế mà khi tham gia event, Công Từ U lại thừa dịp hỗn loạn mà ném đá giấu tay, khiến Thiết Huyết Chiến Mâu bị mất đi tư cách tham gia thi đấu.

Phiêu Phiêu Điều Điều gần như vừa đọc vừa tóm gọn lại một lượt từ trên xuống dưới nội dung bài viết cho Diệp Từ nghe, phải công nhận là người viết bài này rất có năng khiếu văn học, chỉ với mấy trăm chữ đã có thể khái quát nội dung với nhiều gam màu sắc bổ trợ và làm nổi bật lẫn nhau, khiến cho người đọc này sinh ác cảm lẫn cảm hận người tên Công Từ U kia đến cùng cực, quả thực là cuộc sống nào biết chữ ngờ, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm. Cả bài viết này được trình bày dưới góc độ của một người bị hại với thái độ rộng lượng thẳng thắn, hoàn toàn không có câu từ nào diễn tả ý muốn truy cứu quá khứ, tất cả chỉ vì muốn cho mọi người biết thêm những sự thật bên dưới lớp vỏ hào nhoáng của một số người trong cuộc sống này.

Nghe Phiêu Phiêu Điều Điều nói xong, Diệp Từ không nói thêm gì chỉ bảo bạn mình đừng lo lắng, đợi cô đánh phó bản xong rồi sẽ vào xem cụ thể. Phiêu Phiêu Điều Điều biết trong lúc đánh phó bản mà trò chuyện sẽ bất tiện lắm nên đành tạm thời dừng lại việc truy hỏi.

Diệp Từ hí hửng thầm nghĩ, dù chưa vào chiêm ngưỡng được bài viết kia nhưng cô cũng có thể đại khái đoán được mọi chuyện đang diễn ra như thế nào. Có điều đợi đến được nhìn thấy nó cụ thể rồi cô mới tính toán chính xác được, thế nên cô lại tiếp tục chuyên tâm đánh phó bản, những chuyện khác đợi xong rồi giải quyết sau.

Con boss số 2 kết thúc vô cùng thuận lợi, phần thưởng lần này cũng khá nhiều nhưng Diệp Từ lại không có hứng thú với món nào cả, cô gửi tin nhắn

riêng cho Khuynh Ngôn Mặc: "Hôm nay có đánh tiếp nữa không?"

"Chắc là đến đây thôi, tất cả đều có vẻ cũng mệt quá rồi. Tạm dừng ở đây mai lại tiếp tục." Khuynh Ngôn Mặc nhìn đồng hồ thấy đã qua giờ cơm chiều, nếu lại tiếp tục có khi sẽ muộn giờ nghỉ ngơi của mọi người.

"Ừ, vậy mình out đây, mai tập hợp mấy giờ cứ nói với Mạch Thủy Thâm, anh ấy sẽ nói lại với mình sau." Diệp Từ dứt lời liền thoát game, không để cho Khuynh Ngôn Mặc có bất cứ cơ hội nói thêm lời nào.

Bài viết nọ khá dễ tìm bởi nó đang nằm ngay vị trí bắt mắt nhất trong diễn đàn thảo luận.

Nếu bài viết kia chỉ toàn là chữ thì có lẽ sẽ có người không tin vì đây chỉ là những lời nói suông, nhưng không, bên trong còn có không ít hình ảnh minh họa làm bằng chứng cụ thể, ví dụ như hình ảnh kho hàng Thiết Huyết Chiến Mâu trước và sau khi bị mất trộm, thậm chí người viết bài không biết từ đâu có được cả hình ảnh kho hàng công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng đầy ắp hàng hóa, những thứ này cốt chỉ để chứng minh phía Thiên Thiên Hưởng Thượng đã lấy đi bao nhiêu thứ từ Thiết Huyết Chiến Mâu...

Đương nhiên bên cạnh những người tin tưởng vẫn có rất nhiều người nghi ngờ nội dung vài viết này, có điều nhiều nhất vẫn là nhóm người vào hóng chuyện để bàn tán. Tóm lại mặc kệ người đọc có thái độ gì, bài viết này đã nhanh chóng vượt xa cơn sốt công hội chiến của Thiên Thiên Hưởng Thượng và Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ hôm trước, trở thành chủ đề nóng hổi nhất trên diễn đàn.

Chơi game hận nhất là loại người nào.

Thứ nhất: kẻ lừa đảo

Thứ hai: đứng núi này trông núi nọ

Thứ ba: ích kỷ

Thứ tư: nhân phẩm kém

Xét theo nội dung của bài viết thì Diệp Từ gần như chiếm trọn hết các đặc điểm xấu người người chán ghét, thế nên danh tiếng của cô nhanh chóng tuột dốc không phanh. Có điều trong làn sóng lên án mạnh mẽ ấy, không ít công hội lớn và game thủ danh tiếng bày tỏ thái độ nghi ngờ tính chính xác của bài viết này.

Thậm chí còn có người vào tận bài viết nói lên sự nghi ngờ của mình.

Hoài Niệm Tình Cảm Ngày Xưa: những chuyện khác không nói tới, riêng phần hình ảnh thì tôi thấy không đáng tin lắm. Nói đơn giản thế này, khi kho hàng bị cướp sạch thì chụp ảnh lại là chuyện bình thường, nhưng không biết người viết làm sao lại đoán trước được mà chụp cả ảnh kho hàng trước khi bị cướp? Thêm nữa, làm sao ảnh kho hàng của Thiên Thiên Hưởng Thượng lại đến được tay một "hội viên bình thường" của Thiết Huyết Chiến Mâu? Chuyện này có lẽ cần phải có thêm bằng chứng rồi mới kết luận được.

...

Thủy Nguyệt Vô Thương: tác giả bài viết từ đầu đến cuối đều khẳng định mình là một hội viên bình thường làm tôi khá tò mò không biết cấp lãnh đạo nghĩ gì lại cho một thành viên bình thường biết rõ ngọn ngành mọi chuyện như vậy? Cho họ biết chuyện để họ thay mặt nhóm lãnh đạo tuyên dương ra bên ngoài sao? Nếu là vậy thì còn tư cách gì nhận mình là người rộng lượng? Ha ha, những chuyện khác đúng sai thế nào tôi không quan tâm, tôi chỉ thấy khá tò mò thân phận của người "hội viên bình thường" này mà thôi.

...

Bạch Dạ Hắc Trú: miễn bàn những vấn đề khác, trong bài viết trên có nhắc đến công hội chiến, phải chăng là trận chiến giữa Thiết Huyết Chiến Mâu và Đại Đường? Lần đó quả thật không có sự tham gia của Công Từ U, có điều nếu Công Từ U tham gia thì sao? Cô ấy có khả năng cứu vãn trận chiến giữa mấy nghìn người à? Xin lỗi đừng làm khó Công Từ U như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ai? Em

Diệp Từ vừa nhìn thấy bài viết liền không nhịn được mà bật cười. Đã lâu lắm rồi cô không được đọc những bài viết ác ý về mình, dường như sau khi trùng sinh, sinh mệnh của cô được tẩy rửa thì lý lịch của cô cũng không còn xuất hiện những vết bẩn nào nữa. Nhớ ngày xưa, hầu như lúc nào trên diễn đàn cũng có bài viết nguyên rửa cô, lâu quá không thấy cũng có chút cảm giác 'nhớ nhưng', lần này không biết có thể xem là 'gặp lại người quen cũ' hay không nhỉ?

Từng câu từng chữ trong bài viết cho Diệp Từ thấy vô cùng rõ ràng người gửi bài là một kẻ không hề đơn giản. Trong tất cả những sự kiện người họ nhắc đến, từ việc trộm đồ ra đều là sự thật, chẳng qua bọn họ sắp xếp lại thứ tự và thay đổi quá trình một chút, thế là câu chuyện đã biến đổi theo một chiều hướng khác hoàn toàn.

Không biết con người tài hoa viết nên kịch bản hấp dẫn này là ai đây? Thiên Sơn Tà Dương? Linh Hào Tỳ Sương? Hay Khổng Trúc Lam? Hoặc cũng có thể là một người Diệp Từ không hề quen biết. Diệp Từ nhìn lướt bài viết này thêm một lát rồi tắt đi. Thật không hiểu những chuyện thế này có gì thích thú, một thời gian thôi thì đầu lại vào đây, chuyện gì cũng sẽ như gió thổi mây trôi, cuốn hết thành quá khứ.

Diệp Từ trèo ra khỏi máy game, xung quanh thực yên tĩnh, Bạch Mạch có lẽ vẫn còn trong trò chơi, ba mẹ cô thì chắc đã đưa Đàm Phá Lăng đi ra ngoài bỏ mặc hai đứa mê game ở nhà rồi. Cô nhấc chân bước về phía ban công, trèo lên, vắt vẻo ngồi bên trên, cảnh đêm thành phố đèn đuốc sáng trưng cùng bầu không khí tươi mát đột nhiên mang đến cho cô cảm giác cuộc sống hiện giờ thật quá tốt đẹp, bình lặng và ấm cúng.

Làn gió đêm lạnh lạnh thổi đến phả vào từng lỗ chân lông của cô, kích thích lớp dây thần kinh bên dưới, nhờ đó mà đầu óc cô vốn còn nhập nhằng giữa trò chơi và cuộc sống thoáng tỉnh táo hơn hẳn.

"Em có nhảy anh cũng không gọi 120 giúp em đâu." Sau lưng cô vang lên một giọng nói bình thản.

Diệp Từ quay đầu lại nhìn thì thấy Bạch Mạch không biết từ lúc nào đã đến đứng cạnh cửa ra ban công, tựa người nhìn cô mỉm cười như có như không. Cô cũng cười theo, nói: "Sao vô tình thế? Thấy em ngã trước mắt không cứu cũng phải gọi cho người khác cứu chứ, anh đứng là đồ nhẵn tâm."

Bạch Mạch nhếch môi cười, bước đến cạnh Diệp Từ, đưa tay vào túi quần lấy ra một gói thuốc lá, rút một điếu đưa cho cô: "Hút không?"

Diệp Từ nhìn điếu thuốc trắng kẹp giữa hai ngón tay thon dài của Bạch Mạch, ngắm nghía một chút rồi cầm lấy. Cô quay sang nhìn Bạch Mạch thuận thực châm thuốc, hỏi: "Bình thường anh hay hút thuốc lắm à?"

"Không đâu, nhưng em không thấy bây giờ nếu em cầm thêm một điếu thuốc nữa thì không phải cảnh tượng càng thêm thê lương sao? Cái này người ta gọi là đạo cụ linh tính gì đấy." Bạch Mạch đứng là khó ưa, câu nào cũng đầy vẻ châm chọc như muốn đâm dao chỉ chút lên người cô.

"Anh thấy em đáng thương sao?" Diệp Từ hơi khó hiểu, hỏi.

"Em cho người ta một cảm giác rất đáng thương." Bạch Mạch lại tiếp tục nói thẳng vào thực tế.

Diệp Từ nhường mảy, giờ tay vỗ mạnh mấy cái vào sau ót của Bạch Mạch: "Anh mới đáng thương, cả nhà anh đều đáng thương."

"Cả nhà anh đều đáng thương không phải cũng có em ở trong đó sao?" Bạch Mạch không chút yếu thế đáp thẳng vào mặt Diệp Từ, Diệp Từ cũng nhận ra mình nói nhầm, lườm anh mình một cái rồi bước xuống quay vào nhà.

"Này, Thiên Sơn Tà Dương hận em lắm sao?"

"Chắc thế." Diệp Từ nhún vai đáp, cái này làm sao cô biết được, cô cũng đâu phải con giun trong bụng hắn.

"Giờ em định giải quyết thế nào?" Bạch Mạch tựa lưng vào ban công, quay đầu nhìn Diệp Từ, gương mặt cô dưới ánh đèn không hề có chút cảm xúc nào, nhưng Diệp Từ càng bình tĩnh trái lại Bạch Mạch lại càng bắt đầu cảm thấy lo lắng cho cô.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Từ là một người không thích bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, những chuyện cô đang phải đối mặt bất kể với người nào cũng đều là một gánh nặng, một mối nguy hiểm tai bay vạ gió, chắc chắn không có người nào cảm thấy thoải mái với nó được.

Diệp Từ quay sang nhìn thẳng vào Bạch Mạch nói: "Nếu em bảo bây giờ em muốn vào diễn đàn viết bài thanh minh, anh nghĩ có ai tin không?"

"Em bị điên à? Giờ đi giải thích khác nào gấu đầu hờ đuôi, dù em không có làm thì người ta cũng sẽ không tin em." Bạch Mạch phả ra một vòng khói, từ tốn trả lời, chuyện này đúng là rất khó giải quyết, giải thích thì không ai nghe, nhưng nếu cứ im lặng thì khác nào phải chịu uất ức mà nuốt vào chậu nước bẩn này.

Diệp Từ lại cười nói: "Đĩ nhiên em biết giải thích là cách giải quyết ngu xuẩn nhất."

"Vậy em còn..."

"Em chỉ muốn biết người khác có phải cũng nghĩ giống em hay không thôi." Diệp Từ ngắt lời Bạch Mạch, sau đó đưa điếu thuốc vẫn còn cầm trên tay cho Bạch Mạch: "Trả anh này, em không cần mấy thứ đạo cụ tăng thêm không khí này đâu."

Bạch Mạch chợt nắm chặt lấy tay Diệp Từ, hỏi với giọng lo lắng: "Em không sao chứ?"

"Em không sao." Diệp Từ lắc đầu, cô đương nhiên không có chuyện gì, hiện giờ cô chỉ bận suy nghĩ xem nên làm như thế nào, làm sao lại có chuyện gì được. Cô rút tay khỏi tay Bạch Mạch, nhìn anh mình cười nói: "Ba mẹ em sắp về rồi, họ mà thấy anh hút thuốc coi chừng mai ba mẹ anh gọi sang mắng anh chết luôn."

Bạch Mạch thấy Diệp Từ không muốn nói đành thôi không hỏi nữa, anh quay đầu về phía ban công rút thêm hai hơi thuốc mới lên tiếng: "Này."

"Sao?" Diệp Từ quay đầu lại nhìn, lúc này Bạch Mạch đang quay lưng về phía cô, cảnh đêm mờ ảo, làn khói thuốc lơ lửng giữa không trung, thoát nhìn anh đã có chút đáng đáp của một người đàn ông trưởng thành.

"Bất kể em quyết định như thế nào, bất kể em muốn làm cái gì, đừng quên nói với anh một tiếng. Anh ngoài là hội trưởng, còn là anh trai của em."

Diệp Từ mỉm cười, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, Bạch Mạch vẫn còn sống, thật tốt, thật sự rất tốt.

"Em biết rồi." Diệp Từ vừa đáp vừa bước tiếp về phía phòng mình, lát sau bỗng nhiên cô lại lên tiếng: "Anh giúp em chuẩn bị chút rượu vang đi."

"Hử?" Bạch Mạch giật mình quay đầu lại nhìn Diệp Từ, không hiểu tại sao câu chuyện bất ngờ chuyển sang rượu vang nữa.

"Dừng làm đạo cụ." Diệp Từ cũng không nói thêm gì nữa, bước nhanh vào phòng, đóng cửa chuẩn bị đi ngủ. Để lại Bạch Mạch ở ban công ngơ ngác không biết rượu vang lại có thể dùng làm đạo cụ cho tình huống gì?

Màn đêm phủ kín mọi ngõ ngách, phối hợp với nó là một bầu không khí tĩnh lặng, mọi âm thanh dường như đều ngừng lại, chờ ánh mặt trời xuất hiện mới lại tiếp tục vang lên.

Ngày hôm sau quả nhiên thời tiết vô cùng tốt, mới sáng thôi đã đủ thổi bùng sức sống cho tất cả mọi người. Giữa lúc Diệp Từ vẫn còn đang vùi đầu vào chăn, tay ôm lấy gối hít thở đều đều thì cánh cửa phòng cô vang lên tiếng đập đùng đùng kèm theo tiếng gào to của Bạch Mạch: "Diệp Từ, Diệp Từ, dậy nhanh, mở cửa nhanh."

Không lâu sau lại tiếp tục vang lên tiếng của Tả Tiểu Lan: "Gào cái gì đấy? Mới sáng sớm đã có chuyện gì rồi? Bạch Mạch con dư hơi thừa sức thì xuống đây giúp đi nấu cơm."

Bạch Mạch lập tức lắc đầu: "Không không, con có chuyện gấp cần tìm Diệp Từ."

"Vậy con gọi tiếp đi, nó ngủ là như chết rồi."

Kể đó quả thật tiếng đập cửa lại tiếp tục ầm ầm vang lên, Diệp Từ chui đầu trong chăn dù có quyết tâm không thức dậy nhưng cũng không thể chịu nổi việc bị làm phiền liên tục thế này, cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Bạch Mạch rồi hơi này không biết bắt người khác thức dậy vào lúc sáng sớm giữa thời tiết lạnh như thế này chính là tra tấn sao?

Bạch Mạch hết sức kiên nhẫn hét đập lại gõ, cuối cùng Diệp Từ vì cảm thấy lo lắng cho cánh cửa của phòng mình, quyết định ngồi dậy mở cửa. Khi Bạch Mạch bước vào, không ngờ sau lưng còn có cái đuôi Đàm Phá Lãng. Diệp Từ che miệng ngáp dài, chui lên giường trùm chăn nằm tiếp, hừ hừ, trời rét căm căm, mỗi bộ đồ ngủ thật là lạnh mà, đáng ghét.

"Diệp Từ, có chuyện lớn rồi." Bạch Mạch kéo ghế đến cạnh giường Diệp Từ, bắt đầu nắm lấy vai cô mà lay, cố gắng khiến em mình tỉnh táo lại.

"Chuyện gì." Diệp Từ rõ ràng không có ý hợp tác.

"Kho hàng của Thiết Huyết Chiến Mâu bị cướp sạch rồi, không còn gì hết." Bạch Mạch còn chưa kịp trả lời, Đàm Phá Lãng đứng bên cạnh đã lên tiếng trước. Ban này Bạch Mạch đập cửa ầm ầm cũng đã làm cậu giật mình tỉnh dậy, sau đó mơ mơ màng màng nhìn thấy trang web trên máy tính mà Bạch Mạch vừa xem ban này, nhờ thế cũng đã biết rõ chuyện lớn này.

"Ồ ờ..." Diệp Từ vùng vằng đẩy tay Bạch Mạch ra, hiển nhiên không chút hứng thú với thông tin hai người kia vừa nói.

Bạch Mạch bật cười: "Hiện giờ đám Thiết Huyết Chiến Mâu đều như muốn phát điên rồi, bọn họ lại viết thêm mấy bài nhưng giờ còn ai chịu tin nữa, kể cả đám hôm qua bán tin bán nghi hôm nay cũng bắt đầu nghi ngờ rồi."

"Thế không phải rất tốt sao?"

"Ừ, dĩ nhiên là tốt." Bạch Mạch gãi đầu, anh cảm thấy phản ứng của Diệp Từ có gì đó là lạ, nhưng lại không biết lạ chỗ nào, Đàm Phá Lãng nghiêng đầu nhìn Diệp Từ đang chui đầu trong chăn, nói: "Phản ứng của chị thật kỳ quái."

"Hử?" Diệp Từ nheo mắt nhìn cậu bé.

"Em nghe nói hôm qua chị bị bọn chúng đồ oan, hôm nay bọn chúng bị như thế đã gián tiếp giúp chị rửa oan rồi, sao chị lại không có phản ứng gì hết?" Đàm Phá Lãng tuy còn bé nhưng khả năng quan sát lại vô cùng tinh tế, cậu nhóc không mất bao lâu đã nhìn ra được điểm bất thường trong phản ứng của Diệp Từ.

"Có gì đâu mà lạ, chuyện này chị biết lâu rồi." Diệp Từ bị hai người họ làm phiền không sao ngủ tiếp được nữa đành phải ngồi dậy.

"Ai nói em biết?" Lần này đến lượt hai người họ bị làm bất ngờ, bọn họ biết tin đã sớm lắm rồi, làm sao Diệp Từ lại biết trước bọn họ được?

Diệp Từ không đáp, chỉ đứng dậy bước đến trước bàn trang điểm, cầm lược lên chải đầu, từ tốn nói: "Hai người có muốn biết chuyện này là do ai làm không?"

"Ai?"

"Em." Diệp Từ quay đầu lại, nhìn hai người trước mặt, khóe môi hơi nhếch lên một chút.

"Em/chị?" Cả Bạch Mạch lẫn Đàm Phá Lăng đều bất ngờ há to miệng.

"Trước giờ nhện nhục không phải là tính cách của em. Bọn họ bảo em trộm kho hàng của bọn họ, chuyện này em vốn không thể giải thích, nếu cứ im lặng như thế chẳng phải em sẽ thành con ngốc gánh tội oan sao? Đã vậy thì cứ làm thôi, kiểu gì lưng cũng đeo tội rồi."

"Em.. làm sao em cướp kho hàng của Thiết Huyết Chiến Máu được?" Câu hỏi này hiện là vấn đề mà cả hai anh em Bạch Mạch tha thiết muốn biết nhất.

Việc này muốn nói phải quay ngược thời gian về thời điểm cách đó không lâu...

Hôm trước Diệp Từ đi ngủ rất sớm, trước khi ngủ cô cảm đồng hồ báo thức lên hẹn giờ vào lúc 2 giờ sáng. Thông thường từ 1h đêm đến 4h sáng là khoảng thời gian con người ngủ say nhất, đây cũng là thời điểm con người cảm thấy mệt mỏi nhất trong ngày, đồng thời cũng là lúc phòng ngự của con người yếu ớt nhất.

Tuy game Vận Mệnh được khởi động thông qua máy game, nhưng kiểu gì thì máy game cũng không thể thay đổi được thói quen sinh lý của con người. Cho nên đúng giờ cài đặt, Diệp Từ thức dậy rồi giường mở máy vào game.

Mọi ngày Diệp Từ vì muốn giữ sức khỏe tốt nên không bao giờ chơi game sau 12h đêm, thời điểm giữa khuya trong trò chơi cực kỳ yên tĩnh, thậm chí trong công hội Thiên Thiên Hưởng Thượng cũng không còn bất cứ người nào online, tất cả đều đã logout đi ngủ hết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Việc Xong Rũ Áo Ra Đi...

Bản về vấn đề rửa tội cho hành động trộm cướp thì thật sự phải công nhận là có vô vàn ý kiến.

Nào là cướp của người giàu chia cho người nghèo, nào là hành hiệp trượng nghĩa, có khi còn được xưng là anh hùng hào kiệt. Dù sao từ xưa đến nay vấn đề này cũng đã được không ít người dùng nghệ thuật thêm thắt giúp hình tượng của nó tốt đẹp hơn rất nhiều, không nói đâu xa, cứ xem phim truyền hình là biết, đám cướp hay thổ phỉ gì cũng đều là diễn viên trẻ đẹp ngồi ngồi... ặc, chẹp chẹp, lặc đề hơi xa rồi...

Quay lại vấn đề chính, chúng ta có thể dễ dàng nhận ra dù kẻ trộm đó là người tốt hay xấu thì cũng đều có một điểm chung là chuyên ra tay hành động vào đêm tối. Kể cả chàng đạo tặc điển trai nổi danh Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ, không nhớ câu cửa miệng của anh ta hay sao? "Giờ Tý đêm nay ta sẽ cưỡi trăng mà đến", trước giờ cũng hiếm khi nghe tên trộm nào lại hành sự ngay giữa ban ngày ban mặt. Cho nên, tóm gọn lại một câu, dù hành động ăn trộm này có được tô vẽ lên như thế nào cũng không thể thay đổi được việc nó là chuyện phải lên lút mà làm, không thể để lộ ra ngoài ánh sáng được.

Là một người hoàn toàn nhất trí với ý kiến trên hiển nhiên Diệp Từ cũng chọn thời điểm hành động vào lúc nửa đêm.

Thời tiết trong game Vận Mệnh không phải quanh năm như một, nó cũng như thế giới bên ngoài có bão tố mưa giông, tuyết trắng đầy trời, thậm chí còn chia rõ ngày trăng tròn trăng khuyết, tất cả đều được mô phỏng gần như giống hiện thực 100%, sự phân biệt bốn mùa rõ rệt này là một trong những nét đặc sắc cơ bản khi nhắc đến game Vận Mệnh.

Mà tối hôm nay vừa khéo lại là một buổi tối không tệ.

Theo thời gian của game thì hiện giờ đang là cuối thu, màn đêm không ánh sáng, ánh sáng ở đây không phải chỉ kẻ riêng ánh trăng mà cả ánh sao loe lóe cũng không có một mống nào. Thời điểm này hầu hết người chơi đều đã logout đi ngủ, những người còn lại thì cũng đi đâu đó làm những chuyện vớ vẩn, ví dụ như câu cá, hoặc luyện cấp hoặc gì gì đó, tóm lại là những người còn ở trụ sở công hội có thể nói là đã ít càng thêm thưa thớt.

Trong một hoàn cảnh đầy đủ thiên thời địa lợi như thế này quả thật chỉ còn thiếu nước treo bảng gọi người ta đi ra ngoài làm "chuyện tốt" mà thôi.

Thật ra cái chuyện cướp sạch như thế này trước đây Diệp Từ đã làm không ít lần. Có điều khi đó cùng tham gia với cô là cả một đoàn thể, cô chưa từng làm chuyện này một mình bao giờ. Cho nên hôm nay hành động một mình ít nhiều gì cũng mang đến cho Diệp Từ một chút cảm giác mới mẻ.

Nhớ ngày đó cả hội cùng tác chiến thật tốt biết bao nhiêu, người góp mưu người góp sức, mỗi người đảm nhiệm một nhiệm vụ khác nhau, chỉ cần chọn được mục tiêu thì mọi chuyện đâu lại vào đấy. Có người phụ trách canh phòng, người thì mở kho hàng, người thì đánh lạc hướng, cứ thế nối lại với nhau thành một dây chuyền, kết quả chẳng những rút ngắn được rất nhiều thời gian mà xác suất thành công cũng tăng lên khá cao nữa, tiếc là mô hình này phải tầm ba năm nữa mới xuất hiện.

Nguyên nhân chủ yếu cũng vì sau một thời gian dài đánh đấm, hình thức chiến đấu giữa các công hội dần thoái trào, hầu hết ai cũng cảm thấy chán ngấy với kiểu đấu đá như vậy. Dù sao cứ hễ khai chiến công hội thì người thắng người thua gì cũng phải chịu một mức tổn thất nhất định, cho nên bọn họ dần

chuyển sang cách thức trả thù khác đáng khinh bỉ hơn nhiều, đó là cướp sạch kho hàng của công hội đối phương.

Có câu dĩ nhiên sẽ có cung, khi đó các nhóm chuyên nhận nhiệm vụ cướp sạch kho hàng lần lượt được thành lập nhiều như nấm mọc sau mưa, chỉ cần liên hệ trưởng nhóm và trả một số tiền nhất định kèm mục tiêu thế là xong. Mà các nhóm đi cướp thuê này thường thường đều rất biết cách ẩn thân, dù là người đi thuê cũng không biết lai lịch đối phương thế nào huống chi là đối tượng bị thuê cướp sạch.

"Việc xong rồi áo ra đi

Xoá nhòa thân thế, kẻ gì tiếng tăm."

[Trích Hiệp Khách Hành - Lý Bạch]

Hai câu trên gần như miêu tả chính xác về dạng người bọn họ.

Tuy có không ít người chơi vì phần thiết kế này phải chịu nhiều tổn thất rồi đâm đơn khiếu nại nhưng phía chính phủ luôn giữ thái độ kiên quyết không sửa đổi bất cứ thứ gì, họ cho rằng như thế mới tăng thêm được tính giải trí của trò chơi. Ngay cả ngoài đời thường cũng có không ít vụ cướp ngân hàng, thế thì tại sao kho hàng công hội lại không thể bị đánh cướp? Đây là câu trả lời mặc định từ phía nhà phát hành game đối với bất kỳ khiếu nại nào về vấn đề này, cho nên những công hội từ cấp 5 trở xuống bị cướp sạch chỉ có thể tự nhận do mình kém cỏi, tiếp đó căng trán suy nghĩ cách nâng cấp bậc cho công hội mình, để xác suất công hội bị cướp thành công giảm đến mức thấp nhất.

Đương nhiên, đây là những chuyện của ba năm sau. Còn hiện giờ chẳng có ai biết chuyện kho hàng công hội có thể bị cướp sạch cả. Chuyện này thật ra cũng không trách bọn họ được, phía nhà phát hành game từ đầu đã lấy lý do chỉ cung cấp một số ít thông tin cơ bản để người chơi tự khám phá nên những gì người chơi được biết chỉ là một số chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi, mấy chuyện "kỳ thú" như cướp kho hàng này để gì mà khơi khơi nói ra ngoài, thậm chí trong phần thông tin trụ sở công hội cũng không có nhắc đến vấn đề này luôn.

Tiếp đến, về độ an toàn của công hội cấp 5 thì đều do Diệp Từ đã biết từ ngày trước, bản thân cô cũng chưa từng nhắc đến chuyện này với bất cứ ai cho nên cũng không có ai biết nữa.

Hiện giờ tất cả người chơi đều cho rằng kho hàng công hội là nơi an toàn nhất, thậm chí còn an toàn hơn cả kho hàng cá nhân nữa. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, con người là một sinh vật rất dễ bị quán tính che mờ hai mắt, ví dụ như một người giàu ăn mặc rách rưới mang theo một túi tiền ngồi ở toa ghế cứng trên xe lửa, chắc chắn sẽ không có ai có ý đồ xấu với hắn ta, cho dù trong cái túi rách như ăn mày của hắn căng phồng ít nhất mấy chục ngàn tệ, thì có khi những người xung quanh đều nghĩ rằng trong đó toàn là giấy báo vụn vặt không chừng. Nhưng nếu đổi lại là một người ăn mặc chỉnh tề xách một cái vali khóa mật mã, có lẽ hầu hết ai cũng sẽ cho rằng đây là một kẻ có tiền cho dù bên trong cái vali kia chỉ có mỗi chai xà phòng rửa tay bé xíu.

Đây chính là thói quen của con người.

Mà thói quen là một thứ rất là đáng sợ.

Từ trước đến nay chưa từng có công hội nào bị đánh cướp cho nên mọi người đều cho rằng đây là nơi không thể bị cướp.

Tuy đã lâu lắm rồi không làm mấy chuyện này nhưng Diệp Từ vẫn nhớ rất rõ trình tự chuẩn bị trước khi ra tay hành động. Đầu tiên cô đến thành Hồng Hồ rồi đi về phía khu thành Tây, trong các khu dân nghèo ở các thành thị lớn đều có một số cửa hàng thần bí, các cửa hàng dạng này đều không có biển hiệu và đặc biệt là không có chút nổi bật nào, nếu không sử dụng kỹ xảo sẽ rất khó tìm được.

Diệp Từ bước dọc qua từng con phố giữa màn đêm đen nhánh, lát sau đã đến được vùng lân cận khu dân nghèo, gần đó có một cậu bé ăn mày bộ dạng vô cùng bình thường, thậm chí còn không có cả tên nữa, thế nhưng cô lại bước nhanh về hướng đấy rồi thả một đồng vàng vào chiếc bát ăn xin. Tiếng leng keng khi đồng vàng chạm vào thành bát ngân nga trong bóng đêm không chút ánh sáng.

Tiếng động lạnh lạnh ấy làm đứa bé khẽ giật mình mở to hai mắt, khi thấy trong bát mình có một đồng vàng liền mừng rỡ cuống quýt vừa cười vừa nói với Diệp Từ: "Cảm ơn ngài, cảm... cảm ơn ngài."

Sau đó đứa bé kia lại tiếp tục ngủ thiếp đi. Diệp Từ đợi đến khi hai mắt đứa bé nhắm lại bèn tiếp tục thả đồng tiền vào bát, cậu bé kia tiếp tục tỉnh dậy và cuống quýt cảm ơn như ban nãy, sau đó Diệp Từ lại đợi đứa bé ngủ và thả tiếp một đồng vàng nữa.

Quá trình thả đồng vàng liên tục kéo dài đến khi đồng vàng thứ 10 biến mất, đứa bé ăn mày rút cuộc cũng đứng thẳng người lại, nhìn chằm chằm Diệp Từ, nói: "Chị đúng là một người quái lạ."

Không sai, đây là một nhiệm vụ ẩn, đồng thời cũng là nhiệm vụ ẩn bắt buộc phải thực hiện trong quá trình cướp kho hàng. Trong mỗi khu dân nghèo tại các thành thị lớn đều có một đứa bé ăn mày không bắt mắt như thế này, chỉ cần trong vòng 20' liên tục thả vào bát nó một đồng vàng, chính xác một đồng không thể thừa không thể thiếu, liên tục mười lần thì nó sẽ nói cho bạn biết một bí mật. Có điều sau khi nói xong, cậu bé ăn mày mở ra nhiệm vụ ở thành phố này sẽ biến mất.

Thực ra đây là cách mà nhà phát hành game hạn chế chuyện cướp kho hàng. Ngấm lại cũng đúng thôi, nếu không như thế thì ai cũng có thể làm nhiệm vụ này, vậy thì khác gì người nào cũng là trộm?

"Em có một bí mật muốn nói với chị, chị có muốn nghe không?" Cậu bé ăn mày nói nhỏ với Diệp Từ bằng giọng điệu thần thần bí bí, Diệp Từ khẽ cười đưa tay lấy ra một túi tiền, trong túi có một trăm đồng vàng, đưa cho cậu bé: "Cho em."

Cậu bé ăn mỳ cầm túi tiền lắc lắc mấy cái, tiếng leng keng leng keng vang lên rộn rã, cậu bé hài lòng nheo nheo mắt nói: "Chị là rất tình mắt đấy." Cậu bé nói xong liền đứng dậy nhìn Diệp Từ cười nói: "Đi theo em, không nhanh thì lạc đấy." Sau đó co giò bỏ chạy.

Bình thường hiếm có NPC nào có thể chạy trốn nhanh như vậy, nếu Diệp Từ không phải thợ săn thì e là đã bị rớt lại ở mấy ngã rẽ trên đường rồi. Cậu bé chạy một lúc rồi dừng lại trước một dãy nhà xập xệ đầy mùi hôi thối, sau đó bước vào một căn không chút đặc biệt gì.

Diệp Từ cũng nhanh chóng bước vào theo sau, đồ đạc trong phòng đều là những thứ cũ nát, sàn nhà thì đầy vết dầu mỡ, trong phòng ngập mùi hôi thối, ở một góc sáng sủa nhất nằm sâu trong căn phòng có ba ông lão ăn mặc rách rưới đang ngồi cạnh mép bàn đánh bài, dưới ánh đèn lò mờ trông bộ dạng bọn họ có chút cảm giác ghê rợn.

"Có mồi làm ăn mới đây." Cậu bé ăn mỳ vừa nói vừa đi về phía ba ông lão kia, cả ba cùng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Từ, khóe môi nở một nụ cười quý dị.

Đừng sợ, đây không phải cửa hàng bán bánh bao thịt người của Tôn Nhị Nương đâu, bọn họ chuyên bán một số thứ đặc biệt cho những vị khách mà cậu bé ăn mỳ dẫn đến, còn những người khác đi ngang chỉ thấy đây là ba ông lão ăn mỳ đang đánh bài mà thôi.

"Ngài muốn mua thứ gì?" Ông lão ăn mỳ A xoa hai ngón tay nói: "Trang phục ở đây đều là những thứ tốt nhất, nhất định ngài sẽ chọn được một thứ phù hợp."

Ba người này, một người bán trang phục, một người bán công cụ, một người bán dược liệu, mua hết thì sẽ có đủ trọn bộ đồ đặc chuyên dùng cho việc trộm kho hàng.

Giá cả của mấy món đồ này dĩ nhiên sẽ không thấp, đây gọi là muốn làm giàu phải chịu khó đầu tư, và nó cũng là nguyên nhân vì sao các đội nhận cướp kho hàng đều hết giá cả khá cao.

Một bộ trang phục dạ hành có tác dụng ẩn nấp liên tục trong nửa giờ giá 2000 đồng vàng, một mặt nạ cùng bộ có tác dụng tương tự giá 500 đồng vàng, một cái móc leo tường bằng kim loại đặc chế giá 1000 đồng vàng, một chìa khóa vạn năng mở được mọi kho hàng của trụ sở từ cấp 5 trở xuống giá 3000 đồng vàng, thuốc mê tác dụng trong 30 phút giá 300 đồng vàng/gói

Diệp Từ đem theo khoảng một vạn đồng vàng, sau khi mua xong hết, trong túi còn đúng 11 đồng vàng.

Tôn Nhị Nương: một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Thủy Hử, Tôn Nhị Nương và chồng là Trương Thanh mở một quán rượu, họ chuyên nhắm vào các khách thương qua đường bất cẩn, đánh thuốc mê, cướp tài sản, xả thịt để bán như thịt trâu bò, nhồi thịt vào bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Xóa Nhòa Thân Thế, Kể Gì Tiếng Tăm (1)

Đêm đen rù xuông bao trọn cả vùng trời như muốn nhấn chìm giấu đi tất cả mọi thứ. Diệp Từ khởi động chế độ nguy trang của Kim Châm Bịp Bợm, biến mình thành một đạo tặc thuộc tộc người lùn, quần áo cũng đổi sang màu sẫm tối. Với hình thể và trang phục như thế này ở thời điểm giữa khuya đưa tay không thấy được năm ngón, căn bản sẽ không có ai chú ý đến.

Cô bước đi rất nhanh, thoáng cái đã từ phố lớn sang ngõ nhỏ, không thấy tăm hơi đâu nữa. Trước khi rời khỏi thành Hồng Hồ, Diệp Từ đã ghé qua kho hàng dọn sạch hết những thứ trên người cất vào túi đồ, đồng thời còn lấy ra 4 túi đồ 24 ô, đây là vật phẩm cô đánh phó bán rất lâu mới nhặt được, nếu đem đi bán thì mỗi cái ít nhất lên tới ngàn đồng vàng nhưng chưa chắc đã có mà mua. Có điều lúc này Diệp Từ không có ý định lấy ra để bán, cô gọi lão Tứ ra rồi gắn hết bốn túi đồ lên người nó.

Bởi vì thợ săn lúc nào cũng cần phải mang theo một túi đựng tên cho nên so với những chức nghiệp khác sẽ kém đi một ô đồ, vì lẽ đó mà sủng vật của chức nghiệp thợ săn sẽ được phép gắn thêm túi đồ, mỗi sủng vật có thể gắn thêm nhiều nhất là 4 túi. Tuy nhiên so với người chơi, sủng vật gắn thêm túi đồ có sự khác biệt rất lớn, túi đồ của bọn chúng được tính vào dạng đồ vật bên ngoài, nghĩa là nếu túi đồ nặng hơn trọng lượng của sủng vật thì chúng sẽ không thể chạy nhanh, càng không thể trở về túi sủng vật. Không chỉ có thế, sủng vật không thể tự nhặt đồ cho vào túi, nói cách khác, nó chỉ có thể nhận đồ từ chủ nhân của mình, nói trắng ra là đồ vật hoán đổi vị trí từ người chơi sang sủng vật mà thôi, chẳng có tính chủ động nào, ưu đãi này gần như là vô tích sự.

Diệp Từ vốn định gọi lão Tam, dù sao cột điểm trung thành của lão Tam đã đầy, dù có đói bụng cũng sẽ không bãi công. Nhưng xét về mặt trọng lượng thì nó kém xa lão Tứ, so đi tính lại cuối cùng Diệp Từ quyết định mạo hiểm một lần, bởi cô cũng không rõ đồ đạc trong kho hàng công hội Thiết Huyết Chiến Mâu có những gì, chẳng may gặp mấy thứ đồ nặng thì lỗ to.

Hoàn thành xong khâu chuẩn bị, Diệp Từ liền gọi lão Tứ trở về và xoay người đi về hướng bến tàu, trả tiền vé, thuận lợi di chuyển đến thành Thanh Thạch, trụ sở đóng quân của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu. Hiện giờ cô không còn là thành viên của Thiết Huyết Chiến Mâu nên không thể đi thẳng vào trong trụ sở công hội được mà phải đến thành chủ trước rồi thông qua văn phòng công hội tiến vào trụ sở.

Trí nhớ Diệp Từ khá tốt, cô vẫn còn nhớ trụ sở của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu là số 491.

"Xin chào, bạn muốn đến trụ sở công hội số bao nhiêu?"

"491."

"Bạn chắc chứ?"

"Chắc chắn."

Sau khi trả 50 đồng vàng tiền phí, khung cảnh trước mặt Diệp Từ liền thay đổi thành bên ngoài một trụ sở công hội, từ xa nhìn lại, tường thành của công hội này không cao lắm, vẻ thô sơ của nó rõ ràng đã cho thấy cấp bậc của công hội này tuyệt đối không vượt hơn 3. Và phía trên công thành không cao lắm kia đang phấp phới một lá cờ hiệu trông khá quen mắt, còn chẳng phải cờ hiệu công hội Thiết Huyết Chiến Mâu thì là gì nữa?

Mặc dù trụ sở công hội này chỉ mới đạt cấp 2, nhưng số lính tuần tra lại không hề ít. Sau trận chiến giữa Thiên Thiên Hường Thượng và Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, các công hội khác đã nhìn thấy rõ tác hại của việc không có nhiều lính tuần tra, cho nên đều đầu tư thêm rất nhiều vào mảng này để phòng ngừa vạn nhất. Diệp Từ nấp vào một góc tối lặng lẽ quan sát, ánh mắt cô dừng lại tại phía tây tường thành, nơi đó dường như có ít lính tuần tra nhất.

Xác định phương hướng xong, Diệp Từ lập tức tàng hình đi về phía thành tây.

Các lính tuần tra đều được thiết lập liên tục di chuyển với cự ly báo hiệu là 5m, nghĩa là nếu cô đến gần bọn chúng trong vòng 5m sẽ lập tức bị tấn công ngay. Tuy nhiên điều này đối với Diệp Từ mà nói chỉ là chuyện nhỏ, cô vừa nhấc chân bước đi đã dễ dàng tránh thoát mười mấy lính tuần tra, tiến thẳng đến dưới chân tường thành phía tây.

Diệp Từ lấy bộ y phục dạ hành và mặt nạ bảo hộ ra mặc lên người, đồng thời lấy cả cái móc leo tường cầm sẵn trên tay, cả người cô dần dần biến mất trong màn đêm u tối. Bộ quần áo và mặt nạ bảo hộ đều là vật phẩm sử dụng một lần, với cái giá tiền trên trời của nó thì dĩ nhiên tác dụng cũng phải tương đương. Diệp Từ nắm chặt móc leo tường rồi dùng sức ném mạnh lên cao, tiếp đó một tiếng "keng" khê vang lên báo hiệu chiếc móc đã dính chặt lên đầu tường thành.

Tiếng động này thật ra cũng không to lắm tuy nhiên vẫn thu hút sự chú ý của một số lính tuần tra, có điều bọn chúng có nhìn chăm chăm đến rồi cả mắt cũng không phát hiện ra Diệp Từ được, không lâu sau tất cả đều quay đầu đi tiếp tục nhiệm vụ tuần tra của mình. Diệp Từ leo lên được đến đầu tường liền tháo chậm chậm tháo chiếc móc ra, hành động của cô vô cùng nhẹ nhàng, sợ lại bị đám lính tuần tra chú ý đến nữa.

Móc leo trèo có thể sử dụng được hai lần, một cho lúc vào và một cho lúc thoát ra, đúng là đất xắt ra miếng mà. Diệp Từ tháo chiếc móc xong liền cật vào túi đồ, sau đó lấy ra hai gói thuốc mê rồi ném về phía hai lính canh gần mình nhất, đánh gục bọn chúng ngay tại chỗ.

Thật ra Diệp Từ cũng không muốn lãng phí hai gói thuốc mê như vậy nhưng ban nãy cô chợt nhận ra một trong hai tên lính canh kia có đeo cung tên. Đi ăn trộm sợ nhất là gặp mấy tên lính có thể tấn công xa này, lỡ chẳng may bị phát hiện là đảm bảo chết chắc, cho nên gói thuốc mê này nhất định phải dùng.

Diệp Từ đánh ngất tên lính bắn cung xong liền nhảy xuống đất, bờ tường của công hội cấp hai không cao lắm nên cú nhảy này không chút ảnh hưởng gì đến cô. Sau đó cô cũng không vội tiếp tục hành động khác mà tập trung quan sát tình hình đám lính xung quanh xem bọn chúng phân bố như thế nào để tìm ra con đường ít có vật cản nhất, bởi thuốc mê cô mang theo là có hạn, cô không có khả năng thấy thân giết thân, gặp quỷ giết quỷ.

Lúc này cô thật phải cảm tạ kiếp trước từng tham gia trộm cướp dạng này vài lần, kinh nghiệm dò đường có không ít cho nên chỉ cần đôi ba phút đã tìm được một lộ tuyến lý tưởng, sau đó cô lập tức men theo con đường này tiến dần về phía kho hàng công hội.

Dọc đường nếu không phải gặp trường hợp không thể tránh khỏi, căn bản Diệp Từ sẽ không lãng phí thuốc mê làm gì, cứ lặng lẽ đi đường vòng né tránh. Không lâu sau cô đã mò đến được trước cửa kho hàng công hội Thiết Huyết Chiến Mâu. Đứng canh trước cửa kho hàng là hai vệ sĩ mặc bộ giáp kim loại vàng óng ánh, lực tấn công của hai vệ sĩ này chỉ đứng sau người thủ hộ ở giữa đại sảnh công hội, nếu không có thuốc mê, ngay cả một người Diệp Từ cũng không xử lý được.

Thế nên với hai gói thuốc mê, Diệp Từ đã có thể nhẹ nhàng xử lý hai tên vệ sĩ y như lính canh bình thường. Trước khi đánh ngất vệ sĩ Diệp Từ còn cẩn thận dùng Ứng Nhân thuật quan sát tình hình xung quanh xem có người chơi nào đang ở gần đây không. Tiếp đó cô lập tức chạy đến trước cửa kho hàng, lấy chìa khóa vạn năng ra cắm vào ổ khóa.

"Đang mở khóa..."

Thông báo của hệ thống xuất hiện nhưng không đi kèm tiếng động nào, chỉ có phía trên ổ khóa xuất hiện thêm một thanh dài nằm ngang màu vàng biểu thị cho tiến độ mở khóa. Chìa khóa vạn năng mở ổ khóa công hội cấp hai có xác suất thành công là 80%, một chìa khóa có thể sử dụng ba lần, nếu cả ba lần đều thất bại thì xem như hôm nay Diệp Từ phải trắng tay mà về.

"Mở khóa thất bại!"

Lần mở đầu tiên thất bại làm Diệp Từ có chút thất vọng, tuy kiếp trước cô từng theo người ta đi cướp không ít kho hàng nhưng chỉ toàn làm nhiệm vụ canh phòng bên ngoài, hôm nay làm đến bước này thì đúng là lần đầu tiên. Cũng may dù cô chưa ăn thịt heo nhưng ít gì cũng từng nhìn thấy heo chạy, chưa tự tay làm nhưng quá trình đại khái cũng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Diệp Từ hít một hơi thật sâu rồi lại lần nữa tra chìa khóa vào ổ. Khi quá trình mở được 40% bỗng nhiên Diệp Từ phát hiện có một lính tuần tra đang tiến dần về phía mình, khoảng cách càng lúc càng rút ngắn, có điều nếu bây giờ cô buông tay thì quá trình mở khóa sẽ thất bại, còn nếu không buông thì tên lính kia sẽ phát hiện ra cô...

Một thoáng phân vân nhanh chóng có kết quả, Diệp Từ quyết định bỏ lần mở khóa này, cô lập tức rút tay rồi vào một cái trốn vào bóng tối phía sau kho hàng.

Cô nấp chưa đến ba giây thì tên lính canh đã tiến gần đến phạm vi 5m so với vị trí mở khóa, nếu ban nãy Diệp Từ chần chừ thêm một lúc nữa thôi thì 100% sẽ bị phát hiện. Tên lính dừng bước chừng 2s rồi quay đầu đi ngược về đường cũ, căn bản chưa đủ điều kiện để phát hiện hai tên vệ sĩ đã bị người ta đánh thuốc mê.

Theo kinh nghiệm của Diệp Từ, khoảng 8' sẽ có một lính tuần tra tiến về phía kho hàng. Trong 8' này trừ đi 30s mở khóa vậy thì cô chỉ còn đúng 7'30s gom sạch mọi thứ trong đó, bấy nhiêu đây cũng tạm xem là dư dả.

Tên lính tuần tra vừa đi khuất bóng, Diệp Từ liền lập tức chạy ra, cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi một lần nữa cầm chìa khóa vào ổ. Cơ hội chỉ còn một lần, nhất định không thể thất bại."

"Đang mở khóa..."

"26... 48... 73... 99..."

"Mở khóa thành công!"

Ổ khóa của kho hàng của công hội Thiết Huyết Chiến Mâu cứ thế nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay Diệp Từ, cô cầm lên rồi nhẹ nhàng cài lại trên một bên cửa. Cô thông thả kéo nhẹ cửa ra rồi lách người vào, cuối cùng là khe khẽ đóng lại.

Đứng bên ngoài nhìn vào, trừ hai tên vệ sĩ cúi đầu trông có vẻ đang ngủ gật ra thì không còn điểm gì khả nghi nữa.

Sau khi vào được đến kho hàng thì chẳng khác gì về đến nhà mình, không còn bất kỳ nguy hiểm nào nữa, chút lưu ý duy nhất là phải canh chính xác thời gian tên lính tuần tra quay trở lại, hoặc xui xẻo hơn là có người chơi khác tiến vào kho hàng. Hai trường hợp này cái nào xảy ra cũng sẽ khiến bao công sức đêm nay của cô đổ sông đổ biển, cho nên bây giờ phải tốc chiến tốc thắng, tranh thủ từng chút thời gian một.

Thiết Huyết Chiến Mâu tuy không phải là công hội lâu đời gì nhưng xét trong nhóm công hội mới thành lập thì cũng có thể xem là hắc mã, tập đoàn tài chính chống lưng cho bọn họ có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, cho nên Diệp Từ xác định ngay từ đầu là kho hàng của bọn họ chắc chắn sẽ không tới, tuy nhiên đến khi thật sự bước vào cô vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình thần thờ...

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Xóa Nhòa Thân Thế, Kể Gì Tiếng Tăm (2)

Đúng là kẻ lăm lăm.

Cuối cùng Diệp Từ cũng phải thừa nhận rằng có một số chuyện không thể chỉ dựa vào những hiểu biết của bản thân mà đánh giá được, cô vốn nghĩ kho hàng của Thiên Thiên Hưởng Thượng dù chưa đến mức gọi là "có của ăn của để" nhưng ít nhất cũng chen chân vào được nhóm khá giả bậc trung, nhưng bây giờ nhìn kho hàng nhà người ta xong cô bắt đầu thấy lo không biết nhà mình có bị liệt vào nhóm cần "xóa đói giảm nghèo" không nữa.

Trang bị cao cấp, bảo thạch cao cấp, vật liệu thượng đẳng, phối phương hi hữu, trời đất quý thần ơi, Diệp Từ liếc sơ vài vòng lòng càng thêm choáng váng. Đồ tốt bày ra nhiều thế này mà lại không lấy chẳng nhẽ lại muốn làm trái lẽ trời hay sao? Diệp Từ thả lão Tứ ra, đầu tiên gom mấy món nhẹ nhẹ trước như trang bị, phối phương, sách kỹ năng, bảo thạch này nọ nhét hết vào mấy túi đồ trên lưng lão Tứ, thế mà ước chừng gần đầy hết cả bốn cái túi.

Thân hình đồ sộ của lão Tứ đúng là quá sức hữu dụng, bốn cái túi đồ chứa đầy ắp vậy mà chỉ mới chiếm 4% tổng trọng lượng của nó, còn thừa tận 96%, thế nhưng sau khi nhét đầy bốn túi đồ, Diệp Từ liền thu lão Tứ về. Đúng là lão Tứ rất mạnh nhưng thân hình nó lại quá to, cô mà dẫn theo nó thì dù có giả dạng kiểu gì cũng sẽ bị người ta nhìn thấy rõ trong vòng một nốt nhạc.

Xử lý xong lão Tứ, Diệp Từ không chút khách sáo mà chuyển mục tiêu tiếp tục tìm kiếm những đồ tốt khác, mấy thứ tài liệu hay nước thuốc bình thường đều bị cô ngó lơ, ấy vậy mà mấy túi đồ của cô thoáng cái đã không còn chỗ chứa.

Diệp Từ nhìn nhìn xung quanh thăm nghĩ đồ tuy lấy cũng đủ rồi, nhưng kho hàng còn nhiều thế này nếu cô cứ vậy mà đi thì làm sao ăn nói với lương tâm của mình đây?

Cho nên sau khi chắc chắn mình còn thừa thời gian, Diệp Từ liền đem hết toàn bộ những thứ còn nằm trên kệ để hết xuống đất. Những vật phẩm nếu

nằm dưới đất, bất kể địa phương nào, thì nội trong nửa tiếng cũng đều sẽ bị hệ thống thu hồi trở lại.

Diệp Từ nhìn "chiến trường" la liệt vật phẩm mà mình vừa bày ra thậm cảm thán cô thật quá chịu chơi, chỉ tiếc là túi đồ trên người có hạn nếu không thì cô cũng chẳng thèm làm kiểu ăn không được phá cho hôi thể này, cô nhìn mấy thứ đồ này biến mất cũng đau lòng lắm chứ. Cuối cùng, Diệp Từ bước đến mở tủ bảo hiểm của kho hàng ra xem, bên trong là toàn bộ tiền vàng của công hội Thiết Huyết Chiến Máu.

Nếu so với những thứ quý giá này giờ Diệp Từ tìm được thì số đồng vàng ở đây không gọi là nhiều lắm, khoảng gần hai mươi vạn đồng vàng. Trong kho hàng chỉ có duy nhất tủ bảo hiểm là không thể dọn sạch, thế nên Diệp Từ nghĩ sẽ để lại một đồng vàng nếu không cô sẽ áy náy lắm. Thế nhưng vừa đặt đồng tiền vàng xuống cô đã thay đổi ý định, cô cất đồng vàng đi rồi lục tìm trong túi lấy ra một đồng xu đặt vào tủ bảo hiểm.

Từ nhỏ mẹ cô đã dạy làm người nhất định phải biết tiết kiệm, không thể lãng phí, nhất định không được lãng phí.

Không sai, chính là như vậy.

Hiện giờ chỉ còn khoảng 35 giây nữa thôi thì tên lính tuần tra ban này sẽ quay trở lại, Diệp Từ mở cửa kho hàng, ló đầu ra nhìn nhìn xung quanh, xa xa đã thấy bóng dáng của tên lính đang đi về phía này, cô lập tức không chút do dự lách người qua khe cửa, nháy mắt đã trốn vào góc tối sau vách tường kho hàng. Cô vốn định nhân chút thời gian còn lại nhẹ nhàng đi luôn, nhưng bỗng nhiên thoáng nghe thấy tiếng nói của người chơi nào đó vang lên cách đó không xa: "Haiz, ngày mai lại đánh hậu Phế Tích Rét Lạnh, không biết chừng nào tao mới khỏi phải làm dự bị nữa, tao ngán cái ghế này lâu lắm rồi."

"Mày làm dự bị sướng muốn chết còn đòi gì nữa, mày coi cái đội lót đường của tao mới thảm nè, từ đầu đến giờ có được chia món trang bị nào đâu, đã thế chỉ huy còn nói tao đánh quái điểm thấp quá đòi đuổi tao ra đây này. Thực tình không biết muốn tao phải làm sao nữa, trang bị thì không cho lấy mà đòi đánh quái mạnh, đúng là làm khó nhau mà."

"Hay tao với mày tìm công hội nào khác đi, tìm công hội mà ưu đãi hội viên cao ấy, tụi mình bắt đầu lại từ đầu cũng được..."

"Haiz, tích điểm của tao còn quá trời, để đó hoài muốn đổi trang bị mà không có, giờ bỏ đi uổng lắm."

"Thật tình giờ tao lại thấy hâm mộ tụi Cánh Gà với Mưa Đứng Lúc, lúc tụi nó đi theo Công Tử U tao cười tụi nó quá trời, hồi đó tụi nó ở đây thua xa tao vậy mà bây giờ trang bị còn khủng hơn đám đội chủ lực số 2 nữa..."

"Hay mày đi tìm Cánh Gà hỏi coi tụi mình qua Thiên Thiên Hưởng Thượng được không?"

"Nếu hôm nay (thực ra đúng hơn là hôm qua) thì còn có thể, mày không nhớ cái bài viết trên diễn đàn hồi trưa à? Lúc tối tao gặp tụi nó, chào hỏi hân hoan luôn mà tụi nó có thèm trả lời đâu, đừng mơ chuyện vào Thiên Thiên Hưởng Thượng nữa."

"Mà nghĩ cũng ngộ, tao không biết công hội giấu lại nhiều trang bị làm gì không biết? Không đem ra dùng để đó ai coi?"

Hai người anh một câu tôi một câu từ từ đi về hướng kho hàng công hội. Diệp Từ nhẹ nhàng lùi về sau nép sát vào bóng tối, tuy hiện giờ cô đang mặc y phục dạ hành không lo bị phát hiện, nhưng nếu có người nhận ra kho hàng bị đánh cướp thì cô sẽ không dễ dàng chạy thoát được.

Càng nôn nóng càng dễ phạm sai lầm, đây là châm ngôn chuẩn xác muôn đời.

Diệp Từ gần như đưa cơ thể mình dán chặt vào vách tường, thậm chí cả hơi thở cũng đè nén xuống. Cô nhìn chăm chú hai bóng người đang đi tới, sau đó từ từ di chuyển về con đường cũ.

Gió đêm bất ngờ thổi mạnh, Diệp Từ nương theo hướng gió thổi mà di chuyển bước chân, các dấu chân vừa in nhẹ xuống đất đã bị cơn gió mạnh cuốn bay đi. Màn đêm dày đặc, gió bụi thè lương, tất cả đều trở thành yếu tố trợ giúp Diệp Từ ẩn thân.

Diệp Từ cứ thế ung dung đi về hướng chân thành phía Tây. Theo tốc độ di chuyển của hai người kia, Diệp Từ nhắm tính bọn họ lẽ ra phải phát hiện chuyện kho hàng bị đánh cướp rồi, không biết sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì. Mặc dù Diệp Từ biết rõ bây giờ lo mấy chuyện này cũng là thừa, nhưng cô vẫn không thể nhịn được tò mò mà đi nhích sang một chút, lén quay đầu lại nhìn. Hóa ra hai người kia bị ai đó gọi lại nói chuyện, bọn họ vẫn còn đang đứng cách kho hàng không xa.

Diệp Từ nhếch mép cười thầm, cái này gọi là gì đây?

Trời cũng giúp ta.

Đến lúc này Diệp Từ không chần chờ thêm nữa, cô xoay người bước về phía chân tường ném móc leo tường lên cao rồi nhanh nhẹn trèo ra ngoài, bóng hình cô theo đó hòa vào màn đêm mênh mông lạnh lẽo.

Một luồng sáng trắng lóe lên, Diệp Từ đã về đến trước cửa văn phòng công hội. Lúc này cô vẫn là đáng vẻ người lùn nhưng y phục dạ hành đã mất đi tác dụng, trang bị cô mua mất một vạn đồng vàng chỉ còn lại cái vỏ rỗng tuếch. Thế nhưng Diệp Từ không hề cảm thấy uổng phí chút nào, với đồng đồ trong túi, với quá trình đánh cướp điên cuồng, hiện giờ Diệp Từ chỉ còn mỗi cảm giác lâng lâng tuyệt vời.

Quá đã!!!

Diệp Từ bước thẳng đến chỗ người chuyên chở, trở về thành Hồng Hồ. Vừa về đến nơi cô liền bỏ ra một vạn đồng vàng mua hai kho hàng cá nhân rồi cất hết đồ đạc trên người vào, chỉ giữ lại trên người sáu vạn đồng vàng, bao nhiêu đây chắc đủ để trả công và sửa chữa công hội rồi.

Hành trình "ghé thăm" kho hàng công hội Thiết Huyết Chiến Máu lần này chẳng những mang đến một món tiền phi nghĩa lớn cho Diệp Từ mà còn giúp cô nhìn thấy rõ sự phòng ngự của công hội mình bèo nhèo đến mức nào, so với người ta thì nhà mình quả thật quá... giản dị.

Dọn dẹp đồ trên người mình và lão Tứ xong, Diệp Từ liền nướng cho nó mấy con chim cú sau đó mới hài lòng mà logout.

Từ lúc chuẩn bị đến khi dọn dẹp xong mất hơn 2 tiếng rưỡi, trước khi ngủ Diệp Từ nhìn đồng hồ, dù đã là rạng sáng 5:10 rồi nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi, tâm trạng vẫn còn phấn khởi vui vẻ không nói nên lời.

Từ xưa đến nay, Diệp Từ tuyệt đối sẽ không dính vào mấy cái trò tranh luận hao nước miếng như trên diễn đàn, với cô âm thầm phát tài vẫn luôn là việc làm ưa thích nhất.

Đi nhiên trong chuyện này Diệp Từ chắc chắn sẽ không kể rõ ràng chi tiết với bất cứ ai, cũng bởi lẽ đó mà từ khi thức dậy đến giờ, Bạch Mạch và Đàm Phá Lăng vẫn luôn làm hai cái đuôi lèo đèo đi theo cô, cô đi vệ sinh họ đứng trước cửa chờ, cô ăn sáng xong thì họ giành nhau rửa chén, cô đi tập thể dục họ cũng chạy theo không buông tha. Cả hai thay nhau không ngừng đặt câu hỏi:

"Em làm sao cướp sạch kho hàng bọn họ thế? Kể anh nghe chút đi."

"Thật ra chị lừa bọn em đúng không? Chuyện này không phải là chị làm, chị làm gì mà có khả năng đó."

"Thôi mà, anh xin em đó, kể anh nghe đi."

Hai anh em lần lượt sử dụng từ phép khích tướng đến dùng tình cảm thậm chí là dẫn dắt gài bẫy, thủ đoạn y như cảnh sát hỏi cung, chiến đấu tâm lý với tội phạm, tất cả chỉ vì muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, mà thật ra những nghi vấn này hiện giờ cũng là thắc mắc chung của mọi người chơi.

Thế nhưng từ đầu đến cuối Diệp Từ trả lời từng câu hỏi đều vô cùng kín kẽ, không hề để lộ chút thông tin nào, cuối cùng vì cảm thấy quá phiền phức cô đành phải nói: "Hai người chỉ cần biết chuyện này là em làm, còn cụ thể thế nào em chưa thể nói được."

Lúc này cả hai mới chịu hết hy vọng.

Anh em Bạch Mạch hết hi vọng bức cung nhưng trên diễn đàn lại một lần nữa ầm ĩ tung trời. Sáng sớm sáu giờ Thiên Sơn Tà Dương thức dậy đăng nhập vào trò chơi, đập vào mắt hắn là thông báo của hệ thống: "Xin chào hội trưởng công hội Thiết Huyết Chiến Máu, chúng tôi vô cùng thương tiếc báo tin kho hàng của quý công hội đã bị đánh cướp."

Thiên Sơn Tà Dương đọc thông báo xong cứ tưởng mình nhìn nhầm, kho hàng bị đánh cướp? Chuyện này làm sao có thể? Đang đùa đúng không? Hắn hoảng hồn đọc lại thông báo một lần nữa, cũng ngay lúc này trên kênh trò chuyện công hội ầm ầm vang lên tiếng hét của các thành viên: "Hội trưởng hội trưởng, kho hàng bị người ta đánh cướp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Dựa Vào Đâu Mà Nói Không Thể Bị Trộm?

Thiên Sơn Tà Dương hoang mang không nói nên lời, trong lòng cảm thấy chuyện này hết sức hoang đường, thậm chí còn nghi ngờ hôm nay là ngày Cá Tháng Tư, nhưng một phần lý trí nhỏ nhoi lại nhắc nhở hắn rằng có thể mình đã sập một cái bẫy thật lớn, trái tim chùn xuống như đang rơi tự do vào hầm băng lạnh lẽo.

Hắn lập tức quay về trụ sở công hội, 6h sáng vẫn còn khá sớm nên công hội không có mấy người online, thế nhưng hầu hết những người đang trực tuyến đều đã tụ tập về trụ sở công hội. Cả đám vây quanh trước kho hàng công hội, lấp ba lấp bấp chỉ vào ổ khóa cài hờ trên cửa với vẻ mặt kinh hoàng.

Cửa kho hàng chỉ khép hờ nhưng không ai có can đảm đẩy nó ra, cả đám gần như đồng loạt theo bản năng nói lòng khoảng cách vây quanh kho hàng thêm năm sáu mét. Không biết là ai tình mắt nhìn thấy Thiên Sơn Tà Dương vừa trở về từ phía xa mà hét to: "Hội trưởng đến rồi!", tích tắc sau đám đông ồ ạt tách ra tạo thành một con đường, tiếng hét ấy tựa như quả bom bất ngờ nổ tung khiến tất cả âm thanh khác biến mất ngay lập tức.

Thiên Sơn Tà Dương hăm hăm bước nhanh về phía kho hàng, đi thẳng xuyên qua đám đông từ con đường mới được tạo ban nãy. Lúc này Linh Hào Tỳ Sương cũng đã nhận được tin báo vội vã vào game, hắn từ xa nhìn thấy Thiên Sơn Tà Dương đang đi đến chỗ kho hàng liền nhanh nhanh bước theo.

Trong lòng các hội viên Linh Hào Tỳ Sương là một người khá thân thiện, hoàn toàn khác với Thiên Sơn Tà Dương lúc nào cũng trung vệ mặt nghiêm túc cao cao tại thượng, cho nên rất nhiều người vừa thấy anh ta đến liền nhỏ giọng chào hỏi, Linh Hào Tỳ Sương một bên vội vã gật đầu đáp lại, một bên tăng nhanh tốc độ chạy đến chỗ Thiên Sơn Tà Dương.

"Có chuyện gì thế Tà Dương?"

Linh Hào Tỳ Sương con chưa chạy đến nơi đã gấp gấp hỏi: "Lúc nãy mình đang ngủ nhận được điện thoại của Đạm Tử bảo là kho hàng công hội bị người ta đánh cướp. Có thật không?"

Thiên Sơn Tà Dương đã mở cánh cửa kho hàng ra, hẩn nhìn vào trong, về mặt tối sầm như mực.

"Cậu đến mà xem." Hẩn nhích người ra ý bảo Linh Hào Tỳ Sương tự bước vào trong kho hàng.

Các hội viên đang đứng vây xem thấy thế liền kiểng chân định nghe ngóng tin tức. Dù sao bình thường kho hàng công hội đâu phải là nơi công cộng ai muốn xem là xem, chỉ có những người được cấp quyền mới có thể ra vào, hôm nay là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy cánh cửa này mở ra.

Cả đám ùn ùn chen lấn dẫm đạp lên nhau, người rún cổ kẻ nhón chân, cảnh tượng này không tránh khỏi tạo ra âm thanh ồn ào chói tai, Thiên Sơn Tà Dương vốn đang cố gắng kìm chế cơn giận dữ thế mà xung quanh còn âm ỉ như thế, cuối cùng hẩn cũng bộc phát cơn giận như núi lửa phun trào, hẩn quay sang nhìn đám đông vây xem gầm lên: "Nhìn cái gì mà nhìn? Cả đám rảnh rồi không có chuyện gì làm sao mà đứng hết ở đây làm gì hả?"

Linh Hào Tỳ Sương thấy Thiên Sơn Tà Dương dưng dưng nổi giận, biết nếu bây giờ không giữ người kia lại thì chắn chắn sẽ lại sinh chuyện, hiện giờ dù tâm tư hẩn cũng đang rối như tơ vò nhưng vẫn nhanh chóng kéo Thiên Sơn Tà Dương lại không cho nói thêm gì nữa. Sau đó hẩn liền nhìn về phía nhóm hội viên vây xem tươi cười nói: "Được rồi được rồi, không có chuyện gì đâu, hôm nay không phải mọi người phải đánh phó bản hậu Phế Tích Rét Lạnh sao? Không cần chuẩn bị gì à? Sắp đến giờ tập trung rồi còn ở đây vây xem cái gì. Mọi chuyện đã có chúng tôi xử lý."

Ưu điểm lớn nhất của Linh Hào Tỳ Sương là khả năng thay đổi cảm xúc vô cùng linh hoạt, so với diễn viên này họ chỉ có hơn chứ không kém, bất kể là trong tình huống nào hẩn cũng đều có thể không chút lúng túng tươi cười hòa giải.

Các hội viên nghe Linh Hào Tỳ Sương nói thế liền đưa mắt nhìn nhau rồi dần dần tản ra, thậm chí có một số người khó chịu vì bị Thiên Sơn Tà Dương nạt nộ cũng hừ một tiếng quay đi.

Linh Hào Tỳ Sương thấy đám đông đã giải tán mới kéo Thiên Sơn Tà Dương lại thờ dài nói: "Cậu có bức bối cũng đừng trút lên người hội viên của mình chứ."

"Có gì mà không được? Cả đám ăn hại chỉ biết đến tháng lĩnh tiền, nhận tiền của mình mà còn thái độ là ông đây đập chết hết." Lúc này Thiên Sơn Tà Dương đầu đang bốc hỏa, bất kể là ai khuyên can hẩn cũng sẽ không nể mặt mà mắng cho một trận.

Linh Hào Tỳ Sương hơi nhíu mày, hẩn vốn định nói thêm chút nữa nhưng cuối cùng im lặng xoay người bước vào kho hàng, cẩn thận kiểm tra. Quả thật là bị đánh cướp, không những thế mà còn cướp sạch sành sanh, trừ một đồng trong tủ bảo hiểm thì chẳng sót lại gì nữa.

Gần hai trăm vạn đồng vàng đó trời ạ. Đây là số tiền mà Thiết Huyết Chiến Mâu đã bỏ ra từ lúc bắt đầu đến giờ, vậy mà lúc này mất sạch không còn gì nữa. Linh Hào Tỳ Sương càng nghĩ càng đau lòng, đầu óc choáng váng, hẩn đưa tay dựa vào vách tường đỡ lấy cơ thể rồi đứng đó một lúc lâu mới có thể đẩy cái cảm giác vô cùng khó chịu kia đi mất.

Nếu chỉ là tiền bạc không còn đỡ, đằng này bao nhiêu thứ quý hiếm chỉ có thể ngộ không thể cầu như tài liệu, phối phương, sách kỹ năng, trang bị... có tiền cũng khó mua được cũng bị lấy mất Linh Hào Tỳ Sương tưởng chừng như nhìn thấy được con đường trước mặt thoáng cái trở nên u ám.

"Kho hàng công hội làm sao bị đánh cướp được, chuyện này có gì đó không đúng." Linh Hào Tỳ Sương khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh lập tức đặt ra nghi vấn, hẩn ngừng đầu lên nói với Thiên Sơn Tà Dương vẫn còn đang tức giận đứng trước cửa.

Nghe Linh Hào Tỳ Sương nói xong Thiên Sơn Tà Dương cũng gạt mình tính ngộ: "Đúng đúng, kho hàng công hội hẩn là cũng giống kho hàng cá nhân, làm sao có thể bị đánh cướp, cái này nhất định là bug, game bị lỗi rồi."

"Cậu nhanh đi hỏi GM đi." Linh Hào Tỳ Sương lập tức đưa ra giải pháp.

Thiên Sơn Tà Dương không nói thêm gì liền liên hệ với GM, tích tắc sau GM đã lên tiếng trả lời. Có điều Thiên Sơn Tà Dương vừa nghe thấy GM lên tiếng bỗng nhiên bộc phát cơn giận, luôn mồm chỉ trích, trọng tâm vấn đề lại không hề nhắc đến khiến cho Linh Hào Tỳ Sương lại một lần nữa phải ngăn hẩn lại, tự đi liên lạc với GM.

Lần này GM cũng hồi đáp rất nhanh nhưng không biết có phải là người vừa rồi hay không, nói chung là giọng nói rất dễ nghe. Linh Hào Tỳ Sương đầu tiên chào hỏi xã giao vài câu sau đó từ tốn thuật lại đầu đuôi câu chuyện một cách mạch lạc, cuối cùng còn kết luận: "Kho hàng công hội từ trước đến giờ đều hết sức an toàn nhưng hôm nay công hội chúng tôi lại phát hiện tình trạng bị đánh cướp, tôi nghĩ chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra, mong các bạn có thể cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng."

"Cám ơn bạn, trường hợp của bạn đã được chúng tôi ghi nhận. Trong vòng 30' nữa chúng tôi sẽ cho các bạn một câu trả lời thuyết phục, xin tất máy chờ trong giây lát."

Linh Hào Tỳ Sương tắt liên lạc, thờ dài một hơi rồi bước ra khỏi kho hàng, tiện tay khóa luôn cửa lại. Hẩn vỗ vai Thiên Sơn Tà Dương nói: "Xong rồi, chúng ta về phòng họp chờ một chút, bọn họ nói nửa tiếng nữa sẽ cho chúng ta câu trả lời thuyết phục."

Thiên Sơn Tà Dương vừa rồi đã trút giận được một chút, tuy gương mặt vẫn hầm hầm nhưng không còn tối sầm như lúc nãy nữa. Hẩn gật đầu bước theo sau Linh Hào Tỳ Sương vào phòng họp. Thế nhưng hai người đến nơi còn chưa kịp ngồi xuống đã nhận được liên lạc từ GM.

"Xin chào, bạn có phải là Linh Hào Tỳ Sương không? Tôi là GM số 197."

Linh Hào Tỳ Sương có thể xem là người tin tức nhanh nhạy, thông minh sáng suốt, vừa nghe đã biết GM số 197 này không phải là GM bình thường mà nhất định là một thành viên thuộc tổ kế hoạch. "Vâng, là tôi."

"Trường hợp các bạn vừa phản ánh sẽ do tôi trực tiếp giải quyết. Vấn đề kho hàng bị đánh cướp hoàn toàn phù hợp với quy định của trò chơi, chuyện này là bình thường, không liên quan gì đến lỗi game cả." GM 197 nói chuyện vô cùng đơn giản, vào thẳng vấn đề, mở đầu đã lập tức khẳng định trường hợp này không phải là bug.

"Anh nói cái vớ vẩn gì đấy? Gì mà không phải bug? Kho hàng công hội chúng tôi bị người ta cướp sạch trống rỗng hết rồi."

"Theo lý thuyết mà nói, chuyện này chính xác đâu có vấn đề gì."

Đến lúc này thì một người trầm tính như Linh Hào Tỳ Sương cũng phải tức giận mắng to: "Ý của các người là cái quái gì? Sao hồi đầu không thông báo cho chúng tôi biết chuyện này? Chuyện xảy ra không chịu giải quyết mà ăn ngang nói ngược là sao? Có điên mới đi tin các người."

GM 197 có lẽ đã quen đối phó với các khách hàng thế này nên hần chỉ khẽ cười rồi từ tốn đẩy ngược quả bóng về phía Linh Hào Tỳ Sương: "Game Vận Mệnh được khẳng định là trò chơi mô phỏng với độ chân thật gần 100%, thế nên kho hàng công hội tại sao không thể bị đánh cướp? Ngay cả ngân hàng của Mỹ còn bị trộm thì dựa vào đâu bảo rằng kho hàng công hội không thể bị cướp ghé thăm?"

Linh Hào Tỳ Sương bị các câu hỏi dồn dập của GM 197 làm cho cứng lưỡi sững sờ hết mấy giây mới giật mình giận dữ nói: "Nếu có chuyện này tại sao từ đầu không thông báo rõ ràng với người chơi? Các người không cảnh báo trước thì chuyện này trò chơi phải chịu trách nhiệm."

"Vấn đề này chúng tôi cũng đã từng nói rồi, phần giới thiệu ở trang chủ chỉ là 5% nội dung, 95% còn lại và cách chơi như thế nào thì người chơi phải tự tìm hiểu. Về phần kho hàng các bạn bị đánh cướp chúng tôi quả thật xin chia buồn, tuy nhiên chúng tôi cũng chúc mừng các bạn đã tìm ra được một sự kiện mới của trò chơi, tôi sẽ đề xuất tổ kế hoạch sắp xếp trao tặng các bạn một phần thành tựu đặc biệt."

"Anh..." Linh Hào Tỳ Sương gằn như bị GM làm tức đến nói không nên lời. "Tôi sẽ khiếu nại anh."

Lời này làm GM 197 cảm thấy thực uất ức, hần thở dài: "Anh bạn à, trường hợp của bạn tôi đã giải đáp hết rồi, không biết bạn còn thắc mắc gì nữa không?"

Linh Hào Tỳ Sương tức muốn phun máu, bàn tay không ngừng run lên, một lúc lâu sau mới nói: "Hết rồi."

"Được rồi, vậy chúc bạn chơi game vui vẻ, nếu có vấn đề đừng ngại liên lạc với chúng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.